

Giới thiệu Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi

Truyện Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi của tác giả Quân Dao là câu chuyện tình yêu đầy đau lòng của nữ chính không được may mắn.

Vừa sinh ra đã là một sai lầm, mang tiếng là tiểu thư của một vương phủ nhưng không được yêu thương sủng ái. Một người là hoàng tử nhưng không được sủng ái, địa vị của hắn có được cũng là do dùng tính mạng của mình đổi lại trên chiến trường.

Một đạo thánh chỉ ban ra khiến hắn lấy nàng làm cho người con gái hắn yêu từ bỏ hắn. Càng làm cho hắn thêm hận nàng nhưng đầu phải lỗi do nàng. Liệu nàng phải sống sao với hắn mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: VÂN TÚ TIỂU THƯ

Mạc quốc

Vân phủ - Vong Tinh cư

“Đây là vật dụng của cô tháng này, nhận lấy!” Một nữ tử khoảng 17, 18 tuổi hất cằm hách dịch “liệu mà dùng, hết rồi không có thêm đâu” rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

“Ai da! Nha đầu à! Lão nói ngươi này, người đường đường là tứ tiểu thư danh chính ngôn thuận của Vân phủ hiền hách, mà ngay cả ăn cũng là ăn chạc của lão già này đâu có được! Ngươi thử nghĩ coi, lão già rồi! Ngay cả chút tiền an hưởng tuổi già đó cũng bị ngươi ăn sạch, sau này lão biết làm sao? Ngươi...”

“Dừng!” Bạch y nữ tử nhàn nhạt ngắt lời “Lão coi đi, lão ở của ta, ta ăn của lão, không phải công bằng lắm sao? Mỗi tháng Vân phủ chỉ cấp ngân ấy, nếu ta chết đói, lão sẽ ở đâu?”

“Nha đầu ngươi cũng quá léo mép rồi! Ngươi học của lão một thân tài nghệ, lại nhất quyết không chịu gọi lão một tiếng sư phụ, hiện tại còn tính toán so đo với lão! Ô ô... Trời ơi! Rốt cuộc ta đã phạm sai điều gì? Trời ơi! Ô ô...” Vừa la, lão vừa lăn ra sân ăn vạ. Chiều này thật sự hữu dụng đi! Lão biết nàng không thích ồn ào!

“Thôi được rồi! là ta sai! Ta đi nấu món ngon cho lão, được không?”

“kêu ta một tiếng sư phụ!” lão đáng thương hề hề nhìn nàng

“ta nói, lão đừng có quá đáng! Hoặc là theo vào phụ ta nấu cơm, nếu còn muốn nhận đồ đệ, Vong Tinh cư này lão cũng không cần ở nữa!” Nói rồi nàng quay lưng đi thẳng.

“Ngươi cái nha đầu vô lương tâm này!” Lão giận dữ hét lớn rồi...theo nàng vào bếp “coi như ngươi lợi hại!”

Hoàng hoa khuê nữ nhà người, 15 tuổi bắt đầu bà mới tới nhà, đi tới đâu cũng trướng rù màn che, tuyệt đối không được gần nam nhân, bao gồm cả phụ thân và huynh trưởng. Mà nàng, 15 tuổi, không những gần nam nhân, mà còn ở cùng một viện với một lão nam nhân suốt 5 năm nay. Thật là tai tiếng! Thật đáng xấu hổ! Nhưng đầu đường cuối phố chẳng hề có điều tiếng, ngõ nhỏ ngõ lớn chưa hề nghe tiếng gió. Có ai thấy lạ không? Vì lẽ đơn giản, làm gì có ai dư hơi mà quan tâm cái tiểu viện hoang tàn này của nàng mà biết! Hoặc giả như có một ngày, nàng thật sự chết đi tại nơi này, nếu không có lão ngoan đồng dờ hơi kia, có lẽ xương khô rồi mục rỗng cũng chẳng ai hay, bao gồm cả cha nàng.

Mười hai tuổi, nàng được đưa tới “lãnh cung của Vân phủ” này, nơi mà nha hoàn trong phủ truyền tai nhau, đã có 3 vị phu nhân chết thảm như thế nào. Nhìn bóng lưng của đại nam nhân mà nàng gọi là “phụ thân”, trong đáy mắt nàng có cái gì vỡ vụn...

Sợ hãi, tuyệt vọng, phụ thân, mẫu thân...nàng đổ bệnh! Biệt viện hoang tàn lạnh lẽo, tiểu nữ tử co mình dưới mặt đất. Giây phút ấy nàng tự hỏi, có phải nàng sẽ chết? Có thể nàng sẽ chết thật, nếu tới đó không xuất hiện một lão Thần y điên khùng vô tình phát hiện cây thuốc quý trong đám cỏ dại um tùm nơi tiểu viện. Lão cứu nàng, và ở lý nhà nàng đã 5 năm nay., không tiếc công sức điều dưỡng thân thể bệnh tật của nàng, lại hết lòng truyền thụ y bác một đời cho nàng. Nhờ vậy, nàng sống đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: ÁNG MÂY CŨ

“Vũ Nhi, mau đi chuẩn bị, mẫu thân đưa con rời Xuân Vụ sơn.”

“Mẫu thân người đưa con đi đâu?”

“Ta đưa con đi tìm phụ thân.” Nữ nhân dịu dàng xoa đầu tiểu oa nhi, ánh mắt nàng nồng đậm ưu thương. Nữ nhân đó là mẫu thân của nàng. Cho đến hiện tại, nàng vẫn không cách nào lý giải ánh mắt mẫu thân khi đó: là đau thương, là không cam tâm hay là tuyệt vọng? Hoặc giả là tất cả những cảm xúc đó đi!

Mẫu thân mang nàng một đường từ Xuân Vụ sơn tới Vân phủ kinh thành, giao cho Vân gia tướng quân. Người xoa đầu nàng dịu dàng nói “Con gái, mẫu thân có lỗi với con, ở bên ta đã không còn an toàn nữa. Ngoan, ở lại đây cùng phụ thân con, ông ấy sẽ thật yêu thương con. Phải ngoan ngoãn nghe lời, có biết không?” Nói rồi người rời đi, không một lần ngoảnh lại, mặc cho nàng có khóc lớn thế nào, mặc cho nàng có gọi người như thế nào. Không hề, không hề ngoảnh lại. Nàng chỉ có thể giương mắt nhìn bóng người nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Mẫu thân, ta hận người! Suy nghĩ đáng sợ đó nảy ra khiến chính nàng phải giật mình.

Vân Phương Vân tướng quân, đón nàng hồi phủ với danh phận tứ tiểu thư, con gái của một nữ tử thanh lâu cùng ông một thời là hồng nhan tri kỷ. Hay cho một cái thanh lâu nữ tử! Mẫu thân nàng.. Mẫu thân! Người thấy rồi chứ? Yêu thương ta ư? Ông ta coi ta không bằng một kẻ ăn mày đầu đường xó chợ! Còn người? Yêu thương ông ta, nhớ nhung ông ta, kết quả nhận được là gì? Một cái danh thanh lâu nữ tử để ta bước chân vào phủ. Vậy mà người còn cầu cạnh ông ta yêu thương ta? Tình yêu của người cũng hèn mọn quá rồi!

Tên nàng không được nhập gia tịch, đại phu nhân nhìn nàng khinh miệt, nhị phu nhân chán ghét nguyền nàng một cái thật dài rồi quay mòng đi. Còn gia chủ Vân gia, phụ thân đáng kính của nàng kia, nhìn cũng không thèm nhìn nàng một lần, lạnh giọng phân phó quản gia sắp xếp cho nàng, đồng thời an bài nàng theo các tỷ muội trong phủ học cầm kỳ thi họa. Đây là lời hứa của ông với nữ tử kia. Đám tỷ muội nhìn nàng khinh thị, ghét bỏ. Họ ở nơi này, sớm được mẫu thân dạy dỗ, biết địch biết ta, từ nhỏ đã ngấm ngấm tranh đấu, lần đầu tiên đồng lòng đồng sức lại là khi dễ nàng. Cầm của nàng cứ năm hôm ba bữa lại bị cắt đứt dây, quần cờ bị ném lung tung khắp phòng, giấy vẽ bị đồ mực tèm lem.. Cứ như vậy, nàng sống suốt hai năm trong sự dày vò đó, cho đến ngày đó. Ngày đó...

Vân gia tứ tiểu thư ngộ nghịch bất hiếu, bị Vân tướng quân giam lỏng tại Vong Tinh cư, không có lệnh của lão gia, không được phép ra ngoài. Nàng không khóc, ông ta không đáng để nàng rơi nước mắt. Nàng lặng lẽ dọn đồ tới Vong Tinh cư, từ nay, nàng so với nha hoàn trong phủ còn thấp hơn một cái đầu, ở nơi này, tự sinh tự diệt. Mẫu thân cười ngạo rồi đi, “một đao giết chết nữ tặc cầm đầu”, “mang tứ tiểu thư tới Vong Tinh cư”... tất cả quay vòng, quay vòng tròn, nhảy múa trong đầu nàng, chút ánh sáng le lói cuối cùng nơi đáy mắt nàng vỡ vụn không cách nào cứu vãn...

“Mẫu thân!” Nàng bật dậy, cả người lạnh buốt, cảm giác có chút không chân thật. Nàng khóc sao? Thì ra sau ngàn ấy năm, nàng vẫn còn có thể rơi nước mắt sao?

Ngày đó nàng bỏ khỏi bụi cây nơi mấy vị tỷ tỷ dịu dàng lễ nghĩa giấu cảm của nàng, khuôn mặt đầy những vết xước, quần áo lấm lem bùn đất, đựng hai đại nha hoàn thân tín của đại phu nhân.

“Ôi chao tứ tiểu thư! Sao cô lại thành cái bộ dạng này? Thật mất mặt mà!”

“Vu Hoa, người không nên như vậy! Nghiệt chủng của một nữ tử thanh lâu, có thể có bộ dạng gì hơn chứ! Ta nói tứ tiểu thư, mấy ngày này cô tốt nhất ở yên trong phòng, chớ có ra ngoài để khách nhân thấy được sẽ làm Tướng quân phủ mất mặt...”

“Vu Yên tỷ, Vân phủ có việc tốt gì sao?” Vu Hoa kính cẩn nhìn đại nha hoàn lớn hơn mình hai tuổi

“Tướng quân dẫn đại binh đi dẹp sơn tặc ở Xuân Vụ sơn đại công cáo thành, nghe đâu một đao giết chết nữ tặc cầm đầu Lâm Khanh Khanh...” lời Vu Yên như dội vào đầu nàng, từng đợt từng đợt, lạnh buốt! Thanh cầm trên tay không biết lúc nào đã nằm trên mặt đất. Ông ta đã giết mẫu thân nàng! Hai tay xiết chặt thành nắm đấm, nàng hướng thư phòng bước tới.

Đẩy cửa bước vào, nhìn chằm chằm nam nhân đang ngồi sau thư án kia, đáng vẻ một môi phong trần, ông ta đang nhìn nàng, lông mày nhíu lại.

“Người giết bà ấy?”

“Ra ngoài!”

“Người đã giết mẫu thân ta?” Nàng cố chấp hỏi, bất chấp khuôn mặt đã đỏ bừng vì tức giận của cha nàng.

Sự im lặng của ông ta đã xác nhận tất cả, nàng suy sụp ngã xuống đất. Dường như nàng đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng. Qua rất lâu nàng đứng lên, hai tròng mắt còn ửng hồng nhưng không còn nước mắt, đôi mắt nàng vẫn những tia đỏ.

“Vân Phương!” Ngón tay nhỏ bé chỉ vào nam nhân mà mẫu thân nàng yêu thương, giọng nói lạnh đi mấy phần “ta hận ông!”

“Làm càn!” Vân lão gia đập mạnh tay xuống thư án “giáo đường người học đi đâu rồi hả?”

“Là ông nợ mẫu thân ta, là Vân gia các người nợ mẹ con ta! Món nợ này, ta sống một ngày sẽ ghi nhớ một ngày! Chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ đòi lại!”

“Hỗn xược!” khuôn mặt Vân gia chủ đã tức giận tới mức vặn vẹo “Người đâu!”

Lão quản gia Vân Xuyên bước vào, trên mặt có chút hoảng hốt, là lão thất trách để tứ tiểu thư xông vào thư phòng.

“đem tứ tiểu thư tới Vong Tinh cư, không có lệnh của ta, không được phép ra ngoài” Vân gia chủ xoay lưng, giọng trầm xuống

Từ đó đến nay đã năm năm, nàng chưa từng bước ra khỏi Vong Tinh cư.

Quá khứ đã ngủ sâu bỗng bừng thức dậy, làm phiền nàng trong giấc ngủ. Nàng sẽ rời khỏi đây, trở về Xuân Vụ sơn của nàng, nơi có mẫu thân của nàng. Nhưng trước khi đi, nàng còn một câu muốn hỏi Vân tướng quân, trước khi gặp được ông ta, nàng sẽ không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: TỨ HÔN

Nếu cùng Vân gia chẳng phải hấn sẽ như hổ thêm cánh sao? Nương nương, người tính như vậy...?”

“Mất đi người con gái hấn yêu, hấn không phải sẽ hận Vân gia tận xương sao? Trai cò mổ nhau, chúng ta sẽ làm ngư ông”

“Thần thấy như vậy không ổn. Dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, hấn sẽ vì nàng mà trở mặt với...”

“Ngươi không hiểu được vị trí của nữ nhân kia đối với hấn rồi! Mất đi nàng ta, hấn sẽ trở thành con sói điên không cách gì khống chế. Đến lúc đó, chẳng phải sẽ có kịch vui xem sao? Ha ha ha...”

“Nương nương cao minh! Lão thần vạn phần khâm phục! Ha ha ha...”

Tiếng cười vắng vắng truyền ra từ Tê Phụng cung mang theo dự cảm về một trận phong ba kinh người.

Vân phủ

Lão thần y lần này nói đi liền đi tận nửa năm, không chút tin tức nào khiến nàng hơi lo lắng. Vốn dự tính sang thu, khi không khí mát mẻ hơn, lão sẽ dẫn nàng rời Vân phủ. Vậy mà đã sang đông, lão vẫn chưa về, làm hỏng kế hoạch của nàng.

Không khí trong phủ mấy ngày nay dường như có chút gì khác thường. Nàng nghĩ được mùi nguy hiểm, trong lòng lại càng bất an.

Sau buổi triều sớm, ngay ngoài Thái Hoà điện phát ra tiếng gầm khiến bá quan văn võ mặt mày xây xẩm.

“Vân Phụng lão tặc! Khá khen cho ngươi, ngay cả Bôn vương cũng muốn tính toán!” Nam tử một thân triều phục từ sắc, nổi giận đùng đùng đứng chặn trước mặt Vân gia tướng quân. Khắp người hấn toát ra một loại khí thế bức người khiến kẻ lão luyện nơi sa trường như Vân tướng quân cũng không tự chủ mà có chút sợ hãi.

“Huyền Vương, người nói như vậy có chút...”

“Hay cho Vân gia! Bôn vương muốn coi nữ nhân Vân gia ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì mà muốn tính toán lên đầu ta” Từ y nam tử lạnh lùng ngắt lời, bắn ra một tia sát khí rồi phát tay áo bỏ đi.

Phải! Hấn là Mạc quốc Huyền Vương gia Mạc Kỳ Phong, tứ hoàng tử không được sủng ái của Mạc đế. Mười lăm tuổi, hấn trước mặt bá quan văn võ xin theo Cố lão tướng quân Cố Mạnh Kha đi trấn thủ biên giới phía Tây. Khi đó, ai dám nghĩ hấn có ngày hôm nay? Hấn từ tiên phong đi ra từ biên mậu, trở thành một phó tướng được ba quân tin phục. Ai còn dám nghĩ hấn là hoàng tử vô năng không quyền không chỗ dựa trước kia? Năm trước, hấn một mình dẫn một ngàn kỵ binh đánh tan tác hơn một vạn quân Tây Viện tấn công, chính thức nhận ấn soái, trở thành đại tướng quân oanh trấn Mạc triều. Cả thiên hạ ai dám không phục?

Vân tướng quân Vân Phụng vẫn đang u mê. Ông không hiểu tại sao lại có tai bay vạ gió này xuống đầu Vân phủ. Cả triều đình có ai không biết hấn có một hồng nhan tri kỷ yêu hơn cả tính mạng? Một đạo thánh chỉ này giáng xuống, có khác nào đẩy Vân gia ông vào hang hùm miệng cọp? Thánh thượng à Thánh thượng, người thật có ý diệt Vân gia?

“Thánh chỉ đến! Vân nhị tiểu thư Vân Như Nguyệt tiếp chỉ!” Giọng vị công công the thé đến nhức tai.

“Thần nữ tiếp chỉ!” Vân Như Nguyệt uyển chuyển mềm mại, đến tiếng nói cũng ôn nhu như nước.

“Vân nhị tiểu thư tính tình hiền thực, am hiểu đối nhân xử thế, thông tuệ hơn người. Lập tức tứ hôn cho Huyền Vương gia Mạc Kỳ Phong làm Chính phi. Đợi chọn ngày lành tháng tốt lập tức tổ chức hôn lễ. Khâm thủ!”

“Thần nữ tạ chủ long ân!” Như Nguyệt tay run run nhận thánh chỉ, trái tim đập dữ dội. Hắn là giấc mơ của nữ tử Mạc quốc, mà nay, hắn là của nàng! Nàng còn nhớ mãi dáng vẻ hắn cười ngửa khai hoàn hồi triều có bao nhiêu oai hùng. Khí chất của hắn, kiêu ngạo của hắn đã theo nàng vào cả giấc mơ.

Vân phu nhân nhét vào tay vị công công truyền thánh chỉ một hủ bao dày khiến hắn cười tít mắt.

“Vân đại nhân, chúc mừng ngài! Lão nô xin cáo lui.” Nói rồi đi thẳng đại môn Vân phủ.

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được!” Vân tướng quân thờ dài một tiếng, ngồi xuống ghé liền tục lắc đầu.

“Lão gia! Người có chỗ nào không khỏe?” Vân đại phu nhân tinh tế phát hiện lão gia có điểm không đúng. “Vân gia có hi, người sao lại có vẻ ưu phiền?”

“Là họa chứ không phải phúc!” Vân lão gia đập mạnh tay lên mặt bàn “Nguyệt Nhi gả qua đó, sẽ không có kết cục tốt đẹp gì...”

“Phụ thân, người nói vậy là sao?” tâm trạng Vân Như Nguyệt đang lâng lâng tận chín tầng mây bị câu này của cha nàng kéo về.

“Hắn chính là sẽ không yêu thương con...”

“con sẽ khiến hắn yêu con!” Nàng quả quyết, nàng tin vào bản lĩnh của mình. Hắn dù kiêu ngạo cỡ nào cũng là một nam nhân, nàng không tin có nam nhân nào không yêu một nữ tử như nàng.

“cái ta lo lắng là con gả cho hắn sẽ bị dày vò đến sống không bằng chết!”

“Phụ thân sao người lại nói như vậy?”

“Phải đó lão gia! Nguyệt Nhi là Chính phi Hoàng thượng ban hôn...” Đại phu nhân cảm giác có điều không ổn, trong lòng khẩn trương.

“Chuyện là...” Vân Phương kể lại việc xảy ra khi tan buổi chiều sớm, càng nói, sắc mặt Vân Như Nguyệt càng đại phu nhân càng trở nên hoa dung thất sắc.

“Nói vậy... nói vậy...” Vân Như Nguyệt lắp bắp không nói nên lời. Nàng như từ chín tầng mây bị ném xuống đất. Nói như vậy, nàng gả cho hắn không phải tự mình bước xuống địa ngục sao?

“Liệu chúng ta có thể cầu Thánh thượng hủy bỏ hôn sự này hay không?” đại phu nhân cố gắng tìm ra một lối thoát cho nữ nhi mình.

“Thánh chỉ cũng đã ban xuống, làm sao có thể thay đổi?”

“Chuyện này...” đại phu nhân sinh được ba người con, hai nam một nữ. Vân Như Nguyệt chính là nữ nhi thân sinh của bà. Từ nhỏ đã được bà nâng trên tay như bảo bối, gả cho Hoàng tộc là chuyện tốt, nhưng gả nàng vào đồng lứa kia, người làm mẹ như bà, làm sao có thể không lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: CHUYỆN XƯA

“Tứ tiểu thư, phu nhân cho gọi cô.” Vu Hoa vừa bước tới sân liền lớn tiếng gọi, thật không hiểu sao phu nhân lại gọi tới nha đầu thấp kém kia.

“có chuyện gì?” giọng nói nhàn nhạt đáp lại, đến người cũng chẳng hề thấy đâu.

“phu nhân kêu cô qua đó có công chuyện. Nhị tiểu thư sắp trở thành Vương phi danh giá, cô nói xem, cô sẽ còn ở nơi này ăn vạ bao lâu chứ!” Một nha hoàn cũng có thể hướng nàng hô to gọi nhỏ, Vân tứ tiểu thư này, nàng làm cũng thật thất bại quá đi.

“không có lệnh của lão gia, ta sẽ không rời Vong Tinh cư”

“cô an tâm, là lão gia cùng phu nhân muốn gặp cô” Vu Hoa chép miệng coi thường “ mau đi thôi, đừng để phu nhân đợi lâu”

Nàng theo gót Vu Hoa tới Thái An viện, trong sảnh là Vân gia một nhà trên trên dưới dưới, nhìn thấy nàng bước vào, không khí náo nhiệt thoáng chốc trở nên yên tĩnh, nhị phu nhân cùng mấy vị huynh tỷ của nàng không hẹn mà gặp đều nhìn Vân lão gia.

“e hèm.” đại phu nhân lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo “Tứ nhi, mau lại đây ngồi xuống!”

Nàng nhàn nhạt đưa mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt, khẽ cúi đầu “lão gia, nhị vị phu nhân, khỏe.”

Không khí vừa dịu xuống lần nữa trở nên căng thẳng. Mấy vị huynh trưởng nhìn nàng khó hiểu, ba vị tỷ tỷ giương mắt giễu cợt, vui sướng khi người gặp họa.

“Người...” Vân lão gia thật không hiểu, tại sao chỉ cần thấy nàng ông liền đau lòng. Nàng là nữ nhi của ông cùng nữ nhân kia, nàng cũng là con gái của ông, hơn nữa còn là đứa nhỏ ông muốn yêu thương nhất. Vì sao ngay cả nhìn nàng thêm một chút ông cũng không thể? Người làm cha này, không phải quá thất bại rồi sao?

“Tứ nhi không nên khách sáo như vậy, đều là người một nhà. Lão gia, người nói có phải không?” Đại phu nhân lần nữa cứu vãn không khí ngột ngạt trong phòng.

“vậy sao?” Nàng thật không hiểu, chỗ nàng xuất hiện điểm gì khiến bà ta hứng thú rồi?

“ngươi nghịch nữ này!...” Vân lão gia giận dữ đến khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

“Tứ nhi con đừng như vậy. Đến đây, chúng ta một nhà cùng ăn cơm.” Đại phu nhân trực tiếp đứng lên kéo nàng xuống ghế.

Vô sự bất đắc thái bảo điện, nàng không tin bà ta đột nhiên tốt bụng, coi nàng trở thành nhi nữ Vân gia.

“Vũ Quân không dám! Có chuyện gì xin đại phu nhân cứ trực tiếp dạy bảo, không cần tự làm khó mình” nàng không nặng nề từ chối. Muốn diễn tuồng? Bà ta có lòng nhưng thứ cho nàng không có sức phụng bồi.

“Sao lại nói như vậy? Mấy năm nay thật uý khuất con rồi. Nay gia môn có hỷ, lão gia cũng đồng ý huy hình phạt cảm tức của con rồi. Lại đây, mọi người cùng dùng bữa” Nhẫn nhịn như vậy? Thật khiến nàng nổi lên hứng thú rồi nha.

“vậy tạ phu nhân, tạ lão gia.” Nàng nhàn nhạt cười, ngồi xuống vị trí trống kế bên đại phu nhân.

“con đó! Không nên khách khí với phụ thân như vậy.” đại phu nhân vẫn nhìn nàng ôn nhu nhắc nhở.

“Vũ Quân tự biết thân phận mình, sẽ không làm gì quá phận” Nàng chẳng qua là lạnh lạnh nói mà chẳng nhìn tới vị phụ thân đáng kính kia.

“con, đứa nhỏ này, thật ngang bướng! thôi mau ăn đi!” nhìn miếng thịt đại phu nhân vừa gấp vào chén cơm của nàng, trong đầu nàng bật ra một câu hỏi duy nhất “có độc không”

“phải đó tứ muội! Muội mau ăn đi! Xem kìa, muội thật gầy!” Vương phi tỷ tỷ ôn nhu cao quý của nàng ra sân rồi! Nàng thật không có tâm tình cùng họ diễn trò nha. Lặng lẽ bê chén cơm, nàng cố gắng hoàn thành vai diễn mờ nhạt của mình.

“lão gia, phu nhân! Không còn chuyện gì, Vũ Quân xin phép cáo lui.”

“Chờ chút! Ngày mai, ta dẫn nhị tỷ con lên Hoàng Giác tự cầu bình an. Con đi cùng đi.”

“Vũ Quân không dám. Vũ Quân từ nhỏ ít ra ngoài, hiện tại đi không biết phép tắc, sợ sẽ làm chậm trễ phu nhân cùng tỷ tỷ. Chi bằng cứ để ta ở lại vẫn hơn.”

“Đứa ngược!” Đại phu nhân kéo tay nàng thân mật “Năm ngày sau tỷ tỷ con xuất giá rồi, con cũng đã đến tuổi thành gia, cùng đi cầu một thẻ nhân duyên.”

“Chuyện chung thân đại sự tạm thời Vũ Quân còn chưa nghĩ tới, không dám để phu nhân phiền lòng” Sao rồi? Đã không đủ kiên nhẫn muốn đuổi nàng đi rồi sao?

“Con cũng đã mười bảy rồi, qua hai năm nữa e là không hay. Và lại, ta cũng đâu nói sẽ gả con đi luôn, chỉ là đi chùa cầu bình an, cầu nhân duyên thôi.” Đại phu nhân hết lòng khuyên bảo, rốt cuộc bà ta muốn tính toán gì lên đầu nàng, vì sao nhất định lôi nàng vào?

“Quyết định như vậy đi! Ngày mai người cùng đại mẫu và nhị tỷ người đi Hoàng Giác tự.” Tiếng Vân lão gia nặng nề quyết định đại cục, nàng cũng đã đến tuổi định gia thất rồi. Rồi đi Vân gia, chưa hẳn đã là chuyện xấu. Ông đứng dậy hướng bước phía thư phòng.

“Vậy Vũ Quân xin lui.” Nàng nhìn ông nhàn nhạt cười một tiếng rồi quay gót rời đi. Khoảnh khắc ấy, trái tim Vân Phương như nảy nhẹ một cái. Giống quá! Đôi mắt ấy, như cùng một khuôn với đôi mắt của nữ nhân kia, nữ đã lừa gạt ông hơn một năm trời, khiến ông sống đến nay vẫn mang danh bất hiểu. Ông từng nghĩ, nữ nhân như vậy, có gì đáng để ông phải thương tiếc? Mà sao khi nhìn thấy tiểu nữ kia, ông vẫn không tránh khỏi đau lòng? Ông nhận lời nữ nhân đó, chăm sóc cho đứa nhỏ, để đổi lấy thiên hạ thái bình, năm đó, thế lực Xuân Vụ sơn quả đã lớn tới mức khiến triều đình e ngại. Nhưng ông trăm nghĩ vạn nghĩ, cũng không hiểu được lý do nàng làm như vậy. Trận chiến năm đó, khi ông dẫn quân tới Xuân Vụ sơn, đã phát hiện nơi này có sự chuyển biến không nhỏ. Bản thân từng sống ở nơi đó hơn một năm, cho dù một năm này bị coi là vết nhơ trong cuộc đời ông, nhưng ông hiểu khá rõ về địa thế nơi này. Khi sơn tặc do nữ nhân đó lãnh đạo tấn công đại quân, ông liền nhận ra bất thường. Phản quân này là đánh không chút khí thế, không chút quyết tâm nào. Hơn nữa, lượng quân đã giảm đi bảy phần so với lực lượng ban đầu. Thân là chủ tướng, ông không thể không hoài nghi nơi này có bẫy. Đại quân dựng trại gần chân núi, cho người do thám tình hình, lại phát hiện trong núi không còn người già và trẻ nhỏ, thậm chí rất nhiều nhà bỏ

hoang. Tin tức này khiến cho ông có ảo giác, ngỡ ta đã chuẩn bị sẵn để thua trận này. Quả nhiên ngày giao chiến, nhìn nàng ta không né tránh, không phản kích nhận của ông một đao ngã xuống, trong lòng ông không hiểu sao lại chưa xót đến vậy! Ông nhớ mãi ánh mắt nàng nhìn ông khi đó, không chút oán hận, không chút bi ai, mà toàn là ôn nhu da diết. Một cỗ xúc động trào lên khiến đầu óc ông trống rỗng, đến khi tỉnh táo lại, ông phát hiện mình thế nhưng bỏ mặc ba quân, ôm nàng rời đi.

“Tại sao ngươi lại làm như vậy? Ngươi có thể chiêu an triều đình, sống một cuộc sống như nữ tử bình thường?” Ông gần như nổi giận quát nữ nhân đó, nàng mãi mãi quyết định tiêu cực như thế, cũng giống như năm đó nàng cho ông uống Vong Ưu thảo, lừa gạt ông ở lại Xuân Vụ sơn, khiến ông không thể nhìn mặt cha mình lần cuối.

“Có những chuyện, nếu không phải là ta, ngươi mãi mãi không hiểu...khụ...khụ...” Cố nói chuyện khiến nàng thổ huyết, cả người run lên, không hiểu sao khiến ông cảm thấy như chính mình đang đau đớn.

“Thuốc trị thương đâu? Chẳng phải ngươi luôn mang theo bên mình sao?” Ông không câu nệ lục tìm trên người nàng.

“Vô ích thôi! Khụ...khụ... Ta không có mang theo. Nhưng ngươi còn nhớ như vậy, ta thật sự rất vui... khụ...khụ...”

“Đừng nói nữa! Ta đưa ngươi về sơn trại tìm thuốc”

“Lực đạo một đao đó khụ...khụ... ngươi so với ta...còn rõ ràng hơn..., không nên tự làm khó mình. Huống hồ...” Ông nhìn theo ánh mắt nàng ta, phát hiện Xuân Vụ sơn hiện tại như bị mây mù bao phủ, từng cột khói đen như con rồng nuốt hết tất cả.

“Bọn họ quả nhiên làm theo lời ta. Kiếp này có những người huynh đệ đó, trước khi chết lại có người bên cạnh, ta sống cũng coi như không uống phí...khụ...” Nàng phun một ngụm máu, lại nhìn ông cười đến rạn vỡ.

“A Mịch, ta biết ngươi không thích, thậm chí thù ghét cái tên này, nhưng ta gọi ngươi như vậy lần cuối cùng thôi khụ...khụ...” Đó là cái tên nàng đặt cho ông sau khi ông mất trí nhớ, từ sau khi biết sự thật, ông luôn coi cái tên này là một nỗi ô nhục thật lớn, giờ đây nàng gọi, ông mới phát hiện mình đối với cái tên này có chừng nào quyến luyến.

“Coi như ta cầu xin ngươi, hãy chăm sóc cho Vũ Nhi...khụ...khụ...” Nàng lại thổ huyết, trong lòng ông từng cơn đau quặn.

“Ngươi quan tâm nàng như vậy, vì sao còn lựa chọn cái chết?” Ông lạnh giọng, cứ nghĩ tới nữ nhân này là lựa chọn chết dưới đao của ông, ông thật không cách nào chấp nhận. “Ngươi không sợ nàng hận ngươi?”

“Dù sao ta cũng không sống được bao lâu nữa, chỉ xin ngươi hãy chăm sóc nàng...khụ...khụ... Ngươi oán ta cũng được, hận ta cũng được, nhưng Vũ Nhi vô tội khụ...khụ... ta đã cho nàng dùng Vong Ưu Thảo, ta chết đi, trên đời này nàng chỉ còn một người thân duy nhất là ngươi thôi...khụ...khụ... đừng hận nàng!”

“Ai cho phép ngươi chết? Ngươi chết đi, ta sẽ không chăm sóc nàng!” Ông lạnh lùng nhìn nàng, trong tim như từng đợt, từng đợt kim châm đau nhói.

“Ta biết ngươi sẽ thật yêu thương nàng...khụ...khụ...” Vân Phương cảm nhận được sinh mệnh của nữ nhân trên tay ông ngày một yếu đi, trong lòng bỗng hoảng hốt, như có điều gì đó thật quan trọng sắp vụt khỏi tay ông.

“Khanh Khanh! Lâm Khanh Khanh! Ta không cho phép nàng chết!” Ông vận công truyền nội lực vào cơ thể nàng, lại phát hiện lực cản của nàng toàn bộ đều đã bị phá hủy “Như thế nào lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“A Mịch, gọi ta! Gọi tên ta lần nữa, có được không?” Nữ nhân kia cố chấp đưa tay chạm vào má ông “Gọi tên ta, được không? Khụ...khụ...”

“Khanh Nhi, ta không hận nàng. Ta không hề hận nàng. Nàng phải sống!” Vân Phương cảm thấy hốc mắt mình ướt ướt. Tại sao đến tận lúc này, ông mới phát hiện ra mình không hề hận nữ nhân này? Tại sao đến lúc này, ông mới biết là ông yêu nàng?

“A Mịch, ta thật sự không còn gì nuối tiếc nữa rồi! Hãy yêu thương Vũ Nhi!” Hơi thở của nàng yếu dần, sinh mệnh đang như dòng nước trôi đi nhẹ nhẹ. Cả đời ông cao ngạo kiêu hùng, chưa bao giờ cả thấy bản thân mình vô dụng như vậy.

“Khanh Nhi! Khanh Nhi...” Ông thấp giọng ní non, bàn tay ôm nàng càng dùng lực.

“A Mịch, ta yêu ngươi!” Nữ nhân này, đến chết vẫn không thể buông xuống thứ tình cảm làm nàng đau khổ đó. Tại sao lại cố chấp như vậy? Tại sao lại bất công với bản thân mình như vậy?

“Khanh Nhi, ta yêu nàng! Ta yêu nàng!” Vân Phương nói ra câu duy nhất trong đầu ông lúc này, ôm nàng thật chặt.

“Bảo vệ Vũ Nhi!” Tiếng nàng càng lúc càng nhỏ “còn có... đề phòng...đề phòng...Lục...Lục...An...Giao...”

Bàn tay trên má ông bỗng buông thõng, nữ nhân trong lòng ông cũng như vậy rời đi, ông cảm thấy, linh hồn mình cũng theo đó mà đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: GIÓ NỔI LÊN

Ngày mười lăm hàng tháng, dòng người hướng Hoàng Giác tự dâng hương nọm nọp như trảy hội, ai cũng đều muốn cầu chút may mắn, bình an. Mà nàng tuyệt không phải thiện nam tín nữ gì, lại càng không tin cái gì mà thần phật. Nàng chỉ tin chuyện đi này chắc chắn có quỷ, đại phu nhân kia, làm sao lại đột nhiên hướng nàng tử tế như vậy? Nói bà ta chợt nổi thiện tâm, chỉ bằng nói Hoàng Giác tự này thờ quỷ đi!

Sau khi dâng hương khấn lễ, gia quyến Vân phủ được an bài ở sương phòng phía sau. Nơi này thanh nhàn tịch, lại càng khiến nàng bất an không thôi. Không phải đã không chịu nổi, muốn diệt bỏ nàng ở nơi này chứ? Bà ta cũng không có ngu ngốc như vậy đâu!

Ba ngày sau

Hoàng băng dán nơi cổng thành : “ Vân tứ tiểu thư Vân Vũ Quân ôn nhu lễ nghĩa, thấu hiểu lòng người, tài mạo song toàn. Nay tứ hôn gả cho Huyền Vương Mạc Kỳ Phong, bảy ngày sau lập tức cử hành đại hôn.”

Dân chúng trong thành xôn xao: “ Thế nào? Tại sao lại như vậy? Không phải là Vân nhị tiểu thư sao? Thế nào lại thành tứ tiểu thư?”

“ Lần đầu ta nghe nói Vân phủ có một tứ tiểu thư nha! Không phải vì lo cho nữ nhi mà tìm người thay thế chứ?” Người qua đường Át tò mò

“ Bậy! Vân phủ dù có quyền thế ngập trời cũng làm sao dám đùa giỡn cùng hoàng tộc! Ta là nghe nói Vân tứ tiểu thư này muốn làm phượng hoàng, ngay cả danh tiết cũng không cần, giữa ban ngày ban mặt ở nơi cửa Phật thanh tịnh quyến rũ Huyền Vương, lợi dụng cả tỷ tỷ mình . Thật không biết xấu hổ! Vân phủ thế nào lại dưỡng ra một nữ tử như vậy?” Người qua đường Giáp có vẻ thông thái hơn tận tình giảng giải khiến người qua đường nhìn hẩn đầy ngưỡng mộ.

Cùng lúc đó, tại tiệc trà của các danh môn thế gia, hoàng hoa khuê nữ nơi kinh thành.

“ Thật là một nữ tử không biết xấu hổ! Cư nhiên trước mặt Huyền Vương gia đùa bỡn tâm tư. Nàng ta không phải muốn làm phượng hoàng đến phát điên rồi chứ?”

“ Hôm đó ta cùng biểu tỷ đi dâng hương, không nghĩ tới tận mắt chứng kiến việc làm hạ lưu đó. Nàng ta trước mặt Huyền Vương nhảy xuống hồ. Vân phu nhân ở gần đó hoảng hốt kêu cứu khiến Vương gia hiểu lầm là Vân Như Nguyệt, nhảy xuống hồ cứu lên. Cảnh tượng sau đó quả thật không dám nhìn!...”

“ Sao vậy? Tư Uyên, người hãy nói ra xem.”

“ Nàng ta ở dưới hồ giằng co với Vương gia một hồi, đến khi được cứu lên, đến y phục cũng không còn tử tế, đến hoa sen thêu nơi áo yếm cũng lộ ra rồi.” Nói đến đây, cô nương Tư Uyên cũng không khỏi đỏ mặt, dù gì cũng là danh môn khuê nữ, làm sao dám vô liêm sỉ như cái nữ tử kia.

“ Vậy chẳng phải danh tiết nàng ta huỷ trong tay Huyền Vương rồi hay sao?”

“ Chính là như vậy! Hẳn là nàng ta đã tính toán hết thấy rồi. Ta còn thấy Như Nguyệt tỷ nước mắt lưng tròng nói với Huyền Vương gì đó rồi đau lòng bỏ chạy.” Tư Uyên không khỏi căm ghét nữ tử mà nàng chưa từng thấy mặt kia, Như Nguyệt tỷ ôn nhu thiện lương như vậy, sao lại có người nữ tính toán lên đầu tỷ ấy như vậy chứ!

“ Ta nghe nói Vân Như Nguyệt nói với Huyền Vương rằng, nàng đối với hẳn một lòng ngưỡng mộ, cùng hẳn có duyên là phúc phận tu từ kiếp trước, nhưng nay mọi mọi nàng đã mất đi khuê dự (danh dự khuê nữ) nơi hẳn. Thì cứ coi như hẳn cùng nàng hữu duyên vô phận, chỉ cầu hẳn đối xử tốt với mọi mọi của nàng...” một cô nương trầm trầm giọng tiếc nuối cho một mối lương duyên bị người phá ngang.

“ Như Nguyệt tỷ thật đáng thương!” Tư Uyên đã lệ nóng doanh trong, từ nhỏ, nàng chính là vô cùng sùng bái Vân nhị tiểu thư này đó nha.

“ Thực hư còn chưa rõ.” Là thanh âm tràn ngập khinh thị xen vào “ cả kinh thành này ai chẳng biết Huyền Vương đã có hồng nhan tri kỷ, lần này thành thân cũng chỉ là thuận theo ý chỉ của Hoàng thượng. Chỉ sợ có người lo lắng bị hành hạ nên đưa kẻ khác ra chịu tội thay thôi. Huyền Vương này, hẳn sẽ cho nàng ta sắc mặt tốt sao?” Trầm Yên Trầm tiểu thư thượng thư phủ lên tiếng sắc lạnh, Trầm Yên nàng quốc sắc thiên hương, là đệ nhất tài nữ trong kinh thành, vậy mà sao luôn bị xếp phía sau nhà đầu Vân Như Nguyệt kia? Nàng thật sự không cam lòng.

“ Trầm tỷ không nên nói như vậy. Dù thế nào thì cũng là Vân tứ tiểu thư kia vô sỉ hạ lưu, giờ trò với cả phu quân của tỷ tỷ...”

“ Ta nghe nói mẫu thân nàng ta là nữ tử phong trần, làm sao sinh nổi một đại gia khuê tú chứ!”

Các vị tiểu thư ngơ ngác một câu, ta một câu, đem Vân tứ tiểu thư đang nổi danh đình đình kia hình dung thành một cái yêu nghiệt.

Mà nàng...

Vân phủ, Nguyệt Uyên

“Các người đã giờ trò gì?” Bạch y nữ tử ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai nữ tử một già một trẻ trong phòng. Nàng thông hiểu y thuật, tuy chưa xuất quỷ nhập thần như Lão thần y thời tha kìa, cũng xem là một thần kỳ nghệ, nhưng hai ngày nay, vô luận nàng chẩn thế nào cũng không ra, rốt cuộc nàng trúng độc gì. Nàng chỉ nhớ ở Hoàng Giác tự ngày ấy, khi nhìn thấy nam tử đó, đầu óc nàng bỗng trống rỗng, đến khi ý thức lại được thì chuyện đã rồi. Nàng từng nghi ngờ là mê hương thảo, nhưng không cách nào tìm ra manh mối. Sau chuyện đó, nàng bị giam lỏng tại biệt uyển của Vân Như Nguyệt, chuẩn bị xuất giá. Càng khó hiểu hơn, mỗi lần nàng có ý định rời chân tay đều vô lực, thậm chí không tỉnh táo mà đi sang phòng của Vân Như Nguyệt. Năm lần bảy lượt, nàng tin tưởng rằng, mẫu tử Vân Như Nguyệt kia nhất định đã trên người nàng giờ trò quỷ.

“Tứ muội à, là muội ham hư vinh, ngay cả tỷ tỷ của mình cũng dám giờ trò, làm sao bây giờ lại hướng ta cùng mẫu thân hỏi như vậy?” Phải buông tay hôn sự này, chính nàng cũng có phần không cam lòng, bất quá mẫu thân nói đúng, mạng nhỏ quan trọng hơn. Đến lúc đó, nàng thật muốn xem tiện nhân này bị Huyền Vương hảo hảo dày vò.

“Bớt lời nói thừa đi. Các người rốt cuộc hạ được gì trên người ta?”

“Tứ nhi à!” Đại phu nhân mặt không đổi sắc nhàn nhạt nhìn nàng “Ta để ngươi mạnh khỏe lớn lên, nay cũng đã đến lúc ngươi nên hồi báo phần nhân tình này rồi. Hồ lừa đó, thời thì ngươi thay nữ nhi của ta nhảy vào, làm một Huyền Vương phi sống trong nhung lụa, cũng xem như là phúc phần của ngươi.”

Thật sự nàng muốn chửi người nha! Bà ta cho rằng nàng những năm qua ngây ngốc trong Vong Tình cư thì cái gì cũng không biết sao? Huyền Vương hấn là loại người gì, nàng dù có điếc cũng phải từng nghe qua. Huống chi những năm qua, nàng theo lão thần y lê la hết ngõ lớn ngõ nhỏ trong thành, với danh tiếng của hấn đâu còn lạ lẫm gì!

“Khôn kiếp!” Nàng thật có xung động muốn giết người rồi!

“Ngươi xem, có đại gia khuê tú nào như ngươi? Không cần phản kháng vô ích! Ta đã hạ được trên người ngươi, đừng nghĩ tới chuyện bỏ trốn!”

“Ta muốn gặp Vân Phuong!” Nàng muốn đánh cuộc lần cuối cùng, muốn hướng người phụ thân kia nương tựa một lần.

“Vô ích thôi! Nhưng dù sao ta cũng sẽ thành toàn ngươi. Ngày mai sẽ cho ngươi gặp lão gia. Hiện tại thì nghỉ ngơi cho tốt, nếu không trở thành tân nương tử sẽ không xinh đẹp.”

Nàng không cách nào ngủ được, rốt cuộc bà ta hướng nàng hạ được gì? Chỉ cần biết thuốc độc, nàng không tin không thể giải.

Sáng hôm sau, đại phu nhân dẫn nàng hướng Thái An viện gặp Vân lão gia. Phụ thân nàng vẫn nơi đó cao cao tại thượng, mà nàng, trong mắt ông ta hấn đã trở thành một cái nữ tử hạ lưu hèn kém.

“Lão gia, Tứ nhi là muốn trước khi xuất giá hướng người thỉnh an. Nữ nhi sắp gả đi rồi, có gì không vui đều cho qua đi thôi.” Đại phu nhân ôn nhu khuyên nhủ Vân lão gia, càng khiến nàng phát hỏa trong lòng.

“Gả nàng đi thật không được!” Vân lão gia quả quyết. Câu này thật khiến lòng nàng nở hoa nha.

“Sao vậy lão gia?”

“Nha đầu này từ nhỏ không được dạy dỗ đàng hoàng, gả vào Vương phủ, ta e nàng sẽ làm mất mặt Vân gia.”

“Phải đó...” Nàng vừa lên tiếng, lại đứng im như khúc gỗ vô hồn, khiến Vân lão gia có chút đề tâm.

Từ lúc đó, ánh mắt nàng vô hồn, hoàn toàn như một tượng gỗ. Vân lão gia chỉ có thể nhìn nàng đau lòng. Nàng có vấn đề, làm sao ông không biết! Nhưng chuyện đã đến nước này, ông cũng đành lực bất tòng tâm. Khuê dự của nàng không còn, chỉ bằng gả nàng đi, sau này ông sẽ tìm cách thương lượng với Huyền Vương, còn hơn để nàng lại Vân phủ, tính mạng mất lúc nào cũng chẳng hay. Thân thể nàng vốn không tốt, tiếp tục bị hạ được, e rằng sẽ hỏng mất. Nữ nhi này, ông không chỉ muốn nàng sống, mà còn mong nàng hảo hảo sống hạnh phúc. Chỉ bằng ông đánh cuộc với vận mệnh một lần!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: THÀNH THÂN

Huyền Vương phủ

“Vương gia, thuộc hạ đã tìm khắp nơi trong kinh thành, nhưng không thấy chút tung tích nào của Sở cô nương.” Hắc y nhân cúi mặt, không dám nhìn tử y nam nhân kia. Là hấn hành sự bất tài vô dụng, lâu như vậy vẫn không tìm được Sở cô nương.

“Ngươi lui đi!” Nam nhân sau thư án phẩy phẩy tay. Ngày mai hấn thành thân, mà nữ nhân hấn yêu thương đến giờ vẫn không rõ tung tích. Một thân nữ tử, rốt cuộc nàng có thể đi đâu, trốn được cả sự truy tìm của ám vệ? Hai tay hấn dần nắm thành quyền.

“Vương gia! Ngươi cũng thật đáng sợ nha!” Bạch y nam nhân bên cạnh hần bộ dạng ngà ngọc, dáng vẻ lười biếng cười nhàn nhạt. Nếu không phải hai mắt hần ánh lên xảo trá như hồ ly, thật dễ khiến người ta tưởng tượng Huyền Vương gia quyền uy ngập trời là một long dương chi phích (gay đó ạ)!

Từ y nam nhân liếc nhìn con hồ ly kia một cái khiến hần rụt cổ, ngoan ngoãn đứng vào bên cạnh một hắc y nhân.

“Chiêu Dương, ngươi nghĩ coi Sở cô nương có thể đi đâu? Rốt cuộc nơi ngọa long tàng hồ nào mà ngay cả ám vệ cũng tra không ra?” Bạch y nam nhân lại huyền huyền với hắc y nhân gọi Chiêu Dương.

Chiêu Dương vẫn im lặng như pho tượng đứng đó, đến liếc hần một cái cũng lười.

“Ngươi! Thật không thú vị!” Xú hồ ly kia giận dữ phát tay bỏ đi “Ta đi giúp Vương gia sắp xếp, ngày mai đón tân nương tử!”

“Choang!” ly trà trên thư án đập vào cửa vỡ tan. Diệp Minh này, thật không biết sống chết! Dám chọc đúng chỗ đau của Vương gia. Chiêu dương hần thể nhưng trong lòng là đang vui sướng khi người gặp họa đấy!

“Vân gia nhi nữ!” Mạc Kỳ Phong nghiêng răng, tay nắm thành quyền “Bỏn vương muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì. Dám đùa giỡn trên đầu Bỏn vương. Hương Nhi có mệnh hệ gì, Vân gia kia, một người cũng đừng mong sống tử tế!”

Vân phủ

Nguyệt Uyển

Từng lượt người ra vào tấp nập, người thêm trang, người trang điểm, xoay xoay quanh nàng. Nhưng nàng tự hỏi, họ có từng biết nàng là ai? Không hiểu sao nàng nhớ mãi ánh mắt của ông ta khi đó, điều duy nhất nàng nhớ được trước khi mất đi ý thức. Là đau lòng? Là bất đắc dĩ? Là do nàng bị ảo giác sao?

Bên ngoài từng hồi pháo nổ vang rền cũng những tiếng chúc tụng vọng vào tai nàng càng thêm nhức nhối. Nàng không nhớ mình ra ngoài, rồi lên kiệu hoa như thế nào, khi tỉnh lại thì đã ở trong tân phòng. Hỷ khăn uyển ương trùm trên đầu, nàng chỉ nghe tiếng lao xao của nha hoàn, của hỷ nương. Theo nàng biết, Vân phủ không có nha hoàn theo nàng đến vương phủ. Cười nhàn nhạt, ai muốn theo một chủ nhân có lẽ cả đời này sẽ thất sủng chứ? Nói đúng hơn, nàng tới nơi này, có thể bình an qua ngày đã là kỳ tích rồi.

Âm thanh ồn ào bỗng im bật, không khí xung quanh như kết một tầng băng, ngưng đọng. Hần khí ủa vào phòng, lạnh tới tận xương.

“Vương gia!” Tiếng đám nha hoàn có chút run rẩy truyền vào tai nàng. Xem ra Huyền Vương trong truyền thuyết xuất hiện rồi!

“Thôi nào Huyền Vương.” Đây là âm thanh của Trương công chúa Linh Lan, cô cô ruột của Huyền Vương. “Ngươi xem ngày đại hỷ, còn mang cái bộ dạng dọa người đó đi khắp nơi. Thật không may mắn mà!” Bà khéo léo làm dịu không khí nặng nề. Đứa nhỏ này, bà tận mắt nhìn nó lớn lên, cũng chính bà thúc đẩy để nó ra sa trường chịu khổ, thật khiến người ta đau lòng.

Gương mặt u ám của hần dịu xuống đôi phần, dù sao cô cô cũng đã nói như vậy, hần còn như vậy thật không đúng, là tự làm mình xấu mặt.

“Chúc vương gia vương phi trăm năm hòa hợp, đầu bạc răng long!” Đám quý phu nhân, hỷ nương đứng đó thấy sắc mặt hần chuyển biến liền theo lễ nghĩa mà làm, thật không nghĩ tới lại khiến hần đen mặt lại.

“Thôi nào! Ngươi mau lấy hỷ khăn xuống cho đám nhân rồi bọn ta được nhìn thấy tân nương tử nào” Trương công chúa thúc giục hần, đẩy hần về phía tân nương tử đang ngồi.

Tiếng bước chân lại gần, trái tim nàng bỗng đập dữ dội. Nàng cúi đầu, nhìn thấy đôi chân vững vàng trước mắt nàng. Danh tiếng Huyền Vương, mấy năm nay theo lão thần y lang thang khắp néo kinh thành, nàng đã từng nghe tới. Có người nói hần anh dũng vô song, là nhân tài trong nhân tài. Có kẻ trách hần lãnh liệt thị huyết, hành sự tàn nhẫn. Nàng lại cho rằng hần là một kẻ cô đơn. Đấu đá trạch viện nơi Vân phủ đã khiến nàng mở rộng tầm mắt không ít, hồng chỉ là hậu cung tranh đấu. Hần có thể bình an lớn lên, chỉ sợ đã chịu không ít cay cực. Mười lăm tuổi đơn độc tiến ra nơi biên mậu người chết ta sống, có thể vang danh trở về, hần là thật sự có bản lĩnh đi! Còn về lãnh huyết gì đó, người thử vào hoàn cảnh như hần đi, không tàn nhẫn, không chỉ có chết, mà còn là vạn kiếp bất phục! Nàng từng mong có thể gặp mặt nhân vật huyền thoại này, chỉ là trăm nghĩ ngàn nghĩ, cũng không nghĩ tới lại tương ngộ hần trong hoàn cảnh này!

Hỷ khăn được nâng lên, hần đưa tia nhìn hần học về phía nàng, lại thoáng chút ngần ngại. So với Hương Nhi, nhan sắc nữ tử này không bằng một góc, chỉ là... nơi nàng ta toát ra một sức hút khiến hần không cách nào rời mắt.

“Tân nương tử thật xinh đẹp!” Trương công chúa cất tiếng khen ngợi, đem hần từ nơi nào trở về thực tại. Hần quay lưng rồi đi nhanh chóng. Nàng nhìn theo bóng lưng đó nén tiếng thở dài. Hần vẫn giống như chút ấn tượng của nàng ở Hoàng Giác tự ngày đó. Chỉ là trên trán mang theo thêm một tầng u uất.

“Nha đầu, tính tình hần như vậy, người đừng để trong lòng.” Trương công chúa tiến đến vỗ nhẹ vai nàng. Không đúng! Nàng để lộ rõ tâm tư của mình thế sao?

“Tiểu nữ không dám!” Nàng khẽ cúi đầu.

“Đều là người trong nhà rồi. Đừng khách sáo như vậy. Về sau gọi ta là cô cô.” Linh Lan công chúa nắm lấy tay nàng. Női nữ tử này có một loại khí chất thanh mạc khiến bà thật vừa lòng.

Trưởng công chúa cùng các quý phu nhân ở lại một lát liền rời đi, trong hi phòng còn nàng cùng mấy hi nương, nha hoàn, không gian yên tĩnh đến ngạt thở.

Nàng đứng dậy tháo mũ phượng xuống, phân phó người chuẩn bị nước.

“vương phi, như vậy không hợp lễ.” một lão ma ma nhắc nhở nàng.

“ma ma yên tâm, hôm nay Vương gia sẽ không tới, ta thật sự rất mệt rồi!”

“nhưng...”

“không còn gì nữa, các người lui hết đi!” nàng kiên quyết phát tay.

Đám người còn lại trong phòng theo nhau rời đi, chỉ còn lại mình nàng. Nhìn quanh hi phòng một lượt, nàng tự cười giễu chính mình. Vân Vũ Quân, người còn cho rằng người mạnh mẽ lắm, người còn tưởng rằng người đủ cứng rắn để không bị người khi dễ. Đến cuối cùng, không phải vẫn là mặc cho người chém giết sao? Uống cho người luôn tự cho mình là thông minh! Uống cho người học một thân y thuật! Đến giờ đây, đến mình trúng độc gì, trúng như thế nào người còn không hay, nói chi đến tự mình giải được!

Thay một thân thanh y, nàng ngồi xuống nâng một ly rượu. Rượu hợp căn này, mình nàng uống đủ rồi. Một ly rượu này nuốt xuống, Lục An Giao, Vân Như Nguyệt, một ngày nàng còn sống sẽ ghi mỗi hận này một ngày, quyết không để các người đắc ý đâu!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: MỘT THÂN KÌ ĐỘC

“Oanh!” Đó, lại đến rồi! Lần nào trước khi mất đi không chế, nàng cũng cảm nhận được âm thanh nhức tai này. Lần này, họ muốn nàng diễn cái gì đây?

“Á!” nàng cảm nhận được tiếng kêu tê lương này phát ra từ cổ họng mình, đau quá! Không đúng, hôm nay chưa phải trăng tròn, sẽ không phát tác chứ! Cũng không đúng! Nàng còn ý thức! Nàng không mất đi ý niệm như những lần trước! Nhưng đầu nàng như đang bị hai thế lực giằng xé, cảm thấy như muốn vỡ tung! Rốt cuộc có chuyện gì?

“xoảng!” Nàng gạt tay, khăn trải bàn rơi xuống đất, chén đĩa theo đó vỡ tan. Nàng cắn vào tay mình, không để cho bản thân la lên. Nhưng thật sự rất thống khổ!

Cho dù hàng tháng, nàng vẫn luôn bị âm dương quái khí trong người hành hạ đến đau khổ, nhưng cũng chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Hai thế lực ma quái trong người không ngừng tác quái, nàng cảm nhận được, một đang lấy đi lí trí của nàng, một lại cố gắng giữ lại lí trí đó, thật muốn phá tung đầu nàng rồi!

“vương phi! Vương phi! Người...người làm sao?” một tiểu nha hoàn tầm 12,13 tuổi bị kinh động, vội chạy vào, hốt hoảng nhìn nàng rồi thất thanh

“ma ma! Ma ma! Vương phi...vương phi...” nàng ta chạy vù ra cửa.

Lão mama khi nãy bước vội vào phòng, nhìn thấy nàng ngồi sụp trên mặt đất, đầu tóc bù xù, hai mắt hằn những tia máu thì nhãn mày không hài lòng. Một nữ nhân, sao lại có thể cho mình trở thành cái bộ dạng này được chứ! Thật không có đức hạnh!

“vương phi, ngày thành thân, dù người có vui mừng thế nào cũng không nên uống thành bộ dạng này chứ!” bà ta vừa đỡ nàng vừa cắn nhằn.

Nàng thật sự muốn chửi người rồi! Con mắt nào của bà ta nhìn thấy nàng là đang say rượu vậy?

“ta...ta... là trúng độc...” nàng ns yếu ớt. Dù thế nào nàng cũng không thể chết được! Nàng còn phải trở về Xuân Vụ sơn thăm mẫu thân nàng 1 lần, còn phải hỏi người kia, ông ta có từng yêu mẫu thân nàng. Nàng còn chưa có sống đủ, nàng không cam tâm chịu chết như vậy. Đau khổ này, dù thành ma, nàng cũng sẽ trả lại gấp mười cho mẫu tử Vân Như Nguyệt.

“Á...” tiếng nàng la lên thảm thiết khiến lão mama hoảng hốt thật sự.

“Thanh Tổ, mau... mau đi mời vương gia!”

Nàng gạt tay lão mama ra, loạng choạng đứng dậy về phía bàn trang sức. Lão mama nhìn nàng khó hiểu. Nàng nắm lấy trầm phượng trên bàn...

“vương phi! Người điên rồi sao?” Lão mama xông tới bị nàng đẩy ngã.

“ ả” nàng mờ mịt nhìn cổ tay đang ứa máu của mình. Nàng đang làm cái gì vậy? Nàng đây là đang tự tử sao?

“vương phi! Có chuyện gì có thể từ từ giải quyết, người không nên làm chuyện dại dột!” Bà thật sự muốn bóp chết nữ nhân này. Nàng ta nghĩ mình là ai, có thể làm mình làm nầy trong vương phủ này sao? Thật sự cho mình là vương phi cao quý sao? Nếu không vì là ngày đại hỷ, nàng ta lại là tân nương tử, bà thật muốn giúp nàng ta một tay đó.

Nàng chỉ có thể tro mắt nhìn tay phải của nàng cầm trầm đâm vào tay trái của nàng, đau đớn, nhưng đầu nàng còn đau hơn! Rốt cuộc bà ta đã hạ độc gì, thật sự khiến nàng sống không bằng chết. Lão thần y thời kia, tại sao vẫn chưa chịu về?

Hắn khí bỗng tràn ngập căn phòng, tử y nam nhân chậm chậm bước vào, nhàn nhạt nhìn nàng, hàn ý nồng đậm trong đáy mắt. Tiệc rượu đã kết thúc từ lâu, hắn cũng lười trở lại căn phòng này, trực tiếp tới thư phòng xem sách. Lúc này nha hoàn sắc mặt tái mét, không chút quy củ hướng Chiêu Dương cầu xin, hắn thật đã muốn hết kiên nhẫn với nữ nhân này. Không ngờ tới đây lại bắt gặp nàng ta làm loạn.

“ngươi là vật trang trí của Vương phủ. Không nghĩ tới muốn làm vương phi của ta thật chứ?” Hắn chán ghét nhìn nàng, ánh mắt rơi trên cây trầm phượng và cổ tay đầy máu của nàng. “Nữ nhân, ngươi muốn chết?”

Nàng chặt vật ngược mắt, nam nhân trước mặt cao cao tại thượng nhìn nàng, trong mắt chỉ toàn băng giá. Đáy lòng nàng se lại, nhưng ánh mắt nàng quật cường nhìn hắn. Nàng hiểu rõ, hiện tại, hắn là người duy nhất có thể cứu nàng. Nhưng nàng càng rõ hơn, hắn có bao nhiêu oán hận đối với nàng. Vì mạng sống, nàng phải đánh cược một lần.

“Chết vì ngươi? Không đáng!” Âm thanh yếu ớt, nhưng lạnh lẽo bật ra, khiến hắn nhũn mảy. Không đáng? Nàng đây là có ý gì?

Hai tay nàng như muốn đánh nhau, giằng ra kéo vào. Nàng chặt vật hướng chân bàn đâm cây trầm xuống, tạm thời không chế nó.

“rốt cuộc ngươi đang giờ trò gì?” Thanh âm của hắn lạnh đến thấu xương, rõ ràng đã mất hết kiên nhẫn. Hắn nắm cầm nàng, lực đạo khiến nàng cảm thấy quai hàm sắp rớt ra. Hắn nhìn nàng âm lãnh “nếu ngươi muốn chết, đừng mong chết dễ dàng như thế. Bỏ vương nhất định khiến ngươi sống không bằng chết. Còn nếu ngươi muốn thu hút sự chú ý của ta, ngươi thật sự rất thành công đấy. Bỏ vương sẽ tận tình chú ý ngươi.” Hai chữ “chú ý” hắn nhấn mạnh khiến nàng bất giác lạnh người. Nam nhân này, tuyệt đối sẽ không để cho nàng yên ổn.

Nàng bất giác lao thẳng vào tường khiến hắn có chút bất ngờ, nữ nhân này muốn chết thật sao? Hắn thuận tay nắm lấy tóc nàng lôi lại. Từng đợt đau đớn từ da đầu truyền đến kéo lý trí nàng trở lại. Nàng lại vừa tự sát sao? Khuôn mặt nàng ngây ngốc, ánh mắt mờ mịt, bỗng nhiên giãy khỏi tay hắn, lần nữa lao vào tường. Lần này hắn thật sự nổi giận rồi! Hắn giờ tay muốn đập vào gáy nàng. . .

“Vương gia! Khoan đã!” Tiếng nam nhân vừa tới, một cái bóng trắng đã lao vào phòng không chút có kỵ. “Nàng ta bất thường.”

Mạc Kỳ Phong neho mắt nhìn hắn khiến bạch y nam nhân có chút chột dạ “ta là đi ngang qua..” có đánh chết hắn cũng chịu thừa nhận mình đây là đi bát quái, lén rình phía ngoài tân phòng của Vương gia đâu.

“E hèm. . .” Hắn nhìn về phía nữ tử đang liều mạng giãy khỏi tay Vương gia kia, muốn thay đổi sự chú ý của Vương gia nhà mình “Thần trí nàng ta không ổn.”

Huyền Vương bỗng buông tay khiến nàng ngã phịch xuống đất. Khốn kiếp! Vân gia lão tặc này cũng đủ to gan! Tính kế hắn đã đành, còn gả tới Vương phủ của hắn một nữ nhi đầu óc không bình thường. Coi hắn là quả hồng mềm mại người khi dễ sao?

Bạch y nam tử không nói gì, ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

“Ngươi biết y thuật?” Thần trí của nàng nhờ mấy hành động thô lỗ của Huyền Vương đã phần nào được kéo lại. “ta trúng độc gì?” nàng thật không đặt nhiều hy vọng vào nam nhân xa lạ này.

“Ngươi có uống rượu?” tên kia không đầu không cuối hỏi nàng một câu.

“Ừ. Rượu hỷ.” Nàng nhắm mắt mệt mỏi.

“Vương gia. Là cổ trùng Miêu tộc.” Hai mắt nàng mở lớn. Bốn chữ “cổ trùng Miêu tộc” như đập vào tim nàng, đau nhói. Dường như trong tiềm thức, nàng từng có một nỗi đau. “còn nữa, nàng từng uống Vong Ưu Thảo”

Câu nói của nam nhân kia như dội từng gáo nước lạnh vào lòng nàng. Những năm qua theo lão thần y học y thuật, ông chưa từng nhắc gì về Miêu độc, hiển nhiên nàng không biết. Nhưng Vong Ưu Thảo là loại thảo dược nàng rất có hứng thú, cũng tìm hiểu khá sâu, vậy mà, đến hôm nay, nàng lại nghe từ người khác, nàng từng uống thứ thảo dược này. Cuộc đời nàng tính đến nay, cũng xem như thật thất bại quá đi.

Huyền Vương nhũn mảy, Vong Ưu Thảo này hắn từng nghe qua. Loại thảo dược thần kỳ giúp người ta quên đi tất cả. Thế nào lại sử dụng trên người nàng ta? Lại còn có cổ trùng của Miêu tộc. Hắn không nghĩ ngờ y thuật của Diệp Minh, hắn ta là hậu nhân thần y tộc, chút độc nhỏ này, tuyệt đối nói không sai. Lẽ nào lão gia họ Vân kia bắt cóc dân nữ, tẩy kí ức của nàng ta rồi ép gả cho hắn?

“Vong Ưu Thảo đã dùng khá lâu rồi, ít nhất đã năm năm. Còn trùng độc thì mới. Nàng ta vừa uống rượu, loại rượu này tương khắc với cổ trùng trong người nàng, nên mới không mất đi toàn bộ ý thức.” Diệp Minh đương nhiên hiểu suy nghĩ của Vương gia, nhưng rõ ràng, nữ nhân trước mặt này chỉ là

người bị hại. Hẳn nha, thương tiếc nhất chính là mỹ nữ, dĩ nhiên sẽ nói giúp nàng vài lời. “Hơn nữa, các đại huyệt trong người nàng bị phong bế...”

Âm thanh phát ra vừa thê lương đầy oán hận, vừa như cuồng dại khiến hần dừng lại. Nữ nhân dưới đất đã ngồi dậy, còn đang cười đến đau lòng. Vân Vũ Quân à Vân Vũ Quân, người từ đầu đến cuối rốt cuộc chỉ là một con rối sinh mệnh. Có ai cần người chứ? Ai quan tâm người chứ?

“Giúp ta tìm Bạch Đà Lan.” Nàng ngược mắt nhìn bạch y nam nhân nọ, trực tiếp xem nhẹ Huyền Vương gia cao cao tại thượng đứng kia.

“Người biết y thuật?” Diệp Thiên nhìn nàng kinh ngạc. Vong Ưu Thảo trên giang hồ rất phổ biến, thuốc giải của nó cũng không có gì hiếm lạ. Chỉ là, hầu hết các thuốc đó phải sau ít nhất một tháng mới dần nhớ lại được. Thứ duy nhất giúp người ta lấy lại kí ức đã lãng quên ngay sau khi dùng thuốc chỉ có Bạch Đà Lan. Mà phương thuốc này trước nay được coi như bí quyết của Thân y cốc hần, làm sao nàng có thể biết? Hần cũng hiểu được tiếng cười thê lương của nàng, một thầy thuốc am hiểu về một loại dược thảo, sau cùng lại từ người khác biết được mình trúng độc của loại dược đó. Nàng chỉ cười như vậy, cũng xem như ý chí rất vững rồi.

“Giúp ta tìm Bạch Đà Lan.” Hai mắt nàng vô hồn trống rỗng, cũng không còn sức để cười nữa.

“trước ta giúp người giải trùng độc.” Diệp Thiên lục tìm trong tay áo, lấy ra một bình ngọc nhỏ.

“mama, lấy rượu lại đây.”

Lão mama nhìn Huyền Vương này giờ đứng đó tỏa ra hàn khí dọa người, thấy hần không nói gì, liền ra ngoài lấy rượu, trong lòng trách Diệp công tử này thật không biết phép tắc. Dù là khách quý đi nữa, cũng đâu thể nửa đêm xông vào tân phòng động động chạm chạm với tân nương chứ. Thật chẳng xem ai ra gì! Mà tân nương từ kia, mặc nhiên trước mặt Vương gia cùng nam nhân khác to to nhỏ nhỏ. Chuyện của nàng ta ở Hoàng Giác tự, bà có nghe qua. Nay tận mắt chứng kiến, quả là chẳng phải đức hạnh gì. Hoàng thượng nghĩ thế nào, cho dù không ưu ái, cũng không nên gả cho Vương gia một người vợ như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: MỘT THÂN KÌ ĐỘC (tiếp)

“Từ khi nào Diệp Minh có hứng thú với hậu viện của ta vậy?” Kê này giờ cao cao tại thượng này giờ bỗng nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt nhìn nàng vẫn là khinh miệt.

“Vương gia...” Diệp Minh dường như ngờ ngác nhìn từ y nam nhân vừa là chủ nhân vừa là bằng hữu của mình kia. Người đời nói Vương gia lãnh liệt thị huyết, không sai. Nhưng thân là người đi cùng Vương gia ba năm nay, hần biết Vương gia không phải là kẻ cuồng sát, giết người để thỏa mãn thú tính. Mà nữ nhân này, chẳng qua là bị ép gả vào Vương phủ...

“Ta không tin nữ nhân này!” Từ y nam nhân như hiểu được suy nghĩ của thuộc hạ, lười biếng lên tiếng. “Nữ nhân Vân phủ, quả không phải tầm thường!” Hần cúi xuống, bóp cằm nàng, cười lạnh. “Nữ nhân, tuồng khổ nhục kể này, diễn rất hay!”

Khuôn mặt nàng trắng bệch không còn chút máu, những cơn đau liên tiếp đã rút cạn sức lực của nàng. Hần sẽ không cần người kia cứu nàng chứ?

“Người sợ bị ta lừa gạt?” Nàng nhìn mi, ánh mắt nhìn hần giễu cợt. Bằng bất cứ giá nào, nàng đều phải sống!

Quả là nam nhân đã tôi luyện qua chiến trường, ánh mắt hần cũng chưa hề dao động. Chỉ là, lực tay hần mạnh hơn khiến cằm nàng muốn vỡ ra khiến nàng khăng định, hần đang nổi giận.

“Chỉ bằng người?” Nam nhân kia lạnh lẽo nhìn nàng, khóe môi như có như không nhếch nhẹ.

Ồ ô, đây chính là trò vui nha! Diệp Minh hần thế nhưng ở một bên gào thét trong lòng, ánh mắt đảo dạt hứng thú nhìn cái nữ tử quật cường kia. Nàng ta dám thách thức Vương gia nhà hần. Vương gia à Vương gia, người thế nhưng rơi vào bẫy rồi! Làm sao hần lại không nhìn ra khóe mắt Vương gia như có như không lóe lên một tia hứng thú cơ chứ. Nữ nhân gian xảo này, người cư nhiên có thể nhặt lại một mạng trên tay Huyền Vương, bản lĩnh quả không nhỏ.

“Diệp công tử, lão nô mang rượu tới rồi!” Lão mama luống cuống mang một bình rượu tới, nhìn thấy một màn này, nhưng là trong lòng có chút đắc ý, nữ nhân không biết xấu hổ, người chính là nên được Vương gia hảo hảo dạy dỗ một chút

“Vương gia, trước nên cứu nàng trước, nàng chết rồi, người chính là muốn làm gì cũng không thể” Diệp Minh đưa bình rượu tới “Uống đi!”

Nàng nặng nề đón lấy bình rượu, một hơi uống hết. Máu trong người dường như sôi sục, từng đợt từng đợt như muốn phá vỡ kinh mạch mà xông ra ngoài. Khốn kiếp! Nàng có thể cảm nhận được trùng độc đang giãy dụa trong mạch máu của mình. Lục An Giao! Đau khổ này không trả lại cho người gấp bội, ta chính là hồ thẹn với cái tên Vũ Quân này rồi!

Diệp Thiên bằng tốc độ mắt người không nhìn rõ rút ra một ngân châm, đâm vào sau gáy nàng, rút ra một cổ trùng màu vàng còn đang giãy dụa. Chu ma ma hít một ngụm khí, cảm thấy cả người lạnh toát, thứ tà môn như vậy, hèn gì nữ tử này tỏ ra đau đớn như vậy, thì ra nàng không phải đang làm trò.

“Ma ma, chuyện hôm nay kết thúc tại đây. Muộn rồi, ngươi về nghỉ ngơi sớm đi.” Chu ma ma một tay chăm sóc hắc lớn lên, với lão nhân này, thái độ không tự giác nhu hòa hơn một chút.

“Vương gia, người đi nghỉ đi. Để ta chăm sóc nàng” Ánh mắt bà dừng lại tại nữ nhân đang ngất kia, không tự chủ mang một tia thương tiếc.

“Ma ma là muốn coi chừng ta động phòng sao?” Hắc liếc nàng nhân nhợt, nữ nhân đáng chết, cư nhiên khiêu chiến nhãn nại của hắc.

“Vương gia, nàng...”

“Tự ta biết lo liệu, ngươi lui đi!” Hắc phát tay kiên quyết. Chu ma ma không dám trái lời, lui ra ngoài, thầm nghĩ “Vương gia sẽ không bụng đói ăn quàng chứ?” Bà tuy chán ghét nữ tử kia, nhưng qua lời Diệp công tử, có vẻ nàng ta thân bất do kỷ. Hơn nữa, nàng ta còn đang trúng độc. Khê thờ dài một tiếng, Chu ma ma rời về hướng phòng mình. Việc của chủ tử, thân nô tài không thể can thiệp.

“Vân tiểu thư, miêu trùng ta đã giúp nàng loại bỏ, còn về Vong Ưu Thảo, thứ lỗi hiện tại ta không mang Bạch Đà Lan bên mình. Hơn nữa...”

“Ta cùng ngươi trao đổi.” Ánh mắt nàng như có như không liếc qua nam tử lạnh nhạt kia, bắt gặp hắc cũng đang nhìn nàng, lại cúi đầu xuống, rồi nhìn thẳng vào Diệp Minh.

“Trao đổi?” Bạch y nam tử nhìn nàng đầy hứng thú “nàng hiện tại có thể trao đổi gì với ta? Nói trước ta không có hứng thú với vàng bạc, nhưng với mỹ nhân thì...” có kẻ chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Chiêu Dương ân mình trong bóng tối thâm bĩu môi.

“ta không có hứng thú với ngươi!” ánh mắt nữ tử ghét bỏ nhìn bạch y nam nhân, tên mặt trắng này, cũng quá không nghiêm túc rồi.

“ta muốn bạch đà lan, có thể cho ngươi hoa mạn đà la.” Đối với người hành y, mạn đà la có sức hấp dẫn chí mạng. Nó được coi là loại thảo dược thần kỳ có thể chế ra rất nhiều thứ thuốc trong mơ, chỉ là mạn đà la là loài cây đồng đánh, có người dùng cả đời để nuôi trồng, cuối cùng công sức cũng là đổ sông đổ bể. Mạn đà la khả ngộ bất khả cầu. Mà nàng, có lẽ cơ duyên xảo hợp nào đó, trồng được hơn mười bụi mạn đà la đều đang kì kết quả.

“ngươi có mạn đà la?” Diệp Thiên kinh ngạc nhìn nữ nhân này. Mạn đà la được xem như trân bảo của người hành y, nàng cư nhiên lấy ra trao đổi.

“ta gạt ngươi sẽ được gì sao?”

“ngươi thật muốn dùng mạn đà la đổi lấy bạch đà lan?” bạch đà lan tuy quý, nhưng trước mạn đà la trong truyền thuyết chỉ miễn cưỡng coi là hàng trung phẩm. Mà lão cha hắc, rời khỏi Thần y cốc đi tìm mạn đà la đã mười năm nay rồi đó.

“ta có điều kiện.” Nữ tử nhếch môi, ánh mắt trống rỗng nhìn vào bóng tối “ta muốn bạch đà lan ngay bây giờ”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: THÍCH KHÁCH

“Ngươi...” Diệp Minh tròn mắt nhìn nữ nhân không biết sống chết này. Hắc là vừa cứu nàng một mạng đó có được không!

“Vì ngươi cứu ta, nên ta mới dùng mạn đà la cùng ngươi trao đổi, nếu là kẻ khác, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” Nữ tử nhân nhợt nhìn hắc. Trùng độc đã loại đi, thân thể dĩ nhiên thoải mái hơn, nàng ngồi dậy kéo lại y phục, không còn thấy bộ dạng chật vật lúc nãy.

“Ngươi có phải nữ nhi Vân gia không?” Nàng nhin mi nhìn Huyền Vương gia cao cao tại thượng kia. Lần đầu tiên có đủ thời gian và dũng cảm nhìn hắc thật kỹ lưỡng. Gương mặt này, tuyệt đối là yêu nghiệt! Nước da hắc, ai dám tin đã trải qua sương gió sa trường, cặp mắt phượng dù mang theo hàn ý lạnh thấu xương cũng vẫn là vô cùng mị hoặc, vô cùng câu hồn. Nàng lang thang trong dân gian, được nghe các thôn phụ hiền lành nói qua, nam tử mỗi mống, tuyệt đối là đa tình! Mà hắc, có nên tính là kẻ si tình nhất mà nàng từng gặp qua? Ngũ quan như vậy, cũng quá mức họa thủy rồi!

“coi ngươi còn xinh đẹp hơn ta nữa!” Lời vừa thốt ra, không khí trong phòng trở nên quý dị. Còn có một tiếng “huých” sâu xa. Diệp Minh nén cười đến mặt cũng muốn biến dạng, bởi vai run lên kịch liệt. Hắc là tiểu tử Chiêu Dương kia ngã đến mặt mũi cũng méo mó rồi.

Len lén liếc nhìn nam tử mặt đầy hắc tuyến đang tỏa ra sát khí kia, nàng thật muốn đem đầu lưỡi mình nuốt vào bụng. Tại sao bây giờ nàng mới biết bản thân chính là háo sắc như vậy cơ chứ. Lại còn cư nhiên nói ra cái lời đáng chết đó.

“ý ta là...” trần tình của nàng bị cắt đứt tàn nhẫn

“Ra ngoài!” A, hắc cư nhiên đuổi người như vậy sao? Lớn lên đẹp mắt một chút là có thể tùy ý khi dễ người sao? Nhưng nàng mới không muốn ở cái

địa phương quý quai này đối mặt với hấn đầu! Kéo kéo vạt áo, nàng ngẩng cao đầu tiêu sái hướng cửa bước đi. Ai ngờ không quá năm bước, đường như lại bị một trận gió thổi bay ngược lại.

“Diệp Minh không phải là muốn xem ta cùng Vương phi động phòng chứ?” Ánh mắt của hấn lười biếng không buồn liếc nhìn cái nam tử đang muốn hóa đá kia, trực tiếp đem người ném ra ngoài. Nàng chỉ biết trụ mắt nhìn một màn giết người không tiếng động này, nam nhân này, nội lực thật quá khủng bố rồi.

Hấn phát tay một cái, đem cửa phòng đóng lại. Mà nàng, còn đang ngốc lẳng nhìn hấn, dường như muốn đem hấn soi xét từng chút một. Hấn lạnh mặt, nữ nhân này rốt cuộc là cái dạng gì, cư nhiên nhìn chăm chăm một nam nhân không chút kiêng kỵ như vậy.

“Khoan đã! Ngươi đem hấn đuổi ra ngoài như vậy, ai cùng ta trao đổi?” Hấn thật không nghĩ tới nàng sẽ hỏi chuyện này. Nữ tử này, là ngu ngốc hay quá gian xảo đây?

“Ta biết ngươi không đồng ý hôn sự này, ta cũng là thân bất do kỷ. Như vậy đi, đợi ta trao đổi với tên mặt trắng kia xong liền rời đi, tìm một chút lý do, ngươi có thể ở bên nữ nhân ngươi yêu!” Thoáng một cái, nữ tử kia đã khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, hướng hấn nói chuyện.

“Ngươi cho rằng ta dễ dàng bỏ qua?”

“Muốn tính sổ ngươi đến tìm Vân gia, ta là kẻ ngoài cuộc.” Nữ tử kia giọng nói vẫn nhàn nhạt không để lộ chút cảm xúc.

“Ngươi không phải nữ nhi Vân gia?” Hấn nhíu mày, Vân gia này là nghĩ sống quá đủ rồi, nên cùng hấn đùa giỡn?

“Ta là nữ nhi của Vân Phương.” Dù trăm ngàn oán hận, nhưng thân phận này là mẫu thân bất chấp cả tính mạng đổi lấy cho nàng, cho nên, nàng tuyệt đối không buông.

Huyền Vương khẽ cau mày. Nữ tử này, là muốn chơi trò gì đây?

Đại gia à, làm ơn đi! Nàng thăm rửa trong lòng. Tên họa thủy này có phải mắc bệnh nghi ngờ nặng đến đầu cũng hồng luôn rồi không? Nàng chỉ là gánh họa thay kẻ khác, coi như hấn có muốn tính sổ, cũng là tìm Vân phủ, hấn sẽ không biến thái đến mức tính luôn lên đầu nàng chứ?

Nàng đưa tay day day cái trán nhỏ, mấy ngày nay thật không ngày nào được ngủ yên, nay cổ trùng đã giải, cũng xem như trút bỏ được một gánh nặng, giải quyết xong tên Vương gia lạnh lẽo này, nàng có thể kê cao đầu mà ngủ rồi.

“Vương gia, ta...”

Soạt! Nàng còn chưa có nói hết mà! Hấn động tay động chân gì chứ? Làn gió lạnh băng lướt qua mặt nàng, nhất thời nàng nhận ra lưỡi kiếm lạnh lẽo hướng đến nam nhân đang ôm lấy nàng này.

Thích... thích khách à? Nàng cũng không hay rằng, sắc mặt nàng đang lúc trắng lúc xanh. Thật... thật đáng sợ!

Nhìn lưỡi kiếm lóe sáng lướt qua mặt mình, nàng thật sợ muốn chửi người rồi! Nam nhân chết tiết này, rốt cuộc hấn gây thù chuốc oán nhiều cỡ nào? Khiến cho người ta ngay cả ngày hấn thành thân cũng không bỏ qua!

Quả không hổ danh chiến tướng sa trường, hấn thoáng phát tay, lưỡi kiếm gãy đôi, nội lực trực tiếp đánh vào kẻ áo đen kia khiến y gục xuống. Nàng trong lòng hấn tò mò nghiêng đầu ra nhìn. Chết rồi sao?

Bỗng ba luồng kiếm khí khác xông tới, hấn kéo nàng lùi lại hai bước, rút nhuyễn kiếm bên hông. Một ánh kiếm lóe lên, hai bóng đen đổ gục xuống sàn, nàng ngoài ngây ngốc cũng chỉ là ngây ngốc nhìn. Hắc y nhân còn lại nhìn thi thể đồng bọn, ánh mắt không động dù chỉ một chút. Những người này, hấn đều là tử sĩ. Hấn nâng kiếm lao tới, nam nhân đang ôm lấy nàng chột cong khoe môi quý dị. Nàng nhìn hấn cười, một nỗi bất an chợt ủa lên. Chỉ thấy nhói đau một cái, nàng trừng mắt nhìn lưỡi kiếm đã đâm vào người mình, máu đỏ thắm ra trên vải lụa màu xanh nhạt thật chói mắt. Nàng ngước mắt nhìn nam nhân khôn kiếp kia, rõ ràng nàng đã muốn rời đi, không hề có ý định dây dưa với hấn, tại sao phải làm thế? Một kiếm này không đâm vào chỗ hiểm, nhưng sẽ khiến nàng ít nhất nửa tháng không thể xuống giường, hấn là có ý!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9.1: HOA MÁU NỞ TÂN HÔN

Sự việc nói thì dài dòng, diễn ra lại chỉ trong chớp mắt. Hấn nhìn nàng như có như không cong nhẹ khoé môi, vung tay lên, lưỡi kiếm xẹt qua cổ của hắc y nhân, nàng nhìn chăm chăm thân thể to lớn đổ gục xuống đất. Có phải đến một thời điểm nào đó, người ngã xuống kia sẽ là nàng. Vết thương đang chảy máu kia, không phải ở bụng nàng, mà là trên cổ nàng không? Nam nhân này, tuyệt đối là tàn nhẫn.

“Chừng nào Hương Nhi còn chưa bình an trở về, ngươi đừng mơ rời đi!” Lời lạnh lùng phun ra khiến như rơi vào hố băng. Tâm của nàng, lạnh buốt!

Hắn đỡ nàng nằm lên giường, lạnh nhạt quay đi. Diệp Minh và Chiêu Dương tiến vào bị một màn này dọa sợ.

“Thuộc hạ sơ suất!” Chiêu Dương một thân huyền y quý phịch xuống. Vừa rồi Diệp Minh bị đuổi ra khỏi phòng, uất ức lòi hẳn đi tìm rượu. Thật không nghĩ tới sẽ gây họa như vậy.

“Tự đi lĩnh 80 quân trưng, Dọn dẹp chỗ này đi!” Từ y nam nhân nhàn nhạp lên tiếng.

“Diệp Minh, cầm máu cho nàng ta.”

Diệp Minh và Chiêu Dương lúc này mới nhìn tới nữ tử đang nằm trên giường gấm hoa lệ. Một thân thanh y gờ nhuộm máu tới mức chói mắt, chấn gấm trên giường cũng đỏ rực rỡ, không biết là máu vốn có hay là máu của nàng. Làn tóc đen sỗ tung phủ lên nệm, khuôn mặt trắng nhợt vì mất máu, bên khoe miệng nàng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt. Đường như không nhiễm chút khói bụi nhân gian, nàng tuy thời có thể biến mất khỏi thế gian hỗn tạp này.

“Vương gia, nàng...”

“Nàng ta bị thương!” Nam nhân kia không nóng không lạnh nói. Như thể hẳn là người ngoài cuộc, như thể hẳn không phải kẻ khiến nàng bị thương. Nộ khí khiến hô hấp của nàng gay gắt hơn, máu chảy ra càng nhiều.

“Vương gia, người...” Diệp Minh dường như muốn nổi giận. Thân thù Vương gia hẳn rõ hơn ai hết, tính cách hẳn lại càng hiểu hơn. Nhưng nữ tử này là bị ép buộc, nàng tâm không cam lòng không nguyện bị đưa đến đây. Vương gia lần này quá mức nhẫn tâm rồi!

“Trước người chữa trị cho nàng trước đã.” Đi theo Vương gia nhiều năm Chiêu Dương tự nhiên cũng hiểu rõ nội tình. Hẳn hiểu Vương gia, Diệp Minh lần này, chỉ sợ đã quá nóng vội rồi.

Diệp Minh tiến đến bên giường, hẳn giờ tay muốn đỡ nữ tử đang yếu ớt thở kia đây. Hẳn bề ngoài hoa hoa công tử, nhưng tuyệt không phải loại người phóng túng. Cùng Huyền Vương bấy lâu nay, hẳn lại càng hiểu không thể tùy tiện tin người. Chỉ là vô tri vô giác, nữ tử này khiến hẳn thương tiếc.

“Ta có thể tự lo được.” Giọng nói yếu ớt vang lên mang theo bảy phần kiên định. Nàng nhìn về phía nam nhân kia, cánh môi hơi cong lên.

“Ta thân là Huyền Vương phi, Diệp công tử nên giữ lễ. Vết thương nhỏ này, tự ta có thể xử lý. Phiền ba vị ra ngoài, tránh cho ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của ta cũng như ba vị đây.” Hẳn không thả nàng đi? Hẳn nhất quyết lưu nàng lại để dày vò? Được! Nàng sẽ chơi cùng hẳn!

Nàng ngồi dậy, một tay ôm miệng vết thương, tay kia chống đỡ bản thân đi về phía bàn trang điểm. Sau khi bị hạ trùng, nàng luôn ở tiểu viện của Vân Như Nguyệt, không cách nào trở về Vong Tinh cư, bị gả đi cũng chỉ có tấm thân là của mình, hiện tại không mang ngân châm. Nhưng khi bỏ bớt trang sức, nàng phát hiện trên bàn trang điểm có một bộ tú châm. Ít ra có thể dùng được. Còn về an toàn gì đó, nàng bây giờ chỉ còn thiếu cái chết nữa thôi.

Nàng cầm tú châm đến bên chiếc bàn được phủ khăn đỏ rực rỡ giữa phòng, nền đỏ vẫn lung linh cháy, sập nền từng giọt từng giọt nhỏ xuống khiến mũi nàng chột cay cay. Nàng cũng xem như một tân nương thất bại nhất đi!

“Ba vị không định ở lại đây nhìn ta thay đồ chứ?” Ninh mi nhìn ba nam nhân vẫn sừng sững trong phòng này, giọng nàng đầy giễu cợt. Tay bắt đầu cởi ngoại bào, ánh mắt nàng chưa từng nhìn hẳn lần nào nữa, tâm đường như cũng muốn lạnh rồi.

Hắn phẩy tay ý bảo Diệp Minh và Chiêu Dương ra ngoài, bản thân lại lười biếng dựa vào bên cửa không rời đi. Hẳn muốn thử xem xem, nữ nhân này, đến tột cùng là đang chơi trò gì!

“Vương gia? Ngài đây là đang lưu luyến tiểu nữ sao?” Không hề liếc nhìn nam nhân đứng đó, nàng cất giọng châm chọc.

“Vương phi của ta!” Hẳn cong khoe môi, nhìn nàng đầy hứng thú “ngươi là đang đuổi tân lang là Bồn Vương sao?”

Nam nhân này! Tuyệt đối là vô lại! Bàn tay đang cởi y phục của nàng dừng lại, mắt thấy hẳn không có ý định rời đi, nàng cắn răng cời trung y trắng muốt, lộ ra mảnh yếm đào thêu bạch liên. Dù sao nên thấy không nên thấy, ngày đó ở Hoàng Giác tự hẳn không phải đều đã thấy rồi sao!

Hơ tú châm trên ngọn lửa yếu ớt, nàng mắt cũng không hề chớp, châm vào ba huyệt vị trên người. Máu tạm thời được cầm lại, nhưng nếu không có thuốc trị thương, chỉ sợ cái mạng này của nàng, cho dù có giữ được cũng chỉ còn ba phần.

“Vương gia!” Bên ngoài truyền đến giọng nói trầm trầm của nam nhân gọi Chiêu Dương.

“Đề ở đó!” Nam nhân kia thật lười biếng, đến nói cũng nói ngắn gọn quá mức, khiến nàng căn bản là không cách nào hiểu được họ đang nói gì.

Hắn phất nhẹ cánh tay, cửa phòng như gió mở ra rồi lập tức đóng lại, mà hòm thuốc kia, đã ngay ngắn đặt trên bàn. Nàng hít một ngụm khí. Nam nhân này, quá mức khủng bố rồi!

“Tạ Vương gia!” Nàng mở hòm thuốc, lấy kim sang được tự mình xúc lên, không khỏi hít một hơi, chung quy vẫn là da thịt của mình, vẫn đau xót không thôi.

Nàng kéo vạt áo lên, chỉnh lại y phục thật ngay ngắn rồi hướng hẳn nhìn tới kiên nhẫn chờ đợi. Mà hẳn, thủy chung không nói gì, yên lặng tại đó nhắm mắt dưỡng thần. Cả hai như đều thử thách nhẫn nại của đối phương.

“Vương gia!” Bên ngoài có tiếng người tới nhất thời phá tan không khí quý dị trong phòng.

“Chuyện gì?” Thanh âm lạnh lạnh mang một chút bất mãn.

“Bên ngoài có một đám người giang hồ xông vào Vương phủ, nói muốn...” giọng nói bên ngoài có chút run rẩy. Nếu không phải có chuyện cấp bách, hẳn ngàn vạn lần không muốn đến phá hoại đêm xuân của Vương gia đâu.

“Khốn kiếp!!” Hắn gầm nhẹ rồi phát tay tiến ra phía cửa, nàng cúi xuống lén thở phào một hơi. Hắn còn ở đây nàng thật không biết làm thế nào.

“Ồ, Bỏn Vương quên nói cho người một chuyện” Nam nhân kia như nghe được tiếng thở nhẹ nhõm của nàng, chợt quay lại nhìn nàng, khoé môi cong đến lợi hại khiến nàng thầm kêu “không ổn”

“Hôm đó ở Hoàng Giác tự, Bỏn Vương cái gì cũng không thấy!” Nói rồi hắn tiêu sái rời đi, khiến nàng chỉ có thể đứng đó giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Khốn kiếp! Cái nam nhân khốn khiếp! Vậy mà hắn dám ngồi im đó nhìn nàng...

Thật điên mất! Nàng như thế nào lại sơ suất như vậy cơ chứ! Hổn đản! Hắn dám đùa cợt nàng! Trời ơi! Nàng đã tạo cái nghiệt gì cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 9.2: HOA MÁU NỞ TÂN HÔN

Thay một thân tố y, nhẹ nhàng bước khỏi bình phong, nàng tròn mắt nhìn hồng y nữ tử đang thông thả uống trà trong tân phòng.

“Người là ai?” Nàng cảnh giác nhìn nữ tử lạ mặt. Tân phòng của nàng vừa mới dọn đi ba cái xác chết, nàng sẽ không là người thứ tư chứ?

Nữ tử kia như vô cảm, coi nàng hoàn toàn thành người vô hình, thông thả dùng trà, lãnh khí từ người nàng toát ra so với Vương gia kia tuyệt không hề kém hơn, chỉ là so với hắn ít hơn một phần thâm trầm, một phần thị huyết, lại nhiều hơn hắn một phần thanh lãnh, một phần băng giá.

“Ta chẳng qua nghỉ lại một chút. Sẽ không làm hại người.” Hồng y nữ tử nhàn nhạt liếc nàng rồi lại trầm tĩnh uống trà.

“Nhìn bộ dạng của người còn đủ khả năng làm gì ta sao?” Nàng cong môi cười đến vô lại “Người là Lãnh Lăng Lăng.”

Không phải là câu hỏi, mà là khẳng định. Từ năm ngoái, giang hồ nổi lên một hồng y ma nữ giết người không gớm tay khiến đám nhân sĩ giang hồ tự xưng là danh môn chính phái kia lo lắng đến bạc đầu. Nàng từng điều tra qua, vô tình phát hiện mấy kẻ chết oan dưới tay ma nữ kia đều là những kẻ khốn kiếp dơ bẩn khiến lòng người oán hận, không tự chủ hướng tới ma nữ này một chút tán thưởng, một chút thương thức. Nay được gặp mặt, không hề danh người trong truyền thuyết, quả không tầm thường.

“Người bị đám người giang hồ đó truy đuổi tới đây?” Vừa rồi nàng có nghe nói có một đám người giang hồ xông vào Vương phủ, hẳn là vì nữ tử này đi.

“Ta tới tìm hắn.” Hồng y không chút xao động.

“Hắn là ai? Là Huyền Vương sao? Người là đến giết hắn?” Sao nàng thấy tâm mình như nở hoa vậy chứ! Nam nhân chết tiệt! Xem người làm sao ứng phó.

“Nhàm chán!” Nữ tử kia miệng ngọc phun ra hai chữ, ánh mắt nhìn nàng có chút... khinh bỉ!

Là khinh bỉ! Nữ tử kia lại nhìn nàng khinh bỉ? Nàng là gây nghiệt từ kiếp trước sao? Nàng ảo não trong lòng. Vương phủ này, tuyệt không phải nơi tốt! Trong một buổi tối, nàng đi một vòng quý môn quan trở về, lại liên tiếp bị đùa giỡn, bị khinh bỉ. Tuyệt không tốt đẹp gì.

Nàng cầm tú châm đến trước mặt Lãnh Lăng Lăng, dù có bị khinh bỉ thì tân phòng của nàng cũng không muốn có thêm một cô hồn nữa đâu. Đành cứ nàng ta trước.

“Người trúng nhuyễn công tán này không giống bình thường, còn có thể vận nội lực, lại càng nguy hiểm hơn. Tuy dùng nội lực có thể bức ra được bốn phần, nhưng được này có dị được, không thể dùng nội lực, nếu không sẽ đoạn gân mạch mà chết.”

Trước tiên sánh Huyền Vương phủ, một đám nhân sĩ giang hồ đang ồn ào náo loạn.

“Kinh động đến Huyền Vương chỉ sợ là...”

“Cái con rùa rụt đầu nguoi! Hần chỉ là một Vương gia, có thể gây chuyện gì? Huống hồ chúng ta là trừ họa cho dân...”

“Phải đó! Ắ đã trúng nhuyễn công tẩn của ta, tuyệt đối không thể sống sót. Không nhân cơ hội này diệt trừ ắ, còn đợi đến bao giờ?” Nói rồi hần dứt khoát hướng đại môn vương phủ xông tới.

“Á!” Chỉ nghe tiếng thét, nam nhân kia đã nằm quằn quại trên mặt đất.

“Nửa đêm cả gan xông vào Vương phủ, các nguoi là muốn làm phản?” Thanh âm âm lãnh như từ chốn địa ngục vọng lại.

Hồi lâu, một lão giả mặc áo bào trắng bước ra thi lễ.

“Vương gia trách tội! Thật không dám giấu, lão hủ cùng các vị huynh đài đây đang truy bắt Hồng y ma nữ, trước nắm được thông tin nàng ta trốn vào Vương phủ. Thành Vương gia cho phép các huynh đệ tiến vào quý phủ diệt trừ tai họa này!”

“Hồng y ma nữ?” Khoé môi hần cong lên nghiền ngẫm.

“Chương chân nhân, có người nhìn thấy ắ chạy vào hậu viện Vương phủ!” Một hán tử từ đâu chạy tới hốt hải nói, sự việc can hệ tới tính mạng, hần nào dám chậm trễ! Lần này nếu không diệt nữ tử kia, gặp họa chính là bọn hần.

“Sự việc liên quan đến mạng người, Vương gia hần sẽ giúp đỡ chứ?” Quả là lão hồ ly, một câu nói ra đã chặt đứt đường lui của hần.

Đám người kéo nhau nhắm thẳng hậu viện Vương phủ, chỉ thấy tân phòng lộng lẫy cánh cửa mở rộng, hồng y nữ tử họ tìm kiếm đang thản nhiên ngồi thưởng trà.

“Yêu nữ! Xem nguoi chạy đi đâu!” Một hán tử thét lớn, tay vung kiếm xông tới.

“Khoan đã nào! Các nguoi vội cái gì chứ? Ta còn chưa có giải độc cho nàng xong mà!” Kiếm khí lướt qua, hồng y nữ tử theo bản năng muốn phản kích bị nàng giữ lại. Độc này khi giải không thể sơ suất, nếu không, có cứu được mạng, võ công cũng toàn bộ mất hết.

Đám nhân sĩ giang hồ có chút do dự. Từ nơi nào lại xuất hiện một nữ tử này? Mà Huyền Vương hần, thủy chung vẫn nhàn nhả đứng một bên xem kịch.

“Không cần biết nàng là ai, trợ giúp yêu nữ kia chẳng phải người tốt đẹp gì!” Một thân bào xám tro lớn tiếng rồi hướng tân phòng xông tới.

Đám người này thật rắc rối! Như thế nào xưng là danh môn chính phái chứ?

“Hỗn xược!” Nàng lớn tiếng quát. Xem ra lần này phải mượn uy danh của Huyền Vương hần rồi.

“Tân phòng của Vương phủ há để các nguoi xông vào?!” Nàng lạnh giọng.

“Phải chăng các nguoi muốn khinh bạc Vương phi ta?”

Đám người bên ngoài có chút do dự. Bọn họ một đám nam nhân, đêm hôm khuya khoắt lại xông vào tân phòng của một nữ tử. Chuyện này truyền ra ngoài, hần sẽ không tốt đi. Thế nhưng, nữ ma đầu kia đang nhàn nhả ngồi trong đó, tuyệt đối không thể bỏ qua!

“Vương gia! Chuyện này...” Lão hồ ly đạo bào trắng lại hướng hần ném củ khoai lang phòng này.

Khoé môi hần cong lên tà mị, ánh mắt thủy chung nhìn ra phía xa xa, dường như không chút liên quan đến sự ồn ào nơi này. Nữ tử kia cũng đủ gian xảo đi! Đã xem bản thân thành nữ chủ nhân vương phủ, nàng cũng thích ứng thật nhanh! Có điều, hần cho phép sao? Chủ nhân hậu viện này là Hương Nhi! Mà nàng, khiến Hương Nhi đến nay không rõ tung tích, lại ở đây bày ra phong thái nữ chủ nhân, thật khiến người ta chướng mắt. Chỉ là, đám nhân sĩ giang hồ này lâu này không xem triều đình vào mắt, nay lại để họ làm loạn ở đây, mặt mũi hoàng thất đem ném đi đâu?! Huống hồ, những người hồng y ma nữ kia giết đều không phải kẻ tốt đẹp gì.

“Vương gia!” Lão đạo kia có chút nóng nảy. Tuy độc này là kì độc, không phải muốn giải liền có thể giải, nhưng không sợ nhất vận, chỉ sợ vận nhất. Ma nữ kia nếu như sống sót, giang hồ khẳng định dấy lên một trận huyết phong tinh vũ. Hôm nay, cho dù đắc tội Huyền Vương cũng không thể để nàng ta đi.

“Mong Vương gia thứ tội!” Lão cần răng nói, dứt khoát ra hiệu cho những người còn lại xông vào. Chuyện đến nước này, quả đã không còn đường lui.

Nàng mắt mở lớn nhìn đám người mình đây sát khí xông vào phòng. Tên hỗn đản kia quả chỉ đứng xem. Tay nàng thao tác nhanh hơn, độc này đã dẫn ra được chín phần, nhưng phần cuối cùng kia lại là phần độc nhất, không thể xảy ra sơ suất.

“Cô dạy ta chiêu thức, ta đối phó với bọn họ.” Nàng kiên định nhìn vào mắt hồng y kia, không chút do dự nói.

“Nguoi biết võ công?”

“Không biết!”

“Vậy là muốn chết?”

Nàng có chút không biết nên khóc hay nên cười. Nữ tử này! Cho dù miệng ngọc của cô không hay nhả lời, thì cũng không cần mỗi lần nhả ra đều khiến người ta nghẹn họng thể chứ!

“Độc trong người cô sắp giải hết, lúc này tuyệt đối không được vận công, nếu không sẽ thành công cốc.”

“Sao phải giúp ta?”

Nàng thật muốn khóc rồi! Lúc nào rồi mà còn để tâm mấy chuyện này chứ. Nàng tuyệt không phải người lương thiện thấy người giúp người. Có điều, một nữ tử như vậy, cứ thế mà mất đi sinh mạng, thật lãng phí.

“Hứng thú nhất thời!” Nàng cắn răng phun ra bốn chữ. Lâm đại địch, các nàng không có nhiều thời gian như vậy. Huống hồ, chỉ cần một chút nữa độc liền giải xong, đến lúc đó, nàng tự nhiên sẽ an toàn thôi.

Đám người giang hồ không màng đạo lý xông vào phòng. Nàng từ nhỏ thân thể không tốt, lão thần y không dạy nàng võ công. Mà quái khí trong người không cách nào khống chế nổi, vốn dĩ chưa hề luyện công, nàng làm sao có thể chống lại đám người trâu bò này! Mà nam nhân khốn kiếp kia, khẳng định sẽ không giúp nàng. Bình đến tướng đỡ, phải liều thôi!

Không ai thấy, trong bóng tối, bàn tay nam tử xiết chặt thành nắm đấm, ánh mắt như có lửa. Chỉ là chân thủy chung chưa hề nhúc nhích.

Ném bừa những đồ đạc trong phòng vào đám người đang xông tới, bất chợt cơ thể như có phản ứng tự nhiên, một luồng khí tự ở đan điền tạo nên một cỗ lực chờ phát động. Trong lòng nàng chấn động không thôi, cảm giác này thật quen thuộc, thậm chí dường như là một phần của cơ thể nàng. Nhưng tại sao? Nàng trước giờ chưa từng luyện công, cảm giác này rốt cuộc ở đâu ra? “Nàng từng uống Vong Ưu thảo..” câu nói của Diệp Minh từ nơi nào vọng lại, chẳng lẽ là khi đó?

Tâm còn đang ngẩn ngơ, chỉ thấy kiếm khí loé qua, nàng bị kéo đến muốn ngã, lại nghe thấy thanh âm lạnh lạnh của nữ tử kia phun ra hai chữ “ngu ngốc”.

“Người mới ngu ngốc! Ổ yên đó cho ta! Giải độc tốn bao nhiêu công sức của ta, người muốn thành công cốc hết sao.” Nàng nổi giận rồi nha. Nữ nhân này, thật không khiến người yêu thương mà.

Chỉ thấy trên người đau nhói, miệng vết thương ban nãy chưa lành, bị va chạm mạnh, lại tiếp tục chảy máu, nhuộm đỏ một thân tố y. Với vết thương này nàng coi như không thấy. Vừa đứng lên, cổ khí trong người như đã quen thuộc tự mình phát động. Hai đại hán hung hăng tiến tới bị một luồng kinh khí đánh bật ra ngoài khiến mọi người chấn động. Cả tử y nam nhân đang nhân nhả xem kịch kia sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Chỉ là...

“Phụt!” Nàng đứng đó, hoa hoa lệ lệ phun ra một ngụm máu. Tổ y lúc này thật đỏ đến chói mắt. Thân mình mảnh mai lao đảo ngã xuống, gương mặt thanh tú không còn chút huyết sắc.

“Ngu ngốc!” Trước khi kịp ngã xuống, nàng được hồng y nữ tử đỡ lấy. Thiếu nữ này, ngoài hai chữ này chẳng lẽ không còn biết nói gì nữa sao? Nàng nhếch môi cười, trong người lại đang bị dày vò đến đau khổ.

“Cẩn thận!” Nàng thều thào yếu ớt. Đám người cận bã này! Cứ nhiên dám đánh lén!

Hồng y nữ tử muốn vận khí, lại bị nàng một tay giữ lại.

“Đừng nóng vội! Tránh đi!”

“Yêu nữ! Chịu chết đi!” Đại đao vung xuống, nàng nhắm mắt, dùng hết sức lực đẩy nữ tử kia ra. Dù sao nàng một thân này, sống chết nay mai chưa biết, dùng mạng nàng đổi mạng nữ tử này, đáng mà!

“keng!” Nàng hé mắt nhìn, thấy một thân huyền y một chiêu đánh lui đại đao kia. Nam nhân kia, là đang giúp nàng sao? Ánh mắt không tự chủ nhìn về phía tử y đứng kia.

“Vương gia! Xin Người giúp đỡ!”

Ha ha! Thì ra là hộ vệ này nhìn không được mới tự ý xông lên! Thì ra nàng lại tự mình đa tình! Thì ra, hắc thủy chung vẫn không có đặt nàng vào mắt. Cười khổ một tiếng, nàng lao đảo đứng dậy, ánh mắt như có như không đảo qua nam nhân lãnh khốc kia, hắc u lãnh đứng đó, ánh mắt chưa từng rơi về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 10: TA BIẾT LÃO HỌ DIỆP

“Vị đại ca này! Thật đa tạ! Bất quá nguoi không cần vì ta mà liên lụy.” Nàng hướng huyền y nam tử cười yếu ớt. Người này tên gọi Chiêu Dương, nàng đã từng thấy qua hẳn.

“Nguoi vẫn là nên trở về đi.” Nàng không nặng không nhẹ nói, âm thanh thoát ra, tựa như không đặt tại chón này.

“Hay cho một đám người tự xưng anh hùng hào kiệt!” Nàng nhếch môi cười nhạt, ánh mắt đầy châm biếm hướng về đám người đứng kia.

“Tất cả cùng nhau ăn hiếp một cái nữ tử không biết võ công. Cái gì danh môn chính phái? Cái gì hào kiệt? Bỏn cô nương, chính là khinh thường!”

Nàng nghiêng rặng chịu đựng cơn đau từng đợt từng đợt ập xuống. Đám nguy quân tử này, Vân Vũ Quân nàng chính là không để trong mắt. Bất quá, nàng cần một chút thời gian. Tính toán không sai lệch lắm, độc trong người Lãnh Lãng Lãng đã sắp trừ hết.

“Vương gia, chuyện này...” Lão đạo sĩ thối kia lần nữa hướng Huyền Vương Mạc Kỳ Phong nãy giờ vẫn lạnh nhạt đứng nhìn. Nữ tử kia hẳn là Huyền Vương phi đi. Vậy củ khoai lang phòng tay này, trực tiếp ném cho Huyền Vương là được rồi.

“Chuyện giang hồ trước nay Bỏn vương không can thiệp. Nay để cho các vị tiến vào hậu viện Vương phủ, đã là giới hạn của ta rồi. Còn lại đành xem bản lĩnh của các vị thôi!” Mạc Kỳ Phong ánh mắt vẫn chưa từng đặt tại nơi này, lạnh giọng nói.

“Nhưng Vương Phi nàng...”

“Nàng một chút võ công cũng không có, lại một thân trọng thương. Một nữ tử yếu đuối cũng không thể khống chế, các vị đây hẳn là nên thoái ẩn giang hồ chẳng?” Thanh âm mang chút châm biếm khiến những người ở đây giận đến tái mặt.

“Vậy xin đắc tội!” Chương chân nhân hướng Huyền Vương hẳn thi lễ. Một tay phát lên, cả đám đại hán tử xông vào phòng.

Khuôn mặt nàng không còn chút huyết sắc, trên môi lại là nụ cười rạn rờ tới điểm lệ. Mạc Kỳ Phong à Mạc Kỳ Phong, người vẫn là chưa có giỡn đủ. Vẫn muốn lưu lại mạng của ta? Ta tuyệt không để người đắc ý!

Trong cơ thể như sục sôi hai luồng khí tức chạy loạn khắp nơi, như muốn đem tâm mạch của nàng toàn bộ đánh nát. Đó là hai luồng khí tức đã hành hạ nàng suốt những năm qua, một nóng, một lạnh không ngừng cắn xé lẫn nhau, giày vò nàng sống không bằng chết. Tập trung tinh thần một chút, nàng tự khí ở đan điền, hình thành một cỗ lực. Cảm giác đau đớn tăng lên gấp bội, hai luồng loạn khí càng thêm điên cuồng chạy trong cơ thể, dường như muốn đem nàng xé thành hai mảnh. Kinh lực lần nữa đánh ra, đem những người đang xông tới đánh bật ra ngoài sân viện. Ánh mắt Mạc Kỳ Phong trầm xuống, nữ nhân này như thế nào có nội lực mạnh mẽ như vậy. Mà hẳn, cư nhiên hoàn toàn không hề phát hiện.

“Lãnh Lãng Lãng, độc đã trừ rồi. Cô mau đi đi!” Vũ Quân ngoảnh lại mỉm cười cùng hồng y nữ tử. Máu từ khoe miệng từ từ chảy xuống. Một thân tố y đã nhuộm hồng.

“Ta không giúp cô không công. Ta tên Vân Vũ Quân. Hãy đưa Vũ Quân về Xuân Vụ sơn.”

Thân ảnh nhỏ bé gọi lên một loại bị thương không nói thành lời. Ánh mắt nàng lần nữa không tự chủ hướng tới Mạc Kỳ Phong đứng đó. Tim nhói lên. Là lỗi của nàng! Nàng đã đem tâm mình đặt vào người không nên đặt, đổi lại đau thương cho chính mình mà thôi. Nàng không ôm mộng hoá phượng hoàng, chỉ là lần đầu nhìn thấy hắn, ánh mắt đã không nghe lời mà đuổi theo bóng dáng đó. Trong mắt nàng, hẳn không phải Huyền Vương cao cao tại thượng, cũng không phải Uy Vũ tướng quân thiết huyết sa trường, hẳn chỉ là một kẻ cô đơn, giống như nàng. Nàng cũng thật muốn gặp nữ tử mà hẳn yêu hơn tính mạng kia một lần, được một nam nhân như vậy nhất mực yêu thương, nàng ta quả thật rất hạnh phúc đi.

Lãnh Lãng Lãng vươn tay đỡ lấy một thân nữ tử đang ngã xuống, trong mắt nổi lên một tầng sát ý. Nàng vẫn luôn ẩn dật trên núi, không hề quan tâm thế sự. Những kẻ nàng giết kia, có ai không đáng chết? Tham ô, cướp bóc, cưỡng bức dân nữ, hại người vô tội... nàng có giết oan người nào? Ngón tay khẽ điểm huyết cầm máu cho Vũ Quân, nàng quét ánh mắt lạnh lùng về đám người còn đang ngây ngốc đứng đó. Sát khí nổi lên, vô thanh vô thức lan tràn cả hậu viện vương phủ. Nàng vốn tại nhà trúc nghe được Huyền Vương phủ có hỷ liên xuống núi, một lòng muốn gặp nam nhân kia. Mà đám rác rưởi tự xưng chính đạo này, không biết từ đâu nghe được tin tức, mai phục nàng dọc một đường đi, hại nàng trúng độc. Phá hỏng chuyện của nàng, lại khiến một nữ tử vô tội thể thảm đến mức này, vậy hôm nay, cái danh ma nữ này, nàng nhận!

Toả một thân khí thế bức người, Lãnh Lãng Lãng đặt Vũ Quân xuống, nhuyển tiên (roi mềm) bên người vung ra, lập tức khiến một đám người xanh xám mặt mày. Theo được nàng ta đến đây, họ cũng đã ăn đủ khổ, nhuyển tiên này có bao nhiêu lợi hại, bọn họ đều biết rõ.

“Lãng Nhi, dừng lại đi!” Bỗng một tay Lãnh Lãng Lãng bị giữ lại, nàng ngoảnh mặt, nam nhân đó đang giữ nàng lại. Hôm nay, hẳn chịu bước ra, bất luận vì nàng hay vì nữ tử đang trọng thương kia, nàng đều rất vui.

“Dương ca ca, huynh cũng tin ta là ma nữ giết người không chớp mắt?” Ánh mắt nàng nhìn như lạnh nhạt, lại ẩn ẩn tầng tầng dao động mãnh liệt. Trên đời này ai cũng có thể không tin nàng, nhưng nam nhân này tuyệt đối không được phép.

“Đừng giết người nữa!” Nhìn ánh mắt của nàng, Chiêu Dương nhất thời không biết phải làm sao, quay mặt đi, thanh âm trầm trầm.

“Tốt! Huynh không tin ta!” Ánh mắt Lãnh Lãng Lãng trầm xuống, nội tâm là đau đến thấu triệt.

“Hôm nay Lãng Lãng Lãng ta đại khai sát giới, theo ý các vị giang hồ đồng đạo đây, tiếp cái ác danh Hồng y ma nữ này!”

Nhuễn tiên vùng lên, Chương chân nhân đạo bào bị đẩy lùi về phía sau năm bước, phun một ngụm máu.

“Ngươi... ma nữ... ngươi...” Một đám người khí thế bùng bùng lúc này bây giờ lại không ai có dũng khí xông lên, chỉ có thể đứng đó tro mắt nhìn nàng đem Chương chân nhân đức cao vọng trọng đánh đến một thân huyết nhục mơ hồ.

Nhuễn tiên vùng lên, sát khí ngập trời, một thân hồng y thoát ần thoát hiện lên càng thêm quỷ dị. Chợt, kiếm khí phóng tới, làm chệch hướng roi, vớt lại một mạng của lão đạo già kia.

“Lãng Nhi, không được làm càn!” Một thân Chiêu Dương lao xuống, chế trụ Lãng Lãng Lãng. Không khí yên lặng đến quỷ dị.

“khụ... khụ...” tiếng ho yếu ớt vang lên phá vỡ trầm mặc. Vân Vũ Quân vốn đã ngất đi hiện tại lại ho kịch liệt.

Lãng Lãng Lãng lao vào trong phòng, sắc mặt băng giá khẽ chuyển. Chỉ là ngoại thương, sao lại biến thành cái dạng này? Tổ y nữ tử nằm đó, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, máu từ khoe miệng không ngừng trào ra.

“Vân Vũ Quân! Vũ Quân!” Lãng Lãng lay mạnh thân hình mảnh dẻ, nàng cảm nhận được loạn khí trong người nữ tử này.

“Lắc mạnh như vậy, là lo lắng ta chưa chết sao?” Âm thanh nhẹ như muỗi kêu, cũng khiến tâm tình đang treo lên của Lãng Lãng Lãng được hạ xuống. “Mau rời đi!”

“Được! Ta đưa ngươi đi! Muốn đến Xuân Vụ sơn? Ba ngày sau, chúng ta sẽ ở Xuân Vụ sơn!”

“Tốt lắm!” Vũ Quân cười nhàn nhạt, khoe mắt lại chảy xuống một giọt lệ, máu từ khoe miệng vẫn không ngừng chảy ra. Những năm qua, hàng tháng nàng đều phải chịu dây vò của quái khí trong người, dù đau đến tê tâm phế liệt, cũng chưa từng kêu một tiếng, chưa từng vì đau đớn đó mà khóc. Thế nhưng hôm nay, cơn đau đến không hèn trước. máu lại không ngừng trào ra, chỉ sợ kì hạn đã tới. Ba ngày, ừ, ba ngày sau nàng được trở về nơi có mẫu thân của nàng, cho dù chỉ còn một mảnh linh hồn, nàng cũng muốn trở về nơi đó.

“Liền đưa ta đi, được không?”

“Được, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!” Thu lại nhuễn tiên, Lãng Lãng Lãng như có như không nhìn về phía Chiêu Dương, ánh mắt lại trầm xuống tịch mịch. Vươn tay đỡ Vũ Quân trở dậy, nàng cũng không muốn lưu lại nơi này nữa.

“Vụt!” Chỉ một luồng gió lướt qua, Lãng Lãng ngậy ngốc nhìn tay mình trống rỗng.

Vũ Quân chỉ thấy “xẹt” một tiếng, nàng rơi vào một vòng ngực vững chắc, Long Diên hương thoang thoang lượn quanh. Ngậy ngốc nhìn nam tử đang giữ lấy nàng, mắt chợt dâng lên cảm giác cay cay.

“Lãnh cô nương, Bồn vương không quan tâm cô giết ai. Chỉ là, Vương phi này của Bồn vương, cô không thể mang đi.” Mạc Kỳ Phong thanh âm dè dặt thật thấp, ần ần lộ khí bên trong. Nữ nhân đáng chết này! Hắn chưa cho phép nàng đi, nàng có thể đi sao? Xem hắn như không tồn tại, ở đó mà bàn chuyện đi lúc nào sao?

“Ngươi buông tha ta đi! Cầu ngươi thả ta đi, có được không?” Giọng nàng yếu ớt như tiếng côn trùng đập cánh, không khỏi khiến người ta đau lòng.

“Ta với ngươi không thù không oán, ân oán kia, ngươi tìm Vân gia tính sổ. Mạng này của ta cũng sắp không giữ được, thả ta đi, có được không?”

Nàng thấp giọng cầu xin. Vân Vũ Quân nàng, chưa từng nghĩ có một ngày bản thân phải vì cái gì đó mà hèn mọn van xin. Nhưng hôm nay, nàng chỉ muốn trước khi chết được trở về nhà. Cái gì ngạo khí, cái gì lãnh liệt, nàng không quản nữa. Nàng chỉ muốn về nhà.

“Bằng cái thân thể này của ngươi, muốn rời đi?” Mạc Kỳ Phong cong môi, tiểu ý nhàn nhạt. Tay hắn không dùng nội lực, ấn mạnh vào eo nhỏ kia, khiến nàng hít vào một ngụm khí, thật sự đau đến không nói nên lời.

“Diệp Minh!” Vũ Quân chỉ có thể tro mắt nhìn hắn ôm nàng về giường, một bên phân phó Diệp Minh tới.

“Ta phải đưa nàng đi!” Lãng Lãng Lãng đứng một bên chứng kiến tất cả, nam nhân này, tuyệt không dễ đối phó. Chỉ là hôm nay, dù có phải liều mạng, nàng cũng phải mang Vân Vũ Quân đi. Gia tộc của nàng, coi trọng lời hứa hơn tính mạng, một lời đã nói, ném châu gieo vàng!

“Phải xem ngươi có bản lĩnh đó không.” Giọng nói mang một tia thâm trầm cảnh cáo. Hắn xem trọng nữ tử này còn trẻ mà một thân võ nghệ cao cường. Nhưng nếu nàng thật cố chấp, cũng đừng trách hắn xuống tay tàn nhẫn.

“Vương gia!” Chiêu Dương ở một bên chợt nóng nảy lên tiếng khiến Mạc Kỳ Phong có chút bất ngờ. Hộ vệ này đã đi theo hắn nhiều năm như vậy, chưa từng thấy nói qua một lời thừa thãi. Hôm nay chẳng những tự ý hành động, lại chủ động lên tiếng cầu xin. Cùng Lãng Lãng Lãng này, hắn là có một tầng quan hệ.

“Vương gia, không chần ra mạch của nàng.” Tiếng Diệp Minh nặng nề vang lên. Chần lâu như vậy, chỉ thấy hai luồng khí chạy loạn, hoàn toàn không nắm được mạch tượng của nàng, khiến hắn không khỏi cảm thấy có chút thất bại.

“Lăng Lăng, chuyện rồi đi để sau đi, hần đang chữa bệnh cho ta.” Mắt thấy Lăng Lăng Lăng này vẫn là vẻ mặt thấy chết không sờn, quyết tâm mang mình đi, Vũ Quân có chút không đành lòng. Kẻ ngoại đạo như nàng cũng có thể nhìn ra, công phu của Lăng Lăng không thể đầu lại Mạc Kỳ Phong, vừa mới vì nàng ta giữ lại một mạng, thật không muốn lại đem ném đi như vậy.

“Ta có thể đem cô đi!” Lăng Lăng Lăng nhìn nàng thật sâu, vẻ mặt chính là không chịu từ bỏ.

“Lăng Nhi, trên người nàng vết thương nặng như vậy. Hiện tại đưa nàng đi, khác nào đem nàng vào chỗ chết.” Một bên Chiêu Dương một mực khuyên giải, hần không muốn nữ tử này bị bất kì tổn thương nào.

“Hần nói đúng đó. Ta bây giờ không tốt. Đi không nổi.”

“Chờng nào người khỏe lại, ta sẽ dẫn người đi.” Nói rồi tiêu sái quay đầu rồi đi, trực tiếp xem nhẹ đám nhân sĩ giang hồ đang đứng đó.

“Diệp Minh, ta muốn đổi bạch đà lan.” Mắt nhìn hồng ảnh biến mất trong bóng tối, nàng quay lại nhìn Diệp Minh đang chuyển tâm bắt mạch.

“Loại bệnh này, người chữa không ra đâu.”

“Chẳng lẽ người biết?” Diệp Minh nhíu mày kiếm, hần quả thật không chữa ra cái gì, chỉ thấy hai luồng khí tức chạy loạn.

“Thứ cùng người gần bó năm năm, người có thể không rõ sao?...khụ...khụ...” Chẳng kịp dứt lời, cơn ho lại ập đến, máu từ khoe miệng lại càng chảy ra đến cản trở (không nề nang gì).

“Như thế nào...” Năm năm, suốt năm năm ròng như vậy, nữ tử này còn có thể sống, hần là một kì tích.

“Mạn đà la ta trồng sau gian nhà trúc ở Vong Tinh cư, Vân phủ. Người muốn có thể đến lấy. Chỉ là hiện tại cho ta bạch đà lan được không?” Hai mắt nhắm lại che giấu đi đau thương, nàng không muốn đến khi chết đi vẫn còn mơ hồ về bản thân. Cứ như vậy mà chết, nàng thật không cam lòng!

“Được, hiện tại ta liền cho cô. Mạn đà la ta cũng không cần nữa.” Khoé mắt Diệp Minh loé lên một tia dịu dàng mà chính hần cũng không hề hay biết. Mạng sống của nàng hiện đã như mảnh chỉ treo chuông. Một thân ngạo khí, cứ mơ hồ như vậy mà chết đi, làm sao có thể cam tâm! Coi như hần làm việc tốt, thành toàn cho nàng ta.

Từ trong người lấy ra một bình ngọc lưu ly, hần đổ ra một viên thuốc màu trắng ngà đưa cho nàng.

“Đa tạ!” Vươn tay nắm lấy viên thuốc, ánh mắt Vũ Quân trầm xuống. Chỉ cần uống thứ này, ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy, nàng sẽ nhớ lại hết thảy. Trong lòng chợt sợ hãi, có một chút muốn bỏ cuộc, mẫu thân muốn nàng quên đi, chuyện đó có phải rất đáng sợ không? Bao năm qua lão thần y luôn bên cạnh nàng, chắc chắn biết Vong Ưu thảo này, lại không hề nhắc đến, có phải hay không lão cũng biết chuyện gì đó? Lão quen biết mẫu thân nàng? Cho nên chiếu cố nàng những năm này không phải là trùng hợp?

Ngoài sân, một bóng người nhanh nhẹn vọt vào, một thân khinh công kia, tuyệt đối là cao thủ.

“Nha đầu! Không được uống loạn!” Thanh âm trầm trầm mà ổn trọng, người này hần không còn trẻ. Đến khi mọi người trấn định lại, chỉ thấy một thân áo xám đơn bạc đứng đó, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng kích động. Kia không phải là Diệp lão thần y Diệp Vô Nhai thần long thấy đầu không thấy đuôi của Thần y cốc đã thoái ẩn giang hồ hơn mười năm nay thì còn có thể là ai cơ chứ?

“Cha!” Diệp Minh kích động chỉ thiếu bỏ nhào tới ôm lấy lão nhân kia. Lão cha vô lương tâm bỏ mặc hần trong Thần y cốc, một mình rời đi mười năm nay không hề trở về nay lại xuất hiện ở đây, làm sao hần không kích động cho được?

“Sao lại giấu ta?” Vân Vũ Quân nhìn rõ mặt người đến, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Cho dù vì bất cứ lý do gì, sự thật là lão giấu giếm nàng lâu như vậy, tâm vẫn là lạnh đi không ít.

Lão thần y nhìn khuôn mặt không còn huyết sắc, lúc đỏ lúc trắng mà không khỏi đau lòng. Bị hành hạ đến bộ dạng này, hần là quái khí lại tác quái. Mà từ khi bước vào phòng, người thấy hương lan vẫn vút trong không khí, lão thầm kêu “xong rồi!”. Là bạch đà lan! Nha đầu này hần đã biết rồi! Lúc này lại bị hỏi, lão thật không biết trả lời ra sao.

“Cha!” Lúc này lão mới kịp để ý xung quanh, chợt nhìn thấy tiểu tử kia quen mắt quá, có chút giống... nhi tử nhà lão.

“Tiểu tử thôi! Ai cho người xuất cốc?” Lão gõ mạnh vào đầu Diệp Minh, đây không phải nhi tử của lão thì là ai cơ chứ! Cũng đã mười năm rồi, lão chưa quay về Thần y cốc, không ngờ tiểu tử này đã lớn như vậy. Nhìn xem, có chút đẹp mắt, chỉ là so với lão năm xưa còn kém xa lắm! Lão vuốt râu đắc ý!

Diệp Minh thật uất ức nha! Lão già vô lương tâm này một lần đi là biệt tích tận mười năm. Hiện tại gặp lại, điều đầu tiên làm lại là gõ đầu hần!

“Người còn nói? Nếu không phải hôm nay gặp, con còn nghĩ rằng người bị người ta đuổi giết đến không dám về nhà rồi chứ!”

“Cái miệng quạ nhà người!” Không khí nhất thời tràn đầy âm áp, khiến những người xung quanh bắt giác như lu mờ đi.

“Lão già thôi!” Âm thanh yếu ớt vang lên khiến Diệp lão lập tức không còn tâm tình đắc ý, nhìn lại, chỉ thấy Vũ Quân đang cười sáng lạn, hai mắt híp lại, cong cong như trăng non.

“Có gia đình thật tốt! Lão thần y, ta biết rồi, lão họ Diệp!”

“Nha đầu, lại tái phát sao?” Diệp lão ân cần đến bên nàng. Chợt, hai mắt mờ lớn, ánh mắt là không thể tin được.

“Là máu sao? Nha đầu! Người thổ huyết sao?” Nhìn đến khoe miệng Vân Vũ Quân đang trào máu, Diệp lão mới phát hiện một thân hồng y của nàng là nhuộm máu.

Thổ huyết? Thổ huyết? Làm sao có thể? Thứ kia dù đến, cũng chỉ là dây vò tâm mạch của nàng, chưa từng thổ huyết. Lần này sao lại như vậy?

“Đến lúc rồi!” Vân Vũ Quân thu hết thần sắc của lão thần y vào mắt, mỉm cười nhàn nhạt.

“Không được nói gở!” Diệp lão kiên quyết nâng nàng lên, ánh mắt toàn là đau lòng. Rõ ràng khi tiến vào phòng, lão đã thấy mùi tanh của máu, sao lại xem nhẹ đi như vậy cơ chứ!

Vũ Quân đem viên thuốc đang toả hương nhè nhẹ kia nuốt xuống, khoé môi lại cong lên đến vui vẻ.

“Lão già thôi! Diệp lão! Ta nhờ rồi! Kiếp sau nhất định tìm lão báo ân...” Thanh âm nhỏ dần rồi chìm hẳn. Nàng chìm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 11: CẦU TÌNH

“Nha đầu!” Diệp lão nhìn thiếu nữ trước mặt, không khỏi có chút hốt hoảng. Lần này quái khí phát tác kì lạ như vậy, lão cũng không nắm chắc trong tay. Nha đầu này lại chỉ vì muốn nhớ lại, đến mạng sống cũng không cần.

Một luồng khí cường đại truyền vào cơ thể nàng, đem hai luồng loạn khí kia áp chế lại. Điểm huyết cảm máu, lại cho nàng uống thuốc gì đó, khiến máu từ miệng không chảy ra nữa. Đặt thiếu nữ nằm xuống giường, Diệp lão nhíu mày nhìn nhi tử.

“Sao lại thành như vậy? Nàng đã vận công?”

Sắc mặt đám người giang hồ bên ngoài không hẹn mà cùng biến sắc, người này nhìn người kia, đều muốn nhanh chóng rời đi. Diệp lão này tuy bày ra một vẻ lão ngoan đồng, nhưng tuyệt không dễ trêu vào. Bọn họ hôm nay, chỉ sợ đã chọc vào bảo bối của lão, lúc này không tranh thủ chuồn đi, còn đợi khi nào?

“Cha, người cùng Vân Vũ Quân là quan hệ gì?” Diệp Minh vẫn là không nhận được tò mò hỏi, có thể nhìn ra, cha hắn đối với nữ tử kia là tuyệt đối bảo hộ.

“Nữ nhi một bằng hữu.”

“Người quen Vân tướng quân?”

“Có thể coi là quen biết.”

“Vậy...”

“Ta đang hỏi, nàng thế nào thì thành như vậy?”

Nghe lại mọi chuyện, sắc mặt Diệp lão ngày càng trầm xuống. Nha đầu kia quả thật đã vận công, hiện tại đã tổn thương đến tâm mạch, lại thêm vết thương ở bụng kia, thật khiến người ta lo lắng.

Day day thái dương, ánh mắt bất ngờ dừng lại trên người nam nhân một thân tử y cao quý, người này hẳn là Huyền Vương Mạc Kỳ Phong. Lão từng tán thưởng bản lĩnh sa trường của người này, cực kỳ thương thức hắn. Nhưng hôm nay, ngay ngày thành thân, lại để tân nương của mình bị thương thành cái dạng này, lão quả thật có chút coi thường. Mạc Kỳ Phong nhảy lên cảm nhận được ánh mắt đánh giá của lão, cũng nhận thấy khinh thị trong đó, không hề gợn dờ, hướng Diệp lão thi lễ.

“Diệp lão tiền bối, nghe danh đã lâu!”

“Không dám!” Diệp lão không khách khí không cấp cho hắn mặt mũi, trực tiếp hừ lạnh.

“Cha! Nàng...” Diệp Minh đang đứng chợt thốt lên, Diệp lão chạy vội tới, chỉ thấy máu lại từ khoé miệng Vũ Quân chảy ra không ngừng.

Lần này, bất kể Diệp lão có điểm huyết thể nào cũng không thể giúp nàng cảm máu. Lão độ khí (truyền khí lực) cho nàng, lại phát hiện hai luồng quái khí ngoan ngoãn không hề chạy loạn.

“ Là nội xuất huyết (chảy máu trong ý)!” Lão gần thanh âm thật thấp, tâm mạch của nha đầu này đã muốn vỡ ra, hẳn là do nàng vận khí.

Không nói hai lời, lão từ hộp đàn hương trong người lấy ra một mảnh dược liệu đỏ tươi.

“ Huyết thiềm thừ?” Hai tròng mắt Diệp Minh như muốn rớt ra ngoài. Đây là bảo vật thế gian, cha hẳn cư nhiên có trong tay một mảnh nguyên vẹn?

“ Đơn thuốc trị thương, mau đem thứ này sắc cùng.” Diệp lão vung tay phân phó. Nha đầu này quả thật quá liều mạng rồi. Chỉ là một mảnh ký ức, thật quan trọng đến thế sao?

Diệp Minh nhận huyết thiềm thừ trong tay, không chút do dự tiêu sái rồi đi sắc thuốc. Cha hẳn quan tâm nữ tử này như vậy, sẽ không phải là con riêng chứ? Một thân y thuật của nàng, hẳn cũng là do cha hẳn truyền cho. Sẽ không phải nợ phong trần của cha hẳn đẩy chứ? Chỉ là, dù nàng là ai đi chăng nữa, hôm nay cha hẳn vì nàng mà hoảng hốt, lại không tiếc kỳ bảo huyết thiềm thừ, nàng chắc chắn là người rất quan trọng.

Trong phòng, Diệp lão không ngừng truyền chân khí vào cơ thể nàng, từng chút từng chút trấn an. Toàn thân nàng lạnh như băng giá, khuôn mặt trắng nhợt nhạt, không nhìn ra chút sinh khí nào khiến lão không khỏi đau lòng. Năm năm chung sống, lão đã xem nàng như nữ nhi của mình, nàng đau, tâm lão cũng đau đớn không thôi. Năm đó, nàng bị đưa tới Vong Tinh cư, suốt một đêm ngồi dưới tuyết rơi, khí lạnh đã xâm nhập thật sâu trong cơ thể, lão lại hấp tấp, đem chân khí cực nóng truyền vào, mới khiến nàng trở thành như vậy. Những năm qua lão vẫn luôn áy náy trong lòng, không ngừng tìm kiếm cách hoá giải loại bệnh trạng này nhưng vẫn không có kết quả. Lần này đến tận Thiên Sơn, tìm được một cuốn sách cổ, trong đó có cách hoá giải, nhưng lại là vô kế khả thi. Phong bế kinh mạch trong cơ thể nàng, chừng nào còn chưa được phá giải, mạng sống của nàng còn nguy hiểm ngày đó. Chỉ là những năm qua, không phải lão chưa từng thử qua, mà là không cách nào phá bỏ.

Đêm cứ như vậy qua đi, nơi chân trời ửng lên một mảnh phấn hồng. Trong kinh thành sục sôi một tin tức chấn động: Huyền vương phi ngay đêm tân hôn bị hành thích, sống chết chưa rõ. Đầu đường cuối phố, ngõ lớn ngõ nhỏ, từ người già đến trẻ nhỏ đều đang bàn chuyện Huyền Vương phủ. Có người nói, đám thích khách đêm qua một kẻ cũng không rời khỏi Huyền vương phủ. Lại có kẻ cho rằng, là Hồng y ma nữ nhìn trúng Huyền vương nên phần nộ đến phá hỏng tân hôn. Người qua đường Át một câu, người qua đường Giáp một lời, đem câu chuyện dệt thành giai thoại nhân gian: Hồng y ma nữ đối với Huyền Vương gia Mạc Kỳ Phong anh tuấn phi phạm là vừa gặp đã yêu, nay nghe tin Huyền Vương thú Vương phi, trong lòng là không thể chấp nhận, liền hạ sơn một đường hướng Vương phủ mà đi, muốn cướp Vương gia về núi. Tuy nhiên, tân vương phi cũng không phải tay vừa, liều mạng giữ lấy Vương gia, kết quả một thân nữ tử yếu đuối bị đánh đến trọng thương. Vương gia bạo phát, đem Hồng y ma nữ này đánh đến huyết nhục mơ hồ, nhưng vì phân tâm lo lắng cho vương phi nên để ả ta chạy thoát...

Miệng lưỡi thế gian, chưa đầy nửa ngày, tin đồn này đã lan khắp kinh thành, bay vào cung cấm.

Tê Phụng cung

“ Nương nương, chuyện này...” Nam nhân trung tuổi một thân triều phục nhú mày hỏi.

“ Hữu tướng, ông tin thật sao?” Trên liễn, nữ tử cung trang hoa lệ thờ ơ gầy gầy móng tay. Nữ nhân đã ngoài bốn mươi, thoạt nhìn lại như hơn ba mươi tuổi, đủ để thấy nhan sắc nàng được bảo dưỡng cẩn thận cỡ nào.

“ Thế nhưng...”

“ Xem ra ngoài chúng ta, vẫn còn có người gai mắt hẳn như vậy. Đáng tiếc, quá nông cạn!” Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ khinh thường. Chỉ bằng mấy kẻ thích khách, vọng tưởng có thể gây khó dễ cho hẳn? Nàng nên nói kẻ kia là tự tin hay ngông cuồng đây?

“ Nương nương, Vương phi này...” Ánh mắt hữu tướng thoáng một tia âm ngoan, Vương phi này là một nữ tử không nghe lời. Phải, hẳn là Hữu thừa tướng đức cao vọng trọng, dưới một người trên muôn người của Mạc quốc này. Mà trên phụng liễn kia chính là bậc mẫu nghi thiên hạ của Mạc quốc, đương kim hoàng hậu Vạn Thu Huyền. Hai người đại diện cho hai thế lực lớn nhất nhì hoàng cung, họ còn phải sợ ai cơ chứ. Huyền Vương Mạc Kỳ Phong tuy không được Thánh thượng yêu thương nhưng hẳn một thân bản lĩnh, tuyệt đối là tai họa. Muốn Thái tử thuận lợi thượng vị, không thể không đem cái gai này dọn đi. Vốn muốn sử dụng Vương phi này cho hẳn một kích trí mạng, lại không nghĩ tới không khống chế được nàng ta. Cô trùng Miêu tộc đã mai một đến mức này rồi sao?

“ Người không cần lo. Nữ nhân đó trước sau cũng phải chết, chi bằng để hẳn dày vò nàng ta, chúng ta không cần nhúng tay, đến lúc đó đi lượm kết quả là được rồi.” Mây liễu khẽ cong, cánh môi tà mị nhếch lên. Kẻ nào cản đường con trai nàng, chết cũng đừng mong chết từ tế.

Hoàng hậu lại ngần ngại không ngờ rằng, Lục An Giao kia vì nữ nhi của mình mà dối gạt nàng. Đại phu nhân tướng quân phủ kia vốn là nhân tài nàng bồi dưỡng năm đó. Cho vào tướng quân phủ chẳng qua là để khống chế Vân Phụng, thoát cái cũng đã gần hai mươi năm. Nàng vẫn cho rằng, nữ tử gả cho Huyền Vương kia là tâm can bảo bối của Vân tướng quân, nữ nhi yêu thương bị khi dễ, lão già kia có thể ngồi yên sao? Ngần tính vạn tính, không ngờ họa từ trong nhà.

Phủ Trưởng công chúa

Linh Lan công chúa chân mày nhú chặt, Phong nhi là cố ý. Nếu hẳn thật sự động thủ, cho dù là Hồng y ma nữ cũng đừng nghĩ thương tổn một cọng tóc của tân nương. Đứa nhỏ này, thật không biết đang nghĩ gì nữa. Sở Tích Hương kia có gì tốt? Lớn lên để nhìn một chút, nhu thuận một chút nhưng lại quá yếu đuối, không phải là lựa chọn tốt. Ngược lại, Vân Vũ Quân này, dù chỉ mới tiếp xúc một lần, lại khiến nàng xem trọng. Đứa nhỏ này lớn lên không tệ, mi thanh mục tú, tuy không là quốc sắc thiên hương, nhưng tuyệt đối ưa nhìn. Tuy chưa hề lên tiếng nhưng toàn thân thiếu nữ toát ra khí chất hơn người,

có chút giống người năm đó. Khuôn mặt trưởng công chúa vốn đang trầm tư nhất thời trở nên khó coi. Nàng như thế nào lại nghĩ đến người đó?

“Đến Huyền Vương phủ!” Trưởng công chúa khoát tay ra lệnh. Nàng muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Huyền Vương phủ

Diệp Minh nghe được tin đồn, mặt mũi cũng méo rồi. Lão cha hắn đang ở đây, lại đang lo lắng như vậy, hắn là không dám cười. Nhưng chuyện này... chuyện này.... Không cười thật quá có lỗi với bản thân rồi. Kết quả là hắn phải tận lực nhịn cười, đến khuôn mặt cũng như muốn biến dạng. Chiêu Dương ở một bên nhìn hắn đau khổ như vậy, vẫn là có chút không đành lòng.

“Nhịn như vậy sẽ nội thương đấy!” Nhàn nhạt lên tiếng, lời ít ý nhiều, khiến Diệp Minh nhìn hắn như quái vật. Tên mặt lạnh này sẽ không nổi hứng bắt quái chứ. Nhưng mà không quan tâm được nhiều như vậy, hắn thật sự nhịn hết nổi rồi. Tiếp tục nhịn nữa, sợ rằng sẽ thật sự nội thương đó.

“Huyênh đê, nhờ người!” Lời nói vọng lại, người đã mất tích đằng xa. Chiêu Dương khẽ thở dài trong lòng. Vương gia để mặc nữ nhân tranh giành, chuyện này nếu không cho Diệp Minh cười, chỉ sợ Thần y cốc sẽ mất hậu nhân nha. Đến chính hắn cũng không nhịn nổi co rút khoé miệng nữa là.

Cùng lúc đó, từ khu rừng bên trái kinh thành, truyền đến một âm thanh kinh thiên động địa, khiến đám trẻ con quanh đó sợ hãi khóc thét, người lớn cũng loạn thành một đoàn, người gan dạ thì muốn vào rừng xem xét, kẻ nhát gan trực tiếp về nhà đóng chặt cửa lại. Mà trong rừng, bạch y nam nhân đang cười như điên dại kia, vẻ ngoài yêu nghiệt đó, ngoài Diệp Minh còn có thể là ai? Hắn thật sự cần chỗ để cười, thật sự rất cần nha.

Lúc này, Huyền Vương phủ đang tiếp một vị khách không ngờ đến.

“Vương gia, Vân tướng quân cầu kiến.”

“Cho vào!”

Đi sau lão quân gia vương phủ, một nam nhân mặc một thân lam bào tiến vào tiền sảnh vương phủ. Đã hơn bốn mươi tuổi, nhiều năm như vậy chinh chiến sa trường, giờ đây vẫn là một bộ dạng ngọc thụ lâm phong, khó trách năm đó nữ nhân kinh thành vì người này mà chao đảo. Phụng mầu khẽ động, Mạc Kỳ Phong cũng đoán được Vân Phụng hôm nay sẽ tới. Cho dù ông ta không yêu thương nữ nhi kia, cũng sẽ vì mặt mũi phủ tướng quân mà tới.

“Vương gia!” Vân Phụng cúi đầu thi lễ. Dù trong tâm đã gặp đến náy lửa, bày ra vẫn là một bộ dạng nhàn nhã.

“Nhạc phụ đại nhân, cần gì đa lễ như vậy?” Giọng nói ần ần châm chọc, dăm tính kẻ trên đầu hắn, Vân gia này cũng là lớn gan đi.

“Thần có chuyện muốn trao đổi với Vương gia.” Vân Phụng đứng thẳng lưng. Dù sao cũng đã rạch mặt nhau (ý nói thẳng thắn), ông không muốn lãng phí thời gian.

“Mời nhạc phụ nói!” Tiểu ý trên mặt Mạc Kỳ Phong không hề nhạt đi. Trao đổi với hắn? Ông ta đủ tư cách sao?

“Vương gia không cần tự làm khó mình. Cái danh nhạc phụ này, thần gánh không nổi. Chỉ là nơi này của Vương gia...” Ánh mắt Vân Phụng khẽ đảo quanh tiền sảnh, Mạc Kỳ Phong lập tức hiểu ý.

“Mời nhạc phụ đến thư phòng nói chuyện.” Nói rồi quay lưng tiêu sái bước đi.

Vân Phụng nói gót theo sau. Không thể trách ông quá đa nghi. Vạn sự chỉ sợ vạn nhất. Ông đã nhẫn nại nhiều năm như vậy, không thể nhất thời nóng vội, nếu không, không chỉ không thể bảo vệ mà còn khiến nữ nhi đáng thương kia của ông mất mạng nhanh hơn.

Cửa thư phòng đóng lại, trên mặt Mạc Kỳ Phong là một mảnh lạnh lẽo.

“Nói! Ông tìm ta có chuyện gì?”

Đằng này cửa thư phòng vừa đóng, đằng kia đại môn vương phủ mở ra. Linh Lan công chúa một thân quý phái bước xuống xe ngựa.

“Vương gia đâu?” Nàng nhìn đám Chiêu Dương sắc mặt băng giá ngàn năm không tan.

“Bẩm Trưởng công chúa, Vương gia đang tiếp khách trong thư phòng.” Tiếp khách trong thư phòng? Là nhân vật lợi hại nào có thể được tiếp trong thư phòng vương phủ?

“Là ai?”

“Là Vân tướng quân!” Chiêu Dương cẩn cẩn dục dục làm hết nhiệm vụ của hắn.

Sắc mặt Trưởng công chúa nhất thời trầm xuống. Nàng không nghĩ tới sẽ gặp người này. Vân Phụng vốn có thể coi là thanh mai trúc mã, chỉ là đã nhiều năm qua không hề qua lại.

Một đường hướng phía thư phòng, cũng không ai có can đảm ngăn Trưởng công chúa lại, trên mặt nàng dường như viết rõ ba chữ “dám can, giết!”

“Vương gia, thần cầu xin ngài!”

“Vân tướng quân thật làm khó bản vương rồi.” Thanh âm lãnh lạnh không che giấu uy hiếp.

“Nàng là Vương phi mà Vân phủ các người tìm mọi cách để xin Hoàng thượng tứ hôn, hiện tại đến cầu bản vương hưu nàng, đây là muốn bản vương khi quân phạm thượng sao?”

“Hôn sự này tuyệt không phải Vân gia thần có ý! Xin Vương gia phân biệt rõ trắng đen!” Vân Phương nhẩn nhẩn nói, tai họa này ập lên đầu Vân gia, ông vẫn là không biết nguồn cơn đến từ đâu.

“Ý Vân tướng quân là...” Cánh môi nhếch lên tà mị, mắt phượng thâm trầm.

“Tiểu nữ này của thần vô tội! Cầu xin Vương gia để nàng đi!” Vân Phương quỳ sụp xuống, hai tay dâng lên hồ phù đại diện có binh quyền trong tay ông.

“Binh quyền đổi lấy một nữ nhi? Vân tướng quân cũng thật biết chịu thiệt. Ông không sợ Bản vương làm phản sẽ kéo ông xuống bùn sao?”

Sắc mặt Vân Phương thoáng tái nhợt. Ông biết, giao hồ phù này cho Huyền Vương là vô cùng mạo hiểm, bất cẩn sẽ là vạn kiếp bất phục. Nhưng mà, nữ nhi kia của ông. Nàng liệu còn trụ được bao lâu? Tin đồn kia có thể gạt miệng lưỡi thế gian, có thể gạt ông sao? Những năm qua ông bôn ba tìm cách phá phong bế cho nàng, nhưng là vô vọng. Trong quá khứ ông nợ nàng quá nhiều, hiện tại dù có chết, ông cũng muốn nàng được sống thật tốt. Nàng muốn trở về Xuân Vụ sơn, ông nhất định sẽ giúp nàng được về Xuân Vụ sơn.

“Thần nguyện trở thành phụ tá của Vương gia, chỉ xin người để nữ nhi của thần rời đi!” Vân Phương nghiêng răng nói. Chết thì sao? Bị người đời xem thường thì sao? Chỉ cần thực hiện được mong ước của nàng, ông đều chấp nhận!

Trong lòng Mạc Kỳ Phong chấn động không thôi. Hắn không ngờ rằng Vân Phương sẽ nói như vậy. Phải biết rằng Vân gia ba đời trung thần, luôn không tham gia vào tranh đấu quyền lực, nên mới có thể đứng vững đến ngày hôm nay. Mà Vân Phương sẵn sàng đi trái lại con đường của tổ tiên, chỉ vì nữ tử kia? Hắn biết Vân Vũ Quân chỉ là một tiểu thư hữu danh vô thực ở Vân phủ. Những năm qua, Vân Phương đến nhìn còn không thèm nhìn nàng, như thế nào hôm nay lại...

Mà bên ngoài, Linh Lan công chúa cũng sững sờ. Nàng từ nhỏ cùng Vân Phương lớn lên, tính cách Vân Phương thế nào, nàng cũng xem như hiểu rõ năm phần. Nam nhân này cũng coi như một chính nhân quân tử, không màng danh lợi, trong đầu chỉ có tận trung báo quốc. Hôm nay từ miệng Vân Phương nghe được lời này, quả thật có chút...

“Ông cho rằng không có ông bản vương sẽ không thể làm nên chuyện sao?” Mạc Kỳ Phong lười biếng nói, tư thái dựa vào ghế tuyệt đối là ung dung.

“Vương gia...”

“Hồ phù này ông giữ lấy! Bản vương không cần! Còn nữ nhi của ông...” Hắn bỏ dờ khiến trái tim của Vân Phương như treo lên.

“Đội nàng ta khỏe lại rồi tính!” Nói rồi phất tay áo rời đi.

Vân Phương ngăn người trong chốc lát rồi vội vàng theo ra. Chợt ánh mắt dừng lại trên một bóng người xa lạ, chân ông dừng lại, thoáng bối rối rồi muốn tránh đi, nhưng chỉ trong nháy mắt trở nên bình tĩnh.

“Thần tham kiến Trưởng công chúa!” Hường bóng người kia hành lễ, ông chỉ muốn rời đi thật nhanh.

“Vân Phương!”

“Trưởng công chúa có gì căn dặn?” Vân Phương bày ra bộ dạng quân thần này khiến Trưởng công chúa tức đến nghẹn họng. Cho dù năm đó nàng lớn tiếng tuyên bố tuyệt giao cùng ông ta, nhưng cũng không thể bày ra cái bộ dạng này với nàng chứ. Năm đó nàng quyết tuyệt như vậy, không phải vì ông ta quá đáng sao? Dù người khác nói ra sao, ông ta phải là người tin tưởng Lâm Khanh Khanh nhất, vậy mà một đao hạ xuống lấy mạng Khanh Khanh, quả thật khiến nàng giận đến không thở nổi.

“Ta có chuyện muốn nói với huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: CHUYỆN CŨ.

Trên vách núi dựng đứng sâu thăm thẳm, Lâm Khanh Khanh mái tóc bay bay, ánh mắt u uất nhìn về phía đông. Bên cạnh nàng, một tiểu cô nương tám tuổi đang chuyên tâm luyện kiếm. Mồ hôi từng giọt lăn trên khuôn mặt khả ái, nàng tên Lâm Vũ Quân. Ba tuổi Vũ Quân bắt đầu luyện công, năm tuổi đã thành thạo kiếm pháp, tư chất này thật đáng để người ta ngưỡng mộ. Tiểu Vũ Quân vẫn luôn thật cố gắng, nhưng ánh mắt của mẫu thân nàng vẫn luôn buồn như vậy.

Gió lạnh thoảng qua. Trong đây mắt Lâm Khanh Khanh lóe lên một tia đỏ kì dị rồi nhanh chóng biến mất. Ánh mắt u buồn không còn nữa, Lâm Khanh Khanh nhìn vào khoảng không vô định, ánh mắt hoàn toàn không có tiêu cự, giống như một người mù. Nàng bất ngờ túm lấy tiểu nữ đang luyện kiếm bên cạnh, không chút do dự ném xuống vách núi sâu không thấy đáy kia.

Lâm Vũ Quân bị động một đường rơi xuống, hoảng hốt qua đi, nàng lại chấn định đến khó tin. Bảo kiếm trong tay hướng vách đá đâm tới, nội lực còn non nớt, thanh kiếm cắm không sâu nhưng cũng đủ cho nàng thuận thế bay lên. Bàn chân còn chưa chạm đất, Vũ Quân như con sóc nhỏ luồn lách qua làn mưa kiếm khí do mẩu thân nàng tạo nên, ngón tay nhỏ điểm vào huyệt ngù, đỡ lấy nữ nhân đang ngã xuống. Như thế nào lại thành như vậy? Hôm nay không phải ngày trăng tròn, hơn nữa còn đang là ban ngày, tại sao độc lại phát tác?

Vũ Quân đỡ mẩu thân tựa vào gốc cây bên cạnh, nàng xót xa xoa gò má nhột nhột, mẩu thân nàng đã làm gì nên tội chứ? Đã ba năm nay, vào ngày rằm hàng tháng, chất độc kỳ lạ này sẽ phát tác, biến mẩu thân nàng thành quỷ khát máu, gặp ai đều giết, vô cùng tàn nhẫn. Đã ba năm, nàng quen với cảnh roi lệ nhìn mẩu thân dùng xích sắt thật lớn tự khóa lại, nhốt mình trong lồng sắt, đau khổ chịu đựng chất độc dày vò suốt một đêm trắng sáng. Lão bá đại phu của sơn trại nói mẩu thân nàng trúng cổ trùng Miêu Cương, muốn giải phải có máu của người hạ trùng làm thuốc dẫn. Nàng đã hỏi mẩu thân thật nhiều, nhưng mẩu thân nói người cũng không biết vì sao trúng độc, cứ như vậy chịu đựng cổ trùng.

Đêm xuống, chất độc lại phát tác. Lâm Vũ Quân nhìn chăm chăm vào vết thương trên người mình, nàng biết độc tính trong người mẩu thân nàng thật đã không cách nào khống chế. Sợi xích sắt to lớn cũng đã không cách nào giữ mẩu thân lại được. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy dây xích nát thành từng mảnh, Vũ Quân cũng không dám tin nội công của mẩu thân đã đạt tới cảnh giới cao như vậy. Thân hình bé nhỏ bị đánh quật lại phía sau, đập vào cột nhà to lớn. Hai mắt Vũ Quân mờ đi, nàng chết chắc rồi!

Chưởng lực đánh tới, một ngụm máu phun ra, Lâm Khanh Khanh sững lại. Ánh mắt vô hồn dần có tiêu cự trở lại, khuôn mặt co quắp vì đau đớn, thái dương giật giật, đầu nàng như muốn nổ tung.

Là máu của nữ nhi nàng giúp nàng tỉnh lại! Lâm Khanh Khanh xót xa nhìn tiểu nữ nhi đã ngã đi trên mặt đất. Nàng điên rồi! Quả thật đã điên rồi! Nàng thật không bằng cảm thù! Làm sao nàng có thể xuống tay đánh nữ nhi của mình thành như vậy?! Nếu không phải máu của Vũ Quân thức tỉnh nàng, liệu có phải chính tay nàng sẽ giết chết nữ nhi của nàng hay không?

Khốn kiếp! Không ngờ nữ tử độc ác kia lại có một chiêu này! Độc trùng đã ăn sâu tới lục phủ ngũ tạng, nàng cũng không còn cầm cự được bao lâu nữa. Cứ thế này, thật không biết nàng sẽ làm ra loại sự tình gì nữa. Hôm nay là Vũ Quân, ngày mai sẽ là ai? Người trong sơn trại liệu có phải hay không sẽ bị chính nàng giết hết? Nữ tử kia tàn nhẫn hết như mẩu thân của các nàng năm đó! Ánh mắt thoáng qua một tia lãnh khốc, Lâm Khanh Khanh tiến tới ôm tiểu nữ kia về phòng, Lục An Giao, đau đớn nữ nhi ta phải chịu, ta sẽ bắt người từng chút từng chút trả lại!

Lâm Khanh Khanh nàng cho đến nay chưa từng là người lương thiện. Nàng sinh ra là cướp, sống đến hiện tại cũng vẫn là cướp. Nàng yêu Vân Phương như vậy, hẳn lại không yêu nàng! Hẳn xa lánh nàng! Tốt! Nàng có thể cướp! Cướp thân thể hẳn, cướp kí ức của hẳn, để trong cuộc sống của hẳn chỉ có mình nàng! Băng sơn tuyết liên trần quý như vậy, có thể tạo căn cốt cho nữ nhi nàng luyện võ, nàng đã muốn, triều đình cũng đừng hòng bảo hộ!

Nhưng xét cho cùng, nàng lại là một kẻ cướp thất bại! Nàng cướp được Vân Phương, nhưng không cướp được tâm hắn. Dù nàng có toàn tâm toàn ý yêu hắn thế nào, hắn vẫn là Vân tướng quân cao cao tại thượng không chút lưu tình bỏ nàng mà đi. Thậm chí còn để Lục An Giao thừa cơ tính kế! Nàng ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ tới nữ nhân kia lợi dụng cả trọng phụ, hạ cổ trùng trên người Vân Phương! Thế nhân khinh bỉ nàng cướp chồng tỷ tỷ, ai biết được là nàng bị gạt mắt trọng phụ? Nam nhân kia toàn tâm đối đãi Lục An Giao, không phải vì nửa miếng bạch ngọc hồ điệp của nàng bị đánh cắp sao? Năm đó mẩu thân tuyệt tình, hạ độc trùng trên người phụ thân nàng, dắt tỷ tỷ nàng rời đi, không phải đã mang theo mảnh ngọc đỏ của nàng hay sao? Lục An Giao là tỷ tỷ của nàng, cũng là người đứng sau những kẻ gây rối ở Xuân Vụ sơn mấy năm nay. Rốt cuộc mẩu thân cùng phụ thân có oán hận gì? Tại sao nhất định muốn hủy đi cơ nghiệp phụ thân của đời gây dựng? Tỷ tỷ à tỷ tỷ! Tỷ đã vô tình, đừng trách ta vô nghĩa, chuyện đến nước này là do tỷ ép ta! Ta có chết cũng không để tỷ sống thoải mái!

Thân thể Vũ Quân tổn thương khá nghiêm trọng, tình dương cả tháng mới chậm rãi phục hồi. Mẩu thân không còn bị trùng độc phát tác nữa, ngày ngày bình yên mà qua đi. Chỉ là nàng có dự cảm không hay.

“Đừng mà mẩu thân! Tại sao làm như vậy? Người sẽ chết! Mẩu thân! Mẩu thân! Đừng mà...”

Vân Vũ Quân bỗng nhiên mở trùng hai mắt, ánh mắt vô định nhìn lên đỉnh màn gấm hoa lệ của Vương phủ. Từ lúc nào, mặt nàng đầy lệ. Thì ra là đau thương như vậy! Hèn chi mẩu thân nhất định muốn nàng quên đi. Thì ra ngày hôm đó, mẩu thân kiên quyết ép nàng ăn băng sơn tuyết liên là vì bảo vệ kinh mạch chứ không phải chữa nội thương. Tại sao phải tàn nhẫn với bản thân như vậy? Tại sao phải tự ép mình vào chỗ chết? Mẩu thân! Người không sợ ta hận người?

“Nha đâu! Người tình?” Diệp lão mang chén thuốc vào phòng, nhìn thấy nàng muốn ngồi dậy, gấp gấp đến độ suýt làm rơi chén thuốc.

“Đừng gấp! Sẽ bực miệng vết thương!”

Vũ Quân cười yếu ớt nhìn lão thần y đã chăm sóc nàng năm năm qua. Nàng luôn tự cho là mình thông minh, giờ mới biết mình nông cạn cỡ nào. Ai là người đủ tầm lòng để chăm sóc một kẻ không hề quen biết? Ai là người sẵn sàng cho đi mà không hề lường lự? Là lão diễn quá chân thật hay là nàng tin?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: NỮ TỬ VÔ TÌNH.

“Lão thần y! Phiền ngài rồi!” Diệp lão ngỡ ngàng nhìn tiểu nữ kia. Từ khi nào lão và nàng trở nên xa cách như vậy?

“Ngươi cái nha đầu máu lạnh này!” Lão thần y tức giận đến mặt cũng đỏ bừng, lần đầu tiên trong đời Vũ Quân thấy lão nổi giận như vậy. Vũ Quân thờ dài nhìn bóng lão phần nộ bỏ đi. Nàng nợ lão quá nhiều rồi!

“Nhìn không ra ngươi là một kẻ vô tình!” Âm thanh lười nhác khiến Vũ Quân giật mình.

Mạc Kỳ Phong một thân tử y tuần lảng tạt vào bên cửa, mắt phượng híp lại nhìn nàng đánh giá. Nữ nhân này vừa tỉnh dậy liền trở mặt cùng Diệp lão, mắt cũng chẳng buồn chớp một cái. Cái mạng vừa được nhặt về liền cùng thấy thuốc rạch mặt, nàng ta là sợ sống quá lâu sao?

“Vương phi của Huyền Vương ngài, không vô tình làm sao xứng với ngài.” Vũ Quân nhàn nhã mở miệng, kéo lại góc chăn bị lệch, chậm rãi nằm xuống.

“Vương phi của Bồn vương? Chi bằng ngươi cũng xứng đáng sao?” Mạc Kỳ Phong hừ lạnh, phất tay áo rời đi. Nếu còn ở lại, hẳn thật không dám chắc mình sẽ không bóp chết nữ tử này.

Vũ Quân hai mắt sâu hun hút nhìn lên đỉnh màn. Thì ra chuyện cũ lại tàn nhẫn như vậy. Mạng đổi mạng, một mạng của mẫu thân nàng đổi lấy mạng của gần một ngàn người của Xuân Vụ sơn, trong đó có cả nàng. Năm đó Lục An Giao không ngờ tới mẫu thân đã luyện đến tầng cuối cùng của Băng Tri kiếm pháp, nên mẫu thân mới có thể thay đổi được cục diện khi đó. Cho nàng dùng băng sơn tuyết liên, truyền hết nội công một đời vào cơ thể còn chưa phát triển của nàng, lại vì đảm bảo an toàn mà bất chấp tính mạng dùng chân khí còn lại phong bế công lực đó trong người nàng. Bao nhiêu đau đớn? Bao nhiêu dằn vặt? Nàng nghĩ đến chính là cay cay khóe mắt.

Khẽ trở mình, đụng vào miệng vết thương, đau đến nhẩn mảy, Vũ Quân cười bất lực. Hiện tại thân thể của nàng còn quá yếu đuối, chín năm qua đã dưỡng bản thân thành một cái nữ tử yếu ớt, hiện tại muốn thay đổi cũng mất thật nhiều thời gian.

Tình trạng hiện tại của nàng, rời khỏi Vương phủ là điều không thể, hơn nữa, đây lại là nơi an toàn nhất. Lục An Giao kia có muốn tính toán nàng, cũng không thể chạm tới. Huyền Vương phủ là chỗ nào? Muốn đến liền đến sao? Chỉ cần nàng tỉnh dưỡng thật tốt, không chọc tới vị ôn thần kia, chắc chắn sẽ có ngày rời đi. Phá phong bế trong người nàng phải mất ba ngày ban đêm, cũng cần có người trợ giúp, nên không thể gấp gáp. Thù cũ nợ mới, Lục An Giao, lần này chúng ta sẽ tính toán một lần cho hết!

Ánh mắt lóe lên tia độc ác, khóe môi nàng nhếch lên, cười đến quỷ dị. Gần mười năm chất độc hẳn là ngấm vào máu. Bà thích dụng độc? Ta chơi cùng bà. Năm đó rời Xuân Vụ sơn, mẫu thân cho nàng một túi hương kỳ lạ, nàng luôn thắc mắc cái túi hương không mùi thơm đó, sao lại bắt nàng đeo. Hiện tại liền biết, Yên Chi thảo bình thường vô hại, nhưng đối với người dùng máu nuôi trùng lại là loại độc mẫn tính vô sắc vô vị, dần dần lấy mạng của người mà người không hề hay biết. Mẫu thân đưa nàng đến Vân phủ, ngoài việc đảm bảo an toàn cho nàng, còn là để nàng trở thành thanh đao bén nhọn, khi nữ nhân kia không chú ý, sẽ một kích lấy mạng bà ta.

Nàng không ngại trở thành công cụ, thù này dù có mất mạng, nàng cũng phải lòi mẩu tử huyệt chết theo.

Linh Lan công chúa ngồi trong căn phòng hoa lệ của phủ Công chúa, đôi mắt xa xăm nhìn vô định. Nàng không ngờ tới sau bao năm qua, nàng lại có thể cùng Vân Phương nói chuyện, càng không nghĩ tới tiểu nữ kia thể nhưng thật sự là con gái của Khanh Khanh. Chuyện xưa cũng thật nực cười, nàng đường đường là công chúa một nước, lại đi kết giao với một cái nữ tặc. Đó là năm nàng 16 tuổi, một lòng ái mộ thanh mai trúc mã là Vân Phương, trốn khỏi cung theo hắc chinh phạt biên thùy. Nàng nhớ mãi khoảnh khắc nàng nhìn thấy nam tử đó, mi thanh mục tú, anh tuấn ngồi ngời, nước da trắng trẻo khác hẳn những nam nhân nơi biên thùy. Nếu nam tử này là một nữ nhân, hẳn sẽ là một họa thủy khuynh quốc khuynh thành. Nói ra thật xấu hổ, năm đó nàng liền quên bằng đi trúc mã Vân gia kia, một lòng muốn gả cho nam tử đó. Để đến khi nam tử tuần tú nọ vì cứu Vân Phương đỡ lấy một tên, lại bất chấp tính mạng trốn vào trong rừng, trái tim thiếu nữ của nàng liền chấn động. Ngoại bào trút xuống, thân thể mỹ lệ hiện ra, có lồi có lõm, chính là một thân nữ tử. Miệng Linh Lan mở lớn đến mức có thể nhét một quả trứng, hai mắt trừng lớn. Lâm Tiêu cư nhiên là nữ tử! Hẳn dám lừa gạt tình cảm của nàng!

Lâm Khanh Khanh cắn răng rút mũi tên trên vai ra, thoát ngoại bào, máu đã nhuộm trung y trắng muốt thành một màu đỏ thẫm. Đau! Lần này là do nàng khinh địch, nên mới chịu một tên này, cũng may huynh ấy đã không sao.

“Sạt!” Lâm Khanh Khanh giật mình quay lại “Ai?”

Bất chấp vết thương đang chảy máu, nàng dùng khinh công lao ra, không nghĩ tới bất gặp nữ tử từ những ngày qua luôn bám theo nàng không dứt hai mắt tròn lớn, khóe mắt đỏ hoe.

“Linh Lan?” Khanh Khanh nhàn nhạt liếc nhìn rồi quay lưng đi vào hang động.

“Tại sao?” Linh Lan quyết không buông tha, nàng không muốn mình bị lừa trắng trợn như vậy.

“Chuyện gì?” Khanh Khanh không có nhiều kiên nhẫn với vị cô nương đồng đảng này.

“Vì sao lại cái nam trang? Vì sao lại lừa gạt ta?” Hai mắt Linh Lan đỏ hoe, khóe mắt đã long lanh hai giọt lệ.

“Ta không có lừa gạt cô. Còn nam trang, nữ tử bình thường không thể vào doanh trại.” Ánh mắt Lâm Khanh Khanh vẫn như cũ không động.

“Cô...cô... Rốt cuộc cô trà trộn vào quân đội có ý đồ gì?”

“Chuyện đó cô không thể quản.” Giọng Lâm Khanh Khanh có chút mất kiên nhẫn, nữ tử này lấy tư cách gì chất vấn nàng?

“Ta sẽ nói cho Vân Phương! Để hấn giết chết cô!” Linh Lan lửa giận bùng bùng, nữ nhân chết tiệt này cư nhiên lại khiến nàng rung động.

Chợt bóng dáng phía trước khẽ động.

“Người... người... người cho ta uống cái gì?” Linh Lan phần nỡ, ra sức vỗ ngực mong thứ nàng vừa nuốt xuống có thể chui ra.

“Là kịch độc.” Lâm Khanh Khanh nhàn nhạt nói. “Nếu chuyện hôm nay lộ ra ngoài, ta không đảm bảo mạng nhỏ của cô sẽ an toàn.”

“Cô... cô...” Linh Lan tức giận đến phùng mang trợn mắt. Nàng sinh ra trong nhà đế vương, từ nhỏ luôn là viên minh châu được nâng niu trên tay. Nữ nhân này thế nhưng dám uy hiếp nàng. Nàng ta cho rằng thái y trong cung đều là đồ bỏ sao?

“Độc này cách ba canh giờ phải uống thuốc giải một lần, nếu không thất khiếu chảy máu, chết trong vòng nửa canh giờ.” Tiếng nói không nhanh không chậm như ma ám luân quần bên tai Linh Lan, cái nữ tử độc ác này...

“Cô ở lại doanh trại, ngày ngày ta đều cho cô thuốc giải, xong việc sẽ giải độc cho cô. Nếu cô không cẩn thận để lộ, ta đành trốn đi. Khi đó, tính mạng này của cô...” Lâm Khanh Khanh nheo mắt nguy hiểm nhìn thiếu nữ khả ái trước mặt. Ngày thấy nàng ta xuất hiện ở doanh trại, nàng biết mình xuất hiện thêm một tình địch, chỉ không ngờ tới, nàng ta lại bám dính nàng không buông. Thật quá rắc rối mà!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: NÀNG TA LÀ NỮ

“Linh Lan! Nàng sao vậy?” Đương triều phò mã Cố Tri Duy tiến vào phòng, ân cần quan tâm. Phu thê Linh Lan công chúa bấy lâu nay luôn là mơ ước của nữ tử trong kinh thành. Một đôi một đôi người, ân ái ái ái. Phải biết rằng, từ cổ xưa, các phò mã luôn là hữu danh vô thực, không có thực quyền, chỉ là nam nhân ở hậu viện của công chúa. Mà Cố Tri Duy nắm đó một thân tài lược hơn người, bản lĩnh so với Vân gia tướng quân tuyệt không hề kém hơn, vậy mà bất chấp tiền đồ, một lòng hướng Trường công chúa cầu thân, khiến Cố lão tướng quân tức giận tới độ bệnh. Trường công chúa cùng phò mã Cố Tri Duy, cho tới nay nhân sinh đắc ý, tình cảm đơm bông thật khiến người ta hâm mộ.

“Duy ca! Chẳng còn nhớ Khanh Khanh không?” Hai mắt Linh Lan công chúa như phủ một tầng sương mù, sau đó là bao nhiêu hồi ức, bao nhiêu kỷ niệm về một nữ tử từng danh chấn một phương.

“Lâm Khanh Khanh?” Cố Tri Duy chợt nhận ra. Ông không biết nhiều về nữ tử này, nhớ đến chính là một mảnh chán ghét, lại xen lẫn chút khâm phục. Năm đó Lâm Khanh Khanh bất chấp vương pháp, xưng bá một mảnh trời Mạc quốc, Cố Tri Duy tuổi trẻ nhiệt huyết, làm sao có thể xem vừa mắt, sau lại biết tin nàng ta bắt giữ huynh đệ tốt Vân Phương, chính là phần nợ đến cực điểm. Trong vòng hai năm ông ba lần xuất binh, một lòng muốn san bằng Xuân Vụ sơn, lại không nghĩ tới cả ba lần đều bại trên tay nữ tử này. Không cam tâm, nhưng cũng không thể phủ nhận Lâm Khanh Khanh này, bản lĩnh của nàng so với nam nhân bọn họ, chỉ có hơn chứ tuyệt không hề kém. Một thân hào kiệt như vậy, lại có tình sinh ra là nữ tử, quả thật trời tru nhân ý.

“Sao bỗng nhiên lại nhắc tới nàng ta?” Cố Tri Duy dè dàng nhìn nương tử, không khó nhận ra, Linh Lan công chúa đối với Lâm Khanh Khanh này nhiều hơn một phần tình cảm. Năm đó, Vân Phương đem quân san bằng Xuân Vụ sơn, đại công cáo thành, hoàng cung một mảnh vui mừng, lại không ai thấy Trường công chúa luôn cao cao tại thượng một lời đoạn tuyệt giao tình với Vân gia tướng quân, đem chính mình nhốt vào tầm cung gần một tháng. Mỗi tận sau này, thân là phò mã, ông mới biết thì ra nương tử mình cùng nữ tặc đó còn một mảnh chuyện xưa.

Linh Lan công chúa nhắm mắt chau mày, chuyện năm đó như hiện lên trước mắt.

Nàng từng thật ghét Lâm Tiêu này. Nàng ta cao ngạo, lạnh nhạt. Trong đôi mắt ấy dường như không chứa bất kì điều gì khác ngoài Vân Phương. Đáng ghét! Nữ tử này đem công chúa như nàng ném đi đâu? Dù nàng đã hiểu ra tình cảm của mình đối với Vân Phương không phải yêu thương như nàng vẫn nghĩ, cũng không chịu nổi ánh mắt si mê của Lâm Tiêu đối với hấn như vậy. Cho đến khi... đến khi...

“Lâm Tiêu người đang bị thương! Muốn đi đâu?” Vân Phương phần nộ nhìn nam tử mang một kiếm trên vai cười ngựa lao đi trong bóng đêm, bỏ lại cho hấn một bóng lưng mờ mịt. Hai tay nắm chặt, ánh mắt không khỏi hiện lên chút mất mát. Nam tử kia là thay hấn nhận một kiếm, lại ôm vết thương rời đi. Thân là chủ tướng, hấn sao có thể dôi quân doanh. Hấn chỉ đành ở lại, tin tưởng Lâm Tiêu sẽ tự mình đảm bảo. Đúng! Lâm Tiêu chưa bao giờ làm gì mà không chắc chắn. Mà hấn lại không biết...

Linh Lan lén lén rời khỏi quân doanh. Lâm Tiêu lần này bị thương, chắc hấn lại là về hang động đó. Trên người nữ tử này có quá nhiều bí mật, dù bản thân đối Vân Phương không phải tình yêu nam nữ, nhưng cũng là giao tình mười mấy năm, Linh Lan không muốn hấn bị hủy trên tay nữ nhân không rõ lai

lịch này. Không thể phủ nhận, nàng hướng Lâm Tiêu có vài phần khâm phục, lại vài phần ngưỡng mộ. Một nữ nhân, có thể bất chấp lễ giáo nặng nề, theo đuổi nam nhân mình yêu thương, chẳng phải thật đáng ngưỡng mộ sao? Nàng ta lại không nể nguy hiểm, cái nam trang trà trộn vào quân doanh, chỉ để âm thầm bảo vệ nam nhân kia, phần hi sinh này, chính là khiến Linh Lan nàng nghĩ mãi không ra. Nam nhân, thật sự đáng giá như vậy sao? Linh Lan dò dẫm đi trong bóng tối vô tận, lớn lên trong thâm cung, nhưng nàng không phải một cái công chúa yếu đuối cần che chở, võ công không tốt, nhưng nàng là tràn đầy dũng khí. Lần lần theo trí nhớ hướng về hang động nọ, nàng lại không biết, lần đi này, làm thay đổi thật nhiều điều.

Ngày hôm sau, Vân Phương tướng quân chấp soái, lệ khí rét người, tiên phong tướng quân Lâm Tiêu ôm vết thương rời đi, sống chết không rõ, hẳn là lành ít dữ nhiều, ba quân phần nộ, khí thế sát phạt kinh người, đem quân địch đánh toi bời, Vân tướng quân một đao lấy đầu chủ tướng đối phương, đuổi họ về thật sâu trong sa mạc. Chỉ là, Lâm tướng quân vẫn không rõ tung tích, gương mặt Vân tướng quân vẫn là một mảnh lạnh lẽo.

Linh Lan công chúa bộ dạng nhếch nhác, mệt mỏi trở về quân doanh. Không ít người nhớ ra, từ ngày Lâm tướng quân rời đi, vị công chúa này cũng đột nhiên biến mất. Nay trở về lại là bộ dạng này, hẳn là Lâm tướng quân kia không sao đi. Ôm ôn hương nhụy ngọc rời đi, bọn họ lo lắng cho hán mấy ngày qua quả là làm chuyện dư thừa rồi.

“Linh Lan?” Vân Phương xuất hiện ngoài doanh trường, đường đường một công chúa cao cao tại thượng, sao lại thành bộ dạng này? Mấy ngày qua hẳn lo lắng cho Lâm Tiêu, lại hoàn toàn quên mất Linh Lan này, thật may hoàng đế ở xa, nếu không thật không dám nghĩ đến hậu quả.

“Vân Phương...” Linh Lan nhìn bóng dáng cao lớn, hai hàng nước mắt không tự chủ tràn ra, lao vào lồng ngực vững chãi của nam nhân.

Bình lính xung quanh hít một ngụm khí lạnh. Thương tâm như vậy, không phải là bị ép buộc chứ? Lâm Tiêu kia quả thật lớn gan, ngay cả đương kim công chúa cũng dám làm càn, thật quá coi thường quân uy rồi.

“Linh Lan, có chuyện gì?” Vân Phương lúng túng muốn đẩy nàng ra, lại phát hiện áo mình bị nàng khóc ướt đẫm, lại không đành lòng, bàn tay vô nhẹ an ủi.

“Xảy ra chuyện gì? Nói cho ta.”

Linh Lan công chúa càng khóc đến thương tâm, nàng thật sự rất đau lòng. Cái nữ nhân chết tiết đó, lại dám bỏ đi không lời từ biệt. Nàng ta đã nhận lời xem nàng tỷ muội, sao lại tuyệt tình bỏ đi như thế? Ngay cả quân doanh cũng không quay lại, nàng ta không cần cả Vân Phương nữa sao?

“Ai dám ức hiếp muội? Nói ta nghe.” Vân Phương hiềm khi dịu dàng, bàn tay thô ráp vuốt mái tóc mềm. Linh Lan cùng hán lớn lên, phận là quân thần nhưng tình như huynh muội, hẳn thật sự đem nàng thành muội muội mà đối đãi.

“Nàng... Nàng ta đi rồi!” Linh Lan vừa dứt lời, tiếng khóc lại òa lên nức nở khiến Vân Phương đầu óc u mê. “Nàng ta” là ai?

“Linh Lan! Muội bình tĩnh, nói cho ta nghe.”

“Lâm Tiêu là nữ tử.” Linh Lan nghẹn ngào lau nước mắt, lời nói như sấm đánh bên tai Vân Phương. Linh Lan còn nói những gì, hẳn hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hẳn là nam nhân ta yêu

Lâm Tiêu là nữ nhân? Hẳn cư nhiên là nữ nhân! Vân Phương hẳn cư nhiên bị đùa bốn lâu nay? Trong tim hẳn không hiểu sao chợt thấy nhẹ nhõm. Thì ra, hẳn không có bệnh! Không phải là hẳn thích nam nhân! Hẳn thích là một nữ nhân chân chính. Trong đầu chợt hiện ra khuôn mặt của nàng đỏ ửng khi biết hẳn giúp nàng côi ngoại bào, khóe miệng không tự chủ kéo lên một đường cong.

“Vân Phương!” Linh Lan hươ hươ tay trước mắt hẳn “Huynh rốt cuộc có nghe ta nói không vậy?” Nam nhân chết tiết này, nàng đang gấp muốn chết, hẳn lại bày ra vẻ mặt mơ màng như vậy, thật muốn một quyền hủy đi khuôn mặt anh tuấn này.

“Nàng ấy đâu?” Vân Phương như tỉnh lại từ giấc mộng, vội vàng hỏi.

Hai mắt Linh Lan lại hồng ửng, hai giọt lệ nơi khóe mắt chực tràn ra.

“Nàng ấy...”

“Muội nói đi, nàng ấy đâu rồi? Đừng nói muội không biết!” Vân Phương nghiêm mặt hỏi, trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài.

“Nàng ấy ôm vết thương bỏ đi rồi!” Lần này Linh Lan thực sự òa khóc, trong lòng cảm thấy áy náy không thôi. Là do nàng sợ ý ngu mê, để cho Lâm Tiêu có cơ hội rời đi.

“Nàng ấy đi đâu? Muội mau nói toàn bộ cho ta nghe!” Vân Phuong gấp gáp, ba bước thành hai(*) đem Linh Lan vào doanh trường.

Họ nói những gì không ai biết. Chỉ thấy Linh Lan công chúa hai mắt đỏ hồng rời khỏi doanh trường, thu thập hành lý khai quân doanh, trở về kinh thành. Vân tướng quân thần thờ như cái xác không hồn, luôn không tập trung, đâu còn đáng vẻ uy phong trên chiến trường.

Biên cương đã yên bình, những người lính như họ cũng đã nhớ quê nhà. Một đạo thánh chỉ hạ xuống, làm phẫn chấn lòng quân. Họ được hồi kinh!

Đoàn quân dài dằng dặc lần lượt rời đi, Vân Phuong dẫn đầu quân sĩ, một thân huyền giáp oai phong, không ngừng ngoái đầu nhìn lại nơi từng là doanh trường của họ, đó là nơi hân gặp nàng. Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt ấy, nàng không hay cười, dù cười cũng cực kỳ lạnh nhạt, khiến người ta vô tình bị áp lực. Nàng không cùng người thân cận, nhưng với hân lại một mực quan tâm. Hân nhớ nàng cùng hân cười đùa bắn tên, lại vô tình nhớ nàng từng cho hân ăn bạt tai, vì hân côi ngoại bào muốn giúp nàng băng bó vết thương. Hân biết, nàng là nữ nhân đầu tiên khiến hân động tâm.

Ngần vạn lưu luyến cũng không thể lưu lại, hơn nữa nàng cũng không còn ở đây, Vân Phuong dứt khoát ra roi quất ngựa, dẫn theo quân sĩ rời đi, bỏ lại là khói bụi mù mịt.

Từ biên ngoại trở về kinh thành phải đi qua một trong ngũ sơn oanh chấn, Xuân Vụ sơn. Toàn quân nâng cao cảnh giác, Vân Phuong cũng không dám lơ là. Xuân Vụ sơn là một trong ngũ sơn danh chấn giang hồ, những năm qua không ngừng chống đối với triều đình. Những u nhọt này, ngày nào chưa diệt trừ, vị nam nhân đứng đầu Từ Cẩm Thành kia còn chưa thể yên lòng. Vân Phuong cũng một lòng muốn đem đám phản loạn này dẹp đi, chỉ là hiện tại, ba quân vất vả đường xa, không thể tiếp tục chiến đấu, chỉ có thể nhanh chóng dời đi, chờ cơ hội khác.

Trên đài quan sát ở đỉnh núi cao cao kia, bạch y nữ tử tầm mắt xa xăm nhìn đoàn quân đang cần thận rời đi.

“Tiểu thư!” Lão hán một thân trang phục vải bố thô sơ, nhãn mày nhìn đoàn quân phía xa kia, hân thực không hiểu.

“Hiện tại là lúc bọn chúng yếu ớt nhất, tại sao người không phát lệnh tấn công?”

Lão trại chủ qua đời, tiểu thư là con gái duy nhất của người, tự nhiên sẽ tiếp nhận sơn trại. Tiểu thư một thân võ nghệ hào khí, lại cố tình sinh ra là nữ tử, thật làm người ta tiếc hận.

Tiểu thư tiếp nhận sơn trại, thủ đoạn mạnh mẽ, đem đám người không phục quy thuận dưới trướng, lại sét đánh không kịp bưng tai(**) quét sạch đám người không sạch sẽ trong sơn trại. Người làm trưởng bối như ông cũng không thể không nể phục. Chỉ là hiện tại, nữ tử quyết đoán đó, sao lại rề rã không chịu xuống tay với đám quan quân triều đình kia?

“Ân bá! Người đó...” Ngón tay trắng đẹp chỉ về huyền giáp dẫn đầu đoàn quân kia, trong mắt hiện lên một tia dịu dàng.

“Hân là nam nhân ta yêu!” Giọng nói trong trẻo của nàng như hòa vào gió, thật nhu tình mà đầy quyết đoán.

(*)ba bước thành hai: vội vã

(**)sét đánh không kịp bưng tai: nhanh chóng đột ngột

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: XAO ĐỘNG

Mạc Kỳ Phong bận rộn triều chính, cũng như cũ không quên được nụ cười của nữ nhân kia. Hân nhớ mãi Vân Vũ Quân khi đó, sinh mệnh dường như sợi khói trước gió, bạch y nhuộm máu nằm trên giường, nụ cười của nàng có bao nhiêu mê lương lại đẹp đến mê hoặc. Nàng cười vô lực, yếu ớt lại khiến người ta không dám lại gần để che chở yêu thương. Đã hai tháng trôi qua, mạng Vân Vũ Quân cũng đã được nhặt lại, an nhàn sống trong viện của nàng. Ban đầu hân vốn định cưới nữ nhi Vân gia về, hảo hảo hành hạ nàng ta, hiện tại lại không cách nào động thủ.

Hân sắp xếp Nguyệt Uyển cho nàng, hai tháng qua lại chưa hề đặt chân đến. Hân là lo sợ, lo sợ bản thân sẽ không tự chủ mà để ý đến nàng. Hân lạnh lùng tàn nhẫn đem đau thương của nàng dẫm đạp dưới chân, cũng tuyệt không muốn xao động tình cảm. Hương nhi của hân, vì sự xuất hiện của nàng, hiện tại còn đang chịu khổ ở nơi nào.

Trong lúc thất thần đôi chân Mạc Kỳ Phong vô tình dừng lại trước Cô Vân các. Hân thật nhớ không ra, từ khi nào Vương phủ có thêm biệt viện này? Hai bên vắng vẻ, hân có chút hiếu kỳ tiến vào biệt viện.

Cánh đào lẳng đặng rơi, Vân Vũ Quân một thân bạch y thoải mái tựa vào gốc cây, hai mắt khép hờ. Mạc Kỳ Phong bỗng chốc cảm thấy ngột thở, tay hân đưa lên lại dừng giữa không trung, trái tim chấn động mạnh. Nữ nhân kia ở dưới tán đào, mong manh như cánh hoa, tùy thời có thể rời khỏi, lại khiến hân cảm thấy chua xót không thôi. Cảm nhận trái tim sai lệch, Mạc Kỳ Phong dứt khoát rời đi, loại cảm giác này trên người Hương Nhi cũng chưa từng xuất hiện. Cảm giác này là sao?

Khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Phong đột nhiên khó coi, hần từ lúc nào để ý nữ nhân kia như vậy? Hương Nhi vì hần hy sinh nhiều như vậy, hiện nàng không rõ tung tích, hần thế nào lại vì Vân Vũ Quân mà suy nghĩ?

“Chiêu Dương!” Mạc Kỳ Phong gương mặt đen sầm dọa người tiến vào thư phòng.

“Có thuộc hạ!” Chiêu Dương một thân hắc y xuất hiện quý dị thật khiến người ta giật mình.

“Tin tức của Hương Nhi?” Giọng nói mang chút âm trầm khiến cho kẻ đang nghe lén bên ngoài không khỏi vì Chiêu Dương mà đổ mồ hôi lạnh.

“Vụt!” Quân cờ cầm thạch bất ngờ lao ra phía cửa, Chiêu Dương mặt không biến sắc khom lưng đứng đó. Đáng đời! Cười người gặp họa, Diệp Minh người cũng quá thất đức rồi! Xem Vương gia làm sao thu thập người.

“Vương gia, người đây là muốn giết người?”

Diệp Minh tức giận rống, xông vào thư phòng. Hần làm gì nên tội cơ chứ! Lại tên Chiêu Dương đáng ghét đứng kia trên mặt treo hai chữ “đáng đời” làm Diệp Minh tức muốn ứa máu. Uổng công mình lo lắng cho hần! Thật là tự bẽ đá đập vào chân mà!

Mạc Kỳ Phong khẽ nhăn mày nhìn Diệp Minh, con hồ ly này càng ngày càng không có quy củ rồi.

“Diệp Minh, gần đây người cũng nhàn rồi quá rồi!” Mạc Kỳ Phong cười như không cười, ngón tay gõ nhẹ trên thư án, ánh mắt hứng thú đảo dạt. Diệp Minh nhìn một màn này, không hiểu sao sau lưng từng trận ớn lạnh.

“Vương gia, ta...”

“Thế này đi!” Mạc Kỳ Phong không khách khí dứt khoát cắt lời hần (Diệp Minh) “Gần đây mạn bác xuất hiện bệnh dịch, người thay ta lên thị sát một chút, thuận tay cứu người đi!”

“Vương gia! Gần đây ta thật rất bận mà!” Diệp Minh bất bình kháng nghị “Trước khi đi lão cha đã giao cho ta chăm sóc Vũ Nhi, hiện tại ta không thể rời đi!” Diệp Minh trong lòng đắc ý, lý do này của hần, Vương gia sẽ không còn gì bắt bẻ đi. Dù sao nha đầu Vân Vũ Quân kia cũng giống như nữ nhi của lão cha, có Diệp lão đại danh đỉnh đỉnh làm bìa đỡ, hần còn phải sợ sao? Lại vô tình không biết trong lòng ai đó hiện tại như bị mèo cào, Vương phi của Huyền Vương hần từ khi nào lại để nam nhân khác gọi cả nữ danh?

“Người lo ngại Bôn vương sẽ hại nàng?” Kỳ Phong nhưn mày nhìn nam nhân như hồ ly trước mặt, trong mắt lóe lên tia tính toán.

Diệp Minh trong lòng thầm kêu “Xong!”. Hần trên danh nghĩa là thù hạ, nhưng với Huyền Vương là tình bằng hữu, bằng không, một Huyền Vương phủ nhỏ nhoi này, làm sao giữ nổi chân hần. Chỉ là cái tên lãnh khốc này hướng hần xưng Bôn Vương, thì thực sự đã tức giận rồi!

“Ta không có ý đó, chỉ là...” hần chính là nghĩ như vậy đó. Đừng nghĩ hần không nói, thì cái gì cũng không biết. Thích khách đêm tân hôn đó, không phải do Mạc Kỳ Phong đứng sau giật dây sao? Biết trước nữ nhi Vân gia gả vào Vương phủ sẽ không có chỗ tốt, chỉ không ngờ tên nhãi này lại phủ đầu đòn hiểm ngay đêm động phòng. Hiện tại nha đầu kia thân cô thế cô, hần đi rồi, ai biết tên kia có dờ trò hành hạ nàng? Phải biết đó là bảo bối trên tay lão cha hần nha!

“Vương gia, thương thể Vũ Nhi bất thường như vậy, ta đi rồi, chẳng may nha đầu kia phát bệnh, chẳng phải là...”

“Đây là quân lệnh!” Bốn chữ ngắn gọn phun ra, nhấn tâm bóp chết tâm tư nhỏ nhỏ của Diệp Minh, Mạc Kỳ Phong cau mày, hai chữ Vũ Nhi Diệp Minh thốt ra thật khiến hần khó chịu.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Diệp Minh tâm không cam lòng không nguyện lĩnh mệnh rồi đi, Mạc Kỳ Phong tên tiểu tử này, lại dám lời quân lệnh ra đàn áp hần. Thật tức chết người mà! Trước khi đi, vẫn là qua nhìn nha đầu kia một chút.

Mạc Kỳ Phong nhìn bóng dáng Diệp Minh khuất sau hành lang, đưa mắt lạnh nhìn Chiêu Dương vẫn luôn đứng đó.

“Thế nào rồi?”

“Vương gia, Sở cô nương...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Xao động (tt)

Cô Vân Các

“Nha đầu! Tỉnh! Tỉnh!” Diệp Minh như gió lốc ào đến, tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt thanh lãnh đang tựa vào thân cây mà ngủ kia.

“Thu móng heo của ngươi lại!” Giọng nói lạnh lạnh pha chút tức giận, Vũ Quân không nể tình đập tay Diệp Minh. Diệp lão rời đi, lưu lại nam nhân này chăm sóc nàng. Mà hắn, không biết sinh vào cái giờ gì mà như gà mẹ, ngày ngày lại nhai bên tai nàng, thật khiến người ta đau đầu.

“Có chuyện gì?” Hỏi cho có lệ vậy thôi, không có chuyện gì hắn cũng đâu tha việc làm phiền nàng!

“ô ô nha đầu muội khiến ta thật đau lòng!” Diệp Minh bày ra khuôn mặt ủy khuất đến cực điểm, khiến nàng nghi ngờ có phải hay không mình vừa làm chuyện gì động trời lắm! Vân Vũ Quân nàng lần đầu biết đến, khả năng ăn vạ có thể di truyền từ cha sang con đó!

“Không có gì thì mời rời đi. Ta rất mệt!” Không dư hơi sức diễn tuồng cùng ngươi, Vũ Quân tự bỏ sung trong lòng như vậy. Nàng đứng lên dứt khoát đi vào phòng, gần đây luôn rất muốn ngủ. Vừa mới rồi đang ngắm hoa, như thế nào lại ngủ thiếp đi!

“Lão cha sẽ nhanh chóng trở lại, muội hãy ngoan ngoãn ở đây dưỡng bệnh, đừng nghĩ loạn.” Diệp Minh trầm giọng nghiêm túc. Nha đầu này kiên cường như vậy, đánh chết hắn cũng không tin nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại cho Huyền vương dày vò. Hơn nữa, thương thể của nàng nhìn qua có vẻ tốt hơn, nhưng hắn lại vô tình phát hiện, thời gian nàng ngủ ngày càng nhiều hơn. Phong bế kinh mạch này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Diệp Minh! Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Vũ Quân lười nhác hỏi, ánh mắt lóe lên tia tinh quái rồi biến mất không chút dấu vết.

“Nha đầu! Ta hơn muội ba tuổi! Gọi đại ca ta nghe coi!” Diệp Minh hắn không thích nhất người kém tuổi hướng hắn hô to gọi nhỏ, nha đầu này mới 17 tuổi, lại một tiếng Diệp Minh, hai tiếng Diệp Minh, thật không lễ phép mà!

“Mới hai mươi tuổi, sao lại cần nhàn như lão già vậy?”

Trái tim mong manh của Diệp Minh lần này triệt để chết lặng rồi. Chợt thấy nha đầu này và Vương gia sao lại giống nhau như vậy? Đến lời nói cũng có sức sát thương không thể xem thường!

“Ta sắp rời Vương phủ một thời gian!” Giọng nói của Diệp Minh phi thường nghiêm túc, hắn không lo Mạc Kỳ Phong lấy mạng nàng, chỉ sợ sẽ hành hạ nàng sống không bằng chết. Nha đầu này lại quật cường như vậy, hai kẻ cứng đầu này va vào nhau, nàng yếu thể hơn dĩ nhiên sẽ ăn không ít khổ. Hắn thừa hiểu bản thân không quan trọng tới mức có thể ngăn cản Kỳ Phong đối phó nàng, chỉ là vẫn không ngừng lo lắng. Nàng có mệnh hệ gì, lão cha hắn chẳng phải sẽ giết hắn sao?

“Nếu Vương gia đến tìm, muội cố nhẫn nhịn một chút...” Vừa nói, Diệp Minh không màng lễ nghi bước vào sương phòng, dù sao những ngày qua đều là hắn ra vào nơi này giúp nàng bắt mạch kê đơn. Và lại, người giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Diệp Minh chán nản nhìn thiếu nữ nhân đang ngủ gục trên bàn, nén một tiếng thở dài, như thế nào vừa mới nói chuyện liền ngủ?

Cúi đầu nhìn gương mặt thanh tú, trong lòng Diệp Minh không khỏi có chút

thương tiếc, liệu nha đầu này có chờ được đến khi lão cha hắn tìm được phương pháp thay nàng giữ mệnh?

Bỗng từng đợt rét lạnh truyền đến từ phía sau lưng khiến Diệp Minh thoáng chốc cứng người, loại áp lực này thật quen nha!

“Vương gia?” Mạc Kỳ Phong hai tay khoanh trước ngực, lười biếng tựa bên cửa nhìn Diệp Minh đầy hứng thú. Sau khi cho Chiêu Dương lui xuống, trong đầu hắn không tự chủ hiện lên hình ảnh nữ nhân kia ngủ dưới tán đào, đôi chân cũng vô thức tìm đến Cô Vân Các. Chỉ là không ngờ sẽ gặp một màn này.

“Quan tâm nàng như vậy?” Kỳ Phong lạnh nhạt như có như không liếc nhìn thiếu nữ đang ngủ gục trên bàn, cứ như vậy không chút phòng bị, hắn thật tò mò hồ lô nàng ta bán thuốc gì.

“Ta coi nàng như muội muội!” Ánh mắt Diệp Minh kiên định chống lại cái nhìn châm chọc của Mạc Kỳ Phong.

“Đừng thương tổn nàng! Ngươi có để ý nàng!”

Diệp Minh không nói hai lời dứt khoát rời đi, hắn đâu dại dột mà ở lại đón cuồng phong. Vũ muội muội, thật xin lỗi! Hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: GIAM LÔNG

“Hắn đi rồi, còn muốn giả vờ?” Mạc Kỳ Phong lười nhác ngồi xuống vì mình tự rót một ly trà.

“Huyền Vương ngài cũng có thể rời đi rồi!” Vân Vũ Quân đang ngủ gục trên bàn kia ngay ngắn ngồi dậy. Hắn đã nhìn ra nàng cũng lười diễn kịch.

“Ngươi có tư cách đuổi Bồn Vương?” Mạc Kỳ Phong nhủ mi, nữ nhân này cứ nhiên hết lần này đến lần khác hô to gọi nhỏ ở Huyền Vương phủ hấn.

“Ta có chuyện muốn trao đổi với ngài.” Ánh mắt Vũ Quân chợt âm trầm, vẻ lười biếng hằng ngày hoàn toàn biến mất.

“Muốn trao đổi với ta, ngươi đủ vốn sao?” Trong lòng không tự chủ nổi lên hứng thú, mạng nàng ta còn đang trong tay hấn, nàng lấy gì đổi với hấn?

“Ta biết ngài không chấp nhận hôn ước này. Ngài cũng đã có nữ nhân ngài yêu mến. Ta cũng chỉ là người vô tội bị cuốn vào. Hiện tại ta và nữ nhân kia đổi vị trí cho nhau, ta rời đi...”

“Nói tới nói lui, ngươi là muốn rời đi Vương phủ?” Mạc Kỳ Phong không kiên nhẫn ngắt lời nàng.

“Để ta rời đi, với ngài hay với ta đều có lợi!” Vũ Quân thật không hiểu, giữ nàng ở lại với hấn có ích gì? Vì sao nhất định muốn lưu lại nàng?

“Vân Vũ Quân ngươi nghe cho rõ!” Mạc Kỳ Phong thấp giọng gần từng chữ “Bồn Vương tuyệt đối không để ngươi đi!”

Vũ Quân lại muốn chửi ngươi rồi! Yêu thì không yêu, hận cũng chẳng hận đến nàng, hấn giữ ngươi làm gì!

“Mạc Kỳ Phong! Ngươi rốt cuộc muốn cái gì đây?”

“Nổi nóng rồi?” Kỳ Phong nhếch môi, tia đắc ý không giấu giếm tràn ra ngoài. Bộ dạng lãnh mạc vô cảm của nàng ta khiến hấn ngứa mắt vô cùng, luôn muốn xé rách vẻ mặt lạnh lùng đó.

“Ngươi không nói lý!” Vân Vũ Quân nghiêng răng, nhìn lại xung động xông lên đâm một quyền vào khuôn mặt đang dương dương tự đắc kia.

“Bồn Vương chính là không cùng cô nói lý!”

Vũ Quân tự nghĩ nàng đã nhẫn nhịn đến cực điểm rồi! Ngươi cứ thử bị người ta mãi ức hiếp mà không biết vì sao mình bị như vậy đi! Sẽ liền biết cảm giác của nàng lúc này!

Kỳ Phong đang cảm thấy thật thụ thái nha. Từ ngày thành thân, đây là lần đầu tiên hấn thấy nữ nhân này nổi giận như vậy. Xem ra có cảm xúc hơn rồi! Chợt ánh mắt hấn khẽ động, nhân nhả đưa tay giữ lấy cánh tay đang hướng hấn đánh tới. Từ thủ pháp cho thấy trước đây thân thủ nàng ta không tệ, chỉ là lực đạo hiện tại chẳng khác nào thù hoa.

“Lý lẽ do kẻ mạnh quyết định!” Mạc Kỳ Phong cười tàn nhẫn nhìn Vũ Quân “Nếu cô còn làm loạn, Bồn Vương e sẽ lãng phí tâm tư của người cha yêu thương cô đến không cần mạng kia!”

Nói rồi dứt khoát vung áo rời đi. Vũ Quân thần thờ ngồi phịch xuống ghế, hiện tại nàng thật bối rối, Mạc Kỳ Phong vừa nói người cha yêu thương nàng đến không cần mạng... Là Vân Phương sao?

“Mạc Kỳ Phong! Ngươi quay lại nói rõ cho ta!” Vũ Quân lao ra ngoài, Mạc Kỳ Phong đã không còn bóng dáng, ngươi lại thấy thị vệ vô thanh vô thức đem Cô Vân các bảo hộ nghiêm ngặt.

“Các ngươi đang làm gì?”

“Vương Phi, Vương gia có lệnh đề đảm bảo an toàn, từ nay tăng cường phòng ngự Cô Vân các.” Thị vệ mặt lạnh giọng nói vô cảm.

“Ta muốn gặp Vương gia!” Mụ nội nó! Đây rõ ràng là giam lỏng nàng, an toàn cái con khỉ!

“Hồi Vương phi, Vương gia đã rời phủ.”

“Khốn kiếp! Ngươi cứ qua một bên!” Vân Vũ Quân tính liều mạng xông ra, lại không nghĩ tới bị tên thị vệ mặt lạnh kia đẩy lại. Mà nàng, lại hoàn toàn không có khả năng chống trả.

“Thuộc hạ chỉ phụng mệnh hành sự, xin Vương phi thứ tội!” Thị vệ quỳ xuống, hấn thật muốn khóc mà! Đầu năm nay nô tài thật không dễ làm!

Vân Vũ Quân phiền muộn trở lại trong phòng, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Mạc Kỳ Phong “Lý lẽ do kẻ mạnh quyết định”. Hiện tại nàng thật quá yếu ớt! Còn Vân Phương nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: THỎA HIỆP

Vũ Quân bần thần ngồi dưới gốc đào, nằng ngửa mặt neho mắt nhìn trời xanh, trong lòng là cảm giác bất lực không thôi. Cho dù năm đó nàng thông tuệ cỡ nào, kiếp pháp lợi hại ra sao thì hiện tại nàng cũng chỉ là tiểu nữ tử trói gà k chặt. Nghiến răng đứng dậy, thuận tay bẻ một cành liễu, muốn làm bất kỳ điều gì, trước hết nàng đều cần trở nên mạnh mẽ.

Luyện kiếm đã từng là một phần máu thịt của Vân Vũ Quân nàng. Bảy năm trước, nàng quên đi nó, nhưng kiếm pháp thủy chung không bỏ nàng. Băng Linh kiếm pháp là kiếm pháp gia truyền của Lâm gia Xuân Vụ sơn. Lạnh lẽo quyết tuyệt, chiêu ẩn trong chiêu, sát khí tầng tầng chính là Băng Linh kiếm pháp mà nàng đã học từ khi cầm kiếm. Từng chiêu thức hiện rõ trong đầu, Vũ Quân vung cành liễu, gần mười năm không động, nhìn xem thân thủ nàng đã gượng gạo đến chừng nào! Khí tức vô thức di chuyển về đan điền, theo chiêu thức, kinh lực phát ra khiến mấy khóm mẫu đơn tan tác như vừa trải qua một cơn bão lớn.

Trong viện có động tĩnh không nhỏ, Chiêu Dương đi ngang qua chau mày. Đôi chân vô tình hướng vào trong viện, lại không nghĩ thấy Huyền Vươg phi lao đảo muốn ngã, tổ y nhuộm một mảnh đỏ chói mắt, máu tươi khiến môi nàng đỏ một cách quý dị.

“Vương phi!” Chiêu Dương lao tới đỡ bóng dáng yếu ớt kia. Nữ tử này hết lần này đến lần khác gọi lên trong hân sự thương xót không thôi.

Gần đây Vân Vũ Quân kia thật yên tĩnh, không hề náo loạn đòi đi nữa, Mạc Kỳ Phong thật hiếu kỳ, nàng ta thật sự trở nên ngoan ngoãn như vậy sao? Bước chân vào Cô Vân các, lại không ngờ mình sẽ bắt gặp cảnh tượng chương mắt kia.

“Vương gia!” Chiêu Dương lúng túng thu lại đôi tay đỡ Vân Vũ Quân đang lao đảo đứng lên, hai tay thừa thãi không biết để vào đâu, vẻ mặt quần bách như đứa trẻ bị bắt quả tang đang làm việc xấu. Hắn đi theo Vương gia lâu như vậy, còn không hiểu Vương gia sao. Lần này chỉ sợ không những không giúp được, còn gây họa cho nữ tử này.

Chỉ nghe một tiếng “bịch”, nữ tử đang đứng không vững kia mất đi điểm tựa, hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

“Khốn kiếp! Ngươi đỡ người vậy à?!” Vũ Quân bất chấp hình tượng chửi người thành tiếng. “Hắn không ăn thịt ngươi đâu!”

Chiêu Dương có chút dở khóc dở cười rồi! Nhìn không ra Vương phi này là một nữ tử thô lỗ nha.

“Thuộc hạ đi ngang qua thấy Vương phi bị thương nên...”

“Ngươi lui đi!” Mạc Kỳ Phong phát phát tay áo, trực tiếp đuổi người.

Chiêu Dương sống lưng ngay thẳng rồi đi, hắn không có làm gì sai nha, sao vẻ mặt Vương gia lại âm u như thế? Vân cô nương, có gì bất trắc xin thứ lỗi cho ta! Hắn thấy bản thân hồng thật rồi! Tại sao lại học Diệp Minh những thói hư này chứ?

“Vương gia tìm ta có việc gì?” Vũ Quân khôi phục nét mặt lạnh nhạt, không nhìn Mạc Kỳ Phong trực tiếp bước vào phòng. Hắn tìm nàng thì có chuyện gì tốt đẹp chứ?

“Bỏn vương phá hỏng chuyện tốt của ngươi sao?” Phun xong câu này, Mạc Kỳ Phong chợt hiểu cảm giác hối hận muốn nuốt đầu lưỡi vào bụng. Sao nghe như hắn đang ghen tỵ chứ? Tuyệt đối là nhầm! Hắn là đang tức giận nữ nhân này quyến rũ thuộc hạ của hắn! Đúng, hắn là tức giận vì lý do này! Tự mị hoặc bản thân, Mạc Kỳ Phong thần nhiên bước vào phòng, thần nhiên ngồi xuống tự mình rót trà.

“Vương gia đại giá quang lâm, chỉ là để hỏi tiểu nữ một câu này sao?” Vũ Quân ninh mị, ánh mắt nhìn kẻ kia ần ần từng tầng khiêu khích. Mạc Kỳ Phong này là đến thăm dò nàng.

“Vương gia không cần canh chừng nghiêm ngặt như vậy. Ta sẽ không rời đi!” Vũ Quân nén tiếng thở dài, nhấp một ngụm trà. Nàng bây giờ làm cái gì cũng đều không thể, đi hay không có khác gì?

“Ồ!” Kỳ Phong khẽ neho mắt, thật sự trở nên ngoan ngoãn?

“Ta ở Vương phủ có ăn có mặc, nhàn nhã rong chơi. Vương gia có vẻ mặt như vậy, là hận không thể đuổi ta đi sao?” Vấn đề không phải là nàng muốn đi hay ở, mà là kẻ kia muốn đuổi nàng đi hay giữ nàng lại!

“Cô cảm thấy ở Vương phủ của ta yên ổn như vậy sao?” Hắn thật không biết đãi ngộ của nàng ở trong phủ lại tốt như vậy nha.

“Vậy cô cứ từ từ trải qua ngày tháng “yên ổn” đó đi!” Hai chữ “yên ổn” bị nhấn mạnh như dao đâm vào tâm Vũ Quân. Hắn thủy chung vẫn muốn đem nàng ra trút giận.

“Còn nữa,” Mạc Kỳ Phong phát áo bước ra cửa chợt quay đầu lại “Cô đừng nghĩ giờ trò! Bỏn Vương chưa muốn đem Vân Phương khai đao!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: THANH TỔ

Vũ Quân nghiêng răng đậm chân nhìn cái bóng kia. Bà nội nó! Ngươi muốn làm gì cứ làm đi! Lại còn chạy qua đây dọa dẫm ta? Lão nương hiện tại sức đi còn không có, hơi đâu mà chạy! Tên này bệnh nghi nặng đến mức thần kinh rồi!

Mạc Kỳ Phong vừa rời đi, liền gọi nha hoàn Thanh Tổ đến hầu hạ nàng. Thanh Tổ là nha hoàn nhất gan hầu hạ Vũ Quân hôm tân hôn, cũng coi như đã giúp nàng nhất lại một mạng. Nha đầu này khoảng mười ba, mười bốn tuổi, mới được mua vào Vương phủ trước ngày đại hôn, tính tình mềm yếu nhút nhát lại rất sợ Huyền Vương. Vũ Quân thật không hiểu, ngày hôm đó nàng ta lấy đầu ra đứng khí hướng thư phòng của Mạc Kỳ Phong náo loạn, kéo được hần đến chỗ nàng.

“Vương phi, nô tỳ chuẩn bị nước cho người tắm rửa.” Thanh Tổ ái ngại nhìn y phục nhuộm máu của Vương phi, nàng thật sự rất sợ hãi. Nàng bị cây kim đâm chảy chút máu còn thấy đau, mà Vương phi lại thổ huyết nhiều như vậy, chắc chắn cảm thấy thật đau đớn. Dù gần đây nghe trong phủ nói về Vương phi rất không tốt, nào là phẩm hạnh không đoan chính, nào là quý xui xẻo, thậm chí Triệu thẩm ở phòng bếp còn tốt bụng nhắc nàng không nên gần Vương phi, kéo nước lấy xui xẻo vào người, nhưng nàng vẫn không nhịn được thỉnh thoảng giả vờ đi ngang Cô Vân các, lên nhìn Vương phi một chút. Nàng nhớ mãi dáng vẻ của Vương phi khi đó, dù đau đớn cũng chỉ cắn răng chịu đựng, lại hứng chịu cơn giận dữ của Vương gia, cần có bao nhiêu dũng cảm? Nàng thật rất khâm phục dũng khí của Vương phi này, vì vậy khi ma ma hỏi ai sẽ đến Cô Vân các, nàng liền e dè đứng ra trước cái nhìn kinh ngạc của Triệu thẩm.

“Cô tên gì?” Vũ Quân không thể phủ nhận, nàng đây là đang giận cá chém thớt.

Tên chủ nhân vừa trắng trợn uy hiếp nàng như vậy, làm sao nhìn tên nô tài thuận mắt cho được! Huống hồ tên nô tài này là đến giám sát nàng.

“Nô tỳ là Thanh Tổ. Từ nay nô tỳ sẽ ở Cô Vân các hầu hạ Vương phi.” Là tôi tớ, dĩ nhiên Thanh Tổ nghe ra được sự không vui trong lời Vương phi, nhưng nàng không nghĩ ra mình có sai sót gì, trái tim lại càng lo lắng.

“Bỏ đi!” Vũ Quân thờ dài. Nha đầu này nhất gan như vậy, nàng nữa trăm giọng đã khiến nàng ta run rẩy, bộ Huyền Vương phủ này đều là người vô dụng sao?

“Ngươi đi chuẩn bị nước cho ta!” Xua xua tay, nha đầu kia vừa đi vừa chạy mất dạng.

Thanh Tổ thật muốn khóc mà! Cái gì mà khâm phục, cái gì mà ngưỡng mộ! Nàng hồi hận rồi có được không? Vương phi thật đáng sợ mà!

“Ngươi sợ ta lắm sao?” Vũ Quân nhân nhật cười nhìn nha đầu đang sợ đến tay chân luống cuống kia. Từ chiều sau khi nàng giận cá chém thớt một chút, nha đầu này liền nhìn thấy nàng là run rẩy.

“Nô tài không dám!” Thanh Tổ sợ hãi quỳ sụp xuống, hai viền mắt đỏ ửng.

“Ngươi nhất gan như vậy, làm sao giám sát ta?” Vũ Quân cười châm chọc, tên kia chẳng phải nghi ngờ rất nặng sao? Làm thế nào yên tâm để nàng với con gà này?

“Không...không phải! Nô...nô...nô tỳ không phải đến giám sát Vương phi!” Thanh Tổ lắp bắp không nên lời. Vương phi hiểu lầm như vậy, sau này nàng làm sao sống yên ổn chứ!

“Oh!” Vũ Quân nhướn mày, tiểu ý trên môi không giảm xuống, ngược lại càng nồng đậm.

“Là nô tỳ xin tới đây hầu hạ Vương phi!” Thanh Tổ nuốt nước bọt, thấy Vương phi không nổi giận, liền mạnh nói tiếp.

“ngươi chủ động xin?”

“Dạ phải! Thanh Tổ tuyệt đối không phải đến giám sát Vương phi!”

Vũ Quân khê cau mày. Thanh Tổ này không giống như đang giả vờ, huống hồ, nàng ta cần gì giả vờ! Vị trí Vương phi của nàng ở Vương phủ này hoàn toàn là trang trí, đám nô tài có ai không biết! Lại nói thời gian qua ở đây, không ít kẻ mắt chó nhìn người, tỏ ra hách dịch coi thường nàng, nếu không phải có Chu ma ma trấn áp phía trên, bọn họ hẳn đã đem Vương phi là nàng bỏ đói lâu rồi. Mà nha đầu này... Tự nhiên lao vào?!!

Thanh Tổ cảm thấy trán mình lạnh lạnh, sợ hãi lùi lại phía sau hai bước.

“Vương...Vương phi...”

“Tiểu cô nương!” Vũ Quân thu lại bàn tay đang đặt trên trán Thanh Tổ, không có nóng nha!

“Ta thấy cô không hề có bệnh, mà sao lại lao đầu vào ngõ cụt như vậy?”

“Vương phi...”

“Đi theo ta không có chỗ nào tốt. Vương phi ta chỉ là cái danh thôi. Cô theo nhầm chủ rồi!” Vũ Quân khê thờ dài. “Hiện tại ta sẽ nói với ma ma không cần người, cô lần sau nên chú ý, chọn chủ tử có tương lai một chút!”

Thanh Tổ ngây ngẩn cả người. Tròn mắt nhìn Vương phi trước mặt, tròn mắt đỏ ửng cũng ráo hoảnh.

“Vương... Vương phi!” Thanh Tổ òa lên khóc, bám chặt chân Vũ Quân không buông. “Vương phi người đừng đuổi nô tỳ!”

Thanh Tổ không ngốc, nàng dĩ nhiên nhìn ra vị thế của Vương phi trong phủ. Chỉ là không tự chủ bị nàng ấy thu hút. Có lẽ như mẫu thân nàng từng nói, đó là “duyên”!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: TÂM...ĐAU

“Khoan...Khoan đã!” Vũ Quân hoảng rồi! Nàng thật không biết mình là người khiến người khác lưu luyến như vậy nha!

“Xin Vương phi cho nô tỳ ở lại!” Thanh Tổ vừa khóc vừa nói, khuôn mặt đáng thương hề hề nhìn nàng.

“Được rồi!” Ánh mắt Vũ Quân trở nên thâm trầm, thoáng qua lại trở về vẻ lạnh nhạt vốn có.

Thanh Tổ này không phải người của Mạc Kỳ Phong, vậy là người của ai? Lục An Giao? Bà ta còn chưa lợi hại đến vậy! Xem ra hôn sự này không đơn giản như vậy.

Vân Vũ Quân nàng không phải người lương thiện, cũng tuyệt không có ý định trở thành người lương thiện. Tự mình đưa đầu dây đến cho nàng, vậy đừng trách nàng văng dây lại xiết chặt cổ người!

“Người tự dọn một căn phòng để nghỉ ngơi.” Vũ Quân nhẹ nhàng phát tay ra hiệu cho Thanh Tổ lui xuống, khẽ day day trán, như thể nào bị cuốn vào thị phi rồi?

Trời còn tờ mờ chưa sáng hẳn, Vũ Quân một thân y phục màu nguyệt nhạ, tay vung cành liễu dưới gốc đào. Tập luyện trở lại, nàng dần có thể khống chế không cho khí tức tụ lại, chỉ tập kiếm pháp thông thường. Lục An Giao đem nàng đẩy vào vòng thị phi này, hiện nay chỉ e muốn mạng nàng không chỉ có mình bà ta nữa.

Mạc Kỳ Phong kia sẽ không bảo vệ nàng, mạng của nàng chỉ có thể nhờ vào chính bản thân thôi. Huống hồ, nàng sẽ không ở lại đây, phải chết ở nơi này, nàng thật không cam tâm. Hơn nữa, trong lòng nam nhân kia...cũng không có nàng. Ha! Chỉ là một nam nhân thôi mà, nàng sẽ không đến nỗi không buông tay nổi chứ.

Vũ Quân trở mình trong xe ngựa, mớ y phục này thật nặng muốn chết người. Lén nhìn nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần kia, trái tim không tự chủ nảy lên một cái. Mạc Kỳ Phong này, tuyệt đối là họa thủy! Hàng mi dày che dấu thâm trầm trong đáy mắt, sống mũi cương nghị, tuy không phải dạng công tử khiến người ta nhìn vào không rời được ánh mắt, lại có lực hút sương gió phong trần, chẳng trách Vân Như Nguyệt đem nàng đẩy vào lửa vẫn không cam tâm. Xem ra là nàng lời rồi!

“Nhìn đủ?” Mí mắt chưa hề động, giọng nói lại ngập tràn mỉa mai khinh thị.

“Ta đang đánh giá xem nếu mang người đến kỹ viện sẽ kiếm được bao nhiêu bạc. Xem ra sẽ thu lời không nhỏ.” Vũ Quân kéo tà váy, ngồi nghiêm chỉnh, mặt không biến sắc nói láo.

Mạc Kỳ Phong không khỏi nhú mày. Kỹ viện? Đây là nơi mà nữ nhân có thể nhắc đến? Mà lại còn đến bán hân? Nữ nhân này còn lời nào không dám nói không? Hân không xuống tay nàng liền tưởng hân mặc người đùa bỡn à?

“Vân-Vũ-Quân!” Gầm từng tiếng, không khí xung quanh như đông cứng lại, khiến Vũ Quân có chút hít thở không thông. Hân lại định lấy khí thế bức người!

“Vương gia không nên nóng giận!” Qua sông không thể không lụy đồ, huống hồ mình còn đang đứng trên thuyền của hân, Vũ Quân nhịn.

“Nể mặt Diệp Minh ta không muốn kiếm chuyện cùng cô. Nhưng không có nghĩa ta không dám làm gì cô.” Nét mặt Mạc Kỳ Phong âm trầm, thật muốn đem nữ tử không biết trời cao đất dày này ra dạy dỗ một trận.

Giọng nói của Mạc Kỳ Phong u lãnh đem Vũ Quân kéo về thực tại. Nàng như thể nào lại quên mất, nam nhân này đối nàng chỉ có chán ghét. Thực tại này như mảnh băng sắc ngọt đầu mùa khê nhéo vào trái tim nàng, đau nhói và rỉ máu. Mấy tháng nay hân lạnh nhạt, nhưng thủy chung chưa có tổn hại nàng, khiến nàng ảo tưởng có thể như vậy chung sống cùng hân. Khiến nàng nhất thời quên mất tồn tại của nàng đối với hân là cái dằm trong mắt, không cách nào chấp nhận.

“Điều này ta hiểu rõ. Vừa rồi đã đắc tội, xin Vương gia thứ lỗi!” Hung hăng nhéo vào đùi một cái, xem như tự cảnh tỉnh chính mình. Trái tim đã đặt sai

chỗ, không cho phép lý trí cùng theo đó đi chơi xa. Nữ nhi thường tình, nàng không nên dính tới.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: VƯƠNG PHI NHỎ MỌN

Thu lại tâm tình phức tạp không nên tồn tại, Vũ Quân qua tấm rèm thưa nhìn phố xá sầm uất. Đã bao lâu rồi nàng không ra phố? Hình như là từ khi gả đi... Lão thân y từ ngày đó cũng không còn thấy bóng dáng. Kinh thành phồn hoa, chỉ còn mình nàng lạc lõng.

Kỳ Phong khẽ cau mày, vẻ ưu thương như có như không ở nữ tử kia khiến hắn không khỏi buồn phiền. Hắn quen nhìn nàng vô dục vô cầu, nàng cao ngạo thanh lãnh, nàng trong trẻo lạnh lùng, hoàn toàn không phải đáng về cô đơn bất lực kia.

Kỳ Phong không tự chủ nhớ tới hôm tân hôn, khi nàng mệnh treo mình chỉ vẫn bất chấp muốn rời Vương phủ, cũng không có bi thương như vậy.

“Cô là nữ nhi Lâm gia?” Thời gian qua nàng an phận khiến hắn nhất thời quên mất một số chuyện. Tỷ như...

Vũ Quân ngơ ngàng nhìn nam nhân cao quý trước mặt. Nàng ngần vịn lần không nghĩ tới Mạc Kỳ Phong sẽ mở miệng nói chuyện, lại còn là về thân thế của nàng.

Năm đó Xuân Vụ son trại cháy, người của son trại cũng mất tích toàn bộ, những năm qua nàng cũng từng nghe ngóng qua, lại không tìm được một chút manh mối nào, như trên thế gian chưa từng tồn tại một Xuân Vụ son trại như thế. Nếu không phải mẫu thân nàng đến chết vẫn mang tội danh “phản tặc”, nàng thật nghi ngờ có phải nàng nằm mơ rồi không?

“Ngài sẽ giao ta cho Hình bộ?” Vũ Quân cười nhạt. Nàng không nghi ngờ khả năng tình báo của Mạc Kỳ Phong, huống hồ đêm tân hôn làm ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ e ngay cả Lục An Giao cũng đã biết nàng là nữ nhi của Lâm Khanh Khanh mà bà ta thù hận nhất. Chỉ là tại sao trước đây nàng lại quên mất, phản tặc là tội tru di cửu tộc, mà nàng, thân là con gái của kẻ trọng tội, có thể bình an mà lớn lên, chẳng phải nhờ vào vây cánh của trọng thần Vân Phụng sao?

“Ngươi nghĩ bốn vương nhảm chán như vậy?”

“Oh!”

“Bốn vương chỉ muốn nhắc nhở ngươi, Vân Phụng vì ngươi bỏ ra nhiều như vậy, làm càn sẽ gây rắc rối cho bốn vương.”

Mạc Kỳ Phong hắn không phải kẻ thích lo chuyện bao đồng, tra được thân phận của nàng, tự khắc sẽ biết đến ân oán tình thù mười bảy năm trước. Hắn có thể nhìn ra Vân Phụng đối với nữ nhi này bề ngoài lạnh nhạt, thực chất lại tận lực dung túng. Quân bài này hắn đã nắm trong tay, tuyệt đối không muốn bị cắn ngược. Hoàng hậu đem nữ tử này cài bên người hắn, lại không tra cho rõ thân thế của nàng, không thể trách bà ta ngu dốt, chỉ có thể coi như bà ta xui xẻo thôi.

Khi bắt đầu, Kỳ Phong cũng không ngờ tới thân thế Vân Vũ Quân lại lắt léo như vậy. Nhiều nhất cũng chỉ đoán được Vân Phụng bề ngoài không quan tâm nàng, lại nhờ Diệp lão thay mình chăm sóc là có ẩn tình. Nghĩ không ra Vân tướng quân năm xưa một đao dẹp gọn thế lực Xuân Vụ son lại động tâm với nữ tặc huyền thoại kia. Cũng không ngờ Trưởng công chúa cô cô của hắn lại là một nhân vật quan trọng trong câu chuyện xưa của họ. Hắn thắng hoàng hậu keo này, có lẽ nhờ tài nghe lén thôi. Không đúng! Là họ tự mình nói chuyện ở hoa viên của hắn! Không phải hắn nghe lén.

Phố xá bên ngoài vẫn tấp nập như vậy, loáng thoáng đâu đó tiếng trẻ con cười giòn tan. Ánh mắt Vũ Quân khẽ động. Nếu như năm đó mẫu thân không trúng độc, có phải hay không nàng cũng có thể cười như đứa trẻ nọ? Có phải hay không dù rời khỏi Xuân Vụ son, nàng cũng có thể có một cuộc sống an bình như dân chúng trong thành? Mà không phải vô duyên vô cớ bị cuốn vào thị phi của cung đình, bị buộc lại bên người một nam nhân không yêu nàng, nhờ vào hận thù để sống tiếp?

“Vương gia, có thể dừng một chút không?” Ánh mắt Vũ Quân vẫn đặt ngoài khung cửa xe ngựa, giọng nói mang chút hưng phấn bất thường.

“Ta trốn không nổi.”

Xe ngựa dừng lại, Vũ Quân kéo váy bước xuống xe. Kỳ Phong neho mắt nhìn theo, dù sao vào cung vẫn sớm, hắn không vội, lại càng không sợ nữ nhân này thừa cơ chạy mất, chỉ tò mò muốn biết nàng lại muốn nháo cái gì.

Phàm là con người, đều sẽ bất quá, thấy náo nhiệt tự nhiên sẽ bị thu hút, huống hồ nữ tử kia lại xuất chúng như vậy, muốn không chú ý, cũng thật khó đi. Mấy nam nhân bên đường không khỏi đứng lại muốn nhìn kỹ dung nhan mỹ nhân một chút, lại sợ suýt không thấy cỗ xe ngựa sang trọng đang càn lướt ra hân khí bức người.

Ai cũng không ngờ tới, nữ tử y phục sang trọng kia lại đi đến trước mặt tên nhóc ăn mày đang ủ rũ ở gốc cây đa bên đường. Dưới ánh nắng buổi chiều có phần gay gắt, một thân lam y của nàng như khiến ráng chiều dịu bớt.

Bàn tay nàng chìa ra trước mặt tên ăn mày, khéo môi như có như không nhếch lên đầy khiêu khích : “Tiểu tử, lâu rồi không gặp!”

Tiểu ăn mày đang rất buồn, từ sáng tới giờ y đều không xin được gì. Chợt tiếng nói có phần quen thuộc khiến y không rét mà run. Ngẩng mặt lên lại thấy một nữ tử, à không, là một tiên tử xinh đẹp đang mỉm cười nhìn hân.

“Tiên nữ tỷ tỷ, người thật xinh đẹp nha! Xin người xót thương cho kẻ nghèo nàn này...” Sau này y thật hối hận không dứt vì hành vi ngày hôm đó của mình.

“Tiểu tử, mới có vài tháng, liền không nhận ra ta?” Tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp kia liền không ngại y xấu xí bẩn thỉu mà túm cổ áo y.

Ăn mày nhỏ chỉ thấy từng cơn ớn lạnh, y như thế nào lại quên mất!

“Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân mà!” Đẳng nào cũng bị túm lại rồi, y không cam lòng châm chọc nàng vài câu.

“Chuông bạc của ta đâu?” Bàn tay trắng nõn lần nữa chìa trước mặt y. Nữ tử không để bụng ăn mày nhỏ chửi xéo nàng. Thật khó khăn mới bắt được hân, nàng hân nên cảm ơn mớ y phục nặng trĩu này. Nếu tiểu tử này sớm nhận ra nàng, chỉ e cái bóng của y nàng cũng không bắt được.

“Đại tỷ à, người làm ơn đi!” Ăn mày nhỏ thật muốn khóc mà. Đã là chuyện của hơn một năm trước rồi, sao cứ mãi bám y không buông chứ!

“Chuông bạc đó đã bị người khác lấy mất rồi!” Ăn mày nhỏ cố rặn ra vài giọt nước mắt ủy khuất. Mấy tháng nay không thấy bị đuổi bắt, y cứ ngỡ nàng ta đã bỏ qua, ai ngờ tới...

“Ai lấy đi?”

“Ta nói này tỷ tỷ, dù sao cũng chỉ là một chiếc chuông bạc thôi mà! Tỷ xem tỷ ăn mặc sang trọng như vậy, lại giữa đường dây dưa với tiểu ăn mày là ta chỉ vì một chiếc chuông bạc. Thật quá mất phong phạm...”

“Ta không để bụng. Hôm nay người không mang chuông bạc ra, đừng hòng đi đâu hết!”

“Tỷ cũng đã đuổi theo ta hơn một năm nay rồi, nếu có chuông bạc ta liền trực tiếp trả cho tỷ, còn chịu để tỷ nhọc công đuổi bắt hay sao? Tỷ tỷ à ta thật sự không có giữ mà.” Y thật hối hận dây vào nữ tử này! Chỉ vì một chiếc chuông bạc, nàng ta đuổi bắt y cả vài con phố, hơn một năm cũng không hề bỏ cuộc. Nếu không phải sự phụ vô lại của y cầm chuông bạc đó đi mất, y thật muốn đem trả cho nàng ta. Ngày ngày chạy trốn thật sự rất mệt mỏi đó!

“Người đưa nó cho ai?”

“Ta thật sự không thể nói!” Y dù sao cũng là một nam tử hán, không thể khuất phục trước cường quyền, huống hồ sự phụ đã nói chuyện này liên quan đến cuộc đời của người, tuyệt đối không thể để lộ ra.

“Thật sự không nói?” Giọng nói trầm thêm mấy phần khiến ăn mày nhỏ cảm thấy rét lạnh từng đợt.

“Không nói!” Sự phụ nói làm người có thể không biết chữ nhưng không thể không có cốt khí!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: VƯƠNG PHI ĐỘC ÁC

Ăn mày nhỏ chỉ thấy có thứ gì chui vào miệng mình, rồi một mạch trôi tọt xuống cổ họng, khéo môi nữ tử kia cong lên đến quỷ dị.

“Người... người...”

“Không có gì! Người đã có cốt khí như vậy, ta cũng không nỡ khiến người sống không bằng chết, thôi thì cho người đi nhanh một chút.” Nữ tử vừa buông tay ăn mày nhỏ liền ngã xụi lơ xuống, cũng không còn ý định chạy trốn nữa.

“Tiểu tử, có cảm thấy da của người đang căng ra không? Sẽ căng, căng mãi, căng mãi đến khi “Bùm” một tiếng...”

“Tiểu mỹ nhân! Khuôn mặt xinh đẹp thế này, sao nỡ xuống tay độc ác như vậy?”

Một cây quạt là lướt đưa đến cầm nàng, giọng nói có chút là loi. Mấy phụ nhân đi qua nhìn nàng bằng ánh mắt đáng đời. Lòng dạ độc ác như vậy, gặp phải tên ác bá này coi như báo ứng của nàng ta.

“Đề đại ca thay tiểu tử này trả cho nàng nhé!” Nam nhân y phục gấm sang trọng cười đến đề tiện. Hân là Vạn Kim Bảo, quý tử nhà Lại bộ thị lang, cháu

gọi đương kim hoàng hậu là cô cô, nhân cách thối nát, thường ý thể hiếp người, lại đặc biệt háo sắc, không biết đã hủy hoại bao nhiêu nữ nhi trong sạch của kinh thành. Tại sao Lãnh Lăng Lăng còn chưa rờ đến gây hấn cơ chứ!

“Tiểu tử! Hiện tại ngươi có muốn nói không?” Nữ tử trực tiếp khinh bỉ sự tồn tại của Vạn gia tiểu tử kia, tay nhéo mà ăn mỳ nhỏ.

“Tiểu mỹ nhân, gia bồi nàng đi! Đừng nói chuông bạc, chuông vàng gia cũng lấy cho nàng!” Vạn Kim Bảo mặt dày không ngại sự khinh thường kia, không phải đều sẽ thành người của hắn sao, cho nàng ta làm mình làm mẩy một chút.

Nữ tử không dấu vết né đi bàn tay nộn nộn những mớ của tên háo sắc kia, ngồi xuống trước mặt ăn mỳ nhỏ.

“Thế nào? Cảm giác cái chết đến đâu rồi?” Nàng cười đến hiền hòa, lại khiến người đối diện uất ức muốn khóc. Cái gì mà cốt khí, không ăn được! Sư phụ, không phải đồ đệ không nghe lời người, chỉ là nữ nhân này quá khủng bố. Sư phụ vẫn luôn dạy mạng sống quan trọng nhất mà!

“Nói..nói... Ta nói!” ăn mỳ nhỏ rồi rít nói.

“Hử?” Nữ tử nhướn mày bày ra vẻ mặt không quan tâm thật khiến người ta ghen hòng.

“Sư...sư phụ của ta mạng đi rồi!” Ăn mỳ nhỏ òa khóc. Y thật sự rất sợ chết nha! Tồn nhiều cơm gạo như vậy mới đem bản thân nuôi lớn đến ngần này, cứ như vậy bị người độc chết, thật không phải oan uổng lắm sao?

“Sư phụ?” Ánh mắt nữ tử thoáng qua một tia âm trầm, nàng lần đầu biết đến ăn mỳ cũng cần có người dạy nha.

“Sư phụ ta tên Ân Tiểu Mặc!” Ăn mỳ nhỏ gật đầu như gà mổ thóc, cố gắng thể hiện sự thành thật của y.

“Ân Tiểu Mặc?” Nữ tử lăm bắm cái tên kia, nét mặt thật nghiêng ngả.

“Đường đường là một đại cô nương, như thế nào lại đi ức hiếp một đứa nhỏ?!” Âm thanh bén nhọn không che giấu khinh khi khiến nhiều người đang nhàn nhả xem kịch có chút giật mình. Một cái bóng trắng lướt qua, không thương lượng trực tiếp hướng nữ tử kia xuất chiêu, một tay giành lấy ăn mỳ nhỏ đang suy sụp trên mặt đất.

Nữ tử thanh lệ hai mắt mở lớn, không nghĩ tới tên kia hiện tại thành cao thủ, liền hướng nàng ra tay nha! Đầu óc ngốc trệ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ân Tiểu Mặc đem chính nàng ném qua. Tiểu tử, ngươi to gan lắm!

Chợt cảm giác chính mình rơi vào một lồng ngực vững chắc, long diên hương thoang thoang vẩn vút. Vừa ngược lên ánh mắt lại chạm vào chiếc cằm góc cạnh của nam nhân kia khiến hai má nàng như có lửa. Ánh mắt bối rối không biết đặt vào đâu, đánh ai oán nhìn chăm chăm Ân Tiểu Mặc kia. Nợ này lão nương sẽ tính đủ với ngươi!

Nam nhân từ y đỡ nàng đứng vững, lại nhìn thấy ánh mắt “nóng bỏng” nàng nhìn người tên Ân Tiểu Mặc, bàn tay đang giữ eo nàng bất giác tăng thêm lực đạo. Trước mặt hắn nhìn nam nhân khác như vậy, thật sự đem hắn coi thành người chết sao?

“Ân, cái này... ta có thể đứng rồi!” Nữ tử nhú mày, hần tính bóp chết nàng sao?

Giọng nói lạnh nhạt cổ che dấu lúng túng của bản thân. Bàn tay hắn vòng qua eo khiến nàng càng không nhận được muốn đồ mặt. Đã bao lần cảnh tỉnh bản thân, hắn không phải là người nàng có thể với tới, càng không thể gửi tâm, nhưng tâm đã trao rồi, như thế nào nói thu liền có thể thu lại?! Ân Tiểu Mặc vừa rồi xuất chiêu không hề có sát ý, nhiều nhất nàng sẽ ngã xuống nhếch nhác một chút thôi, nàng ngàn vạn lần không ngờ tới người kia sẽ xuất hiện đỡ nàng. Khoảnh khắc ấy, nàng thấy trái tim mình nảy lên kịch liệt.

“Vương phi của Bôn vương cũng có người dám động?” Ánh mắt Mạc Kỳ Phong rét lạnh khiến không khí xung quanh trở nên ngưng trọng. Nữ tử này là hắn không tình nguyện cưới về, nhưng hiện tại nàng vẫn là người của Huyền Vương phủ, khi dễ nàng khác nào không đem Huyền Vương phủ hắn đặt vào mắt.

Đám người Vạn Kim Bảo đứng xem kịch này giờ không khỏi có chút run rẩy. Người có mắt đều nhận ra thân phận người này nha. Nữ tử kia cư nhiên là Huyền Vương phi trong truyền thuyết! Ai có thể nói cho hắn (VKB) hắn đã chọc vào cái họa gì không? Vạn Kim Bảo len lén nhìn Vũ Quân, ánh mắt vẫn không giấu được một tia tham lam. Mỹ nhân này quả là có độc, khiến hắn dù biết sẽ chết vẫn không nhận được nhìn nàng nhiều thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: CÓ QUEN NGƯỜI SAO?

“Oa, sư phụ cứu con! Con sắp chết rồi!” Tiếng khóc của ăn mỳ nhỏ như nước tràn đê vỡ, sư phụ tới rồi! Y được cứu rồi!

“...” Ân Tiểu Mặc đầu đầy hắc tuyến nhìn tiểu tử kia không ngừng lau nước mũi vào tay áo mình.

“Sư phụ, nàng ta ép con uống thuốc độc!” Ăn mày nhỏ ủy khuất khiêu nại, ánh mắt nhìn Vũ Quân đầy ai oán.

“Đưa thuốc giải ra!” Âm thanh của Ân Tiểu Mặc nhất thời trầm xuống, chỉ là một đứa trẻ, nữ nhân kia lại xuống tay dụng độc?

“Không có!” Vũ Quân cười đến xấu xa, không nhân cơ hội này chinh tiểu tử kia, còn đợi khi nào chứ?

“Ngươi...” Ân Tiểu Mặc thực sự muốn ghen chết. Một mạng người đó, nàng ta cư nhiên cười vui vẻ như vậy? Chương lực đánh tới, lại bị Mạc Kỳ Phong phát tay gạt lại, khiến y thật miễn cưỡng mới có thể đứng vững. Nội lực của nam nhân này quá khủng bố, xem ra dùng bạo lực đoạt thuốc giải là chuyện không thể rồi.

“Ày, Mạc Kỳ Phong, không được ra tay!” Lại nghe nữ tử kia gấp gáp, Ân Tiểu Mặc ngây ngốc, Mạc Kỳ Phong mày kiếm nhíu lại.

“Người quen của ta!” Nếu nàng không nói sự thật chắc sẽ có người mất mạng đó. Mạc Kỳ Phong sẽ không vì nàng, nhưng vì mặt mũi của hắn, tuyệt đối sẽ không tha cho Ân Tiểu Mặc nha.

“Nhân phẩm tệ hại như vậy, ta có quen ngươi sao?” Ân Tiểu Mặc trực tiếp cự tuyệt không cho ai kia mặt mũi.

Khóe miệng Vũ Quân giật giật, dường như nàng không thấy khóe môi Mạc Kỳ Phong cong lên, hắn đang nhin cười nha. Tiểu tử thối kia! Cư nhiên tạt nước vào mặt lão nương, ta nhần! Sau này cả vốn lẫn lời sẽ trả cho ngươi!

“Tiểu! Ngươi không quen lão nương?” ánh mắt lạnh nhạt đi vài phần, thêm vài phần trầm mặc khiến Kỳ Phong không tự chủ nhìn nàng lâu một chút. Nói trở mặt liền trở mặt luôn sao? Nhưng không thể không thừa nhận, hần thích thần thái của nàng lúc này hơn.

Thích? “Oanh” một tiếng, Kỳ Phong cảm thấy tự mình choáng váng. Hắn thế nhưng lại dùng từ “thích” để nói về nàng? Không thể nào! Chắc chắn nhầm lẫn ở đâu rồi! Hoặc cái “thích” đối với nàng không phải là thích, mà là ngứa mắt bộ dạng giả vờ của nàng đi! Đùng! Đùng là như vậy rồi! (có người đang tự mị hoặc bản thân kìa ^^)

Sở Tích Hương với hắn là thanh mai trúc mã, một tay mẫu thân nàng nuôi hắn lớn lên, sau lại vì hắn mà chết. Hương Nhi tính cách dịu dàng, có chút nhu nhược, năm đó mười hai tuổi, tận mắt nhìn thấy mẫu thân chết đi, nàng càng dễ sợ hãi. Kỳ Phong luôn cố gắng bảo hộ nàng thật tốt, hắn định sẽ cưới nàng vào phủ, để nàng được bình bình an an mà sống cả một đời, đó là lời hứa của hắn với Sở mẫu. Mà hắn, với Hương Nhi hắn cũng là yêu thích đi. Ngán vạn lần không ngờ đến giữa đường nhảy ra một Vân Vũ Quân cùng hắn thành thân, lại khiến Hương Nhi bỏ đi đến nay không rõ tung tích, quả thật khiến người ta giận điên người. Nghĩ đến đây, Mạc Kỳ Phong gương mặt lạnh nhìn Vũ Quân, trong mắt lại là ghét bỏ.(ừ là ghét bỏ chứ không phải chán ghét nữa nha.)

“Ngươi vừa gọi ta là gì?” ân Tiểu Mặc thật sự rất kích động nha. Gần mười năm rồi không có người gọi y như vậy

“Tiểu! Vừa rồi ngươi đánh lão nương, còn mắng lão nương, sau này sẽ trả ngươi đầy đủ nha!” Khóe môi cong lên đến vui vẻ, Vũ Quân thật hào hứng nha. Phải biết những năm qua nàng tìm người của Xuân Vụ sơn năm xưa có bao nhiêu vất vả, mà lại hoàn toàn là công cốc, lần này Ân Tiểu Mặc tự mình đưa đến cửa, quả là ông trời không phụ lòng người mà!

“Vũ? Ngươi thật sự là Vũ?”

“Nha!” Vũ Quân bày ra vẻ mặt đương nhiên đáng đánh đòn.

Ân Tiểu Mặc ngây ngốc nhìn nữ tử kia, biểu tình chính là không dám tin. Người của Xuân Vụ trấn chia nhau khắp nơi tìm kiếm lâu như vậy, cũng không nghĩ tới phụ nhân sẽ đưa tiểu thư đến kinh thành. Y lần này đến đây là cầu may, không nghĩ tới thực sự gặp lại nàng.

“Ngươi còn nhìn như vậy, coi chừng ta móc mắt ngươi! Bày ra cái mặt ngu ngốc như vậy, ta có quen biết ngươi sao?” Vũ Quân quyết không thừa nhận nàng đang ghi hận đâu.

“Lâm – Vũ – Quân!” Ân Tiểu Mặc nghiêng răng phần nộ, tiểu tử này từ nhỏ đã ghi hận như vậy, chính y sống dở chết dở không biết bao nhiêu lần.

“Nha! Ta biết ngươi thương nhớ ta, nhưng đừng bày ra vẻ mặt thâm tình đó, người ta sẽ hoảng sợ nha!”

“Ta phun! Ngươi có thể nói chuyện buồn nôn hơn không hả? Như thế nào lớn lên biến thái như vậy?”

Vũ Quân đang cong mi cười vui vẻ, lại bất giác chạm vào cái nheo mắt nguy hiểm của Mạc Kỳ Phong, trong lòng vội báo động, nàng quên mất gã “phu quân” này còn đang ở đây nha.

“Ngày mai nhớ mang đồ đến Huyền Vương phủ trả ta, hiện tại liền có việc rồi.” Khóe môi lại cong lên, lần này có bao nhiêu quỷ dị và hắc ác, Mạc Kỳ Phong có thể không biết nhưng Ân Tiểu Mặc y từng lĩnh hội đủ rồi, có chút run rẩy không thôi. Xem ra vẫn là nên rời đi trước.

“Sư phụ!” Ăn mày nhỏ đáng thương hề hề nhìn y. Ngại quá! Nãy giờ y quên biệt mất tiểu tử này. Đưa mắt khó xử nhìn Vũ Quân, nếu là nàng chắc sẽ không xuống tay ngoan độc.

“Xùy! Xùy! Ngươi giả bộ đáng thương cái gì? Không phải chỉ ngứa một chút sao? Về uống nước sẽ khỏi!” Vũ Quân bày ra vẻ mặt bất thiện, nàng mà chế được độc được lợi hại như vậy, sớm đã rời nơi này đi lâu rồi, tiểu tử kia còn có cơ hội uống thuốc độc của nàng sao?

Ân Tiểu Mặc đầu đầy hắc tuyến xách ấn mảy nhỏ đang ngậy ngốc rồi đi, Mặc Kỳ Phong cũng không nhịn được liếc nàng một cái, ra là ăn hiếp trẻ con!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: MỸ NHÂN NHƯ RẮN RẾT.

Vũ Quân đi lướt qua Kỳ Phong, tiến tới trước mặt Vạn Kim Bảo. Dù rất nhanh nhưng Kỳ Phong vẫn bắt kịp mấy chữ mà môi nàng mấp máy “cho ta mượn uy quyền Vương phi của ngươi”.

Dân chúng bên đường không tự chủ tản đi, hoảng thất và quan lại xung đột, dân đen như họ thật không có gan đứng đó xem, nhưng phàm là người tinh ý đều có thể thấy tai của họ dựng hết lên rồi.

Chỉ nghe tiếng “chát” thanh thúy, tiếng hít khí từng ngum vang lên.

“Ngươi dám đánh ta? Ngươi có biết ta là...” Trên mặt Vạn Kim Bảo là một mảnh tức giận, tiện nhân này dám ở giữa đường đánh vào mặt hân.

Không ai nghe thấy hân nói gì tiếp nữa, chỉ có tiếng “chát” lần nữa vang lên.

Hai mắt Vạn Kim Bảo như nổi lửa, bất chấp lễ nghi muốn xông tới túm lấy nữ tử đáng chết kia. Chỉ một vương phi nho nhỏ, lại dám đánh hân? Huyền Vương thì sao? Tài giỏi thì thế nào? Không phải thái tử vẫn là anh họ hân hay sao?

“Ngươi thân là thần tử, gặp Vương gia không hành lễ, khinh bạc hoàng phi. Lại bộ thị lang Vạn công tử, ngươi, đây là muốn làm phản sao?”

Âm thanh êm ái nhưng rơi vào tai Vạn Kim Bảo chẳng khác gì ma âm.

“Ngươi đừng ngậm máu phun người!” Vạn Kim Bảo phẫn nộ hất tay, đem Vũ Quân đẩy ngã. Chỉ là trước khi nàng kịp chạm đất, một bàn tay vững vàng đỡ lấy. Hiện tại vào cung, dù gì cũng là mặt mũi của hân, để nàng nhếch nhác khó coi, hân đương nhiên cũng không dễ chịu gì.

“Vương gia, hân đánh ta!” Giọng nói của Vũ Quân khiến ai kia từng đột da gà nổi lên, có thể nào khó nghe hơn không? Lần sau hân sẽ nhắc nàng ta, giả vờ nũng nịu và nàng ta tuyệt không có liên quan.

Vũ Quân vẫn còn đang sợ hãi vì chính mình, thật quá ghê tởm rồi! Nàng không nhận đó là nàng nói đâu.

“Náo chưa đủ?” Kỳ Phong lạnh mặt nhìn nữ tử bên cạnh, mắt công nàng ta diễn, hân đành hợp tác một chút, dù gì tiểu tử kia là cháu Hoàng hậu, hân đánh xuống cũng thật đã tay nha.

“Nhưng hân đánh người ta nha!” Da gà lần nữa không hện mà nổi lên.

Đám người xung quanh lại âm thầm hít khí, Vương phi này... thật là trợn mắt nói dối mà! Ai nhìn thấy nàng ta bị đánh đâu! Nhiều nhất chỉ bị đẩy một cái lại được đỡ rồi mà!

“Thật sự bị đánh?” Mặc Kỳ Phong nhưn mảy lạnh lẽo hỏi.

“Thật sự! Không tin ngài hỏi họ xem?” Ngón tay không do dự chỉ vào đám người xung quanh.

Này... này là trắng trợn đổi trắng thay đen đi! Cả không gian trở nên quỷ dị, đám người đứng đó trong lòng ảo não không thôi. Lẽ ra họ nên sớm rời đi chứ! Hiện tại thì hay rồi! Bị kéo vào tranh chấp, hai bên ai cũng không thể đắc tội nha! Thật muốn đem bản thân lúc này đập thành đầu heo nha.

“Hửm?” Toàn thân Huyền Vương lại thêm một tầng lãnh ý, người yếu đuối một chút hai chân đã mềm nhũn ra muốn ngã. Hu hu thật muốn khóc mà!

“Đúng... Đúng vậy!” Một nam tử trung niên liều mạng gật đầu. Vương gia thật quá khủng bố rồi! Hoàng thất so với quan lại dĩ nhiên cao hơn không chỉ một chút. Thôi thì hân liều vậy, rồi nhanh chóng về nhà thu dọn hành lý đất tề nhi rồi đi kinh thành.

“Hửm?” Vương gia lần nữa lên tiếng, không khí lại trầm xuống một chút.

“Vâng... Vâng! Chính là có đánh! Chính mắt tiểu dân nhìn thấy! Chính mắt chúng tiểu dân nhìn thấy!” Đám người xung quanh đã có tiên phong, đều liều mạng trợn mắt nói dối. Vạn công tử a ngài không thể trách chúng ta. Có trách thì trách chính ngài không mang họ Mặc đi!

“Nhiều người nhìn thấy như vậy, ngài phải làm chủ cho người ta nha!” Vũ Quân ủy khuất nói, bị ma âm của chính mình dọa sợ. Bên cạnh nàng cũng cảm thấy Mặc Kỳ Phong cứng nhắc nhìn nàng. Ấy! Cũng không thể trách hân nha! Đến nàng nghe thấy còn chường tai mà!

“Người tới! Đem Vạn Kim Bảo đánh 50 quân trọng cảnh cáo!” Giọng nói Mạc Kỳ Phong lạnh lẽo trực tiếp đem Vạn Kim Bảo ném vào hầm băng lạnh lẽo.

Mà đương sự lúc này, Vạn đại công tử quần là áo lụa, ác danh lan xa khắp kinh thành đang ngây ngốc tự hỏi có phải mình thật sự đánh nữ nhân kia hay không.

“Á! Các người dám đánh ta?” Một gậy như trời giáng đập vào mũi đem Vạn công tử từ tám tầng mây kéo về.

Quân sĩ không hổ là quân sĩ của Uy Vũ tướng quân quanh năm chinh chiến, nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của công tử hoàn khổ kia, trực tiếp đem gậy đập vào mũi hắn lần nữa. Từng gậy từng gậy đập xuống không chút lưu tình.

“Á! Đau quá! Đừng đánh nữa!” Vạn Kim Bảo đau đến muốn ngất đi, thều thào cầu xin. Hắn sai rồi! Sai thật rồi! Không nên chọc giận tên ác ma kia! Nghe nói Huyền

Vương năm xưa ở chiến trường chính là từ đồng xương người chui ra đấy, tàn nhẫn của hắn (HV) còn cần nghi ngờ sao?

“Áy da, bao nhiêu trọng rồi nha?” Nữ nhân ma quỷ kia đến gần khiến Vạn Kim Bảo không tự chủ từng đợt lạnh run.

“Người... người muốn làm gì?” Hắn nuốt từng ngụm nước bọt, cố gắng áp chế cảm giác sợ hãi muốn khóc. Đùa gì chứ, ít nhất hắn cũng là một đại nam nhân nha!

“Đánh bao nhiêu trọng rồi?” Thật may, nữ tử kia không nhìn hắn, quay lại hỏi quân sẽ đang hành trọng (hành hình bằng trọng).

“Bẩm Vương phi, đã được bốn mươi chín trọng” Quân sĩ mặt lạnh trả lời, chính là đấy mắt lóe lên chút không hiểu.

“Mới có bốn mươi chín? Nhưng người nhìn coi, hắn thật thảm thương rồi nha!”

Người tha cho hắn đi!” Trên mặt cố nặn ra chút xót thương, mà khóe môi lại cong đến vui vẻ. Mắt người quân sĩ giật giật. Vương phi a, ngài cũng nên giả vờ cho giống một chút chứ! Về mặt này, tuyệt đối là vui sướng khi người gặp họa mà!

Mạc Kỳ Phong đứng đó, khóe miệng. Hắn vẫn luôn nghĩ nữ tử này lạnh nhạt như vậy, không nghĩ tới còn có một mặt ma quỷ này nữa.

Mà Vạn Kim Bảo giờ phút này nghiêng răng nghiêng lợi kim nén ý nghĩ muốn xông lên xé rách vẻ mặt giả dối của nữ tử kia. Cái gì gọi là mèo khóc chuột? Cái gì gọi là chôn chực tét gà? Chính là nàng ta đây chứ đâu! Ngày hôm nay hắn rút cuộc bước chân nào ra ngoài trước chứ? Chợt Vạn Kim Bảo giật mình trợn mắt! Hắn...hắn hôm nay cư nhiên nói đúng liền hai thành ngữ nha!

Nhờ sự “thương xót” của Huyền Vương phi, Vạn gia công tử được miễn một quân trọng cuối. Đám dân chúng đứng coi một bên trong lòng nước mắt chảy thành một dòng sông, bọn họ thật sự vô tội mà. Sau hôm nay, thật sự ở kinh thành này không còn đất dung thân mà! Vạn công tử kia sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?

“Àn, Vạn công tử!” Vũ Quân về mặt bất thiện đến gần Vạn Kim Bảo lúc này đã được đám người đi theo hắn đỡ dậy.

“Người... người đừng có lại đây!” Vạn Kim Bảo sợ hãi xua tay, thế nào là nữ nhân như rắn rết, lần này hắn hiểu rõ rồi!

“Ta chỉ muốn nhắc người!” Sắc mặt Vũ Quân lạnh lẽo một mảnh, giọng nói như mang hàn khí tỏa ra xung quanh.

“Những người này, tất cả bọn họ đều phải mạnh khỏe sống đến tám mươi tuổi, dù chỉ một người gặp chuyện, người liền lập tức không cần sống nữa.” Ngón tay trắng nõn chỉ về đám người đang đau khổ nội tâm khóc thành một dòng sông kia, mí mắt cũng không hề động.

“Người...” Vạn Kim Bảo kích động khiến cái mũi đang nở hoa lại thêm đau xót, tức muốn nổ con mắt. Lại thấy có thứ gì lạnh lạnh chui tọt vào cổ họng, hắn ôm cổ ho sặc sụa.

“Người...”

“Là độc dược!” Một kẻ bên cạnh Vạn Kim Bảo sợ hãi thốt lên, y là con trai của Ngự y trong hoàng cung, tuy là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng chung quy vẫn biết nhận độc dược nha. Nữ tử kia đem một nắm thuốc như vậy ném vào miệng Vạn Kim Bảo, vô tình lại rơi lại trên tay y một viên.

“Cái gì?” Vạn Kim Bảo khuôn mặt trắng bệch, hắn vừa hy vọng nữ tử kia chỉ hướng hắn đùa giỡn như khi đùa giỡn tiểu ăn mày kia, không nghĩ tới thế nhưng thật là độc.

“Ta sẽ định kỳ cấp thuốc giải cho người.” Vũ Quân đứng đó, hai mắt nhắm hờ, phong vận khinh đạm nói. “Chỉ là đám người kia có bất trắc, thì người liền bồi táng theo họ đi!”

Sát khí từ nàng tỏa ra khiến người đang ở gần nhất, là quân sĩ mặt lạnh kia, không khỏi kinh ngạc. Đây một tiểu nữ mười bảy tuổi lớn lên trong nhung lụa, lại mang loại sát khí khiến người ta kinh sợ như vậy?

Mạc Kỳ Phong trong mắt thoáng một tia chấn động, lại nhớ tới nàng là sinh ra ở một ổ sơn tặc, liền tự nhiên hiểu được.

“Ngươi nghe rõ?”

“Rõ...rõ rồi!” Vạn Kim Bảo hoảng sợ lấp bắp, hần vừa cảm nhận được gì đó thật đáng sợ. Vội vàng thúc giục đám băng hữu đỡ mình đi, bộ dạng vừa đi vừa chạy khiến người ta thật tức cười.

Từ hôm đó lại truyền ra một vài lời đồn thú vị khiến cả kinh thành náo nhiệt. Nào là Huyền Vương phi quả là một mỹ nhân có độc, quả người xưa nói đúng, càng đẹp càng độc đi. Hay là Huyền Vương gia kỳ thực sủng Vương phi như bảo bối, nhất nhất chiều ý Vương phi. Lại có tin Vạn gia công tử hoàn lương, đặc biệt chăm sóc ân cần một đám người trong kinh thành. Trà dư tửu lâu, lúc nào cũng tràn đầy khí thế thảo luận chuyện thiên hạ nha.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: VƯƠNG PHI ĐƯỢC SỦNG ÁI

Vũ Quân cũng không nhiều lời, trực tiếp đi về xe ngựa. Đồ ngu ngốc này làm tốn thật nhiều thời gian, khiến nàng lại buồn ngủ rồi. Chỉ là tìm được Tiểu Tiểu rồi, nàng thật sự cao hứng.

Kỳ Phong phân phó người xử lý chuyện còn lại rồi trở lên xe. Hôm nay mang nữ tử kia tiến cung dự cung yến, nhìn xem nàng ta đã nháo thành cái dạng gì? Bất quá hần lại thật mong chờ được thấy phản ứng của hoàng hậu nha.

Vân Vũ Quân nằm trong xe, hơi thở đều đặn có chút mỏng manh khiến Kỳ Phong có chút dờ khóc dờ cười, này chính là người vừa ra sức làm loạn sao? Hần chỉ lên xe sau nàng một chút thôi, nàng liền ngủ luôn? Hai hàng mi nhắm nghiền, khẽ lay động như cánh bướm mỏng manh, khóe miệng vẫn chưa tan đi nụ cười mẫn ý Bất quá đường vào cung còn khá xa, trước cứ để nàng ngủ một chút đi.

Hần ngàn vạn lần không thừa nhận, ý nghĩ lưu nàng lại để dầy vò đã hoàn toàn theo gió đi chơi xa rồi. Hần không muốn hướng nàng xuống tay.

“Vương gia, đã đến cửa cung.” Tiếng hô vệ trầm thấp đánh động Mạc Kỳ Phong đang nhắm mắt dưỡng thần. Trước giờ không phải Vương gia luôn cười ngựa sao? Như thế nào hôm nay lại ngồi trong xe ngựa? Chẳng lẽ vì Vương phi kia sao? Vậy Sở cô nương phải thế nào?

“Tiếp tục đi vào.” Kỳ Phong nhìn nữ tử vẫn đang ngủ say kia, tại đây mắt thoáng qua một tia sáng lạ mà chính hần cũng không biết.

“Nhưng...” Này không hợp lễ nghĩa đi! Binh sĩ canh giữ cửa cung thật muốn khóc. Huyền Vương gia như vậy thật làm khó bọn họ đi. Ai chẳng biết xe ngựa của ngoại thần không được tự ý vào nội cung, huống hồ Vương gia còn là võ tướng.

“Cút sang một bên! Kêu thống lĩnh tìm Bốn vương.” Âm thanh lạnh lẽo khiến những binh sĩ đang đứng tự giác dạt ra hai bên, nhường đường cho xe ngựa tiến vào.

“Ân. Ta nghe thấy ồn ào?” Vũ Quân lười biếng xoa mắt, nàng như thế nào lại ngủ nữa?

“Vương gia! Đã tới!”

“Xuống xe!” Ai đó mặt lạnh hướng nàng hắt hàm.

Vũ Quân vừa ngủ dậy, cứ thế nghe theo lơ ngơ bước xuống xe. Đến khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, trong đầu “Oanh” một tiếng.

“Đây...đây là nội cung!” Ánh mắt nàng lạnh lẽo chiếu vào Mạc Kỳ Phong đang khoan thai xuống xe. Nàng khi nào thì được sủng như vậy?

“Ngươi cố ý!” Điều này nàng là khẳng định! Tên hỗn đản này cứ như vậy im hơi lặng tiếng kéo phiền phức về cho nàng. Phải biết rằng danh tiếng của nàng trong đám khuê tú kinh thành chính là nát đến cực độ, lần trước bị thương, vào cung bái kiến đã là nửa tháng sau tân hôn, mấy vị trong cung cũng không cho nàng sắc mặt tốt. Trong mắt họ chính là nàng được lợi, chiếm tiện nghi của tên khốn này. Kể cả hoàng hậu ở khắp nơi đối địch cùng Mạc Kỳ Phong cũng quảng cho nàng ánh mắt khinh thị. Bà nội nó! Hôn nhân này là nàng đòi lấy hay sao? Nàng lơ ngơ bị ném vào cái vòng thị phi này, lại còn “được” tiện nghi sao? Hôm nay cung yến, danh môn khuê tú, quý phu nhân quan lại đều ở đây, tên khốn này trong lúc nàng ngủ cho xe ngựa chạy vào tận nơi, muốn nàng bị nước miếng dìm chết sao?

“Coi như ngươi chưa ngủ đến giấc!” Kỳ Phong cong khóe môi, vừa nhìn liền thấy rõ vấn đề, quả nhiên con gái của Lâm Khanh Khanh, trí tuệ không tồi.

“Ngươi...khôn kiếp!” Vũ Quân nghiêng răng khổng chế phần nộ của mình, lại không biết khuôn mặt hồng lên vì tức giận có bao nhiêu khả ái.

Nàng cũng không biết đáy mắt Kỳ Phong thoáng sững lại. Ngày hôm nay là ngày gì, hần cư nhiên có thể thấy được nhiều loại biểu cảm của nàng như vậy. Vân Vũ Quân kia hiện tại như con mèo nhỏ xù lông, hoàn toàn không phải vẻ lạnh nhạt lúc nào cũng treo trên mặt như ở Vương phủ. Cái này... Liệu có phải do gặp được nam nhân tên Ân Tiểu Mặc kia? Hần nhớ rõ trên phố nàng gọi y cao hứng nhường nào. Và trong lòng ai đó như có cái gì ngọ nguậy, thật khó chịu.

“Còn đợi Bôn vương mời người vào?” Mỗi nam giọng lạnh lùng, phát tay áo đi vào, bỏ lại mỗi nữ còn đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngự hoa viên

Muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở cũng không sánh được đám oanh oanh yến yến đang riu rít trò chuyện. Hôm nay là sinh thần của Bát hoàng tử Mạc Kỳ Vũ, hoàng tử nhỏ nhất được Hoàng thượng hết mực yêu thương. Bát hoàng tử nhỏ tuổi, đương nhiên không là đối tượng mà các vị phu nhân hướng tới, có điều hôm nay các hoàng tử đều hội họp, cùng các công tử con nhà quyền quý, không nghi ngờ là một dịp tốt để ngắm một “đám” môn đăng hộ đối cho nữ nhi nhà mình.

Mạc quốc lễ giáo nặng nề, nữ nhân sau lễ cập kê cho đến khi thành thân sẽ không được cùng người khác giới giao tiếp. Nhưng là hôm nay, Hoàng thượng mở cung yến náo nhiệt, cho nên lễ giáo gì đó, đều ném hết đi. Dĩ nhiên, có thể tham gia cung yến đều là dòng đích các nhà quan lại, còn dòng thứ, các người nghĩ hoàng cung là chỗ nào?

“Kia chẳng phải xe ngựa của Huyền Vương sao?” Có ai đó tỉnh mắt nói lớn, kéo

theo bao nhiêu cái nhìn về phía xe ngựa hoa lệ làm trái quy tắc đi vào nội cung kia.

Không ít người ở gần cửa, lại thấy Vương phi hai má đỏ bừng, đầu tóc có chút rối loạn, y phục dù đã chỉnh lại vẫn còn không ít nếp nhăn. Người có mắt đều nhìn ra trong xe xảy ra chuyện loại chuyện gì. Các quý phu nhân đều thầm phi nhỏ nữ tử kia không biết xấu hổ.

“Vương gia này...” Trong ngự hoa viên ngoài các tiểu thư cùng quý phu nhân còn có các vị thế gia công tử, đương nhiên, cho dù Huyền Vương có uy trấn bốn phương như thế nào, vẫn có người nhìn hấn không vừa mắt. Cho xe ngựa chạy vào nội cung, hành động này thật khiến người ta chướng mắt mà.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiếng viên thái giám the thé chói tai, lại khiến không ít người ở đây tâm như nở hoa, trong lòng đặc ý có người gặp họa.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Chúng thần nhất loạt quỳ xuống hành lễ khiến Vũ Quân cảm thấy may mắn nàng chưa có đi vào Ngự hoa viên, tránh được một màn kia.

“Các khanh đều miễn lễ. Hôm nay là ngày vui, không cần quá cứng nhắc, sẽ mất vui.” Mạc đế hòa ái cười phát tay, cao hứng xoa đầu tiểu hoàng tử vừa chạy đến bên người.

“Bát hoàng tử, thế nào? Con có vui không?”

“Tạ ơn phụ hoàng!” Một nam hài trắng trẻo dễ thương đang cười đến vui vẻ.

“Huyền Vương đã đến rồi, như thế nào còn không vào?” Một vị phi tần mà Vũ Quân không nhớ tên nhẹ nhàng “quan tâm”. Nàng nhớ ngày đó vào cung bá kiến, vị này hưởng hoàng hậu có bao nhiêu tận tâm. Ấy da, hoàng hậu này, hưởng Mạc Kỳ Phong quả thật là không buông tha một chút nào.

“Nhi thần bá kiến phụ hoàng!” Kỳ Phong giọng nói lạnh lạnh, không chút kiêu ngạo hướng Mạc đế hành lễ. Vũ Quân cũng theo hấn mà làm. Hấn là hoàng tử, cũng là võ tướng, nên cái màn quý gì đó đều miễn đi. Lần đầu tiên Vũ Quân cảm thấy may mình là thê tử của nam nhân này.

Mạc đế ánh mắt có chút không vui, cả Mạc quốc đều biết ông không yêu thương hoàng tử này, lại cố tình hấn là một nhân tài, khiến ông không khỏi khó xử.

“Huyền Vương miễn lễ!” Mạc đế lạnh nhạt nói, không thể không trách ông bất công, nhưng quả thật ông không cách nào bỏ xuống oán hận đối với mẫu phi của hấn.

“Vương gia thật sủng ái Vương phi, đau lòng nàng đi bộ, lại cho xe ngựa đi vào nội cung.” Ấy da, đến mức này thì người mù đều nhìn ra Dương Thục phi kia là đang cố tình gây khó dễ. Bà nội nó! Con mắt nào của bà ta nhìn thấy hấn sủng nàng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: NHÌN ĐI NHÌN ĐI, TA CHO NGƯỜI TỨC CHẾT

Đám người đứng đó không ít kẻ muốn coi trò vui, Huyền Vương dù có lớn, cũng không thể so cùng Hoàng đế, lại cố tình vì một nữ tử làm trái cung quy, thật muốn xem hấn làm sao ứng phó.

“Tạ Thục phi nương nương quan tâm! Là do Vũ Quân không tốt, khiến Vương gia làm trái cung quy. Nương nương muốn trách tội, xin hãy phạt Vũ Quân!” Ai nấy tròn mắt nhìn nữ tử diễm đảm, nàng cư nhiên bằng một câu nói đẩy Dương Thục phi vào hố lửa, quyền hạnh ở hậu cung, đến khi nào do Thục phi chấp chương rồi? Còn không nói Hoàng đế đang ở đây, từ lúc nào Thục phi có thể trách phạt Huyền vương?

“Người...” Thục phi cảm nhận được cái nhìn lạnh lạnh của hoàng hậu, trong lòng tức giận đến nghiêng răng, Huyền Vương phi, người nhớ lấy hôm nay

cho bản cung.

Chút tiểu xảo này làm sao qua mắt lão hoàng đế cùng hoàng hậu đã thành tinh kia, có điều Vũ Quân tin, hai người đó không ngu ngốc mà làm lớn chuyện trong ngày hôm nay, chuyện tự ném mặt mũi như vậy, không phải ai cũng nông cạn như Dương Thục phi kia. Tâm cơ nông cạn, không có hoàng hậu chống lưng, ở hậu cung tanh máu này, chỉ e bà ta đã chết trăm ngàn lần.

Kỳ Phong nheo mắt nhìn nữ tử đầy tự tin kia, ai nói nàng lạnh nhạt không màng thế sự? Lúc cần tâm cơ, e rằng rất nhiều nữ nhân bao năm qua lẫn lộn ở thâm cung này đều chết dưới tay nàng. Ánh mắt lần nữa dừng trên người hần gọi là Phụ hoàng, dù đã quen từ lâu nhưng trong lòng vẫn không khỏi dâng lên chua xót.

Hần cũng là con của ông ta, cũng chưa làm ra điều gì đại nghịch bất đạo, tại sao hướng đến hần đều là ánh mắt lạnh lùng cùng chán ghét?

“Nhân sinh của ngươi cũng kém quá đi!” Kỳ Phong nhìn thấy nữ nhân kia hướng hần mấp máy môi, khuôn mặt không còn huyết sắc, vội vả lấy khăn tay che miệng.

Trong lòng Kỳ Phong chợt kêu “không ổn”, ôm lấy nàng, bàn tay không chút lưu tình đập vào lưng nàng.

“Khốn kiếp! Phun ra cho ta!” Nữ tử này từ lúc nào học được thói xấu này, cư nhiên đem máu nuốt vào bụng?

“Vũ Nhi!” “Vũ Nhi!” Hai cái bóng lao đến, một từ đám đại thần theo sau Mạc đế, một từ đám nữ nhân oanh yến khiến quần thần kinh ngạc.

Khoảnh khắc Vân Phương nhìn thấy nữ nhi dùng khăn tay che miệng, tâm như rơi xuống đáy cốc. Ông sống cùng Khanh Khanh một năm, sớm đã nhìn ra nàng có thói quen này, kể cả máu độc nàng cũng liều mình nuốt xuống. Chỉ không nghĩ tới hôm nay lại tận mắt thấy nữ nhi làm như vậy. Trong lòng là đau đớn không thôi.

Linh Lan Trường công chúa hoa lệ xông tới, khiến không ít người cảm thấy kỳ quái. Phải biết rằng công chúa này đại diện cho phong phạm quyền quý, những năm qua luôn là hình mẫu mà các phu nhân đặt ra cho nữ nhi nhà mình, ngày hôm nay lại trước bao nhiêu người luống cuống. Quả thật khiến cho người ta kinh ngạc. Linh Lan công chúa không nghĩ tới lần nữa gặp lại cảnh này. Lần trước nàng còn thơ dại, không biết việc này có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ trông mắt nhìn nữ tử kia đem ngum máu đáng lẽ phải phun ra nuốt xuống. Lần này tại hoàng cung hoa lệ, lại bắt gặp nữ nhi của nàng ấy làm giống y hệt. Thật không biết nên nói nàng ấy dạy được một đứa con mười phần nhẵn nại hay đã dạy nữ nhi thành kẻ không sợ chết?!

“Lúc này ngửa đầu có đá vào đầu người!” Huyền Vương gia lạnh mặt nói, trên mặt như phủ một tầng băng sương khiến không ai nhìn ra biểu cảm của hần.

Kỳ Phong không dám thừa nhận, hần đang phản nộ. Là người đi ra từ xương máu chiến trường, hần không dưới một lần nhìn huynh đệ mình liều chết giẫm đi vết thương. Chỉ là cái cách nàng giẫm đi đau đớn khiến hần sinh phản nộ. Nàng ta nghĩ cái mạng của mình có bao nhiêu cứng?

“Sẽ bản y phục! Ngươi không biết mặc lại mớ y phục này mất bao lâu đâu!” Vũ Quân chun mũi ghét bỏ nhìn mớ y phục trên người.

Một màn này khiến Vân Phương ngỡ ngàng. Ông lại chưa từng biết đến một vẻ mặt này của nữ nhi mình. Bao năm qua nàng lúc nào cũng lạnh nhạt như nước, bày ra chính là bộ dạng không màng thế sự, khiến ông vô tình quên mất nàng mới mười bảy tuổi, là độ tuổi tươi đẹp nhất của người thiếu nữ. Nàng cũng biết vui buồn, cũng có vẻ làm nũng đáng yêu của thiếu nữ. Chỉ là người làm cha như ông lại chưa một lần nhìn thấy.

“Phong Nhi, đưa Vũ Nhi về tẩm cung của ta nghỉ ngơi.” Bệnh trạng của Vũ Quân Linh Lan công chúa bằng nhiều cách cũng coi như biết rõ. Nàng đối với đứa nhỏ này có bao nhiêu thương tiếc cũng chỉ có nàng mới biết. Hôm nay ở đây, ai dám khi dễ đứa nhỏ này liền chính là cùng nàng đối địch.

Vũ Quân đưa ánh mắt khó xử nhìn Linh Lan công chúa, lại nhìn Mạc đế, cuối cùng đặt trên người Mạc Kỳ Phong. Nàng đã theo hần vào đây, hết thấy đều theo hần quyết định. Mạc đế không thích hần, nàng sớm đã nghe qua, chỉ là chán ghét đến mức nhìn hần một cái cũng lười, Mạc đế này khiến nàng cảm thấy Vân Phương nàng hận bao năm qua cũng dễ nhìn hơn nhiều. Nàng không biết trong đó có ẩn tình gì, nhưng là, hần là người vô tội, như thế nào phải làm thốt cho ông ta chém? Có phải hay không nếu hần hiện tại không phải Chiến thần tướng quân danh trấn bát phương, chỉ bằng danh tiếng cũng có thể áp chế giặc ngoại bang, Mạc đế kia sẽ tự mình hướng hần xuống tay?

Huyền Vương luôn cao cao tại thượng, lúc này đối mặt với lạnh nhạt của Mạc đế cũng vẫn là vẻ mặt cao cao tại thượng, nhưng sao nàng thấy ánh mắt hần tịch mịch đến đáng thương.

Vân phu nhân ở trong đám gia quyến của quan lại, bàn tay giấu dưới tay áo sớm đã siết đến nát khăn tay, trên mặt vẫn bảo trì vẻ mặt bình thản. Kia là nữ nhi của tiện nhân kia! Bà ta ngàn vạn lần không nghĩ tới nữ nhân kia thế nhưng dám đề nữ nhi của mình đến Vân phủ, lại càng không muốn nghĩ tới chính mình như thế nhưng không hề phát hiện, để cho nàng lớn lên ngay dưới mí mắt của mình. Lại ngàn vạn cảm hận chính mình để nàng vượt mất khỏi tay, hiện tại nàng gả ra ngoài, bà ta cũng không cách nào xử lý êm đẹp.

Ở bên cạnh, Vân Như Nguyệt sớm đã giận đến muốn mất lý trí. Nhìn tiện nữ kia được Huyền Vương đỡ trong lòng, nàng chỉ hận không thể xông đến xé mặt khuôn mặt kia ra. Không phải nói gả qua sẽ bị Huyền Vương dày vò sống không bằng chết sao? Nhìn tiện nữ kia có chỗ nào không tốt? Ngay cả Trường công chúa luôn cao cao tại thượng cũng vì ả mà ra mặt! Liền cả phụ thân trước nay đối ả ghét bỏ cũng tiến đến quan tâm! Không đúng! Vị trí kia là của nàng! Huyền Vương là của nàng! Vị trí Huyền Vương phi cũng chỉ có nàng xứng đáng ngồi lên, nếu không phải nàng bỏ đi, tiện nữ kia đừng hòng mơ tưởng! Là đồ của nàng, ai cũng đừng mong đoạt lấy! Trong đầu Vân Như Nguyệt nảy nở một cái gì đó, lại như cỏ dại lan nhanh, đem trái tim nàng phủ đen một mảnh.

Vũ Quân dĩ nhiên cảm nhận được hai cái nhìn nóng rực đó. Quả nhiên là Lục An Giao cùng Vân Như Nguyệt. Cái này nàng cũng sớm đoán được. Nàng

trước nay vô danh tiểu tốt, làm gì đắc tội tới ai. Muốn gây khó dễ nàng đều là hướng tới Mạc Kỳ Phong mà công kích thôi. Chỉ có hai người đó đủ thù hận để nhìn nàng “nồng nhiệt” như vậy. Nhìn bộ dạng Vân Như Nguyệt muốn phun lửa, không hiểu sao con đau trong người nàng cũng không còn quá dữ dội.

Vũ Quân chợt vươn tay bám lấy cổ Mạc Kỳ Phong đang bế nàng rồi đi cung yến, lại cảm thấy hần cứng ngắt. Thôi chết, mãi đắc ý, lại quên mất hần đối nàng có bao nhiêu chán ghét. Thật là! Hôm nay chỉ vì gặp lại Tiểu Tiểu, nàng thế nào lại muốn chơi xấu như hồi nhỏ.

“Cho ta mượn người ngơoi một chút!” Vũ Quân cúi đầu trước ngực Mạc Kỳ Phong nói nhỏ, lại không biết đáng về hai người lúc này có bao nhiêu ái muội.

Kỳ Phong không ngốc, hần đương nhiên cảm nhận được có người hướng phía hần nhìn chăm chăm, biết đó là mẫu tử Vân phu nhân, hần dĩ nhiên hiểu được Vũ Quân muốn làm gì, chỉ là... hơi thở của nàng phả vào ngực hần khiến hần có chút rối loạn.

“Ngơoi nợ Bôn vương một lần!” Khóe môi như có như không cong lên, hần muốn dung túng nàng một chút.

“Ngơoi quý hẹp hòi!” Vũ Quân lầm bầm, bày tay trắng trẻo tự tin hướng cổ hần bám tới, khóe mắt nhìn đến Vân Như Nguyệt đang nhần nhẹn đến muốn nội thương ở kia, khóe môi nhếch lên khiêu khích. Muốn nhìn? Liền nhìn đi! Nhìn đi! Ta cho ngơoi tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: TA VÀ NGƯỜI, ĐỀU RẤT TỊCH MỊCH

Linh Lan công chúa tuy đã gả đi, có phủ ở ngoài hoàng cung, nhưng bằng sự sủng ái Mạc đế dành cho thân muội muội là nàng, tầm cung của nàng vẫn được giữ nguyên vẹn bao năm qua. Vũ Quân được ôm vào trong tầm điện, không khỏi vì sự giàu có của nơi này mà hoa mắt. Công chúa cũng chỉ là một người, nơi ở cần sa hoa thế này sao?

“Bỏ ta xuống được rồi!” Giọng nói nhàn nhạt khiến Kỳ Phong không nhìn ra nữ tử kia đang nghĩ gì. Nhìn xuống chỉ thấy sắc mặt nàng tuy còn trắng bệch, nhưng không thể nghĩ ngờ ánh mắt đã trở nên trong trẻo, giống như một màn lúc này hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng.

“Vũ Nhi, không cần cậy mạnh!” Linh Lan công chúa này giờ vẫn luôn đi bên cạnh nhìn Vũ Quân lo lắng.

“Cô cô, nàng không sao!” Kỳ Phong lạnh giọng. Nữ tử này dám đùa giỡn hần như vậy!

“Ta công chúa quan tâm, Vũ Quân không sao!”

Linh Lan công chúa ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người: một người đen mặt âm trầm, một người lại lạnh nhạt cùng một chút đắc ý không thể che dấu nơi đáy mắt. Hai đứa trẻ này, thật khiến người ta đau đầu mà!

“Con cứ ở đây nghỉ ngơi, không cần miễn cưỡng trở lại yến hội. Ta sẽ nói với hoàng huynh giúp con.” Trưởng công chúa nhìn Vũ Quân dịu dàng khiến nàng không tự chủ muốn chìm trong sự quan tâm đó.

“Phong Nhi, ở lại chăm sóc thê tử con!” Mạc Kỳ Phong đang chuẩn bị rời đi nghe thấy hai tiếng “thê tử” lập tức trầm sắc mặt, muốn phản bác lại bị cái nhìn nghiêm khắc của Linh Lan công chúa ngăn lại. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có vị cô cô này quan tâm hần, hần thật không nghĩ ngờ nghịch người, đánh nuốt một bụng uất nghẹn đứng một bên.

Nhìn bóng lưng mềm mại của Trưởng công chúa khuất dần trên hành lang, Vũ Quân bất giác cay cay sống mũi. Trưởng công chúa này có lẽ xấp xỉ tuổi mẫu thân nàng, nên mẫu thân nàng còn sống, có phải hay không cũng vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy?

Sau khi biết Diệp lão là do Vân Phuong nhờ vả chăm sóc mình, Vũ Quân đến giờ đều không tin ngoài mẫu thân sẽ có người thực lòng quan tâm nàng nữa. Diệp lão ở cạnh nàng gần ấy năm vì tình bằng hữu với Vân Phuong, mà vị phụ thân đó của nàng, bao năm qua bảo hộ nàng lớn lên không phải cũng chỉ vì lời hứa mà mẫu thân nàng đánh đổi bằng cả tính mạng hay sao? Không ai, không có một ai vì thật sự quan tâm nàng mà tới. Mạc Kỳ Phong vì thể diện của hần, đương nhiên sẽ không để nàng bị người khác khi dễ, Diệp Minh cũng là vì phân phó của Diệp lão mà quanh quẩn bên cạnh nàng, mà Linh Lan Trưởng công chúa này, rốt cuộc là vì nhân tình nào nữa đây?

“Vừa rồi cô có ý vận công?” Kỳ Phong lạnh giọng hỏi. Hần thật không biết nữ tử này rốt cuộc coi mạng mình là cái gì nữa! Nếu không phải hần vô tình nhìn thấy, nàng chắc chắn sẽ đem máu nuốt ngược trở lại. Người ngoài nhìn thấy Huyền Vương phi hoa dung thất sắc, thân mình suy yếu, dĩ nhiên, việc Huyền Vương làm trái cung quy, để xe ngựa đi vào nội cung sẽ được giải thích, mà Hoàng thượng cũng không tiện truy cứu. Hần sủng thê tử hần, tiếc thương thê tử hần, người làm cha như ông ta có thể xuống tay trừng phạt sao?

“Ta ghét náo loạn! Như vậy nhanh chóng bỏ đi rất nhiều rắc rối, không phải sao?”

Nữ tử kia không nóng không lạnh nói, lại khiến Kỳ Phong cảm thấy khó chịu. Đó là mạng của nàng đó có được không! Cứ nhiên nói như thế nàng chỉ là

người qua đường, trong lòng Mạc Kỳ Phong ần ần từng tầng phần nộ.

“Bỏn vương đã dám làm, liền tự có cách giải quyết!” Việc hôm nay hấn cố ý kéo nàng vào thị phi, muốn cho hoàng hậu thấy bà ta đã thua hấn một ván. Lại không nghĩ tới nàng lại liều mạng đứng ra thay hấn dọn dẹp rắc rối.

“Coi như ta làm chuyện dư thừa!” Nhìn bóng nàng biến mất sau màn trướng, Kỳ Phong có chút ngẩn ngơ. Nàng ta...có ý muốn bảo vệ hấn?

“Ta sẽ không tha cô đi!” Mạc Kỳ Phong phát tay áo rời đi, tuyệt không muốn thừa nhận hấn đang dao động.

Từ khi có trí nhớ Kỳ Phong liền biết, hấn là đứa trẻ không được chào đón. Mẩu thân hấn trong cung chỉ là một cung tần nhỏ nhoi, phụ hoàng không yêu thương người.

Từ nhỏ hấn luôn bị huynh đệ ăn hiếp, lăng mạ, mắng chửi hấn là tạp chủng do mẩu thân hấn giờ thủ đoạn quyến rũ phụ hoàng sinh ra. Phụ hoàng nhìn đến hấn liền khó chịu, mẩu thân lại cũng yêu thương hấn, thường xem hấn là nơi trú ẩn. Hấn vẫn thương nàng! Cho dù nàng bắt hấn quỳ dưới tuyết, cho dù nàng dùng roi đánh hấn giữa ngày đông lạnh giá, cho dù... Nghĩ về mẩu thân, trong lòng hấn chỉ còn một mảnh lạnh lẽo.

Không ai bảo vệ hấn, hấn chỉ có thể tự mình cố gắng, vì công công võ công cao cường ngày đó hết lòng truyền thụ võ công cho hấn, dạy hấn binh thư cũng chưa từng đứng ra bảo vệ hấn. Khi hấn tám tuổi chật vật thoát được ám sát, ông ta nhìn hấn còn nửa cái mạng lạnh lùng nói: “Hoàng cung này là nơi ăn thịt người, nếu người không trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể mặc người chém giết. Sẽ không ai bảo vệ người!” Từ đó hấn không ngừng cố gắng, liên tục trở nên mạnh mẽ, hấn không cần ai bảo vệ! Cho đến khi Sở mẩu xuất hiện, liều mạng bảo vệ hấn, hấn chính là lần đầu cảm thấy ấm áp như vậy. Nhưng ra, nữ nhân dịu dàng ấy dùng mạng sống của nàng đổi lấy một lời đảm bảo của hấn. Hấn phải dùng tính mạng mình để bảo vệ một người! Khi ấy Kỳ Phong chợt cười lạnh, làm gì có ai vì hấn mà tình nguyện đứng ra! Lời hứa này, cho đến nay hấn vẫn luôn thực hiện thật tốt, vì đó là lời hứa mà một người đã dùng tính mạng đổi lấy. Sớm đã nguội lạnh lòng tin, Mạc Kỳ Phong hấn không cần ai quan tâm. Chỉ là, hành động của Vân Vũ Quân hôm nay khiến hấn dao động không thôi. Đã thật lâu rồi, hấn luôn không cần người bảo vệ.

Vũ Quân nhìn Mạc Kỳ Phong cô độc rời đi, trong lòng không khỏi chua xót. Nàng lại làm chuyện dư thừa! Nàng biết Mạc Kỳ Phong có tính toán của hấn. Nàng cũng biết hoàng hậu sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội nào kéo hấn xuống bùn. Mà nàng, tuyệt đối không muốn trở thành bậc thang để bà ta lôi hấn xuống. Vũ Quân càng hiểu rõ, nếu không phải Mạc đế ngầm cho phép, hoàng hậu có mười lá gan cũng không dám làm loạn yến hội. Mạc đế không yêu thương hấn, thậm chí ghét bỏ không hề che dấu. Lần đầu tiên trong đời Vũ Quân cảm thấy Vân Phuong là người cha tốt như vậy. Ít ra ông ta còn ở khắp nơi bảo hộ nàng. Mà Mạc đế này, không phải nam nhân tốt! Mạc Kỳ Phong đâu làm gì nên tội? Có chăng là do hấn là nhi tử của vị cung tần không được yêu thương kia. Thân là vua một nước, lại bắt phân thị phi, lòng dạ hẹp hòi như vậy, Mạc đế này quả thực khiến người ta chán ghét.

Vũ Quân đau lòng Mạc Kỳ Phong. Suy cho cùng, hấn cũng như nàng, đều cô đơn tịch mịch như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: VƯƠNG PHI SÓI TRẮNG

“Vương phi, mời người thay y phục!” Một cung nữ mang y phục tới cho Vũ Quân, cho dù đã che dấu thật cẩn thận vẫn vô tình lộ ra một tia chán ghét nơi đáy mắt.

Vũ Quân cụp mi không nói, vươn tay lấy y phục, trong lòng lại mắng Mạc Kỳ Phong ngàn vạn lần. Không nói mặc y phục mới, chỉ cởi hết chỗ y phục trên người nàng cũng chết đi.

Trưởng công chúa không nghĩ ngờ rất quan tâm nàng, y phục mang tới là cung trang hoa lệ màu lam nhạt, tuy xinh đẹp nhưng cũng rất đơn giản, quan trọng nhất là nó không rườm rà như Vũ Quân nghĩ. Trong lòng Vũ Quân ngổn ngang trăm bề. Rốt cuộc Trưởng công chúa có quan hệ thế nào với nàng? Từ nhỏ nàng cũng chưa từng nghe qua người này.

Mạc Kỳ Phong chết tiệt! Hấn cư nhiên bỏ đi mất dạng! Vậy nàng phải làm sao? Vũ Quân biết rõ người ở nơi này không chào đón nàng, cũng không có tâm tư ở lại cái lồng hoa lệ này. Huống hồ, ngoài kia kịch vui còn chưa bắt đầu, nàng như thế nào có thể an phận ở đây chứ?

“Người đâu! Mau mau bắt nó lại!”

“Không thể để nó chạy loạn đến Ngự hoa viên!”

“Mau bắt nó lại! Con súc sinh này!”

Đoạn đường trước mặt Vũ Quân đang náo loạn ầm ỹ. Cung nữ, thái giám hoảng loạn hét thành một đoàn, binh lính hộ vệ thì chạy ngược chạy xuôi, hình như đang đuổi bắt vật gì đó.

“Grừ grừ...” Con vật phần nộ gầm gừ khiến mọi người hoảng sợ lùi lại phía sau, lại khiến Vũ Quân kích động không thôi.

Là chó sói! Như thế nào trong hoàng cung lại có chó sói? Hơn nữa còn là một con sói trắng! Vũ Quân kích động bước tới...

Đám cung nữ, thái giám cùng hộ vệ trợn mắt nhìn nữ tử đang tiến đến gần con sói. Sói trắng là loài sói vương giả. Tàn nhẫn cùng sức mạnh của nó không cần bàn đến. Con sói này tuy chưa trưởng thành, nhưng khí thế vương giả của nó đã khiến người ta sợ hãi.

Sói trắng nhìn nhân loại đang tiến lại chỗ nó, tiếng gầm gừ trong cổ họng càng trở nên hung ác. Nó là huyết mạch vương giả của loài sói, khuất phục đám người nhỏ bé này với nó là một loại vũ nhục!

“Grừ grừ...” Sói trắng không khách khí phát ra đe dọa. Sói là loài động vật thông minh, nó hiểu rõ nơi này có thể lấy mạng nó, nhưng kẻ đang đi đến gần kia thì tuyệt không có khả năng đó.

“Grừ grừ...” Nghe tiếng gầm gừ không phải do mình phát ra, Sói trắng trợn mắt nhìn nhân loại đang đến gần kia. Cur nhiên dám dọa nạt lại nó? Tròng mắt màu vàng của sói trắng nổi lên lửa giận, nó phải xé xác nhân loại này!

Khoan... khoan đã! Có mùi dã thú! Là mùi của loài sói trắng nó!

“Cô nương! Mau lùi lại, con sói này chưa được thuần dưỡng!” Một hộ vệ tốt bụng tiến đến chặn Vũ Quân, ý nhận ra cô nương này không phải người trong cung.

Hôm nay có yến hội mừng sinh thần bát hoàng tử, đây hẳn là vị tiểu thư nhà quan nào đó đi lạc.

“Cô nương đi vòng lại phía bên kia hồ rồi rẽ phải là đến ngự hoa viên.”

“Cẩn thận!” Tiếng hét kinh hãi vang lên như ma âm, cả đám người bàng hoàng nhìn con sói trắng này giờ bất động lao về phía nữ tử áo lam.

Người hộ vệ theo bản năng né tránh, xong liền hối hận muốn đập chết chính mình. Y tránh đi chẳng phải con sói sẽ lao vào cô nương kia sao? Xong rồi! Lần này thật sự xong rồi!

Cung nữ, thái giám xung quanh hai mắt nhắm chặt, không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu tanh thê thảm, còn người hộ vệ hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài.

Con...con...con sói này...cur nhiên xông vào lòng nữ tử áo lam kia? Người hộ vệ tròng mắt khê đảo, thẳng tắp ngã xuống mặt đất ngất đi. Đừng ai trách y nhất gan, là do cảnh tượng trước mặt này quá mức dọa người rồi.

“Tại sao lại náo loạn như thế?” Giọng nói mang ý không vui khiến mọi người cuống cuống sợ hãi, nhất loạt quỳ xuống.

“Chúng nô tài bái kiến Thái tử! Bái kiến Tam điện hạ!” Người đến là Thái tử Mạc Kỳ Ngôn cùng Tam hoàng tử Mạc Kỳ Văn, hai người từ hai phía tiến lại, lại khiến cung nữ thái giám không ai dám thở mạnh.

Thái tử là nhi tử của Hoàng hậu, người trong cung có ai không biết Thái tử hiện tại là kẻ hoàn khổ, quần là áo lụa. Nhưng cố tình người như vậy lại là Thái tử, quả thật khiến nhiều người tiếc hận. Mặc kệ có không ít con trai, người nào người nấy đều xuất sắc, tỷ như Tam hoàng tử kia chẳng hạn. Tam hoàng tử do Đức phi sinh hạ, từ nhỏ tư chất hơn người, nhưng tính tình lại đậm mực tiêu dao, không ưa tranh đấu. Chỉ là Thái tử tuy ngu ngốc nhưng tâm cơ quá nặng, luôn nghi ngờ các hoàng tử khác, ở khắp nơi làm khó dễ không thôi, Tam hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Thái tử không đáp, hai mắt sáng rỡ nhìn về phía nữ tử đang xoa đầu con sói trắng kia. Sói trắng này không phải con sói mà Ngũ đệ bắt được mấy tháng trước sao? Chính là thứ mà y năm lần bảy lượt đến cung của Ngũ đệ cũng không được nhìn thấy. Hôm nay lại chạy loạn ở đây? Còn có, đây là cô nương nhà nào? Quả thật rất xinh đẹp nha! Y quyết định rồi, y muốn triệu nàng vào cung.

“Tham kiến Thái tử! Tham kiến Tam điện hạ!” Vũ Quân lạnh nhạt phúc thân, đối với cái nhìn tham lam không che dấu của Thái tử rất là chán ghét. Còn Tam hoàng tử này...

Tam hoàng tử Mạc Kỳ Văn có chút khó tin nhìn lam y nữ tử trước mặt. Hắn nhận ra y phục nàng mặc là cung trang, nhưng sao lại không nhớ là trong cung có người như vậy nhỉ? Hơn nữa, hắn và ngũ đệ giao tình gắn bó, từng được gặp qua con sói trắng này vài lần, nhưng lần nào cũng thấy bộ dạng nó giương nanh múa vuốt, hận không thể lập tức xé xác người ta, chưa bao giờ thấy bộ dạng nhu thuận này của nó. Cô nương này, tuyệt đối không phải người bình thường! Ánh mắt hắn nhìn nàng có thêm một phần hứng thú.

“A a các người làm gì đứng hết ở đó? Bắt được Hắc Phong cho ta chưa?”

“Chúng nô tài bái kiến Ngũ hoàng tử!”

Nhìn thiếu niên đang hấp tấp chạy đến, khóe miệng Vũ Quân khẽ giật giật, Hắc Phong? Lại nhìn lại con sói toàn thân tuyết trắng, không khỏi cảm thán cách nghĩ của Ngũ hoàng tử này! Còn nữa, hôm nay nàng ra ngoài vào giờ gì thế? Như thế nào lần lượt gặp qua đám huynh đệ của Mạc Kỳ Phong rồi?

“Hắc Phong đâu?” Thiếu niên ngang ngược hỏi. “Nó xảy ra chuyện gì, ta liền đem chém đầu các người!”

“Ngũ...Ngũ hoàng tử...” Tên thái giám hai chân run run, Ngũ hoàng tử tuy đã mười tám tuổi, nhưng nghịch ngợm ngang ngược, tùy hứng trừng phạt khiến đám nô tài bọn họ luôn sợ hãi. Con sói trắng này là sủng vật mới rất được cưng chiều, nếu nó làm sao, thật sự bọn họ sẽ phải chôn theo.

“Hắc Phong đâu?” Ngũ hoàng tử Mạc Kỳ Anh tính tình nóng nảy, không có kiên nhẫn với kẻ đang sợ đến run chân kia.

“Grừ grừ...” Sói trắng Hắc Phong nhìn thấy kẻ bấy lâu giam giữ nó, tiếng gầm gừ đe dọa lại phát ra từ cổ họng, ánh mắt hung ác nhìn về phía ngũ hoàng tử.

“A! Thì ra ngươi ở đây! Ngươi là...” Vũ Quân chống lại ánh mắt nghi hoặc của Mạc Kỳ Anh, lại nhìn thấy y cười tà khó hiểu.

“Tiểu tử! Thì ra ngươi thích mỹ nhân!” Mạc Kỳ Anh bật cười khanh khách khiến Vũ Quân có chút không theo kịp. Sói... thích mỹ nhân?

“Theo ta về, liền gọi thật nhiều mỹ nhân đến cho ngươi!” Mạc Kỳ Anh bày ra vẻ mặt dụ dỗ nhìn sói trắng, khiến nó cảm thấy thật ngứa mắt. Móng vuốt không khách khí vurun ra muốn xé nát khuôn mặt vô lại kia.

“Ngoan!” Mạc Kỳ Anh tròn mắt nhìn nữ tử kia đang xoa đầu Hắc Phong. Y không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên thấy được sát ý trong mắt con sói trắng này. Dụi mắt nhìn lại lần nữa, không dám tin con vật đang vô cùng chân chó (ý chỉ sự nịnh nọt) cọ cọ cái đầu vào bàn tay nữ tử kia chính là Hắc Phong hung dữ không cách nào thuần phục suốt mấy tháng nay.

“Cô nương, con sói này của ta rất thích cô. Bồn điện hạ liệu có thể mời cô về cung của ta làm khách ít ngày hay không?” Mạc Kỳ Anh mở miệng khách sáo, y đương nhiên thấy được Hắc Phong có chút ý nại nữ tử này, giữ được nàng ta, còn sợ nó không chịu nghe lời sao?

“Ngũ đệ, ngươi như vậy không được nha!” Thái tử đang có ý định triệu nữ tử này vào cung, nào ngờ lại nhảy ra Ngũ hoàng tử hiện tại muốn mang nàng đi, đòi nào y chịu để yên.

“A đại ca, tam ca, hai người cũng ở đây?” Thử lỗi cho Mạc Kỳ Anh y này giờ không thấy hai vị huynh trưởng đứng đó, mỗi lần thấy động vật y liền ném tất cả lại sau đầu.

“Vị tiểu thư này, bốn thái tử muốn mời ngươi đến Đông cung làm khách, ngươi thấy thế nào?”

“A đại ca, hiện tại Hắc Phong quấn quýt nàng, đệ muốn mời nàng về cung ít hôm giúp ta thuần dưỡng tiểu tử này.” Ngũ hoàng tử trước nay cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, đối với động vật chính là cố chấp không thôi, hôm nay gặp được người có thể dạy dỗ con sói trắng này, Thái tử nếu muốn chen vào cũng đừng trách y không nể mặt.

“Ngươi...” Thái tử khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng vì tức giận, ngũ đệ này hôm nay cư nhiên dám đứng ra chống đối y.

“Đại ca, ngũ đệ! Hai người bình tĩnh lại!” Tam hoàng tử Mạc Kỳ Văn này giờ đứng xem kịch chọt lên tiếng, hẳn cũng không muốn hai người kia ở nơi này gây gỗ, nói không chừng sẽ mang tai vạ đến cho nữ tử vô tội kia.

“Hai người cũng chưa có xem vị tiểu thư đây có đồng ý ở lại trong cung hay không?”

“Ta không đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: CHƯƠNG 29

Cả Thái tử và Ngũ hoàng tử ngừng giương cung bạt kiếm, cùng một đám nô tài đồng loạt nhìn nữ tử áo xanh.

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt Thái tử trở nên ngoan lệ, chưa một nữ nhân nào dám từ chối lời của y.

“Ta nói không đồng ý.” Vũ Quân vẫn nhàn nhạt đáp lời, ánh mắt hoàn toàn chú ý vào con trắng trong lòng, tiểu tử này thật đáng yêu, khiến nàng nhớ đến Tiểu Nha.

“Người đâu! Đưa vị tiểu thư này về tẩm cung của ta!” Thái tử lạnh giọng phân phó khiến đám nô tài đứng đó không biết làm thế nào. Không làm, là trái lệnh thái tử, phải chết! Làm, là đắc tội với Ngũ hoàng tử, cũng phải chết! Đi cũng chết, không đi cũng chết! Đầu năm nay, sao nô tài lại khó làm như vậy chứ?

“Cái này...Thái tử...” Còn chưa nói đến đây có thể là gia quyến của đại thần, nếu đụng phải vị đại thần nào đó, bọn họ còn không phải sẽ chết thêm lần nữa sao?

Thái tử không kiên nhẫn xông tới muốn kéo nữ tử kia đi, lại quên mất còn con sói hung bạo trong lòng nàng, bị nó cào một vết trên cánh tay, máu chảy thấm ra ngoài cung phục.

“Khốn kiếp! Ngươi muốn hành thích bốn thái tử?” Khuôn mặt anh tuấn có chút vặn vẹo vì tức giận.

“Người đâu! Mau bắt tên thích khách này lại, áp giải đến Đông cung để Bôn thái tử tự mình thẩm vấn!”

Nhìn máu trên tay Thái tử, hộ vệ bốn phía nhất loạt xông tới, dù sao cũng đều phải chết, sống thêm được chút nào hay chút đó. Huống hồ, cô nương kia làm bị thương thái tử, bị bắt lại cũng không thể trách họ.

Đám hộ vệ khôn ngoan vây lấy Vũ Quân, từng bước tách nàng và sói trắng ra, thành hai vòng vây. Dòng máu hoang dã của sói trắng hoàn toàn bị kích động, hai tròng mắt biến thành màu đỏ như máu. Ánh mắt Vũ Quân vẫn lạnh nhạt như nước, Thái tử ngu ngốc này dám làm gì nàng chứ? Chồng lưng cho nàng cũng không nhỏ đâu! Chỉ là tiểu tử kia đã tính đại phát, nếu thấy được máu tươi sẽ không có cách nào ngăn nó lại. Y phục nàng vừa thay sẽ lại bẩn mất!

“Tiểu Hắc! Ngoan, trở lại!”

“Grừ...grừ...” Con sói vẫn đang ở trạng thái sẵn sàng công kích, móng vuốt cào trên đất từng vệt kéo dài.

“Đại ca! Không nên như vậy!” Tam hoàng tử vội vàng khuyên can, ngày hôm nay nếu nháo thành lớn chuyện, thật sẽ không cách nào cứu vãn. Mà cô nương kia, cho dù có là nữ nhi của đại thần nào đi nữa, cũng không tránh nổi họa.

“Nếu không ngoan ngoãn chịu trói, Bôn thái tử sẽ tru di tam tộc ngươi!” Thái tử cười ngoan lệ, thứ y muốn dừng hòng ai ngăn cản.

“Đại ca!” Tam hoàng tử bất bình muốn xông tới, lại bị hộ vệ cản lại.

“Ngũ đệ, mau cản huynh ấy lại!” Tam hoàng tử tuy thiên tư thông minh nhưng sức khỏe lại không tốt, hoàn toàn là một văn nhân trói gà không chặt, gặp hoàn cảnh này chỉ có thể hướng Ngũ hoàng tử cầu cứu.

“Đệ dám cản, ta liền giết chết con sói này!” Một tia độc ác tràn ra từ đáy mắt thái tử.

“Huynh...” Mạc Kỳ Anh tuy mười tám tuổi, nhưng tính tình lại như đứa trẻ chưa trưởng thành, cũng chỉ có thể trách Hiền phi ngày thường quá cưng chiều cùng bảo hộ y, khiến y không cảm thấy hoàng cung này là nơi có bao nhiêu đáng sợ.

“Hôm nay vị cô nương này, ta nhất định đưa đi, Hắc Phong của ta, huynh cũng dừng hòng động đến!” Ngũ hoàng tử là đứa trẻ ăn mềm không ăn cứng, ngại đe dọa y điều gì, sẽ càng khiến y muốn làm hơn.

“Thích khách muốn hành thích bôn thái tử. Các người hộ tống Tam điện hạ cùng Ngũ điện hạ an toàn hồi cung. Nếu sai sót, đừng trách Bôn thái tử ngoan tuyệt!”

Thái tử nhìn đám hộ vệ bên cạnh, y hiểu rõ võ công mèo cào của Ngũ đệ không phải là đối thủ của hộ vệ trong cung. Nữ nhân này, y muốn! Ai cũng đừng mong cản trở!

Đám người giằng co một lúc, đem Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử ép đến một bên, đem sói trắng kéo đến một bên, Thái tử đích thân xông tới túm lấy nữ tử áo xanh.

“Muốn tru di tam tộc ta, Thái tử, người, còn chưa đủ khả năng!” Vũ Quân cười lạnh hất bàn tay đang túm lấy nàng. Nơi này là hoàng cung, việc nàng có nội lực vẫn chưa thể lộ ra, nên không cách nào thoát khỏi ma trảo của Thái tử.

“Nữ nhân chết tiệt!” Thái tử vung tay hướng khuôn mặt thanh lệ của Vũ Quân mà tới, dù sao nơi này là hoàng cung, y chính là dưới một người trên muôn người, ai dám đứng ra vì một nữ nhân mà cùng y đối đầu.

“Chát!” Khuôn mặt Vũ Quân in hằn mấy ngón tay. Đám người xung quanh trợn trắng mắt. Thái tử cư nhiên xuống tay đánh một nữ nhân?

“...” Vũ Quân nhếch môi cười nhạt, ý khinh miệt không giấu diếm nơi đáy mắt.

“Ngươi...” Thái tử lần nữa vung tay lên...

“Thái tử người cũng đủ to gan!” Bàn tay Thái tử bị chặn lại. Giọng nói lạnh lẽo khiến tất cả người ở đây không rét mà run. “Người muốn tru di tam tộc Vương phi của ta?”

“Có chuyện gì âm ỹ như vậy?” Âm thanh the thé của viên thái giám già khiến Vũ Quân không nhận được cau mày. Ma âm trong truyền thuyết, chính là nói về âm thanh này đi.

Mạc đế tiến đến, vừa đứng lúc nghe được bốn chữ “tru di tam tộc”, chân mày không khỏi cau lại.

“Phụ hoàng!” Ngũ hoàng tử có chút nóng nảy, không thể nghi ngờ hành động của Thái tử hôm nay chọc giận tên trẻ con này.

“Các người còn không mau dừng lại!” Nhìn bàn tay Thái tử vẫn bị Mạc Kỳ Phong bắt lấy, hoàng hậu không khỏi đau lòng.

Vũ Quân nhìn thấy Mạc đế cùng đám người đáng lẽ phải ở trong yến hội kia đang từ từ tiến đến, trong lòng thở dài. Vốn định đi xem kịch vui, như thế nào lại là chính mình phải diễn? Lén nhéo mình một cái đau đến nổi nước mắt trào ra, Vũ

Quân từng bước nép mình bên người Mạc Kỳ Phong. Nàng vốn định ăn một bát tay của Thái tử, rồi sẽ đến ngự hoa viên dự yến tiệc, ai ngờ Mạc Kỳ Phong này giờ chết toi ở đâu lại xuất hiện. Hôn nữa, người ở Ngự hoa viên lại lù lút kéo đến đây, quả thật giúp nàng đỡ đi rất nhiều công sức.

“Vương gia, buông Thái tử ra đi!” Bàn tay nhỏ kéo kéo tay áo Mạc Kỳ Phong, giọng nói là thập phần ủy khuất.

Tam hoàng tử khỏe miệng khê kéo lên. Thì ra là Vương phi của tứ đệ. Nhìn bộ dạng ủy khuất kia của nàng, có chỗ nào giống với nữ tử vừa nhếch môi cười lạnh với Thái tử. Vương phi của Tứ đệ... Mạc Kỳ Văn cảm thấy trong lòng có chút gì trống rỗng.

Mạc Kỳ Phong liếc mắt nhìn nữ tử đang giả bộ đáng thương bên cạnh, lại nhìn đám người Mạc đế vẫn đang nhìn về phía bên này, tự nhiên hiểu được nàng muốn làm gì. Thấy má phải của nàng đỏ ửng, còn nguyên dấu vết bị đánh, trong lòng hần bỗng dưng khó chịu. Lực đạo ở tay vô thức mạnh thêm một chút, khiến Thái tử cảm thấy cổ tay mình sắp đứt lìa.

“Tứ đệ, người mau buông ta ra!”

“Grừ grừ...” Sói trắng Tiểu Hắc từ lúc nào đã quay trở lại bên chân Vũ Quân, nhìn Thái tử gằm gừ, dịch ý đầy trong mắt.

“Còn dám động đến nàng, ta phé cánh tay này của người!” Mạc Kỳ Phong không chút khách khí vung tay ném Thái tử văng xa một quãng.

“Huyền vương! Người làm vậy là sao hả?” Không hề nghi ngờ, Hoàng hậu bị chọc giận. Dù tâm ngoan thủ lạt thế nào, bà ta vẫn là một người mẹ, nhìn con mình bị đánh như vậy, có thể nào không đau lòng?

“Có đau không?” Kỳ Phong vươn tay muốn chạm vào bên má đang sưng lên của Vũ Quân, lại bị nàng cản lại, rút ở trong người ra một chiếc khăn tay.

“Tay người vừa chạm vào hần!” Ánh mắt ghét bỏ, nàng đem khăn lau sạch tay hần khiến Mạc Kỳ Phong cong khóe môi.

“Tiểu tử kia sẽ bị người làm cho tức chết!” Hần ghé sát tai nàng, giọng nói trầm thấp, hơi thở nam tính phả bên tai khiến khuôn mặt Vũ Quân càng đỏ ửng.

Thái tử được Hoàng hậu đỡ dậy trợn mắt nhìn một màn này. Nữ nhân kia... nữ nhân kia cứ nhiên đem bàn tay Mạc Kỳ Phong vừa bắt y ghét bỏ lau sạch? Y không nghe được họ nói gì, nhưng thừa biết có thể nói điều gì tốt đẹp chứ?

“Vũ Nhi!” Trương công chúa muốn bước tới, lại bị cái nhìn hung dữ của sói trắng ngăn lại.

“Con không sao chứ?”

Vũ Quân cúi xuống xoa đầu sói trắng, ghé vào tai nó nói nhỏ gì đó, con sói ngoan ngoãn đi về một góc nằm xuống khiến Ngũ hoàng tử Mạc Kỳ Anh há hốc miệng.

“Tứ tẩu tứ tẩu, vừa rồi đệ có gì đắc tội, mong tứ tẩu đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân.” Nhìn Ngũ hoàng tử chân chó chạy đến, ánh mắt Vũ Quân hiện lên chút ý cười. Tiểu nhân đệ đệ à, xem ra hôm nay ta lại hoành đao đoạt bảo (đại ý là cướp ạ) của đệ rồi.

“Ngũ điện hạ khách khí rồi!”

“Vũ Nhi, má con sưng lên rồi!” Trương công chúa tiến đến xuýt xoa, nhìn gò má bị đánh đến sưng lên của thiếu nữ, trong lòng đau đớn không thôi.

“Thái tử! Người tốt nhất nên cho ta một lời giải thích!” Ánh mắt Trương công chúa sắc lạnh nhìn vào Thái tử. Đường đường là Thái tử một nước, lại vung tay đánh một nữ nhân thành như vậy. Nếu sau này y thật sự đăng cơ, còn không phải thiên hạ sẽ đại loạn?

“Cô cô! Là nàng ta định hành thích ta!” Thái tử hoảng hốt nói. Cô cô này của y tuy đã già đi, nhưng vẫn được Phụ hoàng yêu thương che chở. Trước nay cô cô luôn yêu thương Mạc Kỳ Phong hơn y, nhưng chưa bao giờ dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn y.

“Huynh nói bậy!” Ngũ hoàng tử lớn tiếng phản bác, thù vừa mới rồi, Mạc Kỳ Anh còn chưa có quên đâu.

“Tứ tẩu không biết võ công, lại bị huynh đánh thành như vậy, huynh còn dám nói tứ tẩu ấy hành thích huynh? Tam ca huynh nói có đúng không?”

“Đại ca, lần này là huynh sai trước.” Mạc Kỳ Văn không nóng không lạnh nói, ai cũng có thể nghe ra, hần đứng về phía ngũ hoàng tử.

“Ngôn Nhi, tay con sao vậy?” Hoàng hậu nhìn đến máu trên cánh tay Thái tử, không khỏi đau lòng hỏi.

“Là do nàng ta bảo con sói kia tấn công nhi thần.” không nghi ngờ lời của hoàng hậu mở đường cho Thái tử. Nữ nhân kia nhiều lần chỉ bị sưng một bên mặt, còn y là bị thương ở cánh tay, để xem cô cô làm sao bênh vực nàng ta nữa.

“Tại sao trong cung lại có sói?” Giọng Mạc đế uy nghiêm, toát lên khí thái vương giả của bậc đế vương.

“Là... là do nhi thần!” Mạc Kỳ Anh cúi đầu thật thấp. Vừa rồi thấy Hắc Phong ngoan ngoãn nghe lời, y kích động mà quên mất phụ hoàng đang ở đây. Lần này xong thật rồi!

“Hoàng thượng tha tội! Là do thần thiếp quản giáo không nghiêm!” Hiền phi vội vàng quỳ sụp xuống. Bà vẫn biết nhi tử của mình có sở thích đối với động vật, lại không nghĩ tới tiểu tử này lớn gan đem sói vào trong cung, lại chọc phải tai họa.

“Hay lắm Thái tử! Người thử nói cho ta, sói là vốn có ở trong cung, Huyền Vương phi cũng là vô tình đến nơi này, như thế nào lại thành hành thích Thái tử?” Trương công chúa mắt đẹp phần nộ. Thái tử từ nhỏ luôn bắt nạt Phong Nhi, bà biết, nhưng vì thân phận nhạy cảm, không cách nào ra mặt. Nhưng lần này Thái tử ra tay đánh Vũ Nhi thành như vậy, bà quyết không bỏ qua! Khanh Khanh đã mất, bà sẽ thay nàng ấy chăm sóc nhi nữ này, ở hoàng cung này, ai dám động đến nàng, bà đều sẽ không bỏ qua.

“Cô cô, con...con...”

“Ngươi! Nói hết sự thật cho ta!” Trương công chúa chỉ tay vào người hộ vệ đứng gần nhất, ánh mắt sắc bén không cho phép chối từ.

“Nếu dám nói sai, theo quân quy mà xử!” Mạc đế lạnh nhạt nói. Ông không lên tiếng bênh vực bất kỳ ai, chỉ muốn xem rốt cuộc thiếu nữ kia làm thế nào có thể khiến loài sói vương giả kia ngoan ngoãn nghe lời. Thật may đã đem đám trọng thần an bài ở ngự hoa viên, bằng không để Vân Phương nhìn thấy cảnh này, quả thật sẽ rất khó xử. Lúc này Vân Phương bắt chấp thân phận xông tới chỗ thiếu nữ kia, ông liền khẳng định thiếu nữ này đối với ông ta rất quan trọng.

“Bẩm Hoàng thượng...” Người hộ vệ run rẩy kể đầu đuôi mọi chuyện, hẳn dĩ nhiên hiểu được hoàng cung này ai mới là người lớn nhất. Mạng nhỏ của hắn, lần này được nhặt lại rồi!

Theo lời hộ vệ, sắc mặt Trương công chúa ngày càng khó coi, ánh mắt hoàng hậu cũng sa sầm xuống, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Là do thần thiếp dạy dỗ không tốt! Xin Hoàng thượng giáng tội!” Hoàng hậu quỳ sụp xuống, bà ta hiểu rõ lần này Thái tử đã phạm sai lầm lớn cỡ nào.

“Hay cho một câu tru di tam tộc!” Ánh mắt Trương công chúa ngạo nghễ mỉa mai.

“Thái tử có cần hay không ta đến Hình bộ nhận án trước?”

Vũ Quân nhìn khuôn mặt Thái tử đã trở nên xám xịt, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cái bạt tai này, sẽ có ngày ta trả cho ngươi cả vốn lẫn lãi. Nhìn xem nhìn xem, ánh mắt hoàng hậu nhìn nàng căm phẫn cỡ nào, không cam lòng cỡ nào?

Đừng trách ta, có trách hãy trách con trai ngươi quá ngu ngốc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 30

“Vương gia, chúng ta trở về được không?” Ánh mắt Vũ Quân nhẫn nhục nhìn Mạc Kỳ Phong, hẳn đã đồng ý cùng nàng diễn kịch, chắc hẳn cũng phải hiểu nguyên tắc châm lửa rồi thì nên rời đi.

“Bát đệ, sinh thần đệ tử ca không có gì quý giá, tặng cho đệ thứ này!” Lời vừa nói ra, một thứ gì đó trượt qua mắt mọi người, bay về phía bát hoàng tử Mạc Kỳ Vũ đang im lặng đứng nhìn.

Mạc Kỳ Vũ ngây ngốc nhìn thứ vừa bay đến treo trên người mình. Là noãn ngọc (ngọc ấm_ mình hiểu chắc là cái ngọc bội khi đeo sẽ giữ cho cơ thể ấm áp hay xuất hiện trong truyện cổ đại ý)! Hiền phi bị dọa sợ một hồi.

“Mau cảm ơn tứ ca con!” Hiền phi rồi rít thúc giục Mạc Kỳ Vũ.

Khi bà mang thai A Vũ, chưa đến ngày lâm bồn bị người hãm hại đẩy vào trong hồ nước, dẫn đến sinh non, mà đứa trẻ cũng bị nhiễm lạnh, cơ thể mang hàn tính nên rất yếu ớt. Huyền Vương mặc dù lãnh khốc, nhưng một phần quan tâm này của hắn đối với A Vũ khiến bà cảm động không thôi. Chỉ tiếc, hẳn là nhi tử của nữ nhân kia khiến bà không cách nào bỏ qua bài xích.

“Tạ ơn tứ ca!” Mạc Kỳ Vũ đương nhiên không biết giá trị của noãn ngọc này, nhưng hắn cảm thấy được từ lúc Tứ ca ném ngọc bội này cho hắn, cơ thể ấm lên không ít, không còn cảm thấy quá lạnh như lúc này nữa.

“Phụ hoàng! Vương phi của nhi thần lần này vào cung bị dọa thành như vậy, mong người cho nàng một cái công đạo.” Mạc Kỳ Phong trực tiếp bế Vũ Quân lên, hướng cửa cung mà đi.

“Nhi thần xin phép rời đi trước. Còn nữa, hoàng cung này không tốt đẹp gì, lần sau nếu không phải việc quan trọng, mong các vị nương nương đừng triệu kiến nàng.”

Một câu nói của Kỳ Phong lại khiến Mạc đế như sấm nổ bên tai. Rất lâu trước đây, có một người con gái cũng từng nói ‘hoàng cung này không phải nơi

tốt đẹp gì, chàng để thiếp đi đi!’. Khi ấy, ông đã ích kỷ giữ nàng lại, bắt chấp tất cả yêu nàng, sủng nàng, cuối cùng lại đổi lấy cái chết thảm thương của nàng và cả con của hai người.

“Khoan...khoan đã tứ ca!” Ngũ hoàng tử này giờ im lặng quỳ chịu tội nhìn thấy Mạc Kỳ Phong rời đi, cảm lòng không nổi đứng dậy đuổi theo.

“A Anh!” Hiền phi hoảng hốt gọi, không hiểu nhi tử này của bà lại chạm cái mạch gì rồi.

“Tứ ca! Tứ ca!” Ngũ hoàng tử vội vã chạy theo, vì Hắc Phong của y đang lưng chừng theo tứ ca, không, chính xác là tứ tẩu rời đi. Cái này không được nha! Y chưa bao giờ bắt được con vật nào hung dữ ngạo nghễ như thế, không thể cứ như vậy mà mất đi được!

“Tứ ca! Hắc Phong của đệ...”

Kỳ Phong quay đầu nhìn lại, lại thấy con sói trắng lúc này đang bước theo mình, khỏe mỗi không khỏi nhếch lên. Vân Vũ Quân này, hẳn còn đang thắc mắc nàng như thế nào lại khách khí với Ngũ đệ như vậy, thì ra đã ngoạn mất sủng vật của người ta.

“Nó đã thích nàng như vậy, đệ cũng nên thành toàn cho nó.” Vị vương gia nào đó rất vô lại mà lạnh mặt nói

“Không được! Đệ chưa bao giờ thấy con vật nào bá khí như vậy!”

“Nếu đệ giữ được nó, ta cũng không làm gì!”

Ngũ hoàng tử muốn khóc rồi, y chính là không giữ được con vật vương giả này! Nếu y lại dùng sức mạnh giữ nó lại, chỉ sợ nó sẽ tiếp tục nhịn ăn, hoặc năm ba bữa lại náo loạn trong cung, không phải y sẽ bị phạt đến chết sao?

“Tứ ca...”

“Ta không có gì cho đệ!”

“Tứ tẩu...”

Vũ Quân trực tiếp nhắm nghiền hai mắt, giả bộ ngủ.

“Sức khỏe nàng không tốt, luôn ngủ rất nhiều.” Kỳ Phong nhàn nhạt nói, mới nhận ra lời nói dối của mình thế nhưng là sự thật. Hình như trước khi đi, Diệp Minh từng nói với hắn, bệnh của nàng càng ngày càng nặng, nên mỗi ngày đều ngủ rất nhiều.

“Tứ ca, đệ...”Ánh mắt Ngũ hoàng tử lóe lên một tia tính toán. Tứ ca có một con Ưng Vương...

“Đừng tính toán lên Huyết Ưng của ta! Nó sẽ giết đệ đấy!” Mạc Kỳ Phong vẫn nhàn nhạt nói, lại khiến Ngũ hoàng tử đỏ mặt hời. Tứ ca, không phải huynh học độc tâm thuật đấy chứ?

“Tứ ca, đệ chỉ mượn vài ngày thôi, có được không?”

“Không thể!”

“Sói trắng của đệ đổi lấy Huyết Ưng của huynh ba ngày. Chỉ ba ngày thôi, được không?”

“Không thể!” Huyết Ưng tính tình hung bạo, chỉ sợ ngay ngày đầu tiên đã đem tiểu tử này làm thịt.

“Tứ ca, đệ chỉ muốn xem Huyết Ưng trong truyền thuyết uy dũng cỡ nào thôi. Một chút thôi cũng được!” Ngũ hoàng tử nhất quyết đeo bám không buông. Hắc Phong này của y chắc chắn mất rồi, như thế nào lại không cố gắng đòi chút lợi ích. Mạc Kỳ Anh từ nhỏ say mê động vật, đối với động vật luôn luôn cố chấp. Nhưng y cố chấp bằng cách yêu thương chúng. Nhớ lại sói trắng kia dù đối đến bụng dính vào lưng cũng không muốn thân cận y, y lại đau lòng không thôi. Động vật cũng như con người, chỉ vui vẻ khi không bị ép buộc. Sói trắng đã không muốn ở lại, y cũng không cưỡng cầu, chỉ là không muốn mình triệt triệt để để ăn thiệt thòi thôi.

“Đệ biết nó rất uy dũng là được rồi.” Mạc Kỳ Phong hẳn rất ghét dây dưa, thế nhưng lại ở đây dây dưa cùng Ngũ đệ này này giờ, thật đã là cực hạn của hắn. Nếu còn tiếp tục, hắn không dám chắc sẽ không đánh tiểu tử này một trận.

“Tứ ca...” Mạc Kỳ Anh hai mắt mở lớn, ai oán nhìn khiến Vũ Quân đang nhắm mắt cũng cảm thấy cả người từng đợt sồn da gà. Tên này, không phải định dùng “sắc dụ” với Mạc Kỳ Phong đấy chứ? Phải thừa nhận, Mạc Kỳ Anh này lớn lên rất đẹp mắt, cho người ta cảm giác rất tự nhiên, thoải mái. Nhưng mà, dùng bộ dạng đó để quyến rũ huynh đệ ruột của mình, tên này cũng quá biết tận dụng rồi!

Dĩ nhiên Kỳ Phong cũng cảm thấy không tiêu hóa nổi bộ dạng này của đệ đệ hắn, cho nên dứt khoát phát tay áo rời đi. Hắn là lần đầu biết đến bộ mặt vô lại này của Ngũ đệ hắn đấy. Ánh mắt liếc về phía Mạc đệ đang đứng ở xa nhìn lại, chỉ cảm thấy trong tâm triệt để lạnh lẽo. Người phụ thân này của hắn có lẽ chỉ hận không sớm trừ hắn đi, để hiện tại hắn nắm binh quyền trong tay, muốn diệt trừ cũng không thể. Nhìn đến hoàng hậu đứng bên cạnh, trong lòng cười lạnh. Hắn tuyệt không có hứng thú với ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia, chỉ là, hoàng hậu thèm khát nó như vậy, hắn lại muốn tham dự một chút. Làm vua một nước, thái tử bao cô kia còn chưa đủ khả năng đó. Không đúng, hắn thật sự tò mò về cái “bao cô” này đấy!

“Người rất quan tâm huynh đệ Ngũ hoàng tử?” Vũ Quân ngồi ngay ngắn trên xe ngựa, ánh mắt thẳng tắp nhìn Mạc Kỳ Phong, chỉ sợ bỏ qua bất kỳ biểu

cảm náo của hắn.

Cùng Mạc Kỳ Phong tiếp xúc một thời gian, nàng nhìn ra được người này không phải trời sinh lãnh huyết, là hoàn cảnh đã mài bén những góc cạnh nguy hiểm của hắn. Người này luôn tỏ ra lạnh lùng lãnh khốc, nhưng thực sự rất biết cách quan tâm người khác. Hắn luôn miệng nói hận nàng, nhưng lại chưa từng làm gì khiến nàng tổn thương, hơn nữa còn giúp nàng đòi lại công bằng.

“Họ không phải địch nhân.”

Từ khi hiểu chuyện, Kỳ Phong nhìn được giấy dựa trong mắt Hiền phi. Bà chưa bao giờ ra mặt quan tâm hắn, nhưng lại lén lút ngầm tương trợ, cũng không cho phép ngũ đệ hòa theo huynh đệ khác ăn hiếp hắn. Hắn biết được, bà cùng mẫu thân hắn và vị nương nương bị mẫu thân hắn hại chết từng là tỷ muội tốt, bà đương nhiên không chấp nhận được chuyện mẫu thân hắn làm, nhưng cũng không cách nào bỏ mặc hắn. Trong lòng Kỳ Phong ghi nhớ một phần tâm ý này. Nhưng là, Hàn phi kia thực sự do mẫu thân hắn hại chết? Năm đó là hoàng hậu tố cáo, cũng đưa ra chứng cứ, chỉ là, lời của hoàng hậu, đáng tin sao?

“Cô hôm nay rất to gan.” Kỳ Phong không nhìn Vân Vũ Quân, giọng nói lạnh nhạt. Hắn dĩ nhiên hiểu được, nữ nhân này là cố ý gây sự cùng thái tử.

“Hoàng hậu tính kế ta, thì cùng ta đối địch.” Vân Vũ Quân nàng không phải người lương thiện, hiện tại nàng đoán được, hôn sự lần này là do hoàng hậu giật dây, đương nhiên sẽ cùng bà ta tính toán đến cùng.

“Bạt tai cũng đã ăn một cái, người xem người làm được gì?” Kỳ Phong cất tiếng mỉa mai.

Trong nội tâm hắn cũng rất ngạc nhiên. Hôn sự kia là sau khi Vân phu nhân thỉnh an hoàng hậu được ban xuống, nên ban đầu hắn một mực nghĩ rằng Vân gia có ý nghĩ không an phận. Sau đó Vân phu nhân ở Hoàng Giác tự làm trò khiến hắn thực sự tò mò, Vân gia này là muốn cùng hắn chơi trò gì? Tại sao Vân Phụng luôn bày ra bộ dạng có khổ mà không thể nói? Cho đến khi Vân Phụng đến tìm hắn, dùng binh phù đổi lấy tự do cho Vân Vũ Quân, hắn mới lần đầu nghiêm túc lại mọi chuyện. Thì ra từ đầu hắn luôn bỏ lỡ mất người đứng sau thao túng tất cả. Hoàng hậu chắc chắn không tính đến Vân Phụng thật sự yêu thương nữ nhi này, mà nàng ta, lại chỉ cầu tự do.

“Mạc đế không phải một phụ thân tốt, nhưng ta tin ông ta có thể làm một ông vua tốt.” Vũ Quân không tin Mạc đế sẽ vẫn như cũ tin tưởng Thái tử, để y có thể yên ổn ở trong đông cung.

“Cô là một người rất có tâm cơ.” Kỳ Phong không khỏi có chút bội phục nữ tử này.

Ấn thiết nhỏ trước mắt chỉ để đổi lấy một cái gọi là cơ hội. Nhưng cũng đủ làm lung lay tận gốc tín nhiệm của Mạc đế đối với thái tử. Hoàng hậu lần này cũng không thể kê cao đầu mà ngủ nữa.

“Ta chỉ ăn miếng trà miếng thôi.” Vì bà ta tính toán mà nàng bị ném vào mớ hỗn độn này, hiện tại còn lún vào chuyện tình cảm, không trả đũa một chút, nàng có thể ngủ yên sao?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 31

Nhìn đến con sói trắng từ lúc lên xe vẫn luôn ghé đầu lên chân Vũ Quân, hai mắt lim dim, ánh mắt Mạc Kỳ Phong lóe lên một tia khó hiểu. Loài sói vương giả, dễ dàng thân phục như vậy? Vũ Quân nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hắn, không khỏi cười nhẹ.

“Ta từng được sói trắng chi vương nuôi lớn.”

Ánh mắt nàng mơ màng, nhớ về một hồi ức xa xôi nào đó. Vũ Quân nhớ, khi vừa lọt lòng mẹ, nàng đã ở cùng bầy sói.

Năm đó Lâm Khanh Khanh sắp đến ngày lâm bồn, lại bị truy sát, chỉ có thể trốn chạy vào rừng, không cẩn thận lại đi nhầm vào nơi nghỉ chân của bầy sói trắng hoang dã. Đương nhiên, với võ công của nàng, tuy không tiêu diệt được bầy sói, nhưng rồi đi không phải là chuyện không thể. Chỉ là, đứa nhỏ này lại cố tình chọn thời điểm này đòi ra ngoài. Khanh Khanh cố gắng hết sức, rời khỏi vòng vây của bầy sói, chạy vào sâu trong rừng. Có chứng trăn thủ ở đây, đám người kia cũng không cách nào đuổi giết nàng. Trớ trêu, Lâm Khanh Khanh luôn tự tin về khinh công của mình, lại không cách nào cắt đuôi sói đầu đàn! Nó vẫn đuổi gắt gao theo sau.

“Á!” Không kịp rồi!

Cách duy nhất là giết con sói này, mới có thể đảm bảo an toàn cho đứa trẻ sau khi ra đời. Nhưng hiện tại, nếu nàng tấn công con sói này, sẽ không còn đủ hơi sức sinh đứa bé ra.

Chỉ có thể làm như vậy...

“Á...” Lâm Khanh Khanh thét lên đau đớn, nàng biết hoàn cảnh của mình, nếu không tự mình cố gắng, chỉ sợ cốt nhục này sẽ không được thấy ánh sáng mặt trời.

“Á...” Không được! Đứa trẻ vẫn chưa chịu ra. Lâm Khanh Khanh bắt an nhìn con sói vẫn đang chăm chăm nhìn về phía nàng. Nàng đã dùng một ít cành cây và dây leo tạo thành một chút cản trở, nhưng không thể giữ chân nó quá lâu.

“Á...” Đứa con này, thật là quá mức ngang ngược mà. Khi con ra ngoài ta sẽ đánh cho con một trận nên thân.

“Á...”

“Oe...Oe...Oe...” Tiếng trẻ con khóc vang vọng một mảnh rừng rậm. Ra rồi!

Đứa trẻ bình an ra đời. Lâm Khanh Khanh nhìn cái miệng đang khóc thật lớn, nước mắt không tự chủ cứ trào ra. Đây là con của nàng, là huyết mạch duy nhất của nàng trên cõi đời này, là minh chứng duy nhất cho quãng thời gian nàng và nam nhân kia ở bên nhau. Từ nay, đứa trẻ này chính là cuộc sống của nàng.

Bỗng nhiên, con sói trắng từ từ đi tới khiến Lâm Khanh Khanh không khỏi hoang mang. Đứa trẻ ngang bướng đã rút sạch sức lực của nàng, nàng cũng không tin con sói này sẽ dễ dàng buông tha như vậy. Ôm lấy đứa trẻ còn đỏ hỏn, Lâm Khanh Khanh cố gắng muốn đứng dậy. Chợt...

“Vút!”

“Grào!” Âm thanh gào rống thê lương của động vật khiến người ta không khỏi run sợ.

Lâm Khanh Khanh không dám tin vào mắt mình, cả người ngây ngốc quên cả việc chạy trốn. Con sói đầu đàn này giờ luôn đứng gườm gườm nhìn về phía nàng, vừa cắn chết một con sói khác đang xông tới mẹ con nàng. Lâm Khanh Khanh biết rằng nàng quả thật đã xem thường bầy sói trắng này. Chúng đã đuổi tới nơi. Bầy sói đang nhìn nhau gầm gừ, dường như là bất đồng ý kiến. Bọn chúng là đang tranh nhau ăn thịt nàng sao? Hiểu biết của Khanh Khanh về loài sói không nhiều, nhưng nàng hiểu rõ, tất cả sẽ do sói đầu đàn quyết định. Bầy sói này, như thế nào lại tranh chấp?

Lại có một con sói liều mạng xông về phía Khanh Khanh, nàng một tay bế đứa trẻ, một tay nắm chặt chuỗi đao. Con của nàng, cho dù là sói đi nữa, cũng đừng mong động đến.

Khanh Khanh trợn mắt nhìn sói đầu đàn lần nữa lao tới cắn vào cổ con sói nọ, ánh mắt bầy sói đều có biến hóa, có phần nộ, cũng có sợ hãi. Hai con, ba con, bốn con sói lần lượt xông vào đều bị sói đầu đàn không nương tình cắn chết. Bầy sói nhất thời không biết làm thế nào. Sói đầu đàn ngửa cổ lên trời, gầm một tiếng, cả bầy sói theo bản năng lùi lại phía sau, hai chân trước run run, đã có con khụy xuống. Khanh Khanh hiểu được, sói đầu đàn này rất mạnh. Lần nữa nắm lấy đao, nàng nhất định sẽ liều mạng bảo vệ đứa nhỏ. Lại chỉ thấy cả bầy sói lũ lượt rời đi, ánh mắt không còn chút nào bất mãn, chỉ có phục tùng. Nhìn bầy sói rời đi, trong đầu Lâm Khanh Khanh tràn đầy nghi hoặc.

Chợt, một trận choáng váng bất ngờ tập kích khiến Khanh Khanh ngã xuống, nàng nằm trên mặt đất, cố gắng giữ chặt đứa nhỏ. Sói đầu đàn chậm chậm tiến tới. Lâm Khanh Khanh cố gắng áp chế cảm giác khó chịu, chống tay ngồi dậy. Ai ngờ, con sói kia thể nhưng tiến tới liếm mặt nàng! Sau đó cúi xuống, nhìn đứa nhỏ trong tay nàng một chút, rồi ghé đến liếm lên mặt đứa nhỏ. Trong lòng Khanh Khanh ngoài ngạc nhiên cũng chỉ có ngạc nhiên. Thì ra con sói này vừa bảo vệ mẹ con nàng! Nó vừa giết hết những con sói không nghe lời, muốn xông lên ăn thịt mẹ con nàng?

“Sói trắng! Cảm ơn ngươi!” Trước khi ngất đi, Lâm Khanh Khanh chỉ kịp nói ra mấy lời này.

“Đừng! Đoàn!” Trời nổi sấm sét rồi đổ mưa rào. Vân Vũ Quân đã ra đời như thế.

Mạc Kỳ Phong nhìn thiếu nữ ánh mắt mơ màng tràn đầy bi thương kia, trong lòng không khỏi thương tiếc. Thân thể của nàng không thể đưa ra ánh sáng, thì ra cũng là có nguyên nhân. Nếu không phải do chính tai nghe được Vân Phương xác nhận, hẳn cũng không thể biết nàng là nữ nhi của Lâm Khanh Khanh. Trên giang hồ làm gì có bí mật, nhưng lại chưa từng nghe ai nói Lâm Khanh Khanh trước khi chết còn có một nữ nhi. Người có kinh nghiệm hơn thì biết được năm xưa Lâm Khanh Khanh mang thai, gần đến ngày sinh thì bị truy sát trốn vào rừng, đến khi đi ra bụng không còn lớn, cũng không thấy đứa nhỏ nào, chỉ thấy một thân đầy máu. Sau đó Lâm gia nữ chủ nhân này xuống tay tàn nhẫn, một lần hành động quét sạch tổ chức sát thủ đã truy đuổi nàng hôm đó. Còn thường xuyên ra vào cánh rừng nọ, khiến người có tâm đầu nảy sinh nghi ngờ, tiến vào rừng rậm, kết quả đều thành mồi cho sói. Chỉ có thể đoán rằng, đứa trẻ của Lâm Khanh Khanh sinh ra đã bị sói ăn thịt mà thôi.

Lần này Mạc Kỳ Phong hẳn may mắn biết được, đứa nhỏ đó thể nhưng lại được sói nuôi dưỡng. Trong lòng bất giác cảm thấy khâm phục Lâm Khanh Khanh, khâm phục thủ đoạn của bà, khâm phục trí tuệ của bà. Nếu không có tin đồn năm đó, những năm qua ở Vân phủ, Lục An Giao kia sẽ để cho Vân Vũ Quân bình an lớn lên sao? Khó trách Vân Phương mắt nhắm mắt mở để Lục An Giao làm bừa, đem Vân Vũ Quân gả cho hán thay Vân Như Nguyệt. Thường nói con gái càng lớn sẽ càng giống mẹ, Lục An Giao kia cũng đâu phải kẻ mù. Vân Phương thuận nước đẩy thuyền, danh chính ngôn thuận đem Vân Vũ Quân ra ngoài, thoát khỏi một cái nguy cơ. Quả không hổ danh lão hồ ly trên sa trường.

“Cha mẹ cô đều rất thương cô.” Kỳ Phong đoán được lý do Vân Vũ Quân hận Vân Phương, nhưng tấm lòng kẻ làm cha, khiến cho người thiếu thốn tình cảm như hẳn thật cảm động.

Vũ Quân im lặng không đáp. Gần đây Vân Phương khiến cho nàng nghi hoặc rất nhiều. Rốt cuộc ông ta đã làm gì? Lại có thể khiến Mạc Kỳ Phong tâm như sắt đá hết lần này đến lần khác muốn thay ông ta hóa giải khúc mắc trong lòng nàng?

“Ta ngủ một lát. Khi trở về nhớ kêu ta.” Vũ Quân ánh mắt lảng tránh, nằm xuống nhắm mắt. Quá nhiều nghi hoặc khiến nàng không biết phải làm thế nào. Thôi thì, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Kỳ Phong nhìn thiếu nữ nhắm nghiền hai mắt trốn tránh, không tự chủ muốn biết nhiều hơn một chút về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 32

“Các người cút sang một bên cho lão tử!” Mới sáng sớm, trước cửa Huyền Vương phủ đã náo loạn không yên.

Một nam tử áo lam mi thanh mục tú, khí thế át người đang hùng hổ xông vào Vương phủ. Hộ vệ canh cửa đều đã từng theo Huyền vương chiến đấu sa trường, đương nhiên không để cho kẻ lai lịch bất minh làm càn ở đây. Kẻ kia xông vào, họ đẩy ra. Động thủ so chiêu họ lại đánh không lại y. Người này không có sát ý, không mạnh tay đã thương họ, nhưng lại không nói được mục đích đến Vương phủ. Dây dưa dây dưa, kết quả có kẻ nóng nảy không chịu được mà chửi loạn.

“Mẹ nó lão tử là do người mời đến, lại bị giữ ở cổng như vậy! Họ Lâm kia, người lăn ra đây cho ta!” Không phải người của Huyền Vương phủ kém cỏi đuổi được người, mà do Vương gia vào triều từ sớm, Chiêu Dương cùng Diệp Minh lại ra ngoài chưa về, mà tướng tài đều đã được Vương gia cho nghỉ phép về nhà. Kết quả trấn thủ Vương phủ chỉ còn nhân vật nhỏ bọn họ, có muốn đuổi kẻ nhiều sự này đi cũng lực bất tòng tâm.

“Vị công tử này, đây không phải là nơi có thể làm loạn!” Trưởng hộ vệ vốn là tướng dưới tay Huyền vương nghiêm mặt nói. Công tử áo lam này tuy miệng lưỡi thoắt nát, nhưng xuất chiêu chưa hề có ý đã thương bọn họ, nếu y thật sự có sát ý, chỉ sợ chính ông ra tay cũng không giữ nổi mười chiêu, cửa Vương phủ sớm đã tẩm máu.

“Các người để cho ta vào thì ta sẽ ở đây làm loạn sao?” Có người bất chấp lý lẽ ngang ngạnh nói.

“Công tử, hiện tại Vương gia không có trong phủ. Nếu công tử có việc cần gấp, xin đợi Vương gia trở về rồi quay lại.” Trưởng hộ vệ từ tốn nói.

“Mẹ nó ta gặp hấn làm gì? Gọi Vương phi của các người ra đây!”

“Ây da! Ây da!” Giọng nói lười nhác mang chút tà mị từ đâu vọng tới khiến hộ vệ vương phủ như trút được gánh nặng.

“Vị công tử này, người tìm vương phi nhà ta là có việc?” Bóng dáng Diệp Minh cả lờ phất phơ, lời nói lại mang ba phần không đứng đắn. Nha đầu kia, như thế nào lại có đào hoa đòi nợ?

“Người là ai?” Ân Tiểu Mặc khinh thường liếc nhìn nam nhân áo trắng đang tiến đến. Miệng lưỡi trơn tru, không phải người đứng đắn!

“Tại hạ là Diệp Minh...”

“Ta không hỏi tên người! Gọi Vương phi của các người ra đây!” Có người rất ngang ngược mà nói. Tiểu Mặc hôm qua biết được Vũ Quân chính là Vương phi của Huyền Vương Mặc Kỳ Phong, lại nghe nói nàng từ ngày tân hôn đã ăn bao nhiêu khổ, đối với Huyền Vương phủ y chính là chán ghét đến cùng cực.

“Công tử, Vương phi không phải là người mà người có thể hô to gọi nhỏ!” Diệp Minh vẫn giữ ý cười nhàn nhạt trên môi.

“Người cũng muốn càn ta?” Khóe môi Tiểu Mặc khẽ cong lên, vừa nói liền xuất chiêu hướng về Diệp Minh.

Trước cửa Vương phủ loạn thành một đoàn. Có náo nhiệt, ai không muốn coi chứ?

Diệp Minh thuận tay tiếp chiêu, trên mặt vẫn là tiểu ý nhàn nhạt, trong lòng lại kinh ngạc không thôi. Tiểu tử này chắc chắn chưa đến hai mươi tuổi, nội lực và chiêu thức lại thâm sâu như vậy. Vũ muội muội à, như thế nào muội lại dây vào nhân vật lớn như vậy chứ?

Tiểu Mặc khóe miệng kéo lên càng sâu, này giờ chơi với mấy người kia thật không có đã! Hai người người đánh ta đỡ, ta đánh người đỡ, không ai chịu ai.

Có sơ hở! Ánh mắt Tiểu Mặc lóe lên một tia sáng, y không muốn thua tên mặt trắng này. Lại vô ý không nhìn thấy đáy mắt Diệp Minh xẹt qua một tia giảo hoạt. Tiểu tử này quá hiếu thắng.

Tiểu Mặc tấn công như gió lốc, nâng chân hướng tới chân trái đang rất sơ hở của Diệp Minh, không nghĩ tới trước cái chân đầy sơ hở đó, bàn tay chắc như kim từ đâu giữ chặt lấy chân y. Diệp Minh khóe môi cong lên đến lợi hại, tiểu tử này vẫn còn non nớt lắm. Có người đang đắc ý dào dạt chợt thấy chính mình đổ rầm xuống đất, phía trên còn bị người ta đè lên.

Đám hộ vệ nhìn muốn rớt hột trứng. Trong lòng họ, vị trí của Diệp Minh công tử chính là chỉ xếp sau Vương gia, hôm nay lại tận mắt nhìn thấy Diệp công tử bị người ta đánh đến ngã xuống đất, lại còn bị cười lên người! Tận đáy lòng họ như có cái gì đang đồ vờ ầm ầm.

“Các ngươi đang làm loạn cái gì?”

“Tiểu...Tiểu...Ngươi...ngươi...”

Hai âm thanh đồng thời vang lên thu hút ánh nhìn của mọi người. Người dân bị hàn khí của Huyền Vương dọa sợ, lần lượt lảng lạng tản đi.

Vũ Quân không dám tin vào hai mắt mình. Nàng chính là một con sâu ngủ, ngủ đến tận khi mặt trời lên cao hơn con sào. Khi tỉnh dậy lại loáng thoáng nghe tiếng ồn ngoài cửa, chạy ra chính là bị một màn này dọa sợ! Tiểu Mặc đang cười trên người Diệp Minh, tay nắm lấy cổ áo đã bị nắm đến xóc xệch của hắn. Mà Diệp Minh, dù ngã dưới đất cũng không buông bàn tay đang nắm chặt chân của người kia ra. Cảnh tượng này...Quả thật có chút ám muội!

Kỳ Phong lạnh mặt nhìn hai người đang dây dưa trên mặt đất, ánh mắt là không hài lòng. Hắn nhận ra người đang cười trên Diệp Minh kia. Y chính là người tên Ân Tiểu Mặc hôm qua. Chỉ là, như thế nào Diệp Minh lại cùng y làm loạn ở đây?

“Vũ!” Tiểu Mặc nhìn đến gương mặt quen thuộc, trên mặt hiện lên ý cười chân thật đến mức người gần y nhất là Diệp Minh nhìn thấy cũng cảm thấy khó tin. Đây là người vừa liều mạng cùng hắn sao?

“Á!” “Á!” Hai miệng một lời phun ra một trước một sau khiến Vũ Quân cười đến đau hàm. Ánh mắt Kỳ Phong cũng nhíu lại. Người kia, là có ý sao?

Lần này Tiểu Mặc thật sự oan uổng! Y đến đây không phải để gây sự, thấy người cần tìm rồi cũng tự khắc buông tha người không liên quan như tên mặt trắng kia.

Chỉ là, hắn nắm lấy chân y không buông, khiến y vừa đứng lên muốn rời khỏi lại lần nữa ngã xuống. Phải làm đệm thịt là đáng đời hắn!

Diệp Minh thật sự đang không nói nên lời. Được rồi! Lần thứ nhất làm đệm thịt là do hắn chủ quan. Nhưng lần thứ hai này hắn là nằm cũng trúng tên sao? (nguyên văn là “nằm cũng trúng đạn” nhưng ta nghĩ thời đó chưa có đạn đầu nhĩ ^^)

“Mẹ nó, ngươi còn không bỏ chân lão tử ra!” Có người nổi cáu khiến Vũ Quân ảo não không thôi. Đây là hậu quả của việc lớn lên giữa một đám nam nhân sao?

Diệp Minh công tử rất tự giác mà buông tay, rồi lại nằm đó mà tròn mắt nhìn nam nhân áo xanh kia xông vào cửa Vương phủ, một mạch thành thạo ôm lấy Vương phi, thậm chí còn hoa hoa lệ lệ hôn lên má nàng! Diệp Minh lên đưa mắt nhìn Vương gia, thấy ánh mắt Kỳ Phong đang trầm xuống, trong lòng khẽ đánh “lộp bộp!”

Vũ Quân lúc này cũng đang “chết lâm sàng”, nàng thật sự không dám nghĩ, Tiểu Nhi từ khi nào trở nên phóng khoáng như vậy? Chợt cảm thấy hàn khí bức người, sống lưng không tự chủ lạnh lẽo từng đợt. Nay vẫn đang ở cửa lớn Vương phủ đi!

“Đi theo ta!” Liều mạng kéo tay Tiểu Mặc trở về Cô Vân các, trong lòng vẫn cảm thán, thật may mắn đám dân thường lúc này đã bị Mạc Kỳ Phong dọa đi hết, nếu không thật không biết ngày mai trên phố lại có giai thoại gì về nàng!

Cô Vân các vẫn đang đắm chìm giữa những ngày xuân, cây cối xanh mướt đầy sức sống, tán đào hồng rực rỡ khiến khung cảnh càng thêm huyền ảo.

“Mẹ nó, ta vất vả bôn ba tìm ngươi, đến da cũng đen sạm đi. Ngươi lại nhàn nhã sống sung sướng ở đây!” Ân Tiểu Mặc buột miệng cảm thán. Đã ba năm rồi, y bị đuổi khỏi trấn đã ba năm, với trọng trách lão cha cùng các thúc bá giao cho

“không tìm được tiểu thư, ngươi cũng đừng có trở về!”. Ba năm nay y lăn lộn giang hồ, ăn không ít khổ cực mới luyện thành một thân công phu ngày hôm nay. Nhìn đi nhìn đi, đến làn da vốn đã không trắng trẻo cũng đen thêm mấy phần. Mà người y cần tìm thì sao? Nàng ở đây ăn sung mặc sướng, da dẻ cũng trắng mịn màng. Cùng là người, sao lại có bất công như vậy chứ?

Vũ Quân nhìn bộ dạng oán phụ của y, khoe miệng cong lên, trong lòng là cảm động không thôi. Ân Tiểu Mặc là con út của Ân thúc ở Xuân Vụ sơn, y lớn hơn nàng một tuổi, mẹ của Tiểu Mặc mất khi y được ba tuổi, năm đó cũng là lúc mẫu thân đón nàng về sơn trại, đồng thời nuôi dạy cả Ân Tiểu Mặc này. Đừng nhìn bộ dạng y phát phơ vô lại, trong lòng lại cực kỳ nhạy cảm, chỉ là những năm qua, được một đám nam nhân thô lỗ của sơn trại nuôi lớn, xu hướng dường như có chút không thể khống chế (^^).

“Tiểu, những năm qua vất vả cho ngươi!” Vũ Quân mang nét mặt cảm động, chủ động ôm lấy Ân Tiểu Mặc, đáy mắt lại lóe một tia giả hoạt.

“Vũ, gặp được ngươi ta thật sự rất...Á! Con mẹ nó ngươi sờ vào đâu vậy?” Ân Tiểu Mặc bị về mặt kia đánh lừa, không nghi ngờ liền bị tính kế.

“Thì ra là vẫn có!” Vũ Quân cười đến vô lại.

“Khôn kiếp Lâm Vũ Quân, hôm nay lão tử không cho ngươi một trận, liền sẽ không ăn cơm!” Ân Tiểu Mặc phẫn nộ hét lớn. Tại sao từ nhỏ đến lớn, nha đầu này luôn gian xảo như vậy?

Vũ Quân mất thấy tai họa đang tới, trong lòng chợt ảo não. Khi còn nhỏ có thể dùng bạo lực trấn áp tên này, hiện tại trời gà cũng không thể trời, sao lại đại đột vây vào y cơ chứ! Ba mươi sáu kế, chạy! Chỉ cần chạy được ba vòng, y sẽ không đuổi nàng nữa. Nàng lao ra phía ngoài sân, Tiểu Mặc này cũng quá rõ nhược điểm của nàng, bị y bắt lại sẽ rất thảm.

“Bịch!” Vũ Quân hai mắt muốn thấy sao, mơ màng đưa tay lên xoa xoa trán, thật muốn chửi bậy một câu. Nàng nhớ ở nơi này đâu có vật gì cản trở.

Nuốt lại câu chửi đã đến cửa miệng, Vũ Quân ngược mắt nhìn lên, sững một thoáng rồi từ từ lùi lại. Chồng lại nàng là ánh mắt âm trầm của Mạc Kỳ Phong, còn nàng vừa không sợ chết mà xông vào ngực hắn! Vũ Quân bất giác lùi lại, nàng đương nhiên hiểu hành động của Tiểu Mặc lúc này chọc giận hắn. Cả gan ôm hôn vợ người ta ngay trước cửa nhà người ta, ngay trước mặt người ta, cho dù hắn không có ý với nàng, cũng sẽ vì thể diện của hắn mà nổi hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 33

“Á!” Vũ Quân thê thảm hét lên một tiếng, trong lòng mắng chửi Ân Tiểu Mặc ngàn vạn lần. Quý xui xẻo! Nàng hoa hoa lệ lệ lần nữa ngã vào lòng Mạc Kỳ Phong. Mà kẻ gây họa, chính là tên xui xẻo phía sau.

Ân Tiểu Mặc thờ phào một hơi, may mà dừng kịp! Nếu không chẳng phải y sẽ theo Vũ Quân lao vào lòng tên mặt than kia sao? Nói ra thì cực kỳ oan uổng, y chỉ đang đuổi theo Vũ Quân thôi, nào ngờ nàng tự nhiên lùi lại, thật khiến y trở tay không kịp... mà xô vào nàng.

“Hất xì! Vũ ngươi không cần chửi thảm ta như thế!” Tiểu Mặc bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội khiến có người thật tức muốn ói máu. Ở phía sau Mạc Kỳ Phong, khoe môi của Diệp Minh cũng không nhịn được cong lên. Rất thú vị nha!

“Ngươi đến đây làm gì?” Vũ Quân chốt dạ hỏi. Mạc Kỳ Phong gần đây rất kỳ lạ nha.

“Vương phủ này có nơi nào Bôn vương không thể đến?” Kỳ Phong áp chế tức giận trong lòng. Trước cửa lớn Vương phủ cùng nam nhân khác ôm ôm ấp ấp, trong mắt nàng ta rốt cuộc có vị phu quân trên danh nghĩa là hắn không?

“Đây là Ân Tiểu Mặc, bằng hữu của ta.” Vũ Quân quyết ý giả ngu, nàng chưa thể rời đi Vương phủ, tuyệt đối không muốn đắc tội ôn thần này.

“Tình tình Tiểu Nhi hơi lỗ mãng một chút, nhưng tuyệt đối không phải người xấu. Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Ánh mắt Kỳ Phong lần nữa khẽ sa sầm “Tiểu Nhi?” thân mật như vậy? Hàn khí từ người hắn tỏa ra dường như muốn bức lui người khác.

Ân Tiểu Mặc lẫn lộn trong giang hồ cũng đã vài năm nay, y đương nhiên thấy được địch ý trong ánh mắt Mạc Kỳ Phong. Huyền Vương này, y đánh không lại. Y vốn định hôm nay tìm đến, sẽ tìm cách đưa Vũ Nhi về trấn gấp lại phụ thân cùng mọi người. Nhưng xem ra, nha đầu này chưa muốn rời đi, mà kẻ kia, cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tay như vậy. Huống hồ, Vũ Nhi ở đây không thiếu ăn không thiếu mặc, được ăn ở miễn phí, tội gì vội vã rời đi.

“Ân Tiểu Mặc bái kiến Huyền Vương.” Tiểu Mặc nhếch môi cười nhạt. Hiện tại nhìn sinh hoạt của Vũ Nhi không tệ, nhưng y cũng không có quên đêm tân hôn tên Mạc Kỳ Phong này đối xử Vũ Nhi thế nào đâu.

“Ngươi là Tiểu Vô Nhan?” Vị vương gia nào đó rất không khách khí mà hỏi.

“Coi như ngươi có mắt!” Ân Tiểu Mặc cũng quăng cho hắn sắc mặt không tốt.

Tiểu Vô Nhan? Tiểu Mặc thật sự là Tiểu Vô Nhan? Vũ Quân cảm thấy trước mắt mình đầy sao rồi. Nói như vậy, Hồng y ma nữ thật sự là Hồng Y Ảnh? Ba năm trước, trên giang hồ bỗng nổi lên hai cái tên Tiểu Vô Nhan và Hồng Y Ảnh. Hai người này hành tung thần bí, rất ít khi lộ diện, chỉ có điều, họ mang tiếng ác, vì ra tay giết người rất ngẫu hứng. Đại hội võ lâm hai năm trước, hai người kết hợp giết chết Minh chủ võ lâm, từ đó liền cùng giang hồ đồng đạo đối địch. Nghe giang hồ nói, Tiểu Vô Nhan là nam nhân lãnh khốc, xuống tay tàn nhẫn bắt kẻ người già trẻ nhỏ. Giang hồ nói, Hồng Y Ảnh lạnh lùng vô tình, giãy trước vừa liếc nhìn ngươi, giãy sau ngươi đã thấy thân xác mình lạnh ngắt nằm đó. Giang hồ nói... Giang hồ còn nói rất nhiều. Nhưng hiện tại Vũ Quân biết, giang hồ đều nói sai rồi.

Ân Tiểu Mặc là Tiểu Vô Nhan, Vũ Quân đương nhiên có thể suy ra được Hồng Y Ảnh là Lãnh Lăng Lăng. Bọn họ chính là từ nhỏ lớn lên cùng nhau đó. Hôm tân hôn nàng cùng Lăng Lăng có cơ hội tái ngộ, lại vô tình không nhận ra nhau. Năm đó Xuân Vực son cùng Lăng Phụng son quan hệ thân thiết, nữ nhi hai nhà đương nhiên nhận biết nhau. Tiểu Mặc từ nhỏ lớn lên bên người Vũ Quân, cùng Lăng Lăng cũng là một tầng quan hệ không đơn giản. Sau này Vũ Quân rời đi, vẫn là chưa có cơ hội từ biệt họ. Nếu sớm nhận thức Tiểu Vô Nhan và Hồng Y Ảnh này, có phải hay không nàng sẽ không bị tính kế mà gả vào Vương phủ?

“Tiểu, ngươi thật sự là...”

“Vũ Nhi, ngươi sợ sao?” Ân Tiểu Mặc cười nhạt, y cũng không tin vài năm không gặp, nha đầu kia trở nên nông cạn như vậy đâu!

“Sợ? Lão nương sẽ sợ ngươi?” Vũ Quân tựa như nghe được chuyện gì buồn cười lắm. Kẻ nông cuồng này! Còn không biết khi còn nhỏ ai là người bị nàng đánh cho chạy khắp sơn trại đâu.

“Sợ người này!” Vũ Quân không lưu tình đập tay vào đầu Ân Tiểu Mặc, cho người ngồi cuồng!

“Mẹ nó người đến nội công còn chưa khôi phục lại đã bắt nạt lão tử!” Ân Tiểu Mặc cau mày bắt lấy bàn tay nhỏ vừa đập y không chút do dự kia, nhỏ giọng kháng nghị. Y nghĩ nếu thật sự có một ngày y trở thành kẻ coi mạng người như cỏ rác, có lẽ sẽ bị nha đầu này chinh đến chết.

“Lăng Nhi đâu?” Chẳng phải nói Tiểu Vô Nhan và Hồng Y Ảnh luôn như hình với bóng sao? Hình ở đây, vậy bóng kia ở đâu rồi?

“Nhờ phúc của tiểu tử Chiêu Dương, nàng còn đang bế quan trị thương.”

Một câu nói khiến cả ba người ở đây đều bị chú ý. Mặc Kỳ Phong nhíu mày, Chiêu Dương là năm ngày trước nhận được thư tín của sư môn, lập tức rời đi. Lăng Nhi mà người kia nói đến, chẳng lẽ là Lãnh Lăng Lăng?

“Từ sau hôn lễ của người, nàng trúng độc được người giúp đỡ, sau đó không hiểu vì sao không lập tức về núi, một đường truy sát một đám người giang hồ, bị thương nặng trở về núi, toàn thân đầy máu, sau khi trở về hôn mê ba ngày ba đêm, vết thương thật rất nặng.”

“Nàng trúng độc?” Vũ Quân hai hàng lông mày nhăn lại, chẳng lẽ ngốc đến nỗi để bản thân lần nữa trúng độc?

“Không, bị người ta tập kích, vết thương mất máu quá nhiều, lại cố chấp đuổi cùng giết tận đám người kia, làm chậm trễ thời gian chữa trị.”

“Vậy là nhờ phúc của ta rồi.” Vũ Quân trong mắt u uất, từ nhỏ Lăng Nhi đã rất cố chấp, không dễ dàng bỏ qua bất kỳ điều gì.

“Làm như người quan trọng lắm!” Tiểu Mặc trề môi khinh thường.

“Nếu không phải xuống núi tìm tiểu tử kia, Lăng Nhi sẽ trúng độc sao?”

Quả nhiên là Lãnh Lăng Lăng. Trong lòng Mặc Kỳ Phong dường như hiểu ra điều gì đó. Giữa Chiêu Dương và hồng y nữ tử kia thật sự có mối quan hệ phức tạp.

Tiểu Vô Nhan và Hồng Y Ảnh, đáy mắt Kỳ Phong hiện ra một tia nghiền ngẫm.

Từ trên bầu trời, hai con chim bồ câu cùng lúc đáp xuống, một con bay lên đậu trên vai Diệp Minh, một con khác cực kỳ thô lỗ mà nhảy nhót trên đầu Ân Tiểu Mặc, thậm chí mổ mổ mấy cái.

“Nhược tỷ!” Sắc mặt Ân Tiểu Mặc trầm xuống, lại ân ân lo lắng.

“Vũ Nhi, hiện tại ta có việc gấp, tìm ta đến Lan Nhược phòng.” Vừa nói, bóng dáng đã biến mất.

“Vương gia, Thần Y cốc xảy ra chuyện, ta rời đi trước.” Diệp Minh cũng không nói hai lời lập tức rời đi, bỏ lại hai con người đang có chút ngây ngốc đứng đó.

Vũ Quân muốn đi theo, lại nhận ra chính mình hiện tại lực bất tòng tâm, đi theo chỉ làm thêm vướng bận.

“Ảnh, cho người đi theo Diệp Minh.” Kỳ Phong trầm giọng nói, như thế nào có người dám động đến Thần Y cốc?

Một thoáng mưa xuân lướt qua, hạt mưa lất phất bay vào mặt khiến Vũ Quân nhận ra, họ thế nhưng này giờ luôn đứng ngoài cửa mà nói chuyện.

Hai bóng người im lặng nhìn màn mưa đang ngày càng dày đặc. Có lúc Vũ Quân từng nghĩ, giá như có thể mãi mãi như thế này, thật tốt.

“Người không có gì muốn nói với Bồn vương sao?” Giọng nói Kỳ Phong có chút trầm mặc.

“Hả? Ta...”

“Bỏ đi!” Bàn chân dậm bước đi, hẳn thật sự bị lừa đá vào đầu rồi mới phun ra câu đó.

“Khoan đã!” Vũ Quân vội vã chặn lại, thực ra có một vấn đề này giờ nàng nghĩ mãi không ra.

“Làm sao người biết Tiểu Mặc là Tiểu Vô Nhan?” Không phải hẳn mới chỉ gặp tên kia hai lần sao? Như thế nào liếc qua hai cái liền nhìn ra thân phận của người ta?

“Đem qua hẳn hành thích ta.”

“Ừ...Hả? Tiểu Mặc hành thích người?” Vũ Quân ảo não nghĩ rằng hẳn sẽ không trả lời, ai biết được vị vương gia nào đó lại quăng ra tin tức khủng bố như vậy.

“Tại sao y lại muốn giết người?” Ai đó rất không có ý thức tự giác mà hỏi.

“Cái này không phải nhờ phúc của Vân tử tiểu thư cô sao?” Vũ Quân nghiền răng nghiền lợi nhìn khuôn mặt đang mĩa mai nàng, áp chế xuống cảm xúc muốn dấn vào mặt hắn. Người này hề mở miệng, là sẽ sát phong cảnh như vậy sao?

Chương 37: CHƯƠNG 34

Tiểu Mặc rời đi đã một tháng, vẫn ko thấy quay lại. Diệp Minh cũng chẳng thấy tăm hơi. Vũ Quân đã từng đến Lan Nhược Phưởng hỏi thăm tin tức, chỉ biết Tiểu Mặc đã đi Cảnh quốc.

Lan Nhược phưởng là phường trà nổi tiếng của kinh thành, là nơi hưởng lạc của quan lại quý tộc tao nhã. Xin hãy chú ý đến hai chữ “tao nhã”, nằng dùng hai chữ này để miêu tả Lan Nhược phưởng là hoàn toàn có lý do. Lan Nhược Phưởng này là nơi hưởng lạc, không phải nói đến cái “hưởng lạc” như thanh lâu kỹ viện, bởi vì trà phường này vừa giống như tửu lâu, lại có nét của thanh lâu. Người có thể đến nơi này thưởng trà, đương nhiên cũng có thể uống rượu, nhưng đừng nghĩ đến chuyện làm loạn! Lan Nhược phường tuy ko có chống lưng ở kinh thành Mạc quốc, nhưng giang hồ có ai ko biết Tiểu Vô Nhan là bảo vệ của trà phường này. Nhân sĩ giang hồ dù căm tức, nhưng chưa có ngu ngốc đến gây sự, lại càng không nói đến đám quan lại đã sống lâu trong nhung lụa, một chút khổ cũng ăn ko nổi. Người cũng có thể đến nghe đàn, nghe hát, nhưng muốn chạm vào cô nương của Lan Nhược phường? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Cô nương của Lan Nhược phường chỉ bán nghệ ko bán thân, người muốn nghe, cũng phải xem người ta có hứng đàn hát hay ko! Cũng đừng nghĩ đến “ngọc đá cùng tan”! Chỉ có ngọc của người tan thôi, chứ đá của người ta còn sừng sững đó. Cũng từng có kẻ cậy quyền thế, muốn cưỡng ngạnh bức bách cô nương của Lan Nhược phường, kết quả bị chính cô nương đó đánh đến cha mẹ cũng ko nhận ra. Sau một đêm một nhà già trẻ lớn bé thu dọn hành lý rời khỏi kinh thành. Hỏi vì sao ư? Nếu chưa từng nghe đến Tiểu Vô Nhan tàn nhẫn lãnh khốc như thế nào thì người chính là kẻ quê mùa rồi!

Vũ Quân cong môi nghe tiếng bàn luận từ bàn trà bên cạnh, Tiểu Nhi à Tiểu Nhi, người như thế nào thành ác danh lan xa rồi? Năm đó chuyện mình chủ võ lâm bị giết nằng cũng từng nghe kể, cũng nghe nói y chết thảm như thế nào. Chín chín tám mươi mốt đao đâm lên người, toàn thân không còn chỗ nào nguyên vẹn. Trên bức tường bên cạnh còn viết ngay ngắn ba chữ “Tiểu Vô Nhan” bằng máu. Từ đó giang hồ căm hận nhất chính là cái tên này, cũng sợ nhất là cái tên này. Người ko biết nội tình, cũng đừng cho rằng Tiểu Nhi là kẻ máu lạnh. Người thử tận mắt chứng kiến tỷ tỷ của người bị người ta cưỡng bức đến chết, sau khi chết thì thể còn bị người ta gian thi (cưỡng bức người chết đấy ạ) rồi bị ném xuống dòng nước đang chảy xiết, có phải hay ko người cũng sẽ nổi điên? Khi đó, Tiểu Nhi mười tám tuổi, bị tỷ tỷ y điểm huyết, đem giấu vào bụi cây. Khi đó, tỷ tỷ thật nhẹ nhàng hôn lên trán y, nói rất nhanh sẽ trở lại đưa y về nhà, kết quả lại là lần cuối cùng y có thể nhìn thấy tỷ tỷ. Sau năm canh giờ, khi mà y đã đứng đến chân cũng ko còn cảm giác, huyết đạo tự giải, y lao xuống dòng nước, nhưng ko cách nào tìm được thi thể của tỷ tỷ nữa, ko bao giờ còn được nhìn thấy tỷ tỷ hướng y cười ôn nhu nữa. Sau khi trở lại, Tiểu Nhi điên cuồng tập luyện, học tập đao pháp gia truyền mà y luôn chê bai là tục khí, ngày đêm tìm kiếm phương pháp nâng cao công lực từ những bí kíp từ Xuân Vụ sơn mang đi năm đó. Để rồi chưa đầy hai năm sau, Tiểu Vô Nhan xuất hiện trên giang hồ, dùng thủ đoạn tàn nhẫn lấy mạng mình chủ võ lâm. Cái gì mình chủ, cái gì chính đạo, đều là một lũ thối nát!

Đêm qua, sau khi nghe Ân gia gia nói về chuyện này, Vũ Quân ko cách nào ngủ được. Ân gia tỷ tỷ ko phải con ruột của Ân bá, tư chất thông tuệ hơn người. Năm đó nằng năm tuổi, lần đầu thấy Ân bá mang vị tỷ tỷ chín tuổi này về, nói ra đứa trẻ còn sót lại của một thôn nhỏ sau bệnh dịch, tên tỷ tỷ là Tiểu Ảnh. Ảnh tỷ chín tuổi đã qua độ tuổi thích hợp nhất để luyện võ, lại có tình học đầu hiểu đó, so với Ân Tiểu Mặc đầu heo kia quả thật là mây so với bùn.

Ảnh tỷ...Ảnh tỷ...Mẹ nó Ân Tiểu Mặc, sao người có thể để kẻ kia chết đơn giản như vậy!

Tiểu Nhi năm đó trời treo dòng nước ba ngày ba đêm vẫn ko tìm được thi thể Ảnh tỷ, lại vô tình trôi đến một sơn cốc. Ở đây y gặp một thiếu nữ tên Lăng Nhược Thiên, kết giao bằng hữu, thành lập Lan Nhược phường. Kỳ thực, sản nghiệp này đã giúp họ thu được ko ít tin tức, mới có thể thuận lợi thân ko biết quý ko hay mà đem tên mình chủ thối nát kia giết chết.

Hôm đó ở Vương phủ, Tiểu Nhi thần sắc hoảng hốt, Vũ Quân nghe được y gọi hai tiếng “Nhược tỷ”, hẳn chính là lão bản chân chính của Lan Nhược Phưởng này, vị cô nương Lăng Nhược Thiên kia đi.

Số lần Vũ Quân đến Lan Nhược phường ngày càng nhiều. Ở đây nằng đã gặp lại ko ít người ở Xuân Vụ sơn năm đó. Hoàn hảo họ đều mạnh khỏe.

Mấy ngày này Vũ Quân đều ngâm ngốc ở Lan Nhược phường đọc sách, thu hoạch được ko ít. Nằng cơ bản đã nắm được cách phá giải phong bế huyết đạo trong người. Chỉ là khi đọc đến trang cuối cùng, lại có chút dở khóc dở cười. Mẫu thân, người nói con phải làm gì bây giờ?

Trang cuối của cuốn sách đã ngả màu ố vàng chỉ có bốn chữ, đề cập đến điều kiện vô cùng quan trọng mà những trang trước đã nói đến: “Phá thân xử nữ.”

Chương 38: CHUÔNG 35

Vũ Quân từ sau khi tìm được cách phá giải phong bế kinh mạch, liền ko đến Lan Nhược phường nữa, ngày ngày ở tại Cô Vân các ngây ngốc đã qua một tháng nữa. Nàng thật sự ko hiểu, năm xưa tại sao mẫu thân lại dùng loại phong bế này. Muốn nàng phá thân xử nữ, hiện tại ko phải khó như lên trời sao? Mạc Kỳ Phong chắc chắn sẽ ko đụng vào nàng, chẳng lẽ bảo nàng đi kỹ viện tìm tiểu quan? Thực sự nàng ko muốn! Nàng ko cầu nệ tiểu tiết, nhưng ko có nghĩa nàng ko để tâm. Nữ nhân a, luôn tâm niệm trinh tiết là thứ quan trọng nhất. Nàng ko coi nó quan trọng hơn sinh mệnh, nhưng cũng ko muốn tùy tiện tìm một người. Huống hồ, nàng cũng có nam nhân mà nàng nhung nhớ. Vũ Quân khẽ thở dài, tổ tiên à, khi sáng tạo ra loại phong bế này rốt cuộc người nghĩ cái gì chứ? Ko phải là làm khó con cháu sao?

“Mạc Kỳ Phong...Mạc Kỳ Phong...” Vũ Quân lẩm bẩm nghiền ngẫm cái tên này thật lâu.

Tháng ba chớm hạ, bầu trời cả ngày xám xám một màu, mưa xuân vẫn lưu luyến chưa chịu dời đi. Thời tiết này là khoảnh khắc vàng cho đại hội săn bắn mùa xuân của hoàng tộc.

Thánh chỉ truyền xuống, mười ngày sau sẽ diễn ra đại hội săn bắn ở bãi săn của hoàng tộc. Các hoàng tử, các công thần võ tướng đều được tham gia. Năm nay còn có một ngoại lệ, đó là nữ quyền của quý tộc quan lại, phạm là có bản lĩnh, muốn thi đấu đều có thể tham gia tranh tài. Người thắng cuộc là người săn được nhiều thú nhất, sẽ được ban thưởng.

Vũ Quân bĩu môi, cái này thật quá dung tục rồi. Nàng ko có hứng thú. Chỉ bằng ở nhà tìm cách lừa Mạc Kỳ Phong lên giường tốt hơn.

Ngày hai mươi lăm tháng ba, đại hội săn bắn được tổ chức. Quan lại, quý tộc, thậm chí có một vài vị phu nhân, tiểu thư xuất thân nhà võ tướng cũng đến góp vui. Mạc đế hài lòng nhìn đám hoàng tử của mình. Ngoại trừ Thất hoàng tử, Bát hoàng tử, những người còn lại đều đã thành niên, đến lúc phải rời khỏi hoàng cung. Ông vẫn chưa nhìn thấy Huyền Vương. Năm mười lăm tuổi, Huyền Vương rời kinh đô, tham gia quân doanh, khi hắn trở về cũng đã mười chín tuổi, ông liền thuận công ban thưởng, phong vương, để hắn rời khỏi cung. Ko thể ko thừa nhận, ông nhìn nhi tử này của mình thật ko thuận mắt. Hắn là đứa con ông ko chào đón, mẫu thân hắn lại vong ơn phụ nghĩa, hại chết nữ nhân ông yêu thương nhất. Nghĩ đến hắn, luôn ko tự chủ có một tia hận ý. Vì vậy, hoàng hậu giờ trò sau lưng, ông vẫn là luôn nhắm một mắt, mở một mắt mặc kệ. Chỉ cần hắn yên phận, ông dù ko phải người bao dung cũng sẽ ko nhẫn tâm đem con mình giết bỏ. Nhưng là nếu hắn có ý đồ bất trắc, cũng đừng trách ông hạ thủ ko lưu tình.

Kỳ Phong bước qua Cô Vân các, nữ tử kia ko muốn đến đại hội săn bắn, hắn cũng ko ép nàng. Thứ gọi là đại hội săn bắn kia, chẳng qua là nơi cho các người phô trương thanh thế, chứng minh mình là kẻ mạnh mà thôi. Mà hắn, vẫn luôn là kẻ mạnh, cũng vẫn luôn ko có hứng thú với những thứ dung tục đó. Trước năm mười lăm tuổi, hắn vẫn luôn cố gắng, luôn nghĩ rằng cố gắng hơn một chút, chính mình xuất sắc hơn một chút, phụ hoàng sẽ nhìn hắn lâu hơn một chút. Hắn hiện tại ko còn là đứa nhỏ đơn thuần năm đó, lại càng ko cần cái nhìn của ông ta. Ông ta chán ghét hắn, ông ta hận hắn, ông ta có thể ko yêu thương hắn, nhưng ko nên ép hắn vào bước ko còn gì cả như vậy. Hắn ko mang mộng đế vương, càng ko nghĩ tham gia tranh đấu hoàng quyền, cái danh Huyền Vương này ko đủ sức níu giữ chân hắn. Kỳ Phong vốn muốn trở về, trả lại quân quyền, sau đó mang Hương Nhi du sơn ngoạn thủy. Hoàng hậu ko nên ép hắn như vậy, phụ hoàng ko nên làm ngơ như vậy. Nếu Hương Nhi có mệnh hệ gì, hắn cũng tuyệt đối ko để cho họ ngày tháng yên ổn trôi qua.

Vũ Quân ngồi dưới gốc đào. Tháng ba, hoa đào đã vãn, chỉ còn lại một mảnh tiêu điều. Hình ảnh nàng một thân bạch y, dưới hoa đào hồng hồng phiêu lãng đánh vào thị giác của Kỳ Phong một cách mãnh liệt. Ko thể phủ nhận, nữ tử này thực thanh khiết, dường như khỏi bụi nhân gian ko hề vương trên người nàng. Kỳ Phong nghĩ mãi cũng ko ra, hắn rốt cuộc lưu lại nàng làm gì? Vì Hương Nhi? Nàng ta đến gặp còn chưa từng gặp Hương Nhi! Vì hận? Hắn có hận nàng sao? Không có! Thậm chí hắn đối với nàng ko rõ từ lúc nào có vài phần thương tiếc. Để không chế Vân Phuong? Không cần thiết! Hắn ko nhiều thiện cảm dành cho quan lại dưới trướng Phụ hoàng, Vân Phuong nằm trong số ít người hắn coi trọng. Hắn ko hề nghi ngờ nhân cách của ông ta. Hơn nữa, hắn vốn ko cần dùng đến Vân Phuong.

“Vương gia tìm ta có việc?” Thanh âm của nàng vẫn luôn lạnh nhạt như vậy.

“Ko có gì! Ta chỉ tiện đường ghé qua. Gần đây cô hay xuất phủ?”

“Người yên tâm! Tuy ta ko biết lưu ta lại có giá trị gì, nhưng hiện tại ta sẽ ko rời vương phủ.” Hiện tại hắn có đuổi nàng cũng ko đi đâu.

“Người tốt nhất an phận một chút!” Nam tử phát tay áo rời đi để lại Vũ Quân ngây ngốc nhìn theo. Hắn a, rốt cuộc đến làm gì? Cảnh cáo nàng sao? Nàng ko có làm gì quá phận nha!

Hôm nay là hai mươi lăm tháng ba, có lẽ ngoài mẫu thân đã mất của nàng, ko còn ai biết, ngày hôm nay, Vân Vũ Quân nàng tròn mười tám tuổi. Thì ra thời gian trôi nhanh như vậy. Lần đầu tiên mẫu thân phát độc cũng là sinh thần của nàng. Năm đó, Vũ Quân tám tuổi. Cũng ko nghĩ tới mẫu thân chỉ cầm cự được hai năm ngắn ngủi, rồi bỏ nàng mà đi. Lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc, Vũ Quân cười khổ.

Từ khi quyết định xuống tay với Mạc Kỳ Phong (khụ, chị ấy dùng hai từ “xuống tay”^^), nàng luôn mang theo xuân dược bên người. Haizz, tại sao lại bắt một nữ nhân như nàng làm loại chuyện này chứ?

Kỳ Phong từ vương phủ rời đi đến bãi săn. Với thân phận là một hoàng tử, hắn ko thể ko xuất hiện. Chiều Dương rời đi đã khá lâu, chưa hề có ý định trở lại. Diệp Minh mấy ngày trước gửi thư báo bình an cho hắn. Có người tìm đến Thần Y cốc làm loạn, nhưng quả thật ko thể gây nên sóng gió gì.

Nhớ tới hai người bằng hữu này, Kỳ Phong cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Chiều Dương theo hắn đã gần mười năm, bộ dạng trung ra luôn là lạnh lùng mặt than, nhưng tuyệt đối là người tình nghĩa.

Năm đó hắn mười một tuổi, theo sư phụ ra khỏi cung rèn luyện, sư phụ nửa đêm bỏ hắn ở trên núi hoang dã, còn vô cùng thiện ý mà nhắc nhở hắn, trên

núi này ko có sói, chỉ có một con sư tử vô cùng hung dữ, đã lấy đi ko biết bao nhiêu sinh mạng của người dân vô tội dưới chân núi, ngoài ra còn một con huyết ưng cực kỳ hung hãn nữa. Khi đó hần quả thực rất sợ, sư phụ lại ko lưu tình nói xong liền rời đi. Quả thật, chưa đến một canh giờ sau, con sư tử huyền thoại kia đã tìm đến hần. Lý do cũng đủ ngớ ngẩn đi! Hần đang đứng trước hang của nó! Và cũng cực kỳ phối hợp bị con mãnh sư này (con sư tử hung mãnh) dọa cho đi sâu hơn vào hang ổ của nó. Đến khi hần nhận ra điều này, cũng chỉ hận ko thể lao đầu vào vách đá cho sự ngu ngốc của mình. Nhưng hần phát hiện, hần cũng ko phải người duy nhất ngu ngốc. Ở một góc khuất của hang động, có một người đang bị thương khá nặng. Đến gần Kỳ Phong mới thấy rõ, người này cũng là một đứa trẻ, như hần.

Con sư tử gầm gừ tiến gần lại phía bọn họ, nó thật cao hứng nha. Như thế nào có hai người tốt, biết nó đói đã mấy ngày nay, tự mình đưa đến cửa?

Kỳ Phong nuốt khan một ngụm. Hần ko muốn chết, hần ko thể chết! Vậy thì kẻ chết, chỉ có thể là con sư tử này thôi!

Không chế bản tay đang đổ mồ hôi lạnh của mình, Kỳ Phong đỡ thiếu niên đang ngất đi vì vết thương quá nặng kia vào một góc mà hần cho là an toàn, sau đó rút kiếm bên hông ra, xông vào quần áo với sư tử to lớn. Quá trình ra sao tạm thời ko bàn đến. Một đứa trẻ mười một tuổi và một con sư tử khi đứng lên còn muốn cao hơn hần, quá trình thể thảm như thế nào, nếu người ko thể nghĩ ra, thì quả thật nên xem lại!

Sau hai canh giờ, Mạc Kỳ Phong nằm dài trên mặt đất, y phục ướt đầm. Mồ hôi, hay là máu? Ko biết! Máu của hần, hay của sư tử kia? Ko biết! Hần là tất cả đi! Bên cạnh là cái xác to lớn của con sư tử kia. Hần thắng! Mười một tuổi, hần lần đầu tiên tước đi một sinh mạng. Sư phụ nói ko sai, địch ko chết, thì kẻ chết sẽ là người!

Chợt nhớ ra người vẫn nằm trong góc kia, Kỳ Phong dùng hết sức bò dậy, vừa lúi vừa kéo, đỡ y ra ngoài, kiểm được một ít lá thuốc cầm máu cho chính mình, lại tìm một ít nước, cho thiếu niên kia uống.

Khi sư phụ trở lại, trời đã sáng rõ. Thiếu niên kia từng tỉnh lại mấy lần, rồi lại sốt mê man. Thứ duy nhất hần biết, tên y là Chiêu Dương. Sư phụ nhìn thiếu niên trên mặt ko còn chút huyết sắc, trong mắt dường như có chút kinh ngạc, lại ngay lập tức khôi phục như thường. Người đưa hần và Chiêu Dương hồi cung. Từ đó, Chiêu Dương theo bên người hần.

Diệp Minh thì chính là vào ba năm trước cùng hần nhận thức. Tiểu tử ko nghiêm túc này trêu chọc người ta, gieo hoa đào khắp chốn, bị nữ nhân truy đuổi, liền trốn vào quân doanh của hần. Khi đó, y cứu hần một mạng, rồi liền cứ như vậy bám lấy hần, ko chịu rời đi. Y nói y vốn định đi tìm người, nhưng hiện tại có hứng thú với hần hơn, nên sẽ hạ mình ở lại quân doanh làm quân y. Khụ, loại hạ mình này của y, làm hần có chút sợ hãi đi! Nói trắng ra người trêu chọc con gái nhà người ta, sợ bị bắt về làm con rể đi, sao lại trở thành có hứng thú với ta chứ!

Những năm qua, bọn họ cùng nhau vào sinh ra tử, sớm đã coi nhau thủ túc huynh đệ, nhưng lại chưa từng hiểu rõ quá khứ của nhau. Hần ko có ý định đi tìm hiểu. Khi nào muốn nói, tự họ sẽ nói ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: CHƯƠNG 36

“Vương gia! Cứu muội!” Tiếng la thất thanh khiến cơ thể Kỳ Phong trở nên cứng ngắc. Giọng nói này... là Hương Nhi!

“Vương gia! Cứu muội!” Tiếng kêu cứu lần nữa vang lên. Kỳ Phong bỏ lại ngựa, dùng khinh công bay về hướng phát ra tiếng kêu.

Ở cuối đoạn đường, năm sau kẻ hung hãn, mặt mày bặm trợn đang vây bắt một cô nương nét mặt xanh xao, ăn mặc rách rưới.

“Người gọi vương gia sao?” Một kẻ hung hăng cười miệt thị. “Vậy vương gia đây sẽ cho người biết thế nào là lễ độ!”

Gã vung tay hướng đến khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử. Hai mắt nàng hiện lên kinh hoàng, những ngày qua, bàn tay này có bao nhiêu sức mạnh, khuôn mặt nàng đã coi như quen thuộc. Khó khăn lắm mới có thể thoát ra, nếu bị bắt trở lại, thực sự sẽ sống ko bằng chết. Chẳng lẽ nàng tính sai rồi? Bóng áo tím vừa lướt qua kia ko phải là huynh ấy?

“Á aaaaaa...” Chỉ nghe có người thét lên đau đớn, cùng với đó là tiếng xương cốt bị vỡ.

Đám người ban nãy hung hãn, nhìn rõ người vừa xuất hiện liền sợ hãi ko thôi. Đây... chính là Huyền Vương đi!

“Vương gia...” Vị cô nương kia chỉ kịp gọi hai tiếng, liền ngã xuống, rơi vào vòng tay Kỳ Phong. Nhìn nàng xanh xao gầy ốm, hần thấy đau lòng. Thời gian qua, nàng đã chịu ko ít khổ sở.

Bả vai chợt nhói đau một cái, như bị kim đâm, nhưng Kỳ Phong hần ko có tâm tư đi suy xét. Hiện tại hần chỉ biết, Hương Nhi mà hần bảo bọc lớn lên bị người ta hành hạ như thế nào.

“Bắt hết những kẻ này lại!” Hần ôm Hương Nhi lên ngựa, trở về vương phủ.

Vũ Quân dám thề với trời rằng, nàng chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm đạo đức. À trừ bỏ những trò treu chọc Tiểu Nhi ngày còn nhỏ đi, hồi đó còn nhỏ dại, ko tính ko tính! Nàng ngậm ngùi chấp nhận, nàng bị bắt cóc rồi! Nhưng rốt cuộc bọn chúng bắt nàng làm gì chứ? Cướp tiền? Nhìn nàng giống người có tiền lắm sao? Cướp sắc? Cho xin đi! Người cứ ở trong đám khuê tú ở kinh thành vơ đại một người cũng hơn nàng đi! Cần gì giữa ban ngày ban mặt liều mạng mà bắt nàng giữa đường phố như vậy! Sinh thân của nàng, sao lại xui xẻo như vậy chứ? Nàng ở nhà nhàm chán, vốn định đến Lan Nhược phường hỏi thăm tin tức của Lăng Nhi, thế nhưng chưa đi được hai con phố đã bị người nhung nhơ như vậy. Ông trời thật quá biết treu người rồi!

Kỳ Phong đưa người trở lại Vương phủ, phân phó người đi mời Thái y, trực tiếp ôm Sở Tích Hương về căn phòng của nàng trước đây. Hai hàng lông mày của nàng nhúu chặt, trên mặt vẫn còn vết bầm chưa tan. Nữ nhân này, hắn từng nói đời này bảo hộ nàng bình an vui vẻ mà sống, ko nghĩ tới nàng bị đánh thành như vậy, hắn còn ko hề hay biết.

“Vương gia, Thái y tới rồi!”

Lão Thái y già vội vã bước vào, Huyền Vương phủ xưa nay chưa từng triệu kiến người của Thái y viện, hôm nay tự nhiên cho mời, còn là cấp tốc lời lão đến, thật khiến người ta lo sợ.

“Mau chẩn mạch!” Huyền Vương vẫn như vậy lạnh lùng khiến hạp chân lão run lên.

“Hồi Vương gia, vị cô nương này là bị kiệt sức, suy nhược lâu ngày nên mới ngất đi.” Lão thái y run rẩy nói. “Thần sẽ kê đơn thuốc, uống trong nửa tháng sức khỏe sẽ dần khôi phục.”

“Làm đi!”

“Vương gia!” Một hộ vệ hốt hoảng chạy vào.

“Có chuyện gì?”

“Có người toàn thân đầy máu, ngất ở trước cửa Vương phủ...” Nhìn sắc mặt lạnh băng của Vương gia, tiếng nói của người hộ vệ ngày càng nhỏ.

“Chăm sóc Sở cô nương!”

Nói rồi bóng dáng màu tím lao nhanh ra cửa, lại là thứ phiền toái gì tìm đến đây?

“Săn. Phi.” Kỳ Phong cau mày nhìn hai chữ viết bằng máu trên nền đất.

Hắn nhận ra đây là tiểu ăn mày gọi Tiểu Vô Nhan là sư phụ. Như thế nào bị đánh thảm thương thành như vậy?

“Đưa hắn vào, chăm sóc thật tốt!” Bị thương như vậy còn chưa có chết, ko thể nói tiểu tử này quả thật khó chết hơn cả con gián nữa.

Săn...Phi... Hai chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Phi...Phi...

“Vương phi đâu?” Ánh mắt Kỳ Phong chợt sắc lạnh.

“Bẩm Vương gia, Vương phi đã xuất phủ cách đây một canh giờ.” Nha hoàn Thanh Tổ đứng một bên cẩn thận bẩm báo. Về mặt Vương gia thật đáng sợ nha!

“Khách quan người hỏi Vân cô nương sao?” Tiểu nhị kỳ quái nhìn vị khách trước mặt, liều chết như vậy? Vân cô nương thế nhưng là Huyền Vương phi đó nha! Công tử người định hoành đao đoạt ái Huyền Vương sao?

Kỳ Phong ko kiên nhẫn cau mày, thoáng một cái, tiểu nhị thấy trên cổ mình lạnh băng.

“Nói!”

“Vân...Vân... cô nương hôm nay...ko... ko tới.”

Chưa kịp nói xong, đã thấy bóng dáng màu tím kia biến mất. Tiểu nhị xoa xoa chỗ cổ vừa lạnh toát, người kinh thành, thật quá đáng sợ!

Kỳ Phong huyết gió gọi bảo mã Ngự Lôi của hắn tới, một đường chạy về phía bãi săn. Có kẻ nhắm vào Vân Vũ Quân sao?

“Hự!” Bà vai nhói đau khiến hắn kêu thành tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Là trúng độc! Từ lúc nào chứ? Kỳ Phong chợt nhớ tới cảm giác nhói đau ở bà vai lúc trước. Là ám khí! Hắn như thế nào lại ko cẩn thận như vậy! Lòng bàn tay đã trở thành màu đen, nếu hắn ko nhầm, là Không Tước đàn cùng Hạc Đình hồng. Hoàng hậu đã ko nhìn được nữa sao?

Tầm mắt Kỳ Phong mờ hồ dần, loại kịch độc kết hợp, nếu ko nhanh chóng giải độc, mạng của hắn chỉ còn sáu canh giờ. Thế nhưng nữ tử kia.... Tiểu ăn mày kia bị đánh như vậy, có thể thấy được sát ý của đối phương. Bọn chúng thật sự muốn lấy mạng nàng sao?

Kỳ Phong rút đoản đao bên người, đâm vào tay mình, đau đớn khiến hắn cảm thấy tỉnh táo hơn. Phải nhanh lên một chút! Nếu ko, ko phải hắn đến cứu nàng, mà là đến chết cùng nàng!

Vũ Quân hai mắt bị bịt kín, lại khiến đôi tai nàng trở nên nhạy bén lạ thường. Nàng nghe tiếng vó ngựa, tiếng người hò hét, và cả tiếng mũi tên xé gió. Là...bãi săn hoàng tộc?

Như thế nào lại bị bắt đến nơi này? Bọn chúng muốn giết nàng hay có mục đích khác? Mặc Kỳ Phong có ở gần đây ko?

“Lão đại, nữ nhân này nhìn ngon như vậy, có phải chúng ta nên hưởng thụ ko?” Âm thanh dâm đãng rơi vào tai khiến Vũ Quân khẽ run.

“Thu cái bộ dạng đó của ngươi lại! Chủ nhân còn có chuyện muốn hỏi cô ta.”

“Ko phải xong việc lại xử lý luôn đấy chứ?” Giọng nói dâm đãng kia rõ ràng là mất hứng.

“Xong chuyện, tự khắc sẽ đến ngươi!” Người được gọi là “lão đại” bức dọc nói. Âm thanh bén nhọn chói tai nam ko ra nam nữ ko ra nữ này... Là người trong cung?

Là ai? Là ai mất công bày bố công phu như vậy chỉ để bắt nàng? Chẳng lẽ là... thái tử? Ko phải y đang tham gia thi săn bắn sao? Ko đúng! Người bọn chúng gọi là chủ nhân, ko có ở đây!

Có người tiến đến giữ cổ tay nàng, là bắt mạch.

“Chủ nhân, cổ tròng trên người cô ta đã được giải!” Giọng nói này...là Lục An Giao! Vân Vũ Quân nàng cho có chết, cũng sẽ ko nhầm lẫn. Bà ta gọi “chủ nhân”? Vậy người kia...

“Tháo khăn bịt mắt ra! Sao các ngươi dám đối đãi Huyền Vương phi như vậy hả?” Giọng nói châm chọc vang lên, khẳng định suy đoán của Vũ Quân.

“Hoàng hậu nương nương nhớ nhưng Vũ Quân, chỉ cần truyền chỉ vời Vũ Quân vào cung là được rồi. Bày bố công phu như vậy, thật khiến Vũ Quân thụ sủng nhục kinh (được sủng ái mà thấy sợ ạ ^^)!”

Vải đen tháo xuống, ánh nắng yếu ớt đâm vào mắt Vũ Quân, nàng đưa mắt nhìn về phía hoàng hậu và Lục An Giao, đi làm việc xấu còn tỏ ra mình có khí chất như vậy, thật khiến người ta bội phục!

“Quả nhiên là nữ nhi của Lâm Khanh Khanh, miệng lưỡi sắc bén ko thua kém gì mẹ ngươi!”

“Hoàng hậu nương nương quá khen! Hiểu rõ gia mẫu như vậy, hoàng hậu nương nương hẳn đã ăn ko ít thiệt thòi.” Khóe miệng Vũ Quân vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, nếu đã trực tiếp đối đầu, nàng cũng ko ngại cùng bà ta đối đáp.

“Thì thế nào chứ? Năm xưa mẹ ngươi ko phải vẫn là bại dưới tay ta sao?” Hoàng hậu cười kiêu ngạo. Hàn Du Cầm, Lâm Khanh Khanh, Lương Cầm, ko phải đều chết dưới bài bố của bà sao?

Sắc mặt Vũ Quân chuyển thành tái nhợt. Bà ta bày bố hại chết mẫu thân nàng?

Vậy Lục An Giao...

“Ko cần ngạc nhiên như vậy! An Giao là người của ta!” Hoàng hậu đã trải qua bao nhiêu sự đời, dĩ nhiên có thể nhìn thấu nàng đang nghĩ gì.

“Chỉ là, việc ngươi là con gái Lâm Khanh Khanh, thật khiến ta bất ngờ. Năm đó sát thủ cùng bảy sói đều ko giết được ngươi, quả thật khiến người ta ngạc nhiên.”

“Vũ Quân có thể ra đòi bình an, quả thật là nhờ phúc của hoàng hậu nương nương.” Áp chế đáy lòng chua xót, Vũ Quân khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ta chỉ muốn hỏi, Hàn phi chết, cũng là kiệt tác của bà?” Hàn Du Cầm mà bà ta nhắc tới hẳn là Hàn phi bị hại chết năm xưa đi.

“Thì ra ngươi quan tâm Huyền Vương như vậy! Ko sao, dù gì ngươi cũng sắp chết, chết đi mà trong lòng còn nhiều vương bận, sẽ thành lệ quý mắt. Ta ko nề...”

“Bớt nói nhảm đi!” Vũ Quân ko khách khí cắt lời.

“Ngươi...” Lục An Giao phần nộ vùng tay tát vào mặt nàng.

“Ko sao ko sao! An Giao ngươi đứng lui lại. Ko nên chấp nhặt với một kẻ sắp chết.” Rồi quay lại nói với Vũ Quân “Ngươi yên tâm, Huyền Vương sẽ sớm xuống đó hội ngộ cùng ngươi.” Hoàng hậu cười nhạt. Bà đương nhiên biết, trong lòng Lục An Giao ko dung nổi con gái của Lâm Khanh Khanh.

“Vân Vũ Quân, ngươi biết tại sao Hoàng thượng lại chán ghét Huyền Vương như vậy ko? Là do mẫu thân hắn! Mẫu thân hắn vong ơn phụ nghĩa, hại chết ân nhân! Còn làm chết luôn cả đứa trẻ trong bụng nàng ta, đứa con mà Hoàng thượng mong chờ nhất!”

“Ngươi...” Rốt cuộc ngươi này tâm lý vặn vẹo cỡ nào rồi? Ngay cả một đứa trẻ cũng ko buông tha?

“Hàn Phi năm xưa cũng giống như mẹ của ngươi vậy, bị cổ trùng làm vỡ nát kinh mạch, phá hủy lục căn mà chết!”

Hai mắt Vũ Quân hằn lên tia máu, trong đáy mắt từng tầng lửa như muốn thiêu nát tất cả. Là chúng, những kẻ đã hại chết mẫu thân của nàng, biến nàng thành đứa trẻ mồ côi! Chúng lấy đi những ngày tháng tốt đẹp nhất trong cuộc đời nàng.

“Mà mẹ của Huyền Vương, tỷ muội thân thiết của Hàn Phi năm đó, đương nhiên phải thay ta gánh lấy tội danh này!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 37

Máu đã chảy thấm ướt tay áo màu tím. Mạc Kỳ Phong đứng đó, tóc bị gió thổi tung. Thì ra thật sự mẫu thân hắn bị người vu họa. Thì ra hoàng hậu đúng là kẻ đứng sau.

Vũ Quân nhìn thấy hắn, khóe mắt ko tự chủ cay cay. Nàng muốn khóc. Khóc cho hắn, khóc cho chính nàng! Tuổi thơ của hắn, của nàng cay cực như vậy, đều do bọn họ một tay tạo nên.

Không giống như Vũ Quân nghĩ, Mạc Kỳ Phong sẽ xông tới một kiếm giết chết hoàng hậu, hắn bay về phía nàng, đem hoàng hậu cùng Lục An Giao đánh bay xa năm thước. Tay hắn vung kiếm cắt đứt dây trời cho nàng, phảng phất mùi máu.

“Ngươi bị thương?”

“Đi!” Hắn nắm lấy eo nàng, dùng khinh công rời khỏi nơi này, bỏ lại hoàng hậu đang chật vật.

Vũ Quân chỉ nghe bà ta quát một tiếng: “Đuổi theo!”

“Mau đi về hướng Nam, ở đó có binh lính, bà ta sẽ ko dám làm gì ngươi.” Vũ Quân bị đẩy mạnh một cái khiến nàng suýt ngã.

Nàng hoàng hốt nhìn lại, sắc mặt Mạc Kỳ Phong trắng bệch, đôi môi tím tái. Nàng bắt lấy tay hắn.

“Không Tước đàn, Hạc Đình hồng? Đã ba canh giờ?” Hắn trừng độc!

“Mẹ nó ai cần ngươi đi cứu hả?!” Nước mắt Vũ Quân bỗng dung cứ trào ra. Máu trên tay áo là do hắn dùng để cầm cự ý thức. Đã ba canh giờ, còn liên tục sử dụng nội công, chất độc đã hòa vào máu.

“Cô cút mau cho Bôn vương!” Kỳ Phong có chút dờ khóc dờ cười. Hắn liều mạng đi cứu nàng, kết quả là... hắn vừa nghe được cái gì? Vân Vũ Quân luôn lạnh nhạt kia vừa mở miệng chửi bậy với hắn sao?

“Lão nương ko cút đẩy ngươi làm gì được ta! Ngoan ngoãn ngậm miệng lại!” Vũ Quân vừa lau nước mắt vừa quát hắn, kéo tay hắn đi.

“Bọn chúng là cao thủ đại nội, cô ko sợ chết đi?” Kỳ Phong cứng miệng nói, ko thể phủ nhận cảm giác ảm áp đang lan dần trong trái tim.

“Khi ngươi để thích khách đâm ta, sao ko nghĩ ta cũng sợ chết đi!”

Vũ Quân cắn răng vừa lùi vừa kéo hắn đi về hướng Nam. Hắn bất chấp trúng độc mà đến cứu nàng, sao nàng có thể để hắn chết chứ!

“Mẹ nó Mạc Kỳ Phong! Ngươi rốt cuộc có biết đường ko hả?” Vũ Quân nhìn vách núi trước mặt, ko nhìn được mắng chửi thành tiếng. Đây là cái hướng Nam mà hắn nói là có binh lính sao?

“Cô đi về hướng Tây Nam.” Rốt cuộc nên là ai mắng chửi ai đây? Hắn đã nói thật rõ ràng đi về hướng nam, nàng lại phăm phăm tiến về hướng tây nam.

Một đám người áo đen xông tới, Vũ Quân đỡ Kỳ Phong lui lại, họ càng gần vách

núi hơn.

“Ko chạy nữa?” Kẻ áo đen cất tiếng mỉa mai rồi phát lệnh tấn công.

“Nghịch tặc ở đâu? Dám làm loạn nơi này?” Giọng nói đầy hào khí của Ngũ hoàng tử Mạc Kỳ Anh vang lên khiến đám người áo đen càng thêm gấp gáp.

Kỳ Phong khẽ thở dài, Kỳ Anh à Kỳ Anh, gặp đệ ở đây là phúc hay là họa đây?

“Ngũ đệ! Đỡ!” Vũ Quân trợn mắt nhìn chính mình bị ném đi. Đúng! Mạc Kỳ Phong khốn kiếp kia thể nhưng còn đủ sức ném nằng!

Ngũ hoàng tử kêu lên một tiếng thê thảm. Thử bị một người từ trên trời bất ngờ rơi xuống người người, xem người có kêu thảm như vậy ko?

“Tứ tẩu?” Mạc Kỳ Anh xoa xoa cái mông bị đau, nhìn rõ “thứ” vừa bị ném tới.

“Mạc Kỳ Phong! Người dám ném ta như vậy?” Vũ Quân nghiêng răng quát. Mẹ nó nằng đã mười tám rồi, cô nương gia trở thành bao cát cho người ném như vậy sao?

“Tam ca, giao tẩu ấy cho huynh!” Mạc Kỳ Anh đem Vũ Quân giao cho Tam hoàng tử Mạc Kỳ Văn, y nhìn ra được Tứ ca có điểm bất thường.

Mạc Kỳ Văn rút trong tay áo ra một cây pháo hiệu, bắn lên bầu trời. Ko thể ko nói, phụ hoàng đã chuẩn bị rất chu đáo.

Đám người áo đen nghe thấy tiếng pháo, biết là ko thể nán lại lâu, ra chiêu càn hung hiểm. Mạc Kỳ Anh vốn ko phải là đối thủ của chúng, nhanh chóng bị đánh bật ra ngoài. Mười kẻ áo đen cùng hợp sức, muốn đem Mạc Kỳ Phong đẩy vào chỗ chết.

“Mạc Kỳ Phong!” Kỳ Phong hai mắt ko còn nhìn rõ, hần cảm giác được mình trượt chân, lại nghe tiếng nữ tử kia hét đến tê tâm phế liệt rồi hoàn toàn mất đi cảm giác.

Mạc Kỳ Văn đuổi theo Vũ Quân đến vách núi, lại ko kịp giữ nằng lại. Hần cảm nhận được vật áo trắng tinh của nằng trượt khỏi bàn tay mình, cùng theo đó là cảm giác mất mát ko thể giải thích.

Vân Phương mang theo binh lính chạy đến nơi, hình ảnh duy nhất ông nhìn thấy là nữ nhi mình ko chút do dự theo người kia lao xuống vách núi. Ông cảm thấy đất trời đều ngả nghiêng rồi.

“Vũ Nhi!!!!!!” Noi vách núi vang vọng tiếng hét đau thấu tâm can của người cha.

“Vân tướng quân! Xin ngài bình tĩnh lại!”

Khi Mạc đế đến nơi, chỉ nhìn thấy Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử của ông đang cùng nhau giữ lấy Vân tướng quân. Mà vị chiến tướng huyền thoại kia, nét mặt dường như già thêm mấy phần.

“Có chuyện gì xảy ra?” Giọng rồng uy nghiêm kéo tất cả về thực tại.

“Phụ hoàng! Tứ ca, tứ tẩu bọn họ...” Ngũ hoàng tử gấp gấp đến nói năng cũng ko còn lưu loát.

“Vi thần bất tài! Xin hoàng thượng giáng tội!” Vân tướng quân vẫn là bộ dạng vô hồn quỳ xuống, lời nói cứng nhắc.

“Vân tướng quân hãy bình tĩnh. Sống chết còn chưa thể nói trước. Ngài ko nên quá thương tâm.” Tam hoàng tử điềm đạm nói.

“Khỏi bẩm phụ hoàng, Huyền Vương và Huyền Vương phi gặp phải thích khách, hiện tại rơi xuống vách núi, ko rõ sống chết.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 38

Khi Vũ Quân tỉnh lại, chỉ thấy cả người đau ê ẩm, kiểm tra một lượt, hoàn hảo, ko có gãy chiếc xương nào. Bên cạnh nằng là Mạc Kỳ Phong trên mặt ko còn chút huyết sắc, đôi môi càng tối màu. Vũ Quân ko biết khi nhảy theo hần, đầu nằng rớt cuộc có phải bị úng nước ko? May mắn vách núi ko quá cao, nếu ko chẳng phải sẽ theo hần chết oan sao? Đã năm canh giờ trôi qua, chất độc ngày càng ăn sâu vào cơ thể, một canh giờ nữa nếu ko giải độc, Mạc Kỳ Phong sẽ chết. Nhưng hiện tại nằng ở nơi rừng núi này, cái gì cũng ko có, bằng cách nào cứu hần? Huống hồ, chưa biết lúc nào đám người của hoàng hậu sẽ tìm đến nơi, nằng cùng hần ko thể ở nơi này mà chờ chết.

Vũ Quân nhịn đau đứng dậy, đỡ Mạc Kỳ Phong bước về phía trước. Hai người vừa lết vừa đi chừng nửa canh giờ tìm được một hang động. Vũ Quân ko dám chậm trễ, đưa Kỳ Phong vào. Đem cành cây vụn xếp thành một ổ, nằng dùng hai hòn đá đánh lửa nhặt được trong lúc tìm củi nhóm lửa. Ánh lửa ấm áp chiếu sáng rõ Mạc Kỳ Phong đang nằm đó. Vũ Quân nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần, bất giác đưa tay xoa xoa mi tâm đang nhúu chặt. Rất đau đớn đi.

Ngoài trời đã đổ mưa. Ko phải mưa xuân dịu dàng nữa, là cơn mưa rào báo hiệu mùa xuân sắp kết thúc. Vũ Quân nhúu mày, khẽ cắn môi. Chuyện này lão thần y ko cho phép nằng lộ ra nửa chữ, lão nói: “Nếu người trên giang hồ mà biết, nha đầu người sẽ bị người ta xem như nhân sâm, tuyệt liên mà truy đuổi. Đến lúc đó, lão cũng ko dám chắc bảo vệ được người.” Nhưng mà... Mạc Kỳ Phong cũng ko phải người trong giang hồ đúng ko? Huống hồ hần

ra nông nổi này cũng một phần do nàng đi!

Lão thần y, thật xin lỗi!

Vũ Quân chạy ra ngoài tìm cây thuốc cầm máu. Mưa tháng ba vẫn còn lạnh giá, thấm vào da khiến nàng khẽ rùng mình. Khi nàng quay lại toàn thân đã ướt đầm, trên tay là một nắm thảo dược cầm máu. Vũ Quân hít sâu một hơi, nàng ko muốn hấn chết! Lăn tìm trong người Kỳ Phong đoàn đao của hấn, Vũ Quân nhắm mắt cắt một đường trên cổ tay chính mình. Dòng máu nóng hồi chảy ra, màu đỏ của máu thật chói mắt. Nàng đem cô tay đang chảy máu của mình, đưa đến bên miệng Mạc Kỳ Phong.

“Mạc Kỳ Phong! Cho dù cả thiên hạ phản bội ngươi, Vũ Quân vẫn sẽ đứng về phía ngươi. Dù ngươi có sai, Vũ Quân cũng sẽ vì cái sai của ngươi mà tận lực thành toàn.”

Từ nhỏ lão thần y vì giữ lại cái mạng này của nàng, đem bao nhiêu nhân sâm, tuyết liên cùng thảo dược quý hiếm sắc thuốc cho nàng uống. Cuối cùng, thứ cần chữa vẫn ko chữa được, lại đem máu của nàng biến thành đặc biệt, có thể dùng để giải độc tạm thời. Nếu người ta biết máu của ngươi thần kỳ như vậy, chắc phải sẽ đem ngươi rút máu như rút sữa bò sao? Vì vậy, điều này là tuyệt mật.

Hiện tại độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, máu của nàng ko thể hoàn toàn giải hết độc, nhưng có thể kéo dài thời gian cầm cự. Trở về vương phủ, nàng tự sẽ có cách cứu hấn.

Dùng thảo dược cầm máu lại, Vũ Quân túm lấy vạt áo của Mạc Kỳ Phong, dứt khoát cắt xuống, băng bó cổ tay mình. Trong ba canh giờ nữa, cứ ba khắc lại phải cho hấn uống máu một lần, mới có thể khôi phục ý thức. Thế nhưng, đám người kia liệu có sau ba canh giờ nữa mới tới? Nếu Mạc Kỳ Phong chưa tỉnh lại mà bọn chúng đã tìm đến, chẳng phải sẽ chết rất khó coi sao? Chỉ cầu mong đám người Tam hoàng tử sẽ tìm được họ sớm hơn thôi.

Vũ Quân ngồi sát lại đồng lửa, ôm hy vọng y phục của nàng sẽ được sưởi khô, gió khẽ thổi qua, nàng run lên vì lạnh. Bàn tay chột chạm đến bình ngọc trong tay áo, là xuân dược mà nàng chuẩn bị. Ánh mắt ko tự chủ chuyển đến trên người Mạc Kỳ Phong, hiện tại, ko phải là cơ hội tốt sao? Đợi sau ba canh giờ nữa, trong lần tiếp máu cuối cùng, nàng cho hấn uống cả xuân dược. Đến lúc đó... Hai má Vũ Quân đỏ lên, ko biết do ngồi quá gần ánh lửa hay vì điều gì khác.

Vũ Quân nhân lúc trời chưa tối hấn, lần bước sâu vào phía trong hang động. Hiện tại nàng chưa muốn rời đi ngay, nên đành tìm hiểu trước một chút, phòng ngừa trường hợp bất trắc. Cũng thăm cảm tạ con mưa rào ngoài kia, hấn đã đem dấu vết của bọn họ xóa hết.

Ba canh giờ sau, Vũ Quân thật muốn chửi chính mình miệng quạ! Thật sự đã có người tìm đến, còn là người muốn giết nàng cùng Mạc Kỳ Phong. Nàng đem đồng lửa dập đi ko còn cả tro, diu Mạc Kỳ Phong vào sau một phiến đá, đem đám dây leo trùm lên người hấn. Khi bọn chúng xông vào, nàng sẽ chạy ra đánh lạc hướng. Nàng vừa tiếp máu lần cuối cùng cho Mạc Kỳ Phong, tin rằng hấn sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Vũ Quân cắn cắn môi dưới, sắc mặt do mất máu quá nhiều đã trở nên tái nhợt. Mạng sống của nàng, đành nhờ vào hy vọng mong manh này thôi.

Đám người kia bước gần vào cửa hang, Vũ Quân chuẩn bị chạy ra, lại bất ngờ bị một bàn tay giữ lại. Oa! Ko hồ là người võ công cao cường! Nhanh như vậy liền tỉnh!

Ngoài ý muốn, bên ngoài động vang lên tiếng nói:

“Lão đại! Ko thể làm liều. Nếu Huyền Vương ở trong đó, chúng ta ko phải đối thủ của hấn.” Quả là một kẻ cẩn thận.

“Ý đệ là...”

“Đem khói độc ném vào! Nếu thực sự ở bên trong, đến khi hấn xông ra ngoài cũng đã trúng độc, ko còn đáng sợ.” Giọng nói quả thật âm trầm khiến Vũ Quân khẽ run. Người này quá xảo quyệt!

Khói độc... Với nàng thì ko sao, ngoài dòng máu có thể giải độc, những thứ thuốc kia còn đem nàng biến thành bách độc bất xâm. Nhưng Mạc Kỳ Phong... Hấn vừa mới được giải độc, còn là chưa dứt điểm, chưa thể vận công bế khí, nếu lại trúng độc, chỉ e...

Người bên ngoài ko cho nàng nhiều thời gian suy nghĩ, một ngọn nến được ném vào sáng bùng một góc hang sau đó tắt lịm, khói độc bay lên mù mịt. Trong hang tối đen như mực, Vũ Quân cảm nhận được Mạc Kỳ Phong buông tay nàng, muốn vận công bế khí, nàng vội vàng bắt lại tay hấn, viết vào lòng bàn tay hai chữ “ko được”. Rất nhanh, khói lan khắp hang động, Vũ Quân ko kịp suy nghĩ, quay lại phía Mạc Kỳ Phong, môi chạm vào môi hấn. Khoảnh khắc đó, nàng cảm nhận được thứ gì đó chạy khắp người, cả người cứng nhắc. Áp chế lại xấu hổ muốn buông Kỳ Phong ra, Vũ Quân khẽ thổi khí vào miệng hấn. Như thế này ko cầm cự được quá lâu, chỉ có thể cầu ông trời đem mây gã sát thủ kia rời đi nơi khác. Lùi lại một chút, Vũ Quân để cho chính mình hít khí, sau đó lại môi kề môi thổi khí cho nam nhân kia. Ko ai nhìn thấy, trong bóng tối, hai gò má nhợt nhạt của nàng đã đỏ ửng như con cua bị luộc chín, nóng lên đến lạ thường.

Cả người Kỳ Phong cứng nhắc, khoảnh khắc nàng chạm vào môi hấn, trong đầu hấn như có cái gì nổ tung. Ba lần bảy lượt như vậy, nữ nhân chết tiết này! Cả đám người chết tiết ngoài kia sao còn chưa chịu rời đi? Miệng lưỡi Kỳ Phong khô khốc, cả người nóng lên một cách bất thường. Nếu còn tiếp tục như vậy, hấn không đảm bảo sẽ...

“Có vẻ như ko có ở đây!”

“Chúng ta qua bên kia tìm xem!”

Ánh sáng từ những ngọn đuốc bên ngoài hắt vào trong hang ngày càng ít đi, chứng minh đám người kia đã bỏ cuộc. Nàng chỉ cần kiên trì một chút nữa.

Chợt, Mạc Kỳ Phong nãy giờ như khúc gỗ kia, ko biết ăn phải gió gì...

Vũ Quân lùi lại một bước, muốn hít một ngụm khí, lại bị một bàn tay giữ lại. Môi người kia nóng bỏng chạm vào môi nàng, lưỡi hung hăng càn quấy. Nàng muốn lùi lại, bàn tay hắn càng giữ chặt. Tay hắn đặt trên eo nàng nóng đến kinh người. Vũ Quân muốn khóc rồi. Đây gọi là tự gây họa tự chịu tội sao? Xuân được đúng là do nàng hạ, nhưng tại sao hắn lại phát thủ tính vào lúc này chứ? Đám người bên ngoài còn chưa có rồi đi đâu! Nụ hôn của người kia càng kịch liệt, Vũ Quân cảm thấy nàng sắp chết khi thiếu khí rồi! Bàn tay nàng ko biết từ lúc nào đã vòng lại sau lưng hắn. Tay hắn cũng ko an phận vuốt ve lưng của nàng. Loại tình huống này, sao có thể xảy ra chứ?

Bàn tay Mạc Kỳ Phong như châm lửa nóng trên người Vũ Quân. Cả người cô nóng khó chịu, nàng cảm nhận được chút lý trí cuối đường như cũng sắp bay mất rồi.

Bàn tay Vũ Quân vô tình chạm vào phiến đá sau lưng Mạc Kỳ Phong, nàng chỉ nghe ầm một tiếng, cảm thấy chính mình đang rơi xuống. Đờ lấy hai người là lớp rêu dày dưới chân. Vũ Quân kéo về một tia lý trí, hoảng mang nhìn xung quanh.

Đây cũng là một cái hang động, có lẽ gần nguồn nước, lại nhiều năm qua ko có ánh sáng, nên rêu mới mọc dày như vậy. Nàng cũng ko thể ko phục nam nhân đang đại phát thủ tính kia. Hắn chuyên tâm như vậy, lại vẫn có thể giữ cho hai người rơi xuống vẫn ko ngã. Cách họ ko xa là một tảng băng. Tảng băng... Vũ Quân nhủ mảy.

“Khoan... khoan đã!” Nàng dùng sức giữ Mạc Kỳ Phong lại, chỉ về tảng băng nọ.

Khóc môi Kỳ Phong nhếch lên tà mị, đến khi hắn ôm nàng đi về phía tảng băng, Vũ Quân mới phát hiện, ngoại bào của nàng đã bị hắn trút xuống từ bao giờ.

Hình... hình như hắn hiểu làm gì đó, có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: CHƯƠNG 39

Kỳ Phong tỉnh dậy, khẽ day thái dương. Hình như hắn đã làm gì đó không nên. Từng hình ảnh hiện ra trong đầu Kỳ Phong, hắn nhìn mi nhìn bạch y nữ tử đang ngồi trên lớp rêu.

“Xin lỗi!” Cổ họng Kỳ Phong khô khốc, hắn ko phải loại người vô trách nhiệm. Có phải hay ko do mới tỉnh lại, đầu óc ko được thanh tỉnh?

“Ko cần xin lỗi! Là ta hạ xuân được.” Vũ Quân nhàn nhạt nói, cẩn thận quan sát từng biến hóa trên mặt Mạc Kỳ Phong, sợ bỏ lỡ điều gì.

“Cô...” Ánh mắt Kỳ Phong nổi lửa, nàng ta dám...

Hắn xông tới nắm lấy cổ Vũ Quân, tưởng chừng có thể ngay lập tức bẻ gãy cái cổ mỏng manh của nàng. Thời khắc Vũ Quân tưởng như nàng sẽ ngay lập tức bị hắn bóp chết, bàn tay kia chợt buông ra. Nhìn theo ánh mắt của hắn, Vũ Quân nhìn thấy những dấu hôn hồng hồng tím tím trên cổ mình, nàng theo bản năng kéo áo che lại.

“Tay cô bị thương?” Mạc Kỳ Phong bắt lấy cổ tay được nàng băng bó sơ sài bằng vạt áo của hắn.

“Ko cần thận bị thương!”

“Là cô giải độc cho ta?”

“Coi như người có phúc, duyên kỳ ngộ gặp được kỳ được.”

“Khôn kiếp!” Kỳ Phong nổi giận vung tay, đem nữ tử kia đẩy ngã một đoạn.

Nàng ta còn định lừa hắn? Kỳ được mà nàng nói kia chính là máu của nàng đi! Hắn ko quên khi mới tỉnh dậy, trên miệng vẫn thoang thoang mùi máu tanh. Những năm qua hắn từ xương máu mà đi lên, chút thủ thuật này của nàng, còn muốn lừa hắn?

“Độc trong người người đã hết.” Vũ Quân áp chế đau đớn trên người, ngồi dậy bắt lấy tay hắn, lại kinh ngạc không thôi “Tại sao...”

“Đây là giường hàn ngọc.”

Kỳ Phong hất tay nàng ra, trở lại giường hàn ngọc, khoan chân ngồi vận công. Khi nghe nàng nói nàng hạ xuân được, hắn rất phẫn nộ, cũng hiểu được tại sao lại xảy ra chuyện này. Bình thường, dù đầu óc có ko thanh tỉnh, hắn vẫn có thể tự chủ được. Lúc đó, hắn thật muốn bóp chết nàng cái nữ nhân ko

biết xấu hổ này. Nhưng khi nhìn thấy những dấu hôn chói mắt nơi cổ nàng, hấn lại xuống tay ko được. Những dấu hôn đó như ánh sáng mạnh đâm vào mắt hấn, nói cho hấn hay hấn đã làm gì. Nhìn nàng huyết sắc tái nhợt, ko tự chủ mà thương tiếc.

“Hôm nay, ta cứu ngươi một mạng, chuyện ngươi làm cũng nhất lại mạng giúp ta, chúng ta ko ai nợ ai, quên chuyện này đi. Có được ko?” Ai đó cực kỳ vô tâm vô phế mà nói ra những lời này, khiến hấn đang vận công, tức giận đến suýt nội thương, phun ra một ngụm máu.

“Ngươi ko sao chứ?” Vũ Quân vội vàng chạy đến, mỗi bước chân lại truyền đến một cơn đau.

“Cút sang một bên! Nếu ko bọn vương sẽ ko nhìn được mà bóp chết cô!”

Nàng ta coi hấn là loại người hèn nhát như vậy? Dám làm ko dám chịu?

“Mạc Kỳ Phong, chúng ta nói rõ ràng có được ko?” Vũ Quân có thể phần nào đoán được hấn nghĩ gì.

“Chẳng có gì để nói, cô mang danh Vương phi của ta, đương nhiên phải thực hiện nghĩa vụ của Vương phi.” Ai đó mặt lạnh tanh mà nói.

“Ko phải đã thỏa thuận rồi sao? Ta sẽ rời đi...”

“Cô bày ra loại chuyện này, còn mặt dày mà nói ra lời đó?” Mạc Kỳ Phong nắm chặt lấy cổ nàng, khiến xương như muốn vỡ ra.

“Bọn vương cho cô hay. Rời khỏi Vương phủ, cô nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

“Ta ko cần ngươi chịu trách nhiệm!” Cái nam nhân chết tiệt này thế nhưng nghĩ nàng làm chuyện này để tranh sủng! Vũ Quân tức giận đến mặt cũng đỏ lên. Nhìn nàng giống người nhảm chán như thế sao?

“Ồ! Vậy cô muốn gì?” Người kia cũng rất phối hợp mà hỏi.

“Ta...”

“Cái danh Huyền Vương phi? Tiền bạc? Quyền lực?...” Trên môi hấn là nụ cười khinh miệt.

“Chát!” Khi Vũ Quân bình tĩnh lại, nàng chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của người kia mấy dấu ngón tay, lại phát hiện chính mình ko biết từ lúc nào đã lệ rơi đầy mặt.

“Mạc Kỳ Phong ngươi nghe cho kỹ! Ta Vân Vũ Quân ko cần bất cứ thứ gì từ ngươi! Ngày hôm nay cùng ngươi, chẳng qua do ta lười đi kỹ viện tìm tiêu quan!”

Nói xong, cũng ko nhìn đến sắc mặt hấn, Vũ Quân nhịn đau đứng dậy, lần theo đường rêu mọc tìm lối ra ngoài. Hạ thân đau xót ko thôi nhắc nhở nàng, thân xử nữ đã phá, tâm thiếu nữ của nàng cũng theo đó bị rạch một đường lớn! Thì ra đây chính là cái người ta gọi là “đau đến ko muốn sống”. Thà rằng hấn tức giận, dùng một đao rạch lên người nàng còn hơn là hấn đem những lời này nói ra. Vết thương trên da nàng còn biết cách giảm đau, nhưng nỗi đau trong tâm, nàng phải làm thế nào mới ko cảm thấy?

Vũ Quân từ khi biết mình hướng hấn động tâm, ko nhìn được muốn quan tâm hấn một chút, hiểu biết về hấn nhiều hơn một chút. Chỉ là, trong mắt người kia, nàng là loại nữ nhân ham hư vinh phú quý sao? Chỉ có thể trách nàng ngu xuẩn. Hấn ko còn dịch ý như ngày đầu gặp mặt, nàng liền ôm hy vọng. Nàng sao lại quên mất hấn đã có người hấn thương? Sao lại quên mất hấn lưu nàng lại Vương phủ chỉ vì hận? Vũ Quân khẽ cười nhạt. Dù sao yêu hấn, nàng cũng ko hối hận. Đem lần đầu tiên trao cho hấn, nàng cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện. Sớm đã biết cùng hấn là vọng tưởng, nàng cũng đã biết cố chấp sẽ khiến chính mình thương tổn. Nhưng tại sao lại dùng loại ánh mắt đó mà nhìn nàng? Mạc Kỳ Phong dùng ánh mắt của hấn, găm vào tìm nàng một vết thương. Mà nàng, lại ko cách nào hận hấn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 40

Kỳ Phong ngây ngốc nhìn bóng lưng yếu đuối kia xiêu vẹo rồi đi. Dường như, nàng đang khóc. Hấn biết lời lẽ của mình có phần quá đáng. Nàng ko phải là loại nữ nhân đó. Thế nhưng, rốt cuộc là vì sao? Vì sao phải dùng loại thủ đoạn ti tiện này khiến hấn đụng vào nàng? Ko đúng! Nàng vừa nói gì? Lười đi kỹ viện tìm tiêu quan? Lời này là có ý gì? Nàng ta thật sự là loại nữ nhân lẳng lơ ko biết liêm sỉ sao? Tại sao hấn luôn cảm thấy có điểm ko đúng lắm, nhưng chung quy ko biết được sai chỗ nào?

Vũ Quân kích động rồi đi, nàng cũng ko nghĩ tới tự mình lao đầu vào rọ. Đám người chết tiệt này, như thế nào còn chưa rời đi? Ta nói các ngươi có cần tẩn trách như vậy ko chứ?

“Huyền Vương phi cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.” Vẫn là bộ đồ đen hôm qua, nhưng Vũ Quân nhận ra đây ko phải giọng nói của đám người kia.

“Ngươi tới giết ta?”

“Ngao ngoãn khai ra tình trạng của Mạc Kỳ Phong, biết đâu ta nể tình khuôn mặt xinh đẹp này, tha cho cô một mạng.”

“Tìm được Mạc Kỳ Phong thì sao? Đối phó hắn? Chỉ bằng ngươi sao?” Vũ Quân nhếch môi cười nhạt. Tên áo đen này vừa rồi ở đây, chắc chắn rõ ràng nàng từ nơi nào bước ra. Muốn hỏi, chẳng qua là thăm dò thương thế của Mạc Kỳ Phong đi!

“Ha, trùng Không Tước đàn và Hạc Đình hồng, ta vẫn là tò mò xem hắn làm sao trụ được tới hôm nay.”

“Vậy ngươi cứ tự nhiên vào xem. Ta còn có việc. Đi trước!” Hừ, ngươi tò mò thì cứ việc lao đầu vào đó mà tìm chết đi. Cô nương đây bận, ko rảnh chơi cùng ngươi!

Người áo đen ko nói lời nào, vung tay về phía Vũ Quân, muốn đi, cũng ko dễ như vậy. Bỗng kiếm khí lướt qua, người nọ hai mắt trợn lớn, cố gắng quay lại phía sau. Một thân tử y, khuôn mặt băng lãnh, nụ cười tà ác khiến y cảm giác người nọ chính vị thần được cử đến đưa y về Diêm La điện. Bóng người cao lớn ngã xuống, đến chết y vẫn ko cách nào hiểu được, người kia xuất kiếm khi nào? Tại sao một chút sát ý y cũng ko cảm thấy? Một sát thủ đã mười lăm năm lăn lộn giang hồ, cứ thế im lặng chết đi với mỗi hoài nghi ko cách nào lý giải.

Kỳ Phong cau mày tìm kiếm bóng dáng màu trắng. Vừa rồi nếu hắn ra chậm một chút, có phải hay ko sẽ phải nhặt xác nàng?

“Cứu ta!” Âm thanh yếu ớt khiến Kỳ Phong cảm thấy lạnh buốt. Người hắn tìm kiếm đang chơi vui giữa dòng nước chảy xiết của con suối xuyên rừng.

Khi Kỳ Phong đưa được Vũ Quân lên, nàng đã ngất đi, cả người đều lạnh giá. Y phục trắng ướt đẫm, dính vào cơ thể làm lộ ra những đường cong nữ tính. Kỳ Phong ko tự nhiên, ánh mắt chạm vào khuôn mặt tái nhợt của nàng. Ban nãy trong hang động hắn ko nhìn rõ, hiện tại thấy sắc mặt nàng trắng đến đáng thương. Hai hàng mi nhắm nghiền, khẽ rung động như đôi cánh bướm mỏng manh. Lần đầu tiên Kỳ Phong phát hiện, nữ tử này thì ra đẹp như vậy. Trên cổ tay nàng vẫn buộc mảnh vật áo của hắn, vết thương đã ko còn chảy máu từ lâu. Kỳ Phong đem chân khí truyền vào cơ thể nàng, khuôn mặt ko còn huyết sắc dần trở nên có sinh khí.

“Tam ca! Tam ca! Kia là Tứ ca phải ko?” Giọng nói của Mạc Kỳ Anh sang sảng dường như vang khắp núi.

“Đúng là Tứ đệ!” Tiếng của Mạc Kỳ Văn khẳng định “Vân tướng quân, tìm thấy rồi!”

Mạc Kỳ Phong nghe được âm thanh quen thuộc, cảnh giác trong lòng khẽ buông xuống, nhìn nữ tử trong lòng, mày kiếm lại ko tự chủ nhíu lại.

“Hai người đứng yên đó!” Âm thanh ra lệnh khiến cho đôi chân Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử bất giác đứng yên.

“Vân tướng quân, cho ta mượn áo bào của ông!”

Vân Phương dù ko hiểu, vẫn nhanh chóng cởi áo choàng, đem đưa tới cho Mạc Kỳ Phong. Chỉ thấy thoáng một cái, áo bào đỏ tươi bao bọc lấy nữ tử trong lòng Huyền Vương, ánh mắt Vân Phương chợt hoảng hốt.

“Vương gia, tiểu nữ...”

“Nàng ko sao!” Người kia cũng cực kỳ ko khách khí đứng dậy ôm lấy người bước đi.

“Vương gia, Vũ Nhi từ nhỏ sợ nước...” Vân Phương nhìn nước đang thấm qua áo bào, hàng lông mày càng nhíu lại. Từ khi ba tuổi, nước đối với nữ nhi của ông chính là một ám ảnh ko cách nào vượt qua.

“Bốn vương nói nàng ko sao!” Giọng Mạc Kỳ Phong thiếu kiên nhẫn. Nữ tử này thế nhưng lại sợ nước? Chẳng trách người quật cường như nàng lại mang về mặt sợ hãi đó mà kêu cứu.

Khi Vũ Quân tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong lòng Mạc Kỳ Phong, xung quanh có tiếng bước chân đều đều, họ dường như đang trên đường trở về. Nàng khẽ cử động, lại phát hiện ánh mắt thâm thúy của người kia đang nhìn mình.

“Vương gia, ta có thể tự đi.” Ánh mắt của hắn quả thật có thể làm người ta chết chìm trong đó, Vũ Quân ko tự nhiên nói.

“Yên lặng.” Mạc Kỳ Phong ném lại hai chữ, ánh mắt cũng ko nhìn nàng lần nào nữa khiến Vũ Quân ngơ ngác. Nói nàng yên lặng là sao? Tên này vừa xuống nước cứu nàng nên đầu bị úng nước luôn à? Mặc kệ thế nào, lòng ngực của hắn thật thoải mái là điều ko thể nghi ngờ. Ông trời, cho nàng tham lam một chút thôi!

Lên xe ngựa, Mạc Kỳ Phong vẫn ôm nàng trong lòng như vậy. Vân Phương vì thân phận ko thể vào cùng, chỉ có thể gắt gao đi bên cạnh xe mà trong lòng như có lửa.

Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử cũng bị Mạc Kỳ Phong lấy lý do thân phận đuổi qua xe ngựa khác. Đến khi Vũ Quân nhìn rõ tình trạng của chính mình, trong lòng ko tự chủ ám áp lên một chút. Bằng chính nàng hiện tại, bị người khác nhìn thấy quả thật sẽ ko còn mặt mũi gặp người nữa. Y phục ướt đẫm dính sát vào người, làn da bị ngâm nước trở nên trắng bệch khiến những hôn nhân kia càng trở nên chói mắt.

“Đa tạ Vương gia cứu mạng!” Vũ Quân siết chặt áo bào, chính mình dịch chuyển cách xa Mạc Kỳ Phong. Trên mặt là một mảnh lạnh băng, nàng cũng

ko có quên những lời hấn nói trong hang động đầu.

“Cô...” Kỳ Phong ần ần tức giận. Chính nàng ta làm sai trước, giờ lại bày ra cái thái độ này với hấn. Vân Vũ Quân này rốt cuộc chứa cái gì trong đầu chứ!

“Chuyện kỳ được, mong Vương gia giúp ta giữ kín.” Giọng nói Vũ Quân mềm đi ko ít, dù sao cũng là nàng đi nhờ vả người ta. Lấy thái độ của hấn, hấn đã biết “kỳ được” kia là thứ gì. Nàng cũng ko tin hấn sẽ bán đứng nàng, chỉ là điều cần nói vẫn phải nói ra, miễn có đến lúc Diệp lão hỏi đến, nàng sẽ ko có cách trả lời.

“Bỏn vương ko có nhảm chán như vậy!”

“Đa ta Vương gia!”

“Chỉ là Bỏn vương rất tò mò.”

“Nhiều thứ hợp lại, tốt hay xấu đều có tác dụng.” Vũ Quân nhắm mắt, tựa vào vách xe. Giống như nàng và hấn ở cạnh nhau, dù biết là tai hại, vẫn hướng hấn động tâm. Vũ Quân quả thật cảm thấy bị ai cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 41

“Ta tự có thể về phòng, người trở về đi.” Đặt chân xuống cổng Vương phủ, Vũ Quân liền đẩy Mạc Kỳ Phong ra, ở gần hấn như vậy quả thật rất áp lực.

“Vương gia, Sờ cô nương tỉnh!” Thanh Tổ vừa nhác thấy bóng tử y, liền vội chạy ra bẩm báo. Mạc Kỳ Phong đến về phòng thay đồ cũng ko kịp, vội vã chạy đến Ngưng Hương Uyển, bỏ lại cho Vũ Quân một bóng lưng xa cách.

“Sờ cô nương?” Vũ Quân ninh mi nhìn Thanh Tổ, nha đầu này ở chỗ của nàng, từ khi nào trở thành người báo tin của Vương phủ nữa vậy?

“Bẩm Vương phi, là Sờ Tích Hương cô nương.” Thanh Tổ nhận ra chính mình luống cuống, vội vàng thu liễm.

“Chuẩn bị nước tắm cho ta.”

Vũ Quân cũng lười cùng nàng ta so đo, dứt khoát bước về Cô Vân các. Chẳng trách hấn vội vàng như thế! Thì ra nữ nhân kia đã trở về.

Cô Vân các

Vũ Quân nhìn chằm chằm áo bào đỏ thắm trong tay. Nàng nhận ra đây là áo bào của Vân Phương. Người cha này, rốt cuộc là như thế nào? Gần mười năm qua chưa từng một lần ngó ngang quan tâm đến nàng, đến hôn sự cũng mặc kệ nàng bị người tính kế, nhưng Mạc Kỳ Phong luôn miệng nói Vân Phương đã vì nàng hy sinh ko ít. Diệp lão ở bên chăm sóc nàng gần mười năm cũng là bằng hữu của ông ta. Ko yêu thương nàng, vì sao còn làm nhiều như thế? Nếu yêu thương nàng, tại sao đối diện với nàng lại một mực thờ ơ? Gần mười năm xa lạnh nhạt vô tình, nhưng chưa lúc nào hận ông ta như lời mình nói. Vũ Quân thật ko hiểu, cái gọi là “huyết thống” có ảnh hưởng lớn như vậy sao?

“Vương phi, nước tắm đã chuẩn bị xong.”

“Người ra ngoài đi.” Vũ Quân nhạt giọng phân phó.

Thanh Tổ này, thực ko hề đơn giản. Nàng trước ko tin nàng ta thật tâm muốn ở lại Cô Vân các, hiện tại lại càng ko tin tưởng. Nàng mỗi tháng đều bị hành hạ đến chết đi sống lại, mỗi ngày đều phải suy nghĩ thật nhiều tìm kiếm thuốc dẫn, quả thật ko còn tâm tư đối phó với đám người này. Vân Vũ Quân nàng ko ngu ngốc đến nỗi sẽ đi nuôi bên mình một cây dao găm.

Thuốc bôi đã làm tan đi những hôn ngăn trên người Vũ Quân, tắm xong cả người đã khô lên ko ít. Nàng vươn vai bước ra sân. Cuối xuân, cây đào to lớn chỉ còn một mảnh tiêu điều đến tang thương. Ngược lại, mấy khóm trúc đường như xanh mướt mà lên ko ít. Tính ra, nàng đã xuất giá được nửa năm rồi.

“Vương phi, có Vân tướng quân đến thăm, hiện đang chờ ở tiền sảnh.” Một thị vệ tiến vào thông báo.

“Mời ông ấy đến đây.”

“Chuyện này...” Người thị vệ khó xử. Vân tướng quân dù sao cũng là nam nhân, tiến vào biệt viện của gia quyến Vương phủ dường như có chút ko thích hợp.

“Ông ấy là phụ thân của ta.”

Làm ơn đi, chủ nhân các người ko coi ta ra gì, ta ko chấp. Nhưng đến các người cũng ko xem ta vào mắt, thật khinh người quá đáng mà! Ta đây dù danh tiếng hơi nát một chút, nhưng các người cũng ko chịu xem người đến là ai! Là phụ thân! Là cha ruột của ta đó!

“Dạ! Vương phi!” Người thị vệ biết mình quá phận, lập tức cúi đầu, trở ra tiền sảnh.

Vũ Quân tự tay pha một bình trà, bày biện ấm chén ra bàn đá ngoài sân. Nàng ko ngại dị nghị, ko có nghĩa là phụ thân bảo thủ kia của nàng cũng ko quan tâm miệng lưỡi thế gian.

“Vân tướng quân, mời!”

Bóng dáng cao lớn ngay thẳng như cây trúc kia từng bước vững chắc tiến vào Cô Vân Các. Nhìn dáng vẻ này của Vân Phụng, Vũ Quân phần nào hiểu được tâm tình của nữ tử kinh thành năm xưa. Thế gia công tử năm đó, Vân Phụng được xem là một trong những người có triển vọng nhất. Anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hai mươi hai tuổi đã trở thành chiến tướng vang danh. Năm đó, mẫu thân nàng mười tám, ko nê khó khăn lặn lội theo ông ra sa trường, thay ông cầm một tiền, mất đi nửa cái mạng trở về Xuân Vụ sơn. Để rồi một năm sau, một vạn quân triều đình do chính ông ta lãnh đạo bao vây Xuân Vụ sơn. Vũ Quân từng nghĩ, nếu như năm đó mẫu thân ko đánh tan được một vạn quân đó, ko bắt Vân Phụng về sơn trại, hai người họ vĩnh viễn là kẻ thù ko đội trời chung, thì cho dù nàng ko xuất hiện trên thế gian này cũng được. Mẫu thân của nàng có lẽ cũng ko như vậy mà oan uổng chết đi.

“Vũ Nhi!” Vân Phụng hai mắt có tia máu, kích động nhìn Vũ Quân. Nàng nhìn thấy được sự mệt mỏi trong đó.

Một ngày một đêm, Vân Phụng ko ngủ ko nghỉ ngơi, lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy sợ hãi như vậy. Khoảnh khắc nhìn nữ nhi của mình nhảy xuống vách đá, Vân Phụng cảm thấy như sinh mệnh ông lần nữa mất đi. Ông ko dám nghĩ, chỉ sợ vì một lát nghỉ ngơi của mình mà nữ nhi gặp nguy hiểm.

“Vân tướng quân, mời ngồi!” Vũ Quân vẫn bày ra bộ dạng lạnh nhạt.

Vân Phụng mi mắt sụp xuống, trong lòng lại ảm ảm thương tâm, nữ nhi này, vẫn luôn hận ông. Nhiều năm như vậy, Vũ Nhi vẫn chưa khi nào quên ông xuống tay với mẫu thân nàng, mỗi hận đối với người cha này có lẽ thật sâu đậm rồi.

“Vân tướng quân, mời dùng trà.” Vũ Quân cố gắng làm ngơ mắt mát nàng nhìn thấy trong mắt Vân Phụng.

Năm đó khi ông ta vung đao lên, có từng nghĩ tới ở Vân phủ khi đó còn có nàng là nữ nhi của ông ta cùng mẫu thân? Tám năm qua ông ta cùng Lục An Giao phu thê hài hòa, có từng nhớ tới còn một nữ nhi là nàng ở nơi cô quạnh? Ông ta đã làm gì xứng với một người cha?

“Con hận ta sao?”

“Không hận.” Bàn tay rót trà của Vũ Quân dừng lại giây lát, hít một hơi thật sâu, dứt khoát nói ra.

Vũ Quân hiểu, hận một người ko phải là mỗi khi nghĩ đến người đó chỉ toàn là trách móc, chỉ toàn là những “tại sao”. Nếu nàng hận một người, sẽ ko cách nào chung sống cùng người đó, cũng ko thể khi đối diện với người đó mà bình thản như thế này. Nàng với Vân Phụng là oán, là trách, nhưng chưa từng là hận.

“Người có từng yêu mẫu thân ta?”

Nhìn dáng vẻ suy sụp của Vân Phụng, Vũ Quân buột miệng nói ra câu hỏi mà nàng mang theo gần ấy năm. Sáu năm trong Vong Tình cư, sáu năm ko ngừng vật lộn giữa sự sống và cái chết, sáu năm sống cùng thương tổn và thất vọng, nàng đã học cách buông bỏ được nhiều thứ. Nhưng lại thủy chung ko cách nào bỏ xuống câu hỏi này. Ông ta, có yêu mẫu thân nàng ko?

“Bỏ đi!” Vũ Quân cười nhạt, nàng thế nhưng thật sự đem câu hỏi ấu trĩ này hỏi Vân Phụng. Yêu thì sao? Ko yêu thì sao? Người chết cũng đã chết. Có thể sống lại được sao?

“Yêu.”

“Choang!” Chén trà trên tay Vũ Quân oanh oanh liệt liệt hy sinh!

Vũ Quân ko dám tin mình vừa nghe được điều gì. Vân Phụng vừa nói “yêu”? Ông ta nói yêu mẫu thân nàng?

“Cả đời này, người ta yêu duy nhất chỉ có mẫu thân con.” Giọng nói của Vân Phụng vẫn trầm trầm như vậy, nhưng vào tai Vũ Quân lại chẳng khác gì tiếng sấm.

“Ông đang kể chuyện cười sao?” Âm thanh của Vũ Quân lên cao bén nhọn.

“Ông nói yêu? Ông xứng sao? Ông yêu một người là hạ cổ trên cơ thể người ta sao? Ông yêu một người là một đao lấy mạng người ta sao?” Vũ Quân kích động đứng dậy, tay run run chỉ vào mặt Vân Phụng.

“Vân Phụng! Ông cũng xứng nói chữ yêu này sao? Ta nói cho ông hay, ông ko xứng!”

“Vũ Nhi!” Vân Phương đứng lên, muốn tiến đến lại bị Vũ Quân đẩy ra.

Nội tâm đau đớn như xé rách tâm can, hai tay Vân Phương buông thõng xuống. Đúng vậy, ông ko xứng! Gần mười năm qua, ông ko cách nào đối mặt với nữ nhi này của ông. Ông nợ nàng quá nhiều! Cũng ko dám nhìn đến nàng. Khuôn mặt thanh lệ của nàng khiến ông nhớ đến người kia, khiến ông ko cách nào đối diện với chính mình.

Năm xưa, sau khi Khanh Nhi mất, ông tìm gặp bằng hữu Diệp Vô Nhai hỏi han thật lâu, mới biết lục căn bị phá hủy kia là do cổ trùng Miêu tộc. Lại cho người điều tra, mới biết cổ trùng kia là từ cơ thể ông di chuyển sang người Lâm Khanh Khanh. Loại trùng này đối với nam nhân vô hại, nhưng đối với nữ nhân chính là từng chút một nuốt đi sinh mệnh. Cuối cùng ông đã hiểu, tại sao đến khi còn một hơi thở cuối cùng, nàng vẫn ko quên nhắc ông đề phòng chính thể từ của ông. Thì ra thể từ ông luôn yêu thương nhất, lại chính là kẻ lừa gạt ông nhiều nhất.

“Ông nói đi! Ông nói gì đi!” Vũ Quân dường như đã rơi vào kích động, túm lấy y phục của Vân Phương mà kéo, trên mặt đầy nước mắt.

Mẫu thân chính là nơi mềm nhất trong tim nàng, cũng chính là nỗi đau lớn nhất trong tâm hồn nàng. Năm xưa, nếu ko phải liều mạng sinh nàng, cổ độc cũng ko phát tán nhanh như vậy. Năm xưa, nếu ko phải vì bảo hộ nàng, cũng ko đến nỗi ko chịu nổi một đao của Vân Phương.

“Vũ Nhi!” Vân Phương đau lòng giữ lấy tay Vũ Quân, ông lấy nàng.

“Xin lỗi con! Phụ thân xin lỗi con! Những năm qua uất ức cho con!”

Ko phải Vân Phương ko biết Vũ Quân ở Vân phủ chịu bao nhiêu uất ức. Chỉ là người của Lục An Giao ở hậu viện rốt cuộc có bao nhiêu, ông ko biết. Nếu ông yêu thương nàng như nữ nhi này, chính là đẩy nàng ra trước ngọn sóng. Chỉ bằng cứ để nàng hận ông, ít nhất nàng còn có thể bình an vô sự mà lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 42

Thì ra phụ thân của nàng cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu. Lại một mực giả bộ hồ đồ. Nghe ông dùng một câu “ta sẽ thương lượng cùng Huyền Vương, nhất định tìm cách để con rời đi” trấn an nàng. Vũ Quân ko tự chủ cảm thấy khóe mắt cay cay. Ai nói ông ko quan tâm nàng chứ? Những năm qua Vũ Quân luôn ko biết, mình rốt cuộc oán ông ấy bao nhiêu. Đến tận hôm nay nàng mới hiểu, thì ra chỉ cần một cái ôm, một câu quan tâm của ông, cũng khiến tâm nàng mềm đi.

“Chẳng lẽ người cứ như vậy chịu đựng Lục An Giao cả đời sao?”

Vũ Quân ko nghĩ được, người cha này của nàng rốt cuộc có bao nhiêu chữ “nhẫn”. Từ tám năm trước, sau cái chết của mẫu thân nàng, phụ thân đã đề phòng Lục An Giao, lại điều tra được bà ta là người của hoàng hậu, tâm ko khỏi nguội lạnh. Những năm qua, ông liên tiếp nạp hai người thiếp, chính là cùng Lục An Giao dần xa cách. Hai người kia đều là thuộc hạ do một tay ông đào tạo, ở trạch viện Vân gia cùng Lục An Giao giữ thế cân bằng.

“Thế lực hoàng hậu thâm sâu khó lường, hiện tại hoàng thượng còn tráng niên, tại vị vài năm nữa, ko thể đánh rần động cỏ. Chỉ có thể âm thầm diệt bớt thế lực của bà ta.”

“Hoàng thượng hoàng thượng! Người trung thành như vậy để làm gì! Ông ta ko tiếc ném Vân gia lên đầu sóng ngọn gió, người còn cứ như vậy trung thành sao?”

“Vũ Nhi, con ko hiểu!” Vân Phương nhẹ xoa đầu nữ nhi, ông cứ ngỡ hận ý trong nàng đã thật sâu, lại ko ngờ nàng như vậy nhẹ nhàng tha thứ cho ông.

“Thiên hạ này ko phải của hoàng thượng, mà là của lê dân bách tính. Hoàng thượng ít ra có thể xem là một vị vua tốt. Mà hoàng hậu kia, lấy thủ đoạn của bà ta, một khi chấp chính sẽ là hậu quả gì? Thái tử có thể trở thành minh quân sao? Ngoại thích nắm quyền, thiên hạ sẽ đại loạn.” Vân Phương u sầu nói.

“Ta ko hiểu chuyện triều chính, chỉ biết Mạc đế ko phải người cha tốt.” Vũ Quân còn ko quên ông ta thị phi bất phân, đem mọi thù hận đổ lên đầu Mạc Kỳ Phong đầu.

“Con đang nói về chuyện của Huyền Vương sao? Con thích ngài ấy đúng ko?”

“...” Vũ Quân im lặng ko nói, coi như thừa nhận.

“Hàn phi năm đó, là bằng hữu của mẫu thân con.” Hai mắt Vân Phương xa xăm nhìn vào khoảng không trước mặt.

Hàn phi khuê danh Hàn Du Cầm, là nữ nhi yêu quý của Hàn lão trại chủ Hàn Tĩnh của Ân Long sơn, một trong ngũ sơn oanh trấn. Năm đó, Ân Long sơn cũng giống như Xuân Vụ sơn, là cái gai trong mắt, cái nhọt trong thịt của triều đình. Mạc đế tuổi trẻ nhiệt huyết, thường xuyên xuất cung vì hành, có khi

lại trà trộn vào quân doanh. Mạc đế hai mươi tám tuổi trầm ỏn nội liễm, trong một lần xuất cung vô tình gặp gỡ Hàn Du Cầm hai mươi tuổi lần đầu đến kinh thành. Cả hai đều ko biết thân phận của đối phương. Mạc đế từ nhỏ lớn lên ở thâm cung, nữ tử bên ông nhiều vô số, nhưng là lần đầu gặp một nữ tử hào sảng phóng khoáng như vậy. Hàn Du Cầm là nữ nhi duy nhất của Hàn lão trại chủ, lớn lên giữa một đoàn nam nhân, đối mặt với nam nhân sớm đã ko có cái gọi là “đỏ mặt”, thế nhưng lại lần đầu đỏ mặt vì một nam nhân tên gọi Mạc Thần.

Năm đó, đến khi tra được thân phận của người kia, Mạc đế đã hăm sâu vào vòng xoáy tình cảm, ko cách nào buông bỏ nữ nhân đó. Mà Hàn Du Cầm kia, sau khi biết thân phận của Mạc đế, lại một mực rời đi. Suốt hai tháng Hàn Du Cầm biến mất, Mạc đế như biến thành người khác, mỗi ngày đều trở nên độc đoán tàn bạo hơn.

Hai tháng sau, rốt cuộc tìm được Hàn Du Cầm ở một trấn nhỏ cách kinh thành ko xa. Hai tháng trước, bà trở lại Ân Long sơn thăm phụ mẫu cũng huynh đệ, nói lời từ biệt, sau đó một mực ở cái trấn hẻo lánh này dạy trẻ con viết chữ, giúp người già làm việc. Buổi chiều nọ, binh mã triều đình âm âm xông tới khiến thanh bình của trấn nhỏ vỡ nát ko còn một mảnh. Mạc đế bắt chấp thế diện, dùng mạng của người dân trong trấn ép Hàn Du Cầm vào cung. Khi ấy, bà đã mang thai hai tháng.

Hàn Du Cầm tiến cung, trở thành Hàn phi. Ngày ngày ở tẩm điện ko cùng ai giao thiệp, lạnh nhạt thờ ơ, Mạc đế làm mọi cách cũng ko thể khiến bà cười vui vẻ như trước. Năm đó, vừa vào cung, Hàn phi đã cũng Hoàng hậu xung đột, vì một cái cung nữ nhỏ, tên Lương Cầm. Lương Cầm vừa mới vào cung, lơ đãng đi dạo Ngự hoa viên, ko may va vào Hoàng hậu, liền bị truyền xuống loạn côn đánh chết. Hàn phi thấy cảnh này ko chịu được, liền bắt chấp cứu Lương Cầm, mà Mạc đế, chính là tùy theo ý bà. Lương Cầm đến bên người hầu hạ Hàn phi, ai cũng ko ngờ tới cung nữ này có bản lĩnh leo lên giường của Mạc đế, nhân lúc ông mụm rượu giải sầu khiến ông lâm hạnh chính mình.

Lương Cầm trắng trợn vô ơn khiến Mạc đế chán ghét, muốn giết bà ta lại bị Hàn phi ngăn lại, ít lâu sau lại hay tin Lương Cầm mang thai, bắt đắ dĩ phong làm Lương tần. Quan hệ giữa Mạc đế cùng Hàn phi từ đó cũng ngày càng lạnh lẽo. Nói đúng hơn, Hàn phi từ đó ngày càng lạnh lùng, mặc kệ Mạc đế có làm cách nào, bà cũng chỉ cầu xin được rời khỏi cung. Hàn phi mang bầu năm tháng, cơ thể ngày càng suy nhược yếu ớt, mấy lần động thai, mấy lần suýt sảy thai. Mạc đế cũng càng lúc càng trở nên nóng nảy.

Sau đột tuyền tử năm đó, tình trạng của Hàn phi được cải thiện nhiều hơn. Bà cùng Hiền phi nói chuyện hợp nhau, nói nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn. Mạc đế nghĩ thế nào cũng ko nghĩ tới, bà thế nhưng lại từ Hiền phi liên lạc ra bên ngoài, cài người vào cung.

Tết Nguyên Tiêu năm sau, Hàn phi còn một tháng nữa sẽ lâm bồn bất ngờ phát bệnh mà mất mạng, mang theo cả hài tử còn chưa kịp chào đời của Mạc đế. Cùng thời gian đó, Lương tần động thai khí, sinh non một hoàng tử. Hậu cung nổi lên một trận mưa gió máu tanh. Thái y viện ko tra được nguyên nhân phát bệnh của Hàn phi, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Hàn phi cũng ko nói được nàng có triệu chứng gì lạ hay ko, cứ như vậy một đám người theo bà bồi táng. Cùng năm đó, Mạc đế hạ lệnh ko đụng tới ngũ sơn oanh trấn, Ân Long sơn cũng rút khỏi tranh chấp giang hồ, ko màng thế sự.

Nhắc đến tiểu hoàng tử ra đời vào thời điểm nhạy cảm kia, Mạc đế chán ghét đến nhìn cũng ko muốn nhìn hấn một cái, ban tên một chữ Phong, trở thành Tử hoàng tử của Mạc quốc, Mạc Kỳ Phong.

Tám năm sau, lão mama bên người Lương tần vô tình lộ ra bí mật về cái chết của Hàn phi năm xưa. Mạc đế tra xuống, mọi tội lỗi đều rơi xuống người Lương tần. Ba thước lụa trắng ban chết, khi đó Mạc Kỳ Phong tám tuổi.

“Thì ra Mạc đế năm đó cũng có một chuyện tình đau lòng như vậy.” Vũ Quân hai mắt như phù sương mù.

Đều nói đế vương vô tình, thì ra cũng có người ngoại lệ. Mạc đế tuy ích kỷ một chút, ấu trĩ một chút, nhưng quả thật ông ta yêu Hàn phi. Chỉ là ích kỷ của ông ta, ấu trĩ của ông ta khiến người ông ta yêu nhất mất mạng, khiến nhi tử của ông ta còn chưa kịp chào đời đã mất đi cuộc sống. Chỉ là, vị mama tám năm sau tiết lộ tin tức kia, phía sau hẳn là có quỷ.

“Như vậy có liên quan gì đến mẫu thân ta?”

“Hàn phi hơn mẫu thân con bốn tuổi, từ nhỏ cùng nhau cười đùa học võ, coi nhau như thân tỷ muội. Năm đó biết tin Hàn phi chính là Hàn Du Cầm, mẫu thân con kích động muốn nổi loạn, may mắn người của Ân Long sơn đưa tin tới, nói di nguyện của Hàn phi ko muốn vì bà mà thiên hạ đại loạn, Mạc quốc mới tránh được một trận loạn lạc.”

Vân Phương nhớ về năm đó, Khanh Khanh lấy cái tên Lâm Tiêu vào quân doanh làm phó tướng, một ngày nọ nhận được thư nhà, bùng bùng đại nộ, vô lý đánh đám tướng lĩnh dưới quyền đến chết đến sống, thậm chí muốn cùng ông trở mặt. Hôm sau nhận được một bức thư nữa khiến tướng lĩnh hoảng sợ, trốn được bao xa liền trốn. Ko nghĩ tới nàng đọc thư xong, ánh mắt thất thần, một mình cười đùa rồi đi, ba ngày sau mới trở lại, liền như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: CHƯƠNG 43

Vân Phương rời đi thật lâu, Vũ Quân vẫn chưa thể dứt khỏi suy nghĩ về Hàn phi. Hoàng hậu dùng cùng một chiêu hại chết Hàn phi và mẫu thân nàng, vậy chẳng lẽ trước khi phát cổ Hàn phi ko hề có triệu chứng gì? Chuyện này có gì đó ko hợp lý. Hơn nữa, Hàn Du Cầm xuất thân nhà võ, thật sự như vậy để

mặc người ta sắp đặt?

Từ khi Sở Tích Hương trở về, Mạc Kỳ Phong ko còn ngẫu nhiên ghé qua Cô Vân các nữa. Điều này Vũ Quân sớm đã đoán được, chỉ là tâm, đường như ko chịu khống chế, đôi khi vẫn ngờ ngác chờ đợi. Nửa tháng trước, nàng viện cớ đem Thanh Tô đuổi khỏi Cô Vân các, từ đó cùng ko còn người nguyện đến hầu hạ. Vũ Quân đương nhiên hiểu, đám hạ nhân trong phủ vốn coi nàng ko ra gì, hiện tại người kia về, dĩ nhiên sẽ đem nàng quảng lên tận mây xanh. Vẫn ko khỏi cảm thán nhân thế vô thường.

Sau lần ám sát kia, Mạc Kỳ Phong ko cho Vũ Quân ra khỏi Vương phủ, lại thêm Vân Phương kịch liệt đồng tình, nàng chỉ có thể nghẹn khuất loanh quanh trong Vương phủ, đón nhận đủ cái nhìn kỳ dị của hạ nhân. Cũng may còn sói nhỏ Tiểu Hắc bầu bạn, nếu ko nàng thật sẽ bị người ta nhìn đến chết!

Chiều Dương từ năm ngày trước trở về, cả người đều toát ra một loại trầm mặc khiến người ta ko dám đến gần. Có vài lần hần ghé qua Cô Vân các, đem cho Vũ Quân ít thảo dược trân quý, nàng thiện ý ko từ chối. Nhưng chính là nghẹn ko dám nói với hần, thảo dược người đưa thứ này cùng thứ kia tương khắc, có muốn hại chết ta cũng ko cần rõ ràng như vậy chứ!

“Thương thế của Lăng Nhi thế nào rồi?” Vũ Quân vừa hỏi, vừa quan sát thật kỹ người đối diện, sợ bỏ qua bất kì biểu tình nào của hần.

Chiều Dương nhăn mày, lần này hần phụng mệnh sư phụ trở về Lăng Phượng sơn, ko nghĩ tới sư phụ đề cập đến hôn sự, nói muốn gả Lăng Nhi cho hần. Chỉ có hần mới biết, hần ko đơn thuần xem Lăng Nhi là sư muội. Thế nhưng...hần xứng với nàng sao?

“Đã giải độc rồi. Nội thương cũng đang dần hồi phục.”

Chiều Dương ánh mắt xẹt qua đầy áy náy. Thực sự khi đó, nếu hần biết Lăng Nhi đứng sau bức màn, hần có chết cũng ko nói ra lời tuyệt tình như vậy. Hần dùng “ko muốn cùng Lăng muội thành thân” làm lý do cự tuyệt ý của sư phụ, lại khiến nàng độc khí công tâm, thương tổn nặng nề. Hai tháng qua, hần cầu xin sư phụ, ở lại sơn trại chăm sóc nàng, ko nghĩ tới Lăng Nhi vừa tỉnh, liền nói ko muốn thấy hần, tiến vào sơn động bế quan.

“Lăng Lăng đưa trẻ này rất cố chấp. Một khi đã nhận định thích một người, chính là có chết cũng ko buông xuống được. Nếu người thật sự ko thương nàng, một lần

chặt đứt ý niệm của nàng cũng tốt.”

Vũ Quân đứng dậy, bàn tay khẽ vỗ lên vai Chiều Dương. Lăng Nhi bề ngoài lạnh lùng, cứng cỏi, chính là người dễ tổn thương nhất. Nàng dám chắc tình cảm mà Lăng Nhi dành cho nam nhân này đã lớn đến ko thể tự mình làm chủ, nếu ko sẽ ko làm ra những chuyện vô lý như vậy. Nàng cũng thật ko hiểu, nam nhân mặt lạnh khô khan này có gì khiến người lưu luyến, để một nữ nhân xuất sắc như vậy tự mình xuống núi, bất chấp nguy hiểm chỉ để nhìn hần một lần?

“Vương gia!” Tiếng nói của Chiều Dương khiến Vũ Quân có chút giật mình, nhìn về phía sau, từ y nam nhân phiêu phiêu lảng lảng, cứ như vậy đứng nhìn nàng.

“Thuộc hạ cáo lui.” Chiều Dương nhanh chóng rời đi, khiến bàn tay Vũ Quân đang để trên vai hần giữa ko trung chơ vơ.

Bóng lưng rời đi ngay thẳng như cây trúc, Vũ Quân khẽ thở dài, người có cần làm như giữa chúng ta có gian tình như vậy ko?

“Xem ra Bồn vương lại phá hư chuyện tốt của cô?” Kỳ Phong ninh mi hỏi, trong ngực ần ần tức giận.

Nữ nhân chết tiệt! Hần những ngày qua bận rộn giải quyết vụ ám sát kia, khó có dịp rảnh rỗi, liền muốn nhìn nàng một chút, ko nghĩ tới nàng lại ở đây cùng thuộc hạ của hần cười cười nói nói.

“Vương gia thật biết nói đùa.” Vũ Quân cười nhạt, trong tâm nổi lên chút lửa giận.

Người cùng cô nương kia tình nồng ý mật, hảo hảo hòa hợp lại đến đây giương oai giễu võ với ta sao? Cái thái độ của người là gì vậy?

“Ko biết con gió nào đưa Vương gia đến đây.”

“Chẳng lẽ Bồn vương ko nên đến.”

Vị Vương gia nào đó rất tự nhiên ngồi xuống, tự mình rót một ly trà, thông thả nhắm nháp.

“Gần đây Vũ Quân ko được khỏe, chưa thể đến thăm Sở cô nương, ko biết Sở cô nương có khỏe hay ko?” Vũ Quân cũng ngồi xuống rót trà, làm như ngẫu nhiên hỏi đến.

“Người gần đây ko khỏe?” Vũ Quân có nghĩ cũng ko nghĩ tới hần thế nhưng ko nghe thấy vẻ sau nàng hỏi. Đó mới là trọng tâm, trọng tâm nha!

“Chỉ là ngủ nhiều hơn một chút.”

Kỳ Phong im lặng ko nói. Lại là ngủ. Thời gian trước hần thường đề tâm, đã cảm thấy nàng ngủ rất nhiều rồi, hiện tại còn muốn ngủ nhiều hơn. Rốt cuộc là thứ bệnh quái ác gì? Lại đến Lão thần y Diệp Vô Nhai cũng thúc thủ vô sách (bó tay)?

“Hương Nhi bái kiến Vương phi.” Âm thanh mềm mại đến nhũn xương khiến Vũ Quân lên rùng mình. Đây...đây...là sự khác biệt giữa hoàng hoa khuê

nữ và cổ đại như nàng sao?

“Phong ca ca, huynh cũng ở đây sao?” Vị cô nương nào đó rất tự giác xem nhẹ vị vương phi nào đó.

Vũ Quân cố gắng nuốt câu hỏi thăm đã lên tới đầu lưỡi trở lại bụng. Giai nhân này... là đến thị uy sao? Các người ân ái hòa hợp liên quan đến ta sao? Vì sao lại lần lượt kéo nhau đến trước mặt ta mà khoa chân múa tay chứ?

“Muội đã khỏe hẳn chưa? Sao lại đi lung tung như vậy?” Ai đó rất dịu dàng mà quan tâm.

Ta ngứa mắt! Vũ Quân nắm tay áo nén giận.

“Phong ca, muội ko sao.” Vị cô nương nào đó e thẹn mềm mại trả lời.

Ta buồn nôn! Vũ Quân cố giữ cho chính mình ko run rẩy.

“Sở cô nương ghé hàn cư, ko biết có gì chỉ giáo. Vũ Quân còn định ít ngày nữa qua thăm hỏi.”

“Hương Nhi ko dám! Trở lại vương phủ đã lâu, hôm nay mới đến thỉnh an, là Hương Nhi sơ suất.”

Ồ đến “thỉnh an” ta? Có quỷ mới tin cô! Vũ Quân trên môi giữ nụ cười lạnh nhạt, trong lòng thực chán ghét đến cực độ. Cô ko đến ta cũng ko dám trách cứ gì cô. Nhưng cô đến, thật sự khiến người ta ngứa mắt đó!

“Vậy thỉnh an xong rồi chứ?” Vũ Quân vẫn cười, ánh mắt ko hề đặt trên hai con người chứng mắt trước mặt.

“Vũ Quân trong người ko được khỏe, thật ko có sức tiếp hai người. Nếu đã thỉnh an xong, phiền Vương gia và Sở cô nương rời đi. Vũ Quân hiện tại mệt mỏi.”

“Vương phi...” Sở Tích Hương hai mắt long lanh, dường như đã ngấn nước.

“Hương Nhi thật ko nghĩ phiền người.”

Quả nhiên là mỹ nhân! Đến thương tâm cũng xinh đẹp như vậy. Nhưng thứ lỗi cho Vân Vũ Quân ta lớn lên hoang dã, thật thương thức ko nổi.

“Sở cô nương ko cần khách sáo. Là do sức khỏe ta ko tốt.”

“Phong ca ca...”

“Còn nữa, Sở cô nương lần sau nên chú ý, trước mặt người ngoài ko nên gọi tên tự của Vương gia, sẽ khiến người ta chê cười.”

Sở Tích Hương hai mắt mờ lớn, bàn tay nắm vạt áo có chút khó xử. Vương phi này, là đang cảnh cáo nàng sao?

Mạc Kỳ Phong này giờ chỉ xem cuộc vui khỏe môi khê kéo lên. Hắn cũng ko hiểu chút cảm giác hư vinh đang lan ra trong tâm đại biểu cho cái gì.

“Ta ko có ý gì khác, chỉ cảm thấy một cô nương, nên chú ý đến khuê dự của mình”

“Hương Nhi ko cố ý! Là do thói quen...”

“Hương Nhi muốn gọi thế nào thì gọi như vậy.” Vị vương gia nào đó rất ngang ngược ngắt lời.

“Còn nữa, chuyện khuê dự, từ khi nào Vương phi quan tâm như vậy?” Lời nói của hắn nồng đậm mỉa mai.

“Lấy kinh nghiệm của người đi trước, ta chỉ là quan tâm Sở cô nương, khuê dự ko tốt sẽ ko gả được nơi tốt.” Vũ Quân bày ra vẻ mặt tiếc nuối cùng đau lòng.

“Giống như ta vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: CHƯƠNG 44

Kỳ Phong nhú mày, nàng ta là nói gả cho hắn ko tốt sao?

Vũ Quân tâm tình rất tốt, khóe môi kéo lên cong cong. Thật ko dễ dàng gì nói được ra nghẹn uất trong lòng, tâm trạng nàng quả thật rất dễ chịu. Nhìn đi nhìn đi, vẻ mặt của Mạc Kỳ Phong chính là ko thể tin sao? Vương gia thì hay lắm sao? Chiến thần thì hay lắm sao? Cô nương đây chính là ko dễ vào mắt!

Biểu cảm của Sở Tích Hương kia lại càng phong phú hơn. Vũ Quân thích thú nhìn nét mặt nàng ta từ sững sờ, chuyển sang phẫn nộ, thật nhanh sau khi phục dáng vẻ điềm đạm.

“Vương phi người ko nên nói như vậy. Người ko sợ Phong ca... Vương gia nổi giận sao?”

“Vương gia sẽ giận sao?” Vũ Quân rất phối hợp cùng nàng ta diễn kịch đó.

“Ta biết Vương gia sẽ ko có nhảm chán như vậy, phải ko Vương gia?”

“Cô tốt nhất an phận một chút.” Người nào đó phẫn nộ nghẹn trong lòng, phát tay áo rời đi.

Sở Tích Hương cũng lưu lại ko lâu, nói vài câu khách sáo rồi cũng trở về Ngưng Hương Uyển. Vũ Quân phiền não ngồi dưới gốc đào, sói nhỏ Tiểu Hắc ngoan ngoãn lại gần, dụi dụi cái mũi vào tay nàng đến khi nàng nhấc tay xoa đầu nó hai cái mới chịu thôi. Vũ Quân ko thích Sở Tích Hương này, nàng ta quá phức tạp. Rõ ràng trong lòng ko ưa thích nàng, tại sao còn miễn cưỡng đến nơi này. Huống hồ nàng ta đã khỏe lại từ lâu, tại sao nhất định phải là hôm nay đến chỗ nàng? Nữ tử này, nếu nói nàng ta yếu đuối thì thật quá xem thường nàng ta rồi. Nhưng nói nàng ta thâm sâu, quả thật Vũ Quân ko tìm ra sơ hở, cảm giác cho nàng biết, Sở Tích Hương tuyệt đối ko vô hại như vẻ bề ngoài. Có điều, người ko phạm ta, ta ko phạm người, Sở Tích Hương cứ việc bám lấy Phong ca yêu dấu của nàng ta, chỉ cần đừng tìm nàng gây sự, Vũ Quân sẽ ko cùng nàng ta xung đột.

Bên này, Sở Tích Hương tâm tình ko thoải mái như vậy. Bàn tay bé nhỏ xoắn chặt khăn tay, dường như muốn vặn đứt nó. Nàng cảm giác được Vân Vũ Quân này rất nguy hiểm. Phong ca ca trước giờ chưa từng để lộ nhiều nét mặt như vậy, lại vì một câu nói của nàng ta mà ko vui bỏ đi. Vân Vũ Quân, Vân Vũ Quân, người này nhất định phải loại bỏ!

Trong vòng nửa tháng, dưới sức ép của Huyền Vương, Bách Hoa lâu đệ nhất kỹ viện kinh thành hoàn toàn sụp đổ, lão bản chân chính kết cục thương tâm ko nỡ nhìn, đám quan lại chống lưng cũng ăn ko ít khổ. Đám người bọn họ, chính là đến chết cũng ko biết vì sao mình chết! Rốt cuộc đã ở nơi nào đắc tội vị ôn thần này? Lão bản Bách Hoa lâu cũng ko hề hay biết, vị cô nương mình giam giữ nửa năm vẫn ko chịu tiếp khách kia chính là hồng nhan tri kỷ của Huyền Vương, cũng chính là người khiến Bách Hoa lâu hoa hoa lệ lệ mà ngã xuống.

Cùng với sự sụp đổ của Bách Hoa lâu, các kỹ viện khác cũng khốn đốn ko yên. Huyền Vương đột nhiên một gây đánh vỡ sự yên bình trên mặt của kinh thành. Di Hồng viện, Thanh Uyển các, ... lần lượt bị tra xét, thậm chí Lan Nhược phường cũng bị rờ đến. Kinh thành suốt một tháng từng đợt sóng gió nổi lên, dường như Huyền Vương đã chạm vào ko ít sản nghiệp của bá quan trong triều.

Suốt một tháng qua, Vũ Quân ngoan ngoãn ngơ ngác trong Cô Vân các, hoàn toàn ko xuất phủ. Nàng phải nhanh chóng học lại chiêu thức của Thanh Linh kiếm pháp, nếu ko, đến khi giải phong bế nội công, lại ko thể triển khai chiêu thức, chính là tự bê đá đập chân mình. Vân Phương thường xuyên đến thăm nàng, cũng giúp lại tập luyện chiêu thức. Chỉ có điều, mỗi khi nàng quá tập trung, sẽ vô thức mà vận nội lực khiến hai luồng quái khí kia lại chạy loạn. Một tháng này đã thổ huyết ko biết bao nhiêu lần, khiến Vân Phương đau lòng ko thôi.

“Vũ Nhi, ko cần liều mạng như vậy. Phụ thân nhất định sẽ tìm được cách chữa cho con.”

Nhìn Vân Phương đau lòng như vậy, Vũ Quân mấy lần ko nhịn được muốn nói cho ông, nàng đã tìm được cách tự cứu mình. Lại nghĩ đến chính mình nhất định phải rời đi, thậm chí sẽ cùng triều đình đối đầu, Vũ Quân lại nhịn xuống. Vân gia ba đời trung thần, ko thể vì nàng mà để lại vết nhơ.

Sở Tích Hương bước vào Cô Vân các, nơi này vắng vẻ hù quanh hơn Ngưng Hương Uyển của nàng rất nhiều, cũng thanh tịnh hơn nhiều. Nhìn nữ tử áo trắng đang ngủ dưới tán cây kia, ko tự chủ nhíu mày. Thông dong như vậy? Nàng ta thật sự vô hại sao?

“Grừ...” Tiếng gầm gừ đe dọa cản lại bước chân của Sở Tích Hương. Sói trắng?

Bên cạnh nữ tử này cư nhiên có một con sói thú hộ, chẳng trách nàng ta có thể lơi là như vậy.

Sở Tích Hương cắn răng bước thêm một bước nữa, tiếng sói gầm càng trầm xuống. Tiểu Hắc chân trước cào cào mặt đất, chuẩn bị tư thế tấn công.

“Tiểu Hắc, ồn quá!” Vũ Quân lầm bầm trách cứ, con sói này, ngày càng ko có quy củ.

“Là Sở cô nương đến thăm sao? Ta sơ suất rồi.”

Bóng dáng màu hồng mềm mại yếu đuối khiến đầu óc Vũ Quân lập tức thanh tịnh. Gần đây tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, ở bất kỳ đâu cũng có thể ngủ quên. Nhắm tính thì ra hôm nay đã mười lăm, chẳng trách tình trạng lại nghiêm trọng như vậy.

“Hương Nhi bái kiến Vương phi.”

“Sở cô nương ko cần đa lễ như vậy. Mời ngồi!”

“Grừ...Grừ...” Tiểu Hắc nãy giờ vẫn luôn bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, ko ngừng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

“Tiểu Hắc, lui về!” Vũ Quân lạnh lùng quát, trong lòng ko ngừng nâng cao cảnh giác.

Cùng Tiểu Hắc chung đụng mấy tháng, nàng dần hiểu được nó, cũng dạy dỗ nó một số thứ. Con sói nhỏ này rất ngoan, rất nghe lời và rất nhạy bén. Đặc biệt, qua mấy lần cùng Vân Phương thử nghiệm, đã ít nhiều khống chế được dã tính của nó. Để cho Tiểu Hắc ko nghe lời như vậy, quanh đây chắc chắn có gì đó ko sạch sẽ!

“Grừ...” Tiểu Hắc vẫn một mực đứng trước Vũ Quân.

“Sở cô nương đừng để tâm, con sói này chính là đối với người lạ luôn hung dữ như vậy.” Vũ Quân ngồi xuống xoa đầu Tiểu Hắc, khẽ thì thầm vào tai nó điều gì đó, sói nhỏ ngoan ngoãn cụp đuôi trở lại gốc đào nằm xuống giả vờ ngủ.

“Vương phi thật lợi hại! Có thể khiến con sói nghe lời như vậy.” Sở Tích Hương cảm thán tán thưởng, trong lòng lại chần chừ ko thôi. Người này...rất cuộc có thực lực như thế nào.

“Ta chỉ nói với nó ko nghe lời sẽ ko có thịt ăn thôi. Động vật ấy mà, chỉ cần thật tâm đối xử, dù cô có vô lý cỡ nào, nó cũng sẽ cùng cô vô lý.”

“Vương phi quả thật rất lợi hại. Hương Nhi chỉ nhìn nó một chút đã bị dọa sợ đến muốn khóc, làm sao dám cùng nó thân thiết.”

“Đã khiến Sở cô nương sợ hãi rồi.” Vũ Quân cười nhạt, khẽ phất tay.

“Tiểu Hắc, đi tìm Chiêu Dương ca chơi đi. Bộ dạng người thật dọa người đó!”

Tiểu Hắc giương đôi mắt uất ức vô tội nhìn Vũ Quân, lặng lẽ rồi đi, nhìn thật thương tâm.

“Thật là một con sói thông minh!”

“Đúng vậy! Nó rất thông minh. Chỉ hy vọng ko phải một con sói mắt trắng.” Vũ Quân cười đầy ẩn ý.

(Sói mắt trắng – bạch nhãn lang ở đây chỉ những kẻ vong ân phụ nghĩa, phản bội)

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: CHƯƠNG 45

Ánh mắt Sở Tích Hương khẽ sa sầm, nụ cười trên môi thoáng gượng gạo, bàn tay vô thức xiết khăn tay.

“Cách nghĩ của Vương phi quả thật ko giống người thường.”

“Có lẽ do ta lớn lên hoang dã, thật ko biết cách nói chuyện, mong Sở cô nương đừng để bụng.”

“Hương Nhi ko dám. Vương phi khách sáo rồi.”

“Hôm nay Sở cô nương đến tìm ta là có chuyện sao?” Vũ Quân cũng lười cùng nàng ta vòng vo, chỉ bằng trực tiếp hỏi thẳng.

“Ko có ko có! Hương Nhi chỉ là muốn tới trò chuyện với Vương phi thôi.”

“Thật ngại quá! Sở cô nương cũng biết sức khỏe ta ko tốt, quả thật ko thể ngồi lâu.”

“Là Hương Nhi sơ suất...”

“Ây dà ta nói, cô đừng nhận hết lỗi về mình như vậy, nghe khiến ta cảm thấy mình thật độc ác.”

Vũ Quân khoe miệng kéo cong cong, bàn tay ko lỡ nhịp pha trà, chỉ là ánh mắt dường như ko hề để tâm. Sở Tích Hương hôm nay đến chính là dò xét nàng. Còn có sát khí nhàn nhạt lượn quanh đây. Thật ko thể trách Tiểu Hắc ko nghe lời. Con sói nhỏ nhạy bén như vậy, làm sao bỏ qua sát khí này. Đối phương dù đã hết sức thu liễm, nhưng lại vô tình để lộ hai lần, ko rõ là muốn giương oai với nàng hay là thực sự động sát tâm?

“Vương phi!” Bóng lưng thẳng tắp của Chiêu Dương gấp gấp tiến vào sân viện. Vừa rồi Tiểu Hắc đi tìm hấn, vừa kéo vừa lôi muốn rách vạt áo khiến hấn nghĩ Vương phi gặp chuyện. Ko nghĩ tới Sở Tích Hương cũng ở đây.

“Chiêu Dương? Tiểu Hắc đi tìm người thật sao?” Vũ Quân cười, bàn tay lại ko tự giác đập lên vai Chiêu Dương. Thật ko hiểu sao nàng lại đem hấn coi là huynh đệ rồi!

Nam nhân này ko ngốc, chỉ là hơi ko hiểu chuyện tình cảm. Lăng Nhi tin tưởng hấn, vậy nàng cũng quyết định tin tưởng ánh mắt của Lăng Nhi. Huống

hồ, Diệp Minh chưa trở lại, ở Vương phủ này, nàng cũng chỉ có thể dựa vào Chiêu Dương thôi.

“Sở cô nương!” Chiêu Dương hơi nghiêng đầu chào hỏi, nén xuống cảm giác kỳ quái trong lòng. Con sói kia rất có linh tính, hẳn ko tin nó vô duyên vô cớ nhất định kéo hẳn đến đây.

“Chiêu đại ca thật quan tâm Vương phi!”

Sở Tích Hương cười lạnh trong lòng. Làm người ai ko có điểm yếu cơ chứ! Chiêu Dương này trước nay chưa từng cho nàng sắc mặt tốt, hiện tại lại cùng Vân Vũ Quân này nhập nhằng ko rõ, xem Phong ca ca làm sao xử lý các người. Phải biết, Mạc Kỳ Phong hận nhất là người phản bội hắn. Nếu biết nữ tử này ko an phận, quyến rũ thân tín của hắn, tâng đá họ Vân này, còn cần nàng ra tay dọn sao?

“Là bồn phận của ta.”

“Chiêu Dương, nhân sâm lần trước người đưa ta, có còn chút nào ko?” Vũ Quân ko muốn dây dưa mãi chủ đề này, trực tiếp chuyển đề tài. Nàng nhìn ra được Chiêu Dương ko có kiên nhẫn với Sở Tích Hương.

“Người cần thêm sao?”

“Gần đây chế thuốc cần thêm một chút.”

“Vậy ngày mai ta đến hiệu thuốc xem thử.”

“Vương phi gần đây ko khỏe sao?” Sở Tích Hương ánh mắt lóe lóe, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Sức khỏe vốn ko tốt. Làm gì có gần đây với trước kia, vẫn luôn như vậy thôi.”

“Vậy Hương Nhi cáo từ. Vương phi hãy nghỉ ngơi.”

“Sở cô nương đi thông thả.”

Trời đã đổ rắng chiều, một góc chân trời đỏ rực thật thê lương. Vũ Quân ko biết tấm thân này còn chống trụ được bao lâu, nhưng nàng vẫn luyến tiếc rời đi. Nàng biết rõ, một khi nàng rời khỏi Huyền Vương phủ, rời khỏi Mạc Kỳ Phong, sẽ ko có cơ hội trở lại. Hai người bọn họ có chung kẻ thù, nhưng ko thể sát cánh bên nhau trả mối thù này. Hắn còn thân phận của hắn, còn bá nghiệp của hắn. Nàng ko có gì cả, cũng ko cần gì cả. Thử nàng cần, chỉ là mạng của những kẻ khiến nàng những năm qua phải sống trong thù hận.

“Sao lại gọi ta tới?” Tiếng nói của Chiêu Dương kéo Vũ Quân khỏi dòng suy nghĩ, nàng như thế nào lại quên mất còn một tảng đá này ở đây chứ?

“Ta ko có gọi người nha. Là do Tiểu Hắc nghịch ngợm.”

“Vương phi, ta nghĩ người vẫn nên nói thật.”

“Người... thật chẳng thú vị!” Vũ Quân tròn mắt nhìn người nọ khuôn mặt vẫn ko chút cảm xúc, lạnh nhạt chẳng thèm nhìn đến nàng.

“Người sẽ ko nói cho Mạc Kỳ Phong chứ?”

“Rốt cuộc là...”

“Muốn ta nói, người phải hứa ko nói cho Mạc Kỳ Phong.”

“Được rồi, ta hứa.”

“Ta cảm nhận được sát khí, Tiểu Hắc cũng cảm thấy.”

“Ý người là...”

“Ta ko có ý gì hết. Ta chỉ lo cho cái mạng nhỏ của mình thôi.”

“Ta sẽ an bài người bảo vệ.” Chiêu Dương cũng ko hỏi nhiều, nói xong liền rời đi.

“Khoan đã! Người chờ một chút.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Ta kê một đơn thuốc, người đem đến Lan Nhược phòng giúp ta, được ko?”

“Lan Nhược phòng?”

“Loại thuốc này ở hiệu thuốc ko có, bằng hữu của ta sẽ giúp ta tìm kiếm.”

“Bằng hữu của người?”

“Là Lãng Lãng Lãng.”

Chiều Dương lập tức im lặng, cầm đơn thuốc rời đi. Quả nhiên tiểu tử này muốn tránh né Lãng Nhi. Nếu ko, sao nàng chỉ nói đến hai chữ “Lãng Lãng” hẳn liền im miệng ko hồi tiếp.

Vũ Quân trở lại phòng, đem cửa khóa trái, lấy khăn tay lau đi mồ hôi đã ướt tay. Từ lúc nói chuyện cùng Sở Tích Hương từng cơn đau đã ần ần kéo đến, giả vờ như ko có chuyện gì, đến bây giờ đã muốn cực hạn. Hôm nay Sở Tích Hương đến là muốn thăm dò điều gì? Vũ Quân ko biết. Nhưng nàng chắc chắn, cô nương kia đã đem nàng trở thành tảng đá cản đường, ko ném được người đi cũng phải nghiền người đến chết.

Đau đớn lại bất ngờ đánh úp khiến Vũ Quân phun một ngụm máu. Trước khi xuất giá, chưa bao giờ bị đau đớn như vậy. Cho dù có, lão thần y vẫn luôn ở một bên tìm cách giảm đau giúp nàng. Sau này gả đi, trừ đêm tân hôn đau đến ko muốn sống, những tháng sau đó hoặc là Diệp Minh hoặc là Mạc Kỳ Phong, thậm chí cả Vân Phương độ khí cho nàng. Vũ Quân chưa từng biết, hai luồng quái khí kia như con ngựa mất cương có thể khiến nàng đau đớn đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 46

Khi Kỳ Phong đá bay cánh cửa bị khóa chặt, đập vào mắt hẳn là hình ảnh nữ tử áo trắng kia trước ngực áo nhuộm một vệt đỏ tươi. Nàng nằm trên giường, cả người co lại vì đau, khuôn mặt tái nhợt ko còn chút huyết sắc, hai hàng lông mày nhíu lại thật sâu, dường như đã ngất đi mà cơn đau vẫn ko thôi hành hạ.

Trong chốc lát, hẳn tưởng chính mình sẽ phẫn nộ mà tiến lên bóp chết nữ tử này, thành toàn cho nàng. Lại còn đem cửa khóa trái, nàng là muốn chết mà!

Vũ Quân cảm giác cơ thể ngày càng ko ổn rồi. Một đợt lạnh đến đóng băng, lại một đợt nóng đến tan cả ý thức. Nàng vốn đắc ý đã có cách giải phong bế mà chân chửi ở lại bên Mạc Kỳ Phong, ko nghĩ tới quái khí trong người cũng ngày càng ác liệt. Mạng nhỏ này của nàng, chỉ sợ thật sẽ bỏ lại ở Huyền Vương phủ này mất.

Từng đợt hàn khí xâm nhập, lần át luồng khí nóng đến tan chảy trong người Vũ Quân, cơ thể như rơi vào hầm băng ngàn năm, lạnh đến nỗi nàng nghĩ, lục phủ ngũ tạng chắc hẳn cũng đóng băng luôn rồi.

Chợt luồng khí tức nhu hòa tràn vào cơ thể, đem khí lạnh kia từng trấn áp. Vũ Quân ý thức mơ màng, cò cò người muốn đến gần nguồn khí kia hơn một chút. Thật sự rất thoải mái! Luồng khí kia đem quái khí nóng lạnh trong người Vũ Quân dần dần chế ngự, ko cho chúng chạy lung tung nữa. Cả linh hồn sắp bay ra ngoài của nàng cũng được an lành kéo lại. Hai mắt nàng muốn mở ra nhìn một chút, lại như có đeo chì, nặng nề khép lại. Con buồn ngủ cũng ko hạn trước mà kéo đến.

Tia sáng đầu tiên của buổi sáng khẽ nhảy nhót trên cành cây, gió cũng tinh nghịch trêu chọc từng chiếc lá. Vũ Quân khẽ trở mình, còn có thể sống sót sau đêm qua quả thật là kỳ tích. Sau lần này, nàng hiểu rõ chính mình ko thể tiếp tục chân chửi nữa. Nếu ko nhanh chóng phá giải phong bế kinh mạch, đừng nội công chế ngự hai luồng quái khí này, thứ phải đánh đổi, sẽ là mạng của nàng.

Mi mắt khẽ động, thứ đầu tiên đập vào mắt Vũ Quân là khuôn mặt yêu nghiệt của ai đó. Cựa mình một chút, lại phát hiện bản thân nằm gọn trong vòng tay của hắn. Mạc Kỳ Phong là người đem qua độ khí cho nàng, cũng chính hắn ôm nàng cả đêm. Trong lòng Vũ Quân ảo não ko thôi, nàng còn chưa có quên đêm qua chính mình cò cò sấn vào lòng hắn đâu! Cảm giác luôn là thứ chân thật nhất, và lại trí nhớ của nàng cũng chưa có kém đến mức quên đi cảm giác của chính mình. Trời sắp sáng. Vũ Quân chợt thấy luyến tiếc. Mong mặt trời ngủ quên một lát, để nàng được gần hắn thêm một lát.

“Tỉnh rồi?”

Người trong lòng vừa cựa nhẹ, Kỳ Phong liền tỉnh giấc. Hẳn trước này ngủ đều ko sâu giấc, chỉ một chút động tĩnh cũng có thể đánh thức. Hiện tại có chút ko dám tin, đêm qua hẳn thực sự ngủ an ổn. Cũng ko nhớ rõ đã bao lâu rồi hắn mới lại có giấc ngủ yên bình như vậy.

“Đêm qua là người cứu ta?”

“Bỏn vương chưa cho phép cô chết. Cô nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Vũ Quân dở khóc dở cười. Thứ nhất nàng ko có muốn chết. Sinh mệnh của nàng quý như vậy, lớn lên xinh đẹp như vậy nuôi mất bao nhiêu tiền, cứ như vậy chết đi thì thật có lỗi với bản thân. Thứ hai, người này tại sao lại ko nói lý lẽ như vậy? Mạng của nàng từ khi nào thuộc quyền của hắn rồi? Đến chết cũng cần hắn cho phép. Nam nhân này, ko phải nghĩ mình là Diêm Vương thật chứ?

“Đêm qua, cảm ơn người!”

Vũ Quân cũng rất thành thật cảm tạ. Quả thật nếu đêm qua hắn ko đến kịp thời, hồn nhỏ này của nàng hôm nay có lẽ đã được dẫn xuống Diêm La điện rồi. Nàng vốn ko ngờ hắn sẽ đến. Lần trước, người giúp nàng độ khí là Vân Phuong, nhưng mười ngày trước, ông bị Mạc đế cử đi biên giới thị sát quan tình, nhất thời ko thể trở về kịp. Từ sau khi Sở Tích Hương quay về, số lần nàng gặp Mạc Kỳ Phong đếm trên đầu ngón tay, nàng ko nghĩ hắn sẽ nhớ cái ngày đau khổ này của nàng.

Vị vương gia nào đó lạnh mặt, rất ko tự nhiên ngồi dậy, phất tay áo rồi đi. Nếu còn tiếp tục ở lại, hắn ko biết mình sẽ làm gì. Đêm qua hắn bận công vụ, thật khuya mới rời khỏi thư phòng, nhìn thấy vầng trăng treo trên trời tròn vành vạnh, cái gì cũng ko kịp nghĩ nữa, lao đến Cô Vân các.

Khoảnh khắc đập cửa xông vào, Kỳ Phong cũng ko rõ cảm giác đang sôi sục trong lòng mình là thứ gì. Hắn cảm thấy phần nộ, nàng ta cứ như vậy coi nhẹ mạng sống của chính mình. Nàng có bao nhiêu người thương kẻ xót, bao nhiêu người vì nàng mà lo lắng, vì nàng mà bôn ba xuôi ngược, nàng xem nhẹ mạng sống của mình, cũng ko hề nghĩ tới cảm giác của những người vì nàng mà suy nghĩ. Nhưng dường như hắn ko chỉ phần nộ, vì hắn dường như thấy mình sợ hãi. Trong khoảnh khắc nào đó, hình như bàn tay hắn đã run lên. Kỳ Phong thật nghĩ ko ra, hắn thực sự có sợ hãi sao? Rốt cuộc hắn sợ cái gì?

“Người nói cái gì? Đêm qua Phong ca ca ở lại Cô Vân các?”

“Chính mắt nô tỳ thấy sáng nay Vương gia mới rời khỏi.”

Bàn tay Sở Tích Hương trong tay áo khẽ xiết chặt, đáy mắt lóe lên một tia độc ác. Nàng vốn định một tay thúc đẩy chuyện của Chiêu Dương và Vân Vũ Quân, chỉ ko ngờ tới Phong ca ca trước nay luôn ko gần gũi sắc lại cùng nàng ta hòa hợp như vậy. Vân Vũ Quân này, chính là một mối họa, để lại ngày nào, sẽ càng thêm nguy cơ ngày đó!

Nửa đêm, Vũ Quân trằn trọc ko ngủ được. Thời hạn của nàng đã gần hết, nếu Tiểu Nhi ko nhanh chóng tìm được huyết liên, cho dù nàng có liều mạng phá vỡ phong bế, chỉ sợ kinh mạch cũng tổn thương nặng nề. Ko tự chủ nhớ đến Mạc Kỳ Phong, trong lòng vẫn là luyến tiếc rồi đi. Nàng ko cầu chân tình của hắn, chỉ là lâu ngày kẻ cận, cho dù trong lòng hắn ko có nàng, nàng cũng ko cách nào ngăn cản trái tim mình rung động.

“Hú ú ú ú...”

Tiếng sói hú vào ban đêm tĩnh mịch càng trở nên vang dội, Vũ Quân vội vã lật chăn đứng dậy, nâng cao cảnh giác. Bàn năng hoang dã của Tiểu Hắc ko vì nó đang sống trong nhân loại mà mai một, ban đêm chính là lúc cảnh giác của loài sói lên cao nhất. Có thể khiến Tiểu Hắc điên cuồng như vậy, xem ra đêm nay Cô Vân các của nàng lại có khách ghé thăm rồi.

Cái bóng trắng của Tiểu Hắc vụt đến bên chân Vũ Quân, móng vuốt của nó cào cào trên sàn gỗ “kêu kệt” thật nhức tai. Một bóng đen cũng theo đó hạ xuống căn phòng tối om, sát khí nồng đậm tản ra uy hiếp.

Tiểu Hắc che chắn phía trước Vũ Quân, lần nữa ngửa cổ hú lên, trong mắt nhìn người áo đen kia vẫn lên tia máu đỏ tươi. Một người một sói, gườm gườm nhìn nhau. Người kia dường như đã hiểu, hôm nay nếu muốn lấy mạng nữ tử kia, trước hết phải giải quyết được con sói cản đường này.

“Húúú.”

“Quéc....” Ngoài ý muốn, tiếng chim ưng gầm lên ngày càng gần khiến hai mắt Tiểu Hắc càng long lên phần khích.

Người áo đen cũng ngậy người trong chốc lát. Vũ Quân băng người về phía cửa, chạy ra sân. Mạng nhỏ này của nàng bao nhiêu quý giá, ko phải người muốn liền có thể lấy đi được.

“Muốn chạy? Đừng hòng!”

Người áo đen phi theo sau, trường kiếm nhắm hướng Vũ Quân mà công kích. Nữ tử này bất lợi với đại nghiệp của bọn họ, hôm nay hắn đã tới, tuyệt đối ko thể để nàng sống sót.

Lợi kiếm lao đi, Vũ Quân tránh né ko kịp, Tiểu Hắc nhảy phốc lên cách mặt đất hai thước, nhằm cánh tay kẻ kia cắn tới. Mắt thấy kiếm sắc gần trong gang tấc, Vũ Quân dù linh hoạt lùi lại, tốc độ cũng ko thể cùng kiếm khí so sánh. Chợt, dường như có gì đó vụt qua trước mắt.

“Quéc....”

Mãnh ưng thét lớn, thanh kiếm nó vừa bắt được vỡ vụn thành nhiều mảnh. Chim ưng bay vút lên ko trung, lần nữa lao xuống nhằm người áo đen công kích. Vũ Quân ngây ngốc nhìn một màn này, cả người bị dọa cho sợ hãi. Con chim ưng này, nội lực quả thật khủng bố!

Người áo đen hiển nhiên ko ngờ việc lớn sắp thành, lại giữa đường nhảy ra một con chim ưng cản trở, chính mình lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Một bên, con sói điên kia đã bắt được một tay hắn, ngoạm lấy ko buông. Một bên, hắn phải dùng tay ko chống lại công kích của con chim ưng nội lực phi thường kia. Chim ưng hoang dã dù có hung mãnh, khôn ngoan thế nào cũng ko thể từng chiêu đều nhằm vào chỗ hiểm như vậy. Cách lý giải duy nhất, lần này tương ngộ Huyết Ưng huyền thoại của Huyền Vương gia rồi!

“Hú....”

Tiểu Hắc tru lớn một tiếng, đem một cánh tay của người áo đen vạt xuống, huyết nhục mơ hồ. Huyết Ưng cũng ko chịu yếu thế, đem hai chân trái phải của hắn đánh gãy. Vị thích khách vừa mới lúc này sắp thành công trong gang tấc, bây giờ ko những thất bại, còn bị biến thành bộ dạng thê thảm ko nỡ

nhìn.

Trong chốc lát, sân viện Cô Vân các sáng bừng đèn đuốc. Binh lính vây quanh tầng trong tầng ngoài. Thích khách phun ra một ngụm máu đen, thân hình to lớn thẳng tắp đổ ập xuống. Người này là tử sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 47

Huyền Vương phủ náo loạn thành một đoàn. Lúc Mạc Kỳ Phong tiến vào, mọi thứ vẫn còn nguyên trạng, duy chỉ có hai vị đồng lòng tác chiến ban này kia, một ưng một sói đang nhìn nhau đầy địch ý. Vũ Quân kéo khăn che mặt của người nọ xuống, mùi hương thoang thoảng khiến tận sâu trong mắt nàng hiện lên chán ghét. Nàng mười hai tuổi bắt đầu làm bạn với thảo dược, khứu giác sớm đã nhạy bén hơn người, mùi hương ở người này rất nhạt, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra. Đây là Thanh Dạ thảo, loại thảo dược không chế tạm thời sự lớn lên của cỏ trùng. Hoàng hậu thật đã ngứa mắt đến ko chữa nổi nàng nữa sao?

“Hôm nay là phiên ai canh gác?” Mạc Kỳ Phong lạnh lẽo nhìn đám hộ vệ đã vây kín sân viện Cô Vân các. Vương phủ của hắn từ khi nào là nơi người muốn đến liền đến.

Lúc này nghe tiếng sói hú, Huyết Ưng đột nhiên hưng phấn bất thường, lập tức lao đến nơi này. Huyết Ưng này là năm xưa hắn thu phục ở khu rừng nơi hắn gặp Chiêu Dương. Sư tử bị diệt, cả khu rừng còn mình mãnh ưng xưng bá, ngày càng can rở ngông cuồng. Năm đó, đợt khi vết thương của Chiêu Dương lành hẳn, hai người bọn họ trở lại khu rừng kia. Mãnh ưng khôn ngoan khiến Kỳ Phong luyện tiệp, ko muốn giết nó. Kẻ mạnh chỉ phục kẻ mạnh hơn nó. Hắn năm đó mất một tháng ăn sương nằm gió ở khu rừng, ăn ko biết bao nhiêu khổ, mới có thể khiến mãnh ưng này khuất phục, ngoan ngoãn theo hắn vào hoàng cung. Hắn dạy nó luyện nội công, nó như ám vệ bên cạnh bảo vệ hắn. Những năm qua, trên chiến trường, danh tiếng của Huyết Ưng tuyệt ko hề thua kém Huyền Vương hắn.

“Hôm nay do thuộc hạ canh gác.”

Một vị tướng quân khoảng ba mươi tuổi đứng lên phía trước, khuôn mặt y cương trực, ánh mắt xẹt qua chút áy náy. Từ chiến trường trở về, dường như y đã bị cuộc sống nhung lụa này làm hư. Gần đây Vương phủ luôn bình yên, khiến y cũng lơ là cảnh giác. Nếu hôm nay ko có con sói trắng này cùng Huyết Ưng, chỉ sợ cái xác phải dọn đi sẽ là Vương phi ko được sủng ái kia. Y vốn ko có thiện cảm với nữ nhân này, vọng tưởng leo cao, lại khiến hồng nhan của Vương gia rời đi. Nhưng những ngày qua, nàng ở Vương phủ trầm trầm lặng lặng mà sống, dường như hận ko thể tách biệt hoàn toàn khỏi bọn họ. Y bắt đầu nghi ngờ những tin đồn bên ngoài, nữ nhân danh tiếng nát bét người người coi thường kia thật sự là nàng sao? Y chưa từng cùng Vương phi nói chuyện, trên thực tế, ngoài Chiêu Dương và Diệp Minh, nàng chưa từng cùng quân tướng nào khác nói chuyện. Một nữ tử phẩm hạnh ko đoan chính, có thể thoát ra khí chất thanh lãnh như vậy sao?

“Đi lĩnh 100 quân trưởng! Các người nhớ cho rõ, ta ko muốn có lần sau!”

“Rõ! Vương gia!” Đám hộ vệ nghiêm cẩn đứng thẳng người, hô vang một tiếng.

Bọn họ đương nhiên hiểu rõ, Vương gia lần này đã nương tay ko ít. Trên chiến trường, nếu để cho kẻ địch xâm nhập quân trưởng, người có thể còn mạng mà nhận phạt hay sao? Bọn họ đã quá chủ quan rồi. Nhưng nữ tử kia, thật sự xứng đáng khiến Trần tướng quân phải chịu 100 quân trưởng sao?

“Khoan đã!”

Vũ Quân ninh mi nhìn đám người trước mặt, ngoại trừ người chịu trách nhiệm canh gác hôm nay, những người còn lại, trên mặt đều viết rõ hai chữ “ko phục”. Dĩ nhiên, họ chẳng có gan ko phục Mạc Kỳ Phong, người khiến bọn họ ko cam tâm là nàng. Cái danh Vương phi hữu danh vô thực, danh tiếng khuê nữ kém đến đáng thương, bọn họ chán ghét nàng, này ko có gì lạ. Có điều, binh lính trên chiến trường, có thể vì chán ghét người mình mà lơ lửng cảnh giác sao?

“Các người từ nay nếu ko được ta cho phép, ko được bước vào Cô Vân các.” Vũ Quân nhàn nhạt nói, đừng tưởng chỉ các người mới có thể chán ghét ta, ta đây đối với các người cũng là ko có kiên nhẫn.

“Sống chết của Vân Vũ Quân ta, từ đêm nay cùng Huyền Vương phủ ko có quan hệ. Các người cũng ko cần vì ta mà nhọc lòng.”

Kỳ Phong hí hóp mắt nhìn nữ tử áo trắng kia. Dưới ánh đuốc, bóng dáng nàng hiện lên mờ ảo, nhưng chán ghét cùng ko có kiên nhẫn trong mắt nàng hắn lại thấy rõ vô cùng. Ko thể nghi ngờ, bất mãn của đám người này chộc giạt nàng.

“Còn nữa Vương gia, phiên ngài mang sủng vật của ngài trở về, Vũ Quân hiện tại mệt mỏi.” Vũ Quân nhìn sang hai con vật vẫn đang đấu mắt, có chút dờ dạc khóe cười.

Hai năm qua trở lại kinh thành, Huyết Ưng đã thu liễm ko ít, bản tính khát máu vẫn còn, nhưng tuyệt ko lạm sát bừa bãi. Tiếng hú của con sói trắng kia ko nghi ngờ kích thích bản năng hoang dã của loài ưng. Chỉ có điều, hai chúng nó hiện tại lại ở cái tình huống gì? Một ưng một lang, mắt to trùng mắt nhỏ,

cả hai đều sẵn sàng xông vào cắn xé đối phương.

“Tiểu Hắc, trở lại!”

Vũ Quân đương nhiên hiểu, cả sói và ung trời sinh đều là kẻ mạnh, tính hiếu chiến cũng giống như sức mạnh của chúng, một khi đã bộc phát sẽ rất khó khống chế. Tiểu Hắc là con sói non mới lớn, hiếu chiến của nó chưa được mài giũa, cũng chưa biết đánh giá thực lực của đối thủ. Mà mãnh ung kia, chắc chắn cũng đói khát từ rất lâu rồi. Bản tính chiến đấu kìm nén bấy lâu hôm nay muốn bộc phát, nếu ko, thích khách kia vừa rồi cũng ko thể thảm như vậy. Bất luận như thế nào, Tiểu Hắc non dại đều ko phải là đối thủ của Huyết Ưng kinh nghiệm thực chiến đầy mình kia. Tiểu tử này vừa cứu nàng một mạng, nàng ko muốn thấy nó cứ như vậy tự mình cắn phải khổ qua.

Kỳ Phong huyết sáo một tiếng, Huyết Ưng ngửa cổ thét một tiếng phản nộ. Ko dễ gì mới có cơ hội chiến đấu, nó thật ko cam lòng cứ như vậy bị gọi về. Bên kia, Tiểu Hắc dù ko cam tâm, nhưng cũng đang từng bước lùi lại. Tận sâu trong tâm, nó cảm nhận được uy áp của con vật có lông vũ kia. Con vật kia mạnh hơn nó!

Huyết Ưng ko cam tâm ngoan ngoãn trở về, bất ngờ bay vút lên trời rồi lao xuống hướng Tiểu Hắc tập kích. Đám hộ vệ chưa kịp rồi đi bị một màn này dọa sợ. Chỉ thấy thoáng một cái, cái mỏ nhọn hoắt đầy sức sát thương của Huyết Ưng đáng lẽ sẽ bổ xuống lưng của sói trắng, lại xé ra một mảnh đỏ tươi nơi bờ vai của Vương phi.

Tiếng vài bị xé, bờ vai trắng nõn của nữ tử kia hiện ra khiến ánh mắt Kỳ Phong sầm lại. Vung tay một cái, hắn đem Huyết Ưng ánh mắt đỏ rực kia đánh bay về một phía, nhanh chóng ôm gọn nữ tử kia vào lòng. Ở đây còn một đám thuộc hạ của hắn, có ai ko phải nam nhân, nghĩ đến việc họ nhìn thấy da thịt của nàng, hắn cảm thấy cả người đều khó chịu.

Tiểu Hắc ngửi thấy mùi máu, ánh mắt hằn lên từng vệt đỏ tươi. Đầu cúi sát mặt đất, chân trước cào cào trên mặt đất, chuẩn bị tấn công.

“Mau! Ngăn nó lại!” Vũ Quân nhìn xuống cảm giác đau nhói ở vai, vội vàng nói.

Nàng thật muốn mắng chính mình bị nước ngập vào đầu rồi. Chỉ vì sợ một mỏ của Huyết Ưng bổ xuống lưng của Tiểu Hắc sẽ bẻ gãy xương sống của nó mà lao tới, sao lại chưa nghĩ đến một mỏ đó có thể lấy mạng nàng cơ chứ! Hiện tại đến y phục cũng rách rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn để Mạc Kỳ Phong ôm nàng.

Kỳ Phong đập vào gáy của sói Tiểu Hắc một cái, nó liền bất tỉnh, từ nay phải chú ý ko để hai tiểu tử này gặp nhau, nếu ko Vương phủ sẽ loạn đến chó gà ko yên mắt.

“Vương gia!”

“Đem nó về Luyện Ngục một tháng.” Giọng nói của Kỳ Phong lạnh lẽo đến cực điểm. Chiêu Dương đến hắn cũng yên tâm hơn nhiều. Huyết Ưng kia, ngoài hắn ra, chỉ có Chiêu Dương có thể trị nó. Cái gọi là Luyện Ngục, chính là nơi huấn luyện ma quỷ mà hắn chuẩn bị riêng cho con vật vương giả này.

Chiêu Dương nhìn lướt qua nữ tử đang nằm trong lòng Vương gia, an toàn là tốt rồi. Mang theo Huyết Ưng rời đi, tự nhủ lần này phải dạy dỗ tiểu tử này cẩn thận. Nếu ko, lần sau nó lại ko nghe lời, có lẽ sẽ ko may mắn sống sót như lần này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 48

“Vương phi, người ko sao chứ?” Âm thanh mềm mại ngấm vào tận xương khiến Vũ Quân ko khỏi run lên, lại vô tình nhận thấy vòng tay của người kia có chút cứng nhắc.

“Đêm khuya náo loạn, làm phiền Sở cô nương, thật thất lễ. Vũ Quân ko sao.”

“Phong ca ca cũng ở đây sao?” Trong thoáng chốc, đáy mắt Sở Tích Hương như có lửa, nàng gắt gao nhìn vòng tay Phong ca ca đang ôm lấy nữ tử kia. Ko được! Phong ca ca là của nàng! Vòng tay kia cũng là của nàng!

“Muộn như vậy muội còn chưa ngủ?” Giọng nói Mạc Kỳ Phong lãnh lãnh như vậy, thật khiến người ta nghe ko ra cảm xúc của hắn.

“Thân thể hơi khó chịu, cho nên ko ngủ được.”

“Ngoài trời gió lạnh, mau trở về nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ triệu thái y bắt mạch cho muội.”

“Nhưng...”

“Hương Nhi mau trở về!” Giọng điệu Mạc Kỳ Phong cứng rắn ko cho phép cãi lại.

“Người đâu! Mau đưa Sở cô nương về phòng. Từ hôm nay tăng cường phòng vệ.”

Thích khách có thể lọt vào Vương phủ, chỉ có hai loại: hoặc là võ công cao cường, loại còn lại chính là trong phủ có tiếp ứng. Kẻ kia chỉ chịu vài công kích của Huyết Ưng liền thúc thủ, vậy thì, Huyền Vương hần, lần này lại phải thị huyết Vương phủ một lần thôi!

Sở Tích Hương nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Phong ôm nữ tử kia vào trong phòng, ko cam lòng rời đi, nụ cười trên môi thoáng ngoan tuyệt, lạnh lẽo. Đã là của nàng, ai cũng đừng hòng cướp! Kẻ dám mơ tưởng, chỉ có một kết quả duy nhất!

“Người khiến nàng đau lòng rồi.” Vũ Quân nửa nằm nửa ngồi, tựa vào vách giường, ánh mắt nhàn nhạt bi ai.

“Bốn vương họ, người rốt cuộc có phải bị ngu ko?” Vị vương gia nào đó cực kỳ phẫn nộ lơ đi câu nói của Vũ Quân.

“Vương gia?”

“Mạng con sói đó quan trọng hơn mạng người à? Người nghĩ mình dũng cảm lắm sao?”

“Mạc Kỳ Phong...”

“Cái mạng của người đổi bằng bao nhiêu cái mạng người có biết ko? Người có cha thương mẹ xót, còn bao nhiêu người quan tâm người, vì người mà đau lòng. Người tại sao lại ích kỷ như vậy!”

Kỳ Phong thực sự nổi giận, nếu vừa rồi ko phải Huyết Ưng kịp thời phản ứng, thu bớt lực đánh tới, hiện tại nàng đã trở thành cái xác lạnh ngắt rồi. Hần ko rõ hoang mang của mình lúc đó là gì, nhưng hần hiểu rõ hần rất ghen tỵ với nàng. Vân Vũ Quân sống mười tám năm, trong thời gian đó, cha mẹ nàng bất chấp tất cả để bảo vệ nàng, dù ko có được tuổi thơ xinh đẹp, nhưng lại có được trọn vẹn cái gọi là tình thân. Nhưng nhìn nàng coi nhẹ mạng của mình như vậy, ko chút bận tâm đến tâm ý của phụ mẫu, kẻ cha ko thương mẹ ko đau như hần ko khỏi phẫn nộ.

Vũ Quân cắn cắn môi, ko cách nào phản bác. Hành động hôm nay thật sự quá liều lĩnh. Nội lực của Huyết Ưng chính nàng cũng đã tận mắt chứng kiến, như thế nào lại liều mình xông tới. Vũ Quân thề với trời, lúc đó nàng cái gì cũng ko kịp nghĩ, chân tay còn hành động nhanh hơn cả cái đầu.

“Ta thực sự ko cố ý. Lúc đó ta cũng ko biết mình làm cái gì nữa.” Dưới ánh mắt giết người của Mạc Kỳ Phong, Vũ Quân yếu ớt giải thích. Nàng thật sự hần sẽ nhìn đến đục ra mấy cái lỗ trên người nàng mất!

“Đây là lý do của người?” Ánh mắt Mạc Kỳ Phong càng lạnh lẽo khiến Vũ Quân ko tự chủ rùng mình một cái.

“Nó giống như bản năng vậy, ta ngăn ko kịp...” Dưới ánh mắt bức người kia, tiếng giải thích ngày càng nhỏ rồi từ từ mất hần.

“Bình thường ko phải cái đầu của người xoay chuyển nhanh lắm sao? Hôm nay bị ngựa đá à!”

“Vương gia người thật làm người ta sợ nha!” Âm thanh lười nhác mỉa mai hoặc từ bên ngoài truyền vào, thành công thu hút hai người trong phòng.

Nam nhân trường bào nguyệt bạch, ngược ánh trăng mà đứng trước cửa phòng. Yêu nghiệt! Đây tuyệt đối là yêu nghiệt! Vũ Quân ko nhịn được thờ dài một cái.

“Đẹp cái bộ dạng lừa đảo đó của người lại!” Kỳ Phong lạnh mặt, ném cho người kia ánh mắt khinh thường.

“Vũ muội...” Người kia tay ôm lấy ngực, thương tâm nhìn Vũ Quân.

“Ta ko quen người!” Vũ Quân cũng cực kỳ chắc chắn mà khẳng định. Nàng thật ko tiêu hóa nổi bộ dạng này của hần.

“Vương gia hai người được lắm!” Nam nhân kia đau lòng chấp nhận sự thật rằng hai kẻ vô tâm vô phế này đang ghét bỏ hần.

“Vũ muội, người lại bị thương.” Diệp Minh ánh mắt đầy ý cười, lóe lên một tia gian xảo.

“Vương gia, lần nào muội ấy ở cùng người cũng bị thương như vậy. Người thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Phong lạnh lùng chiếu vào nam tử mặc trường bào nguyệt bạch đang cười đến vô lại. Trong nội tâm lại ko khỏi chùng xuống, Diệp Minh nói ko sai, lần nào nữ tử kia bị thương cũng là trước mặt hần.

“Vũ muội, Vương gia thật chẳng hiểu phong tình. Chi bằng muội đi theo ta, đại ca hứa sẽ hảo hảo yêu thương muội.”

Vị vương gia nào đó rất ko lưu tình mà vung tay lên, căn phòng dường như lạnh đi ko ít. Diệp Minh đang liếc mắt đảo hoa rất nhanh cảm nhận được sát ý, linh hoạt lánh người. Thầm nghĩ thật sự đã chạm phải nghịch lân của Vương gia rồi.

“Theo người ta ko có hứng, nhưng nếu để người theo ta, ta có thể cân nhắc một chút.” Vị cô nương nào đó cũng cực kỳ ko sợ chết mà trêu ghẹo lại.

Diệp Minh chạm chân xuống đất, đau lòng đến ko thở nổi nhìn tóc mai của mình nhẹ nhàng bay xuống.

“Vương gia! Người vì sắc quên huynh đệ! Ta quyết định rồi! Ta sẽ đi theo Vũ muội!”

Diệp Minh gào rống lên. Nhan sắc này là sinh mệnh của hắn. Tóc của hắn hắn yêu quý còn hơn kỳ được dị thảo. Mạc Kỳ Phong biết rõ điều này, lại nhẫn tâm cắt tóc hắn xuống! Diệp Minh giận rồi. Hắn thật sự giận rồi! Hắn muốn đổi chủ!

“Thần Y cốc ko có chuyện gì chứ?” Kỳ Phong lạnh lạnh nhìn Diệp Minh. Tiểu tử chết tiết này! Rồi đi gần nửa năm, nơi đầu tiên hắn trở lại thế nhưng lại là Cô Vân các. Còn nói tận tâm trung thành, chính là bị nữ tử này bắt mất tâm rồi!

“Ko có chuyện gì. Có kẻ đứng sau giật dây gây rối, bị ta dạy dỗ một trận rồi.”

“Trở về nói tiếp!” Kỳ Phong rất ko tự nhiên đứng dậy, hắn quên mất này giờ mình vẫn ngồi bên giường, mà nữ tử kia phải thay y phục và cầm máu.

“Còn người, đem cái đầu của người đội cho tỉnh lại đi! Đem cái bản năng chết tiết của người không chế lại.”

Vũ Quân dở khóc dở cười, cúi đầu cam chịu. Nàng này giờ rất ngoan ngoãn mà. Tại sao trước khi đi còn bôi cho nàng một tên nữa hắn mới chịu rồi đi?

“Cái này gọi là bản năng dã thú.” Diệp Minh vỗ nhẹ đầu một cái, mãi mê trêu ghẹo, hắn suýt đem chuyện chính ném ra sau đầu.

“Người mới dã thú! Cả nhà người dã thú!” Vũ Quân nhất thời ko khống chế, đem lời lẽ dung tục ném ra ngoài.

Mặt Diệp Minh méo xệch. Có thể nào dùng tạt nước lạnh vào hắn mãi thế được ko? Từ lúc trở lại hắn đã ăn mấy thùng nước lạnh rồi?

“Dã thú?” Mạc Kỳ Phong tiểu ý nhàn nhạt, trên mặt toàn là vẻ nghiền ngẫm.

“Đúng vậy. Đây là mẫu tính của loài sói. Vũ muội sống cùng bầy sói khá lâu, tự nhiên vô thức khám phá một số bản năng của chúng. Muội đem con sói nhỏ kia thành đứa trẻ, theo bản năng bảo vệ che chở.”

“Như vậy là...” Khuôn mặt Vũ Quân tràn đầy mơ hồ, cái này cũng quá thần kỳ rồi. Nàng sống cùng bầy sói có hơn một năm thời, như thế nào lại trở thành sói mẹ?

“Muội đem con sói nhỏ kia thành con của mình mà bảo hộ!” Diệp Minh cười vô lại quăng ra một cái tin tức khiến người ta tiêu hóa ko nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 49

Vũ Quân ngây ngốc ngồi dưới tán cây. Mẫu tính? Cái gọi là mẫu tính, chính là người ko màng tính mạng bảo vệ con của mình sao? Giống như mẫu thân nàng năm đó, bất chấp cả tính mạng của mình, đem nàng an bài cuộc sống, mới nhắm mắt rồi đi? Hay giống như sói mẹ năm đó, vì bảo vệ nàng mà chấp nhận hy sinh bao nhiêu mạng sói, đem những kẻ tiến vào rừng thăm dò một đi ko trở lại? Nếu ko phải Diệp Minh nhắc nhở, chính Vũ Quân cũng ko nghĩ tới nàng thế nhưng đem Tiểu Hắc thành đứa trẻ nhỏ mà yêu thương che chở. Dòng sữa sói năm đó, rốt cuộc đã đem cho nàng những gì đây?

Sau lần ám sát đó, Mạc Kỳ Phong dứt khoát an bài thêm người vào viện của nàng. Ba nha hoàn Thanh Khương, Thanh Thủy, Thanh Nhân cùng vài hạ nhân làm việc nặng đem tình lạng của Cô Vân các đánh cho tan nát. Vũ Quân cũng lười quan tâm, mặc kệ họ muốn làm gì thì làm. Chỉ cần ko đụng đến đồ đạc của nàng, tất cả liền tùy các người an bài.

Trong viện có thêm người, Vũ Quân đành chuyển Tiểu Hắc qua phòng ngủ của nàng. Tiểu tử này tính cảnh giác rất cao, ko chừng sẽ đem đám người kia dọa đến mất mạng. Tiểu Hắc dường như cũng hài lòng với sự sắp xếp này, trời vừa tối liền ngoan ngoãn trở về phòng của nàng, cuộn người nằm ở một góc.

Vụ thích khách trời đi đã nửa tháng, việc điều tra cũng ko đem lại kết quả, Mạc Kỳ Phong cũng đã nửa tháng ko xuất hiện trước mặt Vũ Quân. Nàng ko nghĩ thơ cho rằng hắn sẽ vì quan tâm thương thế của nàng mà lui tới. Chỉ là ko cách nào áp chế cảm giác mất mát trong lòng. Tâm của nàng, thân của nàng, đều đã thuộc về hắn, còn nam nhân kia, có lẽ vĩnh viễn chỉ xem nàng là kẻ chen ngang, phá hoại nhân duyên của hắn.

Diệp Minh bước vào Cô Vân các, ánh mắt đặt trên người nữ tử áo trắng đang ngẩn ngơ dưới tán cây. Con sói nhỏ kia đang nhắm mắt lìm dim nhẹ mở mắt nhìn hắn một cái, trông mắt khẽ đảo, rồi lạnh lùng nhắm mắt lại. Khinh thường! Đây trần trụi là khinh thường hắn! Hai hàng lông mày của Diệp Minh như muốn nhảy dựng, phì phì tức giận xông đến muốn đá cho tiểu tử thiếu giáo dưỡng kia một cái. Hắn còn nhớ rõ tiểu tử này hôm trước thấy Vương gia liền nhẹ nhàng vẫy đuôi đó! Gặp Chiêu Dương thì xa cách một chút, nhưng cũng ko có quăng ra sắc mặt thối như khi gặp hắn! Người với người, có cần phân biệt nặng nề như vậy ko?

“Tìm ta có chuyện?”

Vũ Quân lười nhác mở miệng. Kể ra cũng thật kỳ quái! Tiểu Hắc như thế nào luôn ko để Diệp Minh vào mắt? Thái độ của nó thủy chung lạnh nhạt, thậm

chỉ xem nhẹ. Vì chuyện này, Diệp Minh đã làm phiền nàng muốn điên rồi. Nàng cũng đâu có dạy dỗ nàng nó thành như vậy chứ? Tim nàng có ích sao?

“Ta nghe nói thân thể muội ngày càng suy nhược?”

“Một ngày có khi ngủ đến tám canh giờ. Ko dám chắc có thể cầm cự đến mùa xuân năm sau.” Vũ Quân nhàn nhạt nói. (một canh giờ bằng hai tiếng đồng hồ nha)

Nếu giữ nguyên tình trạng này, mạng của nàng chỉ sợ ko giữ được đến hết mùa đông. Chỉ là hiện tại nàng có thể tự giải phong bế huyết đạo, áp chế hai luồng quái khí kia, đợi đến khi tìm được huyết liên, tất cả liền có thể giải quyết. Những lời này nàng ko nói cùng Diệp Minh. Kết cục của Huyền Vương phi, đã định sẵn là cái chết.

“Ko cần bi quan như vậy. Cha ta hiện đang ở phía Bắc tìm kiếm cách hóa giải hai luồng khí này, muội phải tin tưởng ông.”

Nói về cái chết của chính mình vẫn là bộ dạng lạnh nhạt ko màng thế sự như vậy. Đối mặt với cái chết vẫn điềm nhiên bình tĩnh, cùng kẻ khác đầu trí lại như đứa trẻ háo thắng, cùng bằng hữu lại một bộ dạng khả ái thiên chân. Người con gái mềm mại như nước, thanh lãnh như băng lại nhiệt tình như lửa này, rốt cuộc Diệp Minh đã hiểu nàng vì sao có thể thu hút được sự chú ý của Vương gia. Một nữ nhân như vậy, cho dù ở đâu cũng sẽ khiến người ta ko cách nào dời tầm mắt.

“Vô dụng thôi. Bất quá, ta cũng ko để tâm. Số mạng của ta, tự ta có sắp xếp.”

“Ngươi còn cậy mạnh?”

Diệp Minh thực sự ko hiểu. Mạng sống của con người ta nhỏ bé như vậy, ngắn ngủi như vậy, ko đáng để nàng yêu quý sao? Cuộc sống xinh đẹp như vậy, thân tình sâu đậm như vậy, ko đáng để nàng lưu luyến thế gian này sao? Vì sao nhất định dùng thái độ vô tâm đó nói về mạng sống của chính mình?

“Ngươi giúp ta chút chuyện được chứ?” Vũ Quân nhìn đáng vẻ sắp nổi hỏa của Diệp Minh, ko tiếng động chuyển đề tài. Vấn đề này càng dây dưa càng khó giải thích, chẳng may lộ ra sơ hở, mỗi bước đi của nàng sau này sẽ khó khăn hơn.

“Ngươi giúp ta nghe ngóng tin tức của Tiểu Vô Nhan.”

Tiểu Nhi lâu như vậy vẫn chưa có tin tức. Còn tiếp tục kéo dài, chỉ sợ nội lực chưa được hồi phục đã bị ăn mòn hết. Kinh mạch ko thông khiến Vũ Quân ko cách nào khai triển kiếm pháp, mỗi lần đến điểm mấu chốt đều thổ huyết mà dừng lại. Kiếm pháp Lâm gia tinh tế thâm sâu, chỉ luyện chiêu thức mà ko có nội lực chống đỡ, sớm muộn cũng bị phản phệ.

“Tiểu Vô Nhan? Là kẻ lần trước đến Vương phủ tìm muội?”

“Y rồi đi lâu như vậy chưa có tin tức, ta lo lắng...”

“Có phải hay ko lo thừa quá rồi? Muội ko đi lại trên giang hồ, dường như coi nhẹ y rồi. Nam tử máu lạnh đó, có gì đáng lo chứ?”

“Nam...nam tử?” Khóe miệng Vũ Quân giật giật.

“Chẳng lẽ muội nói đến ko phải Tiểu Vô Nhan tám máu giang hồ mấy năm nay?”

“Ta nói chính là y.”

“Vậy ko cần lo lắng, ko có y thiên hạ sẽ thái bình hơn nhiều.”

“Thôi ngươi trở về đi. Ta muốn đi ngủ.”

Vũ Quân một môi xoa thái dương, trực tiếp đuổi người. Nàng lười cùng Diệp Minh tranh luận. Hẳn dù ko muốn giúp nàng nghe ngóng, cũng ko cần dùng lời lẽ khó nghe như vậy hòng lừa nàng chứ. Con người Tiểu Nhi thế nào, có mấy ai hiểu rõ hơn nàng!

“Vậy muội nghỉ ngơi đi.”

Diệp Minh nhận ra ý phiền trong mắt Vũ Quân, ngoan ngoãn rời đi. Hắn cảm nhận rõ nàng ko vui khi hắn nói về Tiểu Vô Nhan như vậy. Rốt cuộc hai người có quan hệ gì? Hành động của Tiểu Vô Nhan lần trước ko phải lớn mật bình thường. Hơn nữa, nếu ko có quan hệ sâu sắc, Vũ muội sẽ dễ yên cho y làm vậy sao? Hắn nhớ rõ, ánh mắt Vũ muội nhìn Tiểu Vô Nhan chân thành ko chút che giấu, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ vô cầu nàng vẫn bày ra. Ai da! Tình địch này của Vương gia, ko phải dễ đối phó đâu!

Màn đêm đem một chiến khăn đen phủ lên vạn vật trên thế gian. Tiếng gió thổi vào lá cây xào xạc. Thời điểm này, thích hợp để “ăn đêm”!

Trong phòng, Vũ Quân lâm vào mê man, nàng đã ngủ ba canh giờ, từ lúc Diệp Minh rời đi. Tiểu Hắc ngoan ngoãn cuộn tròn người nằm bên giường, hai mắt lim dim, muốn bao nhiêu vô hại có bấy nhiêu vô hại.

Đột nhiên, Tiểu Hắc mở đôi mắt xanh lè nhìn vào bóng đêm, tròng mắt đảo quanh, hai tai dựng đứng, chân trước khê đứng lên. Tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày càng đến gần, Tiểu Hắc đứng chồm dậy, mắt xanh trong bóng tối càng lóe lên đáng sợ. Chợt, từ xa tiến tới thêm một người khác, Tiểu Hắc có thể nhận ra hai người này đều ở Cô Vân các.

“Thanh Thủy, muội làm gì vậy?” Giọng nói mang ý nghiêm khắc. Tiểu Hắc có thể nhận định, chủ nhân của giọng nói này là người rất nguyên tắc.

“Thanh Khương tỷ, tỷ chưa ngủ sao?” Âm thanh của tiểu nữ tử mềm mại, cố gắng che dấu một chút hoảng loạn trong tâm.

“Hôm nay ta trực đêm. Sao muội còn chưa đi ngủ?”

“Muội... muội nóng quá ko ngủ được, liền đi dạo một chút.”

“Lần sau nhớ ko được lại gần tấm phòng của Vương phi, sẽ ảnh hưởng đến người. Hơn nữa, trong phòng còn có một con sói, nó sẽ cắn muội đấy.”

“Đáng sợ như vậy? Muội nhớ rồi. Muội về đi ngủ. Tạm biệt Thanh Khương tỷ!” Tiểu cô nương vừa nói liền nhanh chóng rời đi, bỏ lại một bóng lưng hoảng hốt. Nàng ko thấy, ánh mắt của người còn lại nhìn theo nghiêng ngả.

Tiếng bước chân xa dần rồi biến mất, Tiểu Hắc khôi phục bộ dạng lười biếng vô hại kia, nằm bò xuống đất, hai mắt lim dim. Chỉ có đôi tai vẫn dựng đứng chứng minh nó ko có ngủ.

“Muốn diệt được nữ tử đó, trước tiên phải xử lý con sói bên cạnh nàng ta.” Giọng nói nữ nhân âm trầm mang theo hương vị tàn ác.

“Nhưng con sói đó rất cảnh giác, người làm ở Cô Vân các căn bản ko cách nào lại gần nó.” Một giọng nói khác ko che dấu được bất an trong lòng.

“Ngươi trở về trước. Ta sẽ có an bài.”

Hai cái bóng đi về hai hướng khác nhau. Đêm khôi phục lại sự yên tĩnh tịch mịch như vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: CHƯƠNG 50

Vũ Quân đứng trước cửa phòng mình ở Vong Tinh cư, ko khỏi có chút cảm khái. Lần trước đứng ở đây cũng là chuyện của gần một năm trước rồi. Ngoài tiền sảnh Vân phủ, mọi người đang mãi tiếp đón hai vị hoàng tử cao quý của Mạc quốc. Vũ Quân cũng thật ko hiểu, hai tên này rốt cuộc ăn phải thứ gì? Làm bộ như vô tình gặp gỡ, lại mặt dày theo nàng đến Vân phủ làm khách. Ngủ hoàng tử trẻ con ngang ngược thì thôi đi, ngay cả Tam hoàng tử cũng ko ngại theo bỏi là lẽ gì?

“Tứ muội quả thật đã bay lên cây làm phượng hoàng rồi!”

Giọng nói này mềm mại ko xương, chui vào tai Vũ Quân lại trở nên thật chói tai. Quả nhiên ko nhìn được đã tìm đến cửa. Tự ngươi tìm đến, cũng đừng trách ta ko cho ngươi mặt mũi.

“Vân nhị tiểu thư, gặp Bốn vương phi vì sao ko hành lễ?” Khóe miệng Vũ Quân kéo lên nhàn nhạt, ngươi hại ta thảm như vậy, xem ta làm sao thu thập ngươi.

“Ngươi...” Vân Như Nguyệt hai mắt tròn lớn, lửa trong mắt như muốn tràn ra ngoài.

“Vân Vũ Quân ngươi đừng hống hách. Nếu ko phải ta ko cần, sẽ đến lượt ngươi sao?”

Ánh mắt Vân Như Nguyệt trong chớp lát trở nên thâm trầm, bàn tay xiết lại đến nỗi cả đường gân xanh xao. Nụ cười trên môi lập tức là cao ngạo khinh thường. Đúng! Là do nàng đem bỏ, Vân Vũ Quân mới có! Vân Vũ Quân cả đời này cũng chỉ có thể nhận được những gì nàng ko thèm mà thôi. Nhưng nàng thật sự ko cam tâm! Vị trí Huyền Vương phi này đáng lẽ là của nàng! Hiện tại tiện nhân kia đến trước mặt nàng vênh váo thị uy, thật hận ko thể xông lên xé nát khuôn mặt kia của nàng ta.

Vũ Quân nhìn nữ tử thật nhanh đã lấy lại bình tĩnh kia. Nếu ko trấn định như vậy, cũng thật si nhục nàng bao năm qua cùng nàng ta tranh cao thấp. Vân Như Nguyệt những năm qua trong sáng ngoài tối dùng ko ít thủ đoạn để đối phó nàng, nếu ko phải thấy Vân Phương một mực ko quan tâm nàng, chỉ e cái mạng nhỏ này đã sớm khiến nàng ta gai mắt. Trong đám khuê tú kinh thành, danh tiếng của Vân Như Nguyệt rất cao, được coi như đệ nhất tài nữ kinh thành. Dù là con nhà võ tướng, lại ko như nữ nhi nhà võ tướng khác thông thạo quyền cước, chỉ một mực trau dồi cảm kỳ thi họa. Nữ nhân nhan sắc khuynh thành, tri thư đạt lễ, lại mềm mại khéo léo này vừa cập kê đã khiến cửa lớn Vân phủ bị mài đi ko ít. Chỉ là một đạo thánh chỉ ban hôn lưng lợ, cuối cùng đến tân nương cũng thay đổi khiến các nhà quan lại ko dám có động tĩnh gì. Thánh ý khó đoán, làm bừa một bước sẽ vạn kiếp bất phục. Đó là lý do khiến Vân nhị tiểu thư năm nay đã mười chín, vẫn chưa được gả ra ngoài.

“Vân Như Nguyệt tham kiến Vương phi.”

Nữ nhân trước mặt chợt quỳ sụp xuống, giọng nói cũng trở nên mềm mại đáng yêu khiến Vũ Quân có chút ko kịp nhận thức. Đây... là chạm dây thần

kinh sao?

“Tứ tẩu, tứ tẩu...”

Âm thanh sang sảng từ cửa viện vọng lại khiến Vũ Quân chột cười. Bộ dạng này cũng ko phải bày ra cho nàng xem. Vân Như Nguyệt cũng chưa bao giờ là người đơn giản.

“Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử.” Vũ Quân lạnh nhạt chào hỏi.

“Tẩu đường như vậy mà!” Ngũ hoàng tử bày ra bộ dạng đáng thương hề hề là Vũ Quân suýt bật cười. Người dù gì cũng mười tám rồi, bộ dạng đó thật ko dễ nhìn chút nào.

“Hai vị hoàng tử theo tiểu nữ như vậy, có chút ko hợp lý đi.”

“Có gì ko hợp lý! Nghe nói nửa tháng trước tứ tẩu bị hành thích, lần này xuất phủ cũng ko mang theo nhiều người. Ta cùng Tam ca chính là muốn giúp tứ ca bảo vệ hiền thê thôi!”

Vũ Quân dở khóc dở cười nhìn Ngũ hoàng tử, loại lý do này cũng mệt người nghĩ ra! Nhìn sang Tam hoàng tử, ngũ hoàng tử nhỏ tuổi làm loạn, nhưng tam hoàng tử được coi là người tri thư đạt lễ, nếu ko phải hấn thân thể yếu nhược, sớm đã là người sáng giá cho vị trí tối cao kia. Như thế nào lại cũng Ngũ hoàng tử hồ nháo như vậy?

“Ngũ đệ cũng là lo lắng cho Tứ đệ muội thôi. Ko cần câu nệ.”

Nam tử ôn nhu như ngọc, hải hòa như gió chỉ đứng đó thôi cũng đủ cho người ta chói mắt. Tam hoàng tử khẽ cười hiền hòa, nụ cười của hấn như một loại thuốc an thần trấn an, cũng như mê hương khiến người ta ko tự chủ bị mê đắm trong đó.

“Thần nữ Vân Như Nguyệt tham kiến Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử.”

Âm thanh khả ái kéo Vũ Quân từ trên mây rơi xuống! Chết tiệt! Nàng thế nhưng háo sắc. Cười gượng gạo che đi luống cuống của chính mình, Vũ Quân cảm thấy nàng thật sự đầu óc mơ hồ rồi. Thế nhưng lại nhìn Tam hoàng tử đến ko chớp mắt như vậy. Ko phải do nàng háo sắc! Tuyệt đối ko phải! Là do nụ cười của hấn quá mê người thôi.

“Vân cô nương xin miễn lễ. Mau đứng lên.” Tam hoàng tử ôn hòa nói.

“Thần nữ ko dám.” Giọng nói của nữ tử kia khẽ run, lại một mực cúi đầu.

“Cái này...”

Tam hoàng tử khó xử nhìn Vân Như Nguyệt vẫn một mực quỳ trên mặt đất. Hấn vừa vào đã thấy nữ tử này một mực quỳ ở đó, tứ đệ muội cũng ko nói gì đến. Hấn mơ hồ cảm thấy giữa hai người ko khí có chút quỷ dị, nhưng ko rõ khúc mắc ở chỗ nào.

“Cho cô đứng lên liền đứng lên. Dám với ko dám gì chứ!” Ngũ hoàng tử cau mày nói, bảo đứng lên thì đứng lên, nhiều lời như vậy làm gì?

Vũ Quân thật cảm thán Hiền phi bao năm qua làm sao sống được ở chốn thâm cung giết người ko thấy máu đó, làm sao an toàn sống dưới nanh vuốt của hoàng hậu. Muốn biết một nữ nhân là người như thế nào, nhìn cách nàng ta dạy con liền sẽ rõ. Nhìn một Ngũ hoàng tử Mạc Kỳ Anh ngay thẳng bốc đồng, tâm cơ non nớt, một Bát hoàng tử Mạc Kỳ Vũ tuổi nhỏ thông minh nhưng lại rụt rè sợ hãi, nàng thật nghi ngờ Hiền phi kia thật sự là gốc sao? Hai kẻ lơ mơ này sau khi Mạc đế băng hà, Thái tử thượng vị, sẽ yên ổn mà sống, “ngốc có ngốc phúc” sao?

“Ngũ hoàng tử bớt giận. Thần nữ ko dám!”

“Tứ tẩu?” Mạc Kỳ Anh mơ hồ nhìn Vũ Quân, Tứ tẩu của hấn nhìn thế nào cũng ko phải kiểu người thích gây khó dễ cho người khác nha.

“Hai vị hoàng tử, nơi này là tiểu viện của ta, hai đại nam nhân các người xông vào như vậy ko hợp lễ nghĩa.”

Vũ Quân tiểu ý nhàn nhạt, ánh mắt đùa cợt như có như ko nhìn Vân Như Nguyệt. Cũng đủ nhẫn nại. Nếu Vân Vũ Quân nàng cả đời ngoan ngoãn làm Huyền Vương phi ở Vương phủ, một chiêu này của nàng ta quả thật khiến nàng ở kinh thành ko còn chỗ đứng. Một nữ tử, cây quyền cây thế, đến tỷ muội trong nhà cũng ko dung được, lấy đầu ra chỗ đứng trong đám quý phụ kinh thành nữa. Đáng tiếc, Vân Vũ Quân nàng lại ko nguyện chôn thân cùng cái danh hoa mỹ hữu danh vô thực đó. Cho nên, màn kịch này của nàng ta, nàng sẽ theo dõi đến cùng!

“Ko sao ko sao tứ tẩu! Đây là người một nhà, làm gì tính toán nhiều như vậy. Tẩu xem, bao nhiêu người như vậy...”

“Ngũ đệ!”

Tam hoàng tử Mạc Kỳ Văn khẽ ngắt lời, tứ đệ muội đây là trực tiếp đuổi người, ngũ đệ ngốc nghếch lại hiểu thành như vậy. Huống hồ, tình trạng hiện tại, càng nhiều người tiến vào tiểu viện, đối với danh tiếng của nàng lại càng ko tốt. Ánh mắt Mạc Kỳ Văn dừng lại một chút trên người Vân Như Nguyệt, lại nhìn Vân Vũ Quân trong mắt nhàn nhạt tiểu ý, nhàn nhả như người xem kịch, thoáng chốc ko biết nên nói gì.

“Gia tỷ tính tình có chút kỳ quái, hai vị hoàng tử ko cần để tâm.” Vũ Quân rất hợp tác mà nói.

“Đều là tỷ muội trong nhà, ko cần làm khiến mọi chuyện nghiêm trọng.” Mạc Kỳ Văn dường như muốn chìm trong ánh mắt của nàng. Nàng vẫn như lần đầu gặp mặt, vẫn thanh cao thoát tục, vẫn lạnh nhạt xa cách như vậy, lại khiến hắn ko nhìn được muốn trầm mê.

“Ngũ đệ, chúng ta ra tiền sảnh bái kiến Vân đại nhân.”

Vũ Quân nhìn hai bóng lưng thẳng tắp rời khỏi Vong Tinh cư, lại quay đầu nhìn Vân Như Nguyệt này giờ một mực nhấn nhin. Nàng ta có mơ cũng ko nghĩ tới, hai nam nhân kia thế nhưng cứ như vậy rời đi.

“Vân nhị tiểu thư miễn lễ. Chúng ta dù sao đều là con cháu Vân gia, ngươi ko cần câu nệ như vậy.”

“Ngươi...” Vân Như Nguyệt đứng phắt dậy, bàn tay vung lên lại bị tiện nhân kia chặn lại.

“Ta hiện tại là con dâu hoàng gia, bọn họ cho dù nhìn thấy ngươi uất ức thế nào, cũng đều đặt hoàng gia lên trên. Ngươi đừng khổ nhục kế, chính là tự mình rước lấy nhục thôi.”

“Tiện nhân! Ngươi đừng đắc ý! Chẳng phải chỉ là một vương phi nhỏ nhỏ sao? Hồng nhan của Huyền Vương đã trở lại, ta xem ngươi đắc ý được bao lâu!”

Vân Như Nguyệt cười lạnh rời đi, bóng đen trong tim dường như càng lan càng lớn. Thứ nàng ko có được, người khác cũng đừng hòng nghĩ, nhất là tiện nhân kia. Mơ cũng đừng mơ!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: CHƯƠNG 51

Vũ Quân nhìn Vân Phương đang ngồi ở ghế chủ vị, hai vị hoàng tử đã kiếm cơ rời đi, để lại ko gian cho hai cha con họ.

“Ta mang áo bào đến cho ông.” Vũ Quân cúi đầu nói. Hiện tại nàng đã biết sự thật, nhưng xa cách bao năm qua hiện tại ko cách nào xóa bỏ.

“Ta nghe nói con lại bị hành thích? Có bị thương ko?” Vân Phương trong mắt thoáng hiện lên một tia mắt mát. Nữ nhi này chung quy vẫn ko thể cùng ông thân cận.

“Ta ko sao.”

“Ta sẽ cử vài ám vệ đến bảo vệ con.”

“Ko cần. Nơi đó là Huyền Vương phủ, ông cử người đến, sẽ khiến hắn cho rằng ông có ý đồ.”

“Nhưng Huyền Vương ko thật tâm bảo vệ con, con ở Vương phủ rất nguy hiểm.”

“Chuyện này ta sẽ tự lo liệu. Ông cùng hắn qua lại, sẽ khiến Mạc đế nổi sát tâm.”

Qua Diệp Minh, Vũ Quân biết được Vân Phương đã đem binh phủ của mình giao cho Mạc Kỳ Phong, nhưng bị hắn trả lại. Chuyện này nếu đến tai Mạc đế, chỉ sợ Vân gia gốc rễ lâu đời sẽ lập tức trở thành cái gai ko mắt ông ta.

“Ta tự có chừng mực. Chừng nào con định rời Vương phủ?” Vân Phương đương nhiên biết, nữ nhi của ông chắc chắn sẽ ko cam chịu ở lại Vương phủ.

“Thân thể ta ko tốt, chờ khi phá bỏ phong bế kinh mạch, sẽ lập tức rời đi. Ông ko cần vì ta làm gì cả. Ta có tính toán của riêng mình.”

“Gần đây ta bận rộn, ko thể cùng con luyện kiếm, nhớ đừng quá sức. Thân thể quan trọng hơn.”

“Ta biết rõ. Ko cần lo lắng.”

Vũ Quân cup mắt che đi bối rối trong lòng. Nàng hiểu rõ Vân Phương quan tâm nàng, nhưng những năm qua trong lòng luôn ôm oán trách đối với ông, ngoài mặt cũng một mực tỏ ra oán hận, hiện tại ông yêu thương che chở như vậy lại khiến nàng ko cách nào thích ứng.

“Cũng ko còn sớm, con mau trở về Vương phủ đi.”

Vũ Quân nhìn Vân Phương trên khuôn mặt đã in hằn sương gió. Những năm qua, ông ra sức vì triều đình, vì Mạc đế trấn định biên cương. Phía tây có Huyền Vương chán thù, phía Bắc có Vân tướng lập uy, nếu ko có họ, giang sơn này của Mạc đế ko phải sẽ bị người ta rình rập như hổ đói sao? Kê làm vua cố tình lại hồ đồ, đem Mạc Kỳ Phong đẩy ra xa cách, lại đem Vân phủ đẩy lên đầu sóng ngọn gió, Vũ Quân thật ko hiểu, người làm thiên tử như ông

ta rút cuộc suy nghĩ điều gì.

“Vũ Quân xin cáo từ.” Vũ Quân khẽ cúi người chào hỏi, rồi quay lưng rời đi, bỏ lại Vân Phương ngồi đó với dáng vẻ bi thương. Khanh Nhi, cũng đã gần mười năm rồi.

Vũ Quân khỏe môi kéo lên, ko che giấu nụ cười khinh thị nhìn Lục An Giao, nhìn bà ta nắm chặt khăn tay, nhìn nàng như thể muốn dùng ánh mắt trực tiếp giết nàng.

“Đừng tưởng người may mắn thoát một lần, liền có thể vĩnh vãng. Thứ người ko ngờ đến còn ở phía sau.” Vũ Quân khi đi qua Lục An Giao, liền nghe thấy bà ta nghiêng răng nói nhỏ.

“Ta đây môi mắt mong chờ.” Tiểu ý trên môi ko giảm bớt, ngược lại Vũ Quân đảo đạt hứng thú nhìn phụ nhân trước mặt. Rút cuộc con người bà ta, có phải hay ko sinh ra đã ko có trái tim?

“Chỉ là, mong bà hảo hảo sống tốt, để bà chết sớm, ta thật ko cam lòng đâu!”

Ánh mắt Lục An Giao tối sầm nhìn bóng lưng Vũ Quân rời đi, bàn tay khẽ siết thành quyền. Chỉ trách bà năm xưa chủ quan ko điều ra kỹ lưỡng, để cho nghiệt chủng này sống sót đến nay. Thế nhưng, Lâm Khanh Khanh kia đâu ko lại bà, con gái ả, sẽ có tư cách sao?

“Tứ tẩu, chúng ta cùng hồi Vương phủ.”

Vũ Quân nhàn nhàn nhìn Mạc Kỳ Anh dứt khoát đánh nàng như đứa trẻ, mà vị tam ca kia của hắn cũng ko hề có ý ngăn lại. Đây là chuyện gì đây? Nàng từ lúc nào được yêu thích như vậy rồi?

“Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, nam nữ hữu biệt xin hai vị đừng làm khó Vũ Quân.”

“Ngũ đệ, tứ đệ muội đã nói như vậy, chúng ta cũng ko nên quá đáng.”

“Nhưng mà...”

“Chuyện này đối với thanh danh của tứ đệ muội sẽ ảnh hưởng ko tốt.”

“Vậy tứ tẩu, tẩu hồi Vương phủ trước, một lát ta tới thăm được ko?” Mạc Kỳ Anh hai mắt đáng thương hề hề nhìn Vũ Quân, khiến nàng mắt tự nhiên quay mặt đi chỗ khác. Về mặt này, cùng Tiểu Hắc khi đòi ăn có khác gì nhau chứ!

“Hai người nếu về muộn cửa cung sẽ đóng.”

“Tứ tẩu ko biết sao? Tứ lần nào loạn trước, Phụ hoàng đều phong vương, tống chúng ta ra khỏi cung rồi.” Mạc Kỳ Anh hớn hờ nói, ra ngoài cung đối với hắn thật tốt biết bao nhiêu. Tự do tự tại ko ai quản thúc, tiêu dao hơn khi ở trong cung ko biết bao nhiêu lần.

“Phong vương?”

“Đúng vậy! Sớm biết như vậy, ta nên mang mấy bảo bối kia vào cung sớm hơn, có phải liền ko phải ở trong cung mấy năm nay rồi!”

Mạc Kỳ Văn ánh mắt lúng túng xoa xoa cằm, ngũ đệ này của hắn, suy nghĩ dường như có chút khác người.

“Ngũ hoàng tử người muốn xem Tiểu Hắc?” Vũ Quân chợt vỡ lẽ, Tiểu Hắc đã theo nàng cũng mấy tháng rồi, tiểu tử này nhìn được đến hôm nay, cũng xem như hắn đủ nhãn.

“Hắc...hắc.. Chuyện này...Tứ tẩu...” Mạc Kỳ Anh chợt dạ gãi đầu, hắn đúng là có ý đó, nhưng bị nói thẳng ra như vậy chung quy vẫn có chút ngại ngùng nha.

Kỳ thực hắn muốn đến thăm Huyền Vương phủ lâu rồi, nhưng Tứ ca tứ tẩu gặp nạn, tứ ca liền ko cho hắn gặp tứ tẩu. Sau đó Tứ tẩu lại bị hành thích, hy vọng được tiến vào cur viện của Tứ tẩu càng mơ hồ. Hôm nay hắn rình ở cửa Huyền Vương phủ thật lâu mới bắt được cơ hội này, đâu thể dễ dàng buông tha.

“Người trực tiếp đến Vương phủ ko phải được sao?”

“Tứ ca ko cho ta gặp tẩu.” Ngũ hoàng tử ủy khuất giải bày.

“Bây giờ người về Vương phủ trước, ta ghé qua nơi này một chút liền về sau.”

“Ko có tẩu ta đến đó làm gì?”

“Người ko chào hỏi người ta, liền đòi vào hậu viện nhà người ta, chút đạo lý này người còn ko hiểu sao?”

“A Anh, Tứ đệ muội nói đúng. Chúng ta đến Huyền Vương phủ trước.”

Mạc Kỳ Văn thật đau đầu với ngũ đệ trẻ con này, hẳn làm cái gì cũng tùy hứng nóng nảy. Nhưng chính kiểu người như vậy, lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, yên tâm khi ở gần. Đây cũng là lý do bao năm qua, tam hoàng tử ôn nhu như ngọc luôn đi cùng ngũ hoàng tử bốc đồng kia. Mạc Kỳ Văn vĩnh viễn ko quên, bàn tay bé nhỏ của ngũ đệ sáu tuổi chia ra trước mặt hắn, kéo lại một tam hoàng tử của hôm nay.

“Vậy tứ tẩu mau về đó! Bọn ta đi trước.”

Vũ Quân tiến vào Lan Nhược phường, cũng đã một tháng rồi. Ân Tiếu Mặc chết tiệt, đến khi nào mới chịu trở lại chứ.

“Vân cô nương, người đến tìm Tiếu gia sao?” Tên tiểu nhị tinh ý nhận ra nàng, nhanh nhẹn chào hỏi.

“Có tin tức của Tiếu gia ko?” Sau khi mỉm cười cũng tiểu nhị, Vũ Quân quay lại hỏi chương quây.

“Khoảng nửa tháng nữa Tiếu gia sẽ hồi kinh.”

“Đơn thuốc ta nhờ người đưa đến lần trước chuẩn bị thế nào rồi?”

“Vân cô nương, cái này...”

“Có vấn đề gì?”

“Tất cả đều đã tìm được, chỉ còn thiếu huyết liên. Thứ này thật quá trân quý, lại khan hiếm, cho dù có tiền, cũng chưa chắc tìm thấy.” Chương quây ngần ngại nói.

Ông làm công cho Lan Nhược Phường đã bốn năm rồi, chưa từng thấy Tiếu gia quan tâm nữ tử nào như vậy. Thế nhưng, Vân cô nương này là người đã có gia thất, hơn nữa, còn là con dâu hoàng tộc. Chưa kể đến danh tiếng của nàng ta bên ngoài ko tốt, chỉ bằng việc nàng là thê tử cưới hồi đảng hoàng của Huyền Vương gia, Tiếu gia qua lại cùng nàng thật ko thỏa đáng, vậy mà thân thích của Tiếu gia ở Lan Nhược phường lại một mực xem trọng nữ tử này, khiến ông nghĩ đến nát óc cũng ko thấy Vân tứ tiểu thư này có gì đặc biệt. Một tháng trước Vân cô nương cho người mang đến một đơn thuốc, Tiếu gia trước khi rời đi có dặn ông đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng, cho nên ông nhanh chóng phái người đi tìm được. Chỉ là, nàng ta thế nhưng lại đòi huyết liên! Phải biết rằng huyết liên so với tuyết liên còn có phần trân quý hơn, đến từ được của hoàng cung cũng ko có bao nhiêu. Vậy mà nàng ta mở miệng liền đòi huyết liên. Thật là làm khó ông mà!

“Ông truyền tin cho Tiếu gia, kêu y trên đường trở lại giúp ta nghe ngóng tin tức về huyết liên. Đây là chuyện của ta và Tiếu gia, ông chỉ cần làm tốt bổn phận của ông thôi.”

“Vâng, Vân cô nương.” Chương quây cúi đầu, che dấu lúng túng đầy trong mắt, như thế nào ông mới cùng nàng nói hai câu, liền bị nhìn thấu.

Bước khỏi cửa Lan Nhược phường, Vũ Quân khẽ thở dài một tiếng. Nàng bây giờ, phải phụ thuộc người khác quá nhiều.

“Tứ tẩu, cuối cùng tẩu cũng trở lại rồi! Mau mau...”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Quân hoang mang nhìn Mạc Kỳ Anh đang gấp đến nói năng cũng ko còn rõ ràng. Ko phải... Mạc Kỳ Phong xảy ra chuyện gì chứ?

“Hắc...Hắc...Hắc Phong...”

“Tiểu Hắc? Tiểu Hắc làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: CHƯƠNG 52

Vũ Quân đau lòng nhìn Tiểu Hắc suy yếu nằm đó, bàn tay khẽ siết thành quyền. Nếu hôm nay Diệp Minh ko có trong phủ, hoặc nha hoàn kia ko để tâm một chút, mạng của tiểu tử này, cứ như vậy bị thần chết hái đi. Tiểu tử này ở chỗ nào đắc tội các người? Để các người đến mạng một con vật cũng ko thể buông tha?

“Tứ tẩu, nó...”

“Tiểu Hắc ko sao rồi. Ngũ hoàng tử người cũng nên trở về đi.” Vũ Quân mệt mỏi nhìn sắc trời đã tối.

Nàng vốn chỉ định nương nhờ Huyền Vương phủ ít ngày nữa, cái gì cũng ko màng. Nhưng các người đem nàng bức bách như vậy, cũng đừng trách nàng phản kích, Vân Vũ Quân nàng từ nhỏ vốn ko ăn thiệt thòi, lần này chạm vào Tiểu Hắc, cũng coi như đụng đến nghịch lân của nàng. Các người đã ko

buông tha nàng, vậy để nàng đầu cùng các người!

Tiểu Hắc dù có thông minh đến mấy, linh tính đến mấy suy cho cùng vẫn chỉ là con sói, còn là một con sói ham ăn, có thể đem thuốc độc trộn vào thức ăn của nó, lại khiến nó ko may mắn cảnh giác, kẻ đó chắc chắn là người của Cô Vân các. Nếu đã là người của Cô Vân các, chủ nhân là nàng đây cũng nên ra tay dọn dẹp thôi.

“Người khẳng định là nàng ta?”

“Phải, Vương gia. Chính mắt ta nhìn thấy mà.” Giọng nói non nớt nhưng vạn phần chắc chắn.

“Được rồi. Chuyện này ta sẽ giải quyết. Người trở về đi. Nhớ kỹ, ân thân cho tốt.”

“Vâng, Vương gia, ta đi trước.”

Không gian lại im lặng đến quỷ dị, phượng mâu khẽ đảo, môi mỏng kéo lên một nụ cười nhàn nhạt. Chuyện lần này, xem nàng làm sao xử lý.

Buổi sáng mùa hè, trời vừa sáng tỏ đã khiến người ta cảm thấy bức bách. Huyền Vương phủ vẫn uy nghi tĩnh lặng nay lại nháo ầm ỹ một góc. Cô Vân các, dưới tán đào xanh mướt, nữ tử áo trắng ngồi trên bàn đã nàng vẫn hay ở đó pha trà. Động tác tao nhã rót trà, dường như việc nàng thô lỗ ngồi lên bàn cũng ko hề ảnh hưởng đến sự thanh nhã của nàng. Vũ Quân nhẹ nhấp một ngụm trà, mắt lạnh nhìn đám người đang khóc lóc trước mặt. Tất cả có bảy người, ba đại nha hoàn Thanh Khương, Thanh Thủy, Thanh Nhân cùng bốn hạ nhân làm việc nặng mà Vũ Quân ít gặp. Những người này đều là sau khi nàng bị ám sát được phân đến Cô Vân các này.

Vũ Quân ko ngốc, nàng đương nhiên biết sẽ có người lợi dụng chuyện này栽 người bên cạnh nàng. Chỉ là, nàng ko nghĩ tới hoàng hậu hay Lục An Giao có thể vươn tay đến nơi này.

Tiếng khóc lóc xé tan tĩnh lặng của Huyền Vương phủ, có người xăm xăm tiến đến, có người lén lút ngó nghiêng, tất cả đều nhất mực chú ý động tĩnh của Cô Vân các. Bên ngoài cửa viện, sừng sững một tấm bảng thật lớn viết ba chữ “ko tiếp khách”. Bên trong viện, bảy hạ nhân quỳ khóc lóc đến thâm thương. Trời vừa sáng, bọn họ từng người từng người bị Vương phi gọi đến hỏi chuyện, ai ngờ vừa hết người thứ bảy, tất cả nhất loạt cảm thấy bụng đau dữ dội, ruột gan như muốn nổ tung. Vương phi ngồi lên bàn đá, khẽ cười với bọn họ: “Quên nhắc các người, trà có độc.”

“Vương phi, nô tỳ thật sự ko biết gì cả. Xin Vương phi tha mạng!”

“Xin Vương phi tha mạng!”

“Chúng nô tỳ thật sự ko biết gì hết!”

Vũ Quân ninh mi nhìn đại nha hoàn Thanh Khương mặt mày tái nhợt, lại tuyệt ko hề kêu ra một tiếng. Nha hoàn này tầm tuổi nàng, làm việc cẩn thận chu đáo, nàng cũng từng có chút thiện cảm với nàng ta. Chỉ là, chính những người tâm tư cẩn trọng như vậy, lại khiến người khác sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Yên tâm, độc này ko chết được các người đâu.” Vũ Quân cười rét lạnh “Nhiều nhất chỉ khiến các người sống trong đau đớn như vậy suốt đời thôi.”

“Còn nữa, nếu ai có ý định tự tử thì nên nghĩ lại. Sau khi các người chết, ta sẽ đem y phục lột sạch sẽ, treo xác ở cổng thành bảy ngày bảy đêm, cho cha mẹ các người đến khóc thương các người.”

Tiểu cô nương nhỏ tuổi nhất trong đám người mới có mười ba tuổi, nghe vậy sợ hãi khóc òa lên. Những ngày qua ở bên cạnh hầu hạ Vương phi, chỉ thấy tính cách nàng lạnh nhạt khó gần, nhưng cũng chưa từng làm khó dễ hạ nhân bọn họ. Ai ngờ sau một đêm lại trở thành đáng sợ như vậy.

“Vương phi, chúng nô tỳ thật sự ko làm gì cả. Xin Vương phi tha tội.” Một phụ nhân làm việc nặng ngoài viện đau đớn đến nỗi khuôn mặt cũng như muốn biến dạng khóc lóc cầu xin.

“Ý người là Tiểu Hắc tự tìm kiếm đồ có độc mà ăn?”

“Nô tỳ ko có ý đó...”

“Người ở đây bao lâu, có từng thấy Tiểu Hắc bước chân ra khỏi Cô Vân các chưa?” Vũ Quân cười nhạt, ánh mắt sắc bén chiếu vào phụ nhân khiến bà ta sợ hãi cúi đầu.

“Ta ko cần các người nhận tội, chỉ cần cố gắng nhớ lại ai có hành động đáng nghi. Nếu trong hôm nay ko có kết quả, các người liền tự biết hậu quả.”

Vũ Quân bỏ mặc đám người khóc lóc, đi vào trong phòng lấy ra một quyển sách, nhàn nhã tựa vào gốc cây mà đọc. Nếu ko moi được điều gì có giá trị, nàng đánh mạnh tay giết gà dọa khỉ. Văn Vũ Quân nàng, xưa nay ko dễ trêu chọc! Nàng có thể nhẫn, nhưng ko phải ai cũng có thể treo lên đầu lên cổ nàng làm loạn.

Bên ngoài viện, cũng có người lòng như lửa đốt. Nếu chuyện này lộ ra, chính là mất cả chì lẫn chài, đại nghiệp chưa thành, lại đổ sông đổ bể bao công sức tạo nên cục diện hôm nay.

“Vương... Vương phi...” Tiểu nha hoàn lúc nãy bị dọa đến khóc chột tiến lại gần, giọng nói suy yếu gọi Vũ Quân.

“Nghĩ ra rồi?” Nhanh như vậy?

“Mấy ngày trước, ban đêm nô tỳ đói quá muốn xuống bếp trộm thức ăn, nhìn thấy Thanh Khương tỳ tỳ và Thanh Thủy tỳ tỳ ở trước cửa phòng Vương phi nói chuyện gì đó...”

“Ngươi nhìn rõ?”

“Nô tỳ chắc chắn nhìn rõ.”

“Thanh Khương, ngươi nói xem?”

“Đêm đó là phiên trực đêm của nô tỳ, vừa đến liền gặp Thanh Thủy, muội ấy nói nóng ko ngủ được nên đi dạo.” Thanh Khương vẫn nhin đau nói đều đều, ko chút sợ hãi hay chột dạ.

“Đúng... đúng vậy Vương phi. Nô tỳ và Thanh Khương tỳ hoàn toàn ko làm gì cả.” Nha hoàn tên Thanh Thủy vội vã nói theo.

“Hôm qua, nô tỳ thấy Thanh Thủy vào lén vào bếp lấy thịt, nghĩ nàng cô nương đang lớn muốn ăn nên nhắm mắt cho qua...” Một phụ nhân phụ trách bếp núc chột lên tiếng, khiến cho gương mặt Thanh Thủy trở nên tái nhợt.

“Nô... nô tỳ đúng là đói quá nên vào bếp trộm đồ ăn. Hơn nữa, hôm qua Thanh Khương tỳ cũng vào bếp lấy thịt.”

“Nô tỳ lén mang thức ăn khỏi phủ, xin Vương phi tha tội.”

“Chuyện này nô tỳ có thể làm chứng. Hôm qua Thanh Khương tỳ quả thật mang thức ăn trong phủ ra ngoài, bị nô tỳ bắt gặp.”

Nha hoàn Thanh Nhân này giờ im lặng tiến lên giải thích cho Thanh Khương, khiến Vũ Quân thoáng chút kinh ngạc. Nha hoàn này tuy ít tuổi hơn Thanh Khương, trầm mặc ít nói, nhưng cư xử chính là khéo léo hơn vạn phần. Nàng cẩn thận tỉ mỉ, nhưng sắc bén của nàng ko lộ ra như Thanh Khương.

“Ngươi mang thức ăn ra khỏi phủ làm gì?”

“Chuyện này... Xin Vương phi thứ cho Thanh Khương ko thể nói.”

“Ồ, ngươi làm gì ko cho người khác thể biết?”

Thanh Khương cúi đầu cam chịu, ko hề hé răng khiến Vũ Quân cũng ko còn hứng thú với đề tài này. Rõ ràng thân phận của Thanh Khương này ko hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: CHƯƠNG 53

Mạc Kỳ Phong vừa tan buổi triều sớm, trở về lại bắt gặp khung cảnh náo loạn này, hai hàng lông mày ko tự chủ nhăn lại.

“Phong ca ca, huynh trở về rồi!”

Sở Tích Hương đứng trước Cô Vân các, khăn tay đã bị nàng vịn đến nhăn nhúm, bày ra dáng vẻ điềm đạm lại lo lắng.

“Huynh xem, Vương phi...”

“Có chuyện gì vậy?” Kỳ Phong nhìn tấm bảng lớn trước cửa Cô Vân các, nhăn mày càng sâu, lại náo loạn cái gì?

Lúc Mạc Kỳ Phong tiến vào, chỉ thấy một đám người quý la liệt ở đó, bộ dạng đau đớn, ánh mắt nhìn thấy hần như thể nhìn thấy cứu tinh. Chợt có chút buồn cười. Đây là lần đầu tiên hạ nhân trong phủ nhìn hần như vậy nha. Vân Vũ Quân kia trở nên đáng sợ hơn hần rồi sao?

“Xảy ra chuyện gì?”

Vũ Quân nhàn nhạt liếc nhìn Sở Tích Hương cẩn cẩn dực dực theo sau Mạc Kỳ Phong bước vào, đáy lòng khẽ cười lạnh. Đã ko nhìn được?

“Vương gia ko nhìn thấy gì ngoài kia sao?”

“Đây là Vương phủ, ta là khách sao?” Được! Xem như ngươi lợi hại!

“Vậy còn Sở cô nương? Là ko nhìn thấy sao?”

“Vương phi...Hương Nhi...”

“Chuyện xấu trong nhà ta vốn ko muốn truyền ra ngoài, có điều Sở cô nương cũng ko quá xa lạ, tiến vào cũng ko sao. Chỉ là lần sau nên chú ý, ko phải nơi nào cũng có thể đi vào.” Vũ Quân như băng quơ nói.

Từ khi nhìn thấy ánh mắt Sở Tích Hương khi vừa tiến vào, nàng liền xác định được tất cả. Chẳng trách Vương phủ canh gác nghiêm ngặt như vậy, thích khách vẫn có thể trà trộn vào.

Sở Tích Hương vặn chặt khăn tay, áp chế lửa giận trong lòng. Nữ nhân kia thể nhưng nói nàng là người ngoài ở Vương phủ. Thế nhưng lại nói nàng cư xử ko đúng mực!

“Hương Nhi ghi nhớ dạy bảo của Vương phi.”

“Đây là có chuyện gì?” Mạc Kỳ Phong ko kiên nhẫn nhìn Vũ Quân. Người có mắt đều nhìn ra nàng là có ý gây khó dễ cho Hương Nhi.

“Nô tài Cô Vân các tay chân ko sạch sẽ. Ta đây chỉ là nhân rồi dạy dỗ lại một chút.”

“Vương phi tha tội!”

Vũ Quân cười nhạt, ánh mắt như có như ko đảo trên người đám người Thanh Khương bọn họ. Thực ra người có thể động tay chân chỉ có ba người này thôi, hạ nhân khác trong phủ vốn là ko cách nào tiếp cận Tiểu Hắc. Thói quen ăn uống của Tiểu Hắc cũng chỉ ba người bọn họ có cơ hội nhìn qua. Hơn nữa dường như tất cả nghi vấn đều hướng đến Thanh Khương và Thanh Thủy, nhưng Vũ Quân lại cảm thấy, Thanh Nhân người này chính là sâu ko tưởng được, ko cách nào đẹp bỏ nghi ngờ nàng ta.

Kỳ Phong ánh mắt đầy hứng thú ngồi xuống bên bàn trà, mới nửa buổi sáng, nàng ta đã tra được gì rồi sao?

“Vậy Bôn vương muốn xem một chút cô làm sao dạy dỗ hạ nhân.”

Vũ Quân buồn cười nhìn hần bày ra bộ dạng nhất định ngồi đây xem kịch hay, Mạc Kỳ Phong này, từ khi nào vô lại như vậy? Nàng nhìn hần tao nhã nhấp một ngụm trà, ko tự chủ nuốt nước bọt một cái. Chén trà hần vừa uống, nàng... cũng mới dùng qua. Vũ Quân nhất định ko thừa nhận thói quen uống trà xong lại úp chén xuống của nàng là một tật xấu đâu!

“Vậy Vương gia cứ tự nhiên. Sở cô nương nếu cũng muốn nhìn có thể ở lại, chỉ phiền cô nương đừng tùy tiện lên tiếng.”

Nói xong cũng mặc kệ nàng ta đi hay ở, Vũ Quân quay lại cười đến xinh đẹp nhìn đám hạ nhân đang khóc lóc ở kia. Nếu đã có người xem, dĩ nhiên phải cho người ta vừa xem vừa lo sợ.

“Đã suy nghĩ kỹ?”

“Vương phi, xin người tha tội! Chúng nô tỳ thật sự ko làm gì hết!”

“Trong các người ai còn gia quyến, đứng sang một bên.”

Đám người nhìn nhau ko hiểu vị Vương phi kia lại có ý định đáng sợ gì. Duy chỉ có một ánh mắt đi lạc. Vũ Quân khước môi khẽ cong, quả nhiên lại đoán đúng rồi!

“Ta đang nghĩ mời gia quyến các người đến Vương phủ một chuyến, thế nhưng hết hứng thú rồi.” Vũ Quân nhàn nhạt nói, trên môi lại là nụ cười khó hiểu. Nàng ném ra một bình ngọc nhỏ.

“Đây là thuốc giải. Uống đi, rồi ai về làm việc của người nấy.”

Một câu nói đem tất cả mọi người ném vào mộng lung. Đây... là bỏ qua sao?

Chuyện hạ độc lần này cứ như vậy êm ả trôi đi khiến người ta ko khỏi mơ hồ. Vị Vương phi kỳ quái kia rốt cuộc đang toan tính điều gì? Đừng đừng nổi giận rồi lại cứ như vậy cho qua. Có phải hay ko còn âm mưu gì khác?

“Cô nương, đệ đệ của nô tỳ...”

“Ta đã nói sẽ thả hần, người là đang nghi ngờ ta sao?”

“Nô tỳ ko dám. Chỉ cầu cô nương...”

“Làm xong việc, ta lập tức thả đệ đệ người. Để người cùng gia quyến rời khỏi kinh thành, sống cuộc sống vô lo vô nghĩ.”

“Đa tạ cô nương.”

“Còn nữa, nếu có ta thích thứ gì, đều phải báo cho ta. Chỉ cần cô ta thích, ta nhất định sẽ khiến cô ta ko thể có được.”

Trong ánh mắt thiếu nữ như có ngọn lửa thiêu đốt, lan dần, lan dần, đem những thơ ngây ngẹn người con gái độ tuổi trăng tròn đốt ko còn mảnh bụi.

Vũ Quân thật ko hiểu. Gần đây vị Sở cô nương kia rốt cuộc uống nhầm thuốc gì? Ngày ngày tìm nàng đòi tán gẫu, dù nàng nói chuyện thật khó nghe cũng ko chịu rời đi, khiến cho nàng muốn ngủ cũng ko thể ngủ, chứ đừng nói đến thời gian luyện kiếm.

“Vương phi, Hương Nhi đàn một bài, người giúp Hương Nhi bình luận được ko?”

“Sở cô nương chê cười. Ta ko biết gì về cầm kỳ thi họa. Nếu Sở cô nương có nhã hứng, chỉ bằng tìm đến tỷ tỷ ta. Nàng ở kinh thành cũng được xem là tài nữ.”

“Vậy Vương phi thích làm gì? Hương Nhi bồi cùng người được ko?”

Ta muốn ngủ có được ko?! Vũ Quân thật muốn đem câu này ném vào mặt nàng ta! Người có thể theo ta bồi ngủ sao? Đáng tiếc lão nương ko có loại nhã hứng đó! Cô Vân các thanh bình tĩnh lặng của nàng đâu rồi! Vũ Quân thật muốn ngửa mặt lên trời mà khóc! Nàng chỉ muốn yên tĩnh thôi! Khó như vậy sao?

Bị vị cô nương kia ngày ngày “quan tâm”, sức khỏe của Vũ Quân ngày càng xấu. Bình thường, nàng hay ngủ ngày, ít nhất còn có thể giữ cho cơ thể ko kiệt sức, hiện tại ngày ngày đều ko thể ngủ, sắc mặt luôn ko tốt, đến nỗi Diệp Minh nghi ngờ nàng lên vận công.

“Choang!” Vũ Quân đang gà gật ngủ liền hoàn toàn tỉnh táo.

“Vương phi! Hương Nhi ko có ý!”

Vũ Quân xót xa nhìn chén trà lưu ly nàng rộng miệng ngoạm về từ Lan Nhục phường. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, nàng liền ko đòi được tầm mắt, bắt chập cái nhìn đau xót cùng oán trách của chương quỳ Lan Nhục phường mà đem về. Hiện tại chén trà nàng yêu thích đã thành ba mảnh đồ bỏ trên mặt đất, mà kẻ làm vỡ chén trà của nàng lại đứng đó bày ra cái vẻ điềm đạm đáng thương chết tiệt kia! Tại sao nàng dường như nhìn thấy một tia đắc ý nơi đáy mắt nàng ta nhỉ?

Chớp mắt nhìn lại, vẫn là đáng vẻ đáng thương chết tiệt!

“Sở cô nương! Ta thật sự rất tức giận!”

“Vương phi! Là lỗi của Hương Nhi! Hương Nhi sẽ tìm cho Vương phi chén trà y hệt như vậy.”

“Ta ko hứng thú với chén trà của cô. Từ nay cô tốt nhất tránh xa ta một chút. Tính khí của ta ko tốt lắm đâu!”

“Vương phi. . .”

“Thanh Thủy, tiễn khách!”

Vũ Quân đảo mắt nhìn Thanh Thủy luôn im lặng đứng một bên. Sở Tích Hương gần đây đến Cô Vân các giờ trò quỳ, dường như nàng ko thấy. Một hai lần có thể cho rằng người vô tình, nhưng sách của nàng bị nàng ta dội nước, tranh chữ cũng ko cẩn thận làm rách, hiện tại chén trà cũng đem đập, người cho rằng Vân Vũ Quân nàng là kẻ mù sao?

“Thanh Nhân, chú ý Thanh Thủy.”

Cho đến hiện tại, Vũ Quân vẫn cảm thấy có chút ko thể tin. Nàng nhớ tới hôm đó, Thanh Nhân nửa đêm tìm đến nàng, nói nàng có thể tin nàng ta. Có chút buồn cười, nàng lấy gì để tin một người như vậy. Nhưng khi biết nàng ta là người của Vân Phụng đưa đến, nàng cũng ko cảm thấy bất ngờ. Chỉ có người được huấn luyện cẩn thận, mới có được cảnh giác cùng ấn tượng đến như vậy.

“Đoạt bảo.”

Vũ Quân nhìn chằm chằm hai chữ mà Thanh Nhân dùng nước viết trên bàn thật lâu, đến khi nước cũng khô cạn, hai chữ kia dần dần ko còn bóng dáng. Khó trách Sở Tích Hương biết chọn đồ làm hồng như vậy, nàng ta cũng tốn ko ít công phu.

Tốt! Người đã muốn náo loạn, ta cùng người náo!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: CHƯƠNG 54

“Vương phi, Sở cô nương cầu kiến!”

“Ko phải ta đã nói cô ta ko được đến Cô Vân các nữa sao?”

“Nhưng mà...” Dưới cái nhìn lạnh buốt của Vũ Quân, nha hoàn Thanh Thủy run rẩy cúi đầu. Nàng cũng ko phải muốn trái lệnh Vương phi, nhưng thân là nha hoàn, có thể ngăn cản chủ tử sao?

“Bỏ đi. Để nàng ta vào.”

Nhìn cái bóng màu hồng yêu kiều tiến vào Cô Vân các, Vũ Quân nhếch môi cười lạnh. Bách Diệp thảo vừa về đến nơi, nàng ta đã ko chịu được muốn đến? Thực ra Vũ Quân có chút ko hiểu, Sở Tích Hương này tâm cơ sâu như vậy, tại sao lại muốn làm loại chuyện ấu trĩ này? Rõ ràng với trí tuệ của cô ta, chắc chắn hiểu được cho dù nàng ko biết ai là cọc ngầm bên người, một vài lần cũng sẽ nhìn ra nàng ta là cố tình gây sự. Làm loại chuyện dư thừa này, rốt cuộc là có mục đích gì?

“Hương Nhi bái kiến Vương phi.”

“Những gì lần trước ta nói, Sở cô nương là ko hiểu hay ko để trong mắt?”

“Hương Nhi ko dám!”

“Ta thấy cô dám đấy. Cô Vân các ko chào đón cô, lần trước ta nói chưa đủ rõ ràng sao?”

“Hương Nhi đến là muốn chuộc tội. Hương Nhi tìm được một bộ chén trà khá tốt, muốn mang đến thỉnh tội với Vương phi.” Vừa nói, tay nàng liền dâng lên một chén trà lưu ly.

“Ồ...Choang!” Vũ Quân nhìn cũng ko nhìn một cái, trực tiếp hất chén trà xuống đất, âm thanh lạnh lạnh thật chói tai.

“Vương phi...” Sở Tích Hương hai mắt long lanh lệ, nhìn nàng ko tin nổi.

“Lễ vật của cô ta đã nhận xong rồi, cô có thể về.”

Sở Tích Hương nghiêng răng nhìn nữ tử áo trắng vẫn điềm nhiên ngồi thưởng trà, ngón tay khẽ vuốt ve lá cây của chậu cây đặt trên bàn. Nàng ta dường như vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy. Từ trực giác của nữ nhân, nàng cảm thấy được chính mình đứng trước nữ tử này thua kém cỡ nào. Nàng ta có một loại khí chất thanh cao từ xương tủy toát ra, loại khí chất mà nàng cố gắng thế nào cũng ko thể có được. Và Phong ca ca đã bị loại thanh cao này thu hút. Từ năm nàng tám tuổi liền ở bên cạnh Phong ca ca, dù huynh ấy có quan tâm yêu thương nàng cỡ nào, cũng chưa bao giờ nàng cảm thấy từ trên người huynh ấy xuất hiện loại nhu tình ko tên như đối với Vân Vũ Quân. Nữ nhân này lại ngay từ đầu nhìn nàng ko vừa mắt, một mực gây khó dễ, khiến nàng ko cách nào tiếp cận. Nàng ta ko tự giác rời đi, Sở Tích Hương nàng sẽ khiến nàng ta phải ôm hận mà rời đi!

“Vương phi, Hương Nhi thật sự ko cố ý, người đừng chán ghét ta như vậy có được ko?”

“Sở cô nương cho rằng ta chán ghét cô?”

“Hương Nhi ko dám. Làm hỏng đồ của Vương phi là Hương Nhi sai, nhưng ta ko cố ý, cũng cố tìm cho được chén trà tương tự, Vương phi người...”

“Ta đây chính là nhỏ nhen ko nói lý lẽ. Cô ko biết sao?”

“Vương phi...”

“Có thể gọi Vân Vũ Quân, cô gọi ta Vương phi thật sự rất chói tai. Ta đây cũng mệt rồi, lười cùng cô diễn kịch.”

“Vương...”

“Cô nghe cho rõ Sở Tích Hương, cô thích ai là việc của cô, nhưng tốt nhất đừng động vào ta. Ta ko biết trước đây cô làm thế nào cắt hết đào hoa của Mạc Kỳ Phong, nhưng Vân Vũ Quân ta ko hiền lành như vậy! Nếu cô còn làm càn, đừng trách ta xuống tay độc ác!”

“Cô...!”

Sở Tích Hương hai mắt như có lửa, nàng vạn vạn ko ngờ tới nữ nhân này thế nhưng nhìn thấu tất cả, lại đùa giỡn nàng như kẻ ngốc. Càng ko nghĩ tới nàng ta thế nhưng trực tiếp vạch mặt nàng. Trước đây, những kẻ có ý đồ với Phong ca ca đều bị nàng dùng một chiêu này mà tức giận lâm loạn, khiến Phong ca ca chán ghét đuổi đi. Mà nữ nhân này, cư nhiên đùa giỡn nàng quay vòng vòng...

“Ta cảnh cáo cô tốt nhất đừng động vào nó.”

Vũ Quân nhìn ánh mắt điềm đạm thường ngày đã trở nên hung dữ vạn vạn ko nhìn chằm chằm chậu Bách Diệp thảo trên bàn, nhàn nhạt nhắc nhở. Có điều, có người lại luôn ko thích nghe những gì nàng nói.

“Choang!”

Sở Tích Hương xông đến cầm lấy chậu cây đập xuống đất. Tất cả nhanh đến mức Vũ Quân nghi ngờ có phải hay ko nàng bỏ lỡ điều gì?

“Vân Vũ Quân, cô đã thắng thán như vậy, ta cũng ko cùng cô vòng vo nữa. Cô tốt nhất nhanh chóng rời khỏi Phong ca ca, nếu ko cũng đừng trách ta khiến có ô nhục mà rời đi.”

Một Sở Tích Hương thanh lệ đáng yêu như tiên tử hạ phàm bỗng chốc biến thành người đàn bà chanh chua có nụ cười đáng sợ khiến Thanh Thủy này giờ vẫn đứng ở một bên hầu hạ ko tự chủ mà run rẩy.

Vũ Quân cười lạnh, nhanh như vậy liền hiện nguyên hình? Nàng còn tưởng nàng ta sẽ tiếp tục giả vờ chứ. Thực ra ngay từ ban đầu, Vũ Quân ko ghét Sở Tích Hương, thậm chí còn có chút hâm mộ nàng ta có được một nam tử như Mạc Kỳ Phong yêu thương. Cho đến khi gặp mặt, nàng lại cảm thấy có gì đó ko đúng. Ban đầu còn nghĩ rằng chính mình ăn nhầm, cho rằng nữ tử quá yếu đuối nhu nhược như vậy ko xứng với nam nhân kia. Sau đó mới cảm thấy nàng ta thật giả dối, khiến cho nàng ko cách nào nhìn vào mắt, tự nhiên này sinh chán ghét. Một nữ nhân như vậy, thực sự ko xứng nhận được tình yêu của nam nhân lạnh lẽo kia.

“Sở Tích Hương ta cũng nói cùng cô. Ta, Vân Vũ Quân, là chính phi được Mạc Kỳ Phong cưới hỏi hoàng đế, còn cô? Cô là ai chứ? Ngày nào ta còn ở đây, Mạc Kỳ Phong dù có yêu thương cô thế nào, cô vẫn mãi thấp hơn ta một cái đầu. Cô lấy tư cách gì ở đây cùng ta hô to gọi nhỏ?”

“Ngươi...”

Sở Tích Hương mắt đẹp long lên phần nộ. Ko thể phủ nhận những gì nữ nhân chết tiệt này nói hoàn toàn là sự thật. Nàng hối hận rồi! Đáng lẽ ngày đó nàng ko nên rời đi! Ngọn lửa giận dữ bùng cháy thiêu đốt toàn bộ lý trí, bàn tay đánh đàn thêu hoa vung lên.

“Chát!” Vũ Quân cười lạnh bắt gọn bàn tay của Sở Tích Hương, vung tay tát vào mặt nàng ta. Một tát này, nàng tát cho về mặt đau khổ của chương quỳ Lan Nhục phượng khi bị nàng ngoạm mất chén trà lưu ly.

“Chát!” Một tát này, nàng tát cho bộ tranh chữ mà tam hoàng tử có lòng tặng nàng.

“Chát!” Một tát này, nàng tát cho cuốn sách du ký thú vị ngũ hoàng tử nhin đau lấy ra cho nàng đọc.

Buổi tối, Mạc Kỳ Phong đang ở thư phòng, mày kiếm nhăn lại. Quân Tây Viện gần đây lại rục rịch ngóc đầu, tình hình biên giới ko khả quan. Đã sắp vào đông, hẳn thật ko muốn lại đem tướng sĩ của mình ra biên ải chịu lạnh chịu đói.

“Đại ca! Xin huynh cho ta gặp Vương gia. Cầu xin huynh!”

“Vị cô nương này, lúc này thực sự ko thể làm phiền Vương gia.”

“Nhưng Sở cô nương...Sở cô nương...”

“Có chuyện gì?” Giọng nói lạnh lạnh từ trong thư phòng truyền ra.

“Vương gia!” Nha hoàn kia đập đầu xuống đất khóc nức nở “Xin người cứu cô nương! Cầu xin người!”

“Hương Nhi làm sao?” Cùng với giọng nói, một cái bóng màu tím thoát cái đã đứng trước mặt nha hoàn kia.

“Cô nương từ tối liền sốt mê man, trên mặt toàn mẩn đỏ, cơm tối cũng ko ăn...”

“Mau gọi Diệp Minh!”

Kỳ Phong vội vàng phân phó, bỏ mặc nha hoàn đang khóc lóc kia, tiến đến Ngưng Hương uyển. Ban ngày ko phải còn tốt sao? Tại sao tối đến liền sốt?

Khi Mạc Kỳ Phong nhìn thấy Sở Tích Hương sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ánh mắt hắn liền tối sầm lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khuôn mặt của Hương Nhi ngoài mẩn đỏ còn bị sưng lên, thậm chí lò mò thấy được vết dấu tay.

“Xin Vương gia tha tội! nô tỳ thực sự ko biết gì!” Nha hoàn trong phòng nhất loạt quỳ sụp xuống.

“Nếu ko nói thật, tất cả các người đều sung vào quân kỹ!”

“Là Vương...Vương phi...”

“Nói rõ cho ta!”

“Nô tỳ ko biết. Lúc chiều sau khi cô nương đến thăm Vương phi trở về đã là bộ dạng như vậy. Sau giờ ăn tối liền phát sốt, toàn thân nổi mẩn...”

Ánh mắt Mạc Kỳ Phong trầm xuống. Vân Vũ Quân!

“Vương gia! Có chuyện gì vậy?”

“Mau bắt mạch cho nàng.”

“Là Bách Diệp thảo.” Diệp Minh khẽ nhíu mày, độc Bách Diệp thảo cũng đâu có dễ trúng như vậy!

“Có gì ko đúng sao?”

“Bách Diệp thảo là thảo được hàn tính, toàn thân chỉ gai của nó là có độc. Mà loại độc này, chỉ khi người tự mình chạm vào gai của nó, mới có thể trúng độc.”

“Gọi Vương phi đến đây cho ta!” Ánh mắt Kỳ Phong rét lạnh. Hắn đã quá nương tay với Vân Vũ Quân này rồi? Để cho nàng ta hôm nay ko biết nặng nhẹ mà động đến Hương Nhi.

“Vương gia, người bình tĩnh lại. Vũ Nhi ko phải loại người đó.” Diệp Minh một bên âm thầm thở dài, lại ko tự chủ nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang sưng lên của Sở Tích Hương. Vũ muội à, xuống tay cũng thật nặng!

“Lúc chiều cô nương đến chỗ Vương phi, người đang chăm sóc một chậu cây nhỏ...” Một nha hoàn lơ đãng nói, lại như đổ thêm dầu vào lửa.

“Có phải lá cây nhỏ dài, lại rất mỏng ko?” Dưới cái nhìn rét lạnh của Mạc Kỳ Phong, Diệp Minh bất đắc dĩ hỏi.

“Nô tỳ ở xa ko nhìn rõ. Còn nghe Vương phi cảnh cáo cô nương ko được động vào nó nữa.”

Ánh mắt Diệp Minh lóe lóe, nha hoàn này, có ý tứ. Sắc mặt Mạc Kỳ Phong cũng dịu đi ko ít. Nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt Sở Tích Hương, khuôn mặt lại là một mảnh lạnh lẽo.

“Hôm nay là người cùng Hương Nhi đến Cô Vân các?”

“Vâng, chính là nô tỳ.” Nha hoàn này được chuyển đến Ngưng Hương Uyển từ khi Sở Tích Hương trở về. Trước giờ vẫn chỉ lo chuyện bếp núc, hôm nay lại vô tình gặp cô nương ra cửa, liền được gọi đi theo.

“Tại sao Hương Nhi lại bị đánh?”

“Lúc đó nô tỳ đứng ở bên ngoài, quả thật ko rõ lắm. Chỉ nghe có tiếng đồ vỡ, sau đó nghe thấy tiếng đánh người, liền đi vào...”

“Vương gia người tìm ta?” Thanh âm đậm mặc đem căn phòng ném vào yên tĩnh.

“Đến xem chuyện tốt người làm!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 55

“Ồ, Bách Diệp thảo.” Vũ Quân nhân nhặt liếc nhìn nữ nhân yếu ớt đang nằm trên giường kia. Gương mặt kia sưng cũng thật dữ tợn, lúc đó nàng nặng tay như vậy sao?

“Người tốt nhất nói rõ ràng cho ta. Hương Nhi xảy ra chuyện gì, đừng trách ta đem Vân gia bồi táng theo người!”

Đáy lòng Vũ Quân khẽ trầm xuống. Ánh mắt hắn nhìn nàng lúc này, hết như đêm tân hôn khi hắn nắm lấy cảm nàng, lạnh lẽo nói “Nữ nhân, ta ko tin người!”. Thời gian qua, Mạc Kỳ Phong thiết huyết lãnh khốc đối với nàng chính là thương tiếc, nàng nhìn thấy hắn quan tâm nàng. Tâm ko tự chủ lại khẽ run rẩy, lại mơ hồ hy vọng. Nhưng giờ phút này, ánh mắt nam nhân kia như lưỡi dao sắc bén nhìn nàng, cũng khoét vào tâm nàng một vết thương. Hắn cần bản, vốn ko hề để nàng trong mắt.

“Ta đã cảnh cáo cô ta rồi. Cô ta ko nghe, trách ta sao?”

“Tại sao ra tay đánh người?”

“Cô ta làm hỏng đồ của ta, ko đáng đánh sao?”

“Cô...”

“Ta cũng từng cảnh cáo cô ta ko nên lại gần Cô Vân các, là do cô ta ko nghe, Vương gia trách ta sao?”

“Mau giải độc cho Hương Nhi!” Kỳ Phong lạnh giọng nói, hẳn ko cách nào phân bác lời của Vũ Quân.

Những ngày qua, hẳn biết Hương Nhi thường xuyên lui tới Cô Vân các, cũng biết nữ nhân kia ko chào đón muội ấy, chỉ ko nghĩ tới hai người họ có thể nháo thành cái bộ dạng này. Chút độc vật này ko làm khó được Diệp Minh, hẳn biết. Nhưng hẳn muốn chính tay Vân Vũ Quân tự mình giải độc cho Hương Nhi, muốn để cho nàng ta biết, Vương phủ này, ai mới có thể chân chính làm chủ. Hẳn ko nói gì, nàng liền làm càn sao?

“Vương gia thứ cho Vũ Quân vô dụng!” Vũ Quân cười nhạt, tâm triệt để thấu lạnh.

“Cô nói vậy có ý gì?”

“Bách Diệp thảo ko có thuốc giải. Phát ban và sốt sau một trăm canh giờ sẽ tự tiêu trừ.” Diệp Minh bất đắc dĩ lên tiếng. Vũ muội lần này cũng chơi thật lớn đi!

“Người đâu!” Âm sắc của Mạc Kỳ Phong lạnh trở nên âm u. “Đưa Vương phi hồi Cô Vân các. Ko có lệnh của ta, ai cũng ko được vào!”

“Ta tự đi!” Vũ Quân cười lạnh nhạt, Mạc Kỳ Phong thật sự tức giận. Hẳn vì nàng động đến nữ nhân kia mà thật sự nổi giận. Khó trách ngày đó thanh lâu kia chỉ sau một đêm đến vết tích cũng ko còn, khó trách kinh thành dạo đó lại nổi lên sóng gió. Nữ nhân kia, quả thật là tâm can của hẳn.

Diệp Minh ko đành lòng nhìn bóng lưng cô độc quật cường bước đi. Nha đầu kia thích Vương gia, hẳn từ lâu đã nhìn thấu. Nhưng là, nàng quá kiêu ngạo, loại khí chất kiêu ngạo từ xương tủy dường như ko cho phép nàng thừa nhận điều đó. Còn Vương gia, tâm cũng như đã muốn động. Đi cùng Mạc Kỳ Phong những năm qua, Diệp Minh chưa từng thấy hẳn ko quyết đoán như vậy, cũng chưa từng thấy hẳn dung túng ai như thế, cho dù là Sở Tích Hương. Vì Sở cô nương kia nhu thuận, đứng trước Mạc Kỳ Phong lại dường như luôn sợ hãi ít nhiều, mà Vân Vũ Quân kia, ngạo khí trên người nàng cùng loại lãnh ý trên người Vương gia như tương sinh tương khắc, có khi hòa quyện vào nhau, có khi lại xung đột như nước với lửa.

“Vương gia...”

“Người ko cần nói giúp nàng. Dám động đến Hương Nhi, ta tin nàng ta đã lường trước hậu quả.”

Diệp Minh nén tiếng thở dài, rời khỏi Ngưng Hương Uyển. Vũ Quân thông minh như vậy, tin rằng muội ấy tự có cách giải quyết. Lão cha à, người đang ở cái xó xỉnh nào, ko trở về mà mang nha đầu này đi? Để nàng ở lại, e rằng chỉ chuốc lấy thương tâm.

Vũ Quân biết Mạc Kỳ Phong nổi giận, nàng biết hẳn sẽ ko như vậy mà để chuyện này qua đi. Nhưng nào ko nghĩ hẳn sẽ làm như vậy, ngàn vạn lần ko nghĩ tới.

Vũ Quân hai mắt mở lớn, ko tin nổi nhìn hẳn đem Bách Diệp thảo ném vào người nàng. Tốt! Cái này gọi là ăn miếng trả miếng sao? Chẳng trách hai ngày nay hẳn im hơi lặng tiếng, một chút phiền phức cũng ko gây cho nàng. Thì ra chính là sự im lặng trước cơn bão.

“Ta ko muốn có lần sau.”

Hẳn lạnh lùng ném lại một câu như vậy rồi bỏ đi. Vũ Quân nhếch miệng cười, lại thấy vị mặn chát thấm vào môi. Nam nhân này, vĩnh viễn nàng ko cách nào với tới. Nhưng nàng ko cam tâm! Sở Tích Hương kia có gì tốt? Có gì đáng để được hẳn đối xử như vậy?

Một chút độc Bách Diệp thảo này vốn dĩ Vũ Quân ko để trong mắt. Cho dù là độc bọ cạp cũng sớm đã ko làm gì được nàng, vài cây Bách Diệp thảo có thể gây nên sóng gió gì! Nhưng ba ngày kể tiếp, Vũ Quân ko rời khỏi phòng nửa bước. Nàng thực sự đổ bệnh!

Vương phi bị bệnh đã ba ngày, ko uống thuốc cũng ko mời đại phu. Diệp Minh công tử ở ngay trong Vương phủ cũng ko thể mời đến, cho dù hẳn gấp đến muốn chết, liều mạng lên vào thăm cũng bị nàng từ chối ko tiếp. Hạ nhân trong Cô Vân các cũng bị nàng đuổi đi, chỉ để lại ba người Thanh Khương, Thanh Thủy và Thanh Nhân. Ai cũng ko thể hiểu, trong vụ hạ độc Tiểu Hắc, đây là ba người có nghi ngờ lớn nhất, Vương phi tại sao nhất quyết lưu lại họ bên người?

Hương trầm vẩn vẩn lan tỏa trong không gian, đêm ko trăng, cũng ko sao, bóng tối cô độc bao trùm cả Cô Vân các. Một bóng đen lên qua hành lang dài vắng vẻ, mở cửa một căn phòng. Từ tối, nàng đã bỏ thêm thuốc mê vào lò hương của Vương phi, tin rằng con sói trắng kia cũng đã ngủ mê mệt.

Bóng đen nhẹ nhàng mở lò hương, thêm vào đó một chút bột màu trắng. Trong bóng tối, bàn tay run rẩy, nàng ko muốn hại Vương phi, nhưng thật sự ko còn cách nào khác, đệ đệ của nàng còn đang bị người ta khống chế.

Bóng đen khép lại cửa, liếc trước liếc sau một chút rồi nhanh chóng rời đi. Tất cả những gì nàng làm được có vậy thôi. Bất nàng trực tiếp lấy mạng một người, nàng làm ko được!

Người trước vừa rời đi, lại một bóng người tiến lại phía cửa phòng. Nha đầu ngốc kia ngu xuẩn như vậy, sao cũng học theo người ta đi làm nội gián, đi giết người? Tin rằng Vương phi kia cũng đã nhìn thấu tất cả. Chỉ là, tại sao còn chưa chịu xuống tay? Nàng cũng ko nghĩ nàng ta mềm lòng. Mềm lòng? Nàng ta ư? Nghĩ cũng đừng có nghĩ. Sở Tích Hương kia cứ ngỡ chính mình thông minh, lại ko biết bản thân bị Vân Vũ Quân đùa giỡn vòng vòng. Trước khi nàng tới đây, chủ tử từng nói nữ nhân kia chỉ là đứa nhỏ hoang dã, lớn lên ko có sự chỉ bảo, chỉ cần nàng bỏ ra chút công sức sẽ nhanh chóng dọn dẹp xong nàng ta. Nhưng nàng đến đây mấy tháng, cùng nữ nhân kia tiếp xúc, nhìn thế nào cũng ko ra nàng ta có chỗ nào hoang dã. Tâm cơ của người này, chỉ e tiểu chủ tử luôn cho rằng mình thông minh kia còn xa mới theo kịp.

Bóng đen bước vào trong phòng, kiểm ý lóe sáng, cho dù chút độc nha đầu kia bỏ vào lọ hương có thể lấy mạng nữ nhân này, nàng cũng ko thể ko đề phòng. Ngồi chờ nàng ta chết, chỉ bằng trực tiếp lấy mạng nàng ta.

“Keng!” Kiếm bị chặn lại. Hai bóng đen đứng đối diện nhau, sát khí bao trùm khắp căn phòng.

Hai ánh mắt nhìn nhau lạnh thấu xương, không ngừng thăm dò lẫn nhau. Rốt cuộc đối phương là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 56

Trầm hương vẫn vút, hiển nhiên độc được trong lọ hương đã bắt đầu phát tán. Cả hai nhất loạt cau mày. Hai người bọn họ đương nhiên đều biết trong lọ hương có độc, vốn dĩ một người vào phòng là muốn lấy lọ hương đi, một người muốn lấy mạng người nằm kia, ko nghĩ tới ở nơi này có thể gặp một người khác.

Vũ Quân khẽ trở mình than một tiếng kinh động cả hai người đang gườm gườm nhìn nhau, một người ko muốn bỏ lỡ cơ hội tốt này, một người quyết ko để Vương phi tôn thương dù chỉ một sợi tóc. Trong bóng tối, ko khí như bị đè nén, ko ai nhìn thấy nữ tử trên giường hai mắt mở ra hắc bạch phân minh, khóe môi khẽ cong lên quỷ dị.

Trong bóng tối, ánh mắt màu xanh của Tiểu Hắc trở nên quỷ dị đến rợn người. Ban đêm là thời điểm loài ăn thịt như sói cảnh giác cao nhất, chút thuốc mê kia cũng ko có tác dụng quá lâu. Huống hồ, sau lần trúng độc vừa rồi, Vũ Quân đã cho Tiểu Hắc dùng ko ít thảo dược trân quý, độc được trong lọ hương nhất thời ko thể làm gì được nó.

Tiểu Hắc liếc nhìn hai bóng đen trong phòng, cẩn trọng đứng lên, chân trước cào cào móng xuống sàn nhà từng tiếng “két...két...” ghê rợn. Tiếng gầm gừ từ cổ phát ra đầy uy hiếp. Nó đang rất gắt ngủ nha!

Trước khi Tiểu Hắc kịp tấn công, hai bóng đen nhanh chóng rút khỏi phòng, một người vẫn ko quên mang theo lọ hương. Vũ Quân ngồi dậy trên giường, môi khẽ nhếch, đều muốn lộ diện cả rồi. Chỉ là hai bóng người vừa rồi quá giống nhau, nhất thời, nàng ko thể phân biệt hai người họ.

Trời đã vào cuối hạ, vẫn nắng gay gắt, vẫn mưa bất chợt. Cửa phòng Vương phi sau ba ngày đóng kín đã từ từ mở ra. Nữ tử bước ra, khuôn mặt vì bị bệnh mà có phần hốc hác, da có chút tái nhợt, nhưng tuyệt nhiên, ko hề phát ban. Chẳng phải nói, bị gai Bách Diệp thảo đâm trúng sẽ phát ban một trăm canh giờ sao? Vương phi này như thế nào ko sốt, cũng ko có phát ban?

Thanh Thủy đang quét dọn ngoài sân viện, nhìn thấy vạt áo trắng tinh khôi, ánh mắt chợt thảng thốt. Thế này... Thế này là...Chẳng phải...chẳng phải...

Vũ Quân mỉm cười nhàn nhạt nhìn nàng ta, thông thả tự tay rót một chén trà. Ba ngày qua nàng đã nghĩ thật nhiều. Tâm của Mạc Kỳ Phong ko có chỗ cho nàng, vậy thì nàng liều mạng ở lại nơi này có ích gì? Gần đây cơ thể nàng ngày càng suy kiệt, nếu còn tiếp tục cầm cự như vậy, chỉ e sớm muộn sẽ kinh mạch đứt đoạn mà bỏ mạng. Những ngày qua, chính nàng vẫn luôn viện cớ Tiểu Nhi chưa tìm được huyết liên mà chân chừ ko rời đi, hiện tại nghĩ lại cũng ko hiểu, nàng cố chấp như vậy để làm gì chứ? Mạc Kỳ Phong vốn dĩ coi nàng như kẻ thù, sau này hẳn thấy nàng vô hại nên cũng ko quá để tâm, mà nàng, lại vì sự nương tay của hắn mà trầm luân ko dứt. Rốt cuộc ngu ngốc đến cỡ nào?

Vũ Quân thần thơi bước đến đình viện giữa hồ. Hồ sen này ở hoa viên vương phủ, nàng tới đây đã gần một năm, đây lại là lần đầu tiên dạo đến nơi này. Cuối hè, sen trong hồ cũng xơ xác tiêu điều, loáng toáng bắp sen (có nơi gọi là đài sen) khỏe mạnh vươn lên khỏi lá sen rộng lớn.

“Thanh Nhân, đêm qua người ngủ ngon chứ?” Ánh mắt Vũ Quân đặt trên đôi bạch hồ điệp đang đùa giỡn trên những lá sen xanh mướt, thuận tiện hỏi.

“Đêm qua người đó đốt độc được trong phòng Vương phi, nô tỳ vốn định vào mang đi, lại gặp một kẻ bị mặt muốn hành thích người, cản được người đó, sau đó mang lọ hương rời đi.”

“Ồ, có tra được đó là ai ko?”

“Khinh công của người đó xuất quỷ nhập thần, lại dường như rất quen thuộc địa hình, nô tỳ nhất thời sơ suất, cho nên...”

“Bỏ đi! Ko tra được thì thôi. Ko ngờ cái mạng rách này của ta đắt như vậy. Ai cũng muốn.”

Vũ Quân khẽ thở dài, bước đi bỏ lại Thanh Nhân vẫn cúi đầu đứng đó. Nàng cảm nhận được có gì đó ko đúng. Nhưng lại ko thể nghĩ ra rốt cuộc đó là gì? Thanh Nhân là người Vân Phương đưa đến, chắc chắn sẽ ko hại nàng. Còn hai nha đầu Thanh Khương, Thanh Thủy dường như đã quá rõ ràng. Thế nhưng, thủy chung vẫn cảm thấy mình đã bỏ sót chỗ nào.

“Hương Nhi bái kiến Vương phi.” Âm thanh mềm mại khiến Vũ Quân khẽ cau mày. Điều đã rạch mặt nhau rồi (ý nói điều đã vạch rõ quan hệ thù-bạn), cần gì nàng ta đến đây diễn nữa?

“Thanh Nhân, chúng ta trở về.”

Vũ Quân nhìn cũng ko buồn nhìn một cái, quay lưng bước đi. Sở Tích Hương khẽ nắm khăn tay, áp chế tức giận trong lòng.

“Người sợ ta sao?” Nàng cười khiêu khích nhìn nữ tử áo trắng mãi mãi thanh lãnh như đóa tuyết liên kia.

“Ta sợ làm bẩn mắt mình.” Vũ Quân châm chọc nói.

Sở Tích Hương ôn nhu hiền lành, khi dờ mắt nạ xuống, cũng chỉ là một nữ tử chua ngoa xuẩn ngốc. Nàng ta cũng là người thông minh, tâm cơ cũng ko tồi, chính là quá tự tin, tự tin một cách mù quáng. Điểm này hoàn toàn giống Vân Như Nguyệt. Nhưng so với Sở Tích Hương này, Vân Như Nguyệt chính là còn kém nhiều lắm. Cũng khó trách, Sở cô nương này lớn lên ở chốn thâm cung, cho dù từ nhỏ được Mạc Kỳ Phong bảo vệ, nhưng một tiểu cô nương, ở nơi ăn thịt người ko thấy máu đó, thực sự đơn thuần trong sáng, chỉ e sớm đã bị người ta nuốt mất cả xương rồi, còn có thể đứng đây giấu võ giương oai sao?

Bầu trời nặng nề một màu đen kịt bắt đầu thả xuống những giọt nước đầu tiên. Lộp bộp...lộp bộp... rồi “ào” một tiếng. Mưa đổ xuống như trút nước. Vũ Quân khẽ cau mày. Cũng sắp vào tháng tám rồi, như thế nào còn có mưa lớn như vậy? Quan trọng là nàng ko mang theo dù, chỉ đành ở đây cùng Sở Tích Hương giăng co.

“Tam ca, Ngũ đệ, sao hai người lại tới đây?” Mạc Kỳ Phong nét mặt ko thay đổi, nhưng người tinh ý có thể nghe ra được hần ko chào đón hai người họ.

“Nghe nói Tứ tẩu bị bệnh, đệ muốn đến thăm, nhân tiện thăm Hắc Phong luôn.”

Ngũ hoàng tử Mạc Kỳ Anh cười nịnh nọt. Đùa gì chứ! Khó khăn lắm hần mới lôi kéo được quan hệ với Tứ tẩu, có thể ở gần con sói hung mãnh kia, sao có thể vì sắc mặt Tứ ca ko tốt mà bỏ qua chứ!

Mạc Kỳ Phong cũng ko thể trở mặt đuổi khách, liền dẫn họ đến Cô Vân các, vừa đi vừa nói chuyện. Kỳ thật đối với Tam ca Mạc Kỳ Văn này, Kỳ Phong vẫn luôn rất khâm phục. Người này là quân tử, tri thư đạt lễ, am hiểu binh pháp, điểm yếu duy nhất là cơ thể yếu nhược. Kỳ Phong ko thể phủ nhận, hần đang có tính toán riêng.

Mạc Kỳ Anh phần chần xăm xăm đi tới. Lần trước hần đến, con sói hung dữ kia trúng độc, hơi thở yếu ớt quả thật khiến hần sợ hãi thật lâu. Hôm đó hần cũng ko về phủ của mình mà ngủ lại phủ của Tam ca, cả đêm thức thòm ko yên, lo sợ con sói kia xảy ra chuyện. Đến khi được tin con sói kia tỉnh dậy mạnh khỏe, trái tim treo trên cổ họng mới từ từ bình lặng.

Mạc Kỳ Anh tâm trạng lâng lâng như trên mây bước đi, chợt một trận gió lướt qua, đến khi hần kịp nhìn lại, đã thấy bóng dáng màu tím kia đang ở đình viện giữa hồ. Khoảng cách khá xa, hần nhìn ko rõ. Chỉ thấy cái bóng màu tím lao xuống hồ, sau đó là bóng dáng bạch y cũng nhào xuống. Mạc Kỳ Anh khẽ rung mình, trời vẫn đang mưa lớn như vậy, Tứ ca tứ tẩu là muốn làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 57

Qua làn nước, Vũ Quân nhìn Mạc Kỳ Phong cẩn thận ôm Sở Tích Hương bay lên, nàng từ từ chìm xuống, tâm cũng chìm xuống tận đáy cốc. Nước bốn phía bủa vây, quá khứ cũng bủa vây lấy nàng. Vũ Quân ko còn sức kêu cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình chìm xuống. Mưa bên trên vẫn dội xuống ko ngừng, Vũ Quân cố lặn đầu ép bản thân quên đi kí ức đáng sợ kia, nhưng vô vọng. Đứa bé gái năm tuổi đang bị người ta túm từ đằng sau, liên tục chìm xuống nước. Mưa cũng lớn như vậy, nước cũng lạnh như vậy. Đứa bé ko khóc, nhưng sắc mặt đã ko còn giọt máu.

Kỳ Phong ôm thân hình yếu ớt kia lên bờ, gương mặt nàng tái nhợt, ko còn huyết sắc, nàng vùi đầu trong lòng hần, ho ko ngừng.

“Hương Nhi, muội ko sao chứ?”

“Phong ca ca, Vương phi... Vương phi...” Sở Tích Hương hai mắt đỏ hoe, nước mắt giàn ra vẫn cố kìm nén tiếng khóc.

Ánh mắt Kỳ Phong khẽ tối lại, nữ nhân kia... rõ ràng hần đã cảnh cáo nàng rồi, tại sao còn muốn hại Hương Nhi.

“Tứ ca... Tứ ca...” Mạc Kỳ Văn cùng Mạc Kỳ Anh gấp gấp chạy vào đình viện, đến khi nhìn rõ nữ tử trong lòng Mạc Kỳ Phong ko phải nữ tử áo trắng kia, ánh mắt thoáng sầm lại.

“Tứ tẩu... còn dưới hồ.” Mạc Kỳ Anh gấp đến nói năng cũng ko còn lưu loát, lại khiến Kỳ Phong chấn động. Nàng như thế nào lại rơi xuống hồ?

“Tam ca ko được! Cơ thể huynh ko tốt, ko thể xuống nước.”

“Nàng còn ở dưới hồ!” Lần đầu tiên trong đời Mạc Kỳ Anh thấy Tam ca của hần hung dữ như vậy. Một Tam ca luôn bình tĩnh thanh thản, một Tam ca

luôn trấn định bất biến giờ phút này hai mắt hoảng loạn, bàn tay siết chặt khiến hần có chút ngoài ý muốn.

“Đề đệ xuống!”

Kỳ Phong vội buông tay khiến Sở Tích Hương suýt chút ngã xuống đất. Hần nhớ là hần đẩy nàng ra, chẳng lẽ đã mạnh tay đẩy nàng xuống hồ? Hần nhớ, nàng sợ nước!

Kỳ Phong xoay lưng rồi đi, vạt áo lại bị một bàn tay níu lại.

“Phong ca ca...” Sở Tích Hương hai mắt đỏ hoe, gương mặt lúc này trắng bệch đến đáng sợ. Nàng cố áp chế bất an cùng phần nộ trong lòng, Phong ca ca muốn bỏ mặc nàng để đi cứu nữ nhân kia. Phong ca ca thực sự động tâm rồi.

“Hương Nhi, muội nghỉ ngơi đi.”

“Phong ca ca, muội sợ...”

“Mau trở về thay y phục, nhớ dặn nha hoàn nấu canh gừng.”

Dứt lời, Kỳ Phong kiên quyết bước đi. Trong đầu hần ko còn nghĩ được gì nữa, hần chỉ biết, nữ tử kia sợ nước, nước hồ rất lạnh.

Kỳ Phong đến bên hồ, ngũ đệ đang ngăn cản tam ca nhảy xuống hồ cứu người, hai mắt tam ca nhìn chăm chăm xuống hồ, dường như chẳng để tâm những gì ngũ đệ nói.

“Hai người lùi lại đi, đề ta.” Thê tử của hần, lẽ nào để cho huynh đệ của hần cứu?

Bất chợt, một dải lụa hồng từ đâu bay tới. Dưới màn mưa trắng xóa đất trời, một bóng dáng hồng rực như lửa nhanh như gió lướt trên mặt hồ. Mũi chân vừa chạm nước, hồng lăng lao vào trong nước, chớp mắt, hồng y đã ôm lấy bóng dáng màu trắng, bay vào đình viện.

Mặc Kỳ Anh ngây ngốc nhìn một màn này, mắt cũng ko chớp. Đến khi nhìn rõ hồng y nữ tử, khuôn mặt anh tuần bỗng chốc đỏ ửng. Đây... thật quá soái đi!

“Vũ Nhi! Vũ Nhi!”

Lãnh Lăng Lăng vội vã vỗ nhẹ khuôn mặt đã tái nhợt của Vũ Quân. Nha đầu này sợ nước như vậy, nàng rơi xuống hồ, có khác nào bị đẩy vào chỗ chết! Nghĩ đến đây, khuôn mặt xinh đẹp nhiễm một tầng lạnh giá, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn vào Mặc Kỳ Phong đang ngây ngốc đứng đó, nổi lên sát ý. Vũ Nhi từ khi gả cho nam nhân này, có khi nào thì bình yên? Có khi nào thì an ổn?

“Lăng Nhi! Xảy ra chuyện gì rồi?” Trong màn mưa, một gương mặt khả ái xuất hiện, theo sau nàng là đám hộ vệ của Vương phủ gương mặt đầy bất đắc dĩ.

“Vương gia, chúng nô tài ko can được vị cô nương này...”

“Các người lùi xuống!” Kỳ Phong nheo mắt nhìn cô nương trước mặt, hần ko có chút ấn tượng nào về nàng ta.

“Lan Nhược phường Lăng Nhược Thiên!”

Lăng Nhược Thiên cũng ko nhìn đến hần, trực tiếp đi lại phía Vũ Quân đang ngất xỉu. Hôm nay nàng đến đây chính là muốn gặp vị cô nương Lâm Vũ Quân có thể chế ngự được Ân Tiểu Mặc kỳ quái tùy hứng cùng Lãnh Lăng Lăng lạnh giá như băng này. Ai biết đâu lại gặp một màn này.

“Lăng Nhi lùi lại.”

Lăng Nhược Thiên kết hai tay, ấn mạnh trên bụng Vũ Quân khiến nàng phun ra từng ngụm, từng ngụm nước.

“Người làm gì vậy?” Kỳ Phong gấp gáp xông tới, lại bị Lãnh Lăng Lăng lạnh mặt cản đường.

“Trước hết phải để nàng phun hết nước trong bụng ra.”

Qua vài lần Lăng Nhược Thiên làm vậy, sắc mặt Vũ Quân quả nhiên có khởi sắc, cũng khiến cho tình trạng gương cung bật kiêu hòa hoãn xuống. Nhưng nàng lại ko có tỉnh lại. Lăng Nhược Thiên cau mày, nước cũng đã phun ra rồi, sao còn ko tỉnh?

Mắt thấy nữ tử tên Lăng Nhược Thiên kia hít một ngụm khí thật lớn, cúi đầu xuống mặt Vũ Quân, Kỳ Phong mạnh mẽ vượt qua Lãnh Lăng Lăng, lao tới đẩy nàng ta ra, ôm Vũ Quân vào lòng.

“Người muốn làm gì?” Ánh mắt hần đầy cảnh cáo nhìn nữ tử xa lạ.

“Hô hấp nhân tạo nha! Nàng thiếu dưỡng khí mà ngất đi, ko thể tự hô hấp, cần thổi khí cho nàng nha.”

Lăng Nhược Thiên bình thản nói ra, nói xong mới thấy việc mình làm có bao nhiêu kinh động. Trong mắt người khác, nàng chính là vừa định hôn nữ tử

kia nha! Ôi trời ơi, cái địa phương này, quả thật làm người ta đau đầu mà. Nàng nhìn qua gương mặt phần nộ của nam tử áo tím, lại thấy vẻ mặt bàng hoàng khó tin của hai nam nhân này giờ luôn đứng đó, thậm chí chính mình đã quá mạnh động rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Âm thanh lười nhác từ phía sau đưa đến, Diệp Minh chậm chậm bước vào đình viện.

“Mau bắt mạch cho nàng.” Kỳ Phong lạnh giọng nói, kẻ tình ý có thể nghe được bất an ẩn dấu trong đó.

“Nàng lại xảy ra chuyện?” Diệp Minh cau mày ko màng đến che dấu sự khó chịu.

“Nàng ko sao. Mau trở về thay đồ, người đi nấu canh gừng.” Diệp Minh trực tiếp chỉ vào nha hoàn Thanh Nhân vẫn luôn đứng đó. Theo lý, độc của Bách Diệp Thảo trong người nàng vẫn chưa hết, nếu lại bị cảm lạnh, thì quả thật họa vô đơn chí.

“Trước khi nàng thoát khỏi ác mộng, sẽ ko tỉnh dậy đâu.” Lãng Lãng nhàn nhạt nói, ánh mắt êm à tĩnh lặng ko chút dao động.

“Ác mộng?” Kỳ Phong đã ôm Vũ Quân đứng lên, dợm bước rời đi, lại bị một câu nói này kéo lại.

“Sói...mẹ...” Âm thanh của Vũ Quân suy yếu khàn khàn, nhỏ như tiếng muỗi kêu. (kỳ thực ta cũng rất tò mò tiếng muỗi kêu nghe như thế nào ^^)

Kỳ Phong cau mày, hẳn nghe nàng gọi mẹ, nhưng dường như ko phải như vậy. Trong giấc mơ của nàng có sói sao?

“Huyền Vương gia, hôm nay là ta thất lễ. Chỉ là Vương gia ngài, nếu đến thê tử của mình cũng ko bảo vệ cho tốt, Lan Nhục Phưởng cũng là nhà của nàng, lúc nào cũng chào đón nàng.”

Lăng Nhục Thiên mỉm cười thiện ý, nhưng ý tứ trong lời nói của nàng đã quá rõ ràng. Ánh mắt đầy ý tứ đặt trên người Sở Tích Hương đã thay xong y phục trở lại, nụ cười trên môi vẫn đầy khí chất.

“Vị cô nương này, con người, nên có giới hạn. Nếu ko thể khống chế được bản năng của mình, chính là giống như con chó con gà, khi cần giải quyết sẽ lập tức phối mông vậy.”

Mạc Kỳ Anh này giờ vẫn ngây ngốc nhìn Lăng Lăng cũng phải bật cười, chứ người cũng dễ nghe như vậy, vị cô nương này đủ thú vị!

“Còn nhìn nữa ta móc mắt người.” Lăng Lăng ko nóng ko lạnh nói khiến Mạc Kỳ Anh gãi tai xấu hổ.

“Ta là Mạc Kỳ Anh, có thể kết giao với cô nương được ko?”

“Ko thể!” Lăng Lăng nhắc thấy bóng huyền y đang tiến lại đình viện, một tay ôm lấy Lăng Nhục Thiên, bất chấp mưa lớn bay ra ngoài, chỉ để lại một câu nói.

“Ngày khác ta sẽ trở lại thăm Vũ Nhi, nếu nàng xảy ra chuyện gì, Hồng Y Ảnh ta sẽ san bằng Vương phủ của người!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: CHƯƠNG 58

Kỳ Phong bỏ lại đám người đang ngây ngốc đứng đó, im lặng ôm Vũ Quân trở về Cô Vân các. Nữ tử trong lòng sắc mặt càng lúc càng xấu, tâm trạng hẳn cũng nặng nề theo. Nàng trong mê man vẫn ko ngừng lẩm bẩm, nhưng lần này hẳn đã nghe được, nàng gọi “sói mẹ”, nhưng tại sao lại là sói mẹ?

Vũ Quân nhìn thấy đứa bé năm tuổi bị người ta chìm trong nước suối, mùa đông, nước suối lạnh đến thấu xương. Đứa nhỏ quấy đạp phản kháng, nhưng với sức vóc của nó hoàn toàn ko cản được người kia. Mà kẻ kia, dường như cũng ko muốn cho nó chết ngay, cứ cách một chút, lại lùi đứa nhỏ lên, ngừng một chút, rồi tiếp tục chìm xuống. Trong thoáng chốc, đứa nhỏ dường như nhìn thấy mẹ của nó đứng đó ko xa, hai bàn tay xiết chặt, lại thủy chung đứng yên nơi đó.

Ngồi đối diện Lăng Nhục Thiên, sắc mặt Lăng Lăng nặng nề. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất nàng thấy Lâm di (di Lâm) khóc. Trong kí ức của Lăng Lăng, Lâm di là son tặc mạnh nhất. Một Lâm Khanh Khanh cao ngạo quật cường, một Lâm Khanh Khanh thủ đoạn tàn nhẫn chính là hình tượng của Lâm Khanh Khanh trong ngũ sơn oanh chấn. Nhưng Lăng Lăng vẫn luôn nhớ rõ, Lâm di cười dịu dàng nhìn nữ nhi của nàng luyện kiếm, Lâm di ân cần lau mồ hôi cho nữ nhi của nàng. Đó chính là Lâm di chân thật nhất, xinh đẹp nhất trong lòng Lăng Lăng. Lần đầu tiên nàng thấy Lâm di khóc, là khi nàng năm tuổi. Vũ Nhi bị người ta bắt cóc. Lâm di cứu được Vũ Nhi đã mất nửa cái mạng trở về, nhốt mình trong phòng mà khóc. Nàng nói chính mắt nàng nhìn thấy Vũ Nhi bị hành hạ, lại ko thể đứng ra, chỉ có thể gọi sói mẹ đến cứu Vũ Nhi. Sau đó, Lăng Lăng ko bao giờ còn thấy Lâm di khóc nữa.

Vũ Quân còn nhớ năm đó khi tỉnh dậy, câu đầu tiên nàng nói ra là “mẫu thân, sao người ko tới cứu con?” Nàng giận dữ, phần nộ! Rõ ràng mẫu thân ở rất gần, tại sao lại tro mắt nhìn nàng bị người ta chìm xuống nước lạnh. Nhưng khi nàng nhìn đến mẫu thân hai mắt sưng đỏ, ánh mắt càng lạnh lẽo hơn so với trước kia, nàng lại đem nuốt lại những lời trách cứ đã lên đến miệng.

“Họ biết con rồi sao?”

“Con gái, làm con gái của ta thật thiệt thòi cho con.”

Lăng Lăng biết rõ Vũ Nhi là nữ nhi của Lâm di, nhưng chuyện này trong ngũ sơn oanh chấn, cũng như trên giang hồ đều là cơ mật, thậm chí Xuân Vụ sơn cũng ko nhiều người biết chuyện này. Trên danh nghĩa, Vũ Nhi là nghĩa nữ, cũng là đồ đệ của Lâm di. Sau này Lăng Lăng mới biết, có người ko muốn Lâm Khanh Khanh chết, mà muốn người phải sống ko bằng chết. Và trớ trêu, người đó lại là mẫu thân của Lâm di.

Vũ Quân từng nghĩ thật lâu, cũng ko hiểu được ân oán tình thù của đời trước, nàng chỉ nhớ từ năm ba tuổi bắt đầu bị truy sát. Một tuổi, Vũ Quân rời khỏi bầy sói, đến ở nhờ Lăng Phụng sơn, hai năm sau, nàng lần đầu bước đến Xuân Vụ sơn, từ đó hầu như tháng nào cũng bị người ta tập kích, bắt cóc, hạ độc... Nàng nhớ rõ mỗi lần như vậy, ánh mắt mẫu thân đều rét lạnh, lại có đau lòng cùng bi thương. Cho đến khi nàng biết được, người muốn giết nàng thể nhưng lại là thê tử của ông ngoại, nàng liền hiểu được ánh mắt ấy của mẫu thân. Đó là tuyệt vọng!

Mẫu thân Lăng Lăng từng kể lại, năm xưa Lâm lão trại chủ tráng niên bỏ mình, là do chính thê tử của ông hạ độc, mà người luôn đứng sau giật dây phá hoại Xuân Vụ sơn trại, cũng chính là bà ta. Lâm Khanh Khanh ko phải con ruột của Lâm phu nhân. Nàng là nữ nhi của Lâm lão trại chủ cùng thanh mai trúc mã của ông. Khi Lâm lão gia cưới Lâm phu nhân, bà cũng đã có một nữ nhi, lớn hơn Khanh Khanh một tuổi. Hai đứa trẻ cùng nhau lớn lên, từ nhỏ cùng nhau luyện kiếm, tình như tỷ muội ruột thịt khiến các vị trưởng bối ở mấy núi xung quanh đều ghen tỵ. Lâm lão gia có phúc. Chỉ là, ai cũng ko ngờ...

Mẫu thân từng kể với Vũ Quân, năm người mười lăm tuổi, ông ngoại ra đi, nguyên nhân là do cổ trùng bà ngoại hạ trên người ông. Trước khi ông mất, dùng biện pháp mạnh mẽ ép bà ngoại cùng nữ nhi của bà, Lục An Giao rời khỏi Xuân Vụ sơn. Mẫu thân nàng mười lăm tuổi, mất cha, tin vật định tình cũng bị người ta lấy đi mất, một mình gắng gượng chống đỡ Xuân Vụ sơn đang bên trong nội loạn, bên ngoài công kích. Lâm phu nhân năm xưa là thê tử của băng hữu của ông ngoại, người băng hữu kia bị người truy sát, ôm trọng thương đến nhờ ông chăm sóc thê nhi của mình. Ông ngoại là người hào hiệp, lại ko nghĩ tới vì lời hứa đó, khiến cho Lâm gia tan cửa nát nhà, Xuân Vụ sơn trang oanh chấn bốn phương cứ thế mà sụp đổ.

Lăng Nhục Thiên im lặng nghe Lăng Lăng nói, nàng cũng đã hiểu được đôi phần, chỉ e Lâm phu nhân kia chính mình tự luyến, cho rằng Lâm lão gia chủ vì chiếm đoạt bà ta mà sát hại băng hữu. Haizz, người tự kỷ như vậy, trên thế gian quả thật quá nhiều.

Kỳ Phong sai người thay y phục cho Vũ Quân, chính mình cũng đi thay đồ, xong liền lập tức trở lại. Hắn ko hiểu cảm giác của bản thân là gì, chỉ biết khẽ nghĩ đến nữ tử kia đang hôn mê bất tỉnh, hắn làm cái gì cũng ko ra hồn nữa. Nếu đã như vậy, chỉ bằng dứt khoát ở bên cạnh nàng.

Sau khi trở về phòng, con sói Tiểu Hắc nhảy lên giường, liếm nhẹ lên khuôn mặt trắng bệch của Vũ Quân, Kỳ Phong cũng ko ngăn cản, hắn nhận ra dường như điều này đã trấn an nàng ko ít. Nửa đêm, Vũ Quân bắt đầu sốt, cả người lúc nóng lúc lạnh. Diệp Minh nói sức khỏe nàng ko tốt, tình trạng như vậy cũng ko có gì lạ. Kỳ Phong đuổi tất cả mọi người ra ngoài, hắn ở lại trông Vũ Quân.

Ngoài cửa sổ, có một ánh mắt dần trở nên u ám.

Trước khi trời sáng luôn có một khoảnh khắc bầu trời tối đen đến mờ mịt, lúc này là thời điểm lý tưởng nhất để làm việc xấu. Chạy trốn cũng ko tệ.

“Vương phi còn chưa tỉnh, người muốn đi đâu.” Diệp Minh lười nhác nằm trên mái nhà, ý cười trong ánh mắt sau ko thấy đáy.

Hắc y nhân ánh mắt khẽ chấn động, y ko nghĩ tới sẽ có người ở nơi này mai phục, lập tức rút kiếm hướng người kia đánh tới. Hai, ba chiêu, y liền hối hận. Y tuyệt đối ko phải đối thủ của người này.

Diệp Minh cười lạnh đem một viên thuốc ném vào hòng hắc y nhân, rồi ném y vào nhà lao, rốt cuộc là mạng nha đầu kia đã thu hút bao nhiêu thế lực rồi?

“Lạnh...”

Kỳ Phong nhìn đôi môi khô nứt nhạt khẽ lắm bấm, tim dường như bị ai đó nhéo một cái. Hắn nhẹ nhàng nằm xuống, đem Vũ Quân ôm vào lòng. Nàng xoay tới xoay lui, đến khi tim được tư thế thoải mái nhất mới chịu nằm yên mà ngủ. Kỳ Phong chạm vào khuôn mặt của nàng, mi tâm đã ko còn nhăn lại, nhìn nàng ngủ đã yên ổn hơn, dường như đã thoát khỏi ác mộng. Bàn tay hắn vuốt nhẹ mái tóc nữ nhân trong lòng, một cổ ấm áp ko tên lan tỏa trong tim.

Vũ Quân vừa tỉnh dậy, đập vào mắt nàng là một màu tím sang trọng. Màu sắc này, dường như có chút quen thuộc. Hình như có cái gì đó sai sai...

Hơi thở nam tính đều đặn bên tai lời Vũ Quân từ trạng thái mơ màng tỉnh lại. Nàng ảo não phát hiện ra, nàng thể nhưng đang nằm gọn trong lòng nam nhân kia.

“Tỉnh?” Kỳ Phong nhìn nữ nhân đang nhìn hắn đầy phòng bị kia, tâm có chút đau. Đêm qua hắn đã suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc sai ở chỗ nào? Hắn ko nghĩ mình đã mạnh tay đến mức đẩy nàng xuống hồ.

“Đa tạ Vương gia!”

“Dù sao cũng là Bôn vương hại cô thành như vậy.”

“Ko phải lỗi của người...” Vũ Quân muốn nói rõ, lại lúng túng đỏ mặt. Bọn họ hiện tại, cảm giác như có gian tình...

“Vương gia, người ngồi dậy chúng ta nói chuyện được chứ?” Vũ Quân muốn trở dậy, ngoài ý muốn lại bị một bàn tay giữ lại.

“Nằm nghỉ đi. Bồn vương lâu rồi chưa từng yên giấc như vậy.” Vị vương gia nào đó khuôn mặt vẫn ko chút biểu cảm, bàn tay vẫn giữ chặt lấy eo Vũ Quân.

“Nhưng...”

“Bồn vương muốn mượn cô một lát”

Vũ Quân cũng ko cãi cố, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Dù sao cũng ko còn bao lâu, cho nàng tham lam một chút thôi.

“Ta nghĩ hôm qua người đẩy ta xuống hồ là Thanh Nhân.”

“Ừm...”

“Mặc dù người đẩy ta có hơi mạnh tay một chút, nhưng mà...”

“Xin lỗi!” Kỳ Phong ko đợi nàng nói hết câu, trầm giọng nói.

Vũ Quân cảm nhận được trái tim mình đang đập kịch liệt, dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Giọng nói nam nhân vừa tỉnh dậy đầy từ tính, long diên hương thoang thoảng vờn quanh khiến ko khí có chút ám muội. Nàng cũng ko nghĩ tới, có một ngày Mạc Kỳ Phong sẽ nói xin lỗi với nàng.

“Lực đẩy ta xuống hồ là từ phía sau, nơi đó chỉ có Thanh Nhân.” Vũ Quân áp chế rung động trong lòng, cố gắng cho mình ko lạc giọng.

“Nàng ta là người của Vân Phuong.”

“Đây cũng là điều ta nghĩ thế nào cũng ko ra.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: CHƯƠNG 59

“Tại sao cô lại sợ nước?”

Vũ Quân ngẩng đầu nhìn vị vương gia hai mắt vẫn nhắm hờ lười nhác kia, dở khóc dở cười. Đại ca à, người rớt cuộc có nghe được trọng tâm ko vậy?

“Vương gia, ta đang nói chuyện nghiêm túc với người.”

“Cô cảm thấy ở đây đoán già đoán non sẽ có kết quả sao?” Mạc Kỳ Phong quăng ra một ánh mắt khiến Vũ Quân ghen hòng, ko thể nói gì, dứt khoát trầm mặt nằm yên.

“Đêm qua cô gặp ác mộng?”

“Mơ thấy chuyện hồi còn nhỏ.”

“Có liên quan đến nước?”

“Bị chìm xuống nước.”

“Là ai làm?”

“Kẻ đó chết rồi!”

“Là do cô giết?”

“Năm ta sáu tuổi.”

Ko khí lại rơi vào trầm mặc. Kỳ Phong từng nghĩ, hắn tám tuổi trên tay đã dính máu tươi đã là thê thảm lắm rồi, ai ngờ tới nữ nhân này cư nhiên phải vật lộn với sống chết từ khi sáu tuổi.

“Vương gia, ta hỏi một chút được ko?”

“Ừm...”

“Người và Sở Tích Hương quen nhau thế nào?” Vũ Quân ngập ngừng, ko biết mình có nên hỏi hay ko.

“Mẫu thân nàng là nhũ mẫu của ta, năm xưa dùng mạng cứu mạng ta, ta nhận lời người sẽ chăm sóc Hương Nhi cả đời.”

Kỳ Phong nhàn nhạt nói, thời gian trôi qua cũng thật quá nhanh, thậm thoắt đã mười ba năm, tiểu Hương Nhi nhỏ bé ngày đó đã trở thành một đại cô nương, mà hần, cũng từ một kẻ tứ cố vô thân trong thâm cung trở thành Mạc quốc Vương gia. Thế sự thật quá vô thường. Hần vốn đã chán nản, đã muốn ngoan ngoãn làm con rồng mắc cạn ở cái lồng hoa lệ trong tử cấm thành, nhưng là hoàng hậu ko muốn cho hần bình an, lại vô tình để hần tìm được manh mối về cái chết của Hàn phi. Bà ta hại hần thành kẻ cha ko thương mẹ ko đau, bà ta vì nhi tử của mình mà đạp lên đau thương của hần, vậy thì hần sẽ dốc sức, làm cho nhi tử bà ta vĩnh viễn leo lên ko nổi cái ghế xa hoa kia.

Vũ Quân lại im lặng. Nàng ko dám nói với hần, Sở Tích Hương ko đơn giản như vẻ bề ngoài. Người ta là thanh mai trúc mã, một lời nói của nàng sẽ thay đổi được gì?

“Vương gia, ngày mười lăm ta muốn đến Hoàng Giác tự, người đi cùng được ko?” Buột miệng hỏi xong, Vũ Quân lại muốn vả miệng mình. Loại yêu cầu vớ vẩn này, hần sẽ đồng ý sao? Hần là nước hồ hôm qua ngấm vào đầu nàng rồi!

“Ngày mười lăm?...Được, Bôn vương đi cùng cô.” Kỳ Phong ko dám nói, hần là sợ bệnh của nàng tái phát, nên ko muốn để nàng đi một mình.

Hôm nay là mừng ba, còn hơn mười ngày nữa. Vũ Quân ngả đầu tựa vào gốc đào, nén tiếng thở dài. Sau hôm đó, Mạc Kỳ Phong ko hề đến Cô Vân các lần nào nữa. Hần thay đổi quá nhanh, khiến Vũ Quân hoài nghi, ngày đó có phải hay ko do

nàng nằm mơ?

Đúng như Vũ Quân nghĩ, người đẩy nàng xuống hồ là Thanh Nhân, nàng ta là người của Vân Phương, nhưng sớm đã bị Lục An Giao mua chuộc. Cũng ko thể trách Vân Phương quá lơ là, hai mươi năm rồi, họ Lục chỉ sợ đã biết được hầu hết mạng lưới tình báo của ông.

Sở Tích Hương thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời đang mưa, hần là cơn mưa cuối cùng của mùa hạ. Phong ca ca thực sự thay đổi rồi. Trước kia, hễ có kẻ dám động đến nàng, Phong ca ca cũng sẽ ko hỏi lý lẽ mà khiến người ta sống ko bằng chết. Mà lần này, huynh ấy hỏi cũng ko hỏi một câu, đem nữ tử kia an bài ổn thỏa, cũng ko đến an ủi hỏi thăm nàng, thậm chí còn cảnh cáo nàng ko được đến Cô Vân các. Nữ tử kia rõ ràng lúc nào cũng như bệnh sắp chết, mà sao sống còn dai hơn con gián nữa!

Kỳ Phong vừa tan triều, hần lại chần chừ ko muốn về Vương phủ. Mấy ngày trước Tiểu Vô Nhan tới Vương phủ thăm Vân Vũ Quân, ở lại Cô Vân các đến tận khi trời tối mới rời đi. Nữ nhân kia một mực muốn đến Hoàng Giác tự, hần cảm thấy chuyện này có ẩn tình.

Ngày mười bốn, Diệp Minh bị người ta lôi ra ngoài uống rượu. Chuyện kể ra cũng đủ hài hước. Người này thế nhưng lại là Tiểu Vô Nhan cùng hần khắc khẩu ngay từ lần đầu gặp mặt. Lần thứ hai họ tái ngộ, là ở sườn núi bên cạnh Thần Y cốc. Diệp Minh lớn lên ở nơi này, chưa từng bước chân vào sơn cốc bên cạnh Thần Y cốc. Ko phải y ko tò mò, mà do lão cha đã sớm dặn dò, năm xưa tổ tiên cùng người ta đánh cược, rốt cuộc thua cuộc, phải hứa người của Thần Y cốc ko được sang nơi đó. Nhiều thế hệ qua đi, những người biết bên cạnh Thần Y cốc còn có một sơn mạch đã ko còn nhiều, sơn cốc kín đáo đó cứ như vậy chìm vào quên lãng.

“Hôm nay là sinh thần của ta, ngươi phải đi uống rượu với ta!” Diệp Minh bắt đắc dĩ nhìn cánh tay Tiểu Vô Nhan khoác trên vai mình, câu hỏi “ta cùng ngươi thân lắm sao?” đến cửa miệng lại nuốt về.

“Nể mặt hôm nay sinh thần của ngươi, đại ca sẽ hạ cố cùng ngươi đi uống rượu!”

Tiểu Mặc khẽ hừ nhẹ, nếu ko phải vì Vũ Nhi, đại gia đây mới ko thêm cùng ngươi uống rượu!

Ngày mười lăm, đường đến Hoàng Giác Tự đông như trảy hội. Gia đình thường dân, gia quyến quan lại nườm nượp đến dâng hương. Hoàng Giác tự hôm nay càng nhộn nhịp hơn nữa, các quý phụ phu nhân cũng háo hức ko thôi. Huyền Vương phủ là nơi nào? Cho dù nữ nhi nhà mình gả vào đó chỉ làm trắc phi, cũng chính là vinh hoa phú quý cả đời hưởng ko hết. Huống hồ hiện tại, phóng tầm mắt nhìn khắp triều đường, có ai sánh bằng được Huyền Vương gia?

Hôm nay Huyền Vương cùng Vương phi đến Hoàng Giác Tự dâng hương, khiến dân chúng cũng vạn phần háo hức. Huyền Vương là ai? Chính là thần thánh sống trong lòng bọn họ đó nha!

Người người kích động nhìn Huyền Vương cười ngửa anh tuấn tiêu sái, cũng ko ít ánh mắt hướng về hai chiếc kiệu nhỏ thông thả đi phía sau. Trong dòng người tập nập, một vài cái bóng nhanh nhẹn áp sát.

Kỳ Phong phượng mâu khẽ lóe, sát khí này, hần ko nhầm đi!

Dân chúng bên đường sợ hãi dẫm đạp lên nhau mà chạy. Một đám người áo đen tay lăm lăm cầm kiếm, áp sát đoàn người Huyền Vương. Bất ngờ, họ lại bỏ qua Mạc Kỳ Phong đi phía trước, nhất loạt công kích vào chiếc kiệu đi cuối đoàn. Ánh mắt Kỳ Phong rét lạnh. Kiệu này... Là Vân Vũ Quân!

Người trải qua sinh tử chiến trường quả vẫn là người từng trải. Đám hộ vệ Huyền Vương phủ chỉ có hơn mười người, cũng tám phu kiệu nhịp nhàng kết hợp, tránh né, đem chiếc kiệu thứ hai thoát khỏi phạm vi nguy hiểm. Đám người áo đen khoảng hai mươi người, lại chỉ để năm người chặn đường phía Mạc Kỳ Phong, kiệu của Hương Nhi an toàn tránh được cũng chỉ có hai người đuổi theo. Còn lại bọn họ, đều nhắm vào kiệu của Vân Vũ Quân mà công kích. Ánh mắt Kỳ Phong hiện lên tia máu, một đường sát phạt tiến về phía kiệu, hần đi đến đâu, máu tươi trải đến đó.

Ko biết từ đâu, lại một đám người áo đen nữa tiến đến. Đường như họ ko phải là đồng bọn. Đám người đến sau này, mỗi chiêu đều là sát chiêu, và bắt chắp tất cả tấn công đám người Huyền Vương phủ.

“Phong ca ca, cứu muội!”

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến Mạc Kỳ Phong khẽ sửng lại, nhìn sang bên kia, Sở Tích Hương đang bị một đám hắc y nhân vây lấy, bốn người phụ kiện dù quyền cước nhanh nhẹn cũng khó lòng đối phó với một đám sát thủ chuyên nghiệp.

“Hương Nhi cẩn thận!” Kỳ Phong hoảng hốt nhìn lướt kiếm xé gió hướng Sở Tích Hương đâm tới, ánh mắt hiện lên thẳng thốt, trong đầu hần toàn là hình ảnh Sở mẫu toàn thân đầy máu trước khi chết nhìn hần cầu xin.

“Keng!” Lưỡi kiếm bị Chiêu Dương dễ dàng chặn lại.

“Á!” Lại một tiếng kêu đem Kỳ Phong từ dòng suy nghĩ kéo về thực tại.

Kiểu bị đẩy đổ, Vũ Quân chật vật chui ra, lại trợn mắt thấy vài lưỡi kiếm đang hướng về phía mình.

“Ngươi bị ngốc sao? Còn ko biết đường tránh!” Vũ Quân cảm thấy nằng roi vào một lồng ngực, long diên hương thoang thoang vẩn vít, còn có giọng nói đầy tức giận của nam nhân kia.

“Ta tránh ko kịp!” Nàng chợt có chút ỳ khuất.

“Chiêu Dương, đưa Hương Nhi an toàn rồi đi!” Chiêu Dương chỉ kịp nghe thấy có vậy, đã thấy Vương gia ôm nữ tử áo trắng một đường tàn sát về hướng tây. Đám người áo đen đường như cũng ko có hứng thú với hần, toàn lực đuổi theo Mạc Kỳ Phong. Quả nhiên, người đến hôm nay là nhằm vào Vương phi.

Tiểu Mặc cựa mình tỉnh dậy, chỉ thấy toàn thân đau đớn, hai mi mắt ko ngừng kháng nghị đòi gặp nhau (mi trên và mi dưới đòi gần nhau ^^). Quang cảnh này, dường như có gì đó sai sai nha. Đến khi y nhìn thấy nam nhân đang ngủ ngon lành bên cạnh, trong lòng có cái gì sụp đổ ầm ầm. Tiểu Mặc nhẹ nhàng ngồi dậy, thân dưới chua xót ko thôi, từng khớp xương cũng như muốn tan ra. Nhìn lại chính mình từ đầu đến chân, lần đầu tiên trong đời Tiểu Vô Nhan Ân Tiểu Mặc có loại xung động muốn khóc! Y... bị ăn rồi! Lại còn bị một kẻ say ăn mất! Từ nay còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ? Rõ ràng y từ nhỏ đã uống rượu thay nước, như thế nào cùng nam nhân này uống lại say đến ko biết đường về? Đường như... đêm qua... còn là y đề hần xuống trước... Ân Tiểu Mặc thật muốn đem chính mình đập chết. Xúc động là ma quỷ! Rượu say là đồ điên!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: TÓC ĐÚT ĐOẠN TÌNH

“Chuyện đã đến nước này, ngươi đề ta đi thôi.” Văn Vũ Quân đứng bên bờ vực, nụ cười mờ mịt hướng một thân tử y tuần lễ cách nàng không xa mà nói.

“Vi sao nhất định muốn đi?” Mạc Kỳ Phong nhàn nhạt mở miệng, cố gắng áp chế trống rỗng trong lòng.

“Ngươi và ta thân phận khác biệt, lại đều mang trách nhiệm trên mình, ngươi có bá nghiệp của ngươi, ta cũng phải trở về nơi đó, chấn hưng sự nghiệp của Lâm gia ta.” Ánh mắt Vũ Quân trở nên nhu hòa nhìn nam nhân trước mặt, không tự chủ lóe lên một tia mất mát. Hướng hồ, ngươi còn có nữ nhân ngươi yêu. Lời này Vũ Quân không cách nào nói ra được.

“Kỳ Phong!” Giọng nói luôn lạnh nhạt của Vũ Quân xuất hiện một tia ngập ngừng. Hôm nay nàng rời đi, lần sau gặp lại có thể họ sẽ đứng ở hai đầu chiến tuyến, nàng luôn không thích mơ hồ, chỉ bằng một lần chặt đứt mọi ảo tưởng của bản thân đi.

“Ngươi, có từng hướng ta động tâm?” Trong lòng Mạc Kỳ Phong chấn động không thôi. Hướng nàng động tâm? Hần có từng hướng nàng động tâm hay không? Giờ phút này chính hần cũng đang không ngừng hỏi bản thân mình.

Nhìn Mạc Kỳ Phong giữ vững trầm mặc, Vũ Quân cười khổ trong lòng, trên môi lại là nụ cười rạn rờ đến chói mắt khiến Kỳ Phong ko cách nào nhìn thẳng nàng. Lần trước khi tính mạng như mảnh chỉ treo chuông, nàng cũng cười đến chói mắt như vậy. Nữ nhân cật lực này!

“Kỳ Phong! Ngươi ko cần đề tâm.” Áp chế xuống cảm giác chua xót trong lòng, ánh mắt Vũ Quân lại trở nên đậm đặc.

“Gặp ngươi là do ta ko may mắn, hướng ngươi động tâm là do ta xui xẻo, lại cố chấp như vậy là do ta ngu ngốc! Ngươi sẽ ko...”

Trái tim Kỳ Phong như bị ai nhéo mạnh một cái. Nàng dường như còn nói gì đó, nhưng hần ko còn nghe thấy gì nữa. Trong đầu chỉ còn lún quẩn mấy từ “hướng ngươi động tâm”. Nàng nói nàng động tâm. Còn hần thì sao? Ngay cả chính mình cũng ko cách nào nắm bắt. Rõ ràng đã nhận lời chăm sóc

Hương Nhi cả đời, vì sao lại dùng dằng ko để nàng đi? Hương Nhi trở về, đáng lẽ hẳn nên cảm thấy tâm mình an ổn, hẳn ko phụ sự kỳ thác của Sở mẫu, nhưng lòng hẳn như thế nào vẫn hỗn loạn. Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nàng ở Hoàng Giác tự, cả người ướt đầm, y phục xộc xệch, hai mắt vô hồn như một con rối gỗ. Hẳn cho rằng mình không để tâm, nhưng tại sao hiện tại lại nhớ rõ bộ dạng của nàng khi đó như vậy? Hẳn đối với nàng là hứng thú, là tò mò, nhưng từ khi nào lại trở thành xót thương, đau lòng vì nàng? Từ khi nào nhìn đến cảm giác của nàng?

Nàng là một nữ nhân quật cường, hệt như mẫu thân của nàng. Hơi thở dã thú trong người nàng ko vì thời gian phủ cát mà bị vùi lấp. Tính tình nàng quyết liệt như lửa, lại luôn nguy trang bằng dáng vẻ lạnh nhạt bất cần, khiến người ta có cảm giác nàng nhu hòa như nước, lạnh lẽo như băng. Nàng hay cười, nhưng người ngoài nhìn thấy chỉ là bộ mặt thanh lãnh, kiêu ngạo đến cùng cực. Nàng rất lương thiện, nhưng miệng lưỡi lại sắc bén đến mức khiến người ta muốn giết nàng. Nàng cũng rất cao ngạo, ko ai có thể dùng bất cứ điều gì khiến nàng khuất phục.

Hẳn từng hận nàng. Hận nàng khiến Hương Nhi hẳn yêu thương đau lòng mà bỏ đi. Hẳn từng hận nàng. Hận nàng thừa dịp hẳn trúng độc mà hướng hẳn hạ xuân dược. Hận thật nhiều, nhưng lại ko cách nào buông tay để nàng rời đi. Hẳn đối với nàng, là động tâm sao? Vậy Hương Nhi phải làm sao bây giờ?

Một nữ nhân cao ngạo như nàng, ngày hôm nay ở nơi này nói ra tình cảm của mình, vậy mà một nam nhân như hẳn, lại vẫn ko cách nào đối diện với lòng mình. Diệp Minh nói hẳn tự lừa mình dối người. Không sai! Hẳn đã có thể tự lừa gạt mình suốt năm năm, tự nói với bản thân rằng hẳn thật sự rất yêu thương Hương Nhi, phải luôn yêu thương, che chở nàng thật tốt. Nếu trong cuộc đời hẳn ko xuất hiện một nữ nhân tên Vân Vũ Quân, hẳn tin tưởng mình sẽ như vậy cả đời yêu thương che chở Hương Nhi. Nhưng tại sao, ông trời lại an bài một Vân Vũ Quân nhảy vào cuộc sống của hẳn, khiến hẳn đến tiếp tục lừa dối chính mình cũng ko thể?

“Vũ Nhi...”

Hẳn muốn nói cho nàng hay, thì ra tâm của hẳn cũng xao động. Nhưng nữ nhân kia ngay cả cơ hội nói ra cũng ko cho hẳn, nàng đang đứng bên bờ vực, bóng dáng mỏng manh tựa như tùy thời có thể theo gió bay đi. Nàng mạnh tay rút ra đoản đao vẫn mang bên người, đoản đao này là sau đại hội săn bắn, hẳn đưa cho nàng giữ bên người để phòng thân, một tay nàng nâng lên đuôi tóc đen dài mềm mại.

“Muốn làm gì?” Kỳ Phong nghe được giọng nói của hẳn lạc đi.

Đoản đao vung lên, tóc đen rơi xuống, thanh âm của nàng như hòa trong gió, bay vào tai hẳn trở nên thật chói tai.

“Đao này hạ xuống, tóc đứt tình đoạn!” Vũ Quân hờ hững nói.

“Vân Vũ Quân ta xưa nay nhắc lên được buông xuống được, đoạn tình cảm này từ nay chấm dứt, tuyệt ko làm phiền đến Vương gia.”

Kỳ Phong lặng thinh, đem những lời vừa muốn nói nuốt hết xuống. Chuyện đã đến nước này, hẳn nói ra thì có ích gì? Nàng nói đúng, hẳn và nàng đều mang trên vai trách nhiệm của mình, hẳn là quan, nàng là cướp, nếu như bất chấp tất cả sẽ có được hạnh phúc, Lâm Khanh Khanh khi xưa cũng đâu chết đi như vậy. Lần nữa nhìn lại bạch y nữ tử đang đứng bên bờ vực, khuôn mặt thanh lãnh không nhiễm chút bụi trần, nàng tựa như ko thuộc cõi này. Hẳn chưa từng nói cho nàng biết, khi nàng cười với Ân Tiểu Mặc, với Lãnh Lăng Lăng, mới là khi nàng xinh đẹp nhất. Nụ cười của nàng khi đó là chân thật, phát ra từ tận đáy lòng, chứ ko phải nụ cười lúc nào cũng treo trên khóe môi nàng.

“Bảo trọng!” Có trời mới biết hai chữ này hẳn nói ra có bao nhiêu khó khăn. Hẳn biết nàng đã chờ đợi giờ phút này bao lâu, hôm nay bị ép tới nơi này, đều là do nàng chu đáo sắp xếp đi.

“Vương gia bảo trọng!” Vũ Quân cười lạnh nhạt, thả mình xuống vực. Dưới đáy vực, sóng nước đang gào thét phần nộ như muốn nuốt trọn tất cả.

Kỳ Phong tiến đến bờ vực, nhặt lên đoản đao bị nàng bỏ lại, ko lưu tình đâm vào vai mình. Hẳn thành toàn cho nàng!

Hẳn biết nàng sẽ tìm cách rời đi, chỉ ko nghĩ tới nàng dứt khoát để cho Huyền Vương phi chết đi như vậy. Từ nay trở về sau, trên thế gian này ko còn Huyền Vương phi Vân Vũ Quân, chỉ còn một Vân Vũ Quân tiêu dao tự tại, ko vướng bận chuyện tranh giành hoàng vị.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: LẠC NHAI TỬ NẠN

Tờ mờ sáng, kinh thành Mạc Quốc chìm trong làn sương mờ nhạt, yên tĩnh đến lạ thường. Tiếng vó ngựa dồn dập ngoài cổng thành, ngay lập tức đánh tan con buồn ngủ của những binh lính đang canh gác cổng thành. Đội trưởng đội lính gác nghi hoặc nhìn ra, chỉ thấy dường như có bóng người đang gục trên lưng ngựa.

“Đội trưởng! Là Ngự Lôi của Huyền Vương!” Một binh lính giọng đầy phấn khích. Huyền Vương thế nhưng là thần tượng của hầu hết binh sĩ Mạc quốc nhà.

“Mẹ nó người nói thừa! Lão tử có nhìn thấy!”

Ngự Lôi như có ý thức, hí dài một tiếng, đáp lại nói là tiếng hét đầy quyền lực của chim ưng vang dội khắp ngõ ngách kinh thành. Trong chốc lát, bóng Huyết Ưng bay vút qua đầu những binh lính coi thành còn đang ngây ngốc kia, phóng về phía một người một ngựa ngoài cổng thành. Đây chính là Huyết Ưng vương của Huyền Vương gia đi! Đội trưởng lính gác gấp gấp chạy ra mở cổng thành, hoảng hốt nhìn rõ Huyền Vương gia luôn oai phong凛凛, là thần tượng trong lòng mình mặt ko còn huyết sắc đang gục trên lưng ngựa.

“Vương gia!” Đội trưởng hoảng hốt tiến đến muốn đỡ Huyền Vương xuống, lại bị vút ửng chộp tới, Huyết Ưng bay vút lên cao rồi lao xuống hướng y công kích.

“Đừng mà... đừng mà... Ưng Vương...” Viên đội trưởng sợ đến mức ko nói thành lời.

“Vương gia người đang bị thương.”

Cái này cần người nói ta mới biết sao? Lão đại ko bị thương mà con ngựa ngu ngốc kia lại cuồng loạn như vậy sao? Ưng Vương đại nhân trong lòng ko ngừng khinh bỉ tên đội trưởng ngu ngốc kia!

Huyết Ưng đập cánh hai cái, bay lên cao hơn cả tường thành, ngửa cổ hét lớn một tiếng khiến người ta run sợ. Trong đám binh lính dưới cổng thành đã có người yếu ớt ko chịu được mà ngã xuống. Ưng Vương này, nội lực khủng bố như vậy?

Từ trong thành bay vọt ra hai bóng người, một đen một trắng, lao xuống bên Ngự

Lôi.

“Vương gia!” Chiêu Dương nghiêng người đỡ lấy Mạc Kỳ Phong đang bất tỉnh trên lưng ngựa, thân mình khẽ động, dùng khinh công đưa người hồi Vương phủ. Diệp Minh cũng ko chậm trễ theo cùng, bỏ lại Ngự Lôi, Huyết Ưng cùng đám binh lính đang ngây ngốc ở cổng thành.

Huyết Ưng đáp xuống lưng ngựa, ngửa cổ hét một tiếng, ngựa ngốc, người còn ko mau đi!

Đến khi những binh lính kia hồi hồn, cổng thành còn tro trọi mấy người bọn họ. Huyền Vương phủ, thật quá trâu bò rồi.

“Vết thương này là do Vương gia tự làm.” Trong Huyền Vương phủ, sắc mặt Diệp Minh trầm xuống, một đao này đâm xuống, ko mất mạng nhưng đủ để khiến người ta sống dở chết dở, Mạc Kỳ Phong này tự đâm mình một đao ngoạn lệ như vậy, rốt cuộc là muốn tàn nhẫn với ai?

“Vương Phi đâu?” Chiêu Dương đi bên người Mạc Kỳ Phong cũng đã mười năm, hẳn đối với thủ pháp của Vương gia so với Diệp Minh càng rõ ràng hơn vài phần. Vương gia tự mình hạ thủ, lại còn một mình mang vết thương trở về, điều này khiến hắn ko khỏi nghi hoặc.

“Vũ muội?” Diệp Minh bừng tỉnh đại ngộ, lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Kỳ Phong bị thương mà tỏ ra vô lực như vậy khiến hắn luống cuống, hoàn toàn quên mất một người.

“Ko về cùng sao?”

Chiêu Dương thật cảm thán tu dưỡng của hắn tốt như vậy. Nếu là người khác có phải hay ko sẽ đem tên kia đập thành đầu heo? Về hay ko còn cần ngu ngốc mà hỏi ra như vậy sao?

“Nàng rồi đi.” Âm thanh suy yếu khàn khàn vang lên mang theo chút ưu thương ko dễ phát hiện. Diệp Minh và Chiêu Dương nhìn nhau, ăn ý im lặng rời đi.

Kỳ Phong mơ hồ nhìn đỉnh màn, vết thương đâm vào nơi trọng yếu, mất máu khá nhiều, chỉ là vết thương nhỏ này, hẳn ko để vào mắt. Nhưng tại sao trái tim lại ảm đạm? Khoảnh khắc nàng thả mình xuống vực, hẳn liền hiểu hẳn thật sự mất nàng rồi. Nữ tử áo trắng dưới tán đào ấy lạnh nhạt như vậy, cứ thế lặng lẽ đem tâm hắn đi mất lúc nào chẳng hay.

Thế nhân nói “Huyền Vương gia yêu Sở Tích Hương cô nương hơn cả tính mạng.” Kỳ Phong cũng từng nghĩ như vậy. Hắn ko thể dung thứ bất kỳ kẻ nào dám tổn thương Hương Nhi, hẳn muốn bảo vệ nàng, mang lại cho nàng cuộc sống bình an, hạnh phúc. Đó là lời hứa của hắn với Sở mẩu. Cho đến nay, hắn luôn liệu mạng thực hiện lời hứa đó. Chỉ là, hắn hiện tại có thể toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Hương Nhi sao?

Nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh nữ tử kia cười đến chói mắt bên bờ vực, nàng cười như vậy khiến hắn đau lòng. Bàn tay chạm lên ngực, trong áo này là tóc của nàng. Nữ nhân Mạc quốc, sau lễ cạo kê sẽ ko được cắt tóc. Một đao này nàng quyết tuyệt vung lên, chính là đem tình cảm này dứt khoát ném đi. Tại sao khi nàng hạ được quyết tâm, chính hắn lại ko cách nào bỏ xuống? Tóc này nàng vứt bỏ, hẳn như thế nào lại đem nhặt về?

Tê Phượng cung, sắc mặt hoàng hậu ngày càng khó coi, một nhóm sát thủ mười lăm người do bà một tay huấn luyện, cứ như vậy một đi ko trở lại. Ko những thế, còn một chút kết quả cũng ko đạt được! Đáng chết! Một đám phế vật!

Dân chúng kinh thành hoang mang nhìn đèn lồng trắng treo trước cửa Huyền Vương phủ. Đã ba ngày, Huyền Vương phủ đóng cửa ko tiếp khách. Huyền Vương cũng đã ba ngày ko vào triều. Kẻ nhanh nhạy được tin, Huyền Vương gặp thích khách, bị thương nặng, ko thể xuống giường. Có người lại nói, Vương phi bị thích khách ám hại, đã bỏ mình. Cả kinh thành như sôi trào, rốt cuộc kẻ nào, có thể khiến Chiến thần bất bại của họ bị thương. Có người đoán già đoán non, Vương gia bị thương, là do Vương phi kia ám hại. Ko ai biết nội tình, cũng ko ai đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vân Phụng tướng quân đến Huyền Vương phủ cầu kiến, bị chặn ngoài cửa ko gặp được Vương gia, đành mang khuôn mặt khổ sở quay về. Trương

công chúa Linh Lan đến thăm Huyền Vương phủ, cũng chỉ có thể đến đại sảnh uống chén trà, đến mặt cháu trai mình cũng ko nhìn thấy đã bị đuổi khéo. Ko khí ở Huyền Vương phủ ngoài sâm nghiêm tĩnh lặng như trước, dường như có thêm mấy phần thê lương.

Diệp Minh cũng ko phải cố ý muốn chặn người, chỉ là hiện tại, đến hắn cũng ko thể gặp Vương gia, còn có thể làm thế nào khác. Nam tử kia, sau khi trở về dường như trở thành người khác. Không! Phải nói là hóa điên. Vết thương nặng như vậy, cũng ko cho hắn chữa trị. Ngày ngày đóng cửa ko gặp ai, thậm chí ko cả ăn cơm. Tiểu tử này, là muốn chết sao?

Rốt cuộc Diệp Minh đã hiểu tại sao đêm đó Ân Tiểu Mặc nhất định đòi hắn đi uống rượu. Diệp Minh tin rằng, nếu hôm đó hắn ko say, có thể đi cùng đoàn người Vương gia, sự tình cũng ko đến nước này. Nhắc đến Ân Tiểu Mặc, Diệp Minh lại ko tự chủ nghiêng răng kèn kẹt. Tiểu tử đó thể nhưng dám chuốc say hắn, đem hắn ném vào kỹ viện! Diệp Minh có một tật xấu, chính là một khi đã say, cái gì cũng ko nhớ. Thế nhưng lần này ngoài ý muốn, hắn lại nhớ rõ môn một hình ảnh mình bị tiểu tử kia đè xuống, sau đó... Ko có sau đó, dù có hắn cũng quên sạch sẽ rồi!

Sáng tỉnh dậy, hắn thấy mình y phục xộc xệch nằm trong căn phòng đầu đầu cũng là màu đỏ, trong đầu “oanh” một tiếng. Thân đồng nam của hắn, xong rồi! Tình huống này, kẻ ngốc cũng nhận ra đã xảy ra chuyện gì, huống hồ Diệp Minh hắn đâu có ngốc. Ân Tiểu Mặc chết tiệt, uống công hắn coi y như bằng hữu. Thù này ko trả, Diệp Minh hắn ko mang họ Diệp!

“Phong ca ca, muội vào thăm huynh được ko?” Âm thanh mềm mại khiến Diệp Minh đau đầu. Đúng! Chính là đau đầu!

Tiểu tử Mạc Kỳ Phong kia đóng cửa mấy ngày, là ngăn ấy ngày Sở Tích Hương đứng gõ cửa ko ngừng. Ko nói đến tên bị thương nằm trong kia, hắn ở ngoài này cũng sắp điên rồi!

“Sở cô nương, đừng làm phiền Vương gia nghỉ ngơi.”

“Nhưng ta muốn thăm Phong ca ca, huynh ấy mấy ngày rồi ko ra ngoài.”

“Vương phi gặp nạn, dĩ nhiên Vương gia đau lòng, ko thể đối diện ngay cũng là chuyện bình thường.”

Ánh mắt Sở Tích Hương xẹt qua một tia u ám, lại vô tình để Diệp Minh thấy được, môi mỏng khẽ cong lên đầy mỉa mai.

“Sở cô nương, có một số chuyện ko nên làm thì đừng có làm, Vương gia ko phải ko biết, chỉ là ko muốn làm cô xấu mặt thôi.” Vũ Nhi ở Vương phủ chịu bao nhiêu áy náy, phần của Sở Tích Hương này e rằng cũng ko ít đâu.

“Diệp đại ca nói vậy là có ý gì?”

“Ta chẳng có ý gì hết. Vương gia còn mệt, Sở cô nương vẫn là nên trở về đi. Vũ Nhi gặp nạn, cô nương cũng nên về chúc mừng rồi!” Diệp Minh lười cùng nàng ta diễn kịch, trực tiếp nói thẳng.

“Ngươi đừng ngậm máu phun người!”

“Có hay ko trong lòng cô tự rõ. Hiện tại phiền Sở cô nương rời bước.”

Sở Tích Hương phẫn nộ rời đi. Trước kia Diệp đại ca tuy cùng nàng xa cách, nhưng chưa từng nặng lời như vậy. Vân Vũ Quân! Chính là Vân Vũ Quân đã khiến Diệp Minh ghét nàng như vậy! Chính là Vân Vũ Quân khiến Phong ca ca hướng nàng ngày càng lạnh nhạt! Vân Vũ Quân xấu xa như vậy, chết đi ko phải đáng lắm sao? Vì sao Phong ca ca còn đau lòng vì ả? Nàng ko cam tâm!

“Mẹ nó Mạc Kỳ Phong, người điên rồi sao?”

Diệp Minh mở cửa bước vào, lại bị cảnh bên trong làm cho tức giận. Mạc Kỳ Phong mặc trung y màu trắng, chỗ bên vai nhuộm một màu đỏ tươi, ngồi bên bàn như biến thành người khác. Cả căn phòng nồng nặc mùi rượu.

“Sớm biết như vậy, tại sao trước kia ko trân trọng nàng? Ngươi nhìn người biến thành cái bộ dạng gì rồi?”

“Diệp Minh, ngươi nói đúng rồi. Ta hướng nàng động tâm! Ta lại ko trân trọng nàng. Nàng đi rồi!” Mạc Kỳ Phong ánh mắt vô hồn, khiến Diệp Minh ko khỏi đau lòng, lại nhớ đến đáng vẻ thương tâm trước kia của Vũ Quân, ko khỏi thở dài.

“Hai người các ngươi, giỏi nhất là tự hành hạ bản thân.” Diệp Minh lắc đầu thở dài, giành lấy bình rượu trên tay Mạc Kỳ Phong, cường chế kéo hắn về giường.

“Ngươi nhìn người đi, đường đường là một nam nhân, lại trở thành bộ dạng này. Ngươi ở đây thương tâm cho ai xem? Nếu là một nam nhân, thì đuổi theo nàng đi, nói với nàng ngươi yêu nàng, chứ ko phải ở đây uống rượu giải sầu.”

“Bỏ đi! Nàng sẽ ko quay đầu lại. Nàng là một nữ nhân quyết liệt, một khi đã bỏ xuống, chính là ko còn đáng một xu.”

“Nhưng ngươi cũng ko thể trở thành như thế này! Mục đích của ngươi khi trở về kinh thành là gì, còn nhớ ko?”

Kỳ Phong nhìn vào khoảng ko vô định hồi lâu. Hắn đương nhiên nhớ. Nếu ko phải vì chuyện đó, hắn sớm đã giao lại binh quyền, tìm một nơi tĩnh lặng, sống an nhàn bình yên. Nhưng hiện tại, tìm hắn như bị khoét một cái lỗ lớn, hắn cảm thấy mình ko còn sức lực làm bất kỳ việc gì khác. Từ khi nàng nhảy xuống vực, số mệnh đã định sẵn, một Vương gia của triều đình, một giang hồ nữ tử, khoảng cách giữa họ, xa càng thêm xa.

“Diệp Minh, truyền tin ra ngoài...”

Diệp Minh biết Vũ muội muội của hắn là người tâm tư linh lung, cũng ko dám nghĩ tới tâm cơ của nàng sâu nhường vậy. Mượn tay sát thủ “giết chết” Huyền Vương phi, lại dùng tay Huyền Vương dọn sạch sẽ tổ chức sát thủ kia, chính là nhất tiễn song điêu! (một tên trúng hai con chim).

“Còn Sở Tích Hương, đừng nói với ta người ko biết...”

“Đó là lời hứa của ta với Sở mẫu, hơn nữa, hiện tại Hương Nhi vẫn chưa thể rời đi.” Ánh mắt Kỳ Phong sâu thẳm, đen sẫm như hồ nước.

Đã mười ngày Huyền Vương ko vào triều, tình báo có tin về biên giới phía tây có dị động, người dân kinh thành đứng ngồi ko yên. Đúng lúc đó, một tin tức ném ra như hòn đá lớn ném vào mặt hồ đang yên ả. Huyền Vương phi lạc nhai tử nạn, Huyền Vương gia bị thương nặng hôn mê đến nay chưa tỉnh lại. Đồng thời, trên giang hồ, một tổ chức sát thủ tên Âm Cốc, thế lực rộng khắp trong ba ngày đã bị xóa sổ. Hộ vệ bên người của Huyền Vương chính mình ra trận này, phụ tá của ma quý, quả nhiên cũng là ma quý.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: HOA ĐÀO CỦA LĂNG LĂNG

Bên ngoài sôi sục như nồi nước, Vũ Quân lại đang nhàn nhã ở một hang động. Đây chính là hang động ở lưng chừng vách núi nơi nàng nhảy xuống. Mấy năm trước cùng Diệp lão đi hái thuốc, vô tình phát hiện hang động này, ko nghĩ tới còn sử dụng đến nó.

“Tiểu Nhi, ngươi có tâm sự?”

Vũ Quân ánh mắt tà tà nhìn Ân Tiểu Mặc đang thất thần ngồi một góc. Hôm đó nàng nhảy xuống, vốn hẹn y cùng Lăng Nhi ở nơi này đỡ lấy nàng, như thế nào đến lúc đó lại chỉ có một mình Lăng Nhi. Tiểu tử này nửa ngày sau mới đến, trong hang động ánh sáng kém cỏi, nhưng đừng tưởng nàng ko trên cây cò y có dấu vết lạ. Mấy ngày qua nhờ hai người họ giúp đỡ, nàng phá bỏ được phong bế kinh mạch, cảm giác mất đi từ lâu đột nhiên quay lại, rốt cuộc vẫn là cảm thấy tốt hơn ko ít. Cảm giác làm kẻ mạnh, có ai ko tận hưởng. Hiện tại rảnh rồi rồi, liền tra hỏi một chút.

“Ko...ko có chuyện gì.” Ánh mắt Ân Tiểu Mặc né tránh, nói năng cũng ko còn lưu loát thành công lời kéo sự chú ý của Lăng Lăng Lăng, tên này xưa nay miệng lưỡi trơn tru, hôm nay ăn nhầm phải thứ gì sao?

“Hôm đó tại sao ngươi tới muộn?” Vũ Quân trực tiếp làm ngơ về mặt lúng túng của tên kia, tiếp tục truy hỏi.

“Ta có chút việc bận. Vũ Nhi, ngươi khôi phục nội lực rồi, chúng ta cũng nên rời khỏi đây...”

“Trước ngươi nói rõ ràng cho ta, nếu ko đừng trách ta ko khách khí.” Tiểu Mặc thật sự muốn khóc! Là y vừa giúp nàng đã thông kinh mạch đó được ko? Ngươi như thế nào vừa hỏi phục liền muốn “ko khách khí” với y? Vũ Quân này ngươi trở mặt cũng quá nhanh rồi!

“Hôm đó ngươi trở về trên người có mùi rượu.” Lăng Lăng Lăng rất tự giác mà bỏ sung, nàng cái gì cũng rất chậm chạp, như Nhục tỳ nói đây là cung phản xạ quá dài, nhưng khứu giác lại nhạy bén lạ thường, trên người Tiểu Mặc hôm đó mùi rượu tuy rất nhạt, lại còn có mùi thảo dược cũng ko lừa được cái mũi của nàng.

“Ta...” Tiểu Mặc tròn mắt nhìn Lăng gia nữ tử luôn như tảng băng trôi vừa vô tình hữu ý bỏ đá xuống giếng kia, Lăng Lăng ngươi ngày càng hư hỏng rồi!

“Ta say rượu nên ngủ quên.” Tiểu Mặc cúi đầu, che đi lúng túng trong mắt, lại ko nhìn thấy khóe môi Vũ Quân kéo lên đến vô lại.

“Ày da, Tiểu Nhi nhà chúng ta thực sự đã trưởng thành rồi.” Vừa nói vừa tiến sát đến bên Ân Tiểu Mặc đang một mực cúi đầu.

“Ngươi say rượu, ngủ ở đâu để muỗi cắn thành như vậy?” Bàn tay ko lưu tình kéo mạnh cổ áo tên kia xuống, phơi bày ra một mảnh xuân quang.

“Ngươi...” Tiểu Mặc hai má rặng hồng, muốn kéo lại áo lại bị bàn tay của người kia gạt mạnh ra.

“Đã ba ngày, dấu vết còn rõ như vậy, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn khai ra cho ta!” Vũ Quân mắt lạnh nhìn vào những hôn ngân trên người Ân Tiểu Mặc. Còn dám nói dối!

“Ta...ngươi...” Tiểu Mặc quần bách ko biết nhìn đi đâu, Tiểu Vô Nhan cười lạnh giết người giờ phút này mặt đã đỏ như con cua bị luộc chín. Loại chuyện này, có thể nói ra miệng sao? Chẳng lẽ nói y say rượu loạn tính, đề con trai nhà người ta ra mà cường bạo sao?

“Là Diệp Minh.” Lăng Nhi cô nương lần nữa lạnh nhạt lên tiếng khiến Tiểu Mặc muốn lao đầu vào vách đá.

“Diệp Minh?” Vũ Quân như lạc trong sương mù, như thế nào lại có phần của Diệp Minh ở đây?

“Tiểu Mặc đi giữ chân Diệp Minh.” Lăng Nhi cô nương ko hồ vớ cái danh “tích chữ như vàng”.

Vũ Quân cảm thấy mọi chuyện sáng tỏ ra nhiều lắm. Khó trách ngày mười lăm, đến khi xuất phủ vẫn ko nhìn thấy Diệp Minh đâu, thì ra còn bận ở nơi nào đó. Nhưng Diệp Minh nhìn như tùy hứng, thực chất là người rất nguyên tắc, như thế nào làm ra loại chuyện này. Vậy thì...

“Ngươi cường hãn?”

“Ngươi có cần phải nói khó nghe như vậy ko?” Tiểu Mặc nhỏ giọng phản bác.

“Ta là do say rượu thôi...”

Chuyện này hay rồi đây! Theo Vũ Quân biết, gần đây Diệp Minh đang luyện một loại công pháp, ko phải bí kíp võ công vĩ đại gì, chỉ là luyện thành công sẽ giúp khứu giác cùng vị giác nhạy bén hơn, với người hành y, hai giác quan này chính là chìa khóa trong tay nha. Nhưng cái này ko quan trọng, quan trọng loại công pháp này chỉ dành cho đồng nam thôi! Phải! Là đồng nam đấy! Trong suốt thời gian luyện tập phải giữ mình trong sạch, nếu ko sẽ đồ sông đồ bể hết! Tiểu Nhi à Tiểu Nhi, ngươi đem công sức của tên kia mấy tháng nay ném đi cả rồi!

“Hắn nói sao?”

Vũ Quân đau lòng cho Diệp Minh ko quá lâu, liền lập tức hỏi. Nàng đang tưởng tượng khuôn mặt vụn vỡ vì tức giận của tên kia nha. Đủ thú vị!

“Khi ta dậy hắn vẫn chưa tỉnh, ta đem hắn ném vào lầu xanh.” Nói đến đây khóe môi Tiểu Mặc ko tự chủ cong lên, khâm phục sự thông minh của chính mình. Cũng may cũng hắn giao du mấy tháng, dù vẫn như nước với lửa, y lại vô tình bắt được nhược điểm của tên này, hắn chính là, sau khi say rượu, cái gì cũng ko nhớ!

Vũ Quân cảm nín, trợn mắt nhìn về mặt đắc ý của tên kia, kìm xuống xung động muốn đập chết y.

“Sau này ngươi làm sao lấy chồng?”

“Ko quan hệ! Ta dù ko lấy được chồng, cũng ko muốn cùng tên đó qua lại!” Ân Tiểu Mặc nói chắc nịch, lại ko nghĩ tới sau này, câu nói này trở thành cái tát đau nhất y tự vả vào mặt mình.

Ko ai thấy Lãnh Lăng Lăng quăng về phía này một ánh mắt...ừm, nói sao nhỉ? Là khinh bỉ! Xem ngươi nói hay được bao lâu?

Hoàng cung mấy ngày nay cũng nháo loạn ko yên. Mặc để tức giận nhìn nhi tử thứ năm của mình, mắt lạnh lại đảo qua Hiền phi đang lo lắng ở một bên. Huyền Vương cáo bệnh ko lên triều, biên giới phía tây có dị động, quần thần hoang mang, kẻ làm vua là ông cũng đau đầu ko thôi. Đi dạo một chút, lại ko ngờ ở Ngự Hoa viên nghe được Ngũ hoàng tử của mình đang năng nặc đòi đi “phiêu bạt giang hồ”! Sắc mặt Mặc để xấu đến khó coi, vị công công bên cạnh tay chân cũng run rẩy.

“Quý xuống!” Giọng rỗng uy nghiêm cùng tức giận, khiến ko khí ở Ngự hoa viên trở nên nặng nề.

“Phụ hoàng...” Mạc Kỳ Anh ánh mắt có chút hoảng loạn, hần lớn ngần này, vẫn luôn rất sợ phụ hoàng.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Nhi thần...” Mạc Kỳ Anh thật sự ko dám nói. Năm năm trước, nhị ca cũng bất chấp phụ hoàng phản đối, đi xông pha giang hồ, đến nay cũng ko có chút tin tức nào. Hắn còn nhớ rõ về mặt tức giận của phụ hoàng khi đó. Nếu hiện tại hắn dám nói, chỉ sợ...

“Hoàng thượng bớt giận! A Anh là nhất thời ham vui...”

“Im miệng! Nàng xem nàng đã dạy dỗ kiểu gì? Suốt ngày lông bông ko được tích sự gì!”

Nhi hoàng tử ở thời điểm năm năm trước, một mực rời khỏi hoàng cung, đặt chân vào giang hồ. Cổ tình đây lại là vị hoàng tử Mạc đế coi trọng nhất, văn võ toàn tài, chỉ có điều, hần quá tùy hứng. Hần một mực đòi đi, Mạc đế cũng ko thể ngăn cản, ám vệ phải đi theo cũng bị hần tùy thời bỏ lại, đến nay cũng chưa từng có tin tức.

“Ngươi tốt nhất nói cho rõ ràng cho ta!” Sắc mặt Mạc đế vẫn khó coi như trước.

Mạc Kỳ Anh cảm thấy chân mình cũng run rẩy rồi. Hắn làm sao dám nói hần muốn đi tìm Hồng Y Ảnh! Hắn vốn định vào cung từ biệt mẫu phi cũng đệ đệ rồi trốn đi, dù sao hần từ trước vẫn luôn lông bông, phụ hoàng sẽ ko để ý. Ai ngờ xui xẻo đến mức bị phụ hoàng bắt gặp! Hắn vẫn biết chuyện Nhị ca là cái dằm trong tim phụ hoàng, nhưng lại ko cách nào quên được dáng vẻ lãnh ngạo của Hồng Y Ảnh kia. Những ngày qua, hần đã muốn tìm hiểu ko ít tin tức về nàng. Người ta nói nàng là ma nữ giết người ko ghê tay. Người ta nói bên cạnh nàng luôn có một nam nhân tên Tiểu Vô Nhan. Nhưng Mạc Kỳ Anh chính là nhớ mãi ko quên ánh mắt nàng lạnh nhạt như nước, yên ả như hồ nước mùa thu, nữ nhân này, ko quên nàng dù đe dọa hần, vẫn như cũ ko thèm liếc nhìn hần một cái. Nữ nhân này, định sẵn đem tim hần trộm mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: YÊU

“Tiểu thư, ta hiểu suy nghĩ của người. Nhưng hiện tại, Xuân Vụ sơn đã có quân triều đình chiếm đóng, nếu chúng ta cố tình cậy mạnh, chỉ e...”

“Ân bá, chuyện này Vũ Nhi hiểu rõ. Con cũng ko phải muốn cướp lại Xuân Vụ sơn, ở đó chúng ta mất quá nhiều rồi. Con là muốn khôi phục danh tiếng của Lâm gia.”

“Tiểu thư người từ nhỏ tâm tư lung linh, tự khắc biết cân nhắc. Bất luận người làm gì, Ân gia ta chính là luôn ở bên cạnh người.” Trên khuôn mặt già nua khắc khổ của nam nhân phủ một tầng bi thương, lại như xúc động đến run rẩy.

“Ân bá, Lâm gia ta nợ các người quá nhiều!” Vũ Quân hai mắt long lanh lệ. Năm xưa hủy đi Xuân Vụ sơn, cũng chính là đập bỏ mấy đời tâm huyết của Ân gia, chứ ko riêng của Lâm gia. Cùng khi đó, đại ca của Tiểu Nhi cũng mất mạng dưới loạn đao. So với nàng mất đi mẫu thân, Ân gia lão bá kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh còn thương tâm hơn nhiều.

“Tiểu thư đừng nói vậy. Lâm gia hướng Ân gia có ơn, nhiều năm như vậy, ngoài ân còn nghĩa, đều đã là người một nhà, ko cần nói lời khách khí.”

“Ân bá...” Vũ Quân lệ nóng doanh tràng, đã bao lâu rồi nàng ko có cảm giác gọi là nhà này?

“Đều lớn cả rồi, còn khóc nháo như đứa trẻ.” Ân lão gia xoa đầu đứa nhỏ, năm đó nàng rời đi còn thấp hơn thất lưng ông, hiện tại đã thành đại cô nương xinh đẹp động lòng người. Người làm bá bá này, chính là xem nàng như nữ nhi, lấy nàng làm kiều ngạo.

Giữa mùa đông, Mạc quốc nhất thời như nổi nước sôi sục. Vân tướng quân đau lòng nữ nhi mà ngã bệnh, Huyền Vương cáo bệnh muốn giao lại binh quyền, biên giới phía tây ko ngừng truyền về tin tức bất lợi, Mạc đế thật muốn ném đi hết tất cả. Ông tuy chưa từng nghi kỵ Vân Phụng, nhưng những năm qua vẫn luôn có động tác nhỏ phân tán binh quyền trong tay Vân gia, ko nghĩ tới Vân Phụng vừa đổ bệnh biên giới phía bắc lập tức có động tĩnh. Ông cũng từng nghĩ mọi cách muốn thu hồi binh quyền trong tay Huyền Vương, nhưng vạn vạn ko nghĩ tới hần ở tình huống này giao lại binh quyền, ông chính là ko thể đáp ứng.

Trên giang hồ cũng nhắc lên một trận sóng gió. Đại hội võ lâm, chức võ lâm minh chủ sớm đã như vật trong tay Âm các các chủ, lại vô thanh vô thức bị một cái vô danh tiểu tốt cướp đi. Ko quan trọng! Dù sao người có thực lực, người có bối cảnh, người làm gì cũng được. Nhưng chính là cái vô danh tiểu tốt này, hồi bối cảnh ko có bối cảnh, hồi thực lực lại dường như là ăn may, vô sư vô đạo (ko sư phụ ko môn phái), làm sao đứng lên lãnh đạo quần hùng!

Lại đừng một cái, ở đâu sinh ra một cái Lạc Nhạn lâu? Những năm gần đây, nhân sĩ giang hồ xuất sư tự lập môn hộ cũng ko hiếm lạ gì. Nhưng này một cái Lâm Tiêu, cũng giống như tân minh chủ võ lâm kia, vô sư vô đạo! Đây cũng ko quan trọng! Khiến cho người ta ko thể yên tâm là Lạc Nhạn lâu tuy mới thành lập, thực lực lại cường đại khó lường. Hỏi người giang hồ, người có biết Lạc Nhạn lâu kia rốt cuộc là cái địa phương gì? Người ta sẽ hỏi lại người có biết Lạc Nhạn lâu ở tình huống nào vang danh thiên hạ? Chính là một cái bái thiếp Lạc Nhạn Lâu Lâm Tiêu, một lần gửi đi, đem hơn năm mươi nhân sĩ giang hồ một đi ko trở lại. Lại ko biết ai đã tra là Lâm Tiêu cùng Tiểu Vô Nhan và Hồng Y Ảnh có qua lại, nhất thời, Lạc Nhạn lâu trở thành cái gai trong mắt quần hùng.

Mùa đông năm nay thời tiết bất chợt khắc nghiệt là thường. Dòng sông bao quanh kinh thành Mạc quốc cũng đóng băng hết bề mặt, tuyết rơi dày đến nỗi người đi trước ko nhìn rõ người đi sau. Đường phố kinh thành vắng vẻ tiêu điều, Huyền vương phủ càng thêm thê lương tĩnh mịch. Ngày hôm nay dường như có chút bất thường. Dân chúng từ khi tuyết rơi liên tục đã ra ngoài hôm nay bỗng nhiên như xếp hàng dọc đường, một vài phụ lão trông mắt đỏ hoe. Huyền Vương phủ mấy tháng qua đèn lồng trắng vẫn chưa hạ xuống, đại môn một mực đóng lại hôm nay nườm nượp ngựa xe. Trường công chúa từ sau cái chết của Huyền Vương phi luôn ko ra ngoài đang vội vã tiến vào. Bách tính vốn sợ hãi uy danh của Huyền Vương nay cũng phá lệ tập trung thật đông ở cửa lớn Vương phủ. Giữa thời tiết này, Huyền Vương gia thế nhưng ôm vết thương lên biên giới phía tây!

Diệp Minh chính là đau đầu ko thôi. Ở vài ngày trước, Vương gia dâng sớ nhượng bỏ binh quyền ko được chuẩn tấu, liền thu dọn đồ đạc tiến lên biên giới. Đây ko quan trọng! Nghiêm trọng chính là vết thương của hần mấy tháng qua thế nhưng ko hề hồi phục. Diệp Minh ko hiểu, hần đã sử dụng tất cả thảo dược tốt nhất rồi, thế nhưng hàng mấy tháng cũng ko thể khôi phục nguyên lành. Lại đừng một cái đi xa như vậy, miệng vết thương khó khăn lắm mới hơi liền lại có thể bị vỡ ra, tên này rốt cuộc trong đầu là nghĩ cái gì!

“Phong Nhi, ko cần cậy mạnh! Vết thương của người còn chưa có lành lại...”

“Cô cô, việc quân cấp bách.”

“Người đừng kiêu có! Người nói cho ta nghe, rốt cuộc vì cái gì mà hành hạ bản thân như vậy?” Linh Lan công chúa khóc đến hai mắt cũng sưng đỏ. Một Vũ Nhi vừa xảy ra chuyện, nàng ko muốn Phong Nhi gặp điều gì bất trắc, tiểu tử này như thế nào lại nhất định đòi đi.

“Cô cô, ý ta đã quyết, thỉnh người đừng ngăn cản. Còn có...” Mạc Kỳ Phong ngập ngừng giây lát, sau cùng vẫn là nói ra.

“Quan sát thật kỹ Hương Nhi!” Âm thanh dường như suy yếu vô lực, lại khiến Linh Lan công chúa như rơi vào sương mù. Đến khi nàng hồi thần lại, xe ngựa mang cháu trai nàng đến nơi chịu khổ đã từ từ lăn bánh.

Trên tầng cao nhất của Lan Nhược phường, một thân bạch y phiêu lãng nhẹ bay trong gió lạnh. Hẳn như thế nào chọn thời tiết này rồi đi? Hẳn như thế nào bị thương nặng như vậy? Trong tuyết trắng, y phục trắng, mái tóc đen đỏ xuống, thanh thanh lãnh lãnh, tựa như tiên nữ tùy thời rồi đi.

“A Ngạn đưa tin hẳn bị thương lúc ngươi rồi đi, đến nay chưa có lành.”

Ân Tiểu Mặc một bên bộ đang xem kịch vui nhàn nhạt nói, y biết nha đầu này thích Mạc Kỳ Phong. Tuy rằng Tiểu Mặc ghét tên kia đến nghe tên đều muốn chửi, nhưng cố tình Vũ Nhi thích hẳn, y từng có lời khuyên bảo, lại bị nha đầu kia lơ đi ko thèm chấp, thật là giận đến điên người!

Tiểu Mặc nghĩ thế nào cũng ko ra, tại sao hai cái người thân thiết của mình đều như thế có xu hướng cuồng ngược. Y vạn vạn ko hiểu Mạc Kỳ Phong kia có gì tốt đẹp, để cho Vũ Nhi dù đã quyết tâm ly khai vẫn hướng về hẳn? Càng ko nghĩ ra tiểu tử Chiêu Dương kia, một cái mặt than ương ngạnh có gì hấp dẫn, khiến Lăng Nhi hết lần này đến lần khác vì hẳn mà hạ mình? Hai cái ngốc nữ nhân kia đều hướng y mà cười khờ dại, nói đó là yêu. Ân Tiểu Mặc nhân sinh đã hai mươi cái mùa xuân, chưa từng yêu, chỉ có hận. Y ko hiểu thứ gọi là “yêu” đó rốt cuộc là cảm giác thế nào, lại khiến cho hai nữ tử thông minh như vậy trở nên ngu ngốc. Sau cùng, vì Ân Tiểu Mặc kia rất khăng khải mà quăng vào mặt hai nữ tử si tình một câu rất gọi đòn “Con mẹ nó, yêu có ăn được ko? Các ngươi thật là ăn no hóa rồ rồi!”

Ân lão gia tử đứng bên ngoài nghe được, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu thờ dài, sớm biết như vậy, nên đem Tiểu Nhi gởi đến Lăng Phụng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: CHƯƠNG 64

Đương nhiệm võ lâm minh chủ họ Độc Cô tên một chữ Tà, hẳn là vào năm mười bảy tuổi bước chân vào giang hồ, ko gia thế ko thực lực, lăn lộn khắp nơi đã ăn ko ít khổ. Thế nhân nói hẳn vô sư vô đạo, hẳn ko phân bác, nhưng là họ nói sai! Ân sư của hẳn chính là mẫu thân của hẳn, người ở thời điểm hẳn mười ba tuổi đã đổ bệnh ngã xuống. Hẳn vốn có căn cốt võ học, liền theo những ghi chép mẫu thân để lại mà luyện tập, luyện nên một thân võ học hôm nay. Hẳn ở giang hồ lăn lộn mấy năm qua, đã gặp ko ít dạng người, cũng đã thấy ko ít tình huống người chết ta sống thê thảm. Nhưng một màn báo thù này của Lạc Nhạn lâu kia, quả thật khiến người ta kinh tâm động phách.

Độc Cô Tà là vào một ngày cuối thu nhận được thiệp mời, đến Xuân Vụ sơn tham gia cái gì mà khai trương Lạc Nhạn Lâu gì đó. Hẳn vốn ko có để tâm, cũng ko định đi, lại vạn vạn ko ngờ chính mình thế nhưng trúng độc! Lâu chủ kia còn rất hảo tâm mà gửi thư nhắc hẳn trên bái thiệp có tâm độc được. Nhưng chính là hẳn mời đến bao nhiêu đại phu cũng ko chữa ra độc gì! Duyên kỳ ngộ gặp được Diệp lão, người kia lại bắt mạch hồi lâu, nghiền ngẫm một lát rồi nói hẳn tốt nhất nên đến Xuân Vụ sơn. Đây... là cái lý lẽ gì?

Độc Cô Tà ngày mười bảy tuổi tâm cao khí ngạo, tuổi trẻ nóng vội, ko màng phụ thân từ mặt mà lăn vào giang hồ chắc chắn sẽ xông đến Xuân Vụ sơn tìm cái Lạc Nhạn Lâu chủ kia mà liều mạng. Độc Cô Tà của hai mươi hai tuổi đã nếm qua bao nhiêu khổ ải, nhìn qua bao nhiêu cái dạng người sẽ ko bông bột tìm người ta liều chết. Hẳn rất tò mò, rốt cuộc là loại người gì, có thể khiến Diệp lão lắc đầu thờ dài. Rốt cuộc là có mục đích gì, lại dùng loại phương pháp này ép hẳn đến?

Khi đó Tiểu Mặc đã phát giác nhìn nữ tử kia như biến thành người khác. Mười năm liền nội công bị phong bế, cũng ko có luyện kiếm, như thế nào xuống tay ngoan tuyệt (ngoan độc + tuyệt tình) như vậy? Các chủ Âm các, Đường chủ Đường môn, còn có võ lâm minh chủ, ba cái người cứ như vậy ngây ngốc nhìn một thân bạch y từ từ nhuốm đỏ. Hơn năm mươi cái nhân sĩ giang hồ, có người của Âm các, có người của Đường môn, cũng có những người sớm đã quy ẩn giang hồ, bị đánh đến toàn thân huyết nhục mơ hồ, trên người dường như ko còn chỗ nào lành lặn, lại ko thể chết đi.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Sau cùng, vẫn là Các chủ Âm các đau lòng môn hộ của mình, lớn tiếng thị uy.

“Lạc Nhạn lâu Lâm Tiêu!”

“Ngươi...ngươi là người Lâm gia?” Trong nháy mắt, vẻ mặt của đám người đang sống ko bằng chết kia hiện lên bàng hoàng, còn có kinh sợ. Khó trách vừa rồi cảm thấy kiếm pháp kia có điểm quen thuộc, khó trách nữ tử này hẹn họ đến Xuân Vụ sơn, khó trách...khó trách...

“Thì ra các người còn nhớ đến Lâm gia từng tồn tại.” Nữ tử giọng nói lạnh buốt, ánh mắt nhàn nhạt khinh thường nhìn đến, mặt nạ bạc che đi nửa khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo.

“Còn nhớ rõ ko Lâm gia bị hủy trong tay các ngươi như thế nào?”

Những người này gần có kẻ từng là thúc thúc, bá bá của nàng, từng xoa đầu nàng, cười với nàng thật hiền, Vũ Quân cảm thấy trong lòng chua xót. Nàng ko hiểu rốt cuộc thứ gì có thể khiến họ trầm mê, sẵn sàng đem quê hương nửa đời lớn lên mà phá hủy?

Bông tuyết đầu tiên của mùa đông nhẹ nhàng rơi xuống, Vũ Quân cười nhạt, thời tiết năm nay thật muốn khắc nghiệt quá rồi. Lại nhìn đến một đám người đang lăn lộn nằm kia, trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Xuân Vụ sơn năm xưa bị hủy đi, Ân gia đại ca chết đi, hơn một trăm người của sơn trại táng thân nơi biển lửa, từng cái từng cái như hiện lên trước mắt Vũ Quân.

“Ngày hôm nay, ở nơi này, liền dùng mạng các người hiến tế vong linh của họ, tế linh hồn mẫu thân ta trên trời.”

Này một tiếng “mẫu thân”, lại khiến người ta ngỡ ngàng. Xuân Vực son năm xưa chuyện Lâm Khanh Khanh mang thai bị ám hại đã khuấy lên một hồi nao động. Vài cái tổ chức sát thủ im hơi lặng tiếng mà biến mất, Lâm Khanh Khanh cũng từ đó có đó ma danh (danh tiếng xấu), tất cả đều vì đứa nhỏ chưa kịp chào đời kia. Như thế nào hôm nay lại nhảy ra một cái nữ tử gọi nàng là mẫu thân?

“Vị cô nương kia, người xinh đẹp như vậy, cần gì phải xuống tay tuyệt tình?”

Độc Cô Tà nhìn từng người từng người bị nữ nhân kia hành tước đi tính mạng, vẫn là có chút ko đành lòng. Hắn ko thấy được khuôn mặt của nàng, nhưng thân thái bậc kia, hắn ko thể tầm thường. Một cô nương như vậy, để cho thù hận cắn nuốt, thật ko đáng đi.

“Ồ, Độc Cô thiếu hiệp, thật thất lễ, phiền các người đến đây hôm nay, chính là muốn cho các người chứng kiến cảnh này, ta ko xuống tay, các người lấy cái gì oán?”

Nữ tử bạch y nhuộm máu, khê cong khỏe môi, như thiên chân vô tà, lại như thiên sứ sa đọa. Máu tươi thấm vào tuyết trắng, vạt áo nhuộm hồng nhẹ bay trong gió, khung cảnh dường như ma mị đến dị thường.

Độc Cô Tà ngẩn ngơ nhìn nữ tử đứng kia, trái tim dường như nhảy lên một cái! Điện rồi! Hắn thế nhưng nhìn ma nữ đang giết người kia mà lạc phách! Nhưng ánh mắt vẫn ko tự chủ mà dán trên người nàng. Khỏe môi Độc Cô Tà khê cong lên, nữ nhân này, hắn muốn nàng! Độc Cô Tà hắn chính là từ khi sinh ra cũng chưa từng cảm thấy hứng thú với nữ nhân nào như vậy, hiện tại có duyên kỳ ngộ, nhất định nắm chắc trong tay.

Vậy là, sau khi Lạc Nhạn Lâu oanh oanh liệt liệt xuất hiện, bị người ta xem như ôn thần rắn rết, từ trên trời lại dội xuống một tin tức, võ lâm nhân sĩ, nhất thời đều tưởng mình nghe lầm rồi. Võ lâm minh chủ Độc Cô Tà muốn hướng Lạc Nhạn Lâu chủ Lâm Tiêu cầu thân! Này... là cái loại sự tình gì? Độc Cô Tà kia điên rồi sao? Hắn hướng Lạc Nhạn Lâu cầu thân, nói trắng ra ko phải đối đầu cùng giang hồ đồng đạo sao? Tuổi trẻ ngông cuồng, khó trách ko biết trời cao đất dày. Tiểu tử ngông cuồng, cứ ngỡ mình ngồi được lên cái ghế võ lâm minh chủ thì rất giỏi sao? Chỉ e người trong thiên hạ, mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết hắn rồi! Vì một nữ nhân máu lạnh vô tình mà hành động ngu ngốc như vậy, ko khỏi khiến người ta nhếch mép cười chê.

Lại có tình tiểu tử nông nổi kia ko màng miệng lưỡi thế gian, ở khắp nơi hỏi thăm tin tức của Lạc Nhạn lâu chủ. Tiểu Mặc vẫn là bày ra vẻ mặt vui mừng khi người gặp họa. Vũ Nhi a Vũ Nhi, đào hoa của người cứ như vậy mà đến rồi. Một chút tư tâm, Tiểu Mặc chính là mong nam nhân Độc Cô Tà này có thể khiến Vũ Nhi quên đi cái tên Mặc Kỳ Phong khốn kiếp kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: CHƯƠNG 65

Vũ Quân cau mày xoa xoa thái dương. Ân Tiểu Mặc này chính là sợ thiên hạ ko loạn sao? Cả tên Độc Cô Tà kia rốt cuộc ăn nhằm thứ gì? Như thế nào nhất định cần nàng ko buông? Ánh mắt khê liếc đánh giá nam nhân đang ngồi ở bàn bên cạnh. Mấy tháng qua, nam nhân này một mực theo đuôi nàng, mang đến ko ít phiền phức. Tiểu Mặc kia lại bất chấp nàng khó chịu, đem tung tích của nàng nói cho hắn, khiến nàng ko cách nào cắt được cái đuôi này.

“Lâm cô nương nhìn ta lâu như vậy, có phải hay ko thấy con người ta rất tốt?” Độc Cô Tà lười biếng nhấc chén trà, ánh mắt tà tứ nhìn bạch y nữ nhân. Rốt cuộc dưới mặt nạ lạnh lẽo kia là khuôn mặt như thế nào?

“Người đi theo ta lâu như thế, ko mệt sao?” Vũ Quân cũng ko định cho hắn mặt mũi đâu.

“Lâm cô nương đây là đang quan tâm ta?”

“Người cản trở ta đi tìm nam nhân.” Vũ Quân bày ra sắc mặt thần nhiên khiến Tiểu Mặc đang nấp ở một góc nhìn coi tức đến ghen hờn. Người này dù sao cũng là một cô nương, như thế nào đem loại lời nói này phun ra?

“Tại hạ tài mọn, miễn cưỡng cũng coi là nam nhân, nếu Lâm cô nương có hứng thú, ta đây ko ngại.” Khuôn mặt anh tuấn của Độc Cô Tà thoảng cứng đờ, lại rất nhanh khôi phục bộ dạng lười nhác tà mị, nhẹ giọng nói đùa theo. Vẫn biết nữ tử giang hồ ko câu nệ tiểu tiết, nhưng ko nghĩ tới nữ nhân kia dám đem lời này nói ra.

“Ngoài hắn ra, trong mắt ta ko có nam nhân khác.” Vũ Quân giọng vẫn lạnh nhạt, nơi đáy mắt lại xẹt qua một tia mắt tự nhiên. Nàng cũng ko đi gat người, nàng thật sự muốn đến xem thương thế của Mặc Kỳ Phong, chính là cái nam nhân này năm lần bảy lượt cản trở kế hoạch của nàng. Biên giới phía tây so với kinh thành còn lạnh hơn vài lần, vết thương của hắn như thế nào rồi?

“Lâm cô nương, Độc Cô Tà là thật lòng muốn cùng cô nói chuyện tình cảm. Thỉnh ko cần viện loại lý do này.” Ánh mắt Độc Cô Tà lạnh đi mấy phần, vô tình lộ ra cảm giác áp bách mà bấy lâu nay hắn che dấu. Nàng có thể ko thích hắn, chưa thích hắn, hắn có thể cho nàng thời gian, nhưng ko nên dùng loại lý do rách rưới này để đuổi hắn đi. Nói rồi quả quyết quay lưng đi, bỏ lại Vũ Quân nhàn nhạt nhìn theo, mong là người thông suốt.

“Còn giờ trò, ta nói chuyện của ngươi cho Ân bá!” Vũ Quân ném lại một câu lạnh tanh, phát tay áo rời đi.

Miệng vết thương đã liền lại, nhưng cánh tay vẫn như cũ ko có lực, Kỳ Phong mất lạnh đảo qua vết thương trên vai. Hắn đã cố tình tránh đi nơi trọng yếu đó, hậu quả còn khó lường như vậy, nếu hôm đó thực sự đâm vào nơi đó, có phải hay ko hủy đi cánh tay này? Cánh tay trái của hắn ở năm mười bốn tuổi đã muốn hỏng. Khi đó, Kỳ Phong cắn răng nâng lên đoản đao, hắn ko thể để một cánh tay này phế đi tất cả võ công của hắn. Độc được lan nhanh ở cánh tay, sớm muộn sẽ xâm nhập toàn cơ thể, nếu hắn còn do dự, mạng này cũng ko thể giữ được. Kỳ Phong nhắm mắt, đoản đao hướng bả vai trái lao xuống.

“Bịch!” “Leng keng!” Kỳ Phong chỉ thấy cả thân mình ngã xuống, cùng đó là tiếng đoản đao rơi xuống đất.

“Ngươi bị trúng độc. Nằm yên đó ta đi gọi lão nhân. Yên tâm lão có thể chữa cho ngươi.” Giọng nói trong trẻo, dứt khoát, tiểu cô nương ngã đè trên người hắn lồm cồm bò dậy, mặt trời phía sau lưng nàng trở nên gay gắt khiến hắn ko cách nào thấy rõ khuôn mặt nàng. Kỳ Phong nhìn theo cái bóng nhỏ chạy vụt đi, hai mắt cũng mờ dần.

Cánh tay trái của hắn được cứu, nhưng lại trở thành nhược điểm của hắn. Năm sau, Kỳ Phong rời khỏi kinh thành, hắn ở lại thâm cung này, cũng lười đấu trí cùng hoàng hậu. Mà bà ta, từ trước vẫn ko có ý định buông ta cho kẻ ko có gì là hắn.

“Vết thương đang phục hồi khá tốt. Ngươi đừng có làm loạn.” Diệp Minh ko khách khí mở cửa xông vào, ko nghĩ lại thấy Mạc Kỳ Phong đang ngẩn người nhìn ra cửa sổ. Ngoài trời, tuyết rơi mỗi lúc một nhiều hơn.

“Thương thế còn chưa lành, lại muốn đem bản thân hành hạ đến chết sao?” Diệp Minh đóng cửa sổ lại, ngăn cản gió lạnh từ bên ngoài tràn vào. Từ sau khi Vũ muội rời đi, tiểu tử kia chính là luôn bày ra bộ dạng này, khiến hắn ko khỏi ảo não. Ban ngày lo việc quân, tối đến thảo luận quân lược, đêm về cũng ko ngủ, mới có vài tháng, một Mạc Kỳ Phong anh tuấn hiên ngang như đã già đi mấy tuổi.

“Nghe bên dưới nói ngươi đưa về một nữ tử thanh lâu?”

“...” Diệp Minh trầm mặc ko nói. Hắn cũng ko nói ra chính mình bị Ân Tiểu Mặc chết tiết kia ném vào lầu xanh, hủy đi công sức luyện công mấy tháng.

“Đây ko giống phong cách hành sự của ngươi.”

“Chuyện này ta sẽ tự giải quyết, Vương gia ngươi ngoan ngoãn dưỡng thương đi.”

“Nghe nói có người hướng nàng cầu thân?” Giọng Kỳ Phong thấp xuống, nếu ko phải Diệp Minh nội công ko thể coi thường, nếu ko phải căn phòng quá tĩnh lặng chỉ có hai người họ, chỉ sợ Diệp Minh cũng ko thể nghe được người kia vừa nói gì.

“Tại sao ngươi nhất định ko đi tìm nàng?”

“Nàng đã muốn bỏ xuống, ta làm sao níu kéo.”

“Ngươi...”

“Cho dù tìm được nàng về thì sao? Với hoàn cảnh của ta, có thể khiến nàng sống hạnh phúc sao?”

Diệp Minh đang muốn lên tiếng nhắc nhở, lại đem lời nuốt lại. Điểm này, hắn chưa hề nghĩ tới. Vũ muội là kiểu người ko dễ động tâm, một khi đã yêu, chính là sẽ rất khó thay đổi. Nàng cũng ko chứa nổi một hạt cát trong mắt, yêu, phải là một đời một đời người. Chuyện ở Vương phủ, tuy nhìn qua nàng giống như bị Sở Tích Hương kiểm chuyện, nhưng nếu ko phải nàng ngầm hợp tác, chuyện gì cũng ko thể xảy ra. Mà vị Sở cô nương kia, nhìn qua giống như kẻ thắng, kỳ thực đã ăn ko ít khổ đi. Mạc Kỳ Phong tuy ko có hứng thú với ngôi vị tối cao kia, nhưng hắn hiện tại thân ở hoàng tộc. Mà những chuyện dơ bẩn ở hoàng tộc, ngần ngừ vài năm, Diệp Minh cũng đã lĩnh giáo được ko ít. Mạc Kỳ Phong tuy hận Mạc đế, nhưng vẫn hết lòng bảo vệ giang sơn của ông ta, thân là một hoàng tử, hắn ko thể theo bởi Vũ Quân.

“Ngươi định cứ mãi bộ dạng sống ko ra sống này sao?” Diệp Minh đau lòng hỏi. Người thế gian biết Huyền Vương si tình, lại ko biết loại si tình này khiến người nhìn vào có bao nhiêu thương cảm.

“Ngươi điều tra một chút về người kia, đừng để nàng bị tổn thương.” Kỳ Phong quay lưng đi về phía giường, ko tiếng động đuổi người.

“Còn nữa, ngươi có việc cứ đi. Ở đây ta tự biết lo liệu.” Diệp Minh đang đóng cửa, lại nghe giọng nói ở bên trong vọng ra, ko tự chủ sờ lên mặt. Bồn chồn của hắn, đều hiện lên mặt hết sao?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: CHƯƠNG 66

Tiểu Mặc suốt thời gian qua trốn đông trốn tây, ko nghĩ chính mình lại bị tóm. Y lên nhìn Diệp Minh đang bày ra bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống người khác, trong lòng ko khỏi chửi bới Vũ Quân một vạn lần. Quý hạp hời! Thế nhưng nha đầu kia thật sự đem tung tích của y tiết lộ.

“Tiểu huynh, tìm người cũng thật khó nha.” Diệp Minh nghiêng răng nói. Hắn ở biên giới rồi đi, lại vô tình bắt được tin tức của tiểu tử chết tiệt này, tuy ko rõ nội tình, nhưng vẫn là cảm tạ người báo tin kia đi.

“Diệp Minh, người miễn cưỡng cười như vậy thật sự rất khó coi.”

“Người còn biết ta khó coi!” Diệp Minh hận ko thể một chưởng đánh chết tiểu tử ko biết trời cao đất dày kia. Trời ơi, công pháp của hắn. . .

“Thực xin lỗi! Ta thực sự ko biết!” Tiểu Mặc hiếm hoi nói ra lời hối lỗi. Y quen biết

Diệp Minh mấy tháng, vài lần đụng độ, cũng coi như biết chút ít về con người hắn. Vũ Nhi cũng đã nói, họ Diệp này bề ngoài tuy tùy hứng, thực chất lại tinh tế, tỉ mỉ hơn bất kỳ ai. Tiểu Mặc cũng biết lần này y gây họa, nên mới khắp nơi trốn tránh như vậy. Huống hồ. . .

“Huống hồ, người cũng đã đem mỹ nhân ôm về, còn trách ta sao?”

Trong lòng bỗng cảm thấy có điểm ủy khuất, chuyện này, y cũng là người bị hại có được ko? Hắn lại nghiêm nhiên ôm về một nữ tử khác, Tiểu Mặc thật sự muốn cắn người.

“Người còn dám nói? Nếu ko phải người đem ta ném vào lầu xanh, như thế nào bị người ta đến tận cửa đòi chịu trách nhiệm?”

Nói đến đây, lửa giận trong lòng Diệp Minh lần nữa bùng lên, muốn thiêu đốt tất cả. Buổi sáng trước khi xuất chinh, từ trên trời rơi xuống một nữ tử đến Vương phủ tìm hắn, nói đêm đó là hắn cưỡng nàng, còn đem cuộc đời ủy thác cho hắn. Cứ như vậy u u mê mê, Diệp Minh hắn bị nữ nhân đeo bám tận tới biên giới Tây Vực. Nếu ko phải Vương gia mạnh mẽ sắp xếp, chỉ e hiện tại hắn cũng ko có thông thả mà ở đây tìm người tính sổ.

Vũ Quân cứ ngỡ sau khi tức giận bỏ đi, Độc Cô Tà sẽ ko làm phiền nàng nữa, lại vạn vạn ko ngờ tới, chỉ ba ngày sau, nam nhân kia lại tìm đến nàng.

“Ta nghĩ đã nói rất rõ ràng với Độc Cô công tử rồi.”

“Lâm cô nương, Độc Cô Tà là ngưỡng mộ khi phách của cô nương, nếu ko thể cho ta cơ hội, có thể hay ko coi ta làm bằng hữu?” Độc Cô Tà cười bình thản, trong mắt là loại chân thành ko tìm ra kẻ hở.

Người ta cũng đã thỏa hiệp như vậy, nếu còn khăng khăng ko chịu, có phải hay ko chính mình trở thành người kiêu ngạo. Huống hồ, hắn đã chịu xuống nước như vậy, nếu nàng còn ko cho hắn bậc thang trở xuống, thì thật quá ko nể mặt rồi.

“Lâm Tiêu trước nay độc lai độc vãng, có thể kết giao cùng người, cũng coi như có duyên.”

Vũ Quân nhàn nhạt tiếp lời, nàng ko muốn hắn ôm bất kỳ hy vọng nào, miễn cho làm khó nàng.

Ngay sau đó, Vũ Quân liền hối hận. Nàng đáng lẽ ko nên đồng ý! Độc Cô Tà này như thế nào từ một lãnh khốc nam nhân mình chủ võ lâm, liền biến thành con chó nhỏ ngày ngày quấn lấy nàng ko tha? Vũ Quân phiền muộn lắc đầu, lại đổi lấy cái nhìn lạnh nhạt của Lăng Lăng. Cũng ko biết Ân bá từ đâu nghe được tin tức, liền thuyết phục nàng cho nam nhân kia một cơ hội. Mọi chuyện cứ một cái tiếp một cái, Vũ Quân dần thành lười để ý, mặc kệ tất cả.

Giữa tháng mười một, tuyết rơi dày hơn, lâu hơn bất kỳ lần nào trước đó, màn đêm đen như muốn nuốt hết tất cả. Vũ Quân đứng trên đỉnh núi, ánh mắt xa xăm nhìn về nơi quân doanh. Đã quá nửa đêm, doanh trướng lớn nhất ở trung tâm vẫn còn sáng, hắn. . . vẫn chưa ngủ. Vũ Quân từng nghĩ đi tìm hắn, hỏi thăm thương thế, rồi lại thấy chính mình mỉm cười. Là nàng quyết tâm rồi đi, có sao còn muốn lưu luyến? Sao còn sợ hãi hắn sẽ quên đi nàng?

“Thì ra Lâm cô nương thích nam nhân như vậy?”

Vũ Quân là bị dọa cho giật mình! Nàng thế nhưng ngần ngừ đến mức có người lại gần cũng ko biết!

“Độc Cô huynh ko cần nói đùa.” Vũ Quân nhẹ giọng đáp lại, phát hiện ra chính mình ko biết từ lúc nào đã rơi nước mắt.

“Nếu nàng nhớ thương người đó, sao ko gặp hắn một lần?” Giọng điệu của Độc Cô Tà có chút quái dị, ánh mắt xẹt qua một tia u ám mà Vũ Quân vô tình bỏ lỡ.

“Đó là chuyện của ta!” Vũ Quân lạnh giọng, phát tay áo rồi đi, bỏ lại Độc Cô Tà đứng đó bóng lưng tịch mịch, ánh mắt nhìn về doanh trướng hiện lên một tia hận ý.

Kỳ Phong nhăn mày nhìn chằm chằm mặt báo được gửi đến lúc tối. Thái tử cứ như vậy mà ngã xuống sao? Hoàng hậu từ lúc nào trở nên vô dụng như vậy? Thái tử xuất cung gây sự đánh người, bị Tam hoàng tử bắt gặp ngăn lại, liền đánh luôn cả Tam hoàng tử, sự việc nháo nhào cung thành chó gà ko yên. Kỳ Phong biết thân thể Tam ca hắn luôn ko tốt, sau khi được phong vương liền vào cung cũng lười, như thế nào lại can thiệp vào chuyện của Thái tử? Huống hồ Thái tử cũng ko phải là kẻ ngu ngốc, cái hồ này cũng sa chân sao?

Giữa mùa đông tuyết rơi giá lạnh, cây đào đang sum suê hoa nở trong bức họa thật dễ khiến người ta bị mê hoặc. Vũ Quân nhìn chằm chằm vào bức họa, nàng thế nhưng vô thức vẽ ra cây đào ở Cô Vân các. Nàng nhớ rõ, nàng rất thích ngồi dưới tán đào này. Cây đào ở Vương phủ, có phải hay ko

hiện tại cũng đã xơ xác tiêu điều?

“Lâm cô nương tựa như một đóa tuyết liên, thật ko nghĩ tới cô nương lại thích đào.” Độc Cô Tà ko biết từ lúc nào đã đứng cạnh Vũ Quân, chăm chú đánh giá bức họa.

“Chỉ là thuận tay.”

Ánh mắt Độc Cô Tà dừng lại thật lâu dưới tán đào trong tranh ko có rời đi. Như thế nào, lại là hắn? Bóng lưng thẳng tắp, vững chắc như cây tùng, ở trong bức tranh ko cứng nhắc gượng gạo, ngược lại hòa hợp đến khó chấp nhận nổi. Người có mắt, đều có thể nhìn ra!

“Người này cũng chỉ là thuận tay?”

Vũ Quân giật mình nhìn vào bức họa, nâng từ lúc nào họa ra bóng lưng kia? Trong trí nhớ của Vũ Quân, Mạc Kỳ Phong chưa từng đứng dưới tán đào kia. Có chăng, là do nâng ở dưới tán đào mà nhớ về bóng lưng đó.

“Ngươi quan tâm quá nhiều rồi!” Vũ Quân lạnh giọng thu dọn tranh vẽ rời đi. Nàng vĩnh viễn ko thấy được vẻ mặt mâu thuẫn cùng lạnh lùng đó của Độc Cô Tà.

Nửa tháng sau, Vũ Quân như cầu bị Độc Cô Tà lôi đi đâu đó. Hắn nói có điều bất ngờ dành cho nàng, nhất định kéo nàng đi bằng được. Đến nơi, Vũ Quân chợt nghĩ rằng nếu nàng ko đến hắn sẽ tiếc đến đứt ruột.

Cả một vườn đào đang khoe sắc dưới mưa tuyết giá lạnh. Vũ Quân cảm thấy có phải nàng đang mơ rồi ko? Thực sự đẹp! Quá đẹp! So với hoa đào nở vào ngày xuân còn nhiều hơn một phần khí phách. Kiểu ngạo như vậy, quật cường như vậy, từng đóa đào hoa rung rung trước gió, kiên cường khoe sắc dưới tuyết lạnh.

“Độc Cô Tà, đa tạ ngươi!”

“Nàng đối với ta còn khách khí như vậy sao?” Ánh mắt Độc Cô Tà tràn đầy nhu tình khiến Vũ Quân ko tự chủ né tránh.

“Hoa đào hôm nay rất đẹp! Nhưng ngươi dùng nội lực bức hoa nở sớm, tuy đẹp trong chốc lát, lại hại cả thân cây! Đây ko đáng!”

“Vì nàng, cái gì cũng đều đáng!”

“Hôm nay Lâm Tiêu ở đây nhận của ngươi món quà này, cũng coi như chấm dứt quan hệ của chúng ta. Ta và ngươi, từ nay trở đi, bằng hữu cũng ko thể làm!”

Vũ Quân nói lời quyết tuyệt. Độc Cô Tà là một nam nhân tốt, nữ nhân được hắn yêu quả thật hạnh phúc. Mà nàng, ko có phúc hưởng cái đó! Ở ngực trái của nàng hiện tại chỉ có một lỗ thủng. Nơi đó, ko có trái tim!

“Lâm Tiêu...” Độc Cô Tà giọng nói đầy ảm đạm, bàn tay nắm lấy vạt áo nàng, lại vô tình bắt được mấy lọn tóc đang bay trong gió.

“Soạt!” Vũ Quân vung tay, vạt áo trắng từ từ bay xuống mặt đất, lại bị gió thổi cuộn lên, tóc đen cũng nhẹ nhàng bay theo gió, còn có lọn tóc trong tay Độc Cô Tà.

Một tháng sau, Minh chủ võ lâm Độc Cô Tà sẽ thành thân cùng Lạc Nhạn Lâu chủ Lâm Tiêu tại Minh Nguyệt sơn trang- thiên hạ đệ nhất trang. Tin tức này như hòn đá ném vào mặt hồ yên ả, làm dậy lên từng làn sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: CHƯƠNG 67

“Cạch!” Cây bút trong tay Kỳ Phong vô thanh vô thức gãy làm đôi. Bả vai trái lại nhói đau.

Cũng tốt! Nghe nói nam nhân đó một mực si mê nàng. Nghe nói nam nhân đó vì nàng mà ko ngại hao tổn nội công, làm nên một mảnh đào hoa khoe sắc giữa thời tiết này. Nghe nói...

“Vương gia, tình báo truyền tin về.”

Kỳ Phong nhìn mật thư trong tay, ép chính mình gạt bỏ đi vương bận trong lòng. Chuyện của hắn vẫn chưa hoàn thành, cuộc đời hắn, ko có chỗ cho vương bận đau thương nữa. Mạc quốc, Mạc triều là của họ Mạc, ko phải nơi một nữ nhân ngoại tộc có thể làm mưa làm gió.

“Diệp Minh trở về chưa?”

“Diệp công tử đưa tin sau ba ngày nữa sẽ trở về.”

“Phía kinh thành có tin tức gì ko?”

“Sau chuyện của Thái tử, Hữu tướng thu liễm lại rất nhiều. Có điều Hoàng thượng đang dần thu lại binh quyền của Văn tướng quân.”

“Tiếp tục theo dõi.”

Kỳ Phong nhàn nhạt nói một câu, quay lưng rời khỏi doanh trướng. Gió tuyết từng roi từng roi quất vào mặt hắn, lại ko lạnh bằng tâm quân tử.

“Lâm Nhi, mặc liên này ta vì nàng mà trồng, cuối cùng cũng nở hoa rồi.” Nam nhân dặt tay thiếu nữ áo trắng đến bên đình viện, trên môi là nụ cười dịu dàng ấm áp lẫn át cả ngày đông lạnh giá.

“Lâm Nhi, nàng thấy đẹp sao?”

Thiếu nữ lạnh nhạt liếc qua những bông sen dưới hồ, ánh mắt ko dừng lại dù chỉ một chút, im lặng ko nói.

“Ta quên mất nàng thích tuyết liên!” Nam tử như nhớ ra điều gì thốt lên.

“Ngày mai ta liền sai người đi tìm tuyết liên về cho nàng, được ko?”

Thiếu nữ vẫn là khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng nhìn đi nơi khác, dường như một chút cũng ko bị nam nhân kia làm cho cảm động.

“Lâm Nhi, chừng nào nàng mới lại chịu cười với ta.” Giọng nói nam nhân hạ thấp, đầy ảm đạm cùng đau khổ.

Thiếu nữ vẫn nhìn về phía xa xa, nơi có núi, có đường, dường như nàng đã đánh rơi thứ gì ở đó. Nam nhân nhìn theo ánh mắt của nàng, ko nén nổi một tia thờ dãi. Ngón tay thon dài hữu lực chạm lên má thiếu nữ, giúp nàng gạt lên một lọn tóc rũ xuống mặt, ko tiếng động lại gần, bờ môi dịu dàng áp lên má nàng. Chỉ ko ngờ tới, thiếu nữ kia thể nhưng tránh kịp. Thiếu nữ ko tiếng động lùi lại một bước, thoát khỏi tầm tay của nam nhân.

“Người nói quá nhiều!” Dứt lời liền dứt khoát bước đi, bỏ lại nam nhân đứng đó, trong mắt có bất đắc dĩ, có đau khổ và ...cả giằng xé.

“Dù ko có hắn, nàng vẫn lạnh lùng với ta như vậy? Kê đó có gì tốt đẹp?”

“Cô nương, nhà may mang giá y tới, người mau thử đi, nếu có sai sót có thể kịp thời sửa chữa.”

Thiếu nữ nhìn giá y đồ chói, ko dấu vết cau mày, loại màu sắc này, quá chói mắt rồi! Nhưng nàng cũng ko có phản bác, để nha hoàn tùy ý thay nàng mặc y phục, ánh mắt cũng chưa từng động. Nàng ko quen những người này, cũng ko nhớ gì về họ. Người ta nói nàng bị người đánh lén, rơi xuống vách núi, đầu bị va đập nên tạm thời ko nhớ được gì. Nam nhân kia nói, nàng là thê tử chưa qua cửa của hắn, bọn họ vào ngày tất niên sẽ thành thân. Người hầu nói, thiếu chủ yêu cô nương như vậy, đem cô nương thành bảo bối nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Cũng có người nói, nàng cái gì cũng ko có, cái gì cũng ko nhớ, lấy tư cách gì mà làm cao như vậy, đến cười với thiếu chủ một cái cũng lười?

Thiếu nữ ko ngốc, đương nhiên hiểu được ý tứ trong đó. Chỉ có điều, dường như nàng ko chỉ mất trí nhớ, mà còn thiếu trái tim! Nàng ko cảm giác được dù chỉ một chút tình cảm nào, một chút ấn tượng nào với những người ngày ngày vây quanh nàng. Cảm giác duy nhất trong lòng là mất mát, là trống rỗng, luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, lại thủy chung ko nhớ được là thứ gì. Cảm giác này, rất đau khổ!

Nhiều ngày qua, thiếu nữ động tay chân một chút, người kia cũng nói nàng biết võ công, hơn nữa còn rất lợi hại. Nàng cũng thử qua mấy lần, mồ mịt cũng có chút cảm giác bản năng, chỉ cần cầm kiếm lên, cơ thể dường như quen thuộc tự mình luyện tập. Loại cảm giác này trấn an nàng rất nhiều.

Nam nhân kia ngày ngày mang nàng đi ngắm hoa sen, hồng liên, bạch liên, mặc liên đều ngập tràn trong viện, đua nhau khoe sắc bất chấp mưa tuyết. Người đó nói nàng thích hoa sen. Thiếu nữ nghĩ rằng nàng sẽ rất cảm động, nam nhân kia vì muốn nàng vui vẻ đã hao tổn ko ít tâm tư. Nhưng tuyệt nhiên, nàng nhìn đám hoa sen đó, một chút cảm giác cũng ko có! Thậm chí còn nhàn nhạt cảm thấy phiền phức.

“Cô nương, mũ phượng đã được đưa đến, người xem có đẹp ko?” Tiểu nha hoàn tầm mười hai, mười ba tuổi đang ríu rít lật ngó nghiêng mũ phượng hoa lệ được đặt trên bàn. Phượng ngậm ngọc châu, muốn bao nhiêu quý trọng liền có bấy nhiêu.

Thiếu nữ đang ngồi bên cửa sổ, ngoài trời tuyết rơi mỗi lúc một dày, như muốn phủ trắng đất trời. Thứ kia dù có đẹp, cũng chỉ khiến cho người ta càng nặng đầu mà thôi! Lòng ngực lạnh giá này, cái gì mới có thể khiến nó ấm lên?

“Diệp công tử, cuối cùng người cũng trở lại rồi!” Một viên phó tướng vừa nhắc thấy bóng Diệp Minh, vội vàng chạy đến.

“Có chuyện gì?”

“Mau! Mau đến xem bệnh cho Vương gia!”

Vị phó tướng kia thật sự gấp muốn chết rồi. Tình hình chiến sự ngày càng căng thẳng, quân Tây Viện bên kia lúc nào cũng như hổ rình mồi, vậy mà bệnh tình của Vương gia, lúc trước tưởng tốt lên một chút, ai ngờ lại càng trầm trọng. Hôm qua một tiểu binh vô tình bắt gặp Vương gia ho ra máu, liền bị Vương gia ép lập quân lệnh trạng, thề ko được tiết lộ sự tình. Nếu ko phải hán nửa đêm muốn đi giải quyết, lén trốn ra phía sau, chỉ e Vương gia sẽ cử

như vậy giấu giếm mọi người.

“Mạc Kỳ Phong, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Diệp Minh nộ khí bùng bùng xông vào doanh trường đại tướng quân, lại bắt gặp khuôn mặt cương nghị xanh xao đến ko nhận ra, bao nhiêu tức giận đều muốn tan hết. Hắn chỉ hận ko thể đập vỡ đầu kẻ ngồi kia.

“Về rồi à?”

“Ngươi ho ra máu?”

“Cảm lạnh một chút.”

“Cảm lạnh có thể thổ huyết! Mẹ nó Mạc Kỳ Phong ngươi nghĩ ta là heo sao?”

Diệp Minh tức giận thật rồi, hắn đứng đứng tiến tới bắt lấy cổ tay Kỳ Phong, lại bị bàn tay còn lại của người kia gạt ra, bị đẩy về phía sau.

“Sai lầm khi luyện công, tự ta có biết lượng sức.” Dứt lời liền đem Diệp Minh đánh văng ra khỏi quân trường.

Hắn ko dám nghĩ, chính mình trong lúc luyện công lại ko tập trung để xảy ra sai sót. Khi đó, hắn vừa biết tin nàng đồng ý cưới nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: CHƯƠNG 68

“Tiểu gia, Lâm cô nương mất tích!” Người dưới chạy vào ném ra một cái tin khiến ly rượu trên tay Ân Tiểu Mặc rơi xuống đất vỡ tan.

Rõ ràng ba ngày trước còn thấy nàng, vẫn cười nhàn nhạt nhìn y chế giễu, như thế nào nói mất tích liền mất tích? Hơn nữa, thực sự cuối năm sẽ cưới Độc Cô Tà? Tuy rằng nam nhân kia lớn lên tuấn tú, bộ dạng dễ nhìn, tài hoa cũng đầy mình, tuyệt đối ko phải vật trong ao (ý chỉ người tầm thường), nhưng nhìn thái độ của Vũ Nhi, chắc chắn ko thể nhanh như vậy bàn đến chuyện cưới hỏi. Chẳng lẽ là nam nhân kia giờ trở quý?

Biên giới phía tây, cũng ko biết đại quân Tây Viện đã ăn phải thứ kích thích gì, mấy ngày nay liên tiếp tấn công, lại đánh có đường lối hơn rất nhiều. Kỳ Phong cau mày suy nghĩ, chiến thuật này, cho dù có là Đại vương Tây Viện cũng ko cách nào nghĩ ra. Chẳng lẽ, thật có người đứng sau chỉ điểm? Chỉ là, tại sao sớm ko đến, muộn ko đến, lại nhắm đúng lúc này? Hiện tại đã sắp đến năm mới, quân sĩ tuy ko dám nhụt chí, nhưng có ai thời khắc này ko muốn trở về nhà đoàn viên? Hơn nữa, trên giang hồ gần đây dường như có dị động.

Ba ngày ko nghĩ, khi Ân Tiểu Mặc đến Minh Nguyệt sơn trang, bên ngoài cửa cũng đã đang treo đèn kết hoa. Vài ngày nữa, Thiếu chủ của họ sẽ thành thân. Y xông vào cửa, thành công gặp được Độc Cô Tà, chỉ là...

Diệp Minh chính là ko tin nổi những gì mình nhìn thấy. Vừa rồi binh lính báo có kẻ khả nghi, có thể là do thám của quân địch, y mới hứng thú đào dật mà đi tới, y vẫn tìm mãi mà chưa có người thử thuốc nha. Lại ko ngờ tới, vừa đến nơi, đập vào mắt hắn là khuôn mặt quen thuộc đầy máu. Trong thoáng chốc, trái tim hắn như se lại.

“Vũ Nhi, Minh Nguyệt sơn trang...” Diệp Minh chỉ nghe được có vậy, liền nhìn người kia nặng nề ngắt đi. Nếu ko phải hắn nội công thâm hậu, chỉ sợ cũng ko nghe rõ Ân Tiểu Mặc kia nói gì.

“Tìm được ở đâu?”

Binh sĩ nhìn thấy Diệp công tử thường ngày luôn ôn hòa cười nói, giờ đây sắc mặt chính là đen đến cực điểm, ánh mắt tỏa ra từng đợt hàn khí chết người, hai chân ko khỏi có chút run run. Một mặt này của Diệp công tử, tiểu vô danh là hắn thế nhưng lần đầu thấy nha.

“Ồ... ở phía nam... nam doanh trại... thuộc hạ thấy người này đang... lên lút đi tới.”

Nếu Tiểu Mặc còn thanh tỉnh, chắc chắn sẽ đem binh lính nọ đánh thành đầu heo, đánh cho cha mẹ hắn cũng ko nhận ra nữa. Con mắt nào của hắn nhìn thấy y lên lút vậy? Y đây là đường đường chính chính xông vào có được ko hả?

“Phía nam?” Diệp Minh nheo mắt nhìn về phía nam, Ân Tiểu Mặc hẳn là một đường từ Minh Nguyệt sơn trang đến đi.

Mà Vũ muội, chính là sẽ ở nơi này thành thân trong mấy ngày tới. Diệp Minh ko khỏi nhẩn máy. Trước đây nhận được tin tức, y vẫn lên lút ần nấp mà nhìn Mạc Kỳ Phong, thực sự ko đành lòng. Vũ muội cũng thật là, nói thay đổi liền thay đổi sao?

Diệp Minh cũng ko nhìn đến đám binh sĩ đứng đó, tự tay đỡ Ân Tiểu Mặc vào doanh trường của mình. Hừ, xem tình lại ngươi còn dám hống hách với ta

ko? Nghĩ đến thật muốn sôi máu, nữ tử lầu xanh kia hiện tại vẫn đang sống chết ở lại doanh trại khóc nháo đòi hấn chịu trách nhiệm đấy! Chính là nhờ phúc của tiểu tử này! Cuối cùng cũng có ngày người rơi vào tay ta, cũng đừng trách bản thiếu gia ko khách khí! Khẽ phất tay một cái, một luồng khí tức vụt ra khỏi doanh trướng, nhanh đến khiến người ta ko thể bắt kịp. Diệp Minh sau lần kia đã cẩn thận hơn rồi, liền luôn mang áo vệ bên người. Tuy rằng có chút ko cam tâm, nhưng chính là cẩn thận vẫn hơn. Tiểu tử này một thân trọng thương tìm tới đây, cái gì cũng ko nói, chỉ nói đến Minh Nguyệt son trang, ắt hẳn nơi đó có vấn đề. Hẳn dù sao cũng nên phải người đi thám thính một chút. Ai da, tiểu tử Ân gia này đường đường là nam nhân, tại sao so với hấn còn muốn thấp hơn cả cái đầu. Cũng khó trách nha, là do Diệp Minh hấn lớn lên ngọc thụ lâm phong thôi. Họ Diệp nào đó nghĩ như vậy mà cảm thấy trong lòng thật thoải mái nha!

Đờ Tiểu Mặc nằm xuống giường, lại nhìn sắc mặt y tái nhợt ko còn huyết sắc, ko hiểu sao trong lòng khó chịu. Hấn quen nhìn một Tiểu Vô Nhan cao tại thượng, ngang ngược phách lối, quen nhìn một Ân Tiểu Mặc một thân y phục phiêu lãng sạch sẽ, nhìn bộ dạng kẻ kia bị thương khắp người, y phục nhuộm máu thật có chút ko quen, trước vẫn là nên băng bó cho tiểu tử này đã. Diệp Minh thuận thực tháo thắt lưng của Ân Tiểu Mặc, cởi ra ngoại bào, trung y trắng muốt cũng đã sớm nhuộm đỏ. Tiểu tử này...thế nhưng lại gầy như vậy? Ngoại bào rộng che dấu đi, hiện tại chỉ có trung y, Diệp Minh lần đầu tiên biết đến Ân Tiểu Mặc một nam nhân ngang ngược phách lối kia lại mảnh mai như nữ nhân. Haha nam sinh nữ tướng, Tiểu Mặc a Tiểu Mặc, rơi vào tay ta rồi, xem ta thế nào sửa trị người. Quá thật, khuôn mặt của tiểu tử này nếu đường nét mềm mại một chút, lại mặc nữ trang, sẽ trở thành một mỹ nhân thanh tú nha.

Bàn tay Diệp Minh vươn tới muốn cởi trung y của Tiểu Mặc, lại vô tình chạm vào ngực y. Đây...có gì đó ko đúng. Ngực tiểu tử này...có gì đó ko đúng! Diệp Minh nhăn mày, tay nắm lấy vạt áo trong của Tiểu Mặc, dù sao cũng phải cởi ra mới có thể chữa thương. Có gì ko đúng, ko phải cởi ra liền biết sao? Vạt áo từng chút một bị lật ra...

“Chát!” Chỉ nghe một tiếng động thanh thủy vang lên, khiến ko khí tron phút chốc tràn đầy áp lực.

Ân Tiểu Mặc dù đã ngất đi, nhưng chung quy nội tâm ko có yên ổn, chỉ một chút lại gắng gượng tỉnh dậy, đập vào mắt lại là nam nhân kia đang lật vạt áo trong của y. Cánh tay vốn tưởng đã kiệt sức theo bản năng vùng lên một cái, lập tức ngổ ngàng.

“Người làm gì?” Tiểu Mặc ánh mắt cảnh giác nhìn Diệp Minh, ko thể trách y, loại tình huống này nếu là người cũng sẽ làm như vậy thôi.

“Người...” Diệp Minh bị ăn một tát, lúc này tay ôm lấy má, hai mắt phẫn nộ nhìn kẻ ko nói lí lẽ trên giường.

“Phí công bản thiếu gia có tâm cứu người.”

“Cút!” Tiểu Mặc hai mắt hiện ra lệ khí, giọng nói suy yếu nhưng khí thế lại bức người.

“Người...đồ bạch nhãn lang!”

Diệp Minh tức giận vùng tay áo bỏ ra ngoài, chính là hóa muốn công tâm. Sớm biết như vậy, ban nãy hấn nên ra lệnh cho binh sĩ ném tiểu tử chết tiệt kia vào nhà lao, cho y ăn đủ khổ. Lại ảo não nhận ra, đó là phòng của hấn, y nằm trên giường của hấn mà đuổi hấn cút ra ngoài! Nực cười hơn nữa, hấn lại cứ như vậy ngoan ngoãn ra ngoài nha! Diệp Minh tức quá hóa cười, vừa đi vừa cười lớn, khiến binh sĩ xung quanh ko khỏi khiếp sợ. Vừa đến mặt hầm hầm bước ra, hiện tại là cười như vậy. Diệp công tử...có phải điên rồi ko?

Tiểu Mặc nhìn bóng người kia đi khuất, thở dài một hơi, cả cơ thể cũng vô lực ngã xuống. Thần trí trở nên mơ hồ, hai mí mắt cũng nặng trĩu, lập tức lâm vào hôn mê. Chỉ mong Lăng Nhi được tin đến kịp, đừng để nam nhân kia lại động vào y...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 69-1

Chương 69-1

Khi Lãnh Lăng Lăng đến, Tiểu Mặc đã sốt đến muốn hóng cả đầu. Lăng Lăng hoảng hốt nhìn bằng hữu của nàng khuôn mặt đỏ rực, nằm co quắp vẫn liều mạng giữ lấy ngoại bào, trong lòng khẽ trầm xuống. Nàng cùng Tiểu Mặc lớn lên, đương nhiên biết được bóng ma trong tim y ở chỗ nào.

“Gọi Diệp Minh tới đây!” Lăng Lăng quay lại nhìn Chiêu Dương sau khi dẫn nàng vào vẫn một mực im lặng đứng đó. Nếu ko có hấn, chỉ sợ hôm nay nàng muốn xông vào cũng sẽ mất ko ít công sức đi.

Chiêu Dương trong mắt hiện lên một tia cười khổ, cũng có đau lòng. Ánh mắt nàng nhìn hấn, sớm đã ko còn si mê cuồng dại như trước đây, ánh mắt nàng lạnh nhạt, bình thản như nước mùa thu, từ khi vào phòng đều một mực hướng về nam nhân bị thương kia. Chiêu Dương quay lưng bước ra ngoài, tình cảnh này, hấn có chút ko muốn nhìn. Lăng Nhi của hấn, suy cho cùng cũng ko phải của hấn.

Chiêu Dương quay đi, lại ko nhìn thấy tiểu nữ trong phòng kéo lên một nụ cười khổ. Nàng cũng đã mười tám rồi, so ra cũng đã thành con gái lớn rồi, Tiểu Thanh nữ nhi nhà quân gia mười bảy, cũng đã trở thành mẫu thân. Hôm trước mẫu thân khuyên nàng buông xuống, tìm một nhà thích hợp gả đi, nàng vẫn im lặng ko nói. Đã ko phải người kia, là ai thì có gì quan trọng nữa.

“Ko phải đuổi ta đi sao? Hiện tại lại muốn tìm?” Diệp Minh tuy cứng miệng, nhưng vẫn là bước đến. Suốt nửa ngày, hấn chính là đứng ngồi ko yên, tiểu tử kia bị thương nhiều như vậy, cần trị thương ngay, nhưng mà hấn, cũng ko cách nào bỏ xuống mặt mũi mà xông vào lần nữa.

“Mang thuốc trị thương của ngươi tới.” Chiêu Dương ko khỏi thờ dài, chính ngươi muốn quan tâm người ta, hiện tại đã cho ngươi bậc thang đi xuống, còn muốn ko thỏa mãn đi.

Diệp Minh trừng mắt nhìn Chiêu Dương, tiểu tử mặt lạnh này hôm nay dường như có điểm kỳ lạ nha.

Lăng Lăng thấm ướt khăn, đem đặt lên trán Ân Tiểu Mặc, nàng cũng là u u mê mê bị gọi tới đây. Thực ra mấy tháng qua, Lăng Lăng vẫn một mực quanh quẩn ở gần nơi này, cho nên mới có thể đến nhanh như vậy. Vài ngày trước, nàng nghe nói Tiểu Mặc một mình cưỡi ngựa đến Minh Nguyệt sơn trang, sáng nay lại thấy pháo hiệu của y, liền gấp rút chạy đến. Sao lại thành cái bộ dạng này?

Tiếng bước chân dồn dập, Lăng Lăng vội kéo chắn che kín người Tiểu Mặc. Nàng từng nghe y nói, tên họ Diệp kia cái gì cũng ko nhớ. Mà Tiểu Mặc cũng một mực ko muốn nói ra, nàng cũng đành mặc kệ.

Diệp Minh tiến vào phòng, lại nhìn thấy Ân Tiểu Mặc khuôn mặt đang đỏ bừng vì sốt, ko khỏi giật mình. Hấn đúng là bị ngựa đá đến hông đầu rồi. Người bị thương nếu ko nhanh chữa trị, cơ thể sẽ phản ứng mà sốt lên, hấn như thế nào bỏ mặc người bị thương ko lo như vậy? Tiểu tử kia tuy ngang ngạnh khó chịu một chút, nhưng sao hấn lại quên mất y đang bị thương khắp người như vậy chứ? Diệp Minh thật muốn lấy đá đập vào đầu chính mình, hấn thật quá hồ đồ rồi. Hôm nay, nếu là người khác, hấn sẽ ko...

“Là do Vũ Nhi làm.”

Diệp Minh đang thả hồn tận đầu bị một câu này kéo về, Chiêu Dương cũng là bị câu nói này của Lăng Lăng dọa cho giật mình.

“Đề thuốc lại, các ngươi ra ngoài.”

Diệp Minh lần nữa trọn mắt nghe chính mình bị đuổi khỏi phòng. Nơi này có người bị thương, mà hấn là thầy thuốc, thầy thuốc đó có được ko?

“Ngươi ko nhìn thấy hấn đang bị thương sao?”

“Lăng Nhi, để Diệp Minh chữa trị đi, nếu ko thương thể của Ân Tiểu Mặc sẽ càng nghiêm trọng.”

“Ta tự có thể lo liệu, phiền các người ra ngoài, cũng đừng vào làm phiền.”

“Lăng Nhi, Diệp Minh là thầy thuốc.”

“Luôn là ta trị thương cho Tiểu Mặc, sớm đã quen thuộc.”

Diệp Minh cũng ko cãi cố, đưa mắt lên nhìn Chiêu Dương, chỉ thấy huynh đệ của hấn trong mắt hiện lên một tia đau thương, cùng tuyệt vọng. Chiêu Dương cười khổ một tiếng, cũng khó trách nàng bình thân như vậy, thì ra tâm từ lâu đã ko còn đặt trên người hấn. Bước thấp bước cao, cũng ko chào một tiếng, bóng lưng cô tịch tiêu vẹo rồi đi. Diệp Minh đau lòng hấn, ném lại cho Lăng Lăng một cái nhìn xem thường rồi cũng phát tay áo rồi đi. Một nữ tử thân nhiên đòi ở lại cời y phục một nam nhân khác, suy cho cùng, ko đáng để huynh đệ của hấn thương tâm!

Lăng Lăng cời ra trung y của Tiểu Mặc, ko khỏi thờ dài. Đang yên đang lành, ngươi quần vài quanh ngực làm gì? Nhìn xem ngực cũng đã bị ép đến đỏ bừng. Đau lòng lau miệng vết thương trên người Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xúc thuốc, nhưng trong tâm lại đang nổi sóng. Chiêu ân sát chiêu, Băng Linh kiểm pháp, Vũ Nhi vì có gì xuống tay tàn nhẫn như vậy? Nàng đã cho người đi thăm dò tin tức, nhưng đã qua nửa ngày, vẫn chưa có báo về, thật khiến cho người ta lo lắng.

Bên ngoài doanh trướng, ko khí bỗng đứng trở nên trầm trọng đến lạ thường. Quân Tây Viện bất ngờ tập kích, cũng may đại quân luôn cảnh giác, nên nhanh chóng chủ động nghênh chiến. Tiếng la hét, tiếng bước chân rầm rập khiến cho ko khí càng thêm áp lực. Gần đây, cứ vài ngày quân địch lại tập kích một lần, vô cùng có trật tự, chuẩn bị kỹ lưỡng mà đến. Tuy ko tổn thất nhiều, lại khiến cho tinh thần quân sĩ Mạc quốc ngày càng rệu rã.

“Vương gia, cứ tiếp tục thế này, chỉ e...”

“Ko bằng chúng ta một lần đánh tới, đem quân Tây Viện tiêu diệt toàn bộ.”

“Sau chuyện này rõ ràng có quỷ, Hàn tướng quân ko thể mạnh động.”

Trong doanh trướng, ngươi một câu, ta một câu, lại thủy chung ko tìm được đối sách. Kỳ Phong thực cũng phiền não, mấy ngày qua, quân Tây Viện luôn chủ động tấn công, lại thua trận trở về, ăn cũng ko ít khổ, tại sao lại như con hổ lao vào vách đá, ko chịu dừng lại?

“Binh sĩ đem chia thành nhiều đội, một ngàn người một đội, thay phiên nhau ứng chiến. Nếu kẻ nào nhụt chí chán chường, lập tức đuổi khỏi quân doanh, dấy vào quân nô.”

Mấy vị tướng quân đang tranh cãi say sưa nhất loạt ngẩng đầu nhìn chủ tướng của họ. Cái gì gọi là thay nhau ứng chiến? Chẳng phải là tự xé nhỏ quân đội của mình ra sao?

Tiếng trống vang lên giòn giã, binh lính Mạc quốc nhanh chóng chạy về bãi tập rộng lớn. Hơn hai vạn quân, sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu hiên ngang tập trung nghe hiệu lệnh.

“Các người có tình nguyện bảo vệ huynh đệ của mình ko?” Huyền Vương đại tướng quân hỏi một câu ko đầu ko cuối khiến binh lính nhất loạt ngơ ngác.

“Vương gia, chuyện này..” Một vị lão tướng khó xử xen lời.

“Hôm nay Bôn vương ở đây, muốn cùng các huynh đệ nói rõ tất cả khúc mắc, sau đó đồng lòng đồng sức chiến đấu, đem quân Tây Viện công cuồng kia dẫm ở dưới chân!”

“Dẫm dưới chân!”

“Dẫm chúng dưới chân!”

Một câu “Dẫm ở dưới chân” ko nghi ngờ gì khiến cho binh lính Mạc quốc sục sôi hăng hái, mấy ngày qua bọn họ bị phiền đến ngủ cũng ko yên, thật sự uất nghẹn lắm rồi!

“Ai muốn về nhà, muốn rời đi, lập tức bước ra, ta tuyệt ko ngăn cản!”

Bên dưới nhất thời im lặng, bọn họ cũng là con người, ở nhà cũng có phụ mẫu, thê nhi đang chờ, nếu như ở nơi này chết đi thì sao? Người nhìn ta, ta nhìn người, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có do dự cùng ko quả quyết.

“Vương gia, chuyện này...”

“Nếu để họ vương bận tâm tư mà ở lại, có đánh cũng ko thắng nổi, chỉ chết thêm nhiều người hơn.”

Kỳ Phong nhìn xa xăm, sau trận này, trở lại kinh thành, hẳn nhất định quật ngã hoàng hậu, sau đó... ko có sau đó nữa.

Phía bên dưới, hai vạn binh lính ko biết từ lúc nào đã dần dần tách ra, một đám người sống lưng thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị và một đám người vẫn đang nhìn nhau do dự.

“Nực cười một Mạc quốc, thì ra cũng chỉ có những hạng người này.” Giọng nói lạnh lẽo nhưng từng chữ bén nhọn khiến Mạc quân đồng loạt giương kiếm.

“Các người trở về đi, về với phụ mẫu thê nhi các người, sau đó cũng họ tắm máu kinh thành!”

Bóng dáng hồng y từ xa đi tới khiến nhiều người ko khỏi rung động. Nữ nhân này, giọng nói này, khiến cho người ta cảm thấy, người nhìn nàng xấu xa một chút cũng là tội lỗi.

“Người là ai? Tại sao xông vào quân doanh?” Vài vị tướng quân đồng loạt xông lên, giờ phút này lòng quân đang dao động, ko thể để nữ nhân này ở đây kích động.

“Ly tướng quân, nàng là khách của ta.” Chiêu Dương nhanh chóng đứng trước mặt nữ nhân, hẳn ko sợ những người kia đụng được đến nàng, chỉ sợ nàng nổi giận vung roi.

“Lăng Nhi, sao muội lại đến đây? Ân huynh tỉnh chưa?” Nói đến đây, âm thanh của Chiêu Dương ko khỏi có chút ảm đạm.

“Quân Tây Viện đóng tại biên giới có năm vạn quân, hiện tại từ phía bắc đang đến thêm ba vạn nữa. Các người trở về kinh thành với thê nhi các người, bọn họ ở đây dùng mạng sống để chống cự bảo vệ cuộc sống yên bình của các người. Các người lâm trận bỏ chạy, có thấy xấu hổ ko?” Lăng Lăng cũng ko trả lời Chiêu Dương, cao giọng nói.

“Huyền Vương của các người tài giỏi, tướng quân của các người dũng mãnh, lấy bọn họ vài người, ném vào tám vạn quân địch, các người có lòng tin ko? Biên ải thất thủ, quân Tây Viện tràn về kinh thành, tan cửa nát nhà, đến lúc đó đừng ngửa mặt trách ông trời bất công!”

Bên dưới, ánh mắt binh sĩ Mạc quốc từ chần chừ chuyển sang sợ hãi rồi dần kiên định. Ban đầu là sợ hãi, quân Tây Viện thế nhưng điều động lực lượng lớn như vậy? Chính là muốn một lần liều chết sao? Mạc quân ở biên ải này chỉ có hai vạn, vậy mà bọn họ còn hèn nhất muốn về nhà? Nhìn sang đám huynh đệ sớm đã đứng về một phía kia, trong lòng ko khỏi xấu hổ. Biên ải thất thủ, phụ mẫu, thê nhi của họ ở kinh thành có thể được bình an sao? Hiện tại bọn họ nhất gan muốn trở về, đến lúc đó ko phải ko còn mặt mũi nhìn lão nhân gia hay sao?

“Xin Tướng quân trừng phạt!” Nhất loạt hàng trăm người quỳ xuống, bọn họ ban nãy hèn nhất như vậy, khẳng định đã khiến Vương gia thất vọng vô cùng.

Kỳ Phong nhìn hồng y nữ tử, lại nhìn quân sĩ của mình đang cúi mặt ko dám ngẩng đầu, ko khỏi có chút cảm kích. Lòng quân ko yên, thà ít còn hơn nhiều. Tin tình báo kia, hẳn đã sớm nhận được, vốn lần này muốn chọn những người còn lại, thực hiện huấn luyện đặc biệt, triển khai đánh úp, ko ngờ...

“Hai vạn quân tiếp viện kia, Lạc Nhạn lâu sẽ thay người xử lý.”

Lăng Lăng lạnh nhạt liếc qua nam nhân mà Vũ Nhi của nàng yêu thương, trong lòng là một mảnh bi ai. Vốn nghĩ Vũ Nhi sẽ hạnh phúc hơn nàng, ko ngờ

là sai rồi. Lại nhìn nam nhân mà nàng từ nhỏ đã quen nhìn bóng lưng, ko khỏi xót xa cho chính mình. Hai người các nàng, đúng như Nhược tử nói, là kiểu nữ nhân sẽ cả đời đau khổ vì tình.

“Nàng vì nguoi, tổn ko ít tâm tư.”

Khuôn mặt cương nghị của Kỳ Phong thoáng chốc cứng đờ, “nàng” là ai, hấn đương nhiên hiểu rõ, trong lòng lại chua chát.

“Ngày cưới của nàng, ta sẽ mừng lễ vật thật hậu!”

“

Con mẹ nó hậu cái đầu nguoi!” Âm thanh thô tục chói tai khiến cho ko ít nguoi cau mày nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: CHƯƠNG 69.2

Một thân trường bào lam sắc, dáng nguoi gầy gầy cao cao, khuôn mặt lại ko chút huyết sắc.

“Vừa tỉnh lại nguoi liền nao loạn.” Lãng Lãng ko vui nhìn nguoi nọ.

“Trở về doanh trướng!” Nguoi vừa đến hùng hổ khoát tay, nếu ko phải động tác cứng đờ, thật ko nhìn ra y bị thương đến nỗi băng bó đầy nguoi.

Tiểu Mặc sắc mặt nặng nề nhìn bốn nguoi trước mặt, lúc đó quả thật bị thương đến hồng đầu óc rồi mới tìm đến đây. Nhìn đi, đám nguoi kia có ai cho y sắc mặt tốt? Cả nha đầu Lãng Lãng cũng nhìn y khinh bỉ kia!

“Nguoi mau nói đi, Vũ Nhi có chuyện gì? Tại sao mặt thám ta gửi đi đều mất hết tin tức?”

Lãng Lãng có chút gấp gáp, một nhóm ba mặt thám xuất sắc của Lan Nhược phùng nàng điều đi cứ như vậy mất tích, suốt ba ngày qua ko hề có tin tức trở về. Nàng dù có gấp, cũng đành chờ Ân Tiểu Mặc tỉnh dậy, mà tiểu tử này lại đủ ngang ngược, vừa ngủ, thế nhưng nằm liền ba ngày ba đêm.

“Ta ko rõ...”

“Cái gì ko rõ, chính mình cũng bị nàng đánh cho một thân nở hoa, còn kêu ko rõ!”

Tiểu Mặc trầm mặc ko nói. Mười năm qua Vũ Nhi ko hề đụng đến kiếm, vậy mà có vài tháng, kiếm pháp đã linh hoạt trở lại, thậm chí so với trước kia đã hiểm học hơn mấy phần. Y mười năm trước ko phải đối thủ của nàng, mười năm sau thế nhưng lại càng ko có tư cách đó. Nhưng là, Vũ Nhi như vậy rất kỳ lạ.

“Vũ Nhi, dường như ko nhận ra ta...”

“Ko nhận ra?” Lãng Lãng ngây ngốc. Như thế nào lại ko nhận ra?

“Huyền Vương gia! Xin nguoi giúp đỡ!”

Tiểu Mặc bỗng khom lưng bán lễ với Mặc Kỳ Phong, lại khiến ba nguoi còn lại giật mình. Tiểu Vô Nhan nổi tiếng nhất là gì? Là kiêu ngạo. Y kiêu ngạo ngang tàng, cũng có vốn đề kiêu ngạo. Tiểu Vô Nhan luôn cười nhạt ngạo nghễ, ánh mắt nhìn nguoi luôn là nửa con mắt. Nhưng hiện tại, Tiểu Vô Nhan đó sắc mặt tái nhợt, hướng một nguoi khác cầu xin.

Tiểu Mặc vốn cũng ko muốn chấp nhận chuyện này, nhưng y chính là hết cách rồi. Y và Lãng Nhi hợp sức chắc chắn có thể đối phó Vũ Nhi, nhưng bên kia lại còn một Độc Cô Tà tiềm lực ko rõ nông sâu. Chuyện của Vũ Nhi chắc chắn do hấn ở phía sau giờ trò. Nam nhân đó có vẻ chung tình, nhưng y ko muốn Vũ Nhi đầu óc mơ màng, cứ u u mê mê như vậy mà gả đi. Nhìn khắp một lượt, có lẽ chỉ Mặc Kỳ Phong này có thể giúp. Tiểu Mặc đã suy nghĩ thật lâu, dùng tôn nghiêm của y, kiêu ngạo của y đổi về một Vũ Nhi nguyên vẹn rõ ràng đáng giá mà!

Kỳ Phong khó hiểu nhìn nam nhân bị nguoi giang hồ xưng thành Tiểu sát đồ kia, hấn vẫn biết y kiêu ngạo, thậm chí hiện tại, y đang cầu xin hấn, nhưng ngạo khí kia vẫn ko tự chủ tràn ra. Chỉ là, một nguoi cao ngạo như Tiểu Vô Nhan, vì cái gì chấp nhận hướng hấn mà cầu xin?

“Tiểu công tử cũng có chuyện cần cầu bốn vương?” Kỳ Phong khẽ ninh mị, ý tứ khiêu khích ko hề che dấu. Dù sao cũng là nguoi tự đưa đến cửa, ta đây cũng uất nghẹn lâu rồi!

Tiểu Mặc nặng nề hít một ngụm khí. Tuy rằng y đánh ko lại Mặc Kỳ Phong, nhưng để thắng y, hấn cũng sẽ phải chịu ko ít thiệt thòi. Tiểu Vô Nhan y luôn ngang cao đầu mà hành sự, ko nghĩ tới có một ngày bị nam nhân này là cho uất ức mà ko thể nói như vậy. Y vốn là đánh cược, Vũ Nhi bỏ ra cho tên

này như vậy, y muốn cuộc xem họ Mạc này có tìm hay ko? Vũ Nhi khi tỉnh táo một mực hướng về hắn, nếu kẻ này làm ngơ, y cũng chỉ có thể tận lực. Vũ Nhi gả cho kẻ kia sau này ắt sẽ tức giận, nhưng suy cho cùng đó là một nam nhân yêu nàng, chưa từng khiến nàng khổ sở như người này.

“Nếu ko phải vì Vũ Nhi, ngươi nghỉ bốn đại gia sẽ ở đây đông dài với ngươi sao?”

Trở mặt nhanh như vậy? Diệp Minh khoe môi cong lên hứng thú dào dạt nhìn Ân Tiểu Mặc. Một lời ko hợp liền dứt khoát trở mặt, tiểu tử này cũng là ko kiên nhẫn quá đi.

“Ngươi nói Vũ Nhi?” Kỳ Phong nhanh chóng bắt lấy trọng tâm mà Diệp Minh bỏ lỡ, hắn nghe nói, nàng sắp thành thân.

“Giúp ta cứu nàng, coi như trả công Lạc Nhạn lâu giúp ngươi giải quyết hai vạn quân kia.” Trong lòng Tiểu Mặc dấy lên hy vọng, có thể bàn điều kiện với nam nhân này.

“Nói trọng tâm!” Sắc mặt Kỳ Phong trầm xuống, hắn nhớ Lãnh Lăng Lăng nói vết thương của Ân Tiểu Mặc là do Vũ Nhi dả thương, võ công của nàng đã đạt đến mức đó, nếu ko có chuyện, Ân Tiểu Mặc kiêu ngạo này làm sao hướng hắn chủ động mở lời. Tiểu tử này cũng thật biết đục nước béo cò, lại còn vòng vo ko chịu nói rõ.

“Vũ Nhi giống như... mất trí nhớ... nàng ko nhận ra ta.”

“Ngươi nói nàng mất trí nhớ, làm sao lại đánh ngươi thành bộ dạng này?”

“Hôm đó ta đến Minh Nguyệt sơn trang...”

Tiểu Mặc âm trầm nhớ lại, y tới bãi phóng Minh Nguyệt sơn trang, thật khó khăn mới vào được, may mắn lại thấy Vũ Nhi đang đi dạo ở hoa viên. Mà Độc Cô Tà đứng đó ko xa, ánh mắt sùng nịnh một mực đặt trên người Vũ Nhi. Y nghe thấy hắn gọi nàng là Lâm Nhi. Thật khó khăn giằng co tới gặp được Vũ Nhi, lại thấy nàng dùng ánh mắt xa lạ ghét bỏ nhìn mình, Ân Tiểu Mặc thật sự giận đến ngứa răng, Vũ Nhi vẫn mặc bạch y thanh nhã, nhưng ngoài vẻ đạm mạc hàng ngày, dường như còn thêm mấy phần lạnh lẽo. Hơn nữa ánh mắt trong suốt ko nhiễm bụi trần, còn có mấy phần cô tịch.

“Ngươi là ai?” Bạch y thiếu nữ kia nhìn y chán ghét, phút chốc khiến y hoài nghi có phải hay ko mình tìm nhầm người rồi.

“Lâm Tiêu, theo ta về!” Tiểu Mặc lẫn lộn trên giang hồ vài năm nay, hiển nhiên ko phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra thiếu nữ kia có vấn đề.

Tiểu Mặc kéo tay thiếu nữ đi, lại ko nghĩ tới nàng lạnh lùng hất tay y, lùi lại vài bước, ánh mắt cảnh giác. Tiểu Mặc ko tin nổi người kia thế nhưng dùng ánh mắt đó nhìn y. Độc Cô Tà tiến lên nói với thiếu nữ điều gì đó, đến khi nàng nhìn y lần nữa, ánh mắt chán ghét kia hoàn toàn thay bằng cứu hận. Thiếu nữ rút kiếm của Độc Cô Tà, một đường đánh tới Tiểu Mặc còn đang ngây ngốc. Nếu y toàn lực đánh trả, có khả năng chế trụ được nàng, tuy nhiên cả hai sẽ tổn thương. Y ko muốn làm bị thương Vũ Nhi, một đường chỉ phòng thủ, mặc cho nàng đánh tới.

Đến khi phát hiện trên người đầy vết máu, mới thật sự dám tin, Vũ Nhi thế nhưng thực sự động sát tâm. Một mình y ko thể làm gì, đành nhanh chóng rút lui, thế nhưng trên đường đến đây đã ăn ko ít khổ. Độc Cô Tà kia, thực sự tính toán ko bỏ qua cho y. Đôi mắt khê đảo, người y có thể nhờ vả, có lẽ chỉ có Mạc Kỳ Phong này.

Diệp Minh trầm mặc một thoáng, khuôn mặt anh tuấn khẽ nhăn lại.

“Miêu tộc khiến người ta chán ghét, ngoài cô trùng, còn có vu thuật!”

“Ngươi nói vu thuật?”

“Theo như ngươi nói, Vũ muội chỉ e đã trúng Nhiếp hồn thuật.”

“Diệp Minh, Chiêu Dương, chỉ huy trận đánh!” Giọng nói thoáng qua, cái bóng màu tím thoáng đã đi thật xa, bỏ lại một đám người ngây ngốc.

Này Vương gia, người cũng chạy nhanh quá rồi!

Nhưng... nhưng này ko ổn đi! Sĩ khí quân ta khó khăn lắm mới phục hồi, đại tướng quân liền chạy ko thấy người, này... làm sao mà đánh?

Sắc mặt Chiêu Dương cũng trở nên ko tốt, Vương gia từ lúc nào vọng động như vậy? Chuyện này nếu lộ ra ngoài, bên trên tra xuống, chi e vị bên trên kia ko bỏ qua cơ hội hạ thấp Vương gia.

“Lăng Nhi, dịch dung giúp ta.”

Tiểu Mặc cười nhàn nhạt, lần này y vốn muốn đến cầu Diệp Minh, người này tuy là người của Vương phủ, nhưng cũng coi như gián tiếp cùng Vũ Nhi có một tầng quan hệ, hắn sẽ ko thấy chết ko cứu. Chỉ ko nghĩ tới vị đứng đầu Vương phủ kia cũng ko hỏi rõ sự tình cứ như vậy mà bỏ đi. Thu hoạch này, thật là ngoài ý muốn nha! Hiện tại y mang thương tích trên người, muốn xông vào Minh Nguyệt sơn trang tầng tầng cao thủ kia quả thật khó khăn, nhưng là đám giặc cỏ râu ria này, Tiểu Vô Nhan y ko thêm để trong mắt! Người kia cũng coi như giúp y một việc, y liền thuận tay giúp hắn một việc, coi như ko ai nợ ai.

Lãnh Lăng Lăng cũng ko hỏi một câu, trong thoáng chốc đem Tiểu Mặc dịch dung thành khuôn mặt của Mạc Kỳ Phong, sau đó trực tiếp rời đi, hờ hững ném lại một câu “Bảo trọng” ko biết là nói cho ai.

Tiểu Mặc thờ dài một tiếng, nha đầu này sau lần đó dường như còn lạnh lùng hơn trước. Nàng trước kia là lạnh lùng trong trẻo của thiếu nữ, hiện tại vẫn như cũ lạnh lùng, lại nhiều hơn một phần cô đơn tịch mịch. Hiểu ý, cũng không ai khác ngoài nha đầu này. Chỉ cần một câu, liền hiểu ý muốn làm gì, cũng không từng hoài nghi. Một nữ tử tốt như vậy, nếu đem gả ra ngoài, chính ý còn nuôi tiếc, vậy mà nam nhân kia lại cố tình có mắt như mù nhất định bỏ qua nàng.

“Vương gia của các người giúp ta một việc, ta dĩ nhiên không để hấn thiệt thòi.” Tiểu Mặc nhìn mi nhìn hai nam nhân vẫn ngây ngốc trong phòng. Tiết tấu này... cũng khó trách họ không theo kịp, Lăng Nhi ra tay quá nhanh gọn rồi!

Thiếu nữ cười ra bạch ý, khoác lên mình giả ý hoa lệ. Hôm nay là ngày nàng thành thân. Dù không nhớ chuyện cũ, nhưng nàng vẫn mơ hồ nhận thấy nam nhân kia đối nàng là chân tình, tôn trọng nàng. Nhưng là, chỉ cảm nhận như vậy thôi, chính mình một chút cảm giác cũng không có, nàng bối rối không biết làm sao. Hi khăn trùm lên, từ mũi phượng rủ xuống che đi khuôn mặt xinh đẹp như đoá mầu đơn nở rộ. Nha hoàn cẩn thận từng bước đi nàng bước ra ngoài, hôm nay là tất niên, cũng là ngày thiếu chủ thành thân. Tân nương tử xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, chỉ là, ánh mắt của nàng, từ đầu đến giờ vẫn luôn đậm nhạt, hồ hồ như vậy.

Bên ngoài sảnh đường Minh Nguyệt son trang, tân khách sớm đã đứng đầy, đều hào hứng chờ đợi chiêm ngưỡng dung nhan của tân nương tử. Phải biết Lâm Tiêu thời gian ngắn như vậy nhắc lên phong ba bão táp trong giang hồ, lại thủy chung chưa từng lộ diện. Liệu có phải xấu đến không thể gặp người? Nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hôm nay thế nào cũng phải muốn tân lang vén hỷ khăn trước mắt huynh đệ quần hùng.

“Nhất bái thiên địa!”

Nam nhân ánh mắt nhu tình như nước, nhìn nữ tử tay nắm hồng lẵng, sau hôm nay, nàng sẽ trở thành nương tử của hấn. Nàng sẽ oán hấn, hận hấn, nhưng hấn yêu nàng như vậy, tuyệt đối sẽ không để nàng có cơ hội hận hấn.

“Nhị bái cao đường!”

Hai bóng dáng cúi đầu khẽ bái một bài vị được đặt trên bàn. Tân lang không còn phụ mẫu, mà tân nương cũng đã mất hết thân nhân, kết quả chỉ có thể bái tế linh đường của mẫu thân tân lang.

“Phu thê giao bái!”

Thân ảnh nữ tử thoáng cứng đờ, lại miễn cưỡng khom lưng xuống.

“Xoạt!”

Đầy một sảnh đường người ngây ngốc nhìn hồng lẵng vô thanh vô thức biến thành vụn, bay khắp sảnh đường. Đây... là chuyện gì đây?

“Nhị ca rời nhà lâu như vậy, hiện tại thú thê cũng không báo cho người nhà một tiếng, huynh không sợ phụ thân đau lòng?”

Cùng với âm thanh trầm lạnh vang lên, một cái bóng màu tím lướt qua, chỉ một thoáng đem tân lang đánh lùi lại mấy bước. Nhân sĩ giang hồ cả đám người quên cả phản ứng, đến khi nhìn rõ bóng dáng màu tím kia, lại có chút ngoài ý muốn. Khắp thiên hạ, người có thể khuấy phục loại màu tím cao quý kia có mấy người? Họ chỉ không dám tin Huyền Vương gia lại xuất hiện ở nơi này, đem hôn lễ phá hỏng.

“Người đến là khách, Vương gia là đến uống rượu mừng của ta?” Tân lang có chút ngoài ý muốn. Hấn không từng nghĩ tới người này thế nhưng thực sự tới. Không phải chỉ có nàng tương tư hấn thôi sao?

Bất ngờ, tân nương tử tự tay vén lên hỷ khăn, một đám nha hoàn hỉ nương sợ đến xanh mặt. Bất quá, hồ hồ, lãnh đạm thường trực trong mắt thiếu nữ dường như vỡ vụn. Tân nương tử hai mắt kích động, nhìn chằm chằm nam nhân vừa xuất hiện.

“Người là ai?”

Nàng không quen hấn, là không nhớ có từng quen biết hấn hay không, nhưng khi nghe được giọng nói của người này, trái tim dường như không tự chủ nổi lên một cái. Từ tận sâu trong tiềm thức cũng dao động mãnh liệt. Cảm giác này, vừa giống như lần trước kẻ đến bị nàng đánh trọng thương, lại dường như có điểm bất đồng.

“Nàng quên ta?” Giọng nói từ ý nam nhân xẹt qua một tia khổ sở, dường như nàng không tỉnh táo, nhưng nghe nàng thực sự quên đi, nội tâm vẫn là thống khổ.

Đau khổ như vậy? Thương tâm như vậy? Thiếu nữ cảm thấy trong tim dường như có con thú bị xiềng xích, đang không ngừng giãy dụa muốn thoát ra ngoài.

“Lâm Nhi, hấn là đồng bạn của kẻ hôm trước, chính bọn họ đem nàng đẩy xuống vách núi.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, vọng vào tai, lại không khác gì ma chú, khiến đầu óc thiếu nữ càng thêm choáng váng.

“Nhị ca cũng thật có nhã hứng, lừa gạt con gái nhà người ta như vậy, không sợ nàng hận huynh?”

Kỳ Phong ngộ ra điều gì đó, chẳng trách Tiểu Vô Nhan lại ôm thương tích như vậy mà trở về. Chỉ e cũng là bị người kia dùng cách này đánh đuổi đi! Hấn hiểu rõ, Tiểu Vô Nhan sẽ không làm tổn thương nữ tử này dù là nửa điểm, liền biến ý thành bao cát mặc nàng chém giết.

Nhân sĩ giang hồ bên kia vẫn luôn một mực đứng xem trò vui, lại tròn mắt nhìn Huyền Vương gia thoáng một cái đem tân nương tử ôm vào lòng. Đây...

là hoành đao đoạt ái đi! Nhưng Độc Cô Tà kia cũng đâu phải kẻ tầm thường, hôm nay quả ko phí công đi một chuyến! Bọn họ giết nhau, tốt nhất là giết đến cả hai cùng chết mới hay nha!

“Ngươi là ai?”

Bị nam nhân ôm vào lòng, thiếu nữ dường như tung quần, Độc Cô Tà kia tuy nói sẽ thành phu quân của nàng, nhưng thủy chung ko động đến nàng, chỉ cần nàng cự tuyệt, hẳn đều mỉm cười buông xuống. Mà nam nhân này ko chút cố kỵ ôm nàng, thế nhưng từ trong nội tâm lại ko hề bài xích.

“Nàng đoán xem ta là ai.” Nam nhân cản trở ko thêm để tâm ánh mắt người xung quanh, vòng tay ôm nàng càng xiết chặt.

“Buông nàng ra!” Độc Cô Tà vung kiếm đánh tới, hai mắt đỏ ngầu vì tức giận.

Một hồi đánh giết, tử y nam nhân thủy chung ko có buông tân nương tử, một tay hân ôm nàng, một tay cùng Độc Cô Tà giao đấu, mà tân nương tử, dường như cũng ngây ngốc để hân ôm. Giằng co một hồi, ba người đánh ra đến vách núi bên cạnh Minh Nguyệt sơn trang.

“Mạc Kỳ Phong, ta sớm đã ko cùng ngươi tranh giành vị trí đó, tại sao còn muốn tìm ta gây sự?” Độc Cô Tà phẫn nộ nói lớn, nhìn nữ nhân vẫn im lặng để người kia ôm trong lòng, ánh mắt càng thâm lại.

“Mạc Kỳ Thanh, ta nói huynh nghe một bí mật.” Khóe môi Kỳ Phong kéo lên tà ác, nhị ca này từ nhỏ luôn cùng hân tranh giành, năm đó muốn bá chủ, lại bị người tuyệt tình từ chối, liền ôm theo hận ý, tất cả đổ lên đầu hân.

“Huynh muốn tranh giành, ta theo bồi cùng huynh, nhưng nữ nhân này, huynh ko nên chạm đến.” Ánh mắt Kỳ Phong lóe lên tia tàn nhẫn. Hân từng nghĩ, nàng tìm được nam nhân xứng với nàng, hai người hảo hảo sống hạnh phúc, hẳn sẽ ở một bên chúc phúc cho nàng. Hiện tại hân thay đổi ý định rồi, người cùng nàng sống hạnh phúc, chỉ có thể là hân! Nàng là của hân, ai cũng đừng mơ tưởng!

Mạc Kỳ Phong vung tay, sát khí ngày càng dày đặc. Độc Cô Tà lăn lộn trên giang hồ lâu như vậy, dễ dàng đoạt được chức võ lâm minh chủ, điều hân luôn muốn là là trở về cùng Mạc Kỳ Phong giao đấu. Độc Cô Tà năm năm rời nhà là năm năm khổ luyện, hẳn muốn cho người kia biết, hẳn tuyệt đối ko hề thua kém Mạc Kỳ Phong, hẳn muốn ông ta hối hận ngày đó từ chối hân. Nhưng là, ko nghĩ tới sau năm năm, hân vẫn thua, hơn nữa còn thua thê thảm hơn. Một chương của Mạc Kỳ Phong liền có thể đánh hân bay về một phía, lại hoàn toàn ko thể chống cự. Độc Cô Tà hẳn ko cam tâm!

“Lâm Nhi, hẳn là kẻ đùa giỡn tình cảm của nàng, đem nàng đẩy xuống vách núi.”

Một câu nói đem thiếu nữ còn đang ngây ngốc đánh tỉnh lại. Đùa giỡn tình cảm? Đó là lý do khiến lòng nàng rối loạn khi gặp hân? Là do đã từng có tình cảm, nên mới có cảm giác sao?

“Giết hân! Dùng đao của ngươi đâm vào tim hân!” Từ đâu đó trong tiềm thức như có tiếng thúc giục.

“Là hân hại ngươi mất đi trí nhớ, khiến ngươi sống đau khổ như vậy. Hân đáng chết!”

Thiếu nữ hai tay ôm đầu, giọng nói ma quái trong đầu như ma chú nguyên rủa quán lấy nàng.

“Vũ Nhi!” Kỳ Phong nhận ra người trong lòng bất thường, nội tâm lại trở nên lo lắng.

“Ngươi dùng Nhiếp hồn thuật với nàng?”

Ánh mắt sắc bén liếc về phía nam nhân cô tịch đứng cách đó ko xa. Chỉ thấy người kia khóe môi cong lên nụ cười quỷ dị.

Kỳ Phong hơi cười, bất đắc dĩ nhìn đoàn đao đâm ở trước ngực mình, lại nhìn nữ nhân đang cắn môi hoảng loạn trong vòng tay mình.

Thiếu nữ nhìn đao trong tay mình đã đâm vào ngực người kia, trong lòng lại nổi lên cảm giác lạ. Là sợ hãi? Là bất an? Điều ko phải! Nhưng rốt cuộc là gì? Nàng ko biết!

“Nha đầu ngốc, lần nào giả đi nàng cũng đều mơ hồ như vậy.”

Thiếu nữ còn ko kịp phản bác, môi đã bị người ta chặn lại. Mềm mềm, lạnh lạnh, người nọ ko thêm để ý đến vết thương, trần trọc hôn nàng. Cái lưỡi càn rỡ công thành chiếm đất, khiến nàng muốn ngạt thở. Vừa hé miệng muốn tìm ko khí, lại để người kia thừa cơ làm loạn. Cái lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng nàng mà khuấy đảo. Thiếu nữ theo bản năng cắn một cái, cả khoang miệng ngập tràn mùi máu, nhưng... người kia vẫn ko thôi hôn nàng. Thiếu nữ trong mắt hiện lên tung quần, cả người vô lực, lại quên mất chính mình có võ công, ko cách nào đẩy người kia ra. Hai mắt nàng dần mê mẩn, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên vì thiếu ko khí.

“Nha đầu ngốc!” Dứt lời, liền ngất đi, nàng lúc đấy mới nhận ra, hẳn mất máu quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: MẠC KỶ PHONG LÀ AI? (1)

Thiếu nữ lúng túng đỡ nam tử nằm xuống, trong mắt hiện lên từng quẩn chưa từng có.

“Lâm Nhi, chúng ta mau trở về.”

Chưa bao giờ thiếu nữ cảm thấy chán ghét giọng nói kia đến vậy. Tại sao ko nói cho rõ ràng? Nàng và nam nhân này chắc chắn có quan hệ gì đó, nếu ko, tại sao nhìn hắn bị thương, tìm nàng lại đau như vậy? Dường như con thú trong tim đang mạnh mẽ muốn thoát ra ngoài, lại bị xiềng xích nào đó trói chặt lại. Thiếu nữ ôm đầu ngã trên nền đất, cảm giác thống khổ đau thương lan đến từng góc ngách trên cơ thể.

“Lâm Nhi!”

Độc Cô Tà chạy đến, ngoài ý muốn lại bị đánh trở lại. Trời tối đen, gió núi gào thét như muốn dọa chết người, nhuyển tiên vung lên, huyết hoa đầy trời. Đám nhân sĩ giang hồ luôn đứng xem kịch đã có người biến sắc mặt. Hồng y như lửa, Tử Vũ tiên như chớp đánh Độc Cô Tà lui về vài bước.

“Hồng y ảnh?” Đã có người kinh hoàng hô lên.

Nữ tử kia im lặng ko nói, bước đến điểm huyết cầm máu cho Mạc Kỳ Phong, lại nhìn tân nương đang ôm đầu đau đớn vẫn ko rời khỏi nam nhân kia nửa bước.

“Ngươi thật khiến người ta chán ghét.”

Vừa dứt lời, nhuyển tiên lại vung lên. Lãnh Lăng Lăng lạnh lùng hờ hững, nhưng luôn khiến Lãnh gia nhị lão lo lắng ko thôi. Chính vì nàng rất liều mạng. Một khi nhận định làm gì, chắc chắn sẽ bất chấp tất cả mà làm đến cùng. Như hiện tại chẳng hạn. Biết rõ chính mình ko phải đối thủ của Độc Cô Tà, biết rõ cần làm hiện tại là đưa Vũ Nhi cùng Mạc Kỳ Phong rời đi, lại ko cách nào ngăn chặn lửa giận của mình, một đường đánh tới Độc Cô Tà.

Nhân sĩ giang hồ nhìn hồng y kia cười lạnh, nữ nhân ngông cuồng, hoàn toàn ko phải đối thủ của Độc Cô Tà. Hôm nay sẽ ở nơi này diệt đi một cái Hồng Y Ảnh, miễn cho sau này ăn ngủ ko yên. Ko ai nhìn thấy ở nơi kia, thiếu nữ đã thôi ôm đầu đau đớn, khoảnh khắc nàng ngẩng mặt lên, đáy mắt hiện lên sát ý.

Lăng Lăng tuy chủ động công kích, nhưng hiện tại cũng vì chống lại công kích của Độc Cô Tà mà chật vật. Đáy mắt Độc Cô Tà nhiễm một tầng sát ý, chỉ cần hắn giết chết nữ nhân này, giết chết Mạc Kỳ Phong, từ nay về sau, Lâm Nhi sẽ ko còn vấn vương gì quá khứ, sẽ toàn tâm toàn ý cùng hắn bạc đầu răng long. Nghĩ vậy, chiêu thức ra càng tàn nhẫn, ko chiều nào ko muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Một cái bóng vụt qua, Độc Cô Tà như con diều đứt dây ngã xuống đất trước ánh mắt kinh hoàng của đám người giang hồ. Giả y đồ nực, có phần chói mắt hơn so với hồng y của Lãnh Lăng Lăng, gió núi thổi tà áo bay phấp phật, nữ tử đứng đó, nụ cười nhàn nhạt, ở khóe môi nàng còn vương máu đỏ.

“Lâm Nhi?”

Độc Cô Tà chật vật đứng dậy, lại nhìn thấy nụ cười trên môi nàng, tâm chợt trầm xuống. Những ngày qua, hắn luôn mong mỗi nụ cười của giai nhân, nhưng giờ phút này, nhìn thấy nàng cười, hắn càng thấy tâm mình lạnh buốt. Kia là nụ cười luôn thường trực trên khóe môi của Lạc Nhạn lâu chủ Lâm Tiêu! Nàng như thế nào lại...?

“Độc Cô công tử!” Giọng thiếu nữ thanh thúy vang lên, nhẹ nhàng lại mang theo sát ý dày đặc. Nàng vốn muốn đem hắn trở thành bằng hữu, kẻ kia lại dám động tay chân trên người nàng! Ánh mắt khẽ lướt qua từ y nam tử đang bất tỉnh trên mặt đất, lại nhìn đến Lãnh Lăng Lăng đã toàn thân chật vật, hân ý trong đáy mắt nhiều thêm mấy phần.

“Lâm Nhi...” Độc Cô Tà hai mắt mở lớn, rốt cuộc vẫn ko cách nào che giấu hoảng hốt trong đáy mắt. Rõ ràng hắn ko có giải thuật, Lâm Nhi làm sao... làm sao...?

“Tiểu Nhi một thân đầy máu, Huyền Vương một vết thương chí mạng, tội lỗi này,

Lâm Tiêu sẽ gánh chịu, coi như tạ ơn Độc Cô công tử đã chăm sóc ta thời gian qua. Một chương vừa rồi, coi như ta vì Hồng Y Ảnh trút giận. Độc Cô công tử, ta sau này, ko mong nhìn thấy ngươi nữa!”

Thiếu nữ tuy tức giận, nhưng trong lòng nặng trĩu, nàng từng xem hắn là bằng hữu.

“Lâm Nhi, tha thứ cho ta! Cho ta một cơ hội nữa! Cầu nàng!”

Vũ Quân lạnh nhạt nhìn nam tử trước mặt. Một đấng nam nhi đội trời đạp đất, một kẻ có vốn liếng để cuồng ngạo, cần gì hèn mọn như vậy? Vì yêu sao? Tình yêu này của hắn, nàng thật sự nhận ko nổi đâu.

“Độc Cô công tử, người cần gì cố chấp như vậy.”

“Lâm Nhi, ta thực sự yêu nàng. Xin nàng, cho ta một cơ hội thôi!”

“Yêu?” Vũ Quân cười thành tiếng, ánh mắt tràn ra châm chọc, nhưng nhiều hơn là thương hại.

“Độc Cô công tử, người có biết, một đao kia đâm vào người hần, là mười lưỡi đao đâm vào tim ta hay ko? Độc Cô Tà, người căn bản ko hiểu được tình yêu!”

“Lâm Nhi...”

“Tình yêu của Độc Cô công tử, thứ cho Lâm mỗ gánh ko nổi.”

Độc Cô Tà đau lòng nhìn dung nhan diễm lệ của nữ tử đáng lẽ đã trở thành thê tử của hần. Yêu mị như vậy, liễm diễm như vậy, căn bản ko phải nàng. Trang điểm tân nương của Miêu tộc quá rực rỡ, quá chói mắt, khiến hần nhìn đến tâm cũng nhói buốt. Lâm Tiêu lạnh nhạt thờ ơ, tưởng vô tình lại quá si tình. Nàng đêm nay như đoá mầu đơn rực rỡ vì hần mà nở, lại khiến hần quên mất nàng vốn là tuyết liên, mầu đơn tuy đẹp vẫn ko sánh được thanh lãnh của nàng.

“Ta có gì thua kém hần?”

Độc Cô Tà suy sụp nhìn hai bóng báng màu đỏ và màu tím như quện vào nhau, ly khai nơi này. Hồng Y Ảnh còn nán lại, nhìn hần bằng đôi mắt thương cảm. Hần, thực đáng thương như vậy sao? Mạc Kỳ Phong có gì hơn hần? Tại sao hết người này đến người khác vì Mạc Kỳ Phong mà bỏ qua hần?

Đêm tân hôn, Minh Nguyệt son trang, thiên hạ đệ nhất trang nhuộm máu tươi. Hầu như quan khách tham gia đều bị Độc Cô Tà giết chết, một vài người may mắn trốn thoát cũng là chặt vật đến ko nhận ra. Giang hồ lại dậy sóng, từng môn phái kéo nhau đến Minh Nguyệt son trang đòi lại công bằng, lại chỉ thấy thiên hạ đệ nhất trang xơ xác tiêu điều, đừng nói là người, con chó con gà cũng ko thấy. Độc Cô Tà từ đó, biến mất khỏi võ lâm.

Những chuyện này Vũ Quân ko biết, cũng ko quan tâm, hiện tại trong mắt nàng chỉ có nam nhân suy yếu nằm trên giường. Có những khi hơi thở của hần mong manh khiến nàng thực sự sợ hãi. Hần sẽ ko có chuyện gì phải ko? Lưỡi đao kia của nàng chỉ còn một chút sẽ trực tiếp đâm vào tim Mạc Kỳ Phong. Hần đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi. Hần sẽ ko chết, tuyệt đối ko. Hần kiêu ngạo như vậy, làm sao chịu để bản thân chết một cách ngớ ngẩn như vậy. Đại nghiệp của hần còn chưa hoàn thành, hần cũng chưa cưới nữ nhân hần yêu vào cửa, làm sao có thể chịu chết như vậy!

Lăng Lăng mang thức ăn vào, nhìn đến nữ tử kia lại thở dài lui ra. Ba ngày ko ăn ko ngủ, cho dù người có nội công thâm hậu hơn nữa, chỉ e cũng đã muốn ngã gục. Vũ Nhi từ Minh Nguyệt son trang một đường đưa Mạc Kỳ Phong về Lạc Nhạn Lâu, từ đó luôn một mực ở trong căn phòng này, ko ăn cũng ko ngủ, ko khóc cũng ko cười, cả ngày ngăn người nhìn nam nhân đang hôn mê trên giường kia.

“Vũ Nhi, nghe lời Ân bá, con nghỉ ngơi một chút đi. Con cứ như vậy, đến khi Vương gia tỉnh lại, con lại ngã xuống thì biết làm sao.”

Ân lão gia đau lòng nhìn thiếu nữ khuôn mặt đã tái nhợt, giá y màu đỏ chói mắt càng khiến nàng yếu ớt hơn. Ông từng nghĩ nữ nhi này của Khanh Khanh ko giống như mẫu thân của nàng si tình như vậy, xem ra ông đã sai rồi. Tình yêu của Vũ Nhi, so với Khanh Nhi lại càng thêm mãnh liệt.

“Ân gia gia, hần sẽ tỉnh lại đúng ko?” Đôi mắt như dại đi của Vũ Quân dần có tiêu cự, giọng nói run run.

“Nhất định! Ngươi ấy kiêu ngạo như vậy, làm sao mà chết được chứ.”

Ân lão gia trong lòng thở dài, nữ nhân si tình, tại sao lại đau khổ như vậy. Mạc Kỳ Phong kia, vết thương gần tim, cầm cự được ba ngày đã coi là may mắn, còn tỉnh lại? Chỉ e...

Vũ Quân cười ngây ngô, hần sẽ ko sao đâu, thù mẫu thân hần còn chưa có trả, làm sao mà chịu chết được.

“Vũ Nhi, con ăn một chút đi, được ko?” Ân lão gia ở một bên khước mắt cũng đã ướt, nha đầu này, càng kiên cường, càng khiến cho người ta thương tâm.

“Con ko đói. Con ko sao đâu, người mau về nghỉ ngơi đi.”

Vũ Quân cười rộ lên như đoá hoa nở đẹp nhất, nhưng đáy mắt ko che giấu được sự hãi.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Ân lão gia hoảng hốt.

“Lăng Nhi, mau đến đây!”

Lăng Lăng bước vào phòng, chỉ nhìn thấy Ân lão gia đang đỡ lấy nữ tử kia. Nàng chạy đến đỡ lấy thiếu nữ, lạnh giá trong đáy mắt cũng nhu hòa đi.

“Ân gia gia, Vũ Nhi bị sao vậy?”

“Nha đầu này đột nhiên ngất đi. Con trông chừng nó, ta đi gọi đại phu.”

Lăng Lăng đau đầu nhìn nữ tử dù đã ngất đi vẫn ko chịu buông tay Mạc Kỳ Phong kia, đành thở dài gọi người kê thêm một chiếc giường. Nàng biết Vũ Nhi tỉnh lại, nếu ko thấy Mạc Kỳ Phong, sẽ chạy đến đây, chỉ bằng dứt khoát an bài họ chung một phòng.

“Cổ lão đầu, tiểu thư sao rồi?”

Cổ lão là đại phu trong Lạc Nhạn Lâu, cũng là người Xuân Vụ sơn năm đó. Những năm qua bọn họ ẩn dật, sống an nhàn vô ưu, sớm đã ko màng thế

sự. Lần này tiểu thư trở về, lại dựng lên một cái Lạc Nhạn lâu, ông thực sự ko hài lòng. Thế nhưng nhìn thấy tiểu nữ yếu ớt xanh xao như vậy, tâm cũng nặng trĩu.

“Tiểu thư cường chế giải vu thuật, lại ko nghỉ ngơi cho tốt cho nên mới ngất đi. Chỉ cần tĩnh dưỡng ít ngày sẽ ko sao.” Theo lời nói của Cổ lão, tảng đá trong lòng Ân lão gia mới buông xuống.

“Cường chế giải vu thuật?” Lãng Lãng lại nghe ra có điểm ko bình thường.

“Để giải vu thuật, chỉ có thể dùng máu của người hạ thuật. Tiểu thư ko biết từ đâu có được máu, nhưng ko phải máu của người hạ thuật, chỉ là người có cùng huyết thống, miễn cưỡng giải được chú thuật, chính mình cũng bị tổn thương ko ít.”

Máu của người cùng huyết thống? Lãng Lãng lâm vào trầm tư, làm cách nào cũng ko thể lý giải.

“Còn người kia...” Ân lão khó xử nhìn Mạc Kỳ Phong vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường, ông hiểu rõ, nếu nam nhân này chết đi, Vũ nha đầu kia chỉ sợ có tình lại, cũng là sống ko bằng chết.

“Vết thương nặng như vậy, sống được đến nay xem như hần có bản lĩnh. Còn về sau, chỉ có thể dựa vào bản thân hần thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: CHƯƠNG 70.2: MẠC KỲ PHONG LÀ AI?

Vũ Quân đã mơ một giấc mơ thật dài, nàng nhìn thấy mẫu thân cười dịu dàng ôm lấy nàng, dạy nàng luyện kiếm, dạy nàng thêu hoa. Nàng nhìn thấy Tiểu Nhi, Lãng Nhi còn có Ảnh tỷ ríu rít đùa giỡn quanh nàng. Nàng nhìn thấy thiếu niên áo tím nghiêng răng vung chủy thủ, nàng thấy chính mình vội vã lao đến. Âm một tiếng, Vũ Quân nhìn thấy Mạc Kỳ Phong từ y sẫm màu máu, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu nam tử kia nhìn nàng trước khi ngất đi. Chân thực như vậy, dịu dàng như vậy...

“Mạc Kỳ Phong!” Vũ Quân hoảng loạn bật dậy.

“Tỉnh rồi?”

“Mạc Kỳ Phong đâu?”

Lãng Lãng thở dài nhìn Vũ Quân, nha đầu này...

“Kỳ Phong đâu?” Thấy Lãng Lãng im lặng, nỗi sợ hãi trong lòng Vũ Quân càng được dịp càn quấy

“Vũ Nhi nguoi bình tĩnh lại!” Lãng Lãng khẽ gắt.

“Lãng Nhi, hần đâu? Có phải hay ko...”

Lãng Lãng đau lòng nhìn nước mắt đang vô thức tràn ra trên khuôn mặt thanh lệ kia. Nha đầu này, bình thường nguoi trầm ổn lắm cơ mà, sao lúc này lại biến thành kẻ ngốc như vậy.

“Vũ Nhi, hần ở bên kia.”

Vũ Quân nhìn sang giường bên cạnh, thật muốn nghẹn lời rồi. Lãng Nhi, nguoi ko thể nói sớm chút được sao? Mạc Kỳ Phong vẫn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt dường như đã gây thêm mấy phần.

“Hần có từng tỉnh lại ko?” Tầm mắt Vũ Quân ko rời khỏi khuôn mặt đó, bàn tay nhẹ vuốt ve từng đường nét cương nghị.

“Vũ Nhi, nguoi nên có chuẩn bị.”

Lãng Lãng xoay người bước ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại. Mạc Kỳ Phong đã hôn mê sáu ngày, nguoi bình thường bị thương như vậy sớm đã mất mạng, người kia cầm cự được sáu ngày, liệu còn cầm cự được bao lâu? Vũ Nhi tỉnh thông y thuật, tin rằng nàng có thể hiểu rõ điều này. Nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận nó lại là chuyện khác.

“Người vẫn ko chịu tỉnh lại sao?” Vũ Quân thất thần ngồi bên giường, đã qua một ngày nữa, người kia vẫn ko chịu tỉnh lại.

“Khốn kiếp Mạc Kỳ Phong! Nguoi tỉnh lại cho ta!” Vũ Quân như người mất trí, nắm lấy bả vai Kỳ Phong mà lắc.

“Nguoi nợ tình lão nguoi, nợ cả tiền lão nương, nguoi chết như vậy, ta làm ăn lỗ vốn à?”

“Nếu ngươi ko tỉnh lại, ta liền đem Sở mỹ nhân của ngươi ném vào thanh lâu cho ngàn người chà đạp!”

“Mạc Kỳ Phong con mẹ nó ngươi định ăn vạ đến bao giờ? Ngươi còn nằm đó ta sẽ đi nháo cho thiên hạ này đổi chủ!”

Bên ngoài cửa sổ, Âm lão gia hai mắt đã ứng đỏ. Tiểu nữ này, đến bao giờ ông trời mới thôi dày vò nó?

Kỳ Phong ở trong bóng tối mông lung, cái gì cũng ko nhìn thấy, ko nghe thấy. Lần đầu tiên trong đời Mạc Kỳ Phong hắn biết sợ hãi, cảm thấy sợ hãi sự im lặng như vậy. Ngẫm lại cuộc đời hắn hơn hai mươi năm, cái gì cũng chưa có làm được. Hắn đứng đầu ba quân, được dân chúng kính ngưỡng, được binh lính thần phục, nhưng để làm gì? Đó chỉ là tấm lá chắn bảo vệ tính mạng hắn, để cha ruột của hắn e ngại ko thể hướng hắn xuống tay! Thù của mẫu thân còn chưa trả, kẻ thù trước mắt hắn nhón nhợ giều cột, hắn cũng ko thể thống khoái một đao hạ xuống. Mạc Kỳ Phong hắn thật khó khăn động tâm trước một người con gái, lại chính mình dày vò nàng chết đi sống lại, đến cuối cùng, nào đã nói được lời yêu?

Vài tia nắng yếu ớt len lỏi vào căn phòng u uất, cả căn phòng dường như đè nén một thứ ko khí ngột ngạt. Người bên ngoài khẽ liếc vào rồi lại thờ dài quay đi.

Nam nhân kia hôn mê đã mười ngày, chỉ sợ sớm đã ko còn sự sống, lại dai dẳng ko chịu chết đi. Tiểu nha đầu kia cần gì cố chấp như vậy, xưa nay sống chết ko thể cưỡng cầu, nam nhân kia dù cố gắng chống cự được mười ngày, liệu sẽ tiếp tục được bao lâu?

Bàn tay khẽ động, có chút giọng gạo, hàng mi nhắm nghiền từ từ hé mở, có chút ko quen ánh sáng mà nhắm lại.

“Tỉnh?” Giọng nữ thanh thúy vang lên, là giọng nói những ngày qua thức tỉnh hắn khỏi mộng mị.

“Ngươi thực sự tỉnh?” Vũ Quân sớm đã ko màng lễ nghĩa, vội trèo lên giường nhìn nam nhân kia cho thật rõ. Nàng chỉ sợ do nàng nằm mơ, khi tỉnh dậy hắn vẫn như cũ nằm im nơi đó.

“Khụ... Lâm cô nương...”

Thực sự tỉnh rồi! Nhưng Vũ Quân lại thấy lòng mình hụt hẫng. Mạc Kỳ Phong vừa gọi nàng là gì nhỉ? Ủm, Lâm cô nương...

“Nàng thật sự nhiệt tình, nhưng mà, Bôn vương hiện tại thân thể ko tiện.” Khóe môi Mạc Kỳ Phong khẽ cong lên vò lại.

Nam nhân vừa tỉnh lại, giọng nói khàn khàn yếu nhược, lại lộ ra một tia treu cột tà ác. Vũ Quân ngờ ngác như người trong giấc mộng chưa tỉnh lại.

Kỳ Phong cũng nhận ra nàng thế nhưng ko nghe hắn nói, lại thấy nàng đang chăm chăm nhìn hắn, khóe mắt cũng run run.

“Vũ Nhi.” Kỳ Phong vươn tay chạm vào má nàng, bàn tay cảm kiếm nhiều đã thô ráp, chạm vào má như có luồng điện lói Vũ Quân từ trong mơ trở lại. Nàng bắt giác lùi lại một chút.

“Nàng đang quyến rũ ta?” Giọng nói Kỳ Phong trầm khàn, pha chút oán trách, lại trở thành một loại phong tình khác.

Vũ Quân bấy giờ mới bừng tỉnh, nhìn lại chính mình: trung y đơn bạc sớm đã xộc xệch, vạt áo tuột ra để lộ một mảnh xuân quang. Nhìn lên lại thấy Mạc Kỳ Phong vẫn đang nhìn nàng, trong mắt nồng đậm ý cười, liền cảm thấy cả người tưng quẫn.

“Ta đi thay y phục.” Nói xong nàng liền chạy trốn chết, nhưng Kỳ Phong vẫn kịp nhìn thấy rặng mây hồng nơi gò má nàng.

Kỳ Phong nghiêng người muốn ngồi dậy, lại phát hiện chính mình thế nhưng ko thể nhúc nhích. Vết thương kia quả thực chí mạng, chỉ lệch một chút nữa liền có thể lấy mạng hắn. Chỉ là, tại sao Vũ Nhi lại vùng lên một đao kia?

Vũ Quân vội vã thay y phục, trong lòng chính là phi báng Lãnh Lăng Lăng cả trăm lần. Ngươi thay y phục giúp ta cũng nên có tâm một chút chứ!

Khi nàng trở lại sương phòng, tay mang theo một bát cháo nhạt, người vừa tỉnh dậy, ăn uống nên thanh đạm một chút.

“Vương gia, người chưa thể ngồi dậy đâu, đừng phí sức.”

“Ồ...” Giọng Kỳ Phong mang ba phần tiếu ý.

“Vậy mà khi này nàng còn muốn kích động Bôn vương như vậy?”

Vũ Quân lúc này thật hận ko thể ụp chén cháo vào khuôn mặt yêu nghiệt kia. Ngươi từ lúc nào trở nên vô sỉ như vậy hả?

“Ăn một chút đi.”

“Nàng dường như gầy đi.”

Trong vòng nửa ngày, khắp trên dưới Lạc Nhạn lâu đều biết tin nam nhân nằm trong phòng lâu chủ mười ngày qua cuối cùng đã tỉnh lại. Ko ít người phải cảm khái, ngươi thế nào còn sống dai hơn con gián vậy?

Sau vài ngày, Kỳ Phong miễn cưỡng có thể ngồi dậy vận động một chút, Vũ Quân chỉ cảm thấy, người này sau khi tỉnh lại dường như biến thành người khác. Hẳn cái gì cũng ko hồi đến, chỉ một mực làm ồ trong phòng, có vài lần nàng vờ lơ đãng nhắc tới chiến sự ở biên giới, hẳn cũng giả ngu ko bình luận gì thêm

“Mạc Kỳ Phong, ngươi bình thường chứ?” Cuối cùng, Vũ Quân vẫn là kim lòng ko đặt mà hỏi.

“Vũ Nhi hỏi vậy là có ý gì?”

“Ngươi... mất trí nhớ sao?”

“Ha”

Tiếng cười trầm thấp khiến Vũ Quân chột căng thẳng. Hẳn sau khi tỉnh dậy liền ở lý nơi này. Nàng ko muốn chính mình lại hy vọng, càng ko thích kiểu chung đụng mập mờ này. Nói trắng ra, sức khỏe của hẳn đang dần hồi phục, Vũ Quân nàng, chính là muốn đuổi người.

“Vũ Nhi, nàng muốn đuổi ta đi?” Người nào đó như nhìn thấu tâm tư của nàng,

“Mạc Kỳ Phong, làm ơn đừng gọi ta như thế, ta và ngươi ko thân thiết đến mức đó.”

“Nàng cũng đã là người của Bôn vương, thật ko thân thiết sao?”

“Ngươi...”

“Nàng hận Bôn vương sao?” Giọng nói Kỳ Phong lạnh giá như ngày nào, chỉ có hàng mi cup xuống đi đi bất an trong đáy mắt. Có trời mới biết những ngày qua hẳn bị câu hỏi này dày vò cỡ nào. Hẳn ko dám hỏi nàng, sợ nàng nói ra một chữ “hận”. Đúng! Nàng nên hận hẳn! Nhưng hẳn làm thế nào cũng ko dám đối mặt.

“Ngươi... yêu ta sao?”

Vũ Quân hỏi xong, nhất thời có loại kích động muốn nuốt đầu lưỡi vào bụng. Nàng như thế nào lại hỏi loại lời này? Nàng sao lại quên mất hẳn chán ghét nàng cỡ nào? Tại sao lại quên mất chính mình đã ném đoạn tình cảm này đi? Là do những ngày qua quá yên bình, khiến nàng này sinh ảo giác sao? Hay là do hẳn đột nhiên dịu dàng, lại khiến nàng hy vọng?

Kỳ Phong ngây người ngơ ngác, hẳn mất một thoáng xác định mình ko có nghe nhầm. Nàng quả thật vừa hỏi hẳn câu kia. Yêu sao? Có yêu sao? Đến khi hẳn hồi hồn, thiếu nữ kia đã quần bách muốn bỏ đi.

Vũ Quân phát tay áo bỏ đi, nàng thật ko biết đối diện thế nào, chính mình đã nói ra điều ko nên nói, cần gì ở lại để tự hủy nốt chút tôn nghiêm cuối cùng này?

Chỉ một thoáng, trời nghiêng đất lật, thiếu nữ hoa mắt chóng mặt, lại thấy chính mình rơi vào một lòng ngực ấm áp. Lại một thoáng, khi mắt còn chưa kịp nhìn rõ lại lần nữa mờ đi, trong đầu như có pháo hoa nổ, môi mềm bị người ta dày vò.

Trong đầu Vũ Quân nhất thời trống rỗng, hai mắt mở lớn nhìn mà cái gì cũng ko thấy, chỉ nàng biết trái tim đang nhảy nhót điên cuồng.

“Ha...Nàng mau thờ đi, nếu ko sẽ chết đấy.” Tiếng cười trầm thấp của Mạc Kỳ Phong như ngũ lôi oanh đỉnh, đánh nàng từ ngơ ngác trở về.

“Ngươi...”

“...” Mạc Kỳ Phong cái gì cũng ko nói, lần nữa kẻ môi nàng, ánh mắt là gian xảo, là đắc ý hay nhu tình, nhất thời Vũ Quân ko cách nào phân biệt.

“Khốn kiếp!” Vũ Quân ko lưu tình đẩy Kỳ Phong ra, khuôn mặt đỏ bừng, ko biết vì ngượng ngùng hay vì tức giận.

“Vương gia ko nên phóng túng như vậy.” Chớp mắt Vũ Quân khôi phục dáng vẻ phong vân khinh đạm khiến Kỳ Phong thiếu chút nghẹn đến phun máu.

Ánh mắt nam tử sẫm tối lại, Vũ Quân cảm giác nguy hiểm, lập tức muốn rời đi. Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước...

Kỳ Phong trực tiếp đè thiếu nữ xuống giường, ko lưu tình mà tàn sát môi mềm của nàng, thậm chí còn ác ý cắn nhẹ. Thiếu nữ trong lòng giãy giụa, hẳn lại dùng sức đè xuống. Miệng vết thương chưa lành hẳn buốt nhói một cái, có lẽ đã vỡ miệng. Kỳ Phong bị đau khẽ than một tiếng, nhưng vẫn ko rời khỏi môi thiếu nữ. Vũ Quân cảm nhận được vết thương của hẳn, cũng ko giãy giụa nữa, mặc kệ hẳn làm loạn. Nàng nói chính mình xem đây như trẻ nhỏ làm loạn, ko cần quan tâm, hẳn nháo chán sẽ tự bỏ cuộc. Nhưng tại sao dường như đầu óc càng ngày càng mơ hồ?

Trước ngực chợt nặng nề, rồi bị nhéo một cái. Tên khốn này! Được một tác hẳn liền đòi một thước? Vũ Quân than một tiếng, lại bị người kia thừa cơ chui vào. Cái lưỡi như con rắn thể như vũ bão công thành chiếm đất, dò thám khoang miệng nàng. Vũ Quân cảm thấy chính mình cả người ko còn chút sức lực, đầu óc cũng muốn ko tỉnh táo nữa. Chợt nghe tiếng nam nhân cười nhẹ, Vũ Quân hận ko thể lập tức giết hẳn rồi tự sát. Nàng...thể nhưng đáp lại hẳn!

“Vũ nha đầu, nha đầu chết tiệt! Hẳn chưa chết, thúc thúc đã nhớ ngươi muốn chết rồi!”

Cửa phòng ko báo trước bị đẩy ra, một bóng dáng ngược sáng cao ngất xông vào.

“Ai nha ta ko thấy gì hết! Các người tiếp tục! Tiếp tục!”

Lão nhân vội lui ra, còn cẩn thận đóng cửa lại. Hai người trên giường lúc này đều đã ngồi dậy, nhìn nhau quần bách. Chợt cửa lại lần nữa mở ra, giọng nói của lão nhân sang sảng.

“Ko đúng! Đồ đệ! Ta dạy người ko được hoang dâm vô độ, vậy mà người ban ngày ban mặt...”

“Sư phụ!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: CHƯƠNG 70.3: MẠC KỶ PHONG LÀ AI?

“Sư phụ?” Vũ Quân nhất thời quên mất xấu hổ, nghi hoặc nhìn hai nam nhân trong phòng. Lam thúc khi nào thì nhận đồ đệ rồi? Hơn nữa, lại còn là...

“Người dưỡng thương cho tốt, ko cần nóng nảy như vậy.” Lam lão nhân nhìn nam nữ trên giường, cười xấu xa.

“Vũ Nhi, tốt xấu gì con cũng nên để người ta khỏe lại chứ, thân là đại phu, sao có thể bất chấp như vậy?”

“Người... nói bừa! Con ko có!” Vũ Quân quần bách muốn chết, thầm nghĩ ngày mai sẽ cho thêm bao nhiêu hoàng liên (một vị thuốc đắng) vào thuốc của Mạc Kỳ Phong. Nếu ko phải hấn, nàng sẽ bị trêu chọc thành như vậy sao?

“Được được, là ta già rồi nên nhìn nhầm. Hoa mắt! Hoa mắt!” Lam Thanh cười sáng khoái. Trước đây hấn có nghe tin đồ đệ cưới phi, là nữ nhi Vân phủ, cũng ko bận tâm nhiều lắm, hấn còn bận tìm nữ nhi của Khanh Khanh. Sau này về trấn mới được tin, nha đầu kia thế nhưng sống ở Vân phủ suốt mười năm, trong lòng ko khỏi cảm phục Lâm Khanh Khanh, nàng đem nữ nhi đẩy vào hang hổ, lại là tìm đường sống trong cái chết, cũng đem nữ nhi thành vũ khí trả thù. Khanh Khanh, ta ko biết nên nói tỷ quá thông minh, hay là đủ ngoan độc đây?

Vũ Quân nhìn người kia cười, nhất thời ko biết làm thế nào, vội vã trốn khỏi phòng. Lam thúc ở Xuân Vụ sơn năm đó ko thân ko thích, vốn là cô nhi ở trấn nhỏ dưới chân núi, sau này được mẫu thân nàng đưa về núi nhận làm đệ đệ, cùng luyện võ công. Đây chỉ là nàng nghe mẫu thân kể lại, suốt tám năm lớn lên ở Xuân Vụ sơn cũng chỉ gặp Lam thúc vài lần, mẫu thân nói hấn còn có nhiệm vụ ở ngoài.

“Tiểu tử, người dám lâm trận rồi quân doanh!” Cửa phòng vừa đóng lại, khuôn mặt đang tươi cười của Lam Thanh đành lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn Kỳ Phong.

“Sư phụ, chuyện này ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Kỳ Phong vẫn là cảm thấy thân thái này của sư phụ quen thuộc hơn, ông cười tươi hi hi, trêu ghẹo người khác như vừa rồi khiến hấn có chút ko thể tiêu hóa.

“Tại sao tự ý rời vị trí?”

Lam Thanh lần này thực sự tức giận. Ông dạy dỗ hấn mười mấy năm, cũng ko mong hấn tranh giành ngai vàng. Nhưng ông ko cho phép hấn làm người vô trách nhiệm, hấn tự ý rời vị trí, nếu ko có Ân gia tiểu tử kia ở đó, trận chiến này sẽ mất bao nhiêu mạng người?

“Người vì nữ nhi thường tình, bỏ mặc ba quân, ném cả trách nhiệm của mình đi, người cảm thấy mình xứng đáng nói hai chữ trách nhiệm này sao? Huống hồ, trước kia là người phụ nàng trước!”

“Sư phụ, đây là chuyện riêng của ta, người đừng can thiệp quá sâu.”

“Giỏi lắm xu tiểu tử! Lão phu dạy người một thân tài nghệ để hiện tại người nói câu này. Có bản lĩnh rồi, cánh cứng cáp rồi liền muốn trở mặt! Giỏi! Giỏi lắm!”

“Sư phụ ta như thế nào, người là người hiểu rõ nhất, cần gì nói khó nghe như vậy?”

Kỳ Phong cau mày, sư phụ vẫn luôn nghiêm khắc với hấn, nhưng từ khi nào lại dùng giọng điệu âm dương quái khí như vậy?

“Sư phụ, vì ta phụ nàng, nên ta mong nàng hạnh phúc, chứ ko phải bị lừa gạt mà gả cho người ta, cũng xem như ta trả nợ cho nàng.” Kỳ Phong dịu giọng nói, hấn ko muốn vì chuyện này mà sư đồ trở mặt. Người sư phụ này, hấn tôn kính còn hơn phụ thân hấn.

Sắc mặt Lam Thanh cứng đờ, ko biết nói gì cho phải. Ông vốn nghĩ tiểu tử này có tâm với Vũ nha đầu, muốn ép hấn nói ra, ko ngờ lại nhận được lời như

vậy. Tiểu tử chết tiệt, người chẳng lẽ ko biết nha đầu đó yêu người?

Ngoài cửa một bóng dáng nhẹ nhàng rời đi, khoe môi kéo lên nụ cười. Ngoài trời đổ mưa.

Đã biết trước vô tình, sao còn ôm hy vọng? Đã biết trước vô vọng, sao còn để động tâm? Đã nói là từ bỏ, sao tơ lòng vẫn vương?

Rõ ràng mùa hè chưa tới, sao lại có trận mưa lớn như vậy? Lạc Nhạn Lâu mờ ảo trong màn mưa trắng xóa. Lạc Nhạn lâu thực chất là một thôn nhỏ trong núi, xung quanh có bảy trận pháp khiến người ngoài ko dễ xâm nhập. Người ở Xuân Vụ sơn năm xưa rời đi, lập lên một nơi gọi là Xuân Vụ trấn, mọi người sống an nhàn bình dị, sớm đã ko quan tâm thế sự. Lần này Vũ Quân trở về, ko phải ai cũng chào đón, chính vì nàng muốn lập Lạc Nhạn Lâu. Mọi người sớm đã ko tranh với đời, sao tiểu thư còn muốn đối đầu với triều đình. Năm xưa bao nhiêu người chết oan, bọn họ còn chưa có quên đâu.

Vũ Quân cũng ko cưỡng cầu, nàng đương nhiên hiểu. Lạc Nhạn Lâu ko tranh hoàng quyền, chỉ là trợ giúp dân chúng, nhưng Vũ Quân cũng có tư tâm. Nàng muốn lật đổ hoàng hậu, phế thái tử, giúp Mạc Kỳ Phong thuận lợi lên ngôi. Người của Lạc Nhạn Lâu chỉ có ba phần là người của Xuân Vụ sơn đồng ý tới, còn lại đều là người của Vũ Quân. Diệp lão sống cùng nàng lâu như vậy, cũng ko biết Trạch Ký – cửa hàng tơ lụa và trang sức lớn nhất kinh thành là sản nghiệp của nàng. Trạch Ký trước kia chỉ bán tơ lụa, nhưng cũng tiêu điều xơ xác, đó là khi Vũ Quân mới vào Vân gia, cái gì cũng ko biết, cái gì cũng ko quản. Từ năm mười ba tuổi, nàng đối với Vân phủ, với Vân Phương lừa lòng đã tắt, cũng hỏi han nhiều hơn đến Trạch Ký, cho đến nay, nơi này ko chỉ có tơ lụa, còn có trang sức mà đám phu nhân tiểu thư trong kinh thành mê mẩn.

Những năm trước đây, lợi nhuận của Trạch Ký bị Vũ Quân đem hết đi thuê người tìm người của Xuân Vụ sơn, hiện tại người đã tìm được, tiền kia có lẽ nên để bồi dưỡng người của mình.

“Lãng tử tỳ, ko tìm thấy Lâu chủ”

“Ân lão gia, thuộc hạ đã tìm khắp nơi, đều ko thấy.”

Lạc Nhạn Lâu nhất thời loạn thành một đoàn. Lâu chủ bị tổn thương tâm mạch còn chưa có lành lại.

“Các người đừng nóng vội, Vũ Nhi làm việc luôn có chừng mực. Ko cần lo lắng.” Ân lão trấn tĩnh nói, tâm lại loạn như ma. Đang yên đang lành, nha đầu kia đã đi đâu?

Vào một đêm mưa gió như vậy, Lạc Nhạn Lâu chủ mất tích.

Kỳ Phong vốn muốn đi ngủ, lại nghe bên ngoài náo loạn, đến khi nghe rõ, khuôn mặt yêu nghiệt lại trở nên trắng bệch. Là do hán ban ngày can rờ, khiến nàng tức giận bỏ đi sao?

Mưa trắng xóa màn đêm trên núi. Gió như đứa trẻ bị đối gào thét ko ngừng. Trong màn đêm ấy, một bóng dáng nhẹ nhàng rời khỏi khu nhà, hướng đến đường lên núi.

Vết thương chưa lành hẳn, mỗi lần vận công đều đau đớn, người nọ vẫn dùng khinh công một đường lên núi. Mưa vẫn ko có dấu hiệu dừng lại, cả ngọn núi nhìn đâu cũng chỉ thấy một màu trắng xóa. Người nọ ko ngừng nghỉ tìm kiếm trên núi, tâm căng như dây đàn, chỉ mong phán đoán của mình là đúng.

Đến khi đến trước một hang động, nơi có mùi rượu thật nồng bay ra, người nọ ko kịp suy nghĩ, vội vã xông vào. Đêm tối ko ngăn được tầm mắt của người luyện võ. Trong hang động, hàng chục bình rượu vút ngổ ngang trên đất, một đồng lửa đã tàn, còn có... một nữ nhân. Kỳ Phong cười khổ một tiếng, nàng ở đây uống rượu, ko biết dưới kia đã loạn thành thế nào. Hắn bước lại gần, phát hiện người kia ko chút phản ứng, bản năng phòng bị lập tức nâng lên. Vũ Nhi là người luyện võ, cho dù có say, cũng sẽ có bản năng đề phòng, ko thể mất cảnh giác như vậy.

Kỳ Phong ko bước tiếp mà quay lại, đem gom chỗ củi còn sót lại, đốt lửa lên. Thoáng chốc, cả hang động sáng bừng trong đêm. Vũ Nhi vẫn ko tỉnh dậy? Tâm

Kỳ Phong chợt lạnh buốt, vội chạy tới. Khuôn mặt Vũ Quân tái nhợt, toàn thân ướt đẫm. Nàng nàng dậy, cả người nàng lạnh như băng. Lúc này hắn mới phát hiện, hàng chục bình rượu, chỉ có vài bình còn rượu, còn lại đều rỗng. Nha đầu này, rốt cuộc đã uống bao nhiêu?

Kỳ Phong bế Vũ Quân lại gần đồng lửa, mong nàng có thể ấm hơn chút ít. Nhưng y phục ướt, người làm sao làm ấm? Mạc đại vương gia đồ mặt, cắn răng lần đầu tiên trong đời coi y phục nữ nhân. Tuy hắn và nàng chuyện kia cũng đã làm, nhưng đó là trong tình huống ko tỉnh táo, hắn cũng ko nhớ chính mình khi đó đã làm thế nào đâu!

Trung y ướt đẫm cũng đã cởi bỏ, chỉ còn mảnh yếm trắng cùng nội khổ của nàng, Kỳ Phong ko cách nào xuống tay. Cả người hắn khô nóng, nếu tiếp tục cởi, hắn sợ chính mình sẽ hóa cảm thú. Kỳ Phong đem y phục kia hơ trên lửa, chỉ mong nó chóng khô một chút. Hắn đem vào thanh củi lớn buộc thành giá treo, y phục phát phơ trên đồng lửa. Vũ Quân vẫn lạnh lẽo như cũ, cả người như khối băng, chỉ có khuôn mặt vì gần lửa mà hồng ửng lên đôi chút.

Kỳ Phong cau mày đấu tranh một hồi, rốt cuộc đem vạt áo của mình xé ra. Hắn nhớ khi quân sĩ cảm lạnh, Diệp Minh vẫn thường dùng rượu. Nhưng mà...

Mạc đại vương gia nhắm nghiền hai mắt, tay run run cầm mảnh vải có rượu, nhẹ nhàng lau trên người thiếu nữ. Rượu này quả thực rất nặng, nếu thực sự là nàng uống hết ngần kia rượu, ko say chết cũng xem như may mắn rồi. Thị giác bị chính hắn tự bế, xúc giác lại càng nhạy cảm hơn. Rõ ràng đã qua một lớp vải, như thế nào vẫn cảm thấy da thịt nàng non mềm? Kỳ Phong thật hận chết chính mình đi! Ban này khi lên núi ko nên lãng phí tinh lực mà dùng khinh công như vậy, để hiện tại cả người yếu ớt, muốn vận công độ khí cho nàng cũng ko được.

Xong một màn này, Mạc đại vương gia đã như người say rượu, mặt đỏ như tôm luộc, hô hấp dồn dập, mồ hôi ướt đầm sau lưng. Mà nữ nhân kia, vẫn hôn mê ko tỉnh. Kỳ Phong đem ngoại bào của mình cởi ra, ném sang một bên, lại cởi tiếp trường sam phía trong.

Khụ! Hắn ko có ý xấu! Dù cả người đều khó chịu, nóng như thiêu đốt rồi. Kỳ Phong đem trường sam trải trên mặt đất, đặt thiếu nữ nằm lên đó, bên cạnh đồng lửa. Ban này hẳn đi mưa, dù có mang áo toi (áo mưa ngày xưa đây ạ) nhưng ngoại bào vẫn ko tránh khỏi bị ướt. Kỳ Phong ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, cố gắng ko nhìn vào nữ tử nằm kia. Loại khảo nghiệm này, thực sự dày vò người mà. Bên ngoài, trời vẫn mưa như trút nước.

Sau một hồi đấu tranh nữa, Mạc đại vương gia đem trường sam bao kín thiếu nữ, rồi ôm nàng vào lòng. Hơi ấm của con người tốt hơn nhiều so với mặt đất lạnh băng kia. Đem ôn hương nhuyễn ngọc ôm trong lòng, lại cố gắng loại bỏ tạp niệm trong lòng. Mạc đại vương gia thấu hiểu sâu sắc bề da đập vào chân mình.

Vũ Quân tỉnh lại, trời đã quá nửa đêm, đầu hơi đau một chút, lại nhanh chóng phát hiện ra có điểm ko đúng. Vòng tay rắn chắc ôm gọn nàng trong lòng, nhịp tim nam tử ổn định, hàng mi hẳn khép hờ, khuôn mặt yêu nghiệt, nàng vừa khẽ động, hàng mi liền động.

“Nàng tỉnh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: CHƯƠNG 70.4: MẠC KỲ PHONG LÀ AI?

Vũ Quân ngờ ngác, hết nhìn Mạc Kỳ Phong, lại cúi xuống nhìn chính mình, cảm giác thế nào cũng ko đúng.

“Đây là...áo của người?”

Vị nào đó chân mày khẽ động, im lặng quay mặt đi, để lại trong tầm mắt thiếu nữ một cái tai đỏ ửng.

Vũ Quân thoát khỏi vòng tay của hắn, lại nhìn thấy chính mình ngoài trường sam của hắn, bên trong...

“Người...”

“Y phục của nàng bị ướt.” Vị nào đó cảm thấy bản thân rất vô tội, nhưn mày nhìn y phục của thiếu nữ dường như đã khô, đang bay phát phơ trên ngọn lửa yếu ớt.

“Bùng!”

Ngọn lửa yếu ớt sắp tắt ngấm bỗng bùng lên sáng rực một góc sơn động khiến cô nam quả nữ nơi này sắc mặt trở nên đặc sắc.

Vũ Quân nhìn ngọn lửa chợt có cảm giác muốn khóc.

“Người để cho ta chết đi!”

Kỳ Phong cũng ngây người nhìn ngọn lửa vừa bùng lên đang dần tắt lịm, lại nhìn Vũ Quân, cười khan một tiếng che đi lúng túng.

“Người còn cười!” Vũ Quân trừng mắt, trong lòng ảo não ko thôi. Y phục của nàng...

“Nàng hiện tại, so với khi ở Vương phủ tốt hơn nhiều.” Kỳ Phong buột miệng nói.

Nàng ở Vương phủ sẽ ko tùy tiện lớn tiếng hay trừng mắt, thần thái luôn lạnh nhạt khiến người ta ko thể đến gần. Nàng hiện tại thoải mái nhân từ, vẫn lạnh nhạt nhưng lại cực kỳ có sức sống, cả người toát lên hơi thở thanh xuân.

“Con chim nhốt trong lồng có thể so với con chim ngoài trời cao được sao?”

Vũ Quân nghe người kia hỏi, ngây ngẩn trong chốc lát rồi nhàn nhạt trả lời. Nàng ngày đó đến Vương phủ, tâm ko cam lòng ko nguyện, ở nơi đó cũng chẳng vui vẻ gì, có thể thoải mái được sao?

Kỳ Phong im lặng ko nói, rơi vào trầm tư. Nàng ko chỉ là con chim, nàng là hùng ưng, Vương phủ của hắn ko đủ rộng, ko đủ lớn, làm sao có thể bó buộc đôi cánh của nàng? Thả nàng đi có lẽ là chuyện đúng đắn duy nhất hắn làm được cho nàng.

Vũ Quân nhìn nam nhân nhíu mày trầm mặc, lại nhìn chính mình một thân nhếch nhác, ko khỏi có chút buồn cười. Ở vách đá đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt, kết quả ko bao lâu liền lên đi nhìn hắn, đoạn tình cảm kia ngỡ là bông bột chốc lát, ko nghĩ tới sớm đã khắc sâu vào xương tủy. Hiện tại cùng hắn đây đưa thành cái dạng này, nàng nói quên, liền có thể quên sao?

“Vũ Nhi.” Ko biết đã qua bao lâu, Vũ Quân giật mình phát hiện giọng nói nam nhân trầm ấm trên đỉnh đầu mình. Nhất thời thiếu nữ nọ ko biết phải làm sao.

“Cho ta hai năm, được ko?” Người kia giữ lấy vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói, ánh mắt hần có thể khiến nàng chết chìm trong đó.

“...” Thiếu nữ như bị mê hoặc, ko tránh né nhìn vào đôi mắt đó.

“Chờ ta hai năm, được ko? Sau hai năm, mặc kệ có hoàn thành hay ko, ta cũng cùng nàng rời đi, sống cuộc sống mà nàng mong muốn, được ko?”

Vũ Quân giờ phút này hoàn toàn u mê rồi, nàng ngây ngốc nhìn nam nhân trước mặt, trong đầu đang ko ngừng “tiêu hóa” lời hần nói. Đây... là có ý gì?

“Khi ta biết nàng đồng ý gả cho người khác, thực sự rất khó chịu, nơi này...” Kỳ Phong kéo bàn tay nàng đặt lên ngực trái của hần, tay kia đem nàng ôm vào trong lòng “thực rất đau. Ta vốn nghĩ ta ko cách nào cho nàng cuộc sống nàng mong muốn, thả rằng để nàng đi, còn hơn để nàng bên ta đau khổ cùng nhau.”

“Người... tình táo chứ?”

Thiếu nữ nào đó rất sát phong cảnh mà ngờ ngạc hỏi. Những lời hần vừa nói, nàng thực sự ko nuốt ko trôi, cũng ko tiêu hóa nổi. Người này lại nổi điên cái gì? Ai ngờ nam nhân kia thực sự như nổi điên, một mực ôm lấy nàng mà nói.

“Đến khi biết hần tính kế lừa gạt nàng, ta thực ko khống chế nổi mình. Đến khi ta bình tĩnh lại, đã thấy mình đã gần đến Minh Nguyệt sơn trang. Vũ Quân, cho ta bên cạnh nàng, được chứ?”

“Mặc Kỳ Phong! Ta ko thích đùa giỡn như vậy.” Thiếu nữ hoàn hồn, đẩy tay rời khỏi lồng ngực người kia, nhìn hần nghiêm túc.

“Nàng nghĩ ta nói đùa?” Như thế nào nàng nhìn thấy ánh mắt hần trầm xuống như đau đớn, như tổn thương?

“Trời sắp sáng, bốn vương đưa nàng xuống núi.”

Kỳ Phong nhìn ngoài trời mưa đã sớm tạnh, phía đông đã xuất hiện từng quãng sáng mờ nhạt, đem ngoại bào còn ẩm ướt mặc vào, ko khách khí lấy trường sam bao chặt Vũ Quân, ôm nàng rời khỏi hang động. Nàng nghĩ hần đùa, ừ, nghĩ vậy cũng tốt. Chính mình vừa rồi, có lẽ ảnh hưởng bởi ko khí mập mờ của hai người, đem lời ko nên nói nói ra. Cái gì hai năm, cho dù hần làm được, lấy lý do gì bắt nàng chờ hần? Chính hần đã ko có tự do, sao còn muốn kéo nàng vào vòng luẩn quẩn?

Vũ Quân nghe giọng nói của người kia dường như lạnh đi mấy phần, cũng ko phản bác lời hần, mặc cho hần ôm nàng xuống núi. Rõ ràng ko thương nàng, sao còn bày ra dáng vẻ như vậy? Nàng thật ko hiểu, nàng cùng hần đã qua mọi ân oán, sao còn liều mạng tìm tới phá hôn lễ? Thật như hần nói hần đau lòng? Nàng mới ko có tin! Cho dù có là thật thì đã sao? Đừng quên giữa nàng và hần còn một Sở Tích Hương hần thương hần sùng trong lòng bàn tay. Tựa đầu vào lồng ngực vững chắc của nam nhân, Vũ Quân mệt mỏi nặng nề ngủ đi.

Kỳ Phong ôm người trở về, bất chấp cái nhìn mờ ám hoặc khó chịu của người trong lâu, trở về phòng ngủ. Hần đặt thiếu nữ ngay ngắn trên giường, kéo chăn đắp cho nàng, nhìn nàng ngủ, ánh mắt lạnh lẽo bỗng chốc trở nên nhu hòa, dịu dàng. Mấy ngày khê nhịu lại, nàng ngủ ko an lành, mỗi nam nhân nghĩ ngợi một chút, rồi dứt khoát trèo lên giường, chui vào chăn, hần cũng thật mệt mỏi đi. Vươn tay ôm lấy tiểu nữ nhân, thấy nàng như con mèo cọ cọ vào ngực hần, khoe môi bất giác kéo lên, có thể như thế này mãi thật tốt. Thật lâu rồi, hai con người tâm mang đầy thù hận này mới có một giấc ngủ an tĩnh ko mộng mị như vậy.

Phía bên ngoài lại ko được yên bình như vậy. Dáng vẻ buổi sáng lúc nam nhân kia ôm lâu chủ trở về như sấm giữa trời quang, dội xuống toàn bộ Lạc Nhạn lâu, nhất là khi có người nhận ra nam nhân kia. Hần là Huyền Vương Mạc Quốc Mạc Kỳ Phong, là người của triều đình. Lâu chủ làm sao lại dính dáng đến người của triều đình? Bài học của Lâm Khanh Khanh năm xưa chưa đủ để răn dạy con gái của chính nàng?

Lạc Nhạn lâu trong một buổi sáng phân chia thành hai phe phái: một muốn lâu chủ lấy mạng Mạc Kỳ Phong, hầu hết bọn họ là người Xuân Vụ trấn dòr đến, một là đám người được Vũ Quân nâng đỡ từ Trạch Ký, một lòng tin tưởng nghe theo quyết định của Lâu chủ. Tin tức từ Lạc Nhạn lâu cũng nhanh chóng bị truyền ra ngoài, kéo theo một thế lực ko được chào đón đến nơi này.

Khi Vũ Quân tỉnh lại, hoàng hôn đang dần buông xuống, mặt trời như quả cầu lửa lặn trên sườn núi. Nam nhân trong phòng vẫn đang ngủ, trên khoe môi còn dư quang của nụ cười chưa kịp tắt. Bàn tay như có quỷ khiến ma xui chạm lên gò má cương nghị của người nọ, Vũ Quân cảm thấy, bọn họ ở chung như hiện tại cũng ko tệ. Nếu có thể như vậy mãi thật tốt. Ánh mắt lóng lánh ý cười, thiếu nữ nghịch ngợm dường như quên mất điều gì đó, bàn tay nhỏ nhéo cái mũi của người kia.

Chợt, chống lại ánh mắt nàng là đôi mắt đen thâm trầm như hồ nước của ai kia, nhìn hình bóng mình trong đáy mắt hần, tâm thiếu nữ âm thầm ko ít. Khoảng cách giữa hai người bọn họ ko phải chỉ dùng độ dài có thể nói hết được. Bàn tay nghịch ngợm biết điều thu về, lại ko nghĩ tới bị bắt lại. Kỳ Phong nắm lấy tay thiếu nữ, bàn tay nàng mềm mại ko xương nằm gọn trong tay hần, ánh mắt nhìn nàng hàm đầy ý cười.

Vũ Quân đang nhìn khuôn mặt hần, lúc này lại bối rối ko biết nên nhìn đi đâu. Bàn tay bị hần nắm cũng ko cách nào rút về được. Người nhìn lên người ta thì thôi đi, lại còn sờ lên. Quan trọng nhất là bị người ta bắt được! Trời ơi, nàng ko cần mặt mũi nữa!

Kỳ Phong vươn tay ôm lấy thiếu nữ, xiết chặt hận ko thể gấn liền hai người, ý cười trên môi vẫn chưa từng tắt.

“Người buông ra!”

“Vũ Nhi.” Nam từ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thiếu nữ.

“Mặc kệ nàng nói thế nào, ta đều sẽ ko buông tha nàng. Nàng lấy mất tâm ta, thì phải chịu trách nhiệm cả đời.”

Thiếu nữ còn đang ngây ngốc chưa cách nào tin lời người kia vừa nói, môi mềm đã bị phủ ảm. Người kia hôn nàng, giống như lúc ở Minh Nguyệt sơn trang, trần trọc đầy dục, còn có pháp phòng bất an. Căn phòng dường như bắt đầu nóng lên, Vũ Quân ko thờ nổi đẩy người nọ ra, ánh mắt nàng như mê mang phủ một tầng hơi nước nhìn chăm chăm nam nhân khiến cổ họng hần khô khốc. Người kia như con sói đói lần nữa cắn nuốt môi nàng, thành thạo đem nàng cả người mềm nhũn ko chút sức lực.

“Cộc cộc!” “Lâu chủ”

Vũ Quân như kẻ ăn vụng bị người ta bắt được, vội vàng đẩy Kỳ Phong ra.

“Chuyện gì thế?”

“Có Hàn lão trại chủ Ân Long sơn tới thăm.”

Vũ Quân bất giác nhìn Kỳ Phong, Hàn lão trại chủ tới, có lẽ nguyên nhân ở người này. Nhưng nàng đã phong tỏa tin tức rồi cơ mà? Lạc Nhạn lâu, nên chỉnh đốn lại rồi.

“Đi mời Ân gia đến, ta sẽ ra tiếp lão trang chủ.”

Nhìn nam nhân trước mặt nằm đó, ánh mắt lười biếng nhìn nàng bất mãn, Vũ Quân cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Con sói này trộm hương ko thành, kết quả lại nhìn nàng như vậy. Ko đúng, nàng thấy hần trộm hương rất thành công rồi mà!

“Người ở trong này nghỉ ngơi, ko có chuyện gì ko cần ra ngoài.”

Vũ Quân trở dậy thay một thân bạch y, đang muốn bước ra ngoài, lại bị người kia ôm lấy từ phía sau. Hơi thở nam nhân vững vàng bên tai khiến nàng ko nhận được đồ mặt.

“Buông ra. Ta còn có khách.”

“Vũ Nhi. Người ta đến tìm ta, nàng gấp gấp cái gì.” Nam nhân khẽ sát tai nàng thì thầm nói, sau đó trực tiếp kéo nàng quay lại.

Vũ Quân trốn tránh ko dám nhìn vào ánh mắt thâm tình của hần, trong lòng có chút sợ hãi. Mặc Kỳ Phong như vậy, thật khiến nàng ko quen.

Mặc đại vương gia nào đó cũng rất ko khách khí cúi xuống trộm hương, môi thiếu nữ thật mềm thật thơm khiến hần ăn bao nhiêu cũng ko thấy đủ. Một hồi Vũ Quân cảm thấy mình sắp ngạt thở, nam nhân kia mới chịu buông nàng ra.

“Vũ Nhi, thân là phu quân, ko cách nào đứng sau lưng để nương tử ra ngoài chịu sóng gió. Sóng gió này, ta cùng nàng đối mặt.”

Dứt lời liền vừa ôm vừa kéo thiếu nữ đi về tiền sảnh. Nụ cười trên môi cho thấy tâm trạng hần vô cùng tốt. Vũ Nhi của hần ko phải bông hoa nhỏ cần đặt trong nhà chăm sóc, nàng có bản lĩnh của nàng, nàng có kiêu ngạo của nàng, một mình nàng cũng có thể làm được tất cả. Chỉ là, hần đau lòng nàng. Từ nay ko để một mình nàng đối mặt nữa, hần sẽ cùng nàng san sẻ. Mà cô nương nào đó, cũng vì một lời “cùng nàng đối mặt” kia mà ngây ngốc, khóc môi bất giác kéo lên một nụ cười.

Ngoài tiền sảnh, Hàn lão gia Hàn Trác sắc mặt âm trầm khó coi. Vũ nha đầu trở về ông có biết, cũng biết nàng lập nên Lạc Nhạn lâu, chỉ là trước giờ bận rộn, cũng chưa có ghé qua thăm hỏi. Lần này từ Lạc Nhạn lâu truyền đến tin tức Vũ nha đầu thể nhưng cùng Huyền Vương Mạc quốc qua lại, khiến ông ko khỏi đau đầu.

Huyền Vương là ai? Người ngoài có lẽ ko biết, nhưng Hàn gia có ai ko biết hần là con của kẻ đã hại chết nữ nhi cùng cháu ngoại nhà ông! Thế từ ông nghe được tin tức, khóc đến đời sống đời chết lôi kéo ông đến nơi này. Cái mặt già của ông, thật ko biết lấy cái gì che lại!

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào nhất thời bị che đi, hai bóng người ngược sáng tiến vào đại sảnh, sáng chói, rực rỡ đến mức Hàn phu nhân đang khóc đến tê tâm phế liệt cũng nhất thời quên khóc.

“Vũ Quân bá kiến Hàn lão gia, Hàn phu nhân.”

Hàn lão gia cũng ko đáp lời, chỉ chăm chú nhìn nam tử cùng vào. Nam tử trẻ tuổi này là người mười lăm tuổi đã tắm máu quân Tây Viện sao?

“Mạc Kỳ Phong bá kiến hai vị tiền bối.”

“Người là con trai của hần?” Sắc mặt Hàn Trác ko thay đổi, nhàn nhạt mở miệng.

Người thanh niên này, ngoài khí chất vương giả kiêu ngạo tận xương kia, đáng vẻ hoàn toàn ko có chút nào giống với gã nam nhân năm đó xông vào sơn trại đòi người, lại hại chết nữ nhi của ông.

“Chuyện năm đó gia mẫu bị người hãm hại, nhưng cũng ko thoát khỏi có liên quan, vẫn bối ở đây, thay gia mẫu hướng hai vị tạ tội.”

“Ngươi tạ tội? Tạ tội thì con gái ta, cháu của ta sống lại được sao?” Hàn phu nhân như bị xé ra vết sẹo, đau đớn ko thôi, xông đến đánh Mạc Kỳ Phong. Bà ko cam lòng. Nữ nhi bảo bối trên tay bà cùng đứa cháu còn chưa kịp chào đời của bà chứ như vậy mà chết đi, mà kẻ hại con cháu của bà lại ở nơi này nhón nhơ sống thoải mái.

Hàn phu nhân võ công tuy ko tuyệt đỉnh, nhưng trên giang hồ cũng từng tiếng tăm một thời lúc này hoàn toàn quên mất chính mình có nội lực, cứ thế lôi kéo áo thanh niên kia mà đánh. Mà người kia cũng hoàn toàn ko phản kháng, mặc cho bà đánh. Mẫu thân hần tuy bị hoàng hậu vu oan, nhưng mấy ai biết được nội tình bên trong. Phu nhân này người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, còn là một xác hai mạng, làm sao ko đau lòng cho được, cứ để cho bà phát tiết một chút sẽ bớt đau khổ hơn.

“Phu nhân, chuyện này...” Hần chịu được, nhưng Vũ Quân ở một bên ko nhìn được.

“Vũ Nhi!” Kỳ Phong thấp giọng gọi, nhìn nàng khẽ lắc đầu. Nếu hôm nay nàng ở nơi này lên tiếng bênh vực hần, chỉ sợ sẽ mất đi tâm của nhiều người, Lạc Nhạn lâu ắt sẽ ko yên ổn.

Hàn lão gia đau đầu nhìn phu nhân nhà mình, nữ nhi chết đi ông cũng rất đau lòng, nhưng đứa nhỏ này là người vô tội, bà cần gì làm khó người ta? Lại nhìn nam tử đang bị phu nhân nhà mình lôi kéo, đáng về hần lúc này, làm ông ko tự chủ nhớ lại bóng dáng thiếu nữ năm xưa. Y phục của Mạc Kỳ Phong bị Hàn phu nhân lôi kéo đến xộc xệch, ánh mắt Hàn lão gia chợt lóe lên.

“Ngọc bội này ngươi ở đâu mà có?”

Vũ Quân còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy Kỳ Phong đẩy Hàn phu nhân ra, lao tới chỗ Hàn lão gia.

“Thứ này do gia mẫu để lại, mong tiền bối trả lại cho vẫn bối.”

Cổ tình Hàn lão gia như đứa trẻ ngang ngược, nhất định giữ lại ngọc bội, một tay đánh tới Mạc Kỳ Phong. Vũ Quân chỉ kịp nhìn thấy nam nhân kia cũng ngang ngược ko kém, một tay đỡ chiêu, tay kia vươn tới đoạt lại ngọc bội. Hai người giằng co, phòng khách nhất thời loạn thành một đoàn, Hàn phu nhân cũng ngây ngốc đứng nhìn.

“Phu nhân, mau ngăn lão gia lại.” Vũ Quân gấp đến muốn khóc. Kỳ Phong khi khỏe mạnh chưa chắc đã là đối thủ của Hàn lão gia, huống hồ hần còn đang bị thương. Nàng ko biết công lực Hàn lão gia thâm hậu cỡ nào, chỉ nhìn ông vừa rồi nhanh như chớp lấy đi ngọc bội trên cổ Kỳ Phong, cũng đủ chứng minh thực lực của ông.

“Lão già thôi! Ông nổi điên cái gì?” Hàn phu nhân cũng tức giận đến dậm chân, bà còn chưa đánh xong, lão già kia chen ngang cái gì.

“Kỳ Phong, có gì từ từ nói, đừng đánh nữa.” Vũ Quân cũng chỉ có thể ở một bên nói vào, nàng thừa hiểu hai người kia so chiêu, ko có chỗ cho nàng, nếu cưỡng cầu, chỉ sợ Mạc Kỳ Phong phải ăn khổ nhiều thêm.

“Xin tiền bối trả lại đồ.” Giọng Kỳ Phong vẫn ko thay đổi, hần biết mình ko phải đối thủ của lão nhân này, nhưng là ko thể lùi bước.

“Phong Nhi, dừng tay!” Một bóng dáng xen vào giữa hai người, đẩy cả hai bên lùi lại.

“Lam Thanh?” Hàn lão gia nghi hoặc nhìn người vừa xông tới.

“Bái kiến Hân bá bá.”

“Ngươi đến đây làm gì?” Hàn lão gia quăng ra sắc mặt ko tốt.

“Vật này, bá bá vẫn nên trả lại hần đi thôi.” Lam Thanh cười nói, lại quay lại nhìn nam tử trẻ tuổi.

“Quý xuống!”

“Sư phụ?” Kỳ Phong ko cam lòng nhìn sư phụ của mình, lại thấy ông trừng mắt, hần bày ra bộ dạng ko sợ chết, nhất định ko quỳ.

“Ngươi ra tay động thủ với trưởng bối nhà mình, còn dám ko nghe lời sư phụ?”

Câu này có vấn đề, người tỉnh táo đều nghe ra được. Có điều, Mạc đại vương gia giờ này đang bận uất ức, cho nên ko nghe thấy.

“Đó là ngọc bội tùy thân của mẫu thân ngươi, Hân Du Cầm.” Lam Thanh đại nhân thành công quăng ra hòn đá lớn nhất vào mặt hồ êm ả, ko khí trong đại sảnh nhất thời trở nên quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: CHƯƠNG 71: MỘT ĐÔI MỘT ĐÔI NGƯỜI

Khi Vũ Quân lên tới đỉnh núi, trăng đã treo cao. Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống bóng lưng nam nhân càng thêm cô tịch. Ai cũng ko nghĩ tới, hần cư nhiên là con trai của Hần phi năm nào. Càng ko nghĩ tới, nữ tử kia vì lưu lại một huyết mạch này, ko ngại đem toàn bộ chất độc ép vào một bào thai khác. Phải, năm đó, Hần Du Cầm mang song thai. Đến khi biết được trong bụng có hai đứa trẻ, chưa kịp vui vẻ lại biết thêm trong người có độc mẫn tính, theo sự lớn lên của hai đứa trẻ, chất độc sẽ qua nhau thai truyền sang đứa nhỏ. Vũ Quân ko tưởng tượng nổi, người mẹ đó khi ấy đã đau khổ cỡ nào. Hần phi dùng nội công đem chất độc lưu giữ ở cơ thể mình, phần dư thừa kia lại dùng thuốc dẫn, ép giữ ở một trong hai bào thai, giữ lại mạng cho đứa nhỏ còn lại. Mà đứa nhỏ đó, chính là Mạc Kỳ Phong.

Kỳ Phong đứng trên vách núi, đã qua bao lâu, hần cũng ko rõ. Lời sư phụ lúc chiều vẫn như xưa âm vang vọng bên tai hần.

“Cầm Nhi năm đó trước khi chết đã kịp sinh đứa nhỏ. Phong Nhi sinh ra yếu ớt, còn tí ty hần, sớm đã là một bào thai chết. Cầm Nhi tìm cách khiến Lương tần sinh non, lại nhờ ta đem Phong Nhi trao đổi với con của Lương tần, dặn ta chăm sóc đứa nhỏ lớn lên, nói hần nhất định phải về Ân Long sơn thay nàng bái tổ tiên...”

Một giọt máu từ từ chảy xuống gò má cương nghị, đã bao lâu rồi Huyền Vương cao cao tại thượng hần mới lại rơi lệ, là huyết lệ. Kỳ Phong cứ ngỡ mỗi thù của mẫu thân hần mang trên vai đã nặng nề lắm rồi, ko nghĩ tới thù hận kia thực sự phải sâu như vậy. Lương tần ko phải mẹ ruột hần. Bà ấy có biết ko? Nếu ko biết, tại sao đối với hần lạnh lùng tàn nhẫn, thậm chí là độc ác? Nếu biết, tại sao ko sớm nói ra? Còn có người mẹ vì hần mà bỏ cả mạng sống, hy sinh luôn cả tỷ ty song sinh của hần, nếu đã ko muốn ở lại trong cung, sao còn đem hần trao đổi cùng con của Lương tần?

Chung quy vẫn là một kẻ thù, chỉ là mối thù của hần dường như sâu đậm hơn rất nhiều. Hoàng hậu năm đó xuống tay ngoan độc như vậy, hiện tại cũng đừng trách hần nhất định đối đầu. Thế lực của Hoàng hậu những năm qua ko ngừng lớn mạnh, nhưng Mạc Kỳ Phong hần cũng ko phải người vô dụng. Cũng đừng quên còn một Mạc đế trấn áp trên đầu. Mạc đế ko phải phụ thân tốt, ko phải phụ quân tốt, nhưng là một vị vua tốt. Nếu ko phải ông ấy tinh táo ở khắp nơi âm thầm diệt trừ vây cánh của hoàng hậu, chỉ e Mạc quốc hiện nay đã loạn thành một đoàn. Lần này hần trở về, chính là lúc bắt đầu cuộc chiến của hần và nữ nhân kia. Ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, tâm cũng lạnh đi vài phần.

Vũ Quân nhìn vết máu đỏ từ hốc mắt nam nhân chảy xuống, nước mắt cũng ko tự chủ rơi xuống. Hần như vậy, nàng đau lòng. Nam nhân này rốt cuộc có tội tình gì, khiến ông trời đùa giỡn hần như vậy? Một mạng của hần đổi bằng hai tính mạng của hai người huyết mạch thâm sâu nhất, lại khiến hần hơn hai mươi năm nhận người làm mẹ, Hần Du Cầm kia sao lại tàn nhẫn như vậy? Tàn nhẫn với chính mình, tàn nhẫn với đứa con chưa kịp chào đời, tàn nhẫn với cả đứa con có cơ hội sống sót của bà nữa.

Hai người đứng đối diện, ko một lời nào, chỉ có gió núi đang gầm gào đói khát, cùng ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo nơi đỉnh trời. Vũ Quân vươn tay, run run lau đi huyết lệ trên mặt hần. Nam nhân đậm mặc đứng đó, khiến tâm nàng như dao cắt.

“Người đừng như vậy, có được ko?”

Trên đời làm gì có ai sinh ra đã lãnh khốc, đã vô tình. Mạc Kỳ Phong sáu tuổi cũng từng khát cầu tình thương của cha, tình yêu của mẹ, cũng từng cố gắng nỗ lực mong đổi lấy một cái liếc mắt của cha, cũng từng kiên cường phấn đấu mong được thấy một nụ cười của mẹ. Kết quả hần được gì? Cha ko đau mẹ ko thương, cả hai đều đem hần thành người hận nhất. Mạc đế năm đó nhìn thấy hần liền chứng mất, xem hần thành nguyên nhân gián tiếp hại chết Hần Phi. Lương tần năm đó xem hần là vết nhơ, là cội nguồn cho mọi đau đớn của bà trong hoàng cung lạnh lẽo. Nếu ko phải vì giây phút mờ mắt đó, có khi nào bà sẽ đến tuổi xuất cung, tìm một gia đình trong sạch mà gả, bình an sống hết một đời? Mạc Kỳ Phong tám tuổi sớm thấu hiểu âm lạnh tình người, đem những thứ khát cầu yêu thương chôn cùng mẫu thân hần, ngoan ngoãn chuyên tâm theo sư phụ học văn, học võ. Mạc Kỳ Phong mười lăm tuổi bị ám sát, suýt chút nữa tự mình phế đi cánh tay, được cứu trở về, triệt để chết tâm. Hần ko có lòng hại người ko có nghĩa người ta sẽ buông tha hần, hần ko có ý với vị trí cao với cô độc kia ko có nghĩa người ta ko xem hần là tảng đá cản đường. Mười lăm tuổi, Mạc Kỳ Phong trở thành kẻ thiết huyết lãnh khốc, trên chiến trường bị ví thành tu la đói mạng. Mười lăm tuổi, Mạc Kỳ Phong tâm địa đơn thuần, nhiệt tình hào sảng bị giết chết cùng lý tưởng của hần. Tất cả còn lại chỉ còn một Mạc Kỳ Phong lạnh lùng tàn nhẫn, hi vọng vô thường...

Nếu có cơ hội, làm gì có ai ko mong chính mình bình an thoải mái mà sống. Vẫn

Vũ Quân tám tuổi cái gì cũng ko nhớ cũng từng mong muốn được sống trong một gia đình có nghiêm phụ, từ mẫu. Vẫn Vũ Quân mười tuổi phần nộ nhìn mẫu thân bỏ lại nàng ở nơi xa lạ, một mình rời đi, trái tim đứa trẻ dường như nguội lạnh một nửa. Vẫn Vũ Quân mười tuổi xông vào thư phòng chất vấn chính cha mình, đáp án nhận được khiến tâm nàng chết lặng. Mẹ nàng chết rồi! Mẹ nàng Lâm Khanh Khanh cười nửa miệng khinh miệt nhìn đám nhân sĩ giang hồ đến son trại làm loạn, thoát một cái nhìn nàng cười dịu dàng. Lâm Khanh Khanh tự mình xuống bếp, xem chút đem cả son trại thiếu rụi chỉ vì Vũ Quân muốn ăn cháo mẹ nấu. Lâm Khanh Khanh đem Vũ Quân đẩy xuống hồ sâu, ép nàng luyện khinh công, ko tự lên được ko thể ăn cơm, rồi lại chốc chốc ở một nơi lên quan sát. Lâm Khanh Khanh đó chết rồi! Vũ Quân của ngày đó cũng chết theo. Thật nhiều lần Vũ Quân tự hỏi, đêm tuyết rơi ấy, tại sao nàng ko chết? Chết, có lẽ sẽ ko cảm thấy cuộc sống nhàm chán như vậy. Chết, có lẽ sẽ ko thấy lòng người giả dối như thế. Vẫn Vũ Quân mười hai tuổi dạo một vòng Quý Môn Quan quay về, cảm thấy cuộc đời này thật nực cười. Những năm sau đó, nàng ko phải sống, chỉ đơn thuần là tồn tại, vì cuộc sống này, với nàng sớm đã ko còn ý nghĩa. Vẫn Vũ

Quân mười lăm tuổi, lần đầu gặp nam nhân đó. Người thiếu niên cắn răng vùng dao định chặt đứt tay mình. Ko do dự, ko luyến tiếc. Người thiếu niên ko cam lòng chịu chết, một lòng muốn sống bất chấp là bộ dạng gì khiến tâm nàng lần đầu rung động. Trái tim tưởng như sớm đã tro ly dường như có chút đập nhanh, cảm xúc dường như đã mất đi thật lâu lần đầu quay trở lại. Vẫn Vũ Quân lạnh đậm nhìn đời lần đầu thấy mình đỏ mặt. Vẫn Vũ Quân mười bảy tuổi mơ mơ hồ hồ bị gả cho người ta, chính là một bước đem tâm nàng ném vào hồ băng giá.

Động tâm, chính là vạn kiếp bất phục. Thật muốn cười nhạt cho chính mình, nhân tình thế thái, ko phải sớm đã lĩnh ngộ? Âm lạnh nhân tâm, ko phải sớm đã biến mình thành người ngoài cuộc? Nhưng lãnh tâm, từ đó ko cách nào an tường trở lại. Vốn vẹn chưa đến mười năm, Vẫn Vũ Quân nghịch ngợm khả ái, yêu thích chính người lột xác thành một Vẫn Vũ Quân lãnh tính lãnh tình, nhân nhạt nhìn nhân thế như kẻ qua đường.

Là chua xót, là tự giấu, rốt cuộc do con tạo xoay vần hay do con người ngang trái? Hai người họ, giống nhau một cách kỳ lạ.

Vũ Quân ôm lấy nam nhân như khúc gỗ kia, vùi mặt vào lồng ngực hắn, nằng sợ, sợ hắn im lặng mãi như vậy, vô tri vô giác, ko có cảm xúc, khiến người ta bất an.

Kỳ Phong ánh mắt khê động, nhìn đến thiếu nữ nhu hòa trong lồng ngực, cảm nhận được bất an của nàng, bàn tay nhẹ vuốt mái tóc nàng đen mượt.

“Vũ Nhi.” Giọng nói của hắn hòa vào gió núi, trầm thấp khàn khàn.

“Ta ko muốn đợi chàng hai năm.” Vũ Quân cũng ko rõ chính mình muốn nói điều gì, nàng chỉ biết, nàng muốn giữ hắn, mặc kệ tất cả ngoại kia.

“Hai năm này, ta muốn sát cánh bên chàng. Đứng một mình làm tất cả nữa, để cho ta chia sẻ cùng chàng, có được ko?”

“Vũ Nhi, xin lỗi.” Kỳ Phong ôm chặt lấy tiểu nữ nhân trong lòng. Hắn ko nên kéo nàng vào tranh đấu này. Nàng như đóa tuyết liên cao quý ko nhiễm bụi trần, hắn ko muốn, cũng ko nỡ để nàng phải nhìn đến vũng bùn dơ bẩn kia. Nhưng hắn cũng ko muốn buông tay. Hắn từng thử hai lần rồi, lần nào cũng thất bại. Hắn hai lần đem nữ nhân này đẩy ra xa, cũng chính hắn hai lần ko cầm nổi lòng mà kéo nàng trở lại. Nói hắn ích kỷ cũng được, nói hắn nặng tư tâm cũng tốt, hiện tại hắn chỉ nghĩ giữ nàng ở lại bên mình.

“Mặc Kỳ Phong, trong tim chàng, rốt cuộc có ta ko?”

Vũ Quân bất an nhìn nam nhân trước mặt. Ngay thành thân, nàng nhìn hắn mà phun ra hai chữ “yêu nghiệt”, có lẽ chính từ lúc đó đã tự nguyện đem mình trói buộc bên hắn. Lời này nàng hỏi hắn, đã là lần thứ ba. Nàng yêu hắn, nhưng ko nàng có kiêu ngạo của nàng. Nàng ko muốn làm kẻ hèn mọn đi cầu tình cảm. Yêu, là hy sinh. Nàng nguyện dốc hết sức vì bá nghiệp của hắn. Nhưng, nàng tuyệt ko lấy tình cảm của mình mong trói buộc được hắn. Yêu, là hai người tình nguyện. Một người miễn cưỡng, vĩnh viễn chỉ đổi lấy đau thương. Nếu hôm nay, hắn nói rõ thực ko thương nàng, Vân Vũ Quân nàng, tuyệt ko vì đoạn tình cảm này mà xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

“Vũ Nhi” Kỳ Phong đem nữ tử trước mặt ôm vào trong lòng, hắn biết, lần này nàng quyết tâm làm rõ.

“Ta vốn ko muốn kéo nàng vào tranh đấu, nhưng hai lần buông tay, ta đều ko khống chế được mà đem nàng kéo về. Nàng nói ta, phải làm sao bây giờ?”

Ko một chữ yêu, cũng ko một chữ thương, nhưng lời nói này làm trái tim Vũ Quân ấm áp. Nam nhân này rõ ràng trong tâm có chỗ cho nàng. Vậy cũng đừng trách nàng cường đạo đoạt người, nàng ko cưỡng cầu tình cảm, nhưng đã là lưỡng tình tương duyệt, ai cũng đừng mong từ chỗ nàng cướp người. Mà nam nhân kia muốn hỏi hận? Cửa sổ cũng ko có đâu!

“Mặc Kỳ Phong, chàng ko có cơ hội hỏi hận.”

“Ta ko hỏi hận, cả đời này đều ko hỏi hận.” Kỳ Phong đem nữ tử trong lòng ôm thật chặt. Nàng đi, hắn hỏi hận đủ rồi. Nếu bỏ lỡ lần này, hắn mới là cả đời hỏi hận.

“Vậy còn...Sở Tích Hương?” Vũ Quân chần chờ một thoáng, rốt cuộc vẫn là hỏi ra. Nữ nhân kia như tảng đá đè nặng tâm nàng, nếu đã cũng hắn nhìn nhận tình cảm, nàng ko muốn chính mình khó chịu.

“Ta nợ nàng một mạng, cũng đã trả một mạng. Chỉ là hiện tại, vai trò của nàng còn chưa hết.” Ánh mắt Kỳ Phong thoáng qua mất mát, người kia từ nhỏ nhìn nàng lớn lên, lại ko biết được phần tâm tư kia sâu đến thế.

“Nhưng nàng từng là nữ nhân chàng yêu nhất.”

“Vũ Nhi, nếu trong cuộc đời ta ko xuất hiện một Vân Vũ Quân, Hương Nhi sẽ là người ta bảo hộ cả đời, cho đến khi ta chết đi, nhưng chưa từng là nữ nhân ta yêu. Hiện tại ta có nàng, tuyệt đối sẽ ko để ai làm tổn hại nàng, dù là bất cứ ai.”

“Kỳ Phong, ta rất tham lam, tuyệt ko chia sẻ nam nhân của mình cho người khác. Ta thương chàng, cũng muốn chàng toàn tâm toàn ý thương ta. Ta ko muốn giữa chúng ta có bất kỳ khúc mắc nào. Mà Sở Tích Hương, là khúc mắc lớn nhất trong lòng ta.”

Kỳ Phong cười trầm thấp, nặng nề trong tâm từ lúc nào tiêu tán, tiểu nữ nhân của hắn, chính là ghen tuông như vậy. Chỉ là, ghen tuông của nàng khiến hắn ấm lòng.

“Vũ Nhi, ta phát hiện ngày càng yêu thích nàng, làm sao bây giờ?”

Vũ Quân nghe người kia đùa giỡn, hai má ko tự chủ đỏ lên, nàng là đang nói chuyện nghiêm túc có được ko?

“Ta...” Vũ Quân vừa mở miệng, lời nói liền bị môi mềm lạnh băng đem nuốt sạch sẽ, khiến đầu của nàng cũng trống rỗng luôn.

Kỳ Phong trần trọc hôn, môi nàng mềm mại ngọt lành khiến hắn luyến tiếc buông tha. Thẳng đến khi tiểu nữ nhân cả người mềm nhũn, vô lực tựa vào lồng ngực, hắn mới lưu luyến rời đi. Nhìn thiếu nữ khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mê mang nhìn hắn, cơ thể nam nhân chợt cứng ngắc. Nhưng mà...

“Mẹ nó chàng có thể nói chuyện từ tế ko hả?” Sao trước đây hắn ko biết nữ nhân nhà hắn cũng là một cộp mẹ nhỉ? Còn là con cộp mẹ rất sát phong

cánh nữa.

“Mạng của ta nằm nó là mẫu thân Hương Nhi nhất về, ta đã hứa với người đời này chăm sóc bảo hộ Hương Nhi.”

“Ta ko muốn nam nhân của ta còn bận tâm nữ tử khác, huống chi còn là cả đời.” Vũ Quân cúi đầu cắn môi, nàng biết nàng ích kỷ, nhưng nàng chính là ko muốn chia sẻ. Nam nhân của nàng, chỉ có thể là của nàng thôi.

Kỳ Phong nhìn thiếu nữ đang cúi đầu ủy khuất, trong lòng ấm áp ko thôi. Con cộp nhà hần, chân chính là đồ phụ đi! Nhưng đồ phụ này, ko khiến người ta chán ghét, ngược lại là yêu thích ko thôi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Nam nhân nào đó ác ý đùa giỡn, bàn tay khẽ vờn trên mái tóc thiếu nữ, ghé sát vào tai nàng thì thầm thổi gió.

“Chàng đứng đắn một chút!” Vũ Quân đỏ bừng hai tai, đẩy nam nhân kia ra, ngay lập tức tiêu hóa lời của hần.

“Ko bằng ta đi giết nàng ta, chàng ko còn vương bận nữa, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ta.” Nàng nhìn mi hướng nam tử khiêu khích.

Kỳ Phong khẽ cười, cộp mẹ của hần ko để mình ăn thiệt thòi đâu. Chính nàng thừa biết hần khó xử, lại nhất định cần chặt ko buông đề tài này.

“Xùy! Chàng ko cần đau lòng!” Vũ Quân nhìn nam nhân cười khở, cảm thấy mình dường như có chút quá đáng, liền xua tay.

“Ta sẽ ko đụng đến nàng ta, ta lười.” Cho dù hiểu rõ, vẫn ko tránh khỏi mất hứng đi.

“Nha đầu ngốc!” Kỳ Phong cười sùng nịnh nhìn tiểu nữ nhân, chung quy vẫn là miệng cứng lòng mềm đi.

“Nếu có người gây bất lợi cho nàng, ta sẽ ko để hần sống yên ổn, tất cả, ko có ngoại lệ!” Nói đến đây, đáy mắt vô tình lộ ra một tầng sát ý khiến Vũ Quân ko khỏi kinh ngạc. Người được gọi là Huyền Vương lãnh khốc, dường như cho đến giờ nàng cũng chưa từng bắt gặp. Hần đối với nàng ban đầu là tàn nhẫn, nhưng chưa từng lộ ra sát khí kinh người như vậy.

Vũ Quân vòng tay xiết chặt hông hần, ngả đầu vào lồng ngực to lớn của nam nhân.

“Chàng cần gì nghiêm túc như vậy. Dám gây bất lợi với ta, ko cần đến chàng, chính ta cũng sẽ khiến hần sống ko bằng chết.”

Tĩnh tế phát hiện sát khí từ từ thu lại, Vũ Quân ngẩng đầu nhìn nam nhân của nàng, ko sợ chết vрон tay nhéo má hần.

“Này, là thật sao?” Chính nàng cũng cảm thấy dường như ko thực tế. Nam nhân kia thế nhưng cùng nàng lưỡng tình tương duyệt, ko phải nàng tự mình đa tình. Hần ở nơi này nguyện ý cả đời bảo hộ nàng, kề bên nàng. Cảm giác có chút ko chân thật.

“Một đời một đời người, ngoài nàng ra, ai ta cũng ko cần.”

Vũ Quân nghe những lời này, liền ngây ngốc nhìn hần. Ước hẹn này, liệu hần có biết đối với nàng có bao nhiêu giá trị?

“Ko cần nói loạn. Làm được thì hãy nói.” Nàng ko dám tin, cũng ko dám hy vọng.

Đời này của nàng, mỗi lần hy vọng đều là một lần đem tâm mình ném xuống đất mà giày vò. Nàng sợ hãi.

Thiếu nữ mê mương nhìn, ko nghĩ ngờ gì chính là loại quyến rũ chí mạng đối với nam nhân. Môi mềm bị một loại nóng bỏng bao phủ lấy, môi lưỡi hần ngang ngược công thành đoạt đất, trần trọc dây dưa trong khoang miệng nàng, treu chọc lưỡi nhỏ của nàng. Vũ Quân nhất thời hoàn hồn, đẩy nam nhân ra. Người này, sao lại trở nên hư hỏng như vậy?

“Chuyện của Hàn phi, chàng có tính toán gì ko?”

Nhắc đến Hàn phi, tâm trạng của Kỳ Phong thoáng chốc nặng nề. Chuyện này, hần chính là khó có thể chấp nhận. Lưu hần ở lại hoàng cung, tâm tư của Hàn Du Cầm, hần làm sao ko hiểu. Chỉ là, người này chính là liều mạng sinh hần ra, bất chấp tất cả đưa hần đến với thế giới này. Oán, đương nhiên có. Nhưng hần chính là ko có tư cách để oán.

“Năm đó Lâm... mẫu thân nàng đem nàng lưu lại Vân phủ, tư tâm của bà, nàng...”

“Ko oán!” Vũ Quân đương nhiên hiểu được khúc mắc trong lòng nam nhân, ko chút do dự ngắt lời hần.

“Họ đều là bậc kỳ nữ, đương nhiên ko cam lòng như vậy mà chết đi. Huống hồ, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Nếu năm đó ko phải Lương tàn tàn nhẫn hành hạ chàng, thì mạng của chàng, sớm đã bị Hoàng hậu để ý tới. Nếu năm xưa Hàn phi bảo Lam thúc đưa chàng ra khỏi cung, chàng là thiên chi kiêu tử, đến sau này biết ngọn ngành, chính chàng sẽ oán hận bà, cũng oán hận mình.”

Kỳ Phong im lặng ko nói, chỉ nhìn nữ tử đang điềm đạm nói, những lời này, ko nên từ miệng một cô nương chưa đầy hai mươi tuổi nói ra.

“Ta cũng từng oán hận mẫu thân. Nàng quá tuyệt tình. Sớm biết như vậy, sao còn đem ta đến Vân phủ. Nhưng năm năm, ta dùng năm năm để nhìn thấu tất cả, đến khi nhớ lại, tâm cũng ko còn đau nữa, cũng có thể dễ dàng chấp nhận.”

Kỳ Phong đem cô gái nhỏ ôm vào lòng, nàng rót cuộc đã làm thế nào mà chịu đựng, làm thế nào mà thông suốt. Nàng rõ ràng linh động nhiệt tình, tại sao thành như hôm nay lạnh nhạt nhạt tình? Đôi vai nhỏ, rót cuộc đã gánh chịu bao nhiêu đau khổ?

“Đau khổ của nàng, để cho ta gánh, được ko?”

Ko hoa tình mật ý, ko ngọt đượm lời nói, chỉ một câu này, đem bao nhiêu gánh nặng Vũ Quân đang mang biến thành uất ức. Nàng bật khóc nức nở trong lồng ngực nam nhân, nàng thật sự rất mệt, rất mệt. Oán hận trên lưng mang theo đã bao lâu, chính nàng cũng ko còn nhớ rõ, chỉ biết rất mệt mỏi, cũng ko thể chia sẻ cùng ai.

“Vậy đau khổ của chàng, để ta cùng gánh được ko?” Khuôn mặt nhỏ vẫn vui trong lồng ngực, giọng nói thiếu nữ khàn khàn nhưng hữu lực, nàng sẽ ko làm gánh nặng, nàng muốn đứng bên hần, cùng hần chống đỡ. Cho dù trời có sập xuống, nàng có hần đứng bên cạnh, mà hần, vẫn có nàng ở bên chống đỡ.

“Khóc thoải mái rồi về nhớ giặt áo cho ta.” Kỳ Phong khoe môi kéo lên, chợt cảm thấy mình thông suốt. Hàn phi cũng được, Lương tần cũng được, họ đều là nẫu thân của hần. Cuộc đời họ, vì hần mà đã ăn ko ít khổ, đến cuối cùng tính mạng cũng mất. Thù của họ, dĩ nhiên nên là hần người làm con trai này gánh vác. Ừ còn có người làm con dâu kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: CHƯƠNG 72.1: LẠI KÉO LÊN GIƯỜNG (H)

Kỳ Phong tránh trong phòng vài ngày ko xuất hiện, đến Lam Thanh cũng ko gặp được hần. Điều này khiến Hàn gia nhị lão ko khỏi mất mát. Đây là tôn tử của họ, nhưng tình huống hiện tại đã thành cái dạng gì? Thực chất Kỳ Phong cũng ko nhiều tính toán, thứ nhất hần vẫn chưa biết làm thế nào đối diện với hai vị lão nhân kia, thứ hai, hiện tại Lạc Nhạn lâu cần chấn chỉnh lại ko ít, để hần xuất hiện, dĩ nhiên sẽ có người ko phục, cũng sẽ làm khó Vũ Nhi. Nữ nhân nhà hần bản lĩnh lớn như vậy, tin tưởng một Lạc Nhạn lâu nhỏ nhỏ này, nàng ko cần đến một ngày sẽ dọn dẹp sạch sẽ nơi này. Quả thật, sự việc lần này khiến Vũ Quân lạnh lòng. Nàng vốn lập ra Lạc Nhạn lâu, muốn đem người Xuân Vụ sơn cùng mình tiến bước, ko nghĩ tới người ta căn bản ko muốn đi cùng nàng.

Vũ Quân rời đi kinh thành, việc đầu tiên nàng làm là gây dựng danh tiếng của Lạc Nhạn lâu. Người của Trạch ký bất kỳ ai có chút căn cơ võ học đều được nàng tự mình chỉ dạy võ công. Khi ấy, ngay cả Tiểu Nhi cũng phản đối rất nhiều, bởi vì, Lạc Nhạn lâu của nàng, vì Mạc Kỳ Phong mà tồn tại. Lạc Nhạn lâu sẽ là hậu thuẫn trên đường đến đế vị của Mạc Kỳ Phong, đến thời điểm thích hợp, nàng sẽ tìm cách chuyển cho hần. Nhưng chuyện này ko mấy người biết, người của Xuân Vụ trấn nghĩ rằng Lạc Nhạn lâu là vì Xuân Vụ sơn năm xưa báo thù. Vũ Quân ko tính lừa bọn họ, cũng ko định nói rõ, chỉ hàm hồ vì chính mình nhầm chán ko có việc gì làm. Trước khi đón người đến nơi này, nàng đã hỏi qua họ một lần, ko hy vọng vì chính mình mà phá hoại cuộc sống bình yên của người trong trấn. Nhưng những người đã đến đây, nàng yêu cầu ở họ cực kỳ cao. Sớm đã ko phục, vì sao còn theo tới?

“Các vị thúc bá, huynh tỷ!” Vũ Quân nhìn một lượt những khuôn mặt ở đây, họ hoặc là theo nàng từ Trạch ký, hoặc là những người từng sát cánh bên nẫu thân nàng, đều là những người nàng tin tưởng nhất. Chỉ là thời gian lâu như vậy, mà lòng người, lại quá nhanh đổi thay.

“Hôm nay Vũ Quân ở nơi này kính các vị một ly.” Nàng đem ly rượu một hơi uống sạch.

Lạc Nhạn lâu vốn ko nhiều người, mọi người tập trung lại cũng chưa đầy một sân lớn, tất cả nhao nhác nhìn nhau. Hàn gia nhị lão lúc chiều muốn lưu lại cũng bị Lâu chủ kiếm cớ mời đi, hiện tại lại bày ra thế trận này, khiến lòng người ko khỏi bất an.

“Chuyện trong Lâu bị truyền ra ngoài, ta sẽ ko điều tra. Ko hỏi tâm nguyện của mọi người, đã kéo người tới đây, là lỗi của Vũ Quân. Vũ Quân mượn cơ hội này tạ tội với các vị.”

Lâu chủ ko phải người thích nói chuyện, bỗng dừng lại nói nhiều như vậy, người tinh ý đều đã nhận ra nàng có lời muốn nói.

“Có chuyện gì Lâu chủ mời nói thẳng.”

“Tốt! Vậy ta đây cũng ko khách khí. Sau chuyện hôm nay, ta muốn những ai có tâm tư khác, lập tức rời đi!” Ánh mắt nàng bắt chợt tỏa ra hàn khí, nàng vốn tin tưởng họ, ko nghĩ tới lại có người muốn tính kế đến trên đầu nàng.

“Lời này là...” Ân lão gia tử có chút khó xử. Chuyện lần này ngọn nguồn đương nhiên ko thể qua mắt ông, chỉ ko nghĩ Vũ Quân dứt khoát tuyệt tình như vậy.

“Tiểu thư, cô là vì một nam nhân mà trở mặt với mọi người?” Bên dưới đã có người chất vấn. Từ khi biết thân phận nam nhân này, lòng người đã ko ít bất bình. Hiện tại Lâu chủ đem lời này nói ra, khác gì quăng cái tát vào mặt họ. Đùng quèn Xuân Vụ sơn năm xưa bị hủy đi, cũng là trong tay một nam nhân!

“Ta quên chưa nói với mọi người, Lạc Nhạn lâu này, ta vì hần mà lập nên. Cũng quên chưa nói với mọi người, Lâm Tiêu ta, ko chấp nhận phản bội. Lần này dù các người có tâm tư gì, vẫn là đem tin tức từ Lạc Nhạn lâu truyền ra ngoài, chính là tính toán trên đầu ta. Lần này chỉ là một nam nhân, lần sau liệu

có phải là mạng của toàn Lạc Nhạn lâu này? Tư tâm của các người quá nặng, thứ cho Lâm Tiêu ko có sức phụng bồi.”

“Người...” Vài vị thúc bá Xuân Vụ son bắt đầu giận dữ, nha đầu này thế nhưng ko nhìn đến thân tình, vì một nam nhân mà bỏ mặc mọi người.

“Ta biết năm xưa là mẫu thân ta sai lầm, khiến người Xuân Vụ son ly tán, người cũng đã dùng mạng sống để đánh đổi bình yên cho các người mấy năm nay. Cũng là ta thiếu sót, ko hỏi qua tâm ý của các vị. Lạc Nhạn lâu này ta lập nên vì nam nhân của ta, hôm nay ta nói rõ cùng các vị. Nếu ai ko thể dốc hết tâm tư vì nơi này, ta tuyệt ko ép buộc, các vị có thể rời đi.”

“Hừ! Đúng là mẹ nào con nấy!” Cô đại phu tức giận phát tay áo. Năm xưa Lâm Khanh Khanh vì nam nhân mà làm chuyện ngu ngốc, nữ nhi của nàng ta hiện tại cũng chẳng khá khẩm hơn, đều là một dạng chết vì nam nhân mà thôi!

Hầu hết người trung niên ở Lạc Nhạn lâu đều là người của Xuân Vụ trấn, đều là bậc trưởng bối của Vũ Quân. Nàng neho mắt nhìn một đám người tức giận gặt đầu đồng tình với lời của Cô đại phu, ánh mắt càng lúc càng rét lạnh.

“Cổ lão! Ko được nói vậy.” Ân lão gia từ đứng một bên thấy tình hình ko ổn, lập tức quát lên, ông nhìn thấy sát ý nhàn nhạt nơi ánh mắt Lâu chủ.

“Ân gia” Vũ Quân thu lại sát ý, kính cẩn nhìn Ân lão gia. Người này năm xưa như ông ngoại của nàng, hiện tại vẫn muốn bảo hộ nàng như vậy.

“Người giúp ta thu xếp đưa những người này về Xuân Vụ trấn. Ko đồng mưu bất đồng đạo (đại để là ko cùng ý kiến ko chung đường), ta ko muốn bọn họ thành gánh nặng.”

“Người...” Một vị thúc thúc tức giận quắc mắt, lại bị cái nhìn nghiêm khắc của Ân lão ngăn lại.

“Hiện tại nàng mang họ Vân rồi, cần gì để ý đám lão nhân chúng ta. Cũng ko chịu nhìn xem mẫu thân nàng làm sao mà chết!” Cổ lão cũng coi như người có bối phận cao trong đám người, hừ lạnh nói. Bọn họ theo nàng ta tới đây, chính vì mong muốn khôi phục Xuân Vụ son, chứ ko phải theo nàng ta làm loạn vì một nam nhân.

“Cổ lão nhân gia nói ko sai.” Vũ Quân cười nhạt, người tình nhạy đều có thể nhận ra sát khí đang từ từ lan tỏa.

“Xuân Vụ son ngã xuống, các người có biết tại sao triều đình ko truy cùng giết tận ko? Các người cho rằng vì giết được Lâm Khanh Khanh sao? Là bởi vì Lâm Khanh Khanh dùng mạng mình đổi lấy Vân Phương che dấu đi nội tình! Các vị sống bình yên quen rồi, là Vũ Quân sai lầm, đem các vị kéo vào luan quân. Vũ Quân thật xin lỗi.”

“Chuyện này...” Ân lão gia từ cũng là lần đầu tiên biết được nội tình. Những năm qua trấn nhỏ ẩn cư, tuy rằng nhỏ nhưng cũng có tới vài trăm nhân khẩu, bên trên ko lý nào ko biết tới. Ông vẫn luôn thắc thỏm sợ một ngày quân triều đình kéo đến, đáng đáng đã mười năm. Thời gian qua dần cũng quên mất chính mình ban đầu lo sợ điều gì. Thì ra...

“Cổ lão gia, Vũ Quân mang họ Vân, cũng ko phải Lâm Khanh Khanh, ở nơi này Vũ Quân làm chủ, các người ko phục, Vũ Quân ko ép buộc. Nể tình các người là trưởng bối, chuyện hôm nay Vũ Quân ko truy cứu. Nhưng hãy nhớ, Lâm Khanh Khanh ko nợ các người cái gì hết, Vân Vũ Quân lại càng ko!”

“...” Một đám người chột roi vào im lặng, lần đầu tiên nhận ra chính mình hồ đồ. Chuyện cũ ở sơn trại, bao năm qua tự nhiên đều quy hết trách nhiệm lên Lâm Khanh Khanh, vì nàng động lòng Vân Phương mới khiến sơn trại rơi vào diệt vong. Lại quên mất Xuân Vụ son lúc đó tiếng vang lớn như thế nào, chỉ sợ sớm đã trở thành cái gai trong mắt triều đình, trận chiến đó, sợ rằng là sớm hay muộn thôi.

“Quên nói cho các người một chuyện, Lục An Giao từ mười lăm năm trước đã trở thành tâm phúc bên cạnh hoàng hậu đương triều.”

Vũ Quân phát tay áo rời đi, chỉ để lại một câu “Ân gia, sáng mai hãy đưa họ rời đi.” Không khí trong sân nặng nề đến ngạt thở. Một đám người tự nhận là trưởng bối của nữ tử kia, ngày hôm nay bị nàng đối xử như vậy, dù ghen uất cũng ko cách nào phản bác. Lục An Giao! Cái tên này người có tuổi trong sơn trại đương nhiên đều biết. Mười lăm năm trước ả đã là chó săn của triều đình, vậy Xuân Vụ son năm đó, chỉ e sớm đã nằm trong tầm ngắm của triều đình. Chỉ có thể trách năm xưa họ cùng Lâm lão trại chủ quá mức tin người mà thôi!

“Ân lão gia...”

“Đều trở về đi thôi.” Ân lão gia từ khẽ thở dài. Những người này ai ko nói tới, lại nói Lâm Khanh Khanh như vậy. Phải biết mẫu thân là nghịch lân của Vũ nha đầu, nói cũng đã nói thành như vậy, đành theo ý nàng mà làm thôi.

Vũ Quân vừa mở cửa, còn chưa kịp nhìn rõ trong phòng, khuôn mặt đã đập vào một lồng ngực ấm áp. Người kia vòng tay đóng cửa, rồi ôm lấy nàng, hơi thở quen thuộc khiến muộn phiền dần lui xuống. Vũ Quân vui nặt trong lòng nam nhân, cả người dựa vào hắn, tâm trạng thực ko tốt chút nào.

Năm xưa nàng oán trách mẫu thân nặng tình đến ngu ngốc, chỉ vì một đoạn tình cảm ko có hồi đáp mà lục thân ko nhận, đem tiếng xấu tự mình gánh hết, nàng từng cảm thấy hành động đó của người nực cười biết chừng nào. Lại ko nghĩ tới chính mình hiện tại cũng ko cách nào dứt ra. Nam nhân trước mặt, đừng nói đến hiện tại bọn họ lưỡng tình tương duyệt, cho dù hắn ko yêu nàng, nàng cũng ko cách nào buông bỏ. Cổ chấp của nàng, so với mẫu thân năm xưa, tuyệt ko hề thua kém.

“Chàng ko được phép phụ ta!” Nếu ko, ta sẽ chết mất. Đương nhiên nửa câu sau, nàng ko cách nào nói ra miệng.

“Cô nương ngốc!”

Kỳ Phong ôm thiếu nữ, trong lòng lại xót xa. Một tiểu nữ nhân, cần gì cậy mạnh như thế? Rõ ràng là muốn vì Xuân Vụ son trả mối thù diệt môn năm đó, lại cứng miệng nói mình vì một nam nhân mà làm tất cả, để mặc người chỉ trích. Hơn nữa, cái lý do này, tại sao lại chạy đến trên đầu hấn chứ?

“Nàng mượn danh nghĩa của ta mà ko xin phép.”

Vũ Quân dở khóc dở cười nhìn hấn, nam nhân này, sao tự nhiên hẹp hòi như vậy?

“Thật sự là vì chàng mà!” Nàng cúi đầu nói nhỏ, vành tai cũng đỏ ửng lên.

Kỳ Phong cong môi cười nữ nhân đang thẹn thùng trong vòng tay, trước đây nhìn ko ra thiếu nữ lạnh nhạt năm nào khi ngượng ngừng đỏ mặt lại đáng yêu như vậy.

“Đôi vai nàng nhỏ gầy như vậy, sao lại muốn gánh vác nhiều như thế?” Vũ Quân cúi đầu, cảm nhận được hơi thở nam tính đang phả trên đầu mình, bàn tay hấn xoa xoa vai gầy của nàng.

“Thê tử để yêu thương, gánh nặng của nàng, giao cho ta được ko?”

Vũ Quân ko nói gì, yên lặng vùi mặt trong ngực hấn, nghe được nhịp tim trầm ổn kia. Nam nhân này, nguyện thay nàng gánh vác. Nam nhân này, nhìn thấu tính toán của nàng, cái gì cũng ko nói, chỉ xót xa nàng. Nam nhân như vậy, đời này có được, nàng còn cầu gì hơn nữa?

“Ta ko muốn.” Vũ Quân lí nhí nói, chờ đợi tức giận của hấn. Hấn có bản lĩnh gánh vác thay nàng, nhưng nàng ko muốn trên vai hấn thêm nặng nề.

Kỳ Phong cười trầm thấp, thân mình khẽ động, hai người vững vàng ngồi trên mái nhà tranh. Hấn xót xa nàng, nhưng lời kia vừa nói ra hấn liền hối hận. Nàng là ai nào? Nàng ko phải nữ nhi yếu đuối tình nguyện đứng sau nam nhân. Nàng có kiêu ngạo, cũng có bản lĩnh để kiêu ngạo. Quà ko ngoài dự đoán, nàng ko muốn đứng dưới che chở của hấn. Cũng đúng thôi, hấn yêu thương là Vân Vũ Quân mạnh mẽ quả quyết này, nếu nàng trở nên yếu nhược, liệu hấn có còn

thương nàng như vậy?

“Vẫn cậy mạnh như vậy. Hứa với ta, làm bất kỳ chuyện gì, đều phải nghĩ đến an toàn của bản thân trước tiên, được ko?” Hấn đã được lãnh giáo tác phong liều mạng của nàng, vì đạt được mục đích, cái gì cũng ko màng. Hấn ko muốn thấy nàng bị thương lần nào nữa.

“Ta hứa với chàng.” Vũ Quân kéo hấn nằm trên mái nhà, gối đầu lên cánh tay của hấn, ngược mắt nhìn trời sao. Bầu trời hôm nay đẹp đến là thường.

“Ta lập Lạc Nhạn lâu, thứ nhất vì bồi dưỡng thể lực, cùng chàng đối phó hoàng hậu, thứ hai là tạo danh tiếng tốt trong dân chúng, sau này khi chàng đăng cơ, sẽ tìm cách giao cho chàng tiếp quản...” Dưới cái nhìn muốn ăn thịt người của Mạc Kỳ Phong, giọng nói của Vũ Quân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bỏ dở câu nói.

“Đồ ngốc này!” Kỳ Phong ko biết nên cảm động ôm lấy nàng hấn tức giận đẩy nàng ra, sau cùng bàn tay trên eo nàng xiết chặt, cố ý trừng phạt nữ nhân ngốc nghếch này.

“Đau!” Vũ Quân bị hấn nhéo vào eo đau đớn, lại ko cách nào giẫy khỏi vòng nam nhân.

“Ai nói với nàng ta sẽ đăng cơ?”

Lần này Vũ Quân ngây ngốc thật rồi! Hấn ko ôm mộng đế vương, vậy bấy lâu hấn liều mạng như vậy để làm gì?

“Vương gia!”

Một bóng đen từ đêm đen bước ra, ko một tiếng động, ko mang một tia sát khí, sau khi giao tin tức cho Kỳ Phong, lập tức ko tiếng động rời đi. Kỳ Phong từ sau khi nhận được tin tức vẫn luôn cau mày, Vũ Quân vươn tay vuốt nhẹ mi tâm hấn. Có nàng ở đây, ai cũng đừng mong làm hại hấn!

“Thái tử ngã rồi.” Kỳ Phong cầm lấy bàn tay nhỏ, nắm chặt trong tay mình, hai người nằm trên mái nhà, ngắm một trời sao, cái gì cũng ko nói.

Sáng sớm, Vũ Quân nhận được tin tức Thái tử bị giam lỏng ở Đông cung, Tam hoàng tử bị thương nặng tùy thời có thể quy tiên. Trong đầu nàng ko tự chủ hiện lên khuôn mặt nam tử ôn nhu như ngọc, cười hiền hòa nhìn nàng. Nam tử kia phiêu dật như thiên tiên, chết đi như vậy, thật đáng tiếc đi.

“Truyền tin cho Thần y cốc.”

Vũ Quân trở lại, lại bắt gặp ánh mắt sâu thẳm có Mạc Kỳ Phong, kinh nghiệm cho hay, hấn đang ko vui. Thái tử đã ngã, hấn sao lại nhìn nàng như vậy?

“Ngày mai ta trở về quân doanh.” Kỳ Phong ko nóng ko lạnh nói, hấn thực ko vui đấy!

“Ta đi cùng chàng!”

“Nàng ko đi kinh thành sao?” Vừa thốt ra, Kỳ Phong liền hối hận. Hấn từ khi nào

thì trở thành miệng nhanh hơn não rồi chứ?

“Ta đi kinh thành làm gì?” Vũ Quân khó hiểu nhìn nam nhân nhà mình. Ai nói tâm tư nữ nhân như kim đáy bể chứ, nàng thấy tâm tư nam nhân này cũng đâu có kém hơn.

“Ko có gì!” Kỳ Phong phát tay áo rồi đi, che dấu vành tai đang dần đỏ ửng.

Vũ Quân ngây ngốc nhìn theo bóng nam nhân, rồi như bừng tỉnh đại ngộ.

“Chàng ghen sao?”

Vũ Quân đuổi theo, lại thấy người kia càng đi càng nhanh, vành tai đã hồng đến

mức đáng nghi. Nàng cũng ko ngại, dùng khinh công chặn trước mặt người nọ, thích thú nhìn ánh mắt lảng tránh của hắn.

“Phong, chàng ghen.”

Kỳ Phong nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, hai mắt gian xảo nhìn hắn cười đắc ý. Ách, đáng lẽ ko nên để nàng thấy bộ dạng này.

“Nói đi nói đi, chàng thực sự đang ghen đúng ko?”

Nhìn bộ dạng quần bách của ai kia, Vũ Quân thấy tâm mình như nở hoa. Nhìn đi nhìn đi, Huyền Vương gia lãnh khốc vô tình, Uy Vũ tướng công tu la đòi mạng đang bị nàng trêu chọc đến mặt cũng đỏ ửng kia. Ừm, bộ dạng này rất tốt.

Kỳ Phong nhìn ko quen dáng vẻ dăng dương dương tự đắc như vậy, sao nàng có thể cười đến hư hồng như vậy? Khóe môi cong lên, bất ngờ cúi xuống ngậm lấy môi mềm.

Vũ Quân đang nhìn hắn cười gian xảo, chợt thấy trước mắt tối sầm. Nụ cười trên môi biến dạng. Vũ Quân chỉ muốn nói, nam nhân này từ khi nào hư hỏng như vậy?

“E hèm!” Lam đại thúc thề là ông ko có ý phá chuyện tốt của hai đứa trẻ kia đâu!

Chỉ là bọn chúng giữa thanh thiên bạch nhật, ở nơi này tình chàng ý thiếp, có khác gì tát vào mặt người già cô đơn là ông?

“Lam thúc?” Vũ Quân đẩy nam nhân kia ra, ánh mắt vẫn còn mênh mang, lập tức điều chỉnh tâm trạng chào hỏi người tới.

“Các người cũng thật là...”

“Sư phụ!” Kỳ Phong trầm giọng, dừng tưởng hắn ko biết lão già kia nghĩ gì nhé!

Lam Thanh thấy đồ đệ lạnh mặt nhìn ông, hàm ý đe dọa ko thêm che dấu, đành ho khan một tiếng xấu hổ, nhanh chân bước đi.

“Vũ nha đầu, ta có chuyện muốn nói.”

Vũ Quân đương nhiên biết ông đến là vì chuyện gì. Người trước kẻ sau bước vào thư phòng, chuyện lần này đã đem những người thân thích còn lại của mẫu thân đẩy ra xa, cũng chính là nàng cùng Xuân Vụ son trở mặt.

“Con sao lại nóng nảy như vậy? Dù sao đều là thúc bá...”

“Lam thúc, con đã suy nghĩ rất nhiều. Họ đều già rồi.”

“Con chê họ lớn tuổi?”

“Họ nên ở nhà ôm cháu hưởng phúc. Ván cờ này, đối thủ mạnh hơn con nghĩ rất nhiều, càng nhiều người liên lụy, nếu có bất trắc, chính là thêm càng nhiều mạng người.”

“Vậy con cũng ko cần cùng mọi người trở mặt...”

“Lam thúc, làm chuyện này là con có tư tâm. Thủ hận cũng đã qua rất lâu rồi, bọn họ tránh xa được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.”

“Chuyện này...”

“Sau này chuyện trong lâu đài nhờ Lam thúc, con phải rời đi một chuyến.”

“Haizz, tuổi trẻ thật là...” Lam Thanh phát tay rồi đi, giấu đi nụ cười viên mãn nơi khóe môi. Chỉ cần chúng tâm đầu ý hợp, ông còn cầu gì hơn?

Đêm khuya thanh tĩnh, nguyệt hắc phong cao, Vũ Quân vùi đầu trong lòng nam nhân, tìm một tư thế thoải mái nhất để ngủ. Nam nhân này, khi bị thương ở lại trong phòng của nàng đã đành, ai ngờ khi khỏe lại hắn lại dứt khoát ko chịu đi, một mực ngủ lại trong phòng nàng. Cũng thành thói quen, Vũ Quân

cảm thấy được hân ôm trong lòng mà ngủ đi cũng thật ko tồi. Lâu dần cũng ko còn nghĩ đến xếp phòng riêng cho hân.

Vũ Quân thề rằng bọn họ thực sự chỉ đắp chăn và ngủ, cái gì cũng ko có làm, tại sao mấy nha đầu từ trong lâu cứ nhìn thấy nàng liền đỏ mặt cười khúc khích? Mà nam nhân này... tại sao hôm nay lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

“Chàng nhìn ta làm gì?”

“...” Đáp lại nàng là cái nhìn càng thêm nóng rực.

“Mau đi ngủ, ngày mai phải lên đường nữa.”

“Vũ Nhi?”

Giọng nói nam nhân khàn khàn đến dọa người, Vũ Quân chợt cảm thấy cơ thể kẻ mình dường như nóng rực. Đây... nàng đỏ mặt ko dám nghĩ tiếp. Thân là đại phu, lại đã từng thực chiến, đương nhiên ko thể như tiểu cô nương trong sáng ngây ngô. Nhưng là... hân sao hôm nay lại...?

“Nàng ko nên ở trong lòng nam nhân mà cựa tới cựa lui như vậy.” Ánh mắt Kỳ Phong mang ý cười, cũng mang dục vọng nồng đậm, khóe môi cũng ko tự chủ cong lên. Hân luôn tự tin tự chủ của mình rất tốt, vậy mà hôm nay, tiểu nữ nhân ở trong lòng hân xoay người vài cái, cơ thể lại ko cách nào khống chế mà nóng lên.

“Ta..ta biết rồi. Chúng ta mau đi ngủ.” Vũ Quân nhìn dục vọng càng lúc càng nồng đậm trong mắt hân, thậm chí chính mình sao lại chọc vào ổ kiến lửa này chứ?

“Vũ Nhi.” Bàn tay Kỳ Phong trên eo nàng càng xiết chặt, ko chút khách khí ôm lấy nàng.

Trời nghiêng đất lệch, Vũ Quân bị hân ôm nằm trên lồng ngực nam nhân đầy hơi thở nam tính. Thậm chí cảm thấy thật may trời tối, hân sẽ ko nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ ửng đang nóng lên.

Bàn tay nam nhân ko khách khí cách lớp trung y vuốt ve lưng nàng, ko tiếng động châm lửa. Môi mỏng bất lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắn mút, đầu lưỡi ko khách khí vọt vào khoang miệng thiếu nữ, cướp lấy ngọt ngào của nàng.

Vũ Quân bị hôn đến đầu óc u mê, cả người mềm nhũn nằm trên ngực nam nhân, đến khi nàng tưởng mình sẽ chết vì khó thở, cánh môi được buông tha, tiếng cười nam nhân trầm thấp trong ko khí ái muội. Vũ Quân hoàn hồn, oán trách nhìn nam nhân một cái, lại ko biết ánh mắt này có bao nhiêu kiều mị. Mỹ nhân như nước, nị nhân như tó, Kỳ Phong cảm thấy cổ họng khô khốc. Xoay người một cái, đem tiểu nữ nhân áp chế dưới thân, hân lại cúi đầu ngậm lấy môi mềm, bàn tay cũng ko an phận mò đến địa phận mềm mại. Bị móng sói rờ đến, Vũ Quân theo phản xạ co người, lại bị nam nhân giữ chặt.

“Vũ Nhi?”

Hân rời cánh môi nàng, thấp giọng nỉ non, môi mỏng dờ dẹo điểm tán công xuống cổ thiếu nữ trắng nõn, móng sói thành thực thoát đi y phục của cả hai. Bàn tay lão luyện đốt lên lửa nóng khắp cơ thể nàng.

Người luyện võ thị giác luôn tốt hơn người thường, lúc này Vũ Quân thật muốn chọc mù mắt mình. Cơ thể nam nhân trắng kiện ko chút che dấu hiện ra trước mắt, mà nàng cũng ko mảnh vải che thân phơi bày dưới mắt hân.

“Cơ thể vị phu, nàng hài lòng chứ?”

“...” Vũ Quân dứt khoát làm ngo, vui mặt vào gối, cái gì cũng ko nghe, cái gì cũng ko nhìn.

Nhưng người nào đó nào có cho nàng như ý nguyện. Móng sói tích cực trên người nàng mò mẫm, môi mỏng dường như cũng tìm được nơi hấp dẫn hơn cánh môi nàng, trần trọc ko rời trước ngực nàng.

“Ưm” Vũ Quân bị hân trêu chọc, bất giác kêu lên một tiếng, lập tức lấy tay bịt miệng mình. Nàng... như thế nào phát ra loại âm thanh đó?

Kỳ Phong cười đến gian xảo, kéo tay nàng ra, ngậm ngón tay nàng trong miệng, ánh mắt như có lửa nhìn thiếu nữ.

“Vũ Nhi, ta muốn nàng.” Âm thanh khàn khàn đầy từ tính, như dụ dỗ người ta trầm luân.

Vũ Quân đương nhiên biết hân muốn ăn nàng, loại chuyện hân làm này giờ, còn cần nói ra lời sao? Nhưng là... từ nơi nào đó trong tâm khảm, có một loại sợ hãi, có một loại đau đớn khiến cả người nàng cứng nhắc. Kỳ Phong đương nhiên cảm thấy thiên hạ trong lòng bài xích. Tên đã lên cung, nhưng nàng ko muốn...

Kỳ Phong kéo chăn che lên người nàng, dứt khoát đứng dậy khoác áo ngoài. Hân muốn là nàng cam tâm tình nguyện.

“Chàng đi đâu?”

“Nàng ngủ đi. Là do ta nóng vội.”

Vũ Quân đương nhiên hiểu lý do Kỳ Phong dừng lại, nàng ngồi trên giường thất thần nhìn ra cửa. Rõ ràng chuyện đã qua lâu như vậy, cơ thể tại sao còn

bài xích chứ? Hắn nhất định sẽ nghĩ nàng ko muốn cùng hắn...

Khi Kỳ Phong trở lại, cả người mang theo loại khí lạnh đặc trưng của mùa thu. Hắn nhìn thiếu nữ đã mặc lại y phục nằm trên giường trầm mặc xoay lưng lại phía hắn. Hắn biết nàng chưa ngủ.

“Chàng tắm nước lạnh sao?”

“Khụ” Kỳ Phong cũng nghĩ ko ra nàng sẽ hỏi loại chuyện này.

“Mau lên giường, sẽ bị cảm lạnh” Thiếu nữ vẫn một mực quay lưng lại, nhưng tại sao chỉ nhìn tấm lưng nàng cũng khiến hắn cổ họng khô khốc?

Kỳ Phong vừa nằm xuống, ko nghĩ tới tiểu nữ nhân lập tức xoay người, như con lười (tên một loại động vật nhà nàng) bám vào người hắn. Dục vọng khó khăn lắm mới áp chế được lần nữ rục rịch.

“Vũ Nhi?”

“Ko phải ta bài xích chàng, là ta sợ.” Vũ Quân khuôn mặt đỏ hồng như con tôm luộc, vùi mặt vào ngực hắn, giọng lý nhí.

Kỳ Phong hơi sững sờ, hắn và nàng cũng ko phải lần đầu, chẳng lẽ...

“Lần trước ta làm nàng đau sao?”

Ngoài lý do này, Kỳ Phong thực ko nghĩ ra còn điều gì nữa. Khi đó nàng là lần đầu, mà hắn vừa trúng được vừa thần trí ko tỉnh táo, căn bản chính là ko biết thương hoa tiếc ngọc là gì. Chẳng lẽ lần đó khiến cơ thể nàng ghét bỏ?

“Ta xin lỗi.” Kỳ Phong ôm lấy nàng, để nàng nằm trên lồng ngực hắn, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc đã bị hắn làm loạn đến xõa tung.

“Vũ Nhi, ta xin lỗi.” Giọng nói nam nhân trầm thấp níu non trong đêm, như liều thuốc an thần tốt nhất cho thiếu nữ đang bất an.

“Ta sẽ chờ, chờ khi cơ thể nàng ko còn sợ hãi.”

Hắn ôm nàng ngủ, ôm thật chặt trong lòng. Ko có dục niệm, chỉ có yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: CHƯƠNG 72.2: LẠI KÉO LÊN GIƯỜNG

Trời còn chưa sáng, Vũ Quân cùng Kỳ Phong đã vội vã lên đường. Chuyện của Thái tử ko đơn giản như vậy, chi e ko tới vài ngày nữa, lập tức có giám quân đến thăm hỏi. Trận đại chiến Kỳ Phong âm thầm chuẩn bị đã lặng lẽ khởi động.

Tại một nơi xa xôi nào đó...

“Kỳ Thanh tham kiến phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hừ! Ngươi còn biết trở về?” Mạc Đế lạnh mặt nhìn nam tử cầm bảo xanh thẫm

đang quỳ trước thư án.

“Tuổi trẻ nông nổi, xin phụ hoàng trách tội.”

Nam tử trẻ tuổi một mực cúi đầu, nhìn ko ra hi vọng ái ố, đáng về kia mười phần cam chịu, mười phần nhẫn nhục. Người này trở lại, tại thời điểm này, ko biết là họa hay là phúc. Thái tử vừa bị giam lỏng, hoàng hậu liền vội vã báo tin đã tìm thấy Nhị hoàng tử, cũng đã thuyết phục được hắn trở lại. Chuyện này quả thực có chút ngoài ý muốn. Thứ nhất, Mạc đế hiểu rõ cổ chấp của đứa con này, một khi hắn đã quyết làm gì, ai cũng đừng nghĩ khuyên can. Thứ hai, thời điểm này quá nhạy cảm. Những năm qua vì duy trì thế cục chân vạc ba thế lực, ông đã một mặt mặc kệ Huyền Vương làm mưa làm gió, mặt khác giữ lại vị trí đứng đầu Đông cung cho nhi tử của hoàng hậu. Chuyện lần này quả thật ko thể chấp nhận, ông hạ bệ Thái tử, lại ko nghĩ tới đứa con thứ hai vô tâm triều chính lại nhằm lúc này quay về, bộ dạng này là muốn cùng hoàng hậu đứng chung một thuyền. Huyền Vương còn nắm binh ở xa, sẽ ko vì chuyện này mà nảy sinh dị tâm đi.

“Hoàng thượng bớt giận. Thanh Nhi cũng thật lâu chưa có hồi cung, người cũng ko nên quá nghiêm khắc.” Hoàng hậu đã ở cùng Mạc đế bao nhiêu năm, đương nhiên biết ông ko thực sự trách mắng Nhị hoàng tử. Ông ta mong hắn về còn ko được nữa là. Bà cũng ko ngại cấp một cái thang.

“Hừ, về cung nghỉ ngơi, ngày mai đến gặp trẫm!”

Tin tức Nhị hoàng tử Mạc Kỳ Thanh mất tích năm năm nay đã trở về như tiếng sấm nổ giữa trời quang. Thái tử ngã, ứng cử viên sáng giá cho ngai vàng chỉ còn Huyền Vương đang ở xa kia, ko ít quan viên đã quyết định khi Huyền Vương trở lại phải hảo hảo thăm hỏi một phen. Tự dưng lại nhẩy ra một Nhị hoàng tử, thật khiến người ta đau đầu. Phải biết rằng Huyền Vương có bản lĩnh ko phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng vẫn ko được Mạc đế xem trọng. Nguyên nhân trong đó cũng ko nhiều người biết. Mà Nhị hoàng tử này, mẫu thân nàng là nữ nhi của Cố lão tướng quân Cố Mạnh Kha, cũng coi như thanh mai trúc mã của Mạc đế. Nữ nhân hiền tuệ an tĩnh, năm xưa hương tiêu ngọc vấn, khiến Hoàng cung một mảnh ảm đạm, Nhị hoàng tử cũng được Mạc đế cưng sủng hơn các hoàng tử khác. Chính vì vậy mới tạo thành tính cách của hấn ngang ngược bất tuân như vậy. Chỉ là lần này trở về, dường như đã thu liễm ko ít.

Nhị hoàng tử trở lại, kỳ lạ nhất là dường như đã đứng về phe hoàng hậu. Cố phủ

Cố lão tướng quân nhất thời trở thành nơi bị cả triều đình nhìn chăm chăm. Ai chẳng biết Cố tướng là người phe Huyền Vương! Hiện tại cháu ngoại trở lại, ai cũng muốn xem trò hay. Bỏ Huyền Vương để nâng đỡ cháu ngoại hay hy sinh cháu ngoại tiếp tục phò tá Huyền Vương? Cố lão tướng dù tuổi có chút cao nhưng vẫn sinh long hoạt hổ, vẫn là một cây đại thụ vững chãi trong triều. Văn Phuong có chút lo lắng. Nếu Cố lão phò tá Nhị hoàng tử, tức là sẽ cùng Hoàng hậu chung chiến tuyến, vậy Huyền Vương dù có thực lực, đến khi hồi kinh cũng còn cứu vãn được điều gì?

Biên giới phía Tây, doanh trại quân Mạc

Binh lính dù vẫn luôn nghiêm túc kỷ luật, hôm nay ko khí dường như nặng nề hơn một chút. Nguyên nhân đơn giản, Vương gia lại phát hỏa! Nói ra cũng thật kỳ lạ, một tháng nay, Vương gia dường như biến thành người khác vậy. Dù vẫn hỷ nộ vô thường, nhưng lại thêm một phần ngang ngược bất chấp. Nếu ko phải đánh trận vẫn xuất quỷ nhập thần như vậy, nếu ko phải Diệp công tử và Chiêu Dương tướng quân vẫn một mực bên cạnh, bọn họ còn hoài nghi có phải hay ko người nọ ko phải Vương gia. Nói đến Diệp công tử cũng thật kỳ lạ. Mà kỳ lạ nhất ko thể ko nói đến, gần đây Vương gia nổi giận hầu như đều liên quan đến Diệp công tử. Mỗi lần Diệp công tử từ trường của Vương gia đi ra, nếu ko phải Vương gia nộ khí bùng bùng ra lệnh binh sĩ huấn luyện thì chính là Diệp công tử mặt đen như hắc vô thường trở về khiến đám thương binh đau khổ hơn đôi mươi. Đau đớn hơn nữa là cứ đám ngày ba bữa hai người lại cãi nhau một trận như vậy. Ông trời ơi, hai người kia muốn cãi thì cãi đi, tại sao đau khổ lại là đám lính quên bọn họ chứ? Ngay cả Chiêu Dương tướng quân ban đầu còn có ý ngăn cản hai người, hiện tại cũng bỏ mặc cho họ hành hạ chúng sinh rồi. Quân lính bọn họ, đúng là khóc ko ra nước mắt mà!

Diệp Minh đương nhiên biết hành động của mình gần đây ko thỏa đáng, nhưng mà...dường như hấn luôn muốn nhìn thấy Ân Tiểu Mặc. Muốn nhìn y tức giận muốn phun ra lửa, muốn xé bỏ về đặc ý kiều ngạo của y, cái đáng về đó, thực sự ko nhìn nổi mà! Ban đầu Ân Tiểu Mặc đóng giả Vương gia trấn thủ ở quân doanh khiến hấn lo âu ko ít. Kê kia tùy hứng ngang ngược, chỉ sợ sẽ làm hỏng chuyện, cho nên hấn luôn nhìn y chăm chăm, phòng ngừa y làm ra sai lầm gì. Lại ko ngờ tới kẻ kia một mực ngoan ngoãn nằm trong doanh trường “nghiên cứu binh pháp”, đến huấn luyện cũng giao cho thuộc cấp làm. Nhìn y an tĩnh như vậy, Diệp Minh lại có chút ko quen. Cuối cùng chính là ko nhịn được đến trêu chọc, khiến Ân Tiểu Mặc nổi giận dưng dưng, phóng hỏa tứ phương.

Tiểu Mặc nhăn nhó ngồi trong doanh trường. Đối với Tiểu Vô Nhan rong ruổi trên giang hồ mà nói, hơn một tháng ngày ngốc ở nơi này không khác với lưu đày địa ngục là bao! Đáng giận hơn nữa là nha đầu Vũ Quân thể nhưng lại mang nam nhân kia Lạc Nhạn lâu đường thương! Cái gì mà đường thương? Có quý mới tin! Đừng tưởng y ko biết bọn họ ở trong lâu ngày gần gũi ko rời, tình chàng ý thiếp, vốn là ko có ý định trở về gánh vác nhiệm vụ của mình. Là do y đại độ! Là do y ngu ngốc! Tại sao khi đó lại đưa ra ý kiến đóng giả Mạc Kỳ Phong? Đây là tự mình gây nghiệt sao?

Hương từng từ bên ngoài thoang thoang len vào, như có như ko vờn trong ko khí. Tiểu Mặc ánh mắt chợt sắc lạnh, nắm nghiên mực trên bàn ném về phía cửa trường.

“Á!” Bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết, nhưng...nhắm người rồi!

Diệp Vô Nhai Diệp lão thần y ngàn vạn lần không nghĩ tới Mạc Kỳ Phong tên tiểu tử khốn kiếp kia thể nhưng dám ám toán ông! Mà nghịch tử nhà ông lại còn đang ở một bên nhìn cười đến mặt cũng biến dạng! Khoan đã! Có phải hay ko lúc này hấn nhích chân sang bên phải một chút? Sau đó là vật gì đó kia bay vào đầu ông?

“Nghịch tử!” Diệp lão bỗng gào lên khiến ngay cả Ân Tiểu Mặc trong trường cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Giỏi! Ngươi giỏi lắm! Đã biết mang cha ngươi ra làm bia đỡ đạn!”

Chiêu Dương đứng bên cạnh khóe miệng cũng co rút. Diệp Minh ngươi cũng đủ lớn gan!

Tiểu Mặc làm ngơ náo loạn bên ngoài. Ồ, ném ko được người ném cha ngươi cũng coi như hà tiện. Thế nhưng người ngoài kia cũng ko có tính toán tha cho y.

Một cơn gió thoáng qua khiến cửa vải của trường khẽ động. Tiểu Mặc nắm lấy nhuyễn tiên bên cạnh vung tới, hai luồng kinh phong va chạm khiến trường vải run run như muốn nổ tung. Nhuyễn tiên trước mắt Tiểu Mặc nát vụn thành tro khiến y ko khỏi tiếc nuối, nhuyễn tiên này là vì Lăng Nhi chuẩn bị quả sinh nhật đó nha. (Ta nói này Ân gia, ngươi đang đánh nhau, là đánh nhau đó nha! Tập trung một chút!)

Chiêu thức vừa động, người nọ đã biết kẻ trong trường ko phải Mạc Kỳ Phong, dứt khoát xuống tay đánh tới. Tiểu Mặc vẫn đang ngây ngẩn tiếc nhuyễn tiên y lột da trần mà tạo thành, nhất thời chỉ thấy kinh phong đánh đến. Đây...ko phải người quen sao? Định đánh thật à? Một chiêu vừa rồi y liền biết mình ko phải đối thủ của người này. Nhưng mà...cũng ko thể xông vào đây mà đánh người chứ!

Diệp Minh vốn đứng một bên xem trò vui, tiểu tử kia, hôm nay hảo hảo dạy ngươi một bài học. Nhưng là hấn vạn vạn lần ko ngờ đến, lão cha nhà mình thể nhưng thật sự xuống tay, mà tiểu tử kia ko biết suy nghĩ cái gì mà ngây ngốc đứng đó!

Người nọ quá nhanh! Tiểu Mặc vẫn đứng nhìn, trên tay vẫn là chiếc chuỗi ko còn nguyên vẹn của chiếc roi. Ko phải do y ngốc nghếch đứng đó chịu chết, mà là hiện tại đã ko cách nào né tránh, chỉ có thể giảm thiểu thương tổn. Đã ko tránh được, thì liền cho kẻ đó biết Ân Tiểu Mặc y ko phải quả hồng mềm dễ nắn!

Diệp lão cho dù xuống tay, nhưng chung quy vẫn ko nổi sát ý. Ban đầu lão chỉ muốn dạy dỗ kẻ dám giả mạo Mạc Kỳ Phong kia một chút, chỉ là sau khi suy nghĩ một chút, liền biết chuyện này có ẩn tình. Nhi tử nhà lão cũng ko phải kẻ ngu dốt! Chỉ là Diệp lão ko ngờ, cũng ko dám ngờ đến, nhi tử kia nhà lão, thế nhưng lại xen vào!

“Lão cha, cần gì động thủ như vậy!” Giọng nói Diệp Minh mười phần mang ý cười, roi vào tai Tiểu Mặc trở nên thật chói tai. Ai cần hắn cứu?!!

Diệp lão vốn ko định thật sự đánh xuống, lúc này thuận thế thu chiêu. Nhưng là...tia hoang mang lo lắng ko giọng nói của nhi tử là thế nào? Diệp lão nhìn mi đánh giả đura con vụn phần kiều ngao của mình, vẫn như cũ phong vân khinh đạm, nhưng sự luống cuống vừa rồi lão tuyệt ko nghe nhầm. Ánh mắt thật nhanh chuyển qua nam tử mi thanh mục tú ở gần đó. Ừ, hơi gầy một chút, có chút giống cô nương gia.

“Người này là cha người?”

Tiểu Mặc nghi hoặc nhìn lão nhân trước mặt, sắc mặt hồng hào, tuổi dường như lớn một chút nhưng toàn thân tản ra khí tức thuần thực mà người thường ko thể có. Trong ko khí tản mát mùi dược thảo, người này quả thật là Diệp lão thân y Diệp Vô Nhai?

“Văn bối lỗ mãng, mong tiền bối thứ tội.” Tiểu Mặc khẽ khom người. Dù thế nào đi nữa, người này, y tuyệt ko nên đắc tội.

Nhưng mà, y ko tính đắc tội, vô thanh vô thức đã bị người ta ghét bỏ rồi! Diệp lão ánh mắt bất thiện nhìn nam tử ko kiều ko nịnh kia, nếu là bình thường, lão nhất định thưởng thức phong thái của y một phen, nhưng là...Không được! Diệp gia lão đời này chỉ có một nhi tử, ko thể để hắn đi lầm đường lạc lối. Cũng may, dường như tiểu tử nhà lão còn chưa nhận ra.

“Người là...”

“Văn bối họ Ân tên Tiểu Mặc.” Tiểu Mặc nhảy bén cảm nhận được đối phương đối với y ko có hảo cảm, còn lơ mơ một ngụm ác khí. Người ta đã như vậy, y cần gì lấy mặt nóng áp vào mũi lạnh!

“Người là Tiểu Vô Nhai?”

“Được tiền bối biết đến, xem ra danh tiếng của văn bối cũng ko nhỏ.”

“Hừ, ác danh lan xa!” Diệp lão hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha.” Tiểu Mặc cười nhạt một tiếng. Vài năm qua, người nói ý độc ác còn ít sao? Ko quan hệ! Làm cho bản thân vui vẻ là được rồi.

“Những năm qua Vũ Nhi được Diệp tiền bối chiếu cố, Tiểu Mặc ở nơi này đa tạ người.” Người này ko ưa y, y lại ko thể trở mặt cũng vì lý do này. Người ta có ân với Vũ Nhi, xem như y chịu uất ức một chút thì tốt rồi. Huống hồ, người đi lại trong giang hồ, ai muốn đắc tội với thầy thuốc cơ chứ!

Diệp lão ko tiếng động đánh giá lại nam tử trẻ tuổi trước mặt một lần, phong thái chừng chặc này, so với tiểu tử nhà ông thực là một trời một vực, đáng tiếc...đáng tiếc a... Quan hệ của Lâm gia và Ân gia lão đương nhiên biết, tiểu tử này quan tâm Vũ nha đầu như vậy, xem ra là tiểu tử nhà lão tự mình đa tình rồi.

“Văn bối còn có việc, xin cáo từ.” Tiểu Mặc cũng ko muốn ở lại nơi này dây dưa, ánh mắt đánh giá của lão nhân kia qua mức ác liệt, y có chút chịu ko nổi, điểm mũi chân lập tức rời đi, bỏ lại doanh trưởng một mảnh tan hoang.

Diệp Minh nhìn bóng người nọ rời đi, mi tâm ko tự giác nhăn lại, hẳn thấy ko thoải mái!

Khi Tiểu Mặc trở lại đã là hai ngày sau, hai ngày qua y vào thành nào loạn một phen, quả thật giảm được ko ít bức bối. Chuyện Diệp lão gì đó cũng sớm đã ném lên chín tầng mây. Chỉ là khi trở lại, còn chưa đến doanh trưởng đã nghe thấy tiếng nữ tử mềm mại thấu xương, tâm tình lại trở nên nhộn nhạo(=.=).

Tiểu nữ nhân phần điều ngọc trác, bộ dạng mảnh mai, tiếng cười thanh thúy thật chọc người ta yêu thương.

“Minh ca ca, huynh dẫn người ta đi chơi có được ko?”

“Muội tự đi đi!” Diệp Minh đau đầu ko thôi. Ai biết lão cha hắn ăn nhầm thứ gì lại mang tiểu nữ này đến đây?!! Nha đầu này là nữ nhi của trưởng thôn trấn bên ngoài Thần Y cốc, khi còn nhỏ bệnh tật bám người, được đưa vào cốc chữa trị, từ nhỏ vẫn luôn bám hắn.

“Bên ngoài toàn là nam nhân, người ta sợ...”

“Tiểu nữ nhân, ca ca dẫn người đi dạo, có được ko?” Tiểu Mặc vén cửa trướng bước vào, cười tà mị nhìn tiểu cô nương diễm đạm đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: CHƯƠNG 72.3: LẠI KÉO LÊN GIƯỜNG (3)

“Ngươi là ai?” Tiểu cô nương nấp sau lưng Diệp Minh, chỉ lộ ánh mắt trong suốt tìm tòi nhìn nam tử vừa bước vào.

“Ai cho ngươi đi loạn!” Diệp Minh trầm sắc mặt, người này cũng thật vô pháp vô thiên, ban ngày ban mặt ko dùng mặt nạ, lại còn nghênh ngang đi loạn.

“Ha ha” Tiểu Mặc cười khan một tiếng, ánh mắt vẫn dào dạt hứng thú nhìn về phía tiểu cô nương kia.

“Ta là người thấy mùi mỹ nhân mà tới, cũng chỉ tới xem thôi. Diệp huynh ko cần quá căng thẳng.”

“Hiện tại chiến sự chưa yên, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn cho ta.” Diệp Minh vạn lần ko hiểu, bao nhiêu bình tĩnh, bao nhiêu khôn khéo của hắn, tại sao khi đứng trước người này thì lập tức vỡ cánh bay đi?

“Hừ! Ta đây lập tức rời đi, xem ngươi có thể làm gì!” Tiểu Mặc cười đến đáng đánh đòn, ánh mắt đặc ý nhìn Diệp Minh khiêu khích. Y thích nhất là bộ dạng tiểu tử kia tức giận đến phát hỏa mà ko cách nào bộc phát.

“Ấu trĩ!” Âm thanh phiêu đảng từ bên ngoài truyền vào, cửa trường bay lên làm lộ bóng dáng đỏ rực ở bên ngoài.

“Lăng Nhi!” Tiểu Mặc như sói đói ba năm vồ vẩy thiếu nữ, ko khách khí hôn lên má nàng một ngụm =.=

Sắc mặt Diệp Minh cứng đờ, trong lòng có gì đó nhói nhói, thật ko dễ chịu, lại thật nhanh biến mất.

“Ta chán đến chết rồi!” Tiểu Mặc lộ là khuôn mặt ủy khuất nhìn Lăng Lăng Lăng, ánh mắt lóe lên tia giả hoạt như có như ko liếc về Chiêu Dương đang đi tới. Chỉ thấy nam nhân kia ngày thường là mặt than, hiện tại lại càng thêm tăm tối. Hừ, ngươi dám làm nữ nhi nhà ta đau lòng, cũng đừng nghĩ sống thoải mái!

“Minh ca ca, những người này là ai?”

Tiểu cô nương Lục Ngạc luôn ở một bên âm thầm đáng giá, nam tử kia nhìn như vô hại, lại toát lên vẻ tà mị hiếm thấy ở nam tử, rõ ràng là một bộ dạng lưu manh. Nàng ko thích kiểu nam nhân như vậy. Nhưng là... Minh ca ca từ khi người đó xuất hiện ánh mắt liền ko rời đi. Hơn nữa, nàng cùng Minh ca ca từ nhỏ lớn lên, lại chưa từng thấy huynh ấy bộc lộ nhiều cảm xúc như vậy, lúc nào cũng là bộ dạng cười đến ôn hòa, nhưng ý cười ko chạm đến đáy mắt. Thế mà, nàng thấy rõ vẻ mặt cứng ngắc của Minh ca ca khi nhìn thấy nam tử kia hôn lên má cô nương áo đỏ. Ánh mắt trong suốt của tiểu cô nương hoảng loạn một chút, liền lập tức khôi phục bộ dạng điềm đạm đáng yêu.

“Tiểu mỹ nhân, ca ca có đại mỹ nhân rồi, ko chơi cùng ngươi nữa. Ko cần sợ hãi.”

Tiểu Mặc vẫn bày ra một bộ dáng lưu manh, nói xong liền ôm eo Lăng Lăng điềm chân bay mất, xem nhẹ khuôn mặt đen sì của Chiêu Dương kia.

“Ngươi càng ngày càng ấu trĩ!” Lăng Lăng ko biết nên nói gì với kẻ dở hơi này.

“Lăng Nhi chê gia sao?” Tiểu Mặc càng ko nghiêm chỉnh, bàn tay vuốt nhẹ cằm nhỏ thiếu nữ, cười đến vô lại. Y thích mỹ nhân, cũng đâu phải lỗi do y, đúng ko?!

Lăng Lăng Lăng dứt khoát khinh bỉ kẻ mặt dày kia. Rõ ràng là trước kia có chút thô lỗ, nhưng đâu có mặt dày vô sỉ như vậy. Hiện tại thành cái bộ dáng này, tương lai làm sao lập gia đình?

Trong nháy mắt một tưu lâu trong thành, Tiểu Mặc tròn mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, miệng cũng ko ngậm lại nổi. Nha đầu này, thật muốn điên rồi sao?

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

“...” Ngược lại Lăng Lăng im lặng, chỉ quăng cho y một cái nhìn... ừm, là xem nhẹ.

“Lăng Lăng Lăng ngươi điên rồi sao? Trên đời này thiếu gì người, cần gì phải tự làm khổ mình như vậy? Vì hắn, có đáng ko?”

“Ta ko vì ai hết.”

“Mẹ nó ngươi còn muốn lừa mình dối người!” Ân đại gia rất thô lỗ một đập tan nát chén trà trên bàn.

“Ngươi nói ko vì ai, một mình ngươi lên thiên sơn lạnh lẽo đó làm gì? Luyện công? Đừng quên ta cùng ngươi lớn lên!”

“Tiểu Nhi...”

“Ta ko cho phép ngươi đi.”

“...”

“Lăng Lăng, cùng lắm ta đưa ngươi về đến sơn cốc, ần thế lánh đời, sau này ko gặp lại hần nữa, được ko?”

Lăng Lăng vẫn trầm mặc ko nói. Nàng sớm biết Tiểu Nhi sẽ phản đối, chỉ ko ngờ tới y phản ứng mạnh như vậy.

“Thiên sơn địa phương kia quanh năm lạnh giá, một người cô quạnh ngươi làm sao mà sống? Cho dù ta đồng ý, cha mẹ ngươi sẽ bằng lòng sao? Vũ Nhi sẽ chịu để ngươi đi sao? Ngươi chỉ vì nam nhân kia, mà khiến họ thương tâm sao?”

“Lăng Nhi nghe lời ta, ko đi Thiên sơn nữa, được ko?”

Lăng Nhi từ nhỏ đã quyết cường đến đáng sợ, có thể nói suy nghĩ và hành động của nàng ấy luôn có một chút khuynh hướng cực đoan. Năm đó Lăng gia phụ phụ sủng nàng ấy như viên ngọc quý trên tay, mà tiểu nha đầu kia, một mực lẻo đẹo đi sau đồ đệ của cha nàng ấy, chính là Chiêu Dương kia. Tiểu tử kia rõ ràng từ nhỏ xem nàng như bảo bối, nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, ko ngờ sau khi trưởng thành lại càng ngày càng xa cách, cuối cùng dứt khoát rời Lăng Phụng sơn. Năm đó, Lăng Nhi sáu tuổi. Tiểu cô nương cùng y lớn lên, sau một đêm như hoàn toàn thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo, nụ cười cũng ko chạm đến đáy mắt. Một năm sau đó, Vũ Nhi mất tích, Ảnh tỷ cũng rời đi nhân gian. Đó là quãng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời y cùng Lăng Nhi, hai người vẫn dẫu đỡ nhau chặt vật bước qua. Chỉ là y biết, vết thương trong lòng Lăng Nhi chưa lúc nào khép miệng. Chiêu Dương hai chữ này, vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng thiếu nữ. Mà nàng cũng thật cố chấp, nhiều năm như vậy, vẫn biết sẽ nhận lấy đau thương, vẫn một mực ko bỏ xuống đoạn tình cảm này.

“Lăng Nhi, khóc cùng ta, có được ko?” Tiểu Mặc đem thiếu nữ đang trầm mặc ôm vào lòng. Trong lòng ko khỏi than thở, Vũ Nhi ko biết từ đâu học được nuốt máu trở lại bụng, mà nha đầu này lại tự mình luyện thành công phu nuốt nước mắt vào tim. Người cùng y lớn lên, ai cũng ko bình thường!

“Tiểu Nhi, ko cần...”

“Hắn ko đau lòng ngươi, ta đau, Vũ Nhi đau, cha mẹ ngươi đau. Đùng đau khổ như vậy, có được ko?”

“Tiểu Nhi...”

Lăng Lăng vui mặt trong ngực Tiểu Mặc, bờ vai run run, nhưng nước mắt thủy chung ko cách nào rơi xuống. Mười năm, nàng truy hần đã mười năm rồi. Dương ca ca của nàng, Dương ca ca hứa một đời yêu thương nàng ko chút lưu tình dứt tay áo rời đi, mặc cho nàng khóc lóc. Mười hai năm trước năm trước hần rời đi, ngân ấy năm cũng ko trở lại Lăng Phụng sơn. Phụ thân nàng khó khăn lắm mới gọi được hần về núi, chỉ nghe rằng ông muốn hần thành thân cùng nàng, hần lại quyết tuyệt mà bỏ đi, thậm chí một lời chào hỏi cũng ko lưu lại. Nam nhân vô tình đó, có gì đáng cho nàng lưu luyến? Làm sao đáng cho nàng đau khổ? Nhưng là... trái tim suốt những năm qua đã đau đến chết lặng.

“Xong chuyện ở đây, ta đưa ngươi đi sơn cốc. Ngân vạn lần đừng một mình đi Thiên sơn, hứa với ta.”

Thiếu nữ vẫn trầm mặc ko nói, nhưng hần khí quanh người nàng đã tản đi một nửa khiến Tiểu Mặc yên tâm ko ít. Nha đầu này cái gì cũng ko nói, nhưng tâm chính là mềm như đậu hũ, dùng tình cảm đã động nàng trăm trận trăm thắng.

Ko ai thấy từ gian phòng cách vách, huyền y nam nhân rời đi, bước chân y có chút lảo đảo ko vững, đôi vai run run như đang gánh chịu sức mạnh gì to lớn lắm. Ko ai nhìn thấy đôi mắt hần lên tơ máu đầy thống khổ cùng càng nhiều bất lực. Nàng chỉ là một đứa trẻ, có thể ko hiểu chuyện, người làm cha kia sao cũng theo nàng hồ đồ? Hần và nàng, làm sao có thể? Hần nguyện mang theo đau khổ rời đi, tại sao nàng ở lại cũng phải đau đớn như vậy?

“Tiểu Nhi, động tâm thật đau khổ. Ngươi ngân vạn lần đừng động lòng.”

Hồng y bên cửa sổ, ánh nắng rực rỡ chiếu vào người nàng, lại càng thêm quanh quệ tịch liêu. Giọng thiếu nữ nhẹ như gió, đến khi nhìn lại, chỉ thấy còn một cái bóng xa xa.

Tiểu Mặc thờ dài một hơi, y thực muốn lập tức trở về lời tên Chiêu Dương kia ra cùng đánh một trận. Y còn nhớ được, trước khi Lăng Nhi sáu tuổi, tiểu tử đó lúc nào cũng bày ra bộ dạng gà mẹ che chở, ko cho người ta khi dễ Lăng Nhi. Tại sao vừa lớn lên một chút liền trở mặt ko nhận người rồi? Con người là một loài động vật kỳ quái, luôn kiêu ngạo chính mình hơn loài khác ở trí tuệ, sau cùng lại bị chính trí tuệ đó làm cho phiền muộn. Thực sự quá mâu thuẫn.

“Tiểu Vô Nhan? Là Tiểu Vô Nhan đúng ko?”

Giọng nói thánh thót như châu ngọc lại khiến Tiểu Mặc đang cảm khái chợt cảm thấy lông mống trên người đều dựng đứng. Đây... này...

“Vị cô nương này... là nhận nhầm người đi?”

“Thật đúng là huynh rồi! Ta ko có nhận nhầm mà! Quân gia ngươi thấy chưa?”

“Thiếu chủ, người này...”

Vị quân gia bên cạnh nhìn nam tử thanh tú kia, lại nhìn sang chủ nhân ngồi nghếch nhà mình, thập phần rối rắm.

“Tiểu ca ca ko cần bỏ mặc Cẩn Nhi, muội hứa sẽ nghe lời mà. Tiểu ca ca trở về làm tân lang của Cẩn Nhi đi.”

Tiểu Mặc cố gắng làm ngơ mồ hôi đã ướt lạnh cả sau lưng, khoe miệng treo lên nụ cười ngạo mạn giấu cợt thường thấy.

“Vị lão bá này, thì ra tiểu thư nhà người nơi này có vấn đề” Vừa nói tay liền chỉ chỉ lên đầu. “Chẳng lẽ các người nơi đó cũng hỏng rồi hay sao?”

Cười như ko cười, ánh mắt ko chút độ ấm khiến lão quân gia bị dọa đến nhũn chân. Lão cũng thật xui xẻo đi! Người này trước khi rời đi đã nói rõ ràng ko mong gặp lại, tại sao lão lại hộ tống thiếu chủ đi tìm người cơ chứ!

“Xin lỗi công tử, là thiếu chủ nhà ta nhận nhầm người.” Lão quân gia một bên lau mồ hôi, miệng ko ngừng xin lỗi. Ôn thần này, lão ko dám dây dưa.

“Tiểu ca ca ko cần ghét bỏ Cẩn Nhi.” Cô tình vị cô nương kia thật cố chấp, nước mắt như châu ngọc rớt xuống, muốn bao nhiêu thương tâm có bấy nhiêu thương tâm.

“Vị cô nương này là một cô nương tốt, cần gì cố chấp như vậy.” Tiểu Mặc vẫn cười như ko cười, chỉ là ánh mắt nhìn vị cô nương kia có thêm chút ít cảm xúc.

“Ko cần nói nữa! Cả đời này Vương Cẩn Ngọc ta ko phải huynh ko cưới!”

Tiểu Mặc nhàn nhạt thu lại chút cảm xúc ít ỏi trong đáy mắt, cười lạnh nhìn vị cô nương đang khóc đến hoa lệ đái vũ kia. Thật tâm của nàng có mấy phần y ko rõ, nhưng cha nàng ở Đường môn đang ở vị trí nào y lại phi thường nhìn rõ. Hư tình giả ý, xót thương của y ngay từ đầu đã cho ko đúng chỗ.

“Ồ, người nói xem, người có điểm nào xứng với ta?” Ánh mắt Tiểu Mặc vẫn lạnh lùng như vậy, khoe môi kéo lên một đường cong tà mị, ngón tay nâng cằm thiếu nữ.

Vương Cẩn Ngọc bị cái nhìn lạnh lẽo chiếu tới, tâm như bị ném xuống hố băng, trong lòng ko hiểu sao tràn lan cảm giác sợ hãi. Người này, tàn nhẫn của y, tuyệt đối tỷ lệ thuận với số lần y cười. Ba chữ Tiểu Vô Nhan, chưa bao giờ là nói đùa.

“Tiểu nữ tuy tài sơ học thiển, nhưng cũng là bậc kỳ nữ, xin hỏi có điểm nào ko xứng với công tử?”

Giọng nói phụ nhân (người phụ nữ có tuổi) trầm trầm mà đầy nội lực khiến Tiểu Mặc bất ngờ. Vừa nhìn lại, phụ nhân y phục đỏ như lửa, ánh mắt đang híp lại nhìn y đầy địch ý.

“Mẫu thân...” Vương Cẩn Ngọc ngơ ngác nhìn phụ nhân xinh đẹp.

Đại khái Tiểu Mặc đã hiểu ra vài phần. Vị này là Vương phu nhân đi! Năm xưa Vương Kiệt khi đó còn là Môn chủ một nhánh nhỏ của Đường môn vin vào cảnh cao Vương phu nhân này mà có được một vị trí trong mười hai đường của đường môn. Sau đó lại đi tình biệt ly, trái ôm phải ấp, vị nữ hào kiệt này, đại khái là ko chịu được khuất nhục đó, bỏ lại nữ nhi tám tuổi mà rời đi. Nhân vật này vài năm qua trên giang hồ chưa từng cất lên sóng gió, hôm nay gặp mặt, quả thực thâm tàng bất lộ.

“Tiểu Vô Nhan gặp qua Vương phu nhân.” Trên môi Tiểu Mặc treo lên nụ cười nhàn nhạt quen thuộc. Trong lòng lại mắng Lảnh Lãng Lãng đến ngàn lần. Gia vì người mà đến đây, hiện tại gặp rắc rối, người đi đằng nào rồi hả?

“Thì ra là Tiểu Vô Nhan, chẳng trách lại ngông cuồng như vậy.”

“Phu nhân quá khen.”

“Có điều, ta từ xa nghe được công tử nói tiểu nữ ko xứng với người. Lời này nghe thật ko vào tai.” Vương phu nhân ngoài cười trong ko cười mà nói. Đời này bà chỉ có một nữ nhi, ai cũng ko được nói xấu nó.

“Ồ, đại loại ko phải kiểu ta thích, liền ko xứng thôi!” Tiểu Mặc khôi phục bộ dạng cợt nhả, nụ cười vẫn luôn ko chạm đến đáy mắt.

“Người...” Vương phu nhân thực sự tức giận, bà sinh ra trong gia đình hào môn, từ nhỏ tư chất hơn người, có khi nào bị người ta chọc giận? Tiểu tử này thế nhưng dám chê bai nữ nhi của bà, có khác gì tát vào mặt bà một bạt tai? (ta thấy thím này ATSM v~)

“Quả là tuổi trẻ tài cao. Lão phu trực tiếp nhận người làm con rể. Thế nào?”

Âm thanh ồm ồm đầy nội lực khiến Tiểu Mặc thật dở khóc dở cười. Chỉ là một nữ nhi, có cần thiết bày ra thế trận này. Một Vương phu nhân y đã ko nắm chắc được vài phần thắng, thêm một Vương Kiệt nữa, là muốn ép chết người sao?

“Hai vị tiền bối thật thích đùa. Thứ cho Tiểu ko có sức phụng bồi.” Đầu ko lại liền chạy. Tiểu Mặc tự nhận một mình ko đánh lại hai con hổ kia, còn ko chạy, chẳng lẽ đợi người ta bắt về bái đường?

Về đến doanh trại, Tiểu Mặc phiền muộn nhìn tiểu cô nương Lục Ngọc cùng một nữ nhân đang mắt to trừng mắt nhỏ. Ai nha vị cô nương kia có chút quen mắt.

“Sao doanh trại có nhiều nữ nhân như vậy?” Tiểu Mặc túm lấy tay một tiểu binh lính đi ngang qua, ánh mắt đầy uy nghiêm.

“Bầm...Bầm Vương gia, là...là gia quyến của Diệp công tử.” Bạn học binh lính quả thật bị dọa cho nhũn chân.

Tiểu Mặc phát tay trở về doanh trường của mình, trong lòng dấy lên chút phiền muộn vô căn cứ.

Ân Tiểu Mặc có nằm mơ cũng ko ngờ đến Vương gia phu phụ thế nhưng tìm được đến quân doanh! Không đúng! Ở nơi này y chính là mạng khuôn mặt của Mặc Kỳ Phong! Bọn họ như thế nào tìm tới?

Tiểu Mặc xiết chặt lá thư trong tay, ánh mắt khẽ động, mảnh giấy trên tay hóa thành tro bụi bay bay. Cảm giác bị người bức bách này thực ko dễ chịu!

Trong lúc nóng đầu, Ân đại gia đã làm ra một chuyện khiến y cả đời bị hai tiểu thanh mai của mình giễu cợt, cũng là ngã rẽ ngang trái nhất của cuộc đời Ân đại gia Tiểu Vô Nhan.

Hai nữ nhân thành một cái chợ, Diệp Minh sâu sắc lĩnh ngộ triết lý này rồi! Trước một Lục Ngạc, sau một Nghê Nhi, lão cha hần sợ hần đòi này ko thú thế hay sao? Hai nữ nhân đem doanh trại ngập mùi chiến đấu, mấy ngày qua hết trùng mắt, hiện tại tiến đến nói mát mẻ nhau, mặt mũi của hần bị họ đem quăng sạch rồi. Lại cố tình tiêu tử kia ba ngày trước ko nói ko rằng một đường biển mát, một chút tin tức cũng ko lưu lại, khiến hần tâm trạng càng ko yên. Người nọ rốt cuộc biến đi đâu? Vương gia còn chưa có trở lại, y như thế nào tặc trách như vậy? Lại nói đến Chiêu Dương, từ ngày Hồng y nữ tử kia xuất hiện, tên nhãi kia thế nhưng trở nên như con rối, sắc mặt lúc nào cũng khó coi muốn chết. Ai ai thật là ngọt ngào đến chết mà!

Diệp Minh trong lòng ko kiên nhẫn, ngoài mặt lại càng bồn chồn. Loại biểu hiện này càng khiến cho tâm trạng Diệp lão thêm hoang mang. Con trai của lão....có khi nào....?

Bách Hoa Lâu

Nửa đêm, khác với mọi con phố trong trấn huyện biên cương xa xôi này, ngõ Bách Hoa chính là càng khuya càng nhộn nhịp. Trên ban công, các cô nương mềm mại như nước, tươi mát như gió xuân đứng bên lan can, cánh tay ngọc ngà nửa ẩn nửa hiện đầy dụ hoặc. Hương son phấn phảng phất đến tận ngõ ngách nhỏ nhất. Ma ma Bách Hoa lâu đang tươi cười như hoa, nhìn nhàng đón các quý công tử đến nơi này tìm niềm vui.

Trong căn phòng hoa lệ nhất của Bách Hoa lâu, thật kỳ lạ ko hề có nền đồ huân hương như những căn phòng khác. Mà nữ tử trong căn phòng này... haizz, thật là xấu mặt các cô nương nơi này. Nữ tử một thân sa y mềm mại, mái tóc đen dài buông xõa tự do chảy trên làn vai mềm, một nữ tử như vậy ở nơi dung chi tục phấn này, muốn bao nhiêu yêu mị liền có bấy nhiêu yêu mị. Tất nhiên là nếu bỏ qua đôi chân ngọc đang gác lên mặt bàn cùng tướng ăn có chút ko nỡ nhìn kia của nàng.

“Lão tổ tông a, người đã ở nơi này ba ngày rồi, rốt cuộc...” Ma ma lão bản có chút nóng nảy. Nhìn đi nhìn đi, nàng ở đây chiếm căn phòng thượng hạng nhất, ăn thức ăn ngon nhất, uống rượu lâu năm nhất. Đây là ko cho bà làm ăn nữa sao?

“Ma ma a ta cũng là vạn bất đắc dĩ nha. Nơi này của người thật sự quá hôi, nếu ko cùng đường, ta tuyệt ko tìm loại địa phương này mà trú chân đâu.”

Này... này là cái lẽ gì? Ngươi ăn của ta ở cửa ta, lại lập tức trở mặt chê bai này nọ. Lão ma ma nhiều năm qua đã sớm luyện thật tốt công phu mặt cười, lúc này trên mặt cười dường như xuất hiện vết nứt, đây chính là tức chết người ko đền mạng mà. Nếu ko phải hộ vệ của nơi này ko một ai chịu được quá hai chiêu của nàng ta, bà mới ko cần nuốt xuống ngục ác khí này đâu!

Bên dưới lao xao tiếng reo phấn khích của đám oanh oanh yến yến. Loại ồn ào này ko ngày nào ko có, chính là tại sao hôm nay lại vọng đến tận đây? Vì cô nương cau mày thiếu kiên nhẫn. Nam nhân, đến nơi này sẽ chân chính lột xuống vẻ ngoài đạo mạo phóng khoáng, để lộ bản chất của mình. Như lời vị ma ma kia nói, nam nhân ấy à, đều chỉ một dạng cả thôi. Nàng chán ghét hương vị son phấn nơi này, cũng chán ghét nam nhân đến nơi này tầm hoa vấn liễu, nhưng là...thật sự rất náo nhiệt nha!

“Ma ma, ta đi dạo một chút.” Lời nhẹ tựa bông, lại như một tảng đá quật xuống lòng ma ma lão bản.

Đạo em gái người! Người đi đạo? Cô nương của ta làm sao tiếp khách? Bà cũng ko có quên ba ngày trước người này bước vào khiến tất cả danh bài của bà đình công ko chịu tiếp khách khác đâu!

Ai ngờ đến ôn thần kia dường như ngay lập tức quay trở lại, sát khí trên người nồng đậm thêm vài phần khiến ma ma lão bản sợ đến tái mặt. Bà chỉ là người làm ăn kiếm tiền, sao lại dây phải loại người này cơ chứ?!!

“Ko cho phép người nào đến gần!” Âm thanh trong gió, ma ma lão bản ngậy ngọt nhìn cánh cửa khép kín ngay trước đầu mũi bà. Tai họa! Chính là tai họa a!

Thiếu nữ hai mắt như phun lửa, chăm chăm nhìn nam tử đang cười cợt phong lưu, chỉ hận ko thể một cước đá chết hắn.

“Cô nương cũng thật vôi vàng nha! Nàng nhiệt tình như vậy làm gia thất xấu hổ.”

Xấu hổ em gái người! Lão tử muốn giết người! Giết cả cha người ko quản người đến nơi đến chốn!

“Chut!” Thiếu nữ như hóa đá! Nàng...nàng thế nhưng bị người ta hôn lên!

“Cô nương, nàng thật mềm nha!”

Me nó! Nàng phải ở đây tròn chui tròn lủi, hẩn thê nhưng lại dám dao kỹ viên tâm hoa vắn liễu? Trong lòng thực khó chịu! Nàng chỉ là tức giận hẩn bỏ

bê việc quân thôi!

“Cô nương nàng thẹn thùng sao?” Nam tử bước chân loạng choạng bước đến càng gần thiếu nữ, hương từng nhè nhẹ bay trong ko khí, vẩn vút giữa hai người.

“Ai nha nhìn nàng thật quen nha!”

Diệp Minh tuy là kẻ trôi nổi, nhưng đầu óc hắn thực sự thanh tỉnh, trong lòng thầm mắng lão cha mình một vạn lần. Lão đầu thế nhưng hạ tình được! Diệp Minh ngàn vạn ko hiểu, rốt cuộc lão cha hắn bị cái gì kích động. Đầu tiên là đưa Lục Ngạc tới, sau lại làm ngơ Nghê Nhi kia tới quân doanh náo loạn, hiện tại còn hướng hắn hạ tình được, lão cha hắn thực lắm cảm rồi! Lại cố tình hắn ko giải được được! Y thuật của cha hắn rốt cuộc đạt đến mức nào rồi chứ? Trong lòng Diệp Minh quả thực tổn thương sâu sắc! Hắn làm sao ko biết dụng ý của lão cha hắn. Lục Ngạc hắn xem như muối muối mà đối đãi, về phần Nghê Nhi kia, hắn chỉ nhìn thôi cũng thấy phiền, làm sao có tâm tư động vào nàng. Diệp công tử ra một cái quyết định mà hắn đánh giá cao nhất, đạo kỹ viện! Vừa khiến cha hắn ko được như ý, nhân tiện giải đi tình được trên người. Nếu Diệp Minh biết, cha hắn chỉ cần hắn động vào nữ nhân, còn là ai đâu ko quan trọng, chỉ sợ sẽ tức đến ói máu đi.

Thiếu nữ đẩy nam nhân đang lưu manh giương móng vuốt đến khuôn mặt nàng ra, khí lực tuyệt ko phải cô nương bình thường có thể có. Mẹ nó! Hắn thế nhưng còn ko nhận ra nàng! Nhân gia tức giận, nộ khí bùng bùng muốn đánh người, lại bị người ta dễ dàng bắt được bàn tay.

“Bỏ công tử đến nơi này mua vui, các người thu tiền, hắn ko nên làm ta mất hứng.” Hòa khí của thiếu nữ bị ánh mắt lạnh băng kia dội tắt. Người này thế nhưng có thể có ánh mắt đáng sợ như vậy?

Cô nương gia cứ như vậy ngậy ngốc bị người ta ôm đến bên giường. Đến khi sa y trên người “rẹt” một cái toàn bộ thành vải vụn nàng mới hoàn hồn.

“Người muốn làm gì? Ta...ta ko phải cô nương thanh lâu!” Thiếu nữ bất ngờ khóa trụ hai tay Diệp Minh. Đùa, luận về võ công, nàng mới ko thua hắn đâu!

“Người biết võ công?” Ánh mắt Diệp Minh rét lạnh.

“Người bị hạ được?”

Thế nhưng người kia dám làm ngơ, tay vẫn giữ cổ tay hắn. Diệp Minh tức giận hất tay người nọ ra, bàn tay như gọng kìm bất ngờ nắm ở cổ nàng. Chỉ cần động nhẹ sẽ lập tức lấy đi sinh mạng người ta.

“Này uy người nháo cái gì!” Ai ngờ thiếu nữ ko những k sợ, còn nhẹ nhàng gạt tay hắn ra, tay làm động tác kéo lại y phục, lại chợt nhớ ra sa y của nàng đã bị hắn xé vụn.

Diệp Minh nhìn nữ nhân đang bày ra vẻ mặt nghiêm túc, lại ko biết hai má mình đã nổi lên một rặng mây hồng, chợt có chút buồn cười.

“Người...trước đi xuống đã.” Nàng chính là ko chịu được tư thế ái muội này.

“Ta muốn ở trên nga.” Diệp Minh nổi lên ác tâm trên chóc, hơn nữa còn ghé vào tai nàng thổi khí. Người ta muốn nghiêm túc, hắn lại thích lưu manh nha.

“Hừ. Đường đường là hậu nhân của Thần y cốc, thế nhưng lại bị người ta hạ tình được, người còn ko biết xấu hổ!” Thiếu nữ cùng quần quăng sắc mặt hừ hòng.

“Chẳng phải người ở quân doanh còn hai cái mỹ nhân sao? Như thế nào luân lạc đến đây a?” Trên khuôn mặt là nụ cười mỉa mai ko che giấu, nàng nhẹ giọng châm chọc.

Kỳ lạ là Diệp Minh thế nhưng ko hề giận. Trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt với nụ cười đáng ghét y hệt như vậy. Đây...gặp quý đi! Làm sao lại nhớ đến tên kia?

“Này, xấu hổ đến đàn rồi sao?” Thiếu nữ nhìn nam nhân sắc mặt hết trắng lại xanh, lại liên tục lắc đầu. Đây...ko bị nàng đã kích đến nghĩ quần chứ?

“Người làm sao biết ta là người của Thần y cốc?” Diệp Minh nheo mắt nguy hiểm, nữ nhân này thế nhưng biết cũng thật nhiều.

“Phàm là chuyện ta muốn biết, nhất định ta đều sẽ biết.” Thiếu nữ giương mắt khiêu khích, trong lòng âm thầm hạ quyết định. Hắn ăn nàng một lần, lần này nàng ăn lại, xem như có qua có lại. Huống hồ, Nghê Nhi kia gạt người khiến nàng thật ngứa mắt nha.

“Ồ, cô nương muốn biết gì về ta sao?” Người này vừa mới đỏ mặt xấu hổ, thế nhưng sao lại ngoảnh mặt liền quyền rũ hắn. Diệp Minh trong người như có lửa, nữ nhân kia lại trên người hắn châm lửa, nàng là muốn tìm chết sao?

“Người đề ta cũng ko phải lần đầu, hiện tại còn ngại ngần sao?” Thiếu nữ hỏi tương mấy thứ trong xuân cung đồ trong phòng ca ca nàng, bày ra vẻ mặt dụ hoặc.

“Ko phải lần đầu?” Diệp Minh là dục hỏa đốt người, nhưng hắn ko có tình tròng lên não nha, lập tức bắt được trọng điểm trong câu nói của nàng.

“Có điều lần này lão nương muốn ở trên.” Thiếu nữ xoay người liền đè nam nhân xuống dưới, tay vừa lật, y phục của hắn cũng nát thành vải vụn.

“Ngươi nói...”

“Ta nói ngươi bị lừa gạt.” Thiếu nữ cũng ko để cho Diệp Minh lại có cơ hội nói gì, môi mềm cúi xuống chạm vào môi hắn, trức trặc lại lúng túng khiến nam nhân muốn cười.

“Đề gia dạy nàng.” Trong lòng Diệp Minh ko hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm, hắn cười thấp giọng trong cổ họng, vươn tay giữ lấy gáy thiếu nữ, ngậm lấy môi nàng.

Đến khi thiếu nữ ngộp thở đánh vào người hắn, Diệp Minh mới nhìn nàng cười trêu chọc. Thiếu nữ ngây ngốc một chút, đến khi nhận rõ tình hình, lại oa oa phản đối.

“Ko được! Đã nói ta ở bên trên mà! Ko thể lại để ngươi đè...”

Môi mềm bị chặn lại, lần này nam nhân kia ko cần nàng khiêu khích nữa, ko khách khí đè nàng xuống giường. Màn trướng nhẹ nhàng buông xuống, nén cũng vô thanh vô thức tắt đi. Trong màn truyền ra tiếng thở gấp gấp của nam nữ, thỉnh thoảng lại là âm thanh nữ nhân “ta muốn ở trên” khiến người ta xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 73.1: LÀ AI CAN ĐẢM?

Thiếu nữ chợt mở mắt, con ngươi khê đảo nhìn đỉnh màn, chửi thề một tiếng: “Mẹ nó! Sao người bị đau vẫn là ta?” Nàng chống đỡ bộ xương như bị nghiền qua của mình, đứng dậy muốn rời đi, ánh mắt vô tình đảo qua nam nhân đang ngủ ngon lành bên người nàng. Nam nhân này khi ngủ nhìn đáng yêu hơn khi cãi nhau với nàng nhiều. Theo thiếu nữ ngồi dậy, chăn trên người nam nhân bị kéo lên một góc, để lộ lồng ngực trần trụi. Được rồi! Nàng sẽ ko nể hân nữa. Nhìn những vết thương trên người hắn, hắn là đem qua chịu tội cũng ko ít đi!

Diệp Minh thức dậy, phản xạ ôm sang bên cạnh lại thấy trống rỗng, trong lòng dường như hụt hẫng. Nữ nhân kia thế nhưng rời đi mất rồi. Lại nhìn chính mình thế nhưng hoa vẫn đầy người, tiểu miêu kia xuống tay đủ độc! Diệp Minh hỏi đến ma ma của thanh lâu, bà ta thế nhưng lại nói ko biết nữ nhân kia! Hỏi thăm thế nào cũng ko đào được một chút tin tức, Diệp Minh hậm hực rời đi.

Vài ngày sau, Diệp đại công tử như ăn phải hóa tiễn, ở doanh trại phun lửa lung tung khiến binh lính khổ ko sao kể hết. Rõ ràng là một người hiền hòa như vậy, rốt cuộc đã chạm mạch nào chứ? Càng đáng giận hơn nữa, tiểu tử Ân Tiểu Mặc kia như nước bốc hơi, khiến ngọn lửa trong lòng Diệp công tử càng ngày càng tích lớn, đến Chiêu Dương cũng bị hân chinh đến nơi đến chốn. Tình trạng này kéo dài đến khi Kỳ Phong cùng Vũ Quân trở về đến nơi. Vũ Quân nhìn cục diện này, ko khỏi thở dài một tiếng. Nghiệt duyên a nghiệt duyên!

Kỳ Phong nhìn nữ nhân nhà mình sau khi nghe tin Ân Tiểu Mặc mất tích, lại âm thầm thở dài, trong lòng cực kỳ mất hứng. Lôi kéo nàng trở về doanh trướng của mình, liền gấp gấp hôn tiểu nữ nhân đến khi cả hai đều thở gấp.

“Chàng phát điên cái gì?”

“Ko cho phép nhớ tên đó!”

“Ài?”

“Ân Tiểu Mặc.”

Nam nhân bá đạo khiến Vũ Quân khóc ko được mà cười cũng ko xong. Nàng có nên nói cho hắn, từ đầu đến cuối hắn đều ăn loại dấm ko nên ăn nhất hay ko?

Quản doanh ko phải nơi nên ở, Vũ Quân dứt khoát vào thành ở khách điểm, vừa tiện nghe ngóng tin tức, lại ko ảnh hưởng đến đại cục. Quả như nàng đoán, chưa đầy mười ngày sau, Mạc Kỳ Thanh đã đến biên thành. Ngần nghĩ vạn nghĩ, cũng chưa từng nghĩ tới Độc Cô Tà thế nhưng là nhị hoàng tử của Mạc quốc! Nghiệt duyên a nghiệt duyên! (^^)

Kẻ thù gặp mặt, đồ mắt nhìn nhau. Mạc Kỳ Thanh bước vào doanh trướng, lại nhìn đến nam nhân đứng bên thư án luyện chữ, vừa thấy hắn bước vào lại lập tức hủy đi. Tuy ko cam lòng, nhưng ko thể ko phục, thương thế như vậy, người bình thường hân phải tĩnh dưỡng vài ba tháng, người này thế nhưng qua một tháng liền tinh thần sáng láng ở đây luyện chữ, thật là quá trêu chọc người!

“Tứ đệ quả nhiên ko phải người thường có thể so sánh.”

“Giám quân đại nhân thật biết đùa.” Kỳ Phong nhàn nhạt nhìn nam nhân đang tươi cười, một câu này phân rõ giới hạn giữa hai người. Hắn có thể coi Mạc Kỳ Thanh là cấp trên mà đối đãi, nhưng tuyệt đối ko phải người một nhà.

Mạc Kỳ Thanh năm xưa hướng Lam Thanh cầu sư học nghệ, ai ngờ tới bị Lam Thanh nhìn cũng ko nhìn một cái, lập tức từ chối. Lam Thanh nhìn nhin ở trong cung ngần ấy năm, một lòng bồi dưỡng Mạc Kỳ Phong, thiếu niên đầy ngạo khí Mạc Kỳ Thanh làm sao mà chấp nhận! Trong tối ngoài sáng hết lần này đến lần khác gây khó dễ tứ đệ ko được yêu thương kia. Lớn lên một chút, ngắm lại chính mình từng làm sao như vậy hoang đường? Nhưng bao nhiêu áy náy, bao nhiêu suy nghĩ đều vỡ tan tành khi hắn thấy ánh mắt nữ nhân kia nhìn Mạc Kỳ Phong. Tại sao những gì hắn yêu thích đều một lòng hướng về Mạc Kỳ Phong? Hắn khó khăn lắm mới động tâm với một nữ nhân, vì có gì nàng luôn nhìn về Mạc Kỳ Phong? Người kia còn ko trân trọng nàng, vì sao lại ko cho hắn cơ hội?

“Ta đến đây cũng ko phải muốn đoạt binh quyền, tứ đệ cần gì như vậy.”

“Vừa hay ta muốn nghỉ ngơi một chút, nếu giám quân đại nhân muốn chương quân binh quyền, có thể nói với ta một tiếng.” Mạc Kỳ Phong nói lời này là thật, nghĩ đến tiểu nữ nhân đang ở trong thành kia, nếu thực có người thay hắn làm việc, hắn thật sẽ ném lại mà chạy vào thành!

“Chi e đến khi đó Tứ đệ lại ngại buông tay.” Mạc Kỳ Thanh rời khỏi doanh trường, ngược lên bầu trời ko khỏi thờ dài. Lần này trở lại, là đúng hay là sai?

Con người ta, thực sự rất dễ sa ngã. Bản ngã tham sân si luôn núp ở nơi nào đó thật sâu trong trái tim, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức xông ra, nhai nuốt phần “người”. Mạc Kỳ Thanh mười bảy tuổi chỉ cầu tự do, phong lưu khoái hoạt mà sống, nên dứt khoát dời đi hoàng cung hoa lệ. Mạc Kỳ Thanh hai mươi hai tuổi thế nhưng vì thù hận mà cam nguyện từ bỏ tiêu dao tự tại, lần nữa bước vào lồng giam xinh đẹp kia. Và lần trở lại này còn tàn khốc hơn nữa, hắn tự mình bước vào con đường huynh đệ tương tàn. Hắn đã ko thể có được người hắn yêu, vậy thì các người, ai cũng đừng nghĩ yên ổn.

Vũ Quân ngây người bên cửa sổ, có chút ko tin nổi. Nàng và Mạc Kỳ Phong, thực sự ở bên nhau? Nam nhân kia từng là giấc mơ xa vời như vậy, hắn trong mắt nàng vĩnh viễn lạnh băng như vậy, thực sự trở thành nam nhân của nàng? Mặt trăng trên bầu trời đen kịt trở nên sáng rõ lạ thường, lại vĩnh viễn mang cảm giác lạnh lẽo xa cách. Vũ Quân đời này nhận định yêu một người này, chính là một đời ko thay đổi. Nhưng là hai người ở cùng một chỗ, nếu có một ngày hắn phụ nàng, vậy nàng phải làm sao? Mẫu thân của nàng yêu Vân Phuong, cuối cùng lại dùng phương thức ác độc nhất trả thù ông ấy. Tự tay giết người con gái mình yêu, nam nhân nào có thể thanh thản mà sống? Vân Phuong đau khổ nhiều năm như vậy cũng đâu thể đổi về một Lâm Khanh Khanh còn sống! Vũ Quân ko nghĩ nàng sẽ vì bất cứ ai mà chết, nhưng nếu người kia phụ nàng, vậy cũng đừng trách nàng khiến hắn sống ko bằng chết!

Mạc Kỳ Thanh ở lại quân doanh hai tháng, đem việc quân tra xét từ trên xuống dưới một lượt cũng ko lòi ra được mớ ám gì. Kỳ Phong cười gian xảo. Nơi nào chẳng có chuyện mờ ám, quan trọng ở chỗ người làm sao chìm nó xuống thôi. Hắn năm ngày ba bữa chạy vào trong thành công chuyện, khiến binh lính vui mừng ko thôi. Vương gia đại tướng quân bận rộn, người an nhàn là họ nha.

Một thoáng thời đưa, đã hai năm trôi đi. Vũ Quân tựa đầu vào vai Kỳ Phong cùng nhìn lên bầu trời đầy pháo hoa. Lại một lễ mừng năm mới nữa. Biên thành ko phồn vinh bằng kinh thành, nhưng tuyệt ko kém phần náo nhiệt. Bọn họ ở đây hai năm, chứng kiến bao nhiêu lễ hội của người dân biên thành, so với những hình thức xa hoa giả dối ở hoàng thành còn đáng yêu hơn nhiều. Hai năm trước, sau khi Mạc Kỳ Thanh rời đi, Kỳ Phong liền dứt khoát ở trong thành ko đi, ngày ngày mặt dày quần quýt lấy thiếu nữ, khiến nàng có chút ko kịp thích ứng. Này, thật là Huyền Vương năm nào ngay đêm động phòng liền động sát khí với nàng sao? Bì ỏi hơn nữa, quân Tây Viện bị đánh vài lần đã tổn thương nghiêm trọng, ngoan ngoãn ở tại lãnh thổ của mình, Mạc đế cũng hạ vài đạo thánh chỉ triệu Huyền Vương về triều. Mạc Kỳ Phong thế nhưng cho người trong tối âm thầm kích động Tây Viện tấn công, biên thổ lại náo loạn, hắn ngang nhiên có lý do ở lại biên thành cùng giai nhân ngày ngày vui vẻ. Bề ngoài thật phong quang xinh đẹp, có ai biết Huyền Vương thế nhưng ghen sắp hỏng rồi. Này là nương tử của hắn, lại có thể nhìn mà ko thể ăn, thật quá mức uất ức mà! Nhưng mỗi lần thấy nàng dù ý loạn tình mê, cơ thể vẫn ko quên bài xích, thực ko có tâm trạng tiếp tục ép nàng. Thật là tự gây họa mà!

Vũ Quân làm sao ko biết tâm tư của người nào đó, nàng cũng ko muốn như vậy, cảm giác rất tổn thương hắn nha. Nhưng làm thế nào cũng ko thể vượt qua trở ngại trong lòng, lần đó thật khắc quá sâu trong tâm trí, thành một rào cản như lời tri khiến nàng sợ hãi. Hai năm ở nơi này, Vũ Quân dường như buông bỏ tất cả ở bên ngoài, toàn tâm toàn ý trở thành người vợ hiền. (ta nói nàng ko đạt yêu cầu rồi nhá!) Tiểu Nhi sau đó gửi thư báo bình an cho nàng, nói rằng y cùng Lăng Nhi đến phía nam ngao du sơn thủy, qua vài tháng sẽ trở về. Lại nghe nói Diệp Minh tình cò cũng xuống phương nam giúp người trị bệnh, ko biết có hay ko gặp hai người Tiểu Nhi. Lại nghe nói, Vân Như Nguyệt đã thành thân, là gả cho Nhị hoàng tử, vị trí của Vân Phuong trong triều thập phần khó xử. Nghe nói... nghe nói...

Quả thật, Vân Phuong trên triều đường đã bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió. Vân gia từ trước đều một mực theo phe bảo hoàng, hiện tại Nhị hoàng tử đã thành con rể Vân gia, Vân Phuong liệu có thay đổi? Nhắc đến thật kỳ lạ. Trước kia Cổ gia đứng đầu phe phái của Huyền Vương, cứ ngỡ sau khi cháu ngoại trở về, Cổ tướng quân sẽ phò trợ cháu trai, ai cũng ko nghĩ Cổ gia thế nhưng một mực đứng bên Huyền Vương. Vân tướng quân vẫn bất chấp tin đồn trong triều, từ đầu đến cuối đều bảo trì im lặng. Triều đình dậy sóng ngầm, Thái tử ngã xuống, Nhị hoàng tử xuất hiện, cân bằng cục diện ba chân vạc trong triều. Nhưng người tinh ý đều nhận ra, Huyền Vương đang dần mất đi lợi thế trong cuộc chiến tranh trư. Hữu tướng đứng đầu phe phái Thái tử từ đại biên kia đồng loạt quay sang ủng hộ Nhị hoàng tử hay chính là Thanh Vương gia, ai có mắt đều thấy được Hoàng hậu đã bỏ qua con ruột của mình mà nâng đỡ Mạc Kỳ Thanh. Huyền Vương ko ở trong triều, Cổ tướng quân trấn thủ nơi triều đường, qua hai năm cũng ko đủ sức giữ lại lòng người, quan viên bên dưới đều rục rịch ko yên.

Vân Như Nguyệt ngây ngốc nhìn hoa nở trong hồ. Vừa qua năm mới, thời tiết vẫn thật khắc nghiệt, Vân nhị tiểu thư, ko, hiện tại nàng là Thanh Vương phi, một thân lông chồn đỏ rực, ánh mắt ko rời lá sen xanh biếc trong hồ. Đến sau cùng, nàng vẫn là bị gả đi, bất kể nàng có khóc nháo thế nào đi nữa. Năm đó từng thật hận thật ghét Vân Vũ Quân, hiện tại chính mình trải qua cảm giác này, hận ý đó dường như cũng tiêu tan ko ít. Một năm trước, nàng bị gả đến Thanh Vương phủ, trong lòng vạn phần ko muốn. Huyền Vương gia là chấp nhất thuở thiếu nữ, làm sao nàng dễ dàng buông bỏ. Huống hồ Vân Vũ Quân đã chết, chỉ cần một chút thúc đẩy, nàng liền có thể tiến vào Huyền Vương phủ, tại sao giữa đường lại nhảy ra một Nhị hoàng tử? Mặc kệ nàng khóc nháo thế nào, mẫu thân cũng ko hề động dung, chỉ lạnh lùng nói nàng tốt nhất ngoan ngoãn ở trong phòng thêu đồ cưới.

Một đạo thánh chỉ hạ xuống, đối với Vân Phuong vẫn là bàng hoàng ko kém lần tứ hôn trước của Vân phủ. Ông càng ngày càng ko hiểu Mạc đế rốt cuộc toan tính điều gì. Một màn này là do hoàng hậu ở phía sau giật dây, nhưng Mạc đế tuyệt đối ko phải hôn quân, làm sao chỉ vì tiếng thổi gió bên tai mà hồ đồ! Những năm này tâm đế vương càng ngày càng nhỏ, dường như Vân gia cũng ko còn khiến ông an tâm nữa. Vân Phuong ở chốn quan trường lăn lộn mấy mươi năm, làm sao ko thấy Mạc đế đang dần thu lại binh quyền trong tay ông? Nhưng là người từ nhỏ cùng Mạc đế lớn lên, ông lại ko cách

nào hiểu được tâm để vương. Rốt cuộc Vân gia hay ông đã chạm vào cấm kỵ gì? Để đến mức Mạc để tự tay bẻ vảy cánh của mình?

Hậu viện Vân phủ những năm qua ko đến mức chướng khí ngột ngạt, nhưng tuyệt đối ko bình yên. Hai vị thiếp thất của Vân Phụng ko tranh ko giành, cũng ko đấu đá, lại chưa bao giờ nhường Lục An Giao một bước. Vân Phụng sau khi Lâm Khanh Khanh chết, chưa từng ở lại bất kì phòng nào qua đêm, Lục An Giao ko biết rốt cuộc họ Lâm kia nói gì cùng Vân Phụng, nhưng vị trí Vân phu nhân hiện tại, ko phải chứng minh rằng bà là người thắng đó sao? Dĩ nhiên đó là trước khi Lục An Giao biết tiểu tiện nhân ở Vọng Tinh cư là nữ nhi của Lâm Khanh Khanh. Năm đó Vân Phụng toàn thắng trở về, dường như thay đổi hoàn toàn thành người khác, hỉ nộ ái ố đều ko dễ nhìn ra. Sau đó đem mấy nhĩ tử ném vào quân doanh, tự mình dạy dỗ, chính ông cũng ko bao giờ bước vào hậu viện nữa. Vân gia có ba nam bốn nữ, có đến hai nhĩ tử do bà thân sinh, Lục An Giao luôn lấy điều đó làm kiêu ngạo trước Lâm Khanh Khanh. Năm đó là Lâm gia nợ mẹ con bà, những thứ này là họ phải trả! Lâm gia khiến bà tan cửa nát nhà, họ cũng đừng mong sống vui vẻ. Nữ nhi Vân Như Nguyệt của bà sống ko vui vẻ, nữ nhi của Lâm Khanh Khanh cũng đừng hòng sống tốt! Lục An Giao ko phải chưa từng mềm lòng vì nước mắt của nữ nhi, nhưng bà ko có cách nào khác. Nữ nhi đưa đến Thanh Vương phủ cũng chỉ là quân cờ của hoàng hậu, bà sao lại ko biết, nhưng mấu thân một mực ở phía sau gây sức ép, bà chính là vô pháp xoay chuyển. Số mệnh của Nguyệt Nhi chính là giống bà phải trở thành quân cờ, bà...ko cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: CHƯƠNG 73.2: LÀ AI CAN ĐẢM?

Huyền Vương phủ

Sở Tích Hương sớm đã tâm loạn như ma. Nàng năm nay cũng đã mười tám rồi! Nữ nhân Mạc quốc ko giống như các quốc gia bên cạnh mười ba mười bốn đã bàn chuyện cưới hỏi, từ hoàng hậu lập quốc truyền lại, nữ tử Mạc quốc trước mười tám tuổi ko thể viên phòng. Vì thế Sở Tích Hương nàng tân tân khổ khổ chờ đợi, cũng đợi được đến ngày nàng mười tám. Chỉ là, tại sao Phong ca ca còn chưa có về? Trường công chúa vẫn thường xuyên lại phủ khuyên bảo nàng ngoan ngoãn ở lại kinh thành chờ Phong ca ca trở lại, thực chất chính là giam lỏng nàng ở kinh thành. Một năm kia Phong ca ca vì sao đến biên thành giữa ngày đông, nàng rõ hơn ai hết, nhưng lại ko cách nào giữ người lại. Không được! Nàng ko thể ở nơi này chờ đợi! Nàng phải đến biên thành! Người bên kia gần đây ko có chi thị gì, nhưng ánh mắt gian ác của người nọ nhìn nàng khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Nếu người đó thực sự xuống tay, nàng chỉ sợ ko được...

Rất nhanh Kỳ Phong nhận được thư từ kinh thành, Sở Tích Hương nhân lúc phủ Trường công chúa hỗn loạn đã rời kinh. Khi nhận được tin này, ách, tiểu nữ nhân đang nằm trong lòng hân hỉ hưng ác cần một cái, lại ko nương tình đuổi hân ra khỏi phòng, vị Vương gia nào đó thật ảm ức muốn chết. Kỳ Phong tâm ko cam lòng ko nguyện trở về quân doanh, trong lòng thầm oán trách cô cô hân sao lại bất cẩn như vậy, để Hương Nhi trốn đi. Lần này thì hay rồi! Vũ Nhi liếc cũng ko thèm liếc hân một cái, trực tiếp đem hân đuổi đi. Con đường truy thê của hân thật ko dễ dàng gì mà!

Đã thật lâu rồi Vũ Quân chưa từng lo lắng như vậy. Hai năm cùng Mạc Kỳ Phong ngây ngốc ở nơi này, nàng cố tình xem nhẹ mọi động thái bên ngoài, cũng thử quên đi vương vấn của hân nơi kinh thành kia. Hai năm, nàng toàn tâm toàn ý ở bên hân, hưởng hết mọi sung ái của hân. Hai năm, nàng dùng tâm cảm nhận tâm của hân, hạnh phúc sống cuộc sống của hai người. Nhưng có thể quên đi Sở Tích Hương, chính vì Mạc Kỳ Phong ko có tâm tư với Sở Tích Hương, mà nàng ta luôn ở kinh thành xa xôi kia, hiện nay người cũng đã muốn tìm đến, bảo nàng làm sao ko lo lắng cho được. Từ một năm kia, Sở Tích Hương vẫn luôn là tảng đá trong lòng nàng, nếu nàng ta đến nơi này, Mạc Kỳ Phong dù ko có loại tình cảm kia cũng ko thể bỏ mặc nàng ta, huống chi Sở Tích Hương vẫn là tà tâm ko chết!

Kỳ Phong đại vương gia ở quân doanh bảy ngày ko rời đi khiến cho các tướng hạ cấp khốc ko ra nước mắt. Hai năm qua Vương gia luôn trú tại trong thành, hành tung bất định, bọn họ cũng từng lớn gan dò xét, kết quả bị người nào đó chính cho đến nơi đến chốn, từ đó ko còn dám hỏi đến nữa. Vương gia ở trong thành có khi cả tháng ko trở lại quân doanh, mọi việc đều giao cho Chiêu tướng quân Chiêu Dương ra mặt xử lý, dù có trở về cũng ko quá ba ngày liền đi. Lần này Vương gia ở lại quân doanh lâu như vậy, đại hòa phun khắp nơi, đại chấn quân đội, trên dưới nhất thời thay đổi diện mạo. Ai nói Vương gia trở nên ôn hòa hơn? Ai nói Vương gia đã thay đổi, ko còn hăng hái chiến đấu? Mau chạy ra đây cho lão tử và chết hân!

Kỳ Phong vừa dùng khinh công rời khỏi doanh trường của mình, bóng dáng vừa khuất, lập tức năm sáu cái đầu lộ ra từ hai tướng bên cạnh.

“Lão Khâu, người nói lần này Vương gia sẽ đi bao lâu?”

“Có trời mới biết! Nhưng là lâu một chút mới tốt...”

“Hân tướng quân, nói nhỏ một chút, nhờ Vương gia quay lại...”

“Các người ở nơi này làm gì?” Giọng nói nghiêm nghị ở phía sau truyền đến khi cả đám người cứng đờ, khuôn mặt méo mó.

“Vương gia đi chưa?” Giọng nói đó lần nữa vang lên...

“Phi...” Hân tướng quân bật cười thành tiếng, bàn tay vừa lớn vừa dày nắm thành quyền ko chút lưu tình đâm vào ngực người vừa nói.

“Mẹ nó lão Ly, người cũng đừng suốt ngày bày ra bộ mặt thối đó dọa đám trẻ. Thật khó nhìn!” Nói xong lại ha ha cười lớn thật thô lỗ.

Ly tướng quân ko dấu vết khinh bỉ liếc lão thất phu kia một cái, thật sự quá thô lỗ mà. Tại lão ta mà đám quan văn yếu nhược kia ở trong triều khắp nơi khinh thường bọn họ đấy!

“Này uy lão chết tiết người nhìn ta kiểu gì vậy hả?” Hàn tướng quân phẫn nộ gào lớn, lão già kia sao cứ ngày ngày khinh thường ông thế chứ?

Đám người ban nãy đứng trong doanh trường đã ko tiếng động rời khỏi. Hai vị này này cãi nhau, tiểu nhân vật như họ tốt nhất né xa một chút, tránh cho tai bay vạ gió.

Kỳ Phong vừa đến tiểu viện, liền cảm thấy ko khí có chút ko đúng, này... sẽ ko xảy ra chuyện gì chứ? Vội xông vào phòng, lại chỉ thấy một bàn thức ăn đang toả hương ngan ngát. Cái này...

Đúng lúc đó, rèm trúc khẽ động, thiếu nữ từ bên trong bước ra. Một thân sa y từ sắc theo bước chân của nàng khẽ động, tóc đen buông thả càng thêm phần mỹ hoặc. Nam nhân nào đó nhất thời... hồn phách lên mây.

“Vũ... Vũ Nhi?”

“Mau... mau về ăn cơm.”

“Nàng...” Vũ Nhi từ ngày hần quen biết chính là luôn một thân bạch sắc, thanh thuần lạnh lẽo, Kỳ Phong thế nhưng lần đầu biết đến, mặc lên thứ y phục hoa lệ này, phần ma mị của nữ nhân trong nàng mới chịu hiện ra.

“...” Kỳ Phong ninh mị nhìn tiểu nữ nhân đang xấu hổ ko dám nhìn hần kia, trong lòng lại nghĩ vị tạp trăn, mỹ nhân như ngọc, hần lại chỉ nhìn ko thể ăn, nàng là muốn hần ghen chết?

“Còn nhìn cái gì! Mau ăn cơm!” Ai đó ngại ngùng hóa quẫn.

“Nương tử, vì phu ko muốn ăn cơm!” Kỳ Phong ko đứng đắn từ phía sau ôm lấy nàng, khẽ dụi mặt sau gáy nàng, gian xảo thổi khí bên cổ nàng.

“Vị phu muốn ăn thịt.” (Oa oa ta lại đỏ mặt rồi!)

Kỳ Phong chính là ko kìm được lòng mà nói ra thôi, phản ứng của nữ nhân nhà hần, hai năm qua hần ăn khổ đủ rồi. Chính là vạn vạn lần ko ngờ tới thiếu nữ thế nhưng xoay người ôm lấy hần, khuôn mặt đỏ bừng lúng túng giấu trong ngực hần. Kỳ Phong trầm thấp cười một tiếng, kết quả người kia quẫn quá đem đầu đập vào ngực hần.

Vũ Quân hận chết mình rồi! Làm sao lại làm ra loại sự tình này cơ chứ! Vài ngày trước trần trở thật lâu cũng ko trấn an nổi bản thân, một chút kích động liền viết thư hỏi Lăng Nhược Thiên, dù sao nhiều người suy nghĩ cũng hơn một mình nàng bết tắc. Hơn nữa Nhược Thiên dường như hiểu biết rất nhiều về chuyện tình cảm nam nữ, nhưng giờ phút này, Vũ Quân thật tức giận, sao lại nghe lời tỷ ấy mà làm vậy chứ! Ngán ngại suy nghĩ một chút, tai chột đau nhói một cái. Nam nhân kia thế nhưng cắn nàng!

“Nàng ko tập trung.” Kỳ Phong hai tay giam chặt tiểu nữ nhân trong lồng ngực mình, trong mắt thấp thoáng đốm lửa. Vũ Quân xấu hổ cúi đầu, đã không còn là tiểu thiếu nữ ngây thơ, lửa kia đại biểu cho điều gì nàng đương nhiên hiểu rõ.

Thoáng chốc bị ôm trở về giường, Vũ Quân hoài niệm nhìn thức ăn trên bàn, thật đáng thương đầu bếp của Nhất Hương lâu bị nàng bắt nhốt từ trưa để nấu ăn. Cả người bị đè nặng, Vũ Quân nhất thời thu hồi tầm mắt, ánh mắt chạm đến gương mặt nam nhân phóng lớn trước mặt.

“Chàng...chàng...”

“Là nàng châm hỏa, sẽ ko giữa đường bỏ chạy chứ?” Kỳ Phong ninh mị cười gian xảo, hần biết Hương Nhi đến nàng sẽ ko thoái mái, nhưng là, phản ứng của nàng nằm ngoài dự đoán của hần.

Vũ Quân mím môi nhìn người đang nhìn nàng giễu cợt kia. Hần khích tướng, nàng biết! Nàng ko muốn hần cũng sẽ ko ép nàng, nàng thừa biết!

Nhưng là...

“Roẹt!”

Kỳ Phong nhìn thiếu nữ hai gò má đỏ ửng, ác ý cười một tiếng.

“Nương tử nhẹ tay a! Ngày mai vị phu lấy gì mặc đây?”

“Chàng im miệng!” Vũ Quân then quá hóa giận, dùng môi khóa lại cái miệng hư hỏng kia, ai ngờ vừa chạm môi liền bị hần quẫn quýt.

Thoáng một cái, đôi khách thành chủ, Vũ Quân mê mẫn, bị hôn đến thần trí mơ màng. Bàn tay hư hỏng kia cũng ở trên cơ thể nàng làm càn ngao du, Vũ Quân cảm thấy cả người đều nóng lên, dục hỏa thiêu đốt từng mảnh thần trí. Trong tâm khảm nàng, con ngựa mất cương bứt tan xiềng xích, phá ra ngoài.

Kỳ Phong lần nữa bị đè trên giường, hai mắt mê mẫn nhìn thiếu nữ.

“Ân” “A” Cả hai người một thoáng vì dục vọng mà kêu ra tiếng.

Kỳ Phong ngây ngốc nhìn nữ nhân đang cười trên người mình, từng tầng

ấm áp bao bọc khiến hắn muốn phát bạo. Hắn...hắn bị người ta cưỡng!

Vũ Quân vì kích động mà làm liều, giờ phút này cảm nhận được dục vọng nam nhân ở trong cơ thể mình ngược lại tỉnh táo không ít. Đây...không có đau đớn như lần trước, nhưng là vẫn trường như vậy, cả người nàng như bị rút hết sức lực. Hai mắt lên nhìn nam nhân bị mình đẩy ngã, lại thấy hắn cười như không cười nhìn nàng. Nụ cười của hắn sao lại cho nàng cảm giác khủng bố như vậy? Nam nhân ác ý động thân một cái, nàng liền vô lực nằm trên ngực hắn. Nam nhân đại bạo, Vũ Quân trong lòng khóc thảm thiết bị đè trên giường, đây là nàng tự bê đá đập vào chân mình!

Đêm nay, hắn là sẽ không yên tĩnh.

Vũ Quân mở mắt, đập vào mắt nàng là lồng ngực trần trụi của nam nhân nào đó. Khẽ động liền cảm nhận được vòng tay hắn xiết chặt hông nàng.

Vũ Quân cảm nhận được tia nắng đang nhảy nhót bên ngoài màn trướng. Cảm thú này! Đêm qua hắn dày vò nàng đến gần sáng, nàng khóc cầu hắn vô dụng. Đồ mặt dày này thế nhưng lấy lý do hắn nhìn hai năm sắp nghen rồi, hiện tại bắt nàng hảo hảo bồi thường. Thật may nàng luyện võ, thân thể khỏe mạnh lên không ít, chỉ bằng Vân tứ tiểu thư năm nào, còn không phải sẽ bị hắn làm đến ngất đi!

“Tĩnh?” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính khiến Vũ Quân đỏ mặt, nghĩ đến chính mình đêm qua hoang đường.

“Chưa tĩnh.” Vũ Quân cảm thấy mình không còn mặt mũi nhìn người nữa rồi, trực tiếp kéo chăn che kín mặt.

Kỳ Phong nhìn người nào đó như con đà điểu rúc vào trong cát, dứt khoát cười lớn, một tay ôm lấy nàng kéo vào lòng. Vũ Quân cắn môi oán hận, rõ ràng người vận động là hắn, tại sao người mệt lại là nàng? Nhìn nam nhân thần thanh khí sảng, nàng hung ác túm tay hắn ngoạm một cái, đòi lại một ngụm hít khí của người kia.

“Nàng chưa ăn no sao?”

Đáp lại Kỳ Phong là con đà điểu nọ càng chui càng sâu vào trong chăn. Hắn nhìn cười ôm nàng kéo ra, sợ nàng đem chính mình chết ngạt.

“Vũ Nhi, nàng bất an sao?”

Vũ Quân trầm mặc không nói, ánh mắt không có trọng tâm đặt tại lồng ngực nam nhân. Nàng cùng hắn danh bất chính ngôn bất thuận, đương nhiên là bất an đâu. Bọn họ lâu như vậy vẫn không để tiếng gió thoát ra ngoài, người ta chỉ biết Huyền Vương thường xuyên bỏ mặc quân sự chạy vào trong thành dưỡng dưỡng, nhưng ai cũng không biết vì sao hắn ngụ tại trong thành. Người tinh ý có thể đoán được Huyền Vương gia cùng Lâu chủ Lạc Nhạn Lâu Lâm Tiểu kia có gian tình, nhưng ai cũng không thể liên hệ đến là Huyền Vương phi sớm đã không còn trên đời kia. Hiện tại Sở Tích Hương “hữu danh hữu phận” kia đến rồi, cho dù Kỳ Phong đã chính miệng đảm bảo nhưng nội tâm của nàng thủy chung không an ổn.

“Đồ ngốc này! Nàng không tin ta sao?”

“Ta...” Vũ Quân lần nữa cam chịu im lặng.

“Ta không đáng cho nàng tin cậy sao?” Kỳ Phong thực sự cảm thấy tức giận, hai năm hai người ngày ngày quần quýt cũng không khiến nàng yên tâm, bảo hắn phải làm sao bây giờ? Ngẫm lại chính là do hắn đi! Năm đó hắn đối với nàng có bao nhiêu tàn nhẫn, bao nhiêu quá đáng, nàng không cách nào tin tưởng chính là quả báo của hắn.

“Không cần nghĩ lung tung!” Vũ Quân nhìn Kỳ Phong một mực nhăn mày đã chìm vào thế giới suy nghĩ khác, lại càng nghĩ càng nhăn mày, đành bỏ khỏi chân, vươn tay vuốt nhẹ mi tâm hắn.

“Nàng ta dù sao cũng cùng chàng thanh mai trúc mã, kiên trì đến bây giờ, không phải vì muốn gả cho chàng sao? Ta sợ...”

“Nàng một chút cũng không tin tưởng ta.”

“Ta...”

Người này đang giận, Vũ Quân có tri độn thể nào cũng cảm nhận được. Không phải không tin tưởng, nhưng tại sao vẫn bất an?

“Phong, ta sai rồi.” Hai cánh tay trắng ngần bỏ ra khỏi chăn, vươn lên ôm cổ nam nhân, cả người thiếu nữ cũng vì vậy mà kề sát thân thể hắn.

“Vì là chàng nên ta càng để ý, càng lo được lo mất. Không cần giận ta.”

Lửa giận trong lòng Kỳ Phong vô thanh vô thức tiêu thất, tâm cũng mềm nhũn xuống, tiểu nữ này khiến hắn không cách nào giận nổi. Ôm chặt lấy nàng, giữ nàng trong lồng ngực, hắn giận không được, vì chính hắn cũng luôn lo được lo mất không thôi.

“Tin tưởng ta, chúng ta cùng tin tưởng, có được không?” Vũ Quân nghe ra trong lời nói có chua xót, bất lực khiến nàng đau lòng không thôi. Nàng sai rồi! Nàng vì sợ tổn thương mà không toàn tâm toàn ý tin tưởng, ai biết vì thế mà khiến nam nhân nàng yêu thương tâm. Hắn đau lòng, nàng có thể thoải mái sao?

“Xin lỗi chàng.” Vũ Quân ngả đầu trong lồng ngực ấm áp của nam nhân, trong lòng ngập tràn áy náy.

Kỳ Phong cắn nhẹ cắn cổ trắng nõn của ai đó, hấn và nằng đi một vòng lớn, cuối cùng có thể ở bên nhau lại không vui vẻ. Nhưng một vòng lớn như vậy, hấn hiện tại không cách nào buông tay nàng, cho dù không vui vẻ, cũng nhất định giữ nàng bên mình!

Sở Tích Hương qua hai tháng, cuối cùng đã đến được biên quan. Nàng vốn nghĩ im lặng trốn đi, không nghĩ tới người kia thế nhưng đã biết trước, còn chặn đường giao nhiệm vụ. Biên quan nắng và gió, đầy cát vàng bay. Nơi này có gì đáng cho Phong ca ca lưu luyến hai năm qua nhất định không chịu hồi kinh?

“Sở cô nương, mời nghỉ ngơi trước.”

“Chiều Dương ca ca, Phong ca ca đâu?”

“Vương gia vào thành có công việc, hôm nay sẽ không trở lại.”

“Vậy ta vào thành tìm huynh ấy.”

“Vương gia bận việc công, Sở cô nương không cần gây phiền hà như vậy. Tốt nhất cứ ở đây chờ Vương gia trở lại.”

Chiều Dương sắp xếp một doanh trướng ấm áp, nói xong ko lưu tình rồi đi, bỏ lại Sở Tích Hương với ngọn lửa giữa gió cát. Nàng cắn môi, áp chế tức giận trong lòng. Đây là Phong ca ca đang thể hiện không hài lòng? Phong ca ca ko vui vì nàng trốn Trướng công chúa đến đây? Nhưng tại sao Phong ca ca lại ko trở về?

Kỳ Phong sớm đã nhận được tin Sở Tích Hương đã đến, trong lòng ko biết làm sao để xử lý. Vũ Nhi vẫn ngày ngày luyện kiếm về tranh, hoàn toàn không hỏi đến, nhưng hấn thừa biết trong lòng nàng không vui. Mà hấn lại không dám trêu chọc tiểu tử tông này. Sở Tích Hương bên kia, hiện tại vẫn chưa đến lúc hạ màn, hấn không muốn quá tuyệt tình. Dù gì cũng là hấn nhìn nàng lớn lên, năm xưa mẹ nàng cũng vì hấn chịu một tiền mất mạng, cho dù không có tình thì vẫn còn nghĩa.

“Phong ca ca, cuối cùng huynh cũng trở lại rồi.”

“Muội đường xa tới đây, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Kỳ Phong một đường đi vào quân trướng.

“Phong ca ca...” Bước chân bị chững lại, bàn tay thiếu nữ từ phía sau xiết chặt eo hỏ, Sở Tích Hương vui mặt vào lưng Kỳ Phong, hấn có thể cảm nhận được dòng nước mắt âm âm đang thấm qua áo.

“Hương Nhi...”

“Hương Nhi rất nhớ huynh.” Giọng nói thiếu nữ nghẹn ngào.

“Muội lớn rồi, không nên phóng khoáng như vậy.” Kỳ Phong đẩy nhẹ tay thiếu nữ, đi thẳng về thư án, sau lưng là thiếu nữ hai mắt đỏ hoe.

“Phong ca ca...”

“Muội ko nên đến đây.”

“Huynh ghét bỏ muội rồi.” Thiếu nữ òa khóc, nước mắt như trân châu ào ào rơi xuống.

“Nghỉ ngơi cho tốt. Ta sẽ cho người đưa muội hồi kinh.”

“Vậy còn huynh?” Thiếu nữ thẳng thốt, nàng trải qua bao nhiêu khó khăn mới tới được nơi này, không lý nào cứ như vậy bị đuổi về.

“Quân Tây Viện có động tĩnh, nếu thực xảy ra chiến tranh, muội ở đây càng nguy hiểm.”

“Muội không sợ!”

“Hương Nhi, nghe lời!” Kỳ Phong không giận mà nghiêm, khí thế ra lệnh không cho phép từ chối.

“Sau lễ mừng thọ Thái hậu Cảnh quốc, ta sẽ trở về kinh thành.”

Sở Tích Hương tức giận vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Nàng không cam lòng! Tại sao Phong ca ca lại thay đổi? Trước kia dù không thích cũng chưa bao giờ từ chối nàng, tại sao hiện tại lại thành như vậy? Vân Vũ Quân? Đúng! Tất cả là tại Vân Vũ Quân! Nếu không phải nàng ta xen ngang, làm sao Phong ca ca lại thay lòng đổi dạ! Nếu không phải nàng ta, Phong ca ca nhất định không đến biên thành này rồi chần chừ không chịu hồi kinh! Nàng ta chính là ngọn nguồn tai họa! Vân Vũ Quân kia chết không hết tội! Hừ, nàng ta chọn chết đi, khiến Phong ca ca nội tâm không vui, nhớ nhung nàng ta một đời. Nữ nhân giả dối ngày ngày bày ra bộ dạng không tranh với đời, thì ra cũng thâm hiểm như vậy. Hừ! Vân gia! Nữ nhân Vân gia không một ai tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: CHƯƠNG 73.3: LÀ AI CAN ĐẢM?

Mười ngày nửa tháng, Sở Tích Hương dù không cam lòng vẫn bị Kỳ Phong cho người hộ tống nàng hồi kinh. Quân Tây Viện như bị thứ gì kích động, năm ngày ba bữa lại tiến sát biên thành khiến quân Mạc như bị trêu đùa, tức mà không biết làm sao. Vừa đẹp yên ngoại bang lại có thánh chỉ ban xuống cử Mạc Kỳ Phong đi Cảnh quốc tham gia lễ mừng thọ của Thái hậu Cảnh quốc.

Ân Tiểu Mặc hận chết chính mình rồi! Mẹ nó! Đúng là tự làm bậy không thể sống mà! Bên kia khuôn mặt băng giá của Lãnh Lăng Lăng kéo lên một nụ cười hiểm hoi đáng đánh đòn. Tiểu Mặc nhìn Lăng Lăng, lại nhìn lại chính mình, thật ức chế muốn giết người!

Vũ Quân theo Kỳ Phong bốn ba nửa tháng, không nghĩ đến tại hoàng cung Cảnh quốc lại gặp được người quen. Nhìn đến vị cô nương được Thái tử Cảnh quốc cung nựng trong lòng, nàng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Nghe nói con nòng nọc con kia bỏ nhà đi tìm cha, cũng không biết đang ở phiêu bạt ở nơi nào rồi.

Sứ thần phải ở dịch quán, Vũ Quân không có cách nào cùng cô nương kia nói chuyện, đành đêm đến tìm nàng ấy vậy. Cũng không nghĩ tới sẽ gặp Ân đại gia Tiểu Vô Nhan trong hoàn cảnh này. Nhìn Ân đại gia lam y thùng thình, nàng không khỏi cảm thán với chính mình là ai can đảm như vậy? Tiểu Nhi một thân chật vật, lại nhớ tới bộ dạng chau mi u sầu của Diệp Minh đang ở dịch quán, Vũ Quân không biết mình nên cười nhạo hay nên đánh cho y một trận.

Đem chậu cây nhỏ ném ra ngoài sân, Vũ Quân bắt đắc dĩ đốt pháo hiệu, trong lòng thầm kêu may mắn Kỳ Phong ép nàng cầm lấy trước khi đi. Hai bông pháo hoa nổ nộ trên bầu trời đen thẫm, chỉ một khắc, hai cái bóng đen như chớp đột nhập Đông cung của Thái tử Cảnh quốc.

“Vũ Nhi, nàng ko sao chứ?” Kỳ Phong nhìn thấy nàng một thân bạch y thông dong đứng đó, trái tim mới trở về lồng ngực.

“Diệp Minh đâu?” Vũ Quân kỳ quái nhìn quanh, chẳng lẽ tên kia không theo vào?

“Hắn ấy à? Còn rào cản tâm lý.” Kỳ Phong khinh bỉ nhìn người đang trốn trên nóc nhà kia, không sợ trời không sợ đất, không phải nguoi còn sợ tiểu công chúa Cảnh quốc sao?

Từ xa có tiếng người vọng lại, vài ngọn lửa lập lòe tiến đến. Vũ Quân cười lạnh, hoàng cung ấy à, không có nơi nào tốt đẹp!

“Chàng mau tránh mặt đi. Chàng không thích hợp xuất hiện ở đây.” Nàng đùn đẩy Kỳ Phong, khiến hắn ẩn thân vào bóng tối. Sau đó lại nhìn lên phía nóc nhà.

“Lăn xuống đây!”

Cùng lúc, một đám cung nữ, thái giám, thị vệ cùng vài vị quý nhân trong cung xông tới. Vũ Quân ninh mi, ai nha, tỷ thế nào đắc tội quốc mẫu người ta rồi?

Thị giác mọi người bị chấn động mạnh. Đêm đen không trăng sao, dưới ánh đèn lưu ly, bên hồ nước đen như mực, một bóng bạch y không nhiễm bụi trần, mặt nạ bạc như tòa sáng dưới ánh đèn, tà áo trắng bay phất phơ trong gió đêm. Nàng đứng đó cười yêu mị, người lại cảm thấy sát khí lan tràn.

“Người đâu! Có thích khách! Mau bảo vệ hoàng hậu!” Đám người nháo nhào thành một đoàn, ầm ỹ đến mức kéo tới Cảnh đế cùng vài vị hoàng tử.

Bạch lăng từ tay Vũ Quân xé gió, xông vào phòng ngủ.

“Ừm!” Một cái bóng trắng bị ném xuống hồ nước, kèm theo đó là tiếng chửi bới.

“Mẹ nó! Ngươi đối với nam nhân của ngươi cũng thô bạo như vậy sao?”

Vị Vương gia nào đó trong bóng tối thầm cảm thán, cô nương, người nói đúng rồi!

Bạch lăng vung lên lần nữa, lần này là kéo tới một lam y phóng túng, khuôn mặt anh tuấn, nhưng nhìn toàn diện, nhìn thế nào cũng không thích hợp. Tiểu Vô Nhan dùng nội công áp chế được tính, dù giữ được tỉnh táo nhưng cũng không ngăn nổi phản ứng cơ thể. Hai mắt mê mang hàm xuân, gò má hồng rực như ráng chiều, y phục vốn rộng lúc này càng thêm xộc xệch.

“Ngịch tặc to gan!” Đám người Cảnh đế đã được thị vệ hộ tống đến nơi.

“Tất cả nam nhân lùi lại mười thước! Không có ngoại lệ.” Vũ Quân lạnh giọng ra lệnh.

Đám người ta nhìn người, người nhìn hắn, do dự một chút, lại cảm thấy chính mình sao phải nghe lệnh nữ nhân này. Tứ hoàng tử hấp tấp xông tới. Hừ, ta cứ không lùi đây, người làm gì được ta!

“Á!” Không ai nhìn thấy gì, hoàn hồn lại chỉ thấy Tam hoàng tử lẫn lộn trên đất, tay ôm lấy chân. Bạch lăng lần nữa phóng tới.

“Lâm cô nương thủ hạ lưu tình!” Người nói là Lục hoàng tử quanh năm đóng quân ở biên thành Cảnh quốc. Giang hồ vài năm trước dậy sóng, hắn có nghe nói, cũng nghe nói kẻ làm mưa làm gió là một thiếu nữ đeo mặt nạ nửa mặt bằng bạc. Chẳng qua hai năm này không nghe tin tức gì về nàng ta, ngàn vạn lần không ngờ lần gặp mặt lại là ở hoàng cung nhà mình.

Vũ Quân liếc nhìn hắn, ờ, bộ dạng không tệ, nói chuyện có ý tứ.

“Ngươi biết ta?”

Vừa nói, bạch lăng lại bay đi. Ánh mắt mọi người như bị hút theo dải lụa trắng nọ, dừng lại trên cổ nội thị (thái giám) thân cận của hoàng hậu. Người nọ đang lén tiến lại gần hồ nước.

“Ngươi...” Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, chỉ nhìn thấy nội thị nọ một người đang sống sò sò đột nhiên ngã xuống, hai mắt tròn lớn, cổ nghẹo về một bên. Một người sống cứ như vậy im lặng chết đi.

“Ta không muốn nói lại lần nữa.” Lần này quả nhiên ngoan ngoãn hơn, một đám người nhất loạt lùi lại phía sau mười thước.

“Ngươi còn không lẫn xuống?” Lá cây làm ám khí, ngoài Lạc Nhạn Lâu Lâm Tiêu có mấy ai làm được.

Mỗ Vương gia ở một nơi âm thầm hít thở, nữ nhân nhà hắn, quá ngầu!

Quả nhiên, từ trên mái nhà một bóng người vụt xuống.

“Diệp ca ca!” Một cái bóng màu hồng phấn reo lên phấn khích. Người nọ là tiểu công chúa duy nhất của Cảnh quốc.

“Không hiểu Vương gia làm sao chịu nổi muội!” Người tới là Diệp Minh đang lén cần nhân, nếu không phải hắn nhanh tay, ba chiếc lá vừa rồi thực sự đã vẽ trên mặt hắn ba nét rồi!

Vũ Quân nhìn đến tiểu cô nương đang bắn về phía Diệp Minh đang đứng cạnh nàng ánh mắt đầy ái mộ, lại nhìn một thân lam y rộng thùng thình đang ánh mắt hàm xuân trong tay mình, không khỏi thở dài. Nàng đem Ân đại gia cả người vô lực, khuôn mặt đỏ gay gắt quăng cho Diệp Minh, đổi lại mấy câu chửi kinh điển của Tiểu Vô Nhan.

“Mẹ nó! Ngươi dám ném lão tử cho hắn! Khốn kiếp! Nha đầu kia, lão tử muốn bóp chết ngươi!”

Diệp Minh nhìn vật à nhầm người trong tay mình, đến khi nhận ra là ai, không khỏi nghi hoặc. Hắn có nghe nói Tiểu Vô Nhan đang ở Cảnh quốc nửa năm nay rồi, nhưng là hắn ở đây lâu như vậy cũng không gặp y, thì ra trốn ở trong cung. Nhưng là... bộ dạng người này có chút kỳ quái nha.

“Khốn kiếp! Ngươi ngây ra cái gì! Buông lão tử ra!” Không thể không nói, Ân đại gia quả không hổ danh lớn lên trong ổ sơn tặc, thô lỗ khiến người ta không nổi nhìn. Quả thật bị người ta buông tay lên ngã xụi lơ trên đất.

“Còn biết xấu hổ? Bụng cũng đã lớn như vậy, ngươi còn mặt mũi mà quát người?” Vũ Quân lạnh nhạt nói, không kiêng nể gì quăng cho kẻ đang mất hết khí lực ngồi trên mặt đất kia một ánh mắt xem thường.

Bên kia, cái bóng trắng bị ném xuống hồ ban nãy cuối cùng đã lóp ngóp bò lên. Mẹ nó, ta chỉ xui nàng chủ động cưỡng nam nhân, nàng liền quăng ta ra giữa hồ không thương tiếc! Nữ nhân giang hồ, đủ đáng sợ!

“Mẹ nó! Tiểu tử kia thịt da dày, sao ngươi không ném hắn!” Lăng Nhược Thiên hai má đỏ bừng, ngược lại ngâm nước hồ khiến nàng tỉnh táo không ít, người cũng có khí lực hơn đang thở hắt hắt bên hồ, thấp giọng chất vấn.

Vũ Quân nhìn nàng một thân trung y ướt đầm, quần áo dính sát vào người, không khỏi thở dài, bắt đắc dĩ cúi xuống lột ngoại bào của Ân đại gia đang hai mắt phun lửa nhìn nàng, ném sang trùm lên người thiếu nữ bên hồ kia.

Lần này Diệp Minh ngây ngốc rồi! Ai đó chọc mù mắt hắn đi! Ai đó giải thích cho hắn cái bụng nhô cao của tên vô lại kia là gì đi! Có phải bị bệnh về gan rồi không? Khoan... khoan đã! Tại sao hắn lại cảm thấy gương mặt kia có chút quen thuộc? Diệp đại công tử vô thức đưa tay bứt ra dây cột tóc của người nọ, khuôn mặt trước mặt cùng khuôn mặt trong trí nhớ hoàn toàn hòa lại cùng nhau. Diệp Minh bất giác rủa một tiếng “Mẹ nó!”

“Năm tháng đã có thể hành phòng, chỉ hơi bất tiện một chút. Diệp công tử, thỉnh nhẹ tay!” Lăng Nhược Thiên không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Vũ Quân, gương mặt nhìn tròn hay.

“Là mị dược?” Diệp đại phu nhìn qua gương mặt đỏ ửng, sắc mặt liền khó coi.

“Hai người có thể lẫn.” Vũ Quân không nhìn tới, một cước đá Lăng Nhược Thiên xuống hồ nước.

“Mẹ nó ngươi khốn kiếp!...” Lăng đại cô nương chỉ kịp nói có vậy, trong miệng đã ngâm đầy nước.

Mà trên cao cũng vang lên tiếng kêu đầy oán khí “Nha đầu chết tiệt! Lão tử nhất định tính sổ với ngươi! Mẹ nó! Tên lão tử sẽ viết ngược lại!”

Tiểu công chúa này giờ ngây ngốc nhìn, thấy bóng Diệp Minh đi xa, hoàn hồn “Oa!” một tiếng khóc. Ba năm nay nàng mới lại được thấy Diệp đại ca, như thế nào lại đi rồi?

Lăng đại cô nương ngốc đầu ra khỏi làn nước, vừa định mở miệng chửi lại bị một câu chặn lại.

“Ngoan ngoãn ở yên đó, nếu không ngày mai tỷ không xuống được giường đâu.” Lăng đại cô nương cầm nín ngâm mình trong nước.

“Nhược Nhược!” Một cái bóng đen từ đầu vọt tới, lao thẳng xuống hồ nước, thoáng một cái, Lăng đại cô nương toàn thân ướt đầm đã được người ta ôm lên bờ.

Vũ Quân nhìn nam tử một chút, Thái tử Cảnh quốc, quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, con nòng nọc lớn này có túi da không tệ, chẳng trách được con nòng nọc nhỏ kia đáng yêu như vậy. Đáng tiếc a...

“Nếu người không thể bảo vệ được tỷ ấy thì không nên giữ tỷ ấy trong cung.”

“Vân! Để cho ta đi.” Trong lồng ngực nam tử, thiếu nữ hai mắt hàm xuân, gò má đã ửng hồng, được tính ban này bị nước hồ áp chế lúc này dường như bùng phát trở lại. Hơi thở nam nhân bao trùm khiến Lăng Nhược Thiên cảm thấy cả người như bốc cháy. Không thể nghi ngờ, nam tính bên cạnh là liều thuốc kích thích khiến xuân được trong người phát tác.

Thái tử Nam Cung Ngao Vân vẫn gắt gao nhìn thiếu nữ trong ngực mình, trong mắt là giằng dụa, là thống khổ. Hắn biết ở nơi ăn thịt người này có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng vẫn luôn tự tin có thể bảo hộ nàng an toàn. Hiện tại hắn biết hắn sai rồi! Ngay cả trong phòng ngủ của hắn, đối với nàng cũng không chút an toàn. Nhưng để nàng đi, hắn làm không được! Nàng trốn tránh hắn năm năm, không chút liên lạc, ai biết năm năm đó hắn sống có bao nhiêu thống khổ.

Bên kia Cảnh đế đã tỉnh hồn, gương mặt phần nộ đến vận vẹo, nhất thời, ngự lâm quân vây kín hồ nước Thái tử điện. Vũ Quân hôm nay đến, chính là muốn nhào nơi này thành như vậy. Đứa nhỏ cũng đã có, hướng hồ tình ý trong mắt kia không cách nào giấu được, Lăng Nhược Thiên định sẵn chết trong tay tiểu tử kia rồi. Không bằng nàng đến đây tiểu nháo một chút, sẵn tiện cho đám người trong cung kia biết không phải ai cũng có thể khi dễ đâu.

“Lui xuống!” Khí lạnh quanh người Thái tử Nam Cung Ngao Vân càng lúc càng dày đặc, hắn không am hiểu y thuật, nhưng thân là người lớn lên ở Thần y cốc, được trong người thiếu nữ nếu không thể nhìn ra cũng thật quá mất mặt đi.

“Lâm cô nương! Người có cách nào cứu nàng?” Nam Cung Ngao Vân nhìn chằm chằm bạch y thiếu nữ. Hắn không chỉ biết trong người Lăng Nhược Thiên là xuân được, mà còn biết loại xuân được này không tầm thường, nhưng hắn chính là không biết cách giải.

“Hoa Hà Bách, ta cũng không có cách.”

Vũ Quân bắt đầu nhìn thiếu nữ hai mắt đã mê mang, thần trí không tỉnh táo đang không ngừng lôi kéo vạt áo nam nhân, hoa Hà Bách là xuân được cũng là độc được. Nàng không lo cho Ân Tiểu Mặc, bởi vì y có nội công thâm hậu có thể hóa giải được độc tính của hoa, lại thêm Diệp Minh ở bên cạnh, chút xuân được đó không đáng nhắc tới. Nhưng Lăng Nhược Thiên vốn không có võ công, xuân được dễ giải quyết, nhưng đến lúc đó, độc tính sẽ chạy sang cơ thể nam nhân, không cần thận có thể mất mạng. Vũ Quân ném Lăng Nhược Thiên xuống hồ chính là muốn áp chế độc tính, không cho nó lan khắp cơ thể, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

“Hoa hà bách?” Nam Cung Ngao Vân nghi hoặc. Hoa Hà Bách là thảo dược đã tuyệt tích nhiều năm ở Tây Vực, là xuân được khiến nữ nhân quên hết tất cả, chỉ theo đuổi dục vọng. Đáng sợ hơn là, nam nhân sau khi cùng nữ nhân trúng hương hoa hà bách giao hoan không mấy ai sống quá được bảy ngày, tất cả đều trúng kịch độc mà chết. Thứ tà đạo này, tại sao lại xuất hiện ở Đông cung của hắn?

“Nhược Nhược! Ta xin lỗi!” Nam Cung Ngao Vân ôm chặt thiếu nữ trong lòng. Nữ tử trúng hương Hà Bách nếu không được thỏa mãn sẽ đứt đoạn kinh mạch, thất khiếu chảy máu mà chết. Mạng của hắn và mạng của nàng, hắn chỉ có thể chọn một.

Vũ Quân nhìn thấy trong mắt nam nhân chỉ có đau khổ cùng ân hận, không hề có chút giằng giằng xé, trong lòng không khỏi yên tâm. Nam nhân này đáng để cho Nhược tỷ bốn năm qua nhớ nhưng yêu thương, đáng để cho tỷ ấy nương tựa cả đời. Một nam nhân, sẵn sàng dùng mạng đổi lấy mạng một nữ nhân, yêu một người như hắn, người có gì cần do dự cơ chứ! Ánh mắt nhu hòa không tự chủ nhìn về phía nam nhân đang ẩn thân trong bóng tối kia, khóe môi khẽ cong lên.

“Chuyện còn lại giao cho Thái tử, Lâm mỗ cáo từ.” Tiếng nói vừa vang, bóng người đã bay xa. Không ai thấy từ một nơi khuất tối, một bóng đen cũng vọt bay đi.

“Ành!” Nam nhân như bóng ma thoát hiện ra, dáng vẻ cung kính hướng Nam Cung Thái tử.

“Mọi phụ hoàng cùng các vị khác rời khỏi đây. Sau này không được ta cho phép, ai cũng không được bước vào Đông cung nửa bước. Nếu có sai sót, người cũng không cần ở lại nữa.”

Vừa nói vừa ôm thiếu nữ về hướng tử điện. Mạng của hắn, chính là của nàng.

Ở căn nhà nào đó, cái bóng lớn nặng nề ném xuống giường

“Mẹ nó! Đồ khốn kiếp! Người dám quăng lão tử!”

“Ngươi cảm miệng!” Diệp Minh thực tức sắp chết rồi!

Ai đó thay hần giết tiểu tử này đi! Hần ngày đêm lo lắng chính mình đoạn tụ, sau đó lại ngày ngày nhớ thương một nữ nhân không biết tên, đau khổ như vậy, kết quả là cái gì đây? Tiểu Vô Nhan ác danh lan xa vách cái bụng bầu năm tháng bị người ta ném cho hần!

“Đồ vô lại này! Nàng làm khổ lão tử lâu như vậy! Từ nay lão tử sẽ dạy dỗ nàng đến nơi đến chốn!”

“Mẹ nó! Lão tử cần ngươi dạy sao? Ngươi rút ra xa một chút! Sấn sổ vào chỗ lão tử làm gì?”

Ân đại gia nhiệt tình chửi bới, bất ngờ thấy trước mắt tối sầm, môi như chạm vào thứ gì ẩm ẩm. Khuôn mặt nam nhân phóng đại trước mắt. Cả người nhất thời như bị rút hết sức lực, công sức dùng nội lực áp chế được tính một chốc tan thành mây khói. Hơi thở nam tính vẫn vút xung quanh khiến cả người nóng rực, không hiểu sao lại khao khát người kia đụng chạm.

“Nàng nữ nhân chết tiệt này!”

Cả đời Ân đại gia lần đầu tiên bị người ta đánh vào hông, mê muội lúc này cũng bị đánh tan không ít.

“Mẹ nó ngươi đánh lão tử! Ngươi dám đánh hông lão tử! Mẹ nó ai cho ngươi chạm vào hông ta!”

“Hừ! Cả người nàng có nơi nào lão tử chưa chạm qua?”

“Ngươi... Mặt dày!”

“Có dây bằng mặt nàng không?” Diệp Minh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thực sự nhẹ nhàng. Ha ha, nam nhân này là nữ nhân của hần!

“Mẹ nó! Ngươi không rút ngay đừng trách lão tử cướp sắc!”

“Nếu ngày mai nàng còn xuống được giường, họ lão tử liền viết ngược lại!” Diệp công tử hôm nay tâm trạng phấn chấn, triệt để hóa sói.

Ân đại gia bị hơi thở nam tính khiến cho không thể suy nghĩ, trong đầu vẫn mông lung suy nghĩ chữ “Diệp” viết ngược lại sẽ thành chữ gì.

Ở dịch quán nào đó, Vũ Quân đang bị người nào đó quần quýt không tha.

“Vũ Nhi, chuyện của Tiểu Vô Nhan là thế nào vậy?”

“Ngoài hần ra ta không nghĩ còn ai can đảm làm Tiểu Vô Nhan lớn bụng nữa đâu.” Vũ Quân nằm trong lòng nam nhân, tay nhỏ vẫn về nghịch ngợm lộn tóc của hần cùng của nàng đang quần lấy nhau.

“Vũ Nhi” Bàn tay ai đó bắt đầu không thành thật. “Diệp Minh có hài tử rồi. Chừng nào chúng ta mới có a?”

“Chàng thành thật một chút.”

“Hay tại trước nay vì phu không đủ cố gắng?” Bàn tay hư hỏng kia đã mò đến vạt áo trắng thanh lệ của thiếu nữ.

“Chàng...chàng... Ừm...”

Màn trướng lay động không biết do gió hay do tác động từ người bên trong giường. Ngày mai, hần là sẽ không chỉ có Lăng cô nương hay Ân đại gia xuống không nổi giường.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 74.1 : KINH THÀNH NGÀN DẠM

“Mẹ nó! Họ Lâm kia ngươi lăn ra đây cho lão tử!” Ân đại gia nộ khí bùng bùng xông đến trước cửa dịch quán đã là chuyện của ba ngày sau.

Vũ Quân sau khi đến Cảnh quốc, vì tránh hiềm nghi đã cùng Kỳ Phong tách ra, thuê phòng trọ ở nơi khác. Có chăng trong phòng ngủ của vị Vương gia nào đó luôn là Chiêu Dương đại tướng quân mặt lạnh đưa đám. Thiên lý ở đâu? Người ta đi tìm tiểu nữ nhân mà hần lại phải ở nơi này đóng giả? Chuyện trong Cảnh cung hần không được biết gì, chỉ thấy Vương gia phân phó vài ngày nay sẽ không về dịch quán, cứ thế hần nghiễm nhiên trúng họa!

Khi Tiểu Vô Nhan nháo tới nơi, Chiêu Dương hần còn đang ngái ngủ đâu!

“Ngươi tới đây làm gì?” Đừng trách hần không cho người ta sắc mặt tốt, nam nhân này bộ dạng chính là không đáng tin cậy, bảo hần làm sao yên tâm

giao Lăng Nhi cho y?

“Họ Lâm kia đâu?”

Quái! Sao Chiêu Dương lại thấy người này bộ dạng có chút kỳ quái nhỉ?

“Người nhìn cái gì?!” Tiểu Vô Nhan sắc giọng. Cả tháng nay y phải chịu không biết bao nhiêu cái nhìn như vậy, thật nhịn muốn hỏng rồi!

“Họ không có ở đây. Người không cần đến đây làm loạn.”

“Ồ đâu?”

“Ta không biết.” Nhanh và gọn, sao y cảm thấy kẻ mặt quan tài này và Lăng Nhi ngày càng giống nhau nhỉ?

Chiêu Dương cũng không rảnh rồi cùng người nào đó đối đáp, lập tức quay trở vào dịch quán, vừa nhìn mặt tin được đưa đến, khuôn mặt lạnh lẽo càng khó coi. Vương gia vừa có ý định hồi triều liền có dị động?

Tiểu Mặc nháo một hồi vẫn không tìm được người, ầm ức bỏ đi, nhưng chính là chạy không kịp! Vẫn là bị Diệp Minh bắt về Thần y cốc. Hắn cũng không thể để nữ nhân nhà mình mang cái bụng lớn chạy loạn khắp nơi như vậy.

Ở bên này, Kỳ Phong cùng Vũ Quân cũng lập tức rời khỏi Cảnh quốc, trở về kinh thành Mạc quốc. Mạc đế bị hành thích! Thái tử thay phụ hoàng đỡ một đao, thuận lợi lấy về thánh sủng. Trong triều nhất thời hình thành thế chân vạc: Thái tử, Thanh Vương cùng Huyền Vương. Lại cố tình loại thời điểm này, Cố lão tướng quân Cố Mạnh Kha bị thương nặng khi bảo vệ hoàng thượng, đã vài ngày không vào triều. Quan viên Huyền Vương đáng, trừ một vài võ tướng một lòng tin phục, đã không ít kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy. Kỳ Phong biết, đã đến lúc hắn nên trở lại, cùng người kia trực diện giao thủ.

Vũ Quân không muốn trở lại kinh thành đau thương đó, nơi đó như một vũng nước bẩn đục ngầu phải trái bất phân. Nhưng hơn ai hết nàng hiểu rõ, ân oán tình thù chính là từ kinh thành mà xuất hiện, hiện tại muốn kết thúc cũng phải ở chính kinh thành. Hai đóa kỳ hoa của ngũ sơn oanh chấn bọn họ, chính là bị cuốn vào tranh giành thị phi từ kinh thành này mà mất mạng.

Về đến kinh thành Mạc quốc đã là chuyện của hai tháng sau. Vũ Quân vốn tưởng Kỳ Phong gấp gáp, ai nghĩ tới hắn chính là cho đoàn người về trước, bản thân lại mang theo nàng nhàn nhã du sơn ngoạn thủy. Nàng nhìn nam nhân mắt phượng mị mị kia, không khỏi phát ngốc. Thâm oán yêu nghiệt! Hắn nhìn như còn có nhan sắc hơn nàng nữa!

“Sao không trở về kinh thành?” Vũ Quân khều khều vạt áo tử sắc.

“Không phải chúng ta đang đi sao?” Khuôn mặt hé ra kia cực kỳ đáng đánh đòn.

“Chàng không vội sao?”

Người kia không đứng đắn cần cần vành tai nàng, ác ý phả hơi thở của hắn vào phía sau cần cổ trắng nõn khiến Vũ Quân nóng bừng hai má.

“Chàng làm cái trò gì? Ngã bây giờ!” Bọn họ nhưng là đang cười ngửa trong rừng đầu.

“Vũ Nhi, vi phu gấp sinh hài tử hơn nha.” Nam tử cười trầm thấp, bàn tay đặt trên eo nàng càng tăng thêm lực đạo.

Vũ Quân muốn khóc rồi! Người này tại sao lại trở nên hư hỏng như vậy?

Trong khi đó...

“Từ Kiếm, oán ta sao?”

“Vi thần không dám.” Nam tử trung niên khẽ khom lưng hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, khuôn mặt cũng không chút biểu cảm.

“Từ năm đó, huynh luôn xưng thần. Huynh là oán trẫm.”

“Người là quân, ta là thần. Không có chuyện vua cùng thần tử xưng huynh gọi đệ.”

“Từ Kiếm à Từ Kiếm, tình nghĩa giữa chúng ta đâu chỉ mấy mươi năm quân thần. Năm đó quả thực ta có chút nóng vội, nhưng ta ngàn vạn lần không ngờ huynh sẽ động tâm.” Mạc đế cười khô một tiếng. Người huynh đệ này, dường như cũng từ đó mất đi.

“Nếu nàng thực sự có ý làm phản, khi Hàn phi mất, đã sớm kéo cờ.” Trong mắt người đứng kia hiện lên một tia thống khổ, người cũng đã chết, Hoàng thượng hôm nay cần gì nói lại chuyện đó.

Người đứng đó đúng là Vân Phương. Thế cục trong triều rối loạn, ông vẫn nhắm mắt làm ngơ. Huyền Vương kia không phải kẻ bắt tài, hắn không trở về ắt có tính toán của hắn. Ông cũng không còn lưu luyến gì chốn quan trường này, mười năm qua sống như một hình nhân không có trái tim, phồn hoa này chính là khiến ông càng thêm thống khổ.

“Ta có lỗi với huynh, có lỗi với Cầm Nhi.”

Nhìn nam nhân si tình trước mặt, Mạc đế không dám thừa nhận ông thực sự hồ thẹn. Năm xưa Cầm Nhi hương tiêu ngọc vẫn, nguyện vọng cuối cùng chính là mong ông không đụng tới Ngũ sơn oanh chấn, nàng cũng cam đoan nơi đó không có ý tạo phản. Ông đã gật đầu. Nhưng tại sao lại không tin nàng cơ chứ? Lâm Khanh Khanh chết, ông hiểu được Ngũ sơn oanh chấn thực sự không có ý tạo phản. Nhưng là, người cũng đã chết, núi cũng đã san, làm sao cứu vãn lại. Tâm của huynh đệ cũng theo đó mà nguội lạnh. Ông vẫn nhớ rõ Từ Kiếm năm đó từ Xuân Vụ Sơn trở về, tiến cung cầu kiến chỉ hỏi ông một câu “Người có ý an bài thân bên nàng ấy?”, nam tử một thân sương gió phong trần, hai mắt hằn những tia máu đỏ, chỉ có vài tháng, Vân Từ Kiếm ngọc thụ lâm phong như biến thành người khác đứng trước mặt ông. Từ đó trở đi, người nọ vẫn cúc cung tận tụy phục vụ triều đình, nhưng Vân Từ Kiếm cũng từ đó chết đi, trên đời chỉ còn Vân Phuong. Huynh đệ của ông không còn nữa, chỉ còn thần tử. Con đường ông đi thực sự trở thành cô quả nhân, không người thương, không huynh đệ.

“Từ Kiếm, huynh hận ta cũng được, oán ta cũng được, nhưng đừng vì mờ mắt mà kéo Vân gia theo. Ta biết huynh muốn giúp Huyền Vương, nhưng ta chưa từng nghĩ cho hãn cơ hội.”

“Dực Hi, người thực sự oán hận sao? Hay là thống hận chính mình? Đứa trẻ vô tội ấy cũng là cốt nhục của người.”

Sau khi tiên đế băng hà, trên đời này đã không còn người gọi Mạc đế hai chữ Dực Hi. Đây là lần đầu tiên sau khi Lâm Khanh Khanh chết, Vân Phuong chịu mở miệng gọi ông như vậy. Nhưng lại là vì đứa nhỏ kia.

“Huynh muốn cầu xin cho hãn?”

“Ta không làm việc thừa thãi như vậy. Với thực lực của hãn, hãn có thể tự mình nắm lấy. Huống hồ, người đối với hãn không phải vô tình.”

“Từ Kiếm, nàng kia thực sự là nữ nhi của huynh và Lâm Khanh Khanh sao?” Vân Phuong tự nhiên hiểu, “nàng kia” mà Mạc đế nhắc đến là ai.

“Đúng vậy.” Đáy mắt xẹt qua một tia đau đớn, cả đời này ông cũng không còn cơ hội lớn tiếng báo cáo thiên hạ “Đây là Vân Vũ Quân, là ái nữ của Vân Phuong ta cùng nữ tử ta yêu.”

“Từ Kiếm, ta xin lỗi.” Mạc đế nhìn đau đớn ẩn giấu trong đáy mắt Vân Phuong, trong lòng không khỏi áy náy. Chuyện năm xưa hoàng hậu lợi dụng Vân Phuong hãm hại Lâm Khanh Khanh ông vô tình biết được, lại thuận nước đẩy thuyền, thuận lợi đem Xuân Vụ Sơn trừ bỏ, lại không biết vô tình đem tâm Vân Phuong chôn cùng.

“Vi thần cáo lui.” Vân Phuong rời khỏi Ngự thư phòng, tâm như đeo đá. Quá khứ đều đã qua, hiện tại nói gì người chết cũng không thể sống lại.

Kinh thành từng bước chuyển qua ngày hạ. Mạc quốc thiên nhiên thuận lợi, mùa hạ không quá nóng, ngược lại thường có những cơn mưa bất chợt khiến người ta thư thái. Ngày Vũ Quân về kinh thành, chào đón nàng là một cơn mưa rào nhẹ. Hai người họ đi đến khu rừng phía đông kinh thành, nam nhân ngang ngược nào đó còn nhất định không chịu trú mưa, hai người cười một cơn ngựa đi dạo trong mưa.

“Mạc Kỳ Phong, tại sao trước kia ta không biết chàng vô lại như vậy?” Vũ Quân than thở một tiếng. Những ngày qua, chỉ e hai chữ “vô lại” này hạ thấp Mạc Kỳ Phong rồi.

“Vân Vũ Quân, nàng có muốn ta vô lại hơn không?”

Vũ Quân giật giật khóe mắt, sao lại có cảm giác mình chọn nhầm trọng phu thể này? Ánh mắt vô tình chạm đến cổ áo phong phanh của nam nhân nào đó, xương quai xanh nửa ẩn nửa hiện không nghi ngờ gì chính là hấp dẫn chí mạng. Mạc Kỳ Phong, chàng từ nhận vô lại, vậy ta đây cũng không khách khí.

“...” Kỳ Phong chân mày khẽ động, hít một ngụm khí, tiểu cộp mẹ nhà hãn, xuống tay đủ ngoan độc.

Vũ Quân cảm nhận được trong miệng có mùi máu mới chịu buông ra, nhìn đến dấu răng nhuộm máu trước ngực nam nhân, ngẩng đầu cười sáng lạn.

“Chàng là của ta!”

Kỳ Phong yết hầu khẽ lên xuống, tiểu nữ nhân cười đến thiên chân vô tà, khóe môi lại là màu máu đỏ tươi, cảnh tượng này đủ quý dị, nhưng cũng đủ hấp dẫn. Cúi đầu ngậm lấy môi đào thiếu nữ, ngang ngược công thành chiếm đất, bàn tay càng xiết chặt eo thiếu nữ, trời này đất này, hãn chỉ cần một người này. Ngự Lôi như cũng cảm nhận được chủ nhân nó đang làm việc xấu, không nên để người khác nhìn thấy, tự giác thả chậm tốc độ, thông thả ngắm nhìn xung quanh. Ai nha ai nha, mùa xuân của nó khi nào mới xuất hiện đây?

Vũ Quân cảm giác mình sắp chết rồi! Ngạt thở vì hôn mà chết! Như vậy cũng quá mất mặt đi! Bàn tay xoay xở đẩy lồng ngực nam nhân, lại thuận thế để hãn ôm nàng càng chặt. Môi lưỡi cũng bị người ta dày vò đến tê dại. Đại ca à! Đại đại vương gia à! Chúng ta đang ở bên ngoài! Bên ngoài đó! Người không cần mặt mũi cũng không nên ném luôn cả mặt mũi của ta đi chứ! Bị người ta nhìn thấy sau này ta còn dám nhìn người khác sao? Vũ Quân muốn hung ác cắn xuống, nhưng lại không nỡ. Chỗ xương quai xanh của hãn còn đang chảy máu đâu!

Đến khi tiểu nữ nhân cảm thấy linh hồn của mình sắp bay mất rồi, Kỳ Phong mới buông nàng ra. Hình ảnh thiếu nữ hai mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng ướt át, hai má hàm xuân khiến nam nhân nào đó nhiệt huyết sôi trào, chỉ hận không thể lập tức đè người ra “hành quyết”.

“Nàng lưu manh!” Vũ Quân vừa mới hồi hồn, lại bị một câu nói này đánh cho tỉnh người. Người này sao có thể mặt dày đến như vậy? Nàng... rõ ràng nàng mới là người bị ăn chặn hũ cơ mà!

“Chàng...”

“Có điều chỉ được lưu manh mình ta thôi!” Tiếng cười nam nhân trầm thấp, môi lạnh khẽ chạm vào cằm cổ trắng nõn khiến Vũ Quân không được tự nhiên.

“Biết rồi! Chàng mau buông ra!”

Trước cổ khê nhói một cái, nam nhân sáng khoái cười thúc ngựa chạy nhanh. Vũ Quân cúi mặt nhìn bòm ngựa phát phơ trong gió, người này rõ ràng là ăn miếng trả miếng! Nàng cắn ở kia hẳn có thể lấy áo che đi, mà hẳn có tình để lại dấu vết trên cổ nàng, muốn nàng làm sao che giấu? Làm sao gặp người a?

Rất nhanh liền đến kinh thành, hai người dù không muốn cũng đành tách ra. Vũ Quân không muốn đánh rắn động cỏ, Kỳ Phong cũng không muốn nàng phải nhúng chân vào vùng nước đục này quá sớm.

Huyền Vương trở về khiến tình thế trong triều thoáng chốc trở nên cứng nhắc, rất nhiều quan viên sợ vạ lây, nhất loạt cáo bệnh ở nhà. Ai cũng biết xưa nay quan lại bị cuốn vào tranh trửu đều không có kết thúc tốt đẹp. Nhưng là danh lợi quá lớn, quyền lực quá hấp dẫn, khiến người ta đã găm vào rồi liền không muốn nhả ra.

Ai cũng không ngờ tới, Huyền Vương hồi kinh, không những không ngay lập tức đi thăm Cố lão tướng quân mà là tìm Tam công tử bệnh tật nhà Vân tướng quân cùng thường trà. Thật nhảm nhí! Ngươi còn không biết Vân Phụng sao? Ông ta là kiểu ngu trung điển hình, sẽ không vì ngươi lời kéo được con trai ông ta mà đi theo ngươi. Huống hồ Vân tam công tử sinh ra đã yếu ớt, bệnh tật quán thân, ngươi lời kéo hẳn có được ích lợi gì?

Mạc Kỳ Phong cũng không nghĩ nhiều như vậy, hẳn đến gặp Vân Tam chẳng qua là vì trong lòng cảm thấy có lỗi với người này. Vân Tam vì hẳn mà phải rời xa thân nương (mẹ ruột), sinh tồn trong Vân phủ này hẳn cũng không đơn giản. May mắn hẳn (Vân Tam) còn có một đường mẫu nhất mực yêu thương hẳn. Thân thể Vân Tam yếu nhược do bị thúc sinh non, ừm, sẽ bảo Vũ Nhi đến xem bệnh cho hẳn một chút.

Vũ Quân trở về Trạch ký, nhìn quang cảnh náo nhiệt mà không khỏi cảm thán. Năm xưa nàng chỉ là ngẫu hứng một chút, ai biết được Trạch Ký hôm nay đã trở thành đệ nhất bảo trai cung cấp trang sức và phần thưởng cho phu nhân tiểu thư trong kinh thành.

“Lâu chủ!” Thiếu nữ xinh đẹp nhìn thấy Vũ Quân, tươi cười chào một tiếng. Họ đều là những đứa trẻ lẽ ra đã chết trong lũ lụt Thủy Hà năm đó, ngày hôm nay có thể đứng ở nơi này tươi cười đều nhờ bạch y nữ tử này. Sáu năm trước, Thủy Hà vỡ đê, nước lũ tràn vào, người chết vô số, cửa nhà mất sạch, bao nhiêu đứa trẻ đang sống êm ấm hạnh phúc bỗng nhiên trở thành cô nhi, đến thi thể của phụ mẫu cũng không cách nào tìm được.

Vũ Quân mười bốn tuổi tâm lạnh như tro tàn, ánh mắt nhìn cuộc đời chỉ còn lạnh nhạt vô tâm. Nàng nhàn nhạt hỏi đám trẻ: “Các ngươi có muốn sống không?”

Đùa! Sống ai mà không muốn? Nhất là đối với những kẻ vừa từ cõi chết trở ra, họ lại càng khao khát sống. Hai mươi tám đứa trẻ, nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất cũng đã mười bảy, đồng thanh một chữ “Có”. Ai ngờ cô nương kia lại cười mà nói:

“Ta cũng chỉ là một đứa trẻ. Ta không thể nuôi các ngươi.” Nhiệt tình vừa bùng lên như bị dội một gáo nước lạnh, đám trẻ tuyệt vọng nhìn nhau.

“Nhưng mà...các ngươi có thể tự nuôi mình.”

Cứ thế, Vũ Quân giao Trạch Ký cho Mộc Tú Anh cùng đám trẻ. Hai mươi tám người, đã có người thành thân, cũng có người rời đi, nhưng Trạch Ký từ một quán rượu xác xơ ven đường đã không ngừng phát triển, trở thành một nơi thượng lưu ở Kinh thành này. Mà người của Trạch Ký, từ thương nhân đơn thuần đã có người trở thành cao thủ võ lâm. Không thể nghi ngờ, không có Trạch Ký sẽ không có Lạc Nhạn Lâu.

“Tú Anh, lâu chủ gọi tỳ kia!” Tiểu cô nương xinh đẹp hương bà chủ Trạch ký vẫy tay. Đôi khi Mộc Tú Anh không hiểu, rõ ràng lâu chủ mới là người nghỉ ra mẫu trang sức, chế ra phần thưởng, buôn bán cũng coi như có bản sự, như thế nào nhất định không chịu đứng ra, đẩy luôn vị trí bà chủ này cho nàng?

“Lâu chủ?” Mộc Tú Anh mở cửa, nhìn đến bạch y thiếu nữ đang đứng bên cửa sổ, tâm không tự chủ thêm vào phần kính trọng. Thiếu nữ này, là ân nhân của nàng, là kính ngưỡng của nàng.

“Gần đây có tin tức gì không?” Không ai biết, ngoài Lan Nhược Phụng, Trạch Ký cũng là nơi thu thập tin tức nhanh nhạy số một số hai trong kinh thành.

“Cũng không có gì đặc biệt a...Ha ha Lâu chủ?” Mộc Tú Anh không nhịn được cười gian xảo. Nàng cũng đã là đại cô nương có gia đình rồi nha, dấu vết trên cổ Lâu chủ...

“Tỳ còn cười!” Vũ Quân thẹn quá hóa giận! Đồ lưu manh kia! Lần sau gặp sẽ tính sổ với chàng!

“Ai nha tuổi trẻ thật tốt! Nhưng muội cũng nên nhắc nhở cô gia tiết chế chứ!” Mộc Tú Anh nhìn như khuyên bảo, nhưng ý chính là trêu đùa.

“Đừng nhắc hẳn! Tình hình Vân phủ bên kia thế nào?” Vũ Quân xáy hỏ lảng sang chuyện khác. Còn nói nữa, nàng thật không muốn nhìn người.

“Ngoài muội và đám huynh muội Vân Như Nguyệt, hai người còn lại đều không phải là con của Vân tướng quân.”

“Là sao?” Vị tam ca hồ kia Vũ Quân có thể hiểu, nhưng còn đại tỷ cùng tam tỷ, tại sao lại...?

“Có vẻ Văn tướng quân cũng biết chuyện này. Còn cụ thể ta đang cho người đi nghe ngóng.”

“Không cần nữa. Tỷ kêu mọi người nghỉ ngơi đi cho tốt. Sau này Trạch Ký giao lại cho mấy người.”

“Còn muội?”

“Tú Anh, tỷ hỏi quá nhiều rồi. Thời điểm thích hợp sẽ nói cho tỷ.”

Vân phủ

“Mẫu thân, người sao vậy?” Vân Như Nguyệt, nay đã là Thanh Vương phi, lâu lắm mới về nhà mẹ đẻ một lần, ngoài ý muốn bắt gặp mẫu thân nàng suy yếu nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: CHƯƠNG 75: NỮ NHÂN OÁN HẠN

Lục An Giao sắc mặt trắng nhợt, đôi môi không còn huyết sắc, thoáng chốc nhìn như già đi mười tuổi, bà cứ nghĩ cả đời thông minh, không nghĩ tới lại bị người tính kế. Đến khi mẫu thân nói cho bà, cô trùng trùng trong người đang phản phệ, quay lại cắn nuốt tâm mạch của ký chủ là bà, bà vẫn cảm thấy không thực tế. Không nghĩ tới yên chi thảo ngộ đã tuyệt tích cách đây trăm năm lại lần nữa được người ta dùng đến để đối phó tiểu nhân vật là bà. Yên chi thảo là thực vật vô hại với tất cả mọi người, trừ người dùng máu nuôi cổ. Yên chi thảo với mẫu trùng giống như thuốc kích thích chứng điên cuồng, mất kiểm soát cắn nuốt ký chủ. Đáng sợ hơn là quá trình này quá mức lặng lẽ, đến khi người biết mình bị phản phệ, chỉ e đã chỉ còn lại khung da bên ngoài.

(Có ai nhớ Yên Chi Thảo từ đâu ko? Ai có đáp án ta sẽ tặng chương mới nhé :v)

“Nguyệt Nhi! Nhớ! Nếu nương xảy ra chuyện, cho dù hoàng hậu, hay bà ngoại nói có nói con làm gì cũng tuyệt đối không được nghe theo.”

“Nương?”

“Nhớ lời nương! Nếu Vương gia kia không yêu thương con, liền tìm cơ hội trốn đi, đừng ở lại vũng nước đục này.”

“...” Vân Như Nguyệt lệ rơi hai hàng, Thanh vương từ sau tân hôn rốt cuộc ngó qua nàng mấy lần? Trốn? Có thể trốn đi đâu?

“Là nương không tốt! Đem con kéo vào ân oán đời trước...” Lục An Giao cũng lệ rơi đầy mặt, đáng lẽ nên sớm an bài hôn sự của Nguyệt Nhi, hậu viện đấu đá bà đối với nữ nhi mình luôn tin tưởng, chút trò vật đó không làm khó được nàng. Nhưng là hiện tại nữ nhi của bà lại bị kéo vào tranh đấu chốn cung đình này, bảo làm sao bà có thể an tâm cho được.

Vân Phuong từ một năm kia ngày càng xa cách, cũng đem nhi tử tách khỏi bà. Lục An Giao không biết năm đó Lâm Khanh Khanh chết đã nói những gì, nhưng thực tế Vân Phuong đã dẫn dắt bà ra khỏi cuộc sống của ông. Lục An Giao mười chín tuổi cưới Vân Phuong, vừa là sắp xếp của hoàng hậu và mẫu thân, vừa là vì muốn thị uy cùng Lâm Khanh Khanh. Cho dù ban đầu cùng Vân Phuong chỉ là âm mưu cùng tính toán, nhưng hai người đã là phu thê hơn hai mươi năm, đến đây cũng phải nảy sinh tình cảm rồi. Huống hồ Lục An Giao bà chỉ là một nữ tử bình thường. Bà khiến Lâm Khanh Khanh cả đời không cam, nam nhân nàng ta yêu là phu quân của bà, nàng ta chết cũng vì độc mà bà hạ trên người nam nhân đó. Lục An Giao khi ấy rất muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, Lâm Khanh Khanh, người đời này thắng không nổi ta!

Nhưng hiện tại bà thừa nhận, bà thua rồi! Thua triệt để! Thua đến không thể giả dựa! Tâm Vân Phuong từ mười năm trước đã không còn ở Vân gia nữa, có lẽ đã chôn theo nữ tử ở Xuân Vụ sơn kia. Bà cả đời này làm một quân cờ phó mặc người quyết định, có gì mà kiêu ngạo chứ?! Đến nữ nhi của mình cũng không thể bảo vệ, để cho nàng bị kéo vào vũng lầy tranh đoạt này, có năng lực gì mà đắc ý chứ? Đến lúc này, chính mình lại sống không bằng chết cũng vì được thảo được hạ trên người lúc nào cũng không hay, Lục An Giao thực cảm thấy bất lực. Lâm Khanh Khanh vô thanh vô thức khiến Yên Chi thảo ngấm vào máu của bà đã bao nhiêu năm, mà kẻ đắc ý là bà, cuối cùng nhận kết cục gì đây? Sống không giống người sống, muốn chết cũng không được phép chết! Bởi vì bà chết, sẽ khiến những người đang chịu cô độc khổng lồ chôn theo. Mà hoàng hậu, tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra! Chưa bao giờ bà cảm thấy Lâm Khanh Khanh thực ra cũng không quá đáng ghét như lúc này. Nhờ cái chết của nàng ta, Vân Phuong mới kéo hai hài tử của bà vào quân doanh, nếu không, chỉ e chúng đã sớm trở thành quân cờ của hoàng hậu và mẫu thân bà.

“Nguyệt Nhi! Nương không thể nói cho con quá nhiều. Nhưng nhớ, cho dù bà ngoại con nói gì hay hoàng hậu bảo con làm gì, cũng chỉ cần giả vờ nghe theo, tuyệt đối đừng thực hiện. Nếu như nương xảy ra chuyện, nếu con bị ép buộc, hãy nói với cha con...”

“Nương! Nương đang nói gì vậy? Nương đừng nói gở!”

“...” Lục An Giao nhắm mắt cam chịu. Cô độc ngày ngày cắn rứt tâm mạch, đau đớn còn hơn chết, mà bà, lại không cách nào chết đi. Lâm Khanh Khanh à Lâm Khanh Khanh, người đứng là người chết rồi mà âm hồn không tiêu tan mà!

Vân Như Nguyệt hai mắt đỏ hoe, nhưng nàng không khóc nữa.

“Nương, người nói cho con biết, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Nguyệt Nhi, đừng hỏi. Biết càng nhiều, con sẽ càng nguy hiểm. Ân oán của đời trước, con không nên dấn sâu vào.”

“Nhưng nếu con cái gì cũng không biết, thì làm sao mà tránh?” Vân Như Nguyệt là một nữ tử thông minh, cũng là một người rất có bản lĩnh, chỉ là trước nay, mọi tâm tư của nàng đều đặt cả lên việc oán hận Vân Vũ Quân, nhưng là khi cần tình tảo, nàng chính là người trấn tĩnh hơn ai hết.

“Nương, Vân Vũ Quân chưa chết, phải không?” Khuôn mặt Vân Như Nguyệt vì oán hận mà trở nên vằn vẹo.

Từ năm mười ba tuổi, nàng vừa nhìn thấy tiệm nha đầu kia liền không thể không chế được tức giận trong người. Mười ba tuổi, Vân Như Nguyệt đã sớm nổi danh khắp kinh thành, không giống như nữ nhi con nhà võ khác, nàng nổi danh là tài nữ như hoa như ngọc, cầm kì thi họa đều tinh thông. Vân Như Nguyệt trong đám tiểu nữ kinh thành muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn khí chất có khí chất, không nghĩ ngờ chính là có vốn đề kiêu ngạo. Thế nhưng lại có kẻ dám kiêu ngạo hơn nàng! Tiệm nha đầu kia có nương sinh không có nương dưỡng, xuất thân thấp hèn, cha cũng không thèm để ý nàng ta, nàng ta lấy tư cách gì mà kiêu ngạo? Nha đầu đó không xinh đẹp bằng nàng, không xuất sắc bằng nàng, thế nhưng lại lạnh nhạt nhìn đời, dường như nàng ta không quan tâm bất cứ điều gì, cha không thương, nàng ta cũng không cần, hạ nhân khinh thị, nàng ta cũng không để ý. Nàng ta dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy cơ chứ?

“Con cũng đừng oán hận nàng ta nữa. Nàng cũng là một đứa nhỏ đáng thương. Nương của con cả đời oán hận nương nàng cũng không hề cảm thấy hạnh phúc, nương không muốn con lại đi vào vết xe đổ này.”

“Nương, giữa người và Lâm Khanh Khanh năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Lục An Giao trầm mặc. Bà đối với Lâm Khanh Khanh, là oán, là hận. Nhưng vì sao? Ba mươi năm trôi qua, chính bà cũng không còn nhớ. Có thể là vì Lâm Khanh Khanh xinh đẹp hơn bà, có thể vì nàng ta được người người yêu quý, hay là vì Lâm lão gia chỉ dạy Băng Linh kiếm pháp cho một mình nàng ta? Lục An Giao năm tuổi cùng mẫu thân đến Xuân Vụ sơn, là đến nương tựa Lâm lão gia chủ, cũng chính là bằng hữu của phụ thân bà. Năm đó tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tất cả những gì bà nhớ được là ánh mắt mẫu thân đầy phần hận nhìn vào khoảng không vô định mà nói với bà rằng, hai người bọn họ là đến nương nhờ kẻ thù giết cha của bà, bọn họ đến, là để tìm cơ hội hủy hoại tất cả của ông ta, khiến ông ta mất đi tất cả, sống không bằng chết.

Lâm lão gia từ năm đó là toàn tâm toàn ý đối xử với mẹ con bà, ông cho mẫu thân bà một danh phận, giúp hai người đường đường chính chính trở thành chủ nhân ở sơn trại, nhưng mười năm qua đi cũng không hề cùng mẫu thân thân mật, có những khi bà hoài nghi, năm xưa có đúng hay không người này đã giết cha nàng để chiếm đoạt mẫu thân? Nhưng mỗi khi nàng lung lay như vậy, mẫu thân lại đem cái chết của cha bày ra trước mắt bà, tâm trí của bà vẫn luôn nhớ rõ cha đem bà và mẫu thân nhốt vào mật thất, một mình ông bị hai mươi mấy kẻ mặc áo đen vây lấy. Bóng dáng cha cả người đầy máu đã trở thành nỗi ám ảnh của bà suốt những năm tháng thơ ấu.

Những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời, Lục An Giao dường như cảm thấy thì ra Lâm Khanh Khanh không đáng hận đến vậy. Chưa nói đến cái chết của cha bà có thật sự liên quan đến Lâm lão gia hay không, ngoài việc Lâm Khanh Khanh xuất sắc khiến bà phải ghen tỵ ra, nàng ta không có lỗi gì cả. Huống hồ chứng có Lâm lão gia hại chết cha mà mẫu thân đưa ra mớ hồ như vậy, bà không có can đảm tự mình điều tra lại. Nếu thực sự ông ta hại chết cha của bà, vậy những gì ông ta phải nhận là đáng đời, nhưng nếu không phải...? Bà không dám nghĩ tiếp. Những ngày qua nằm trên giường, bà cảm thấy chính mình là một kẻ lấy oán báo ân đáng xấu hổ. Người nam nhân đó vóc dáng cao lớn cồng kềnh trên lưng, bờ vai Lâm lão gia rất rộng, rất vững chắc. Khi đó, bà tám tuổi, ngã xuống dốc núi, Lâm Khanh Khanh ôm lấy bà lăn mười mấy vòng theo sườn núi, sau cùng lại đứng dậy cười hồn nhiên nói với bà: “Tỷ không sao chứ?”

Nhìn đứa nhỏ gọi bà tỷ tỷ một thân y phục trắng thuần đã lấm lem, có vài chỗ bị xé rách, thậm chí có vết máu thấm ra, bà muốn chạy về nói với mẫu thân: “Chúng ta không hận họ, không hận họ nữa được không?”

Lâm lão gia tìm đến, cũng không màng đến Lâm Khanh Khanh cả người nhếch nhác, vội vàng nắn lại cái chân bị trẹo cho bà, đặt bà lên vai công trở về. Bà muốn nói với mẫu thân, họ là người tốt, họ không nên bị hận thù như thế. Nhưng khi Lâm lão gia chỉ gọi Lâm Khanh Khanh đi luyện tập Băng Linh kiếm pháp, bà liền quên mất đi ý nghĩ của chính mình.

Cứ thế đã ba mươi năm rồi, người đã không còn, đất cũng đã lạnh, Lục An Giao nằm trên giường chờ chết, lần đầu tiên cảm thấy mình sai rồi, mẫu thân cũng sai rồi. Nếu năm đó không cố chấp như vậy, có phải hay không người nam nhân có nụ cười hiền hậu, bàn tay to lớn ấm áp đó không chết đi, tiểu nữ vì bảo vệ bà mà thương tích đầy mình vẫn cười hồn hậu hỏi bà có sao không sẽ không cùng bà trở thành kẻ thù một mất một còn người chết kẻ sống như vậy. Hiện tại bà hối hận rồi, hối hận rồi có được không?

“Nguyệt Nhi, đều là chuyện cũ. Con không nên hỏi đến. Đây là người lớn sai, tại sao bắt chúng ta phải gánh chịu? Tại sao lại đem ân oán của các người phá hoại cuộc sống của ta?” Lục An Giao càng nói càng kích động, chưa bao giờ bà cảm thấy cuộc sống đối với mình lại bất công như vậy.

“Nương! Nương! Không sao rồi! Nương đừng như vậy!” Vân Như Nguyệt lớn như vậy, lần đầu tiên thấy nương nàng kích động như vậy.

“Không cần! Ta không muốn hận họ! Nương! Nương! Chúng ta đừng hận họ nữa, được không?”

Lục An Giao càng lúc càng kích động, đến tâm thần cũng không còn tỉnh táo nữa. Vân Như Nguyệt cũng bị dọa sợ. Là loại chuyện gì có thể khiến mẫu thân luôn luôn bình tĩnh của nàng trở nên như vậy chứ.

Đến cuối cùng, Vân Như Nguyệt cũng không hỏi thêm được gì, nhưng nàng biết, mẫu thân nàng là oán hận bà ngoại. Những năm qua được mẫu thân nuôi lớn, nàng hiểu rõ bà, hơn ai hết, nàng biết mẫu thân không hạnh phúc. Cha luôn là một bộ dạng xa cách, ca ca từ khi mười tuổi cũng bị cha đưa vào

quân doanh, về đến nhà đối mẩu thân cũng chỉ là kính nhưng không thân, nương ngày ngày đề phòng di nương, lo liệu việc nhà, nàng biết nương không dễ dàng. Chỉ là nàng chưa bao giờ ngờ tới người có thể bức điện mẩu thân lại là bà ngoại nàng chưa từng thân cận cùng vị cao quý trong cung kia.

Huyền Vương hồi kinh, trước tiên không vào cung diện thánh khiến thánh thượng không vui, nói hẳn ba ngày sau đó không cần vào triều. Mạc Kỳ Phong cười nhạt, hẳn cầu còn không được đâu! Trước kia Thái tử độc tôn ở kinh thành, hẳn còn có động lực đề vào triều lắng lư, hiện tại khác rồi, Mạc Kỳ Thanh đã trở về, hẳn cũng lười cùng họ tranh giành. Trong cuộc chiến của hắn, đối thủ thực sự là vị mẫu nghi thiên hạ giả dối kia, chứ không phải huynh đệ cùng cha của hắn.

Khiến Mạc Kỳ Phong đau đầu chính là thiếu nữ trong Vương phủ, cho dù nàng đối với hắn không trung tâm, nhưng cũng chưa từng làm gì thương tổn hắn, bảo hắn xuống tay với nàng, hẳn làm không được. Thiếu nữ đó cũng xem như một tay hắn nuôi lớn, hẳn đối với nàng, không có tình thì còn nghĩa. Nhưng là, hẳn thực sự có thể buông tha cho nàng sao? Ừ, chỉ cần nàng không làm gì quá sai trái, hẳn đều có thể bao dung, dù sao hắn cũng từng hứa hẹn chăm sóc nàng. Mạc Kỳ Phong thở dài ngao ngán.

“Phong ca ca...” Âm thanh mềm mại nhu nhược, Kỳ Phong khẽ thở dài một tiếng.

“Muộn rồi sao muội còn chưa ngủ?”

“Chẳng phải huynh cũng còn thức đó sao? Muội sợ huynh đọc sách muộn bị đói, mang canh đến cho huynh.” Thiếu nữ dịu dàng cười, đem chén canh đặt xuống bàn.

“Được rồi! Mau trở về ngủ đi.”

“Phong ca ca, huynh nói chuyện cùng Hương Nhi.” Thiếu nữ hai má hồng ửng, e thẹn cúi đầu.

“Hương Nhi, ta rất nhớ nàng ấy.” Kỳ Phong bỗng trầm giọng, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời tối đen, không thấy được hai mắt thiếu nữ thoáng sững sờ.

“Đời này ta không nghĩ thú ai ngoài nàng ấy nữa.”

“Nhưng...nhưng nàng ấy chết rồi!” Giọng Sở Tích Hương run rẩy, nàng biết năm đó Phong ca ca đối nữ tử kia có động tâm tình, nhưng ba năm, đã ba năm rồi...

“Đó là hối hận lớn nhất cuộc đời ta. Nếu ta quan tâm nàng ấy hơn một chút, có lẽ sẽ không có kết cục như vậy.”

“Vậy...còn muội?” Hai hàng lệ rơi xuống, Sở Tích Hương đau lòng, cố kìm nén cho mình không khóc thành tiếng.

“Ta xem muội là muội muội...”

“Nhưng huynh đã hứa chăm sóc muội cả đời!”

“Hương Nhi...”

“Không cần! Huynh đừng nói nữa! Muội không nghe! Không nghe!” Sở Tích Hương bịt tai vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng. Sự thật tàn nhẫn đó, nàng không cách nào chấp nhận. Chỉ cần hắn không tự mình nói ra, nàng vẫn có thể tự mình ảo tưởng.

Thiên hạ nói rằng “Sở cô nương là nữ tử Huyền Vương yêu nhất, là bảo bối trên tay Huyền Vương”, nhưng ai biết hẳn từ nhỏ tới lớn luôn sủng nàng, cho nàng ăn đồ ăn ngon nhất, mặc y phục đẹp nhất lại chẳng bao giờ gần gũi cùng nàng. Nàng tám tuổi, hẳn mười hai, nàng sợ hãi bóng đêm mà khóc lóc đòi hẳn ngủ cùng, hẳn lạnh mặt nói nam nữ thụ thụ bất thân.

Nàng mười một, hẳn mười lăm, không chút suy nghĩ ném nàng ở lại hoàng cung ăn thịt người kia, một mình ra chiến trận. Lại nhờ Trường công chúa chăm sóc nàng, khiến nàng không cách nào trốn đi tìm hắn. Mạc Kỳ Phong hai mươi tuổi thắng lợi trở về, nàng vẫn là hòn ngọc hẳn nâng niu, nhưng chỉ có nàng mới biết, thì ra bảo hộ nàng đối với hắn là trách nhiệm. Là cái giá cho mẹ nàng khi xưa, là lời hứa mà hắn nói ra sẽ nhất định thực hiện. Sở Tích Hương hiểu rõ, nam nhân kia cũng sủng nàng nhưng tuyệt đối không yêu nàng! Không sao! Bọn họ còn thời gian cả đời, nàng còn cả đời để khiến hắn yêu nàng. Thế nhưng trên đời lại sinh ra một Vân Vũ Quân! Vân Vũ Quân có thể trong một năm gần gũi khiến hắn động tâm, khiến hắn luân hãm! Nàng không cam! Nàng thực sự không cam lòng! Tại sao người cùng hắn lớn lên là nàng, người hắn yêu lại là nữ nhân kia? Vân Vũ Quân không hiểu hẳn bằng nàng, lấy tư cách gì cùng nàng tranh đoạt? Mười năm nàng ở bên Mạc Kỳ Phong, cũng không bằng Vân Vũ Quân ở bên hắn mười tháng! Sở Tích Hương là oán, là hận, oán Mạc Kỳ Phong có sao lại động tâm, hận Vân Vũ Quân giữa đường xuất hiện cướp nam nhân của nàng. Nàng đã không được, ai cũng đừng hòng tốt!

Vũ Quân khẽ rung mình, trời vừa mới chớm thu, như thế nào lại lạnh đâu. Nàng hồi kinh cũng đã bốn tháng, Kỳ Phong sau khi trở về bữa bận nhiều việc, cũng vì tránh tai mắt nên không đến tìm nàng. Bầu trời như tấm nhung đen dẹt ánh kim rực rỡ, Vũ Quân khoác áo ngoài, đêm nay nàng muốn làm hái hoa tặc!

Ban đêm, kinh thành bị bao trùm bởi hơi thở nặng nề đến khó hiểu, ai cũng không biết, dưới vỏ bọc bình yên hoa lệ này, từng con sóng ngầm đang cuộn cuộn chảy. Vũ Quân quen đường cũ nhảy vào Vương phủ, chợt nhớ lại đêm đầu tiên nàng ở nơi này hai lần suýt mất mạng, lòng có chút ngù vị tap trần. Trên đời này, chính là cái gì cũng không thể nói trước được. Nàng năm ấy ở lại nơi này có bao nhiêu oán hận, có bao nhiêu bất đắc dĩ, nàng hiện tại thế nhưng nửa đêm lên vào nơi này tìm nam nhân nha. Nhớ đến đêm tân hôn, nàng thế nhưng phun ra hai chữ “yêu nghiệt” để hình dung nam nhân kia, lại còn nói hẳn còn xinh đẹp hơn nàng nữa, quả thật có tư chất háo sắc mà.

Vương phủ canh phòng lỏng lẻo, nhìn nơi nào cũng không thấy người, nhưng người dường như muốn vào liền có thể vào. Con chim ưng ban ngày ăn no ngủ đầy mắt kia ban đêm rừng mờ không có ngủ, tự mình canh gác toàn Vương phủ, một con kiến cũng không thể lọt. Ban đêm, bản năng của động vật chính là vô địch. Nhưng mà, con chim béo đó ăn của nàng bao nhiêu thịt rồi cơ chứ? Nếu nó dám tổ cáo, ngày mai nàng liền vật trụi lông đem nướng!

Vũ Quân thuận lợi đi đến thư phòng, bỗng nhiên một thanh huyền sắc xông ra trước mặt, đến khi nhìn rõ, nàng chỉ có thể vỗ ngực tự trấn an. Đại ca, đêm hôm người không ngủ đứng trước cửa phòng nam nhân làm gì?

Chiều Dương tuy mặt than, nhưng hẳn không phải đầu gỗ, xông ra chỉ là muốn dọa cho nàng hay hành động của nàng quá liều lĩnh, nơi này hôm nay có lẽ cũng hết nhiệm vụ của hắn rồi.

“Người... có tin tức của nàng không?” Chiều Dương ngập ngừng hỏi, những ngày qua hẳn biết Vũ Quân ở kinh thành, nhưng không thể lộ liễu đi tìm nàng. Mà tiểu nữ kia, sau khi từ Cảnh quốc trở về, nàng bật vô âm tín.

“Nếu đã vô tình, cần gì phải đa tâm?” Vũ Quân cảm thấy đau đầu, hai người này một người đuổi, một người trốn, cả hai cùng đau khổ, cần gì dày vò nhau như vậy?

“Người không hiểu.” Chiều Dương cúi đầu, đáy mắt xẹt qua tia u ám, hẳn không muốn đau khổ, càng không muốn nàng đau khổ.

“Người biết rõ người yêu nàng.”

“Ta càng biết rõ huynh muội không thể yêu nhau.” Chiều Dương rời đi, lẩm bẩm chỉ mình hắn nghe thấy, bỏ lại Vũ Quân bất đắc dĩ đứng đó.

Gió khẽ động, Vũ Quân ngửi thấy long diên hương vẩn vơ, nàng rơi vào vòng tay quen thuộc, tiếng đóng cửa vang lên phía sau. Chưa kịp phản ứng, môi đã bị người nọ giữ lấy, nụ hôn của hắn như cơn mưa day dứt trên miền, khiến nàng ý loạn tình mê.

“Nhớ ta sao?” Buông môi nàng ra, Kỳ Phong khẽ gục đầu vào hõm vai nàng, giọng nói trầm ấm.

“Bỏ cô nương là tôi trộm hương!” Vũ Quân vòng tay ôm lấy hắn, ánh mắt lóe lóe như con cáo gian xảo.

“Ta rất nhớ nàng.” Kỳ Phong cũng không cùng nàng tranh cãi, những cái hôn rải rác trên cổ thiếu nữ, hẳn ác ý cần nhẹ khiến nàng khẽ rung mình.

“Phong!” Nàng cũng thật nhớ hắn, nhớ giọng nói của hắn, nhớ cái ôm của hắn, nhớ của hơi thở của hắn. Thì ra nàng nhớ hắn đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: CHƯƠNG 76: NỮ TỬ THÚ THÊ

Ân Tiểu Mặc kích động đánh đắm người cản đường nàng, thuận lợi thoát khỏi Thần y cốc. Nàng cười nhạt nhìn sơn cốc non xanh nước biếc, nơi này có con của nàng, cũng có cha của đứa nhỏ, nhưng cũng không đủ sức níu giữ chân nàng. Tiểu Vô Nhan thuộc về thế giới bên ngoài kia, thuộc về tự do phóng túng, nàng tuyệt đối không phù hợp để làm lương thê hiền mẫu. Đứa nhỏ kia là không cần thận mà có, không sao, hẳn muốn nó, vậy nàng sẽ sinh, coi như món quà từ biệt cho nam nhân kia.

(Tiểu Mặc làm rõ là nữ rồi, cho nên từ sau trong một số ngữ cảnh ta thay “y” bằng “nàng” nhé mn)

“Tiểu cô nương, có chuyện gì từ từ thương lượng. Người có tức giận đến mấy cũng nên nghĩ cho tiểu thiếu gia chứ, ngài ấy còn nhỏ như vậy...”

“Mẹ nó! Người về nói với Diệp Minh, con lão tử cũng sinh xong rồi, nói hẳn từ sau đừng không có việc gì lại đuổi theo lão tử. Thần y cốc của các người lão tử ở không nổi!” Tiểu Vô Nhan một thân nam trang màu nền trời, vỗ vỗ mông hai cái, nhún chân biến mất sau hàng cây, để lại vị lão nhân lệ rơi đầy mặt. Rốt cuộc loại đức hạnh gì mới có thể dưỡng ra một nữ tử như vậy?

Diệp Minh đi hái thuốc trở về, từ xa đã nghe tiếng đứa nhỏ ọe ọe khóc, trong lòng thầm kêu không ổn. Đến khi biết được mẹ đứa nhỏ bỏ con mà chạy, thảo dược trên tay hắn bị nghiền nát vụn, lão nhân chăm sóc hắn từ nhỏ cũng kinh hãi, Diệp Minh từ trước đến nay chưa bao giờ có khuôn mặt đáng sợ như vậy. Diệp Minh ôm đứa bé gần ba tháng tuổi, đứa trẻ sinh thiếu tháng nên yếu ớt khó nuôi. Nữ nhân kia mang thai bảy tháng, vì tức giận công tâm mà sinh non, thân thể nàng bị tổn thương, hẳn những ngày qua luôn bận rộn tìm thảo dược giúp nàng hồi phục, ngàn vạn lần không ngờ tới đồ chết tiệt kia nhân cơ hội hắn vắng nhà mà bỏ đi. Hẳn thừa nhận khi đó là hắn nóng nảy, là hắn không nguyện tin tưởng nàng, nhưng chẳng lẽ cha con hắn không đáng cho nàng lưu luyến? Chẳng lẽ con của họ cũng không thể giữ chân nàng? Nàng rốt cuộc xem chuyện giữa bọn họ là sai sót?

Đứa trẻ khát sữa ọe ọe khóc lớn, lại có tình là một đứa trẻ khó nuôi, ngoài sữa của thân nương (mẹ đẻ), nó không chịu uống sữa của bà vú. Nữ nhân chết tiệt kia thế nhưng vắt sữa vào ống trúc rồi bỏ lại cả hai từ chạy lấy người!

Tiểu Mặc đến kinh thành Mạc quốc đã là năm ngày sau. Năm ngày cười gượng rờn rờ, nàng thế mới biết cơ thể sinh xong đã yếu ớt đến nhường nào, nàng bật cười tự giễu, thậm chí nghĩ thân thể mình: “được nâng niu vài tháng liền nghĩ mình là lá ngọc cành vàng sao?”

Trong ba người bọn họ, Ân Tiểu Mặc nàng xem như là thần kinh thô nhất, nhưng nàng không ngốc. Thần y cốc không chào đón nàng, nàng cho dù ngốc cũng có thể nhận thấy, huống hồ người ta còn không thèm che dấu địch ý. Vài vị trưởng bối trong cốc vì ngại thân phận nên lựa chọn không nhìn đến nàng, cũng có người nhìn nàng rồi trực tiếp hừ lạnh, ai mà không ghét bỏ ác danh lan xa Tiểu Vô Nhan. Tiểu cô nương thanh thuần Lục Ngạn kia cũng nhìn nàng đầy địch ý, ánh mắt đôn thuận năm xưa hiện tại nhìn nàng thậm chí còn mang theo sát ý. Nhưng là nàng không quan tâm! Bởi vì nàng xuất hiện trong sơn cốc cũng vì nam nhân kia. Tất cả mọi người có thể ghét bỏ nàng, duy có hắn không được phép. Nhưng là, hắn làm không được!

“Không uống rượu nữa, ngươi cùng ta uống trà!” Vũ Quân giắt vò rượu trên tay Tiểu Mặc, nàng nhớ không nhầm người này còn chưa có ra tháng đầu (ra cữ đầy ạ)

“Mẹ nó! Ngươi bảo lão tử uống cái thứ đáng ngòm này sao?”

“Thô tục!” Vũ Quân nhăn mày, rõ ràng đã làm mẹ rồi, sao còn nói năng tùy tiện như vậy chứ?

“Cái bụng của ngươi đâu?” Vũ Quân chỉ chỉ ngón tay vào cái bụng xẹp lép của người nào đó.

“Ném ở Thần Y cốc rồi. Vũ Nhi, ta không muốn ở đó.”

“Có người khi dễ ngươi sao?” Vũ Quân không quen nhìn bộ dạng bằng hữu u uất như vậy.

“Mẹ nó! Ai dám khi dễ lão tử?”

“Mẫu tử liên tâm, tiểu tử của ngươi hiện tại đối rồi, ngươi không đau lòng sao?”

“Cả đời ta chưa từng ở đâu chịu uất ức như vậy! Lão tử không muốn cùng nơi đó liên quan! Con của hắn nuôi, không liên quan đến ta!”

Vũ Quân muốn an ủi bằng hữu, lại không biết nói thế nào. Dáng vẻ này mười phần là bị khi dễ, nhưng Ân Tiểu Mặc đâu phải loại người mặc người khi dễ. Huống hồ, nếu y thực sự tức giận, dám khi dễ y, ai cũng đừng mong sống tốt. Tiểu Nhi của nàng khi nào thì chịu lòng đầy ảm ức mà bỏ chạy.

“Nếu hắn tới, đừng nói về ta. Ta không muốn gặp hắn.”

Tiểu Mặc vừa nói liền phát tay áo, bóng người khuất dần ở hành lang. Vũ Quân nhìn theo bóng lưng thẳng tắp ấy, thoáng phiền muộn. Tiểu Nhi ở Thần Y cốc rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu uất ức? Ân Tiểu Mặc từ nhỏ đã biết “ngoài cười trong không cười”, sau khi lớn lên lại càng cuồng ngạo can rở. Đừng thấy y luôn cười nhạt khinh thường, chính là trong lòng luôn tính toán cẩn thận. Ngươi nhìn y như ngẫu hứng giết người, nhưng dưới tay y chưa từng có mạng người chết oan. Vũ Quân vẫn biết giữa Tiểu Nhi và Diệp Minh có mờ ám, chỉ không biết tại sao lại tiến triển nhanh đến vậy. Nhưng nếu họ Ân kia vô tình, y chắc chắn sẽ không cùng người nào đó dây dưa. Lại nói y bỏ mặc mọi chuyện chạy trốn về đây, lấy tính cách của Tiểu Vô Nhan trước kia, còn không phải sẽ quấy nát Thần Y cốc rồi mới đi. Tiểu Nhi lần này, là thực sự đau lòng.

Tiểu Vô Nhan biết gần đây y đen đủi, nhưng cũng không cần mếu máo đến mức này chứ? Vương gia phu phụ mười mấy năm không thèm nhìn mặt nhau, hiện tại vì y mà tình cảm thất chặt sao?

“Tiểu thiếu hiệp, hai chúng ta ở nơi này hạ cố mời thiếu hiệp đến sơn trang làm khách một chuyến.”

“Vương phu nhân làm khó Vô Nhan rồi. Vô Nhan có mặt mũi gì được hai vị đây đích thân đến mời?” Người nào đó trong lòng đang chửi bới mười tám đời nhà họ Vương kia. Hai người các ngươi cho dù cuồng con gái thì cũng cần có giới hạn chứ.

“Lão phu cũng là vạn bất đắc dĩ. Nếu không phải chuyện quan trọng, tuyệt

đôi không dám phiền đến thiếu hiệp.” Mẹ nó, nếu không phải vì nữ nhi, lão tử mới lười qua lại với kẻ danh tiếng thối nát như ngươi.

“Thật ngại quá! Vô Nhan hiện tại có việc gấp phải đi. Chỉ bằng như vậy đi, hai vị cứ về trước, sau khi xong việc sẽ đến nhà thăm hỏi...”

“Ngươi bớt nhiều lời đi. Hôm nay cho dù đánh chết ta cũng phải mang ngươi về sơn trang!” Vương phu nhân chưa bao giờ là một người kiên nhẫn. Hiện tại bọn họ có hai người, còn sợ không lời được tiểu tử này đi hay sao?

Quả thật bọn họ đã đem được người đi. Tiểu Vô Nhan trước kia không phải là đối thủ của Vương gia phu phụ, hiện tại lại càng không, quần thảo một hồi vẫn không tránh khỏi kết cục bị họ đánh ngất đem đi.

Vũ Quân dờ khóc dờ cười ôm lấy đứa trẻ. Hải tử ngoan, con còn nhỏ như vậy đã bị ghét bỏ, tiểu di (đi nhỏ) thật thương con. Nhưng cũng không thể bắt ta làm bảo mẫu cho con, đúng không? Đứa nhỏ hơn bốn tháng tuổi trên tay nàng vẫn đang oe oe khóc, nó thật đối lâu lắm rồi.

Diệp Minh dùng hai mươi lăm năm nhân sinh của mình để đảm bảo, nữ nhân kia là tai kiếp của hắn! Nàng bỏ lại con, bỏ lại cả hắn mà rời đi Thần Y cốc, hắn có thể hiểu là do hắn khiến nàng thất vọng. Hắn có lỗi, được rồi, hắn đi tìm nàng nhận lỗi. Nhưng hắn vừa xuống núi liền nghe tin nàng thành thân là thế nào chứ? Nàng tức giận hắn thế nào cũng không nên đến thời gian để giải thích cũng không cho hắn chứ?

Đường môn thập đường chủ Vương Kiệm gả nữ nhi, giang hồ nhân sĩ dĩ nhiên được dịp tụ hội. Ai cũng thật tò mò rốt cuộc là bậc anh tài nào được Vương đường chủ cùng phu nhân xem trọng. Nhưng là tân lang này dường như không có tiếng tăm, ai cũng không biết gì về y, thậm chí sau khi thành thân sẽ ở Vương gia sơn trang ở rể. Có người khinh bỉ y trèo cao, dựa vào gấu vầy nữ nhân, cũng có người cảm động Vương gia thiếu nữ là một nữ tử si

ình, nhưng không ai có thể ngờ đến, tân lang lại có thể là Tiểu Vô Nhan cười nhạt giết người trên giang hồ kia.

“Các người ra ngoài, ta tự thay y phục.”

“Cô gia, chuyện này...” Đám người hầu khó xử nhìn nhau.

“Độc của phu nhân nhà các người còn chưa giải, ta có thể chạy sao? Ra ngoài!”

Đám người hầu nhìn nhau cân nhắc, sau đó không tiếng động lần lượt ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại. Tân lang sắc mặt khó coi nhìn hỷ phục trước mặt. Chất vải tốt lắm, tú công được lắm, kiểu dáng cũng miễn bàn. Nhưng ta là tân lang nha! Ở đâu có tân lang phải trùm khăn che mặt? Mẹ nó các người dám ức hiếp lão tử!

Khi Diệp Minh tiến vào đại sảnh Vương gia son trang, hôn lễ đã hoàn thành, tân lang cũng đã được đưa vào động phòng, chỉ còn đám người dự lễ đang xôn xao không ngớt. Tân lang trùm khăn che mặt đã là rất kỳ lạ rồi, như thế nào còn dùng khăn không chịu bái đường.

“Vương lão huynh sẽ không là ép hôn người ta chứ?” Một vị đại hiệp cười lớn, lại khiến những người khác sắc mặt khẽ biến động.

Đây hiển nhiên là nghi hoặc của đám người ở đây, nhưng không phải lời nào cũng có thể nói ra nha.

“Ha ha. Tô huynh cứ thích đùa. Có bao nhiêu thiếu niên đang sút đầu mẻ trán tranh nhau làm hiền tế nhà Vương huynh đâu, phải không?”

“Ha ha, là ta hồ đồ. Hồ đồ rồi!”

Vài tiếng cười gượng gạo thành công phá tan bầu không khí cứng nhắc. Người giang hồ, chuyện giang hồ, thì ra không phải rất sáng khoái thăng thần như người ta vẫn nghĩ.

“Tiểu huynh đệ này, uống rượu đi!” Một đại hán to lớn hào sảng đẩy bát rượu vào tay Diệp Minh, giọng nói của ông ta oang oang khiến không ít người chú ý hướng này.

“Vị này là...”

“Ta nhìn thật lạ mắt nha”

“Người này chưa từng thấy...”

Nhất thời Diệp đại công tử trở thành tâm điểm chú ý, bị mấy lão hồ ly trên giang hồ dùng ánh mắt đánh giá không chút kiêng nể. Thậm chí có người còn khoa trương, đem bàn tay cứng như thép nắm lấy đầu vai Diệp Minh, dùng nội lực ấn xuống. Diệp Minh khẽ nhíu mày, hẳn tuy thua kém Mạc Kỳ Phong một chút, cũng thường bị Chiêu Dương coi thường, nhưng đó là hắn nguyện như vậy, vì đó là huynh đệ của hắn. Còn đám người thất tao bát loạn này, tư cách gì cũng hắn bày ra vẻ mặt bề trên? Khỏe mỗi khẽ cong, vận nội lực trong người, Diệp Minh mặt không biến sắc cùng người nọ âm thầm so chiêu. Đường môn Vương Kiệm tốt lắm, thế nhưng dám ép hôn người của hắn, cũng không nên trách hắn xuống tay không lưu tình.

“Các vị hãy bình tĩnh! Đây là bằng hữu! Bằng hữu!” Vương Kiệm bộ mặt cười cầu hòa tiến tới, trong lòng thầm mắng đám người thô lỗ này sao còn chưa đi.

Vị nọ tay vẫn đặt trên vai Diệp Minh, nhưng bàn tay thực đã tê rần, tiểu tử này nhìn qua tuổi còn trẻ, thế nhưng nội lực thật kinh người. Vốn chính mình động thủ trước, nếu lại chủ động buông ra, còn không phải mất hết mặt mũi? Lời của Vương Kiệm hiển nhiên cấp cho ông ta bậc thang để leo xuống, ánh mắt nhìn Vương Kiệm cũng mang theo vài phần cảm kích.

“Hôm nay là ngày vui của tiểu nữ, Vương mỗ ở nơi này thay tiểu nữ tạ các vị bằng hữu hạ cố đến uống ly rượu chung vui cùng hàn xá.”

“Vương huynh, có thể hay không cùng giới thiệu, vị này là...” Một vị lão nhân mặc đạo bào ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Minh.

Vương Kiệm hồ nghi nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt, tuổi tác không nhiều, nhưng một thân ngạo khí không thể coi nhẹ.

“Huynh đệ phải chăng là bằng hữu của tiểu nữ?”

“Tại hạ đến thăm một vị bằng hữu.” Diệp Minh sắc mặt lạnh như băng, hẳn có thể nói cùng người ta rằng hắn đến tìm vợ sao?

“Nhưng là... có lẽ muộn rồi!” Ý cười trên môi mang vài phần bất lực, Diệp Minh cảm thấy thực sự muộn rồi.

Giữa hai người bọn họ luôn tồn tại những bí mật, những tính toán, từ ngày đầu quen nhau đã là như vậy. Một bước sai lầm kia, hẳn u mê, nàng thì sa ngã, dù không muốn thừa nhận, nhưng Diệp Minh biết, đứa nhỏ ra đời là do sai lầm của bọn họ. Nàng nói, giữa chúng ta không từng có tình yêu. Hắn thừa nhận hắn ban đầu là không nghiêm túc. Nhưng không phải tình yêu có thể bồi đắp sao? Nàng nói, giữa chúng ta chưa từng tin tưởng. Hắn cứng họng. Trong trí nhớ của hắn, nàng quả thật là cái đồ nói dối, hết lần này đến lần khác lừa gạt hắn. Mà nàng, chắc hẳn cũng không hề nguyện tin tưởng hắn. Lần đầu tiên Diệp Minh bị thăm nhận ra rằng, thì ra mối quan hệ giữa họ, tưởng như mật thiết nhất trên đời, lại chính là xa không tưởng nổi.

Hắn bỗng nhiên nhớ rõ ánh mắt nàng kiêu ngạo nhìn hắn nói: “Ta nói không phải ta, người có tin không?” Ngoài người ra còn ai có loại nhả hứng này nữa? Diệp Minh khi đó nhìn đám rùa cùng được thảo hẳn tự tay trồng tám năm về trước lúc này đã không thể nhận dạng, nuốt lại lời muốn nói, không

nhìn thẳng nàng. Có lẽ cũng do hân khí ấy không nhìn, nên không thấy được nụ cười nhợt nhạt trên môi nàng đang càng lúc càng trở nên rõ nét. Khi đó hân không biết, đó là lần đầu tiên, và có thể trở thành lần duy nhất Ân Tiểu Mặc hướng hân đòi hỏi sự tin tưởng. Mà hân đâu?

Diệp Minh trong lòng luôn buồn bực, vì nữ tử kia dù đã mang thai con của hân, bị hân bức bách mang về Thần Y cốc, nhưng nàng luôn ngang ngược bất kham như con ngựa hoang dã. Hân tìm cách làm nàng vui vẻ, nàng lại tùy hứng hướng hân bày ra bộ dạng trêu ghẹo con nhà lành. Hân muốn nàng hiểu được nếu Diệp Minh hân không có lòng, thì cái thai trong bụng nàng cho dù đã sáu tháng vẫn có cách êm xuôi giải quyết, nàng hờ hững không quan tâm hân, thậm chí lạnh nhạt cả đứa nhỏ đang lớn dần trong bụng nàng. Một Ân Tiểu Mặc như thế khiến cho người ta tức giận sôi gan. Nhưng hân nhin! Hân có thể nhẫn nhịn, chờ cho khối tâm gỗ đá kia của nàng thấu hiểu nhân tình thế gian! Nàng có thể làm ngo, nhưng làm sao có thể chối bỏ mọi nỗ lực của hân xây dựng mối quan hệ của hai người? Thế nhưng đến khi nàng rời đi, chỉ để lại một mảnh giấy với ba chữ “Không gặp lại”, hân mới biết thì ra nàng không vô tình như nàng vẫn nói. Lấy cá tính của Tiểu Vô Nhan mà nói, nàng sẽ vì hân bức bách mà ngoan ngoãn ở lại sinh con ư? Lấy quá khứ mà đối chiếu, Tiểu Vô Nhan tức giận sẽ như vậy im lặng rồi đi sao? Không có! Nếu nàng vẫn là Tiểu Vô Nhan vô tâm vô phế kia, hiển nhiên sẽ không như vậy đậm nhạt. Thì ra chính nàng cũng từng hy vọng hai người sẽ bên nhau, thì ra chính nàng cũng từng cùng hân xây lên tình cảm của hai người, mà hân vô tình, chính tay đem nàng đẩy ra! Vũ Quân nha đầu kia nói, tổn thương thật nặng khiến người ta không dễ dàng tin tưởng. Mà nữ tử kia đã vì hân trút một thân nam y, ở lại Thần Y cốc cùng đám trưởng bối luôn xem nàng không vừa mắt, còn hân, hân đã làm gì?

Bạch y khẽ động, nơi mà nam nhân vừa đứng đã không còn bóng người, đám người nháo nhác nhìn quanh. Người này, sao nói một nửa đã đi rồi? Vài vị lớn tuổi trầm nghĩ, đám trẻ bây giờ suy nghĩ cùng hành động càng ngày càng không ra gì!

Trong tân phòng, nền đỏ long lanh, vài vị hi nương cùng các vị phu nhân kéo nhau ra ngoài, bỏ lại trong phòng đôi phu thê trẻ mới cưới. Tiểu Vô Nhan nội lực bị thuốc độc kiềm chế, cười nhạt nhìn tân nương đang ngồi trên giường, giá y thiếu phượng tình tẻ, xinh đẹp đến chói mắt. Nữ nhân trên đời chỉ cầu được mặc giá y một lần, mà nàng, có lẽ cả đời này cũng không cần nữa.

“Vương Ngọc Cẩn, ta dùng chút lương tâm cuối cùng nhắc nhở cô, cô đang tự đưa mình vào tình thế khó xử.”

“Tiểu ca ca...”

“Không cần gọi ta ca ca...”

“Phu quân!” Không ai nhìn thấy dưới hi khăn là đôi má đỏ ửng như trái bồ đào của thiếu nữ.

“Tiếng phu quân này không thể gọi loạn. Ta nói lần cuối cùng, ta không thể cùng cô thành thân.”

Tiểu Vô Nhan cảm thấy thực sự phiền muộn. Nàng làm nam nhân đã hơn mười năm rồi, làm Tiểu Vô Nhan cũng đã bảy năm, chưa từng lúc nào một mối như hiện tại. Trong lòng luôn bồn chồn không yên ổn, tâm cũng không thanh thản, con trai của nàng chắc hẳn đang khóc. Còn nam nhân kia, liệu có đi tìm nàng?

Sau khi Ảnh tỷ chết, Ân Tiểu Mặc hiểu được không phải ai cũng đều đáng được tin tưởng, ai mà biết tên cầm thú cuồng bạo Ảnh tỷ, rồi lại khiến những kẻ dơ bẩn khác luân gian Ảnh tỷ kia lại chính là người vừa mới hôm trước cùng tỷ ấy hứa hẹn yêu đương? Không ai biết! Ảnh tỷ khi ấy cũng không hay nàng biết tỷ ấy cùng nam nhân kia qua lại. Yêu đương, chính là thứ khốn nạn, cũng khốn khổ nhất trên đời. Ảnh tỷ bị chính nam nhân mình yêu chà đạp đến chết, chính bởi vì tỷ ấy ngây thơ tin rằng tình yêu thực sự sẽ làm thay đổi con người ta. Tình yêu, đều hèn mọn như vậy. Lăng Nhi mười mấy năm theo đuổi một nam nhân, dùng tình yêu bất hạnh đáng thương của mình mong cảm động hân, nhưng đổi lại được gì? Mười năm đau khổ, đáng sao? Vũ Nhi vì một nam nhân trở mặt cùng người trong sơn trại, thậm chí từ bỏ tên họ, bị người ta xem thường là kẻ chen ngang. Nam nhân kia dù yêu nàng ấy đến thế nào, cũng không thể thay nàng ấy gánh chịu những tổn thương mà nàng ấy phải chống đỡ. Thứ tình yêu khiến cho con người ta trở nên bé nhỏ yếu ớt đó, nàng nghĩ cả đời sẽ không dây vào. Ngần vịn lần không ngờ tới, trên đời này xuất hiện một Diệp Minh. Âm kém dương sai khiến nàng cùng hân hết lần này đến lần khác cùng nhau, còn không cần thận sinh ra đứa nhỏ. Thế nhưng, nàng như thế nào lại không nỡ bỏ đi đứa nhỏ? Sao không cùng người kia kết thúc trò chơi hoang đường của họ? Thì ra, nàng nguyện ý cùng hân dấn dera.

Ngoài cửa, một trận gió ào tới, bóng người thẳng tắp ở cửa, không ai biết hân có bao nhiêu lo lắng, bàn tay đặt lên cánh cửa, lại chần chừ không dám mở ra. Nếu nàng cười lạnh nhạt, nói với hân rằng nàng thả cưới một nữ nhân cũng không muốn ở cùng hân thì sao? Người khác không nói, Tiểu Vô Nhan thực sự sẽ hoang đường như vậy.

“Ai?” Có tiếng người đánh động trong bóng tối, kéo đến hàng loạt bước chân chạy về hướng này, Diệp Minh nắm chặt tay, mở cửa.

Tân nương tử hoảng hốt tự mình vén khăn trùm mặt, Vương Ngọc Cẩn trời sinh chính là mỹ nhân bại hoại, hôm nay trang điểm cùng vẽ mi lại càng khuynh nước khuynh thành. Trong phòng ngoài ý muốn xuất hiện thêm bạch y nam nhân sắc mặt u ám khiến người ta sợ hãi.

“Ngươi là ai?”

Nam nhân không trả lời nàng, ngược lại nhìn chăm chăm tân lang đang cười lạnh lẽo.

“Ngươi là ai?” Thiếu nữ ném khăn trùm đầu xuống, chạy đến che trước người tân lang, người này nửa đêm xông vào tân phòng của nàng, nhất định không có ý tốt.

Người kia một lời cũng không nói cùng nàng, thoáng một lần gió qua lướt qua gò má, nhìn lại chỉ thấy tân lang nét mặt âm u đang bị người nọ giữ trong tay.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì? Người đâu! Mau tới!” Vương Ngọc Cẩn hoảng hốt đến phát khóc.

“Diệp công tử, nếu là đến uống rượu mừng, mời ra ngoài trước, Tiểu mỗ...”

Diệp Minh tức chết cái miệng gai góc của người nào đó, nàng cho là hẳn đến uống rượu mừng sao? Giữ lấy cảm người nọ, Diệp công tử mạnh mẽ hôn lên, khẽ cắn cánh môi nàng.

Cứ như vậy, một đám người xông vào bắt gặp hình ảnh quá mức quý dị, tân lang thể nhưng đang cùng một nam nhân ôm ấp hôn môi, tân nương cũng bị dọa ngốc luôn rồi. Tiểu Mặc cố sức đẩy hẳn ra, cố tình Vương phu nhân để không chế đã dùng thuốc độc bế kín nội lực của nàng, lúc này chỉ có thể mặc người kia ta cần ta cứ lấy.

“Người... người... các người...”

“Mau buông Tiểu ca ca ra!” Vương Ngọc Cẩn nhất thời tỉnh hồn, kích động lao về phía Diệp Minh.

Lúc này, hẳn mới lưu luyến rời khỏi môi thiếu nữ, ôm lấy nàng, để khuôn mặt của nàng giấu trong lồng ngực hẳn. Người ta chỉ thấy mái tóc của tân lang sổ xuống, nam nhân lạ mặt kia cười tàn nhẫn, mấy vị khách chưa kịp đi nghe thấy náo loạn cũng cùng Vương gia phu phụ chạy vào.

“Này... này là chuyện gì?” Vương Kiệm sắc mặt âm u như trời giông bão.

“Cha... hẳn...”

“Người người này là có ý gì?”

“Nàng là thê tử của ta.” Diệp Minh so với người kia sắc mặt càng thêm khó coi.

“Người nói cái gì?” Vương phu nhân kích động rút kiếm bên người.

Mái tóc buông xuống, khuôn mặt anh tuấn của Tiểu Vô Nhan hé ra dường như bớt đi phần góc cạnh sắc bén.

“Đây là...?”

“Tiểu Vô Nhan?” Một người trẻ tuổi tinh mắt nhận ra nhân vật phong vân của giang hồ vài năm qua. Thiếu niên tài cao, nếu y đi theo con chính đạo, nhất định sẽ trở thành một vị đáng kính.

“Như thế nào...?”

“Vương tiểu thư thành thân cùng Tiểu Vô Nhan sao?” Một đám người nhìn nhau nghi hoặc.

“Sao lại là Tiểu Vô Nhan?”

“Tại hạ cáo từ. Các vị cứ tự nhiên bàn bạc.” Diệp Minh cười lãnh liệt, Vương gia Đường môn, hôm khác cùng các người tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: CHƯƠNG 77: TA ĐẾN CUỐP TÂN LANG

Giang hồ nhất thời nhắc lên một cơn bão táp. Ai mà biết Tiểu Vô Nhan năm xưa cười nhạt tước đi sinh mạng người khác lại là một nữ nhân? Vương gia nhất thời cũng rơi vào nước sôi lửa bỏng, Đường môn cũng theo đó bị ảnh hưởng không ít. Nhưng chính là bị kịch hơn còn chờ đợi phía sau. Vương đại hiệp Vương Kiệm không hiểu tại sao ngày càng cảm thấy cơ thể suy yếu, nội lực cũng dần dần mất đi, cầu y cầu được tứ phương, một thân nhếch nhác cầu đến Thần y cốc, không nghĩ tới người ta căn bản không thèm gặp, nhờ khắp nơi quan hệ, cuối cùng nhận được chỉ nghe ngóng được thiếu chủ Thần y cốc có lệnh, phàm là người của Đường môn, ai trong cốc xuất thủ chữa trị liền bị trục xuất. Vương Kiệm chỉ biết ngửa mặt than trời, ông lúc nào thì trêu chọc đến tiểu tổ tông này. Vương phu nhân từ ngày còn trẻ, kiêu ngạo nhất là tư chất võ nghệ, kể đến chính là nhan sắc, hiện tại ngày ngày chỉ còn biết lấy nước mắt rửa mặt. Dung nhan của bà không lý do bị tàn phá, chính mình nhìn đến còn sợ hãi. Còn Vương gia tiểu thư, nàng điên rồi. Người mà trái tim thiếu nữ tâm tâm niệm niệm suốt ba năm thế nhưng là một nữ nhân! Người nọ luôn luôn từ chối, tại sao nàng lại không nghe cơ chứ? Nhìn đến phụ mẫu thân tàn ma dại, môn phái cũng vì các nàng đánh chủ ý lên Tiểu Vô Nhan hại Đường môn gặp nạn mà buông tay không lo, giang hồ bằng hữu nhìn thấy các nàng chỉ còn thiếu nhỏ nước bọt vào mặt mà khinh bỉ. Vương Ngọc Cẩn một đêm như biến thành người khác, nàng cố chấp, nàng sai rồi, nàng hại cả nhà rơi vào dầu sôi lửa bỏng.

Vũ Quân khoe miệng cứng ngắt, nhìn hai người vẫn luôn mắt to trừng mắt nhỏ trong phòng ngủ của nàng. Đứa nhỏ lúc này đã no bụng đang say sưa ngủ trong lòng mẹ nó. Hai người các người có phải nên đưa nhau ra ngoài rồi không? Ta còn phải đi ngủ nữa nha.

Sau cùng, vẫn là vị Vương gia nào đó lợi hại, đem người ném khỏi cửa với lý do không thể mặt dày hơn.

“Hai người các người đi chỗ khác chơi cho phụ thể ta tạo người!” Vũ Quân che mặt giấu vào tay áo, đại gia à, mặt mũi người quả thật không cần nữa.

Vũ Quân không biết hai người họ làm sao giải quyết, chỉ thấy sau đêm đó, Tiểu Nhi mang đứa trẻ cùng nàng ở lại Trạch ký, còn Diệp Minh ngoan ngoãn theo Mạc Kỳ Phong hồi Vương phủ. Nhưng ở lại nơi này đã không còn là Tiểu Nhi vô tâm vô phách của nàng nữa, người nọ đã là mẫu thân, toàn thân toát lên một loại hương vị mang tên mẫu tính, đến nụ cười nửa miệng kia dường như cũng đã dịu dàng hơn.

Huyền Vương phủ giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ, chữ hi khiến cho đại môn vương phủ luôn trang nghiêm mang đầy ko khí vui vẻ. Huyền Vương gia sắp thành thân.

Ồ, nếu người chưa nghe chuyện này cũng ko có gì lạ. Bốn năm trước, Vương gia phụng chỉ cưới Tử tiểu thư của Vân phủ Vân tướng quân về làm chính phi. Khi ấy, Vương gia đã có người trong lòng, điều này ai cũng đều rõ. Có điều, Vân tử cô nương kia cũng là hồng nhan bạc mệnh, một năm sau cùng Vương gia xuất phủ, lại ko may gặp phải thích khách. Huyền Vương gia bị thương nặng, Huyền vương phi phẫn mông lạc nhai bỏ mình. Khi ấy, cũng có người xót thương một nữ tử xinh đẹp ôn nhu, phần lớn lại lắc đầu bất đắc dĩ, phúc phận ko phải của cô ta, có tranh được thì đã sao? Ko phải cũng ko có phúc hưởng sao?

Ba năm sau, Huyền Vương gia lần nữa thú Vương phi, tân nương tử lần này chính là Sở Tích Hương, nữ nhân huyền thoại đã sớm chiếm được lòng Vương gia. Dân chúng vui vẻ thành tâm chúc mừng đôi uyên ương số khổ, thật khó khăn mới đến được với nhau. Cũng có đôi người ko nhìn được cảm thán cho nữ nhân bạc mệnh năm xưa.

Ai ai cũng đều nghĩ, Huyền Vương gia thật đã gặp lắm rồi, cũng đã chuẩn bị rất lâu rồi đi. Vì thánh chỉ còn chưa kịp ban xuống, Vương gia vừa từ biên ải trở về đã tự mình tổ chức hôn lễ. Ba ngày nữa chính là ngày trọng đại đó. Đêm đó, nữ tử kinh thành hẳn sẽ đều muốn khóc đến tâm cũng đau đi. Ai biết được có bao nhiêu nữ tử ngày đêm mơ ước được bước vào cánh cửa Vương phủ này!

“Vũ Nhi! A Ngan gửi thư về.” Ân Tiểu Mặc tay cầm một mẫu giấy nhỏ, trên môi là nụ cười vô lại.

“Xem ra người ko ngồi ở đây nổi mấy canh giờ nữa.”

“Tiểu Nhi, nụ cười đó của người thật ngứa mắt nha.” Vũ Quân cười tà khiến Ân Tiểu Mặc lập tức thu lại ý cười. Phải biết nha đầu này cười như vậy là có bao nhiêu nham hiểm

“Nhuyễn công tán?” Vũ Quân chăm chú nhìn mẫu giấy, một tay mân mê khóe môi.

“Ta quả thật đã coi nhẹ Sở Tích Hương này. Chỉ là...nhuyễn công tán này làm khó được hấn sao?”

“Nghe nói Hiền phi, Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử cũng Bát hoàng tử đều đang ở Huyền Vương phủ giúp đỡ Vương gia chuẩn bị hôn lễ.”

“Có chút ý tứ!” Mạc đế từ lúc nào thành người chết thể?

“Còn nữa, Mạc đế đã hai ngày ko thượng triều. Chính sự đều để Thái tử giải quyết.”

“Ồ.” Ân Tiểu Mặc nhìn ko ra biểu cảm của Vũ Quân, y cứ nghĩ nàng sẽ gấp gáp hỏi kinh, ko nghĩ tới lại bày ra vẻ mặt bất định này.

“Tiểu Nhi, có phải hay ko Diệp Minh cũng đã mất tích mấy ngày?” Theo lý, có Diệp Minh bên cạnh, chút nhuyễn công tán nhỏ kia ko làm khó được Mạc Kỳ Phong.

“Cái này...ta ko nắm rồi!” Tiểu Mặc lúng túng nói. Cũng là do y lần trước nổi giận, nói tin tức đưa về ko cần nhắc tới Diệp Minh, nên A Ngan lần này cũng không đưa tin về hấn.

“Kỵ binh ngoài kinh thành cũng ko thấy động tĩnh. Chứng tỏ bọn chúng còn chưa lấy được binh phù.” Vũ Quân khẽ nhíu miệng, nàng biết thế lực của hoàng hậu ko thể coi thường, nhưng cũng ko ngờ tới người kia thế nhưng là do bà ta sắp xếp bên người Mạc Kỳ Phong.

“Tiểu Nhi, người muốn đi kinh thành sao?”

“Ân.” Tiểu Mặc ko do dự gật đầu, hiện tại ở lại đây y cũng ko thể yên tâm

“Phá hoại nhân duyên của người khác sẽ bị trời phạt đấy.” Giọng nói kia vẫn lạnh nhạt khiến Ân Tiểu Mặc có chút dờ khóc dờ cười. Đây là nàng bị cướp chồng hay y bị cướp chồng đây?

“Ta mặc kệ! Ta gần đây có chút hứng thú với Huyền Vương nha.” Ân Tiểu Mặc tay xoa xoa cằm, cười vô lại.

“Người dám!” Nữ tử kia nghiêng răng, giờ nắm đấm trước mặt y, Tiểu Mặc mới dám khẳng định đây thực sự là Vũ Quân y quen.

“Tìm được kẻ kia chưa?” Vũ Quân nhanh chóng khôi phục bộ dạng hờ hững, nàng biết Tiểu Nhi những năm qua vẫn luôn tìm kiếm con cá lọt lưới năm đó.

“Vẫn chưa có tung tích. Chỉ là hấn trúng độc độc môn của Ân gia, chắc chắn chưa thể giải độc.” Bởi vì muốn giải độc cần có một giọt máu của người hạ độc. Mà người hạ độc kia, sớm đã ko còn trên thế gian này.

Gần đây xuất hiện một tin đồn khiến giang hồ như muốn nổ tung. Kỳ bảo như vậy, ai ko muốn? Bọn họ đều là người đi lại trên giang hồ, nay chết mai sống, có một người như vậy bên cạnh, chẳng phải đâm sọt thủ chuyện dục độc kia sẽ ko thể làm gì người nữa sao?

Ngày mười lăm tháng chín, đường phố kinh thành nô nức, hôm nay là ngày đại hỷ của Huyền Vương.

“Nhất bái thiên địa!” Tiếng người chủ hôn vang lên đồng loạt.

Bên trong sảnh đường, bá quan văn võ tề tựu đông đủ chúc mừng Huyền Vương. Vân Phương tướng quân cũng có mặt. Gương mặt ông khắc một chút đau lòng, ánh mắt vẫn là bi thương. Mọi người nhìn Vân Phương đầy cảm thông, dù gì Vương phi bạc phận kia cũng là nữ nhi của ông ta nha. Chỉ có Vân Phương hiểu, ông đau lòng là vì triều cực càn lúc càn rồi loạn, nếu thực sự xảy ra chuyện, kinh thành chỉ e sẽ phải tắm máu.

“Nhị bái cao đường!”

Tân lang tân nương cùng nhau quay về phía hoàng hậu đang ngồi. Mặc để đồ bệnh ko thể đến, cho nên hoàng hậu thay người chủ trì hôn lễ này. Phía sau hoàng hậu là tấm bình phong làm bằng gỗ từ đàn khắc chữ hỷ đồ thật lớn thật lộng lẫy.

Tân nương khom người làm lễ. Bóng lưng ngay thẳng như cây trúc của tân lang chần chừ ko chịu cúi xuống. Ai cũng đều biết, ngày thường Huyền Vương và hoàng hậu như nước với lửa. Hôm nay lại là hoàng hậu thay mặt trưởng bối nhận lễ, Huyền Vương gia làm sao cam lòng. Tân nương nói nhỏ gì đó, tân lang chậm chậm muốn khom người.

“Lễ này ko thể bái!” Âm thanh trong trẻo từ ngoài vọng vào, cùng theo đó là nhuyển tiên đập xuống, tấm bình phong bằng gỗ từ đàn vỡ tan tành khiến toàn bộ người trong sảnh đường hoảng hốt..

Vài vị tướng quân đã quen thao luyện sa trường nhanh chóng rút kiếm, đem mọi người bảo vệ ở phía sau. Hộ vệ cũng nhanh chóng vây lấy sảnh đường.

“Phản tặc ở đâu dám đến làm loạn!”

Mặc Kỳ Phong khỏe môi khê cong, nhin mi nhìn lên. Một thân bạch y ko nhiễm bụi trần, tóc dài trung bay trong gió, mặt nạ bạc che đi nửa khuôn mặt thêm phần mị hoặc, nàng đập lên ánh trăng mà tới. Cọp mẹ nhà hấn tới rồi!

“Khanh Nhi!” Tiếng Vân Phương khàn khàn trầm thấp, hiển nhiên là đang xúc động. Trong giây lát, ông đã tưởng rằng người kia chính là Lâm Khanh Khanh năm đó.

“Lạc Nhạn Lâu Lâm Tiêu!” Nữ tử áo trắng khỏe miệng khê động, từ từ hạ xuống mảnh sân bên ngoài sảnh đường.

Lúc này, mới có người kịp nhìn đến hai cái bóng bên cạnh luôn duy trì phía sau nàng ta nửa bước, hồng y như hỏa, lam y như thủy. Đây chính là hai bóng dáng khiến giang hồ dậy sóng suốt những năm qua, hai cái tên mà chỉ nghe nhắc tới đã khiến người giang hồ sợ hãi cùng chán ghét. Tiểu Vô Nhan cùng Hồng Y Ảnh!

“Lâm Tiêu? Có phải Lâm phó tướng ko?” Bên trong sảnh đường vang lên tiếng nói ồm ồm của một vị tướng quân. Tướng dưới trướng Vân Phương năm đó, có ai ko biết cái tên này?

“Người cũng ko nhìn xem nàng bao nhiêu tuổi?” Có tiếng phản bác lại. Tuy ko nhìn thấy khuôn mặt, nhưng nữ tử này tuyệt đối chỉ khoảng hai mươi mấy, ko thể là Lâm phó tướng năm đó.

“Lâm cô nương hôm nay giá đáo hàn xá, hẳn là đến uống rượu mừng của khuyến tử đi.” Hoàng hậu hoa dung thất sắc, nhưng miệng lưỡi lại khôi phục khá nhanh.

“Ồ...” Một chữ ko đầu ko cuối, ko rõ ý vị.

“Lâm Tiêu! Người đừng hòng đoạt người!”

“Tiểu Vô Nhan! Thủ của Vương huynh, hôm nay lão phu cùng người liều mạng!”

“Lâm Tiêu, lão phu tìm người hết ko ít công sức đâu!”

Đại môn Vương phủ xông vào một đám người, nhìn ai nấy sĩ khí bừng bừng, miệng ko ngừng chửi mắng ba bóng dáng kia.

Vũ Quân cười nhạt. Màn kịch hôm nay, nhân vật dường như đã đầy đủ rồi!

“Các vị giang hồ đồng đạo này là đến đón chúng ta sao?” Tiểu Vô Nhan giọng chính là nồng đậm mỉa mai. Họ đến vì cái gì, y còn ko biết hay sao!

Ba năm qua, Từ Vũ tiên của Hồng Y Ảnh, Lạc Nhật Loan đao của Tiểu Vô Nhan cùng Thanh Linh kiếm của Lâm Tiêu đã làm giang hồ ngày càng náo loạn. Lâm Tiêu là năm đó một tay dựng nên Lạc Nhạn lâu, thế lực dường như một ngày đều lớn mạnh lên ko ít. Chuyện này khiến triều đình chướng mắt, cũng làm cho giang hồ nhiều người ăn ngủ ko yên. Triều đình dù bất mãn Lạc Nhạn lâu, nhưng thui chung ko có cách nào động vào, nếu ko sẽ dẫn đến loạn lạc. Lạc Nhạn lâu việc xấu gì cũng không làm, lại ko ngừng giúp đỡ dân chúng. Thiên tai, bệnh dịch, cứu tế của triều đình chưa tới, Lạc Nhạn Lâu đã thu xếp ổn thỏa cho bách tính. Suốt ba năm qua, Lạc Nhạn Lâu ngày càng khiến Mặc đế lo lắng. Nơi này, so với Xuân Vụ sơn năm xưa, chính là càng đáng sợ hơn.

Triều đình tâm ko an, giang hồ cũng là mất ăn mất ngủ. Lạc Nhạn Lâu cùng Lan Nhược Phưởng khiến cho bách tính khi nghe đến hai cái tên Tiểu Vô Nhan cùng Hồng Y Ảnh ko còn nom nớp lo sợ như trước, ngược lại là cảm kích ko thôi. Trên giang hồ, những người tự xưng chính đạo ngày càng ít, sau khi chết còn bị lôi ra ánh sáng hàng mớ tội danh khiến người người ghê sợ. Cũng ko biết ai đó từ đâu nghe được, vị minh chủ võ lâm năm xưa bị Tiểu Vô Nhan giết chính là kẻ nguy quân tử háo sắc làm ra chuyện táng tận lương tâm đối với tỷ tỷ y, mới dẫn đến kết cục thảm như vậy.

Đám người đến Huyền Vương phủ hôm nay đều đã có ko ít huynh đệ bằng hữu chết dưới tay Tiểu Vô Nhan cùng Hồng Y Ảnh. Lâm Tiêu cái tên này ba năm trước xuất hiện trên giang hồ, nàng lấy danh nghĩa của Lạc Nhạn Lâu, gửi thiệp mời tới một đám người có danh vọng khá cao trên giang hồ. Nàng còn kiêu ngạo gửi thư thư mời cho Tân võ lâm minh chủ, đến Xuân Vụ sơn quyết đấu. Ko ai có thể đoán rằng, hôm đó hơn năm mươi người đến Xuân Vụ sơn, chỉ còn tân võ lâm minh chủ còn mạng trở về. Chính là do nàng mời hấn đến, chỉ để hấn chứng kiến nàng lấy máu tề hồn, hoàn toàn ko có ý định động thủ phân cao thấp cùng hấn. Năm đó, Lâm Tiêu lấy gần năm mươi mạng người kia tề linh hồn mẹ nàng chết oan. Một Lâm Khanh Khanh năm xưa đã đủ làm cho người ta kinh tâm động phách, nay nữ nhi của nàng quả thật đủ ngoan tuyệt, đủ tàn nhẫn!

Nghĩ đến đây, đám người giang hồ đều nghiêng rặng tức giận. Nàng muốn báo thù là việc của nàng, nhưng cũng ko nên hạ độc họ chứ! Một tuần trước, bao nhiêu nhân sĩ giang hồ nhất loạt trúng độc. Lâm Tiêu kia còn rất vô lại cười nói với họ, độc này phát tác ko quá lợi hại, chỉ là khiến công lực của họ mỗi ngày tiêu hao đi một ít, cuối cùng võ học một đời sẽ hoàn toàn mất hết. Bọn họ sống một đời này vì cái gì, cứ chịu như vậy mà mất đi sao? Lâm Tiêu còn rất vô sỉ mà nói rằng, độc này nàng ta mới chế, đang thử nghiệm, ko có thuốc giải! Yêu nữ! Chính là yêu nữ! Ko! Nàng ta phải là ma nữ mới đúng! Thế mới biết năm xưa bọn họ gọi Hồng Y Ảnh là ma nữ quả thật đã hạ thấp hai chữ “ma nữ” này bao nhiêu lần!

Vài ngày trước ko biết từ đâu xuất hiện tin đồn máu của Huyền Vương phi có thể giải bách độc, bọn họ mới ko kể ngày đêm vội vã đến đây. Ko dám cưỡng đoạt, chỉ cầu giúp đỡ. Muốn cưỡng đoạt, họ cũng ko có bản lĩnh này! Danh tiếng Huyền Vương gia, các người còn xa lạ sao? Trên chiến trường chính là nỏ nộ cười tà mị, máu tươi thấm ba tấc đất. Cho nên người Tây Viện đến hiện tại, chính là sợ Huyền Vương Mạc Kỳ Phong của Mạc quốc cười đó!

“Thật ko ngờ hôn lễ của Huyền Vương có thể mời được các vị nhân sĩ đức cao vọng trọng trên giang hồ. Quả thật khiến người ta vui mừng.” Hoàng hậu cười đến bao dung nhìn đám người giang hồ như những kẻ ngốc đang cãi nhau kia.

“Người đến là khách, xin mời ở lại dùng ly rượu. Cho phép khuyến tử làm lễ xong, liền mời các vị anh hùng dùng tiệc.”

Lời nói mềm mại như mật rót vào tai, đám nhân sĩ giang hồ bàn luận một chút, rồi nhất loạt đứng sang hai bên quan sát. Dù sao Huyền Vương phi cũng ở đây ko đi đâu được, huống hồ chưa đến bước cuối cùng, bọn họ không muốn liều mạng.

“Tiểu Tước tử, tiếp tục!” Hoàng hậu lạnh giọng ra lệnh, người tới là ai, bà ta đã đoán được vài phần.

“Nhị bá cao đường!” Tiếng người chủ hôn lần nữa vang lên, khiến áp lực trong sảnh đường như ngưng trọng lại.

“Lễ này ko thể bãi! Các người hấn ko hiểu tiếng người đi!” Nữ tử áo trắng này giờ luôn thờ ơ bất ngờ lên tiếng.

“Lâm cô nương là đến gây sự?” Sắc mặt hoàng hậu ngày càng trầm xuống, hộ vệ xung quanh nhất loạt rút binh khí.

Một vị tướng quân bất bình muốn xông tới dạy dỗ nữ tử ngông cuồng kia một chút, ngoài ý muốn lại bị Vân Phương kéo lại.

“Ta ko đến gây sự.” Cô nương kia đưa tay khẽ mân mê khóe môi, giọng nói

lại tràn ngập khiêu khích.

“Ta đến cướp tân lang!”

Bàn tay khẽ động, hồng lãng trong tay tân lang tân nương tan nát thành mảnh nhỏ, bay tán mát khắp nơi. Bạch lãng (dải lụa trắng) từ tay áo bạch y nữ tử như con rắn mất đi không chế, lao về phía tân lang. Lụa trắng bay lên, đem cuộn một vòng ở eo Huyền Vương. Thoát một cái, bóng dáng tân lang đã kề bên cạnh nàng.

“Vương gia, ta còn ở đây, người lại muốn thú Vương phi!” Hàm ý Vương phi là nàng còn chưa chết, hấn như thế nào lại thú Vương phi nữa.

“Làm loạn!” Hoàng hậu tức giận đập bàn.

“Lâm Tiêu! Người đừng hiếp người quá đáng!” Tân nương tử tức giận tự mình lật hỷ khăn.

Dung nhan diễm lệ, khí chất cao quý, thanh tân như lan, đẹp đến kinh tâm động phách! Sở Tích Hương hai mắt long lên giận dữ nhìn Lâm Tiêu kia bàn tay đang ôm lấy Mạc Kỳ Phong. Nàng đợi ngày này đã bao lâu, vì ngày này đã mất bao công sức, há để cho tất cả đổ vỡ chỉ vì nữ nhân kia!

Vũ Quân khỏe mỗi khẽ cong lên, nhìn như trong trẻo, nhìn như tà ác. Nàng đem thứ thuốc gì đó đổ vào miệng Kỳ Phong, đồng thời giải khai các huyết đạo trên người hấn.

“Tân lang a, bá đường thôi cũng phải dùng đến đủ thứ giải dược, Huyền Vương, người nợ ta một ân tình nha!” Vũ Quân hoàn toàn coi đám người kia như ko khí. Hoàng hậu sao? Bà ta tự cho là thông minh tính toán một bước này, không nghĩ tới hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Mạc Kỳ Phong. Sở Tích Hương sao? Nữ nhân này vốn dĩ không có tư cách cùng nàng tranh đoạt!

“Vậy Lâm cô nương, Bồn vương lấy thân báo đáp có được ko?”

Lời nói của bạch y nữ tử kia quá ngông cuồng. Cả đại sảnh đều im lặng, có người nghĩ Huyền Vương gia sẽ nổi giận lôi đình, có người cho rằng Huyền Vương sẽ một chưởng đánh chết nữ tử này, nhưng ko ai có thể tưởng tượng Huyền Vương luôn cao cao tại thượng kia sẽ mở miệng nói ra loại lời vô si này.

Vũ Quân cũng dở khóc dở cười, người kia ngay cả mặt mũi cũng không thèm lưu lại. Mặt dày như vậy, hẳn là học ở đâu đây?

“Phong ca ca...” Sở Tích Hương âm thanh mềm như nước, lệ nóng doanh tròng nhìn nam nhân mặc áo tân lang đứng bên kia. Phong ca ca của nàng vĩnh viễn là nam nhân tuấn tú phiêu dật như vậy, mặc đồ tân lang cũng chính là anh tuấn bức người. Để có được hôn lễ hôm nay, nàng đã phải cam đoan cùng hoàng hậu sẽ tìm được bình phù, cho dù là hồi quang phản chiếu, nàng cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, chính là được gả cho Phong ca ca, trở thành nương tử của huyênh ấy.

“Thất Dạ!” Mạc Kỳ Phong trầm giọng, một bóng hắc y nhân từ đâu bỗng xuất hiện.

“Sau này ta không muốn nhìn thấy nàng lần nữa.”

“Vương gia!”

“Phong ca ca!”

Vũ Quân cũng ngần ngại lần không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy. Hắn không có tình cảm với Sở Tích Hương, nhưng cũng không nỡ bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt. Nhưng giao cho nam nhân này...

“Phong ca ca! Huỳnh không cần tuyệt tình như vậy!”

Ai cũng không biết, Thất Dạ là ám vệ mà Kỳ Phong đã an bài bên người Sở Tích Hương từ tám năm về trước. Mạc Kỳ Phong nhìn như vô tình, hẳn lại là người hiểu tình hơn ai hết. Hắn hiểu được ánh mắt Thất Dạ nhìn Hương Nhi như vậy có ý nghĩa gì. Hắn nắm đó tin tưởng giao tiểu nữ tử hắn trân trọng như bảo bối cho nam nhân này, vì hắn tin tưởng Thất Dạ sẽ bảo hộ nàng an toàn. Chỉ là hắn vạn vạn không nghĩ tới nam nhân kia phụ lòng tin của hắn, vì tình cảm mù quáng của mình mà giấu giếm hắn, đến khi hắn phát hiện, Hương Nhi đã trở thành quân cờ của Hoàng hậu, mà nam nhân kia, tình nguyện nhận cái chết cũng không muốn làm trái ý nàng. Thất Dạ là từ trong biển máu đứng lên, hắn không biết cách yêu, vì thế hắn yêu Hương Nhi sai cách rồi! Yêu một người rất tốt, nhưng là yêu đến mức từ bỏ tự tôn cùng lý tưởng của mình thì người sai rồi!

Mạc Kỳ Phong đánh gãy Sở Tích Hương, nhét vào miệng nàng một viên thuốc nhỏ.

“Mang nàng đi, khiến cho nàng hạnh phúc.” Kỳ Phong đem Hương Nhi của hắn lần nữa giao cho Thất Dạ. Tiểu nữ này là hắn nhìn nàng lớn lên, để nàng đi sai đường là lỗi của hắn, tất cả hắn có thể làm cho nàng là khiến nàng quên đi quá khứ hắc ám nơi này, để cho nàng có một cơ hội sống một cuộc sống mới tươi đẹp không có toan tính dơ bẩn.

“Nếu như lần này ngươi lại làm sai, chính nàng sẽ rời bỏ ngươi, không phải ta đem nàng đi.”

Đám người ngây ngốc nhìn tân lang đem tân nương giao cho người nam nhân khác, nam nhân áo đen nọ hướng hắn dập đầu ba cái.

“Vương gia bảo trọng!” Nói đoạn ôm lấy tân nương muốn dùng khinh công rời đi.

“Chậm đã!”

“Huỳnh đệ dừng bước!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia, Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: CHƯƠNG 77: TÌNH THÙ NĂM ẤY

Người phụ nữ lông mày xếch ngược cùng thiếu nữ mang mặt nạ bạc nhìn nhau nghi hoặc, nhưng là thiếu nữ nhanh hơn. Nàng dùng ngón châm, thi ba châm trên cổ tân nương, lại dùng chủy thủ cắt một đường mảnh trên ngón tay nàng. Ngoài ý muốn, máu từ tay tân nương chảy ra thế nhưng là màu đen! Thiếu nữ khò môi cong lên thị huyết, bàn tay khẽ động, giọt máu bay đến trên mặt người phụ nữ lông mày xếch nọ, nhất thời người ta chỉ nghe thấy tiếng tru tréo đáng sợ.

“Á, mặt của ta, nóng quá, mặt của ta!” Đến khi nhìn lại, chỉ thấy người nọ ban nãy tuy không xinh đẹp quốc sắc nhưng cũng coi như mặt mũi ưa nhìn, như thế nào bây giờ lại thành một đồng bầy nhầy huyết nhục mơ hồ?

“Bất nương tử, khi người hủy dung cô nương nhà người ta, có phải hay không cảm giác cũng thoải mái như vậy?”

“Aaaa...”

Lại một tiếng hét thất thanh khiến người ta quả thật tay chân muốn rụng rời. Ngoảnh đầu nhìn lại chỉ thấy máu tươi văng ba tấc, nữ nhân tay cầm loan đao, nụ cười đầm máu như tu la hiện thế. Một nam nhân đang lăn lộn trên mặt đất, ai cũng có thể nhìn thấy, gã chưa chết, nhưng tình trạng lúc này, thực là sống không bằng chết.

“Cổ Nhật An, ta tìm ngươi mười năm rồi.” Gió lạnh lẽo từ đâu tràn tới, theo nụ cười của nữ tử kia, một đám người cảm thấy càng lúc càng lạnh.

“Ngươi...ngươi...”

“Tiểu Vô Nhan, ngươi...”

“Bạch tiên bối, Lâm Tiêu ở nơi này hướng ngươi tạ lỗi. Độc dược kia, bất quá là trò đùa, Lâm mỗ không có ý xấu. Nhưng là ân oán năm xưa, vẫn nên để nàng giải quyết đi thôi. Các vị hân cũng không yêu thích Tiểu Vô Nhan lắm nữa tàn sát giang hồ.”

“Nhưng là...”

“Tin đồn kia là do Lâm mỗ tung ra, dùng chút thủ đoạn mời Cổ Nhật An tới, khiến các vị mất công tới đây, Lâm mỗ xin tạ tội.”

“Ngươi rút cuộc có mục đích gì?” Một vài người đã không còn kiên nhẫn.

“Cổ Nhật An, ngươi còn nhớ Ân Tiểu Ảnh chết thế nào sao?”

Bạch Nguyên nhìn Cổ Nhật An khuôn mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên là hoảng sợ tột cùng, trong lòng cũng minh bạch vài phần.

Trong mắt nữ tử áo lam là phần nộ cùng tàn nhẫn mà chưa người nào từng thấy. Nàng rút đoản đao bên người, khoe môi cong lên rướm máu, từng nhát từng nhát đao, mỗi nhát đao đâm xuống, một mảnh huyết nhục văng lên, khung cảnh ghê rợn đến mức vài cung nữ thái giám đã trực tiếp ngất đi. Có người giang hồ nhìn không nổi nữa, xông đến muốn cứu kẻ sống dở chết dở đang giãy giụa kia.

“Á! Ngươi...” Nhuyễn tiên vùng lên, bóng người văng xuống, hồng y nữ tử này giờ luôn trầm mặc trong bóng tối khiến người ta cơ hồ quên mất sự tồn tại của nàng. Khuôn mặt thiếu nữ không chút biểu cảm, kẻ đó đáng chết, ai cũng không nên ngăn cản gã bị trừng phạt.

“Ngươi có biết thi thể Ân Tiểu Ảnh đã trôi đi đâu không?”

“Ngươi còn nhớ năm đó bao nhiêu tuổi sao?”

“Ngươi còn nhớ năm đó ngươi thề thốt cùng nàng những gì sao?”

Mỗi câu hỏi rơi xuống, máu tươi lại văng ba thước, mà người kia tuy chưa chết, nhưng trong mắt là khủng hoảng, tựa hồ gã thấy gì đó còn đáng sợ hơn cả cái chết. Trước mắt gã như hiện lên thiếu nữ năm đó cười xinh đẹp ôn nhu như ánh sáng trong cuộc đời của gã.

“Người tới! Bắt đám nghịch tặc này lại!” Sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, bà không lên tiếng liền trực tiếp bị coi là không khí sao?

“Cung thủ!”

Vừa dứt lời, bốn phía nóc nhà liền xuất hiện những mũi tên lập lòe ánh lửa, đến nước này, hoàng hậu cũng ngại nói nhiều cùng các nàng. Cá đã vào lưới, công việc còn lại chỉ là thu lưới. Sau hôm nay, trên đời sẽ không còn Huyền Vương, không còn Vân Phụng cùng đám người cứng đầu cản trở con trai bà thượng vị, cũng không còn đám người giang hồ ngấm ngầm ở khắp nơi chống lại bà nữa.

“Hoàng hậu nương nương...” Đám lão thần trong triều có người hoang mang, có người phần nộ, hoàng hậu cư nhiên đã có an bài. Vậy bọn họ đến đây không phải là làm đệm thịt sao?

“Hoàng hậu người yên tâm giao hoàng cung cho Thái tử sao?” Kỳ Phong khoe môi cong lên giễu cợt. Nữ nhân này cho rằng đã lợi dụng được Mạc Kỳ Thanh, lại không nghĩ tới bị hãm lừa giỡn như con khỉ. Mạc Kỳ Thanh là ai? Hẳn dù oán hận đến đâu cũng không quên mình mang họ gì!

“Ngươi có ý gì?”

“Ha, ta chỉ hỏi chơi vậy thôi.” Kỳ Phong dứt lời cũng là khi trên trời vang lên một tiếng gầm kinh thiên động địa, đám cung nữ cùng mấy lão già quan văn đã có người không chịu nổi mà ngã quỵ xuống.

Cùng lúc đó, từ trong nội viện Huyền Vương phủ đáp lại một tiếng rống khác, cái bóng trắng muốt xuất hiện khiến không ít người xanh mặt.

Con sói trắng như tia sét lao về phía nữ tử đang đứng bên cạnh Huyền Vương. Vân tướng quân hoảng hốt muốn xông đến, lại bị cảnh tượng trước mắt cản lại. Con sói trắng bỗng chốc biến thành chó con, dụi đầu vào chân thiếu nữ bày ra bộ dạng nịnh thần.

Trên bầu trời, Huyết Ưng đại nhân khinh bỉ nhìn con sói chân chó kia, mắt kiên nhẫn gầm lên một tiếng. Bạch lang chi vương, dưới đất là thiên hạ của nó. Huyết Ưng chi thần, bầu trời là nơi nó tung hoành.

“Rống... Rống...” Vũ Quân liền biết con sói nhỏ của nàng mấy năm qua ở

Luyện ngục của Huyền Vương ăn không ít khổ, mà con chim ưng béo kia cũng không phải chỉ ăn thịt mà lớn lên. Thật sự ăn không ít khổ a!

Mưa tên bỗng chốc bị nghiền nát, gãy đôi, gãy ba, rơi là tả xuống đất. Chỉ là hai con vật, như thế nào có sức công phá đáng sợ như vậy? Vậy nếu như là Huyền Vương phủ toàn lực xuất kích, trận chiến này không phải đã phân rõ thắng bại sao?

Ai cũng đều biết, trận chiến kéo dài suốt mấy năm qua giữa Huyền Vương và hoàng hậu hôm nay nhất định kết thúc, qua ngày mai, thiên hạ hoặc sẽ không còn Hoàng hậu hậu cung lộng quyền khắp nơi, hoặc sẽ không còn tồn tại tay nắm binh quyền cao cao tại thượng. Ở đây người có tâm đều hiểu, Mạc đế trong hoàng cung kia chỉ e lãnh ít dữ nhiều. Huyền Vương hôm nay nếu không thể xoay chuyển tình thế, thiên hạ này chỉ sợ phải đổi chủ rồi.

Mạc Kỳ Phong vẫn không động ánh mắt, một mực đứng đó nhìn hoàng hậu. Người này năm xưa vì một cái Phụng mệnh mà thuận lợi tiến cung, trở thành hoàng hậu được tông thất chỉ định. Người này, trên tay đầm máu của mẹ ruột hắn, của tỷ tỷ hắn, và cả mẫu thân hồ hững đã vì hắn mà chết oan. Con người a, dù khởi đầu có bao nhiêu tốt đẹp, bao nhiêu thuần khiết, một khi bị tham lam xâm chiếm, trái tim sẽ ngày càng trở nên đen đúa, xấu xí.

“Vạn Thu Huyền, chúng ta lại gặp.” Thiếu nữ áo trắng cong môi cười quỷ dị, ngày hôm nay, nàng sẽ trả lại cho bà ta tất cả bị kịch bà ta đã gây ra.

Ngự lâm quân trên mái nhà không biết từ lúc nào đã thay thành một đội binh lính mang giáp đen một màu. Đây là kỵ binh do Huyền Vương chiêu mộ.

“Các ngươi muốn làm phản?”

“Hoàng hậu người nói đi?” Nụ cười trên môi Huyền Vương quá đối dọa người, có người nhớ, năm xưa khi hắn huyết tẩy Bách Hoa lâu cũng không có đáng sợ như vậy. Nếu có một hạ cấp của Huyền Vương ở đây, khẳng định sẽ nói lần gần đây nhất Huyền Vương cười như vậy là khi hắn đem đầu tướng quân Tây Viện cách đây sáu năm.

Vũ Quân lấy cung tên gần nhất, dây cung căng lên, ba mũi tên liên tiếp phóng về phía hoàng hậu. Nàng muốn biết một con cò khi đã không còn giá trị, liệu người ta có còn bảo vệ nó hay không?

Ba mũi tên xé gió bay tới bỗng nhất loạt gãy đôi, rơi xuống mặt đất, vị ma ma bên người hoàng hậu tiến lên hai bước, Vũ Quân kéo cung, lại liên tiếp ba mũi tên nữa bay đi. Vị ma ma cười lạnh, đứa nhỏ này thật yêu đùa giỡn. Lần này, bà không đánh gãy tên nữa, rõ ràng tuổi đã cao, thân thể vẫn thật linh hoạt né tránh. Thiếu nữ vẫn thật kiên trì, ông tên bên cạnh đã bị nàng vết sạch, còn duy nhất một tên cuối cùng. Vị ma ma nhìn nàng thêm vài phần hứng thú, đứa nhỏ của Lâm Khanh Khanh quả nhiên không tầm thường. Mũi tên lao tới mang theo sát khí kinh người, này chính là người một tay dẫn đến cục diện hôm nay.

Mũi tên cách ba thước, vị ma ma mỉm cười, hoàn toàn không còn đáng vẻ hiền hòa cẩn trọng hàng ngày.

Mũi tên cách hai thước, nụ cười trên môi bà thoáng cứng đờ.

Mũi tên cách một thước, một tiếng “tách” khô khốc vang lên trong không gian ngưng trọng. Mũi tên thẳng tắp tách làm ba, tạo thành thế vây chặt lấy vị ma ma.

Bà nhẹ nhàng tránh được cả ba mũi tên, nụ cười trên môi mang vài phần mỉa mai.

Bất chợt, một trong ba mũi tên lần nữa tách làm ba!

Vị ma ma tránh khỏi, lại vô tình bị một mảnh tên khác sượt qua tay, máu tươi phá lệ chói mắt.

Đám người giang hồ vẫn chưa rời đi, đúng hơn là chưa thể rời đi, chỉ có thể đứng đó thảm than hai chữ “trâu bò”. Một mũi tên nhỏ như vậy bị nàng xé thành năm, bảy phần, phần nào cũng mang lực sát thương, vị kia tránh được một lần, lần thứ hai muốn tránh cũng không đơn giản như vậy.

“Lục phu nhân, vẫn bối có lẽ.”

Vũ Quân đến nụ cười giả dối cũng không còn giữ nổi. Người này là mẫu thân của Lục An Giao, chính là kẻ hết lần này đến lần khác hại Lâm gia. Ông ngoại nàng, mẫu thân nàng đều đã oan uổng bỏ mạng, bà ta tại sao còn dai dẳng sống trên đời mãi không chết đi?

Thiết kỵ binh tầng tầng bao vây Huyền Vương phủ, con muỗi cũng không lọt. Một chiếc xe ngựa từ góc phố chạy đến, trên xe là hai người thân mang bệnh tật. Chỉ khác là một người trên mặt đã phảng phất cái chết trong khi người kia sắc mặt đang dần hồng hào.

“Ai?”

“Vân gia tam công tử.”

Khi người bệnh tật yếu ớt kia được đỡ vào, đáy mắt hiện ra khung hoảng không thể che giấu.

“Khanh...Khanh...”

“Lục An Giao, bà rất bất hạnh.” Trong mắt Vũ Quân lóe lên vẻ hung ác.

“Nhìn đi, mẹ ruột của bà nguyên bảo vệ một người dung, cũng không đến nhìn bà lấy một lần.”

“Người không cần nói nữa!” Lục An Giao hoảng hốt bịt chặt hai tai, lại cố tình giọng nói của thiếu nữ cứ như ma ám luẩn quẩn bên tai.

“Bà sống bốn mươi năm, đến kẻ thù giết cha mình là ai cũng không biết, bà nói có bị kịch hay không?”

“Người... người nói vậy! Ta...”

“Lâm gia sao?” Vũ Quân cười nhạt. “Chỉ bằng mẫu thân bà?”

“Không cần! Không cần nói nữa!” Con người trước cái chết luôn luôn yếu ớt như vậy, Lục An Giao thực sự sợ hãi, sợ tín niệm của bà bao nhiêu năm nay âm ỉ sụp đổ.

“Nương...” Vân đại công tử Vân Ngọc vội chạy đến đón lấy mẫu thân từ tay Vân Tam, nhưng Lục An Giao không biết sức mạnh ở đâu ra, vùng khỏi tay con trai xông đến túm lấy áo vị ma ma kia.

“Nương! Nàng nói vậy, đúng không?” Vân Phương cùng bà thành thân đã hơn hai mươi năm, cũng là lần đầu tiên nhìn đến Lục An Giao luống cuống như vậy.

“Lục An Giao, bà nhìn xem đây là ai a?” Trong đêm tối, giọng nói của thiếu nữ phi thường bén nhọn.

Lục An Giao ánh mắt khủng hoảng, ngẩng lên lại bắt gặp một bóng lưng mờ mịt. Bóng lưng này bốn mươi năm qua ám ảnh bà không kém gì cái chết của cha. Bóng lưng này khi ấy tay cầm lợi kiếm, từ thanh kiếm ấy, máu tươi từng giọt, từng giọt rơi xuống “lách tách”, “lách tách”. Đó là máu của cha bà, là máu của trên dưới Lục gia hơn ba mươi mạng người.

“Người... là ai?” Đến lúc này, Lục phu nhân Mạnh Kiều luôn lạnh nhạt đứng xem giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Người đàn ông do dự, chần chừ quay lại, đến khi nhìn rõ mặt ông ta, Mạnh Kiều khuôn mặt trắng bệnh, không tin vào mắt mình.

“Ca...ca?”

Vũ Quân cười tàn nhẫn, nhưng lại bất lực nhắm mắt, Rõ ràng là ân oán tình thù của Mạnh gia và Lục gia, tại sao sau cùng lại là Lâm gia nàng chết oan?

“Năm xưa Lục Sĩ Anh một thân đầy máu, quỳ trước mặt Lâm lão gia, cầu xin ông bảo hộ mẫu tử các người. Vì ca ca bà, thân ca ca của bà lại yêu muội muội của mình, vì bà không tiếc tẩm máu Lục gia. Mà bà đâu? Thù trượng phu không trả, ngu muội nhiều năm như vậy, bà có bao nhiêu ngu xuẩn?”

Thiếu nữ vẫn cười, mặt nạ bạc dưới ánh lửa vẫn ánh lên chói mắt, không ai thấy, hai giọt lệ trong veo theo gò má rơi xuống. Vì bà ta ngu xuẩn, vì nghiệt duyên của họ mà mẫu thân nàng tan cửa nát nhà.

“Người câm miệng!” Mạnh Viêm kích động xông về phía Vũ Quân, lại bị nàng vô tình hất lại, ngã xuống đất thật nhếch nhác. Nữ tử này xảo quyết như hồ ly, ông khắp nơi phòng bị, cuối cùng vẫn tránh không được nàng ta hạ độc thủ.

“Ca ca, nàng nói vậy đúng không?” Giọng nói Mạnh Kiều run rẩy, đây là ca ca bà, là thân ca ca của bà! Người chết là trượng phu của bà, là trượng phu bà yêu nhất trong cuộc đời này. Còn có nam nhân như từng như trúc ở Xuân Vụ Sơn kia, ông ta không yêu bà, nhưng lại là người chiều cố bà nhiều nhất.

“Ca! Mau trả lời ta! Nàng nói vậy!...” Nơi nào còn phong phạm lạnh mạc lúc này, Mạnh Kiều hiện tại như con thú bị thương, cố gắng bấu víu lấy sợi cỏ cứu mạng cuối cùng.

“Kiều Nhi, ta...”

Ánh mắt Mạnh Kiều hiện lên tuyệt vọng. Bà sai rồi! Một lần sai là hơn bốn mươi năm. Đến khi nhìn lại, cái gì cũng không còn! Ánh mắt vô thức nhìn sang Lục An Giao khuôn mặt trắng bệch đầy nước mắt.

“Nương! Ta hận người! Ta thực sự hận người!” Lục An Giao dường như rơi vào điên loạn, ngón tay chỉ chằm chằm vào khuôn mặt dường như đã già đi cả chục tuổi của Mạnh Kiều.

“Các người! Chính là các người đem cuộc sống của ta phá hủy. Nương! Người hại ta không đủ, còn hại cả nữ nhi của ta! Nương, ta hận người... ta hận các người...”

Hơi thở yếu ớt, đồng tử giãn ra, Lục An Giao biết mình không xong rồi. Trước mắt bà như hiện lên hình ảnh thiếu nữ áo trắng cười rạng rỡ như ánh mặt trời, người nam nhân có bờ vai rộng công bà trên lưng, ánh mắt khê động, kia là trượng phu của bà, là nam nhân cả đời này bà bắt không được tâm. Bên tai văng vẳng tiếng cười nói như chuông bạc. Thiếu nữ áo trắng không mang một thân bạch y đã nhiễm bẩn, đưa cho bà đóa hoa đẹp nhất.

“Giao Nhi? Giao Nhi?” Mạnh Kiều đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của nữ nhi, bà có thể nhìn thấy oán hận ngưng tụ trong ánh mắt nữ nhi nhìn bà.

Vài vị đồng liêu nhìn cha con Vân Phương mang vài phần thông cảm. Vân Ngọc bị đẩy ra lúc này một mực đứng bên cạnh Vân Tam, chuyện xưa này,

hắn đã hiểu vài phần. Tuổi còn trẻ, nhưng mười lăm năm rèn giũa trên chiến trường đã giúp hắn học được ổn trọng, tuy rằng bất mãn phụ thân đối với cái chết của mẫu thân hờ hững, nhưng hắn hiểu được giữ mình. Mặc dù vậy, ánh mắt nhìn Vân Tam vẫn mang vài phần oán giận.

“Mang nàng đến, biết được sự thật, buông bỏ được oán hận trong lòng, cũng xem như thành toàn cho nàng.” Vân Phương vỗ vai con trai khẽ lắc đầu.

“Cha...”

“Lâm gia một nhà một núi bị mẫu tử họ hại chết, bao nhiêu mạng người vô tội, chuyện hôm nay, cũng là cho họ một cái công đạo.”

Bỗng chợt, Mạnh Kiều trong mắt hiện lên hung quang, rút lấy thanh kiếm của người gần nhất. Mọi người chợt hoảng hốt thất kinh. Kỳ Phong kéo lấy nữ tử áo trắng vào lòng. Nhưng là Mạnh Kiều lướt qua họ, lưỡi kiếm như gió đâm qua yết hầu Mạnh Viêm.

“Ca, ngươi không nên đối xử với ta như vậy.” Khuôn mặt vì kích động mà trở nên vặn vẹo. “Đời này của ta bị ngươi hủy hoại hoàn toàn...”

Mạnh Viêm hai mắt mở lớn, nhìn khuôn mặt nữ nhân, lại nhìn thanh kiếm đang xuyên qua cổ họng mình. Kiều Nhi, yêu người ta không hề hối hận. Nếu có kiếp sau, chúng ta không cần là huynh muội.

Ánh mắt Mạnh Kiều như đã không còn tình tảo, bà bỏ mặc Mạnh Viêm đang từ từ đổ xuống, đi tới ôm lấy thi thể Lục An Giao đang nằm trên đất.

“Giao Nhi, có lạnh không?”

“Đừng sợ, nương tới cùng ngươi.”

“Giao Nhi, nương xin lỗi.”

Không có tiếng trả lời, cũng không có ai ngăn cản, chùy thủ sắc bén ánh lên chói mắt dưới ánh lửa. Không có tiếng động, một nhát vào tim, máu tươi theo đó trào ra. Dòng máu nóng, cũng không cách nào giọt rửa sạch được dơ bẩn trong tim. Bà mù quáng trả thù mười mấy năm, sau đó lại tiếp tục lún sâu vào đấu đá trong cung đình, đến khi sinh mạng kết thúc, ngoảnh đầu nhìn lại, cái gì cũng không có, cái gì cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Gia*, *Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.